

[NaLu] Yêu Đúng Người

Contents

[NaLu] Yêu Đúng Người	2
1. Chap 1	2
2. Chap 2	6
3. Chap 3	8
4. Chap 4	12
5. Chap 5	15
6. Chap 6	19
7. Chap 7	22
8. Chap 8	25
9. Chap 9	28
10. Chap 10	32
11. Chap 11	35
12. Chap 12	38
13. Chap 13	42
14. Chap 14	46
15. Chap 15	49
16. Chap 16	53
17. Chap 17	56
18. Chap 18	60
19. Chap 19	64
20. Chap 20	68
21. Chap 21	72
22. Chap 22	77
23. Chap 23	80
24. Chap 24	82
25. Chap 25	87
26. Chap 26	91
27. Chap 27	95
28. Chap 28	99
29. Chap 29	103
30. Chap 30	107
31. Chap 31	111
32. Chap 32	114
33. Chap 33	120
34. Chap 34	125
35. Chap 35	129
36. Chap 36	134
37. Chap 37	138
38. Chap 38	148
39. Chap 39	152
40. Chap 40	156

41. Chap 41	160
42. Chap 42	165
43. Chap 43	169
44. Chap 44	173
45. Chap 45	176
46. Chap 46	180
47. Chap 47	185
48. Chap 48	189
49. Chap 49	194
50. Chap 50	197
51. Chap 51	201
52. Chap 52	205
53. Chap 53	209
54. Chap 54	214
55. Chap 55	218
56. Chap 56	222
57. Chap 57	225
58. Chap 58	229
59. Chap 59	234
60. Chap 60	237
61. Ngoại Truyện 1: Lisanna Và Natsu	242
62. Ngoại Truyện 2: Tình Yêu Mới	246
63. Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống (1)	249
64. Ngoại Truyện 3: Sinh Hoạt (2)	252

[NaLu] Yêu Đúng Người

Giới thiệu

Vì kai đã lỡ ấn lộn nút xóa bài Valentine đau buồn và hạnh phúc nên kai sẽ bù cho các fan nalu về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nalu-yeu-dung-nguoi>

1. Chap 1

À cho thông báo cái này có hơi kích thích ng' đọc dù chỉ là ko phải đi chẳng nữa nên ai chưa chuẩn pị thì chuẩn pị đi nha!

“Cởi áo ra, cả áo ngực nữa!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ bừng, đầu cúi xuống, ngón tay nắm chặt góc áo, thanh âm giống như muỗi kêu lấp lập : “Có thể, có thể không cởi không?”

Natsu không nói lời nào, chỉ khoanh tay lạnh lùng nhìn cô, vẻ anh tuấn mà băng sương trên mặt như là vạn năm không thay đổi, dưới ánh mắt như vậy Lucy rốt cục cũng đầu không lại, rút đầu giống như con thỏ nhỏ, chậm rãi cởi áo lông, lại thoát áo len, cuối cùng cắn răng một cái cởi ra. Chỉ là cái đầu nhỏ vẫn cúi gầm xuống, nhìn kỹ thì thấy ngay cả bả vai cũng rút lại một chỗ.

” Vén tóc lên!” Natsu nói để một bàn tay đặt trên vai của cô, cúi đầu nhìn bộ ngực của cô ra lệnh.

Lucy không dám phản bác, cô không thể cũng không dám, chỉ có thể nghe lời đưa tay ra sau gỡ áo ngực tháo lỏng xuống, đem bộ ngực trắng nõn toàn bộ phơi bày trước mắt Natsu. không biết là xấu hổ hay là lạnh, cả người có chút run rẩy.

Natsu cũng không để ý, vươn tay phải trực tiếp cầm ngực trái của cô, thuần thực xoa bóp, vuốt ve. Mặt Lucy gần như bị thiêu đốt, gương mặt như bông hoa gạo chớm nở, hồng hồng giống như có thể xuất huyết đến nơi.(kai: s nhìn giống dê ng' ta chứ ko phải khảm z)

“Đau không?” Natsu cúi đầu hỏi, hai người thật sự rất gần, hơi thở nóng và ẩm ướt của hắn phun ở trước ngực cô, Lucy cảm thấy đỉnh đầu mình bốc khói đến nơi, xấu hổ đến nỗi không thể phát ra tiếng nào, chỉ lắc lắc đầu.

“Ở đây thì sao?” Natsu tay lại thay đổi vị trí, Lucy mềm mại ở trong tay hắn cơ hồ thay hình đổi dạng. (kai: s anh SMLT chụy lu của em hoài z

natsu: tự nhiên thý đã wá (O A O)

lucy* nóng máu*: nếu ko phải vì tiền nhà trọ thì cậu chết zì tui r' lucy kick

natsu *5 cục u trên đầu*: xl TT^TT)

“Đau, đau..... nhẹ chút, nhẹ chút.....” Lucy thanh âm mềm nhẹ, cơ hồ làm cho Natsu nhớ tới thời thơ ấu ngậm kẹo đường, thời điểm hòa tan ở trong miệng chính là ngọt như vậy, mềm mại không gì sánh bằng.

“Ừm. Nơi này đau?” Natsu lại nhéo nhéo bộ ngực khiến cho Lucy nhỏ giọng nức nở: “Anh, anh đừng nhéo, thật sự đau quá.....”

“Là nơi này đau phải không?”

“không phải, là anh nắm đau quá.”

Cô mỗi khi đến kì ngực liền sưng đau lợi hại, chỉ cần chạm vào là đau kinh khủng, huống chi bị hắn dùng lực vuốt ve như vậy.

Hàng chân mày anh tuấn của Natsu chau lại, gương mặt lạnh vốn là vạn năm không thay đổi càng thêm lạnh như băng, chẳng qua chỉ kiểm tra tay mà cũng chịu không nổi? cô gái này thật đúng là tiểu thư.

Hắn hừ lạnh một tiếng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn Lucy: “Vậy có để cho tôi sờ hay không?”

(s ko gọi là khảm mà phải gọi là sờ z O/////O)

Lucy cắn môi không lên tiếng, hiển nhiên là đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Natsu ánh mắt càng phát ra lạnh như băng, lại hỏi một câu: “cô rốt cuộc có để cho tôi sờ hay không?” Hiển nhiên kiên nhẫn của hắn đã sắp cạn kiệt.

Lucy bị hắn dọa sợ tới mức run rẩy, thanh âm cũng run lên, “Cho! Cho! Tôi, tôi cho anh sờ.” nói xong cắn răng ưỡn thẳng bộ ngực ‘nhỏ’, bởi vì dùng quá sức con thỏ “nhỏ” trước ngực như nhảy dựng lên, hai tiểu anh đào phấn phấn nộn nộn, đặc biệt làm cho người ta trêu mến.

Tay Natsu đưa qua dừng một chút, rồi mới tiếp tục kiểm tra.

“không có gì vấn đề lớn, chỉ là tuyến sữa có khối u, phải làm phẫu thuật.”

“Làm, phẫu thuật?” Lucy hoảng sợ nhìn Natsu khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trở nên trắng bệch, cô run lấy bầy bắt lấy áo choàng trắng của Natsu, đôi mắt đáng thương đầy sương mù nhìn hắn.

“Bác sĩ, nhưng, không thể uống thuốc sao?”

“không được!” Natsu ném ra hai chữ lạnh lùng liền xoay người sang chỗ khác nhìn ra cửa sổ, giống như để cho cô không gian suy nghĩ.

Cô nhát gan, vừa nghe hai chữ phẫu thuật hồn đã bay mất, anh kia còn cố tình trưng ra cái vẻ mặt lạnh như băng làm cho cô càng sợ hãi. Vội vã mặc quần áo định rời đi, ngay lúc cô nhấc được nửa bước chân, trong nháy mắt, thanh âm sâu kín của natsu truyền vào tai cô: “Nếu không làm phẫu thuật chỉ sợ sẽ biến thành ung thư v***.” (lm’ z cho lịch sự ai bít ung thư j’ r’ thì ko đc hỏi)

Lucy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, giọng nói yếu ớt pha lẫn tiếng khóc nức nở, ủy khuất vô cùng, “Tôi làm! Tôi làm!”

Quả nhiên cần phải hù dọa một chút, Natsu xấu xa nhíu mày đi đến trước mặt Lucy: “đi sang phòng bên cạnh chờ tôi xử lý.”

“Bây giờ, bây giờ sao? Nhưng tôi chưa có chuẩn bị gì.” Lucy gắt gao nắm lấy cánh cửa, rõ ràng đang cố khắc chế nỗi sợ hãi tuyệt vọng, trong đôi mắt to lấp lánh một tầng sóng nước, bộ dáng sắp khóc đến nơi.

Natsu lười giải thích với cô, hẳn cảm thấy hôm nay chính mình đã vì cô ngoại lệ không ít, ít nhất đã nói nhiều hơn so với bình thường đến năm lần, cô gái này cũng nên thấy thỏa mãn đi chứ, liền lập tức vứt cho Lucy một cái nhìn lạnh như dao: “Qua phòng phẫu thuật đi!”

Lucy cúi đầu từng bước đi vào phòng phẫu thuật một chút hơi người cũng không có, ngồi ở trên giường chật hẹp, bờ vai nhỏ cũng rũ xuống.

Phải phẫu thuật! Nhưng là cô rất sợ đau, cô còn sợ máu nữa! Nhưng còn khối u thì phải làm sao? Lucy cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, cảm giác bàn tay to kia ở trên đó vuốt ve vẫn còn lưu lại, khuôn mặt của cô thoát cái đỏ ửng. (kai: suy nghĩ bậy bạ lucy: t-tại c-cứ h-hoài c-chi >/////<)=“”>

“Được rồi, cởi quần áo ra!” đang nghĩ tới thì Natsu đẩy cửa bước vào, hẳn nhìn Lucy nói một câu liền xoay người kéo ra một ngăn tủ, từ bên trong lấy ra bộ dụng cụ phẫu thuật.

“Mau cởi quần áo!” Natsu nhìn Lucy đang ngơ ngác, quơ quơ dao phẫu thuật nhắc lại.

Phòng phẫu thuật không có rèm che, mặt trời giữa trưa rực rỡ chiếu thẳng vào, dao phẫu thuật ở trên tay Natsu sáng loáng, Lucy xê dịch người cách Natsu xa hơn chút, trong lòng càng sợ hãi.

Phía sau, Lucy bỗng nhiên nghe ngửi thấy được mùi thịt, hương thơm cơ hồ làm cho người ta trong nháy mắt ngửi được, trong miệng liền tràn ra nước miếng.

“Chợ phía đông bán thịt bò, nhà kia lại hầm thịt bò.” Natsu nhìn nhìn ngoài cửa sổ không chút để ý nói. (bệnh viện kiu j’ z O A O)

Hắn giơ dao phẫu thuật, giọng lạnh như băng, sự hờ hững khi nói chuyện kia làm cho tóc gáy của cô đều dựng thẳng hết lên!

Trên ống tiêm chứa thuốc tê, kim tiêm dày đặc trở nên cực kỳ khủng bố, cô bỗng nhiên a một tiếng, từ trên giường bật dậy, đẩy cửa ra bỏ chạy.

Đáng sợ quá! cô bước đi trên đường, lòng vẫn còn sợ hãi. Trong bệnh viện bỗng nhiên bay ra mùi thịt, không khí lạnh như băng, bác sĩ cầm dao phẫu thuật, thật sự là làm cho cô kinh khiếp.

Sao bỗng nhiên bỏ chạy? natsu giơ dao phẫu thuật còn chưa kịp phản ứng lại, thật sự là quá nhát gan, hẳn lắc đầu, thu dọn dụng cụ, ra khỏi phòng phẫu thuật trở lại khoa nhũ tuyến, ngồi ở bàn công tác nghĩ nghĩ có gì đó không thích hợp.

Natsu nhìn tới cái gương trên bàn, chiếu chiếu khuôn mặt băng sơn vạn năm không thay đổi của chính mình, không thay đổi hình dạng, rất tuần tú mà, cô kia rốt cuộc đang sợ cái gì?

Lucy hồi hận, vô cùng hồi hận. Cô cảm thấy hành vi lâm trận bỏ chạy của chính mình thật sự là rất mất mặt, huống hồ trong cơ thể đang có khối u giống như là một quả bom hẹn giờ, không chú ý sẽ đột nhiên

bùng phát. cô nhát gan, sợ chết, lời nói của bác sĩ kia lúc nào cũng vọng bên tai, làm cho cô càng ngày càng hoảng hốt.

Cô nhẹ nhàng chạm vào chỗ cứng rắn giống như đá kia, coi nó như một cục mụn nhỏ, rồi cuộc hạ quyết tâm! Nhất định phải sớm đem cục u này bỏ đi !

Mà bên kia, Lucy vừa mới đi khỏi, cánh cửa khoa nữ tuyến bỗng mở ra, từ bên ngoài một người đàn ông trung niên mặc áo blu trắng đi vào, hắn vừa nhìn thấy Natsu lập tức cười nói: “Làm phiền bác sĩ Dragneel, vừa rồi tôi không ở đây có người bệnh nào đến không?”

Natsu suy nghĩ một giây, đưa tay đẩy gọng kính, lạnh nhạt nói: “không có.”

Buổi chiều ngày hôm sau, cô lại đứng ở ngoài cửa khoa nữ tuyến. Vừa đi cô vừa cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng gặp vị bác sĩ lạnh như băng kia, nếu không nhất định phải đổi!

Nhưng thật không may, ông trời không hề nghe thấy tiếng lòng của cô, làm cô vừa vào gian phòng nhỏ nhỏ kia, bên trong vẫn bắt gặp tay bác sĩ khủng bố ngày hôm qua đang ngồi.

Cô thực xấu hổ, cũng không dám lùi bước, cô cố gắng bày ra vẻ mặt nịnh nọt mỉm cười, vui vẻ chạy đến trước mặt anh: “Bác sĩ, tôi, tôi đến phẫu thuật.”

Từ lúc cô bước vào một khắc kia, Natsu liền nhận ra cô. Ánh mắt nhỏ dài hơi hơi nheo lại, tỏ vẻ có quyền có thể bắt nạt người, “ Đến phẫu thuật vui lòng liên hệ bác sĩ trưởng khoa.”

“Ai?” Lucy nóng nảy, vội vàng giải thích nói: “Cái đó, bác sĩ, anh đã quên sao? Tôi, tôi ngày hôm qua.....” Mắt to chớp chớp hai cái, vẫn là vượt qua xấu hổ trong lòng, tiếp tục hạ giọng: “Chính là trong ngực có u xơ phải làm phẫu thuật.”

“Mỗi ngày nhiều người phải làm phẫu thuật như vậy, tôi làm sao nhớ hết toàn bộ được.” Natsu không chút khách khí, hất tay hạ mắt kính, chống cằm nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, chậm rãi nói: “Cởi áo ra tôi nhìn một lần nữa!”

“Đúng là u xơ, chỉ cần phẫu thuật là tốt rồi!” cô cực lực tranh thủ cơ hội không phải cởi quần áo, tuy nói trước lạ sau quen, nhưng là đối mặt với nam bác sĩ thoát nhìn so với mình không lớn hơn bao nhiêu, cô vẫn ngượng ngùng không thôi.

“Nếu như.....” anh cúi đầu nhìn cô điền bản đăng ký mới tiếp tục nói: “Heartfilia tiểu thư không phối hợp, vậy xin mời đi ra ngoài, đừng làm chậm trễ công việc của tôi.”

nói xong hắn “chát” một tiếng đem bản đăng ký ném ở trên bàn, xoay người ngồi vào máy tính đối diện, ngón tay ở trên bàn phím không biết gõ cái gì, thoát nhìn giống như bộ dáng thật sự làm việc. Từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt hắn lạnh lùng cứng rắn tinh xảo cùng thân mình trắng tấp.

“Thực sự xin lỗi!” cô cắn cắn môi, mắt to tròn bóng ướt một mảnh, tay nhỏ bé rất nhanh kéo khóa áo lông xuống, lông mi thật dài run rẩy: “Tôi cởi! Tôi cởi!”

Khóe miệng Natsu gợi lên độ cong thật nhỏ, lực chú ý cũng từ màn hình máy tính chuyển dời đến trên người cô, nhìn cô bối rối bỏ đi áo lông trên người, thời điểm áo lông chuẩn bị rơi xuống, liền đứng dậy đi đến bên người cô, đè xuống bàn tay đang nắm lấy vạt áo.

Lucy ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn.

“không muốn cởi?” anh đứng gần thân thể của cô hỏi.

“không, không có.....” cô bất an co rụt bả vai cố gắng giảm bớt sự tồn tại của chính mình, cô cùng bác sĩ này thân cận quá! Hô hấp đều đều thổi trên cổ của cô, ngứa ngứa, thực không thoải mái.

Lucy cực nhanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Natsu, bác sĩ này vẫn nguyên bộ dạng như trước, so với dòng nước lạnh bên ngoài còn lạnh hơn vài phần.

“Sợ cái gì, hả?” Natsu đưa tay gạt sợi tóc vương của cô ra sau, nhìn thấy Lucy rút lại thành một đống, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Ngón tay hần thon dài, đầu ngón tay hơi lạnh, lơ đãng lướt qua cần cổ ấm áp của cô, cô nhin không được sợ run cả người, trên cánh tay nháy mắt nổi da gà, vừa định nói cái gì đó, Natsu bỗng nhiên buông ra cô lùi lại phía sau.

“Tôi nhớ ra rồi, cô là bệnh nhân bỏ chạy trong phòng phẫu thuật hôm qua.” Tròng mắt anh gắt gao tập trung nhìn thân thể nháy mắt cứng ngắc của cô, cởi bỏ nút thắt trên áo blu, lộ ra áo lông màu đen bên trong: “Tốt lắm, bây giờ qua phòng phẫu thuật đi.”

2. Chap 2

Phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, với kỹ thuật của Natsu mà nói căn bản chỉ giống như một bữa ăn sáng, kỳ thật bình thường hần chẳng bao giờ làm loại tiểu phẫu này, nhưng mà vừa mới chuyển công tác đến bệnh viện trung tâm này, còn chưa nhận vị trí chính thức, thỉnh thoảng làm kỹ thuật nhỏ bé này cũng hay.

Lúc mới bắt đầu Lucy còn vô cùng sợ hãi nhưng mà bị thuốc tê đánh tới hôn mê nên sau đó cũng không có cảm giác đau đớn gì, toàn bộ quá trình phẫu thuật cô luôn luôn nhắm mắt, liếc mắt một cái cũng không, ngay cả thời điểm Natsu tiến hành khâu lại vết mổ cô cũng không mở mắt.

“Tốt rồi, cách ba ngày đến thay băng đổi thuốc một lần, đổi hai lần là xong, trong vòng hai tuần không được tắm rửa.” Natsu dùng băng y tế dán lên vết mổ, buông dao phẫu thuật xuống, nói với Lucy.

Lucy vội vàng gạt đầu, cẩn thận từ trên giường ngồi dậy, chuyện đầu tiên chính là nhanh chóng lao ra khỏi giường mặc áo vào.

Natsu bất động thanh sắc nhìn động tác của cô, trong lòng hừ một tiếng. Thu thập dụng cụ xong, hần chỉ chỉ cho cô nhìn khối u vừa mới lấy ra nói: “Đây là thứ ở trong cơ thể cô đó.”

Đầu óc cô không kịp phản ứng, trực tiếp nhìn theo hướng tay hần chỉ. Trong cái khay kia một khối màu đỏ mơ hồ nhất thời đập vào mắt, đầu cô nổ một tiếng, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cả người rầm một cái đổ trở về trên giường.

“Này, này!” Natsu vỗ vỗ khuôn mặt Lucy, xem bộ dạng cô ôm ngực khó thở thì biết ngay là sợ máu. Natsu thở dài một hơi, rót chén nước ấm cho cô, sờ sờ dây ngọc trên cổ, xem ra gần đây mình đúng là số con rệp.

Mà bên kia, Erza đang ở công ty cầm đơn xin phép của Lucy, di động bỗng nhiên vang lên, là nhạc chuông của Lucy.

Erza nhấn phím nghe, đầu lệch qua một bên kẹp điện thoại, còn bàn tay thì không ngừng gõ bàn phím, “Lucy, khi nào cậu trở về? Phẫu thuật thế nào?”

Bên kia trầm mặc một hồi lâu không có trả lời.

Erza trong lòng căng thẳng, vừa định truy hỏi. Bỗng nhiên bên kia truyền đến một giọng nam lạnh như băng, cách điện thoại mà cũng khiến cho nó rùng mình một cái.

“Cô tới bệnh viện trung tâm khoa nữ tuyến phòng bác sĩ phó chủ nhiệm đón Lucy Heartfilia, cô ta té xỉu trên giường của tôi.” nói xong liền rầm một tiếng cúp máy.

F**k! cô nghe được cái gì vậy? Erza đứng lên điên cuồng xoa đầu, thật vất vả mới làm cho chính mình không trực tiếp thét chói tai.

Lucy té xỉu !

Lucy té xỉu ở trên giường !

Lucy té xỉu trên giường một người đàn ông !

Nhanh chóng duyệt qua vô số tình tiết cầu huyết, Erza cầm túi ngay cả xin phép cũng không thèm hướng bệnh viện chạy tới. Giày cao gót mười phân giẫm trên đá cẩm thạch phát ra tiếng vang cộp cộp như sấm rền. (em nhớ chị cao lém mà mang thêm chắc thành nữ đô vật lun =.=)

“Đem cô ta đi!” Natsu ghét bỏ chỉ chỉ Lucy đang choáng váng trên giường, nói với Erza còn đang thở hổn hển không ra hơi.

Erza vẫn đang chìm đắm trong tình tiết vở kịch chưa phục hồi tinh thần lại, nhìn Lucy nằm trên giường vẫn không nhúc nhích nói: “Xin hỏi một chút, Lucy làm sao vậy.....”

“Choáng vì sợ máu.” Natsu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, cắt đứt lời nói của Erza, “Mau đưa cô ta đi.”

“Bác sĩ, tôi không thể công được, anh có thể giúp tôi hay không.....” Erza trưng ra bộ mặt xinh đẹp mang theo chút ngưng ngừng, thật tao nhã gạt gạt mấy lọn tóc đỏ xoắn trên vai, trong mắt quyến rũ đều là khẩn cầu.

Bị vướng vật như vậy nhìn chăm chú, nam nhân nào chả động tâm, đáng tiếc trong mắt Natsu ngoài mong muốn nhanh chóng tan ca, cái gì cũng không có.

“Tôi nói lần cuối, mang cô ta đi.” Đôi mắt Natsu lớn lên vô cùng tốt, con ngươi ngăm đen, tròng đen rõ ràng, nhưng mà ánh mắt lại dọa người, bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, Erza chỉ cảm thấy thân thể run lên, không tự chủ được lui lại phía sau.

“Này, Lucy, tớ đến rồi đây, dậy dậy!” Erza nửa ôm Lucy ngồi ở hành lang bệnh viện, bàn tay kia cũng không rảnh vỗ vỗ khuôn mặt của cô.

Sắc mặt của cô vẫn còn trắng bệch nhưng so với vừa rồi đỡ hơn một chút. Nó nhìn cô bất tỉnh, dứt khoát nhéo nhéo mặt cô, “Erza, mau tỉnh lại, bằng không quay về công ty sẽ bị trừ tiền thưởng!”

Tuy rằng cô đang cực kì choáng váng nhưng mà chỉ có vậy thôi, lúc này Erza cứ vỗ lại véo, nếu không tỉnh lại thì mới thật sự là có vấn đề.

Cô mơ màng mở to mắt, chớp vài cái, nhìn nó bên cạnh, lòng vẫn còn sợ hãi, “Erza, sao cậu lại ở trong này?”

“Đừng nói nữa.” Erza thở dài một hơi, từ trên băng ghế đứng dậy, đưa tay cẩn thận đỡ lấy cô, “hiện tại cảm thấy thế nào? Chóng mặt không, vết mổ có đau không?”

Lucy vẫn còn chóng mặt nhưng mà đi đường không thành vấn đề, cô lắc lắc đầu, nhìn nó cười cười, “không sao, đi thôi! Là bác sĩ gọi điện thoại gọi cậu tới?” cô đưa tay cào tóc, ngốc ngốc cười nói: “không nghĩ tới bác sĩ nhìn lạnh như băng, trên thực tế cũng không tệ lắm.”

Erza cố nén xúc động trợn trắng mắt, thật vất vả mới áp chế chính mình hung hăng chữ tặc.

Lucy nghiêng ngả đi vào công ty, bởi vì sợ rách vết thương trên ngực, tư thế đi đường thật quái dị, thật vất vả đi tới bàn làm việc của mình, cô rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, đưa tay mở máy tính.

Lại là một đồng thiết kế đang chờ làm, cô suyết nữa dựa bàn khóc rống, luôn bận rộn như vậy, lấy đâu ra cảm hứng nhưng cấp trên cứ thúc giục, kết quả càng vội càng làm không được.

“Đừng có gấp, cậu vừa mới phẫu thuật xong.” Erza đi đến bên cạnh cô, đem một ly trà xanh còn bốc hơi nóng đặt trên bàn cô, “An thần thanh não, vừa uống vừa nghĩ.”

Lucy gạt đầu, đối với bạn tốt nhiều năm tự nhiên không cần nói lời cảm ơn, lại vui đầu tiếp tục vất óc suy nghĩ.

Có thể là trà xanh thật sự có tác dụng thanh tĩnh đầu óc, vừa uống được một nửa, Lucy liền cảm thấy trong đầu ý tưởng hỗn độn bỗng nhiên trở nên có thứ tự, cô nhanh chóng nhìn chăm chăm máy tính, click chuột, thỉnh thoảng phát ra âm thanh gõ bàn phím, chỉ chớp lát sau, tạo hình một nhân vật phản diện sơ lược trông rất sống động liền hiện lên trên màn hình máy tính.

Lucy đang định tô màu cho nó, chợt nghe tổ trưởng thông báo họp, cô thở dài, sắp đến thời gian tan ca mà còn họp gì nữa! Nhưng mà ngoài miệng cũng không dám nói, chỉ có thể cầm giấy bút đi theo mọi người vào phòng họp.

Nội dung họp cụ thể là gì Lucy không nghe thấy, cô đang bận phác họa cảm hứng của mình lên giấy. Lucy tuy rằng có điểm ngây ngô nhưng luôn luôn làm việc nghiêm túc, cho dù là sếp đang thao thao bất tuyệt động viên cũng không nghe thấy, chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình, đối với hết thảy phát sinh bên ngoài đều hoàn toàn không để ý.

“Thế nào? Ai ở lại nhận tư vấn tâm lý?” Ông sếp vỗ bàn, ánh mắt sắc bén quét một vòng.

Nhân viên ở dưới đều không chớp mắt, sống lưng thẳng đứng ngồi đó, ai cũng không hé răng. Bởi vì, công ty bỗng nhiên nói quan tâm đến nhân viên, mời bác sĩ tâm lý đến tư vấn cho bọn họ, đều là thời gian làm việc nhưng quan trọng là nhân viên phải đến công ty vào thứ bảy, tương đương với tăng ca, ai cũng không ngốc, tăng ca ít nhất còn có tiền tăng ca, cái này thì có gì? Về phần vấn đề tâm lý gì đó, càng là chuyện mơ hồ, có mấy người tin. Cho dù là có người nhảy lầu thì thế nào? Muốn họ từ bỏ ý định, một buổi tư vấn tâm lý có thể giải quyết sao? nói nhảm mà thôi!

Bởi vậy thủ trưởng vừa nói ra lời này, cả phòng họp nhất thời im lặng, quả thực ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Sắc mặt ông sếp có chút không tốt, rõ ràng là không cho cự tuyệt, ánh mắt bắt đầu tìm tòi từ nhân viên ngồi gần nhất, nhìn đến người cuối cùng, rốt cuộc cũng ngừng lại trên người Lucy đang cúi đầu viết viết vẽ vẽ.

Erza có chút sốt ruột, muốn nhắc nhở Lucy một chút nhưng không biết làm sao vì thủ trưởng đang nhìn chăm chăm lại đây, một động tác nhỏ cũng bị phát hiện, liền trở mắt nhìn lại, một cử động cũng không dám.

“cô kia, cô đang cúi đầu kia!” Thanh âm thủ trưởng đột nhiên vang lên ở trong phòng họp yên tĩnh, mọi người nhất thời đều theo ánh mắt thủ trưởng mà nhìn cô như sinh vật lạ, thế nhưng cô thật sự là rất chăm chú, vẫn chuyện ta ta làm, tuyệt không biết chính mình đã trở thành tiêu điểm của toàn công ty.

“Lucy Heartfilia!” Erza nhỏ giọng kêu cô, ở dưới bàn dùng chân đá đá, cảm hứng đột nhiên bị cắt ngang, cô mờ mịt quay đầu nhìn nó, “Làm sao vậy?”

Phì, có nhân viên đã nhận không được bật cười, sắc mặt thủ trưởng càng thêm khó coi, “cô, chính là cô, có đồng ý không?”

Đồng ý cái gì? Cô hoàn toàn không biết, cô mờ mịt nhìn thủ trưởng, liếc mắt một cái, phát hiện ánh mắt thủ trưởng đang gắt gao nhìn mình chăm chăm, rất có ý là nếu cô không đồng ý liền xé nát cô ra.

Vì thế cô ngốc nghếch gật đầu, “Tôi, tôi đồng ý.”

Vừa dứt lời, thủ trưởng vỗ mạnh lên bàn một cái, “Tốt! Mọi người đều phải noi gương cô này..... cô tên là gì?”

“Lucy Heartfilia.”

“À, Lucy Heartfilia... học tập, tốt lắm, sau cuộc họp, các tổ trưởng trở về thống kê số lượng, mỗi tổ không thể ít hơn tám người. Tan họp!”

Nhân viên đều tốp năm tốp ba ra khỏi phòng họp, rất nhiều người đi qua cô đều lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi, cô nhìn mà xấu hổ, cô đi đến trước mặt nó nói nhỏ: “erza, rốt cuộc là thế nào?”

Erza đồng tình nhìn cô một cái, trấn an vỗ vỗ bả vai của cô, “ Lucy đáng thương, thứ bảy ở lại nghe tư vấn tâm lý đi!”

Cái gì? Lucy nháy mắt tròn tròn, hận không thể một tay đập chết chính mình.

3. Chap 3

Vốn là cuối tuần Lucy còn nhận một lớp gia sư, tuần này không đi được, đành phải gọi điện xin phép nghỉ.

May mắn là cha mẹ bên kia rất thông cảm, vui vẻ đồng ý để cho cô dạy bù vào thứ bảy tới.

Giáo dục tâm lý cái gì, cô vừa mua một bát mì sợi năm đồng ở lề đường, vừa dùng bả vai kẹp di động gọi điện thoại.

“Ba, tháng này con gửi tiền, bệnh của ba thế nào rồi? đi bệnh viện chưa? Ba không cần tiết kiệm như vậy, muốn ăn cái gì thì mua cái đó.”

Jude nghe thấy lời nói của con gái yêu hiểu ý cười, “Ba ở nông thôn cần gì tiêu tiền, Lucy, con nghe lời ba, tháng sau đừng gửi nữa, con ở thành phố lớn, nhiều thứ cần dùng tiền, ba chỉ bị bệnh nhẹ thôi, vài ngày nữa là khỏi.”

“Con cũng không phải tiêu gì cả.” Lucy lấy một miếng khăn giấy lau miệng, “Ba chữa bệnh quan trọng hơn, bác sĩ nói thế nào ạ?”

Mấy ngày trước cô về nhà, nghe ba nói buổi tối ngủ không yên, chân bị chuột rút, thỉnh thoảng còn tê cứng, cô định đưa ba đi cùng để đi bệnh viện kiểm tra. Ai ngờ ba cô lại cố chấp, nói gì cũng không đi, nói ông già rồi, bệnh là lẽ đương nhiên, tiếc tiền khám bệnh.

Nhưng mà cô thật sự lo lắng, sống chết đem ba cô đi bệnh viện, ai dè vừa mới vừa nộp phí đăng ký, công ty lại gọi điện tới.

Tăng ca khẩn cấp, phải lập tức tới công ty. Cô không dám chậm trễ, đành phải dặn ba cô kiểm tra cẩn thận, liền chạy tới công ty, bởi vậy cũng không biết rốt cuộc thân thể ba cô bị làm sao.

“không sao, bệnh vặt ấy mà.” Jude chẳng hề để ý, “Được rồi, con không cần lo cho ba, lo cho bản thân ấy.”

Lucy còn muốn nói nữa, lại bị ba cô ngăn lại.

“Được rồi, con làm việc cho tốt, ba gác máy đây, đừng lãng phí tiền điện thoại, không có việc gì con cũng đừng về, tiết kiệm tiền mua chút gì mà ăn.”

nói xong không đợi cô trả lời liền treo điện thoại, cô nghe trong điện thoại thanh âm chiều cố, thở dài, buông điện thoại bưng bát vào phòng bếp, mở vòi nước rửa.

Nhớ khi cô còn bé, thân thể ba cô không tốt, trong nhà lộn xộn các hộp thuốc, đều là ba cô uống.

Rất rẻ, thường là năm mươi mao tương đương một đồng một hộp.

Mỗi lần cô về nhà đều lúi lúi ba cô đi bệnh viện nhưng không bị ba cô dùng chổi đánh thì lại là bị mắng, nếu cô vẫn kiên trì, ba cô sẽ thu thập đồ đạc trực tiếp bỏ đi, đến nhà bác cả ở, không gặp, không nói chuyện với cô, thậm chí cô quỳ khóc van xin ông cũng không đồng ý.

Lần trước thật vất vả mới có cơ hội, không ngờ đến phút quan trọng nhất thì bị gọi về công ty.

Lucy đem bát đã rửa sạch sẽ bỏ vào trong tủ, vết thương trên ngực trái còn hơi đau đau. Tiểu phẫu như vậy mà lấy của cô hơn một ngàn, tiền sinh hoạt tháng này lại giảm rồi.

Tiền! Tiền! Tiền! Đến khi nào thì cô mới có thật nhiều tiền, khiến cho ba cô không băn khoăn này băn khoăn kia, chữa bệnh thật tốt.

Cô cúi đầu, gắt gao nắm chặt tay, nhất định cô phải cố gắng làm việc!

“Giúp tôi đi, tôi đang thiếu một trợ lý.” Loke ngồi ở trên sofa, giờ một chai bia lên vừa uống vừa nói với Natsu.

Natsu tựa lưng vào sofa, uống một ngụm bia, ngay cả cái ánh mắt cũng chưa cấp cho Loke.

“Natsu Dragneel,” Loke buông chai bia chống cằm nhìn anh, khuôn mặt ôn nhu nhìn không ra tức giận, “Cậu có thể không đi nhưng mà.....”

Khóe môi hần hê cong, trong mắt đều là ý trêu chọc, “Nếu bác gái biết cuối tuần cậu nhàn nhả ở nhà, không chừng sẽ sắp xếp cho cậu đi xem mắt đấy.”

Thân mình Natsu cứng đờ, trên khuôn mặt không chút biểu tình có một tia buồn lửng.

Hắn nhúu mày, bực bội kéo kéo áo, đem ngum bia còn sót lại dốc vào toàn bộ.

“Thế nào? Còn muốn từ chối không?”

“Tôi đi.”

Sáng thứ bảy, Lucy thật vất vả từ trên giường bò dậy, bữa sáng cũng chưa kịp ăn liền chạy tới công ty.

Ngực trái cô vừa mới mổ, không dám chen chúc trên xe công cộng, sợ đụng tới vết thương, đành phải cấn rằng gọi xe.

Bình thường chỉ cần một đồng là có thể đến nơi, lần này lại mất hơn 20 đồng, Lucy lòng đau như cắt, đến khi vào phòng họp vẫn không tập trung.

“Lucy, lại đây ngồi!” một đồng nghiệp phòng quảng cáo vẫy vẫy tay với cô, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Cô đi qua chào hỏi rồi nằm bò trên bàn, cái gì mà tư vấn tâm lý, một chút hứng thú cô cũng không có! cô cũng không tự sát!

“Được rồi, chính là công ty này, cậu đừng có thôi mắt ra nữa, đi thôi.” Loke vỗ vỗ bả vai Natsu, tuy rằng trên mặt bạn tốt vẫn không có biểu tình gì nhưng mà áp suất thấp kia vẫn vờn quanh đây.

Sở dĩ hắn đồng ý nhận tư vấn tâm lý tại công ty này, bởi vì lão tổng công ty này cùng ba hắn có chút giao tình.

Nếu không hắn cũng không đến, hắn rất bận mà.

Tuy rằng Loke mới ba mươi tuổi nhưng đã là bác sĩ tâm lý nổi tiếng trong nước. Năm đó được Đại học Fairy Tail đặc cách tuyển vào, đến nay ở thành phố A vẫn được phụ huynh bọn nhỏ khen không dứt.

Hắn và Natsu là bạn thời trung học, lên đại học lại cùng nhau vào Fairy Tail, khác nhau là hắn học tâm lý còn Natsu học y học lâm sàng.

Natsu dứt hai tay vào trong áo khoác nói: “Dẫn đường đi.”

Loke bĩu môi, bước nhanh trước hắn một bước..

Người đến đúng giờ là không ít, thật sự cho hắn mặt mũi. Loke đẩy cửa ra, nhìn trong phòng hội nghị đầy người, mỉm cười, thông dong tiêu sái bước lên phía trước.

Trên mặt hắn lộ vẻ ôn nhu trước sau như một tươi cười, “Chào mọi người, tôi là Loke Spirit là bác sĩ tâm lý chính hôm nay, vị này là trợ lý của tôi, Natsu Dragneel.”

Khuôn mặt hắn anh tuấn, cử chỉ tao nhã, giọng nói ôn nhu, một câu mở đầu vô cùng đơn giản cũng đã chiếm được tình cảm của đại đa số phụ nữ ở đây.

“Lucy, thật đẹp trai!” Đồng nghiệp đẩy cô đang nằm bò trên bàn, trong mắt hoàn toàn là kinh hỉ, “Cả hai đều đẹp trai! Hai kiểu hoàn toàn đối lập! Hôm nay đến thật sự là đáng giá!”

Với mấy người đẹp trai Lucy cô không có hứng thú, cô để ý là hôm nay không thể đi dạy. Ủ rũ ngẩng đầu nhìn lên trên, không ngờ liếc mắt một cái, thân mình liền lập tức cứng đờ.

Người kia..... không phải là bác sĩ ngày đó sao?

Cô chớp chớp mắt, gần như nghĩ là mình bị ảo giác.

Đồng nghiệp ở bên tai cô trêu đùa, “Thế nào, Lucy, nhìn trúng người nào, nói cho tỷ tỷ! Tỷ tỷ giúp muội gọi điện!”

Nhất thời cô rung mình một cái, cúi đầu, hình ảnh bác sĩ cầm dao phẫu thuật kia lại phóng to trong đầu, thậm chí cô cảm thấy vết mổ cũng cùng lúc đau theo.

Đồng nghiệp còn lải nhải bên tai, nói hai người trên kia đẹp trai thế nào. Cô ngẩn ngơ, chỉ ừ một tiếng, trên thực tế tâm hồn đã sớm đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“Đa số mọi người đối với tâm lý học không hiểu rõ.” Loke mở máy chiếu, “Tôi biết ở đây cũng có rất nhiều người như vậy, trên thực tế tâm lý học là môn học rất cao thâm.”

Hắn đi đến bên Natsu, mỉm cười, “Sau đây tôi sẽ làm một thí nghiệm, cho mọi người thấy sự kỳ diệu của tâm lý học.”

Hắn đi chuyển chuột vài cái, trong phòng hội nghị nhất thời vang lên một đoạn âm nhạc thư thả. Hắn đi xuống bục giảng, chỉ vào cái bàn phía trước, nhìn Natsu cười cười thật có lỗi, “Natsu, phiền cậu nằm trên đó được chứ?”

Mặt mày Natsu càng lúc càng lạnh như băng, lúc đến Loke cũng không nói muốn hắn nằm trên mặt bàn, coi hắn là gì? Chuột bạch à?

” Cậu muốn trở về xem mắt sao?” Sắc mặt Loke không thay đổi, giống như lơ đãng cúi xuống bên tai Natsu nhỏ giọng nói.

Natsu biến sắc, trầm mặc vài giây, đành nằm lên.

“Tốt, hiện tại hãy buông lỏng đầu óc, không nghĩ gì cả.” Thanh âm Loke hết sức thông thả, từng âm tiết giống như là có ý kéo dài.

Phòng hội nghị càng ngày càng im lặng, chảy xuôi theo từng nốt nhạc, giọng nói của Loke càng ngày càng thấp, trong phòng hội nghị có người thậm chí không tự chủ nín thở rồi hô hấp, tròng mắt như muốn xem Loke rốt cuộc đang làm cái gì. Phía sau cũng chỉ có ánh mắt Lucy còn đang mờ mịt, không biết suy nghĩ cái gì.

“hiện tại hãy tưởng tượng bạn là một tảng đá. Cứng rắn, tảng đá nằm ở ven đường, gió thổi phơi nắng cũng không di chuyển.....”

Natsu không kháng cự, gắt gao nhắm mắt lại, y theo yêu cầu của Loke mà làm.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, tảng đá, hắn là một tảng đá.....

“Tốt lắm, bạn chính là một tảng đá.” Thanh âm Loke rất thấp, thậm chí giống như lẩm bẩm.

Ừc, không biết là ai khấn trương nuốt nước miếng.

Trong mắt Loke mang theo ý cười, đưa mắt nhìn đám đông phía trước một chút, đi đến giữa phòng họp, nhẹ giọng nói: “Mọi người chắc rất tò mò tôi đang làm gì, bây giờ tôi sẽ chọn một người đi lên đây cảm nhận một chút.”

Gần như cả đám con gái trẻ tuổi bắt đầu rục rịch, hắn vươn ngón trỏ dựng thẳng ở trên môi thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên hướng thẳng đến chỗ Lucy, gõ gõ mặt bàn của cô, “Vị mỹ nữ này, tôi ở trên bục đã để ý thấy cô nghe thật sự nghiêm túc, có thể mời cô đi lên phía trước một lát không?”

Lucy ngơ ngác mở tròng hai mắt, cuối cùng hồi phục tinh thần, “Hả?”

Loke vẫn tươi cười, lặp lại câu nói vừa rồi, đứng trước mặt cô, làm tư thế xin mời.

Hắn đang làm gì vậy? Cô mơ mơ màng màng đứng lên, đi theo hắn từng bước lên phía trước. Hắn rốt cuộc yêu cầu cô làm gì? Vừa rồi cô đang ngăn người, căn bản là không nghe thấy hắn nói gì.

Nghe thật sự nghiêm túc! Làm sao có thể?

Đôi mắt Loke lóe lên, hắn ghét nhất bị người ta không để ý nghe mình nói, lá gan cô gái này thật lớn, quang minh chính đại ở trước mặt hắn thất thần, nếu không cho cô chút giáo huấn, hắn sẽ cảm thấy thực có lỗi với chính mình!

“Vị mỹ nữ này, xin hỏi hiện tại cô cảm nhận được gì?” Loke đem microphone đưa tới bên miệng Lucy.

Cảm nhận, cảm nhận..... cô có cảm nhận gì? Cô cắn môi, trong đôi mắt to lộ vẻ lúng túng.

“Đừng khấn trương, không sao, chỉ cần nói một chút cảm nhận là được rồi.” hắn cười càng ôn nhu.

Hai má cô nóng lên, nhìn thoáng qua anh đang nằm trên bàn vẫn không nhúc nhích, đang lúc bối rối, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải cẳng chân hắn.

Trong mắt to vụt qua một tia không thể tin được, thân mình bác sĩ thể mà thật cứng rắn! Giống như tảng đá!

Thời gian lâu như vậy mà Lucy không nói chuyện, Loke vẫn kiên nhẫn giờ microphone như cũ, “Nào, nói chút cảm nhận của cô đi, đừng sợ.”

Đầu ngón tay Lucy ở trên cẳng chân Natsu giật giật, bỗng nhiên hướng microphone nói: “hắn cứng!”

Khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Loke bị kìm nén, trong phòng hội nghị đầu tiên mọi người ngẩn ra, liền sau đó lập tức đem ánh mắt tập trung đến hạ thân Natsu.

Lucy thấy một lúc lâu sau Loke cũng không tiếp lời cô, chớp mắt to hướng microphone nhấn mạnh lần nữa, “thật sự! hắn thật sự cứng!”

Vừa dứt lời, tảng đá Natsu mới vừa rồi còn nằm ở trên bàn bỗng nhiên bật dậy, ánh mắt lạnh như băng như kiếm đâm thẳng vào Lucy.

Lucy bị hắn dọa từng bước lui về phía sau, đáng thương cầm lấy microphone, “Dragneel, bác sĩ Dragneel, không phải anh cứng sao, sao lại ngồi dậy?”

4. Chap 4

“Ha ha, thật xin lỗi, ” loke ngồi ở trên ghế lái, cười đến nỗi tay cũng run lên, căn bản không có biện pháp cầm lái.

“thật sự là..... cô gái kia rất khôi hài.” loke liếc mắt nhìn sắc mặt đang sa sầm của Natsu, muốn nhin cười nhưng mà làm sao cũng không được.

Natsu nhìn chằm chằm Loke, ánh mắt lạnh giống như vào đông, “Loke, đủ rồi.” anh cài dây an toàn, “không muốn chết ở trên đường thì thôi cười ngay!”

“Khụ khụ, ” loke giả bộ ho hai tiếng, xoa xoa cơ mặt mình, thật vất vả mới khôi phục bộ dáng ôn nhu như ngọc bình thường.

“Buổi trưa đến nhà tôi ăn cơm không? Mẹ tôi vẫn nhắc tới cậu đấy.”

“không đi, phải về bệnh viện.” Natsu không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt đề nghị của Loke.

Đúng là buổi chiều hắn có việc ở bệnh viện thật, hắn vừa mới chuyển đến bệnh viện này, thủ tục bàn giao còn chưa xong, buổi chiều có thủ tục cuối cùng cần hắn tự mình đi.

Loke nghe vậy cũng không ép nữa, trực tiếp khởi động xe, chiếc xe Maserati vẽ ra một đường cong đẹp mắt trong không khí, “Được rồi, lần sau có thời gian nói sau.”

Lúc dừng xe chờ đèn đỏ trên giao lộ, Loke bỗng nhiên quay đầu sang Natsu nói: “Này, tôi cảm thấy cô gái kia thú vị đấy.”

Natsu đẩy gọng kính trên mũi, âm thanh lạnh lùng nói: “không thấy.”

“Lucy, cô thực dũng cảm!”

“Đúng vậy, Lucy, giấu tài nha!”

Lucy đỏ mặt cúi đầu, lẻ từng bước ra khỏi công ty, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, thân thể bác sĩ Dragneel vốn cứng rắn mà!

Thật sự là rất mất mặt, Lucy thật khốn khổ chạy trốn khỏi một đám đồng nghiệp vây quanh, ai biết câu nói kia lại có nghĩa khác như vậy!

Vắt vả mãi mới đợi được một chiếc xe buýt ít người, mặt Lucy đỏ bừng bỏ tiền vào thùng lên xe. Ở góc đường thì xuống xe, đi chợ mua một ít tỏi, một cân thịt chân giò sau, một cây củ cải trắng, lúc này mới trở về nhà.

Vốn là cô không định mua thịt, bây giờ giá thịt lại đang tăng nhưng vừa mới phẫu thuật, ăn một chút thịt cũng tốt.

Tay phải Lucy xách túi đồ ăn lên lầu, chưa kịp lấy chìa khóa trong túi ra đã thấy bà chủ cho thuê nhà đang đứng chờ ở cạnh cửa.

“Bác, sao bác lại lên đây?” Bà chủ nhà là một người tốt, cho cô thuê phòng với giá rất phải chăng, khiến cho cô vô cùng cảm kích nên cô thường xuyên mang đặc sản từ nhà lên biếu.

“Lucy à, ” Bà chủ xoắn tay, lộ ra vẻ mặt vất vả mệt mỏi xin lỗi, “Bác, bác có chuyện này muốn nói với cháu.”

“Bác vào nhà ngồi đã.” Vừa nói chuyện, Lucy vừa mở cửa, hướng bà chủ nhà ra hiệu, ý bảo bà vào trong.

“không cần, không cần.” Bà chủ nhà khoát tay, “Lucy, bác không thể cho cháu thuê phòng này nữa.”

Trong lòng Lucy lộp bộp một tiếng, chìa khóa trên tay nháy mắt rơi xuống nền nhà, phát ra âm thanh chói tai.

“Bác, bác thấy tiền nhà ít sao? Cháu, cháu.....”

“Ài, không phải” Bà chủ liên tục lắc đầu, “Lucy, bác thực xin lỗi, chồng bác có đứa cháu muốn tới đây mà không chỗ ở, bác định để nó đến đây, ài!”

Nếp nhăn trên mặt bác gái cũng nhúu lại một chỗ, nhìn càng thêm già nua. “Bác, bác thật ngại quá, à, đây là tiền thuê nhà tháng này, bác sẽ không lấy, Lucy, cháu đừng trách bác.”

Lucy mờ mịt nhìn lướt qua căn phòng, lại nhìn bà chủ trước mặt, nuốt nước miếng, gian nan cất tiếng nói: “Bác, cháu bác khi nào đến?”

“Ngày mốt.”

Nấu cơm trưa rồi tinh rồi mù, canh cải trắng cạn nước, chấy hơn phân nửa, tỏi thì quên bỏ muối .

Lucy hiếm khi vội vàng ăn xong cơm trưa, sau đó nhanh chóng lên mạng tìm thông tin phòng cho thuê.

Kết quả là nếu không cách công ty quá xa thì lại quá đắt, tìm mấy giờ, thế nhưng không được chỗ nào thích hợp .

Buổi chiều, thành phố A phát triển mạnh mẽ, trên đường người đến người đi như mắc cửi. Lucy đứng ở trên lầu tám nhìn xuống, nơi nơi đều là nhà cao tầng, lại không có chỗ cho cô dung thân.

Trong lòng bỗng nhiên thấy thê lương, cảm giác lo sợ bất lực giống như thấy dã thú gào rít lao đến, nháy mắt liền đem cô nuốt chửng.

Ngày mốt, vậy thì ngày mai nhất định phải chuyển đi rồi, nhưng ngày mai cô còn phải đi làm gia sư, căn bản là không có thời gian tìm phòng chuyển nhà.

Nhưng nếu không tìm được phòng, cô sẽ phải lưu lạc ngoài đường. Ở khách sạn thì khẳng định là cô không trụ được, tháng này đã tiêu vượt kế hoạch rồi, tiền lương còn lại chỉ đủ duy trì sinh hoạt bình thường.

Lucy ngồi xuống giường, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng ảm đạm không chút ánh sáng.

Thời gian quá vội, nếu cho cô hai ngày..... Lucy cắn môi.

A! Đúng rồi! Erza! cô có thể tới chỗ nó ở nhờ hai ngày!

Mắt Lucy sáng lên, vội vàng lấy điện thoại di động, ấn số của Erza.

“Lucy, tư vấn tâm lý thế nào, a..... đừng, đừng nháo.....”

Thân mình Lucy cứng đờ, lời sắp nói ra đành nuốt xuống, “Erza, Gray đang ở nhà cậu?”

“Đúng vậy!” Erza thật vất vả điều hòa hơi thở, lúc này mới để ý đến Lucy, “Buổi tối cậu lại đây ăn cơm đi, cũng lâu rồi Gray không gặp cậu.”

“không, không được.” một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Lucy cũng tan biến. “Tớ còn có việc.”

“Chuyện gì? Đúng rồi, Lucy cậu gọi điện có việc gì à? Cần tớ giúp sao?”

Lucy miễn cưỡng nở nụ cười, “không có gì, định kể chuyện hôm nay cho cậu nghe thôi, bỏ đi, không quấy rầy cậu với Gray nữa, thứ hai đi làm rồi nói sau.”

“Được rồi, lần sau nhất định cậu phải tới đây!” Erza không nghe thấy giọng nói buồn rầu của Lucy, vui vẻ nói qua điện thoại.

“Được.”

Ngắt điện thoại, tâm tình của cô càng thêm nặng nề, chỗ Erza khẳng định là không được, cho dù cô khó khăn thế nào cũng không thể đi quấy rầy cô ấy và Gray. Bọn họ vốn là yêu xa, thời gian ở bên cạnh nhau rất quý giá.

không có cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng tìm được phòng trọ.

không biết có phải ông trời cố ý làm khó cô hay không, Lucy thủy chung không tìm được phòng thích hợp, đêm đã khuya, ngày mai còn phải dậy sớm, cô đành tắt máy tính, rửa mặt lên giường.

Mặc kệ, mai còn cả một ngày, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ba luôn nói với cô như vậy, cô vẫn nhớ kỹ, nhiều phòng cho thuê như vậy, cô không tin không có cái nào thích hợp !

“Này, Lucy ngơ ngác, chị làm sao vậy?” Romeo cầm bút bi phóng trên bàn, bỗng nhiên đưa tay xoa đầu Lucy, lúc này mới dựa vào lưng ghế lười biếng hỏi.

Cô trừng mắt nhìn nhóc một cái, sửa sang lại tóc bị hấn làm loạn, “Gọi cô giáo Lucy! Đừng mất tập trung, vừa rồi tôi giảng cho cậu về hàm số đã hiểu chưa?”

“Rốt cuộc chị làm sao vậy?” Romeo nghiêng người dựa sát vào Lucy, trong mắt lóe ra tia hứng thú, “Thất tình? Bị đá?”

“Làm bài cho tốt đi!” Lucy không để ý tới nhóc, lật sách ôn tập đẩy tới trước mặt nhóc, “Cậu phải thi vào trường cao đẳng, làm sao.....”

“Ngừng! Ngừng!” Về mặt Romeo đau khổ, “Được rồi Lucy ngơ ngác, cả ngày ba mẹ tôi lải nhải chị cũng lải nhải, vẫn còn nửa năm mà.”

“Nửa năm thoát cái sẽ trôi qua, cậu.....”

“nói cho tôi đi!” Romeo đem sách ôn tập đóng lại, kề sát vào mặt Lucy, “Chị nói cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì, nói xong tôi làm bài ngay, nếu không tôi sẽ không làm!”

Lucy bị nhóc làm cho phát cáu, lại không có biện pháp đối phó, đành phải nói thật. Càng nói càng nản lòng, càng cảm thấy xấu mặt.

“Dừng, sự tình chỉ có như vậy!” Romeo bĩu môi.

Lucy cầm lấy bút bi trên bàn gõ mạnh lên đầu hấn, “Đó là cậu không biết khó khăn ở đời! Cả ngày được phục vụ như thiếu gia!”

Romeo ôm đầu kêu lên, “Lucy ngơ ngác, đây là chị bạo lực gia đình đấy!”

Lucy cười đắc ý, “Bạo lực gia đình thì thế nào! Nhanh làm bài đi, thiếu gia!”

“Này, Lucy ngơ ngác, đây là việc nhỏ, ” Ngón tay Romeo linh hoạt đặt bút viết, “Tôi có một phòng ở gần công ty chị để không.....”

Hồ hấp của Lucy đột nhiên cứng lại.

“Cái đó..... thật sự ngại quá.” Lucy kéo va li hành lý nho nhỏ đứng trước một phòng trọ xa hoa, không dám đi vào.

“Đây là nhà đứng tên tôi.” Romeo đoạt lấy hành lý trong tay cô, lôi kéo tay cô đi lên phía trước.

“Á.....” Sắc mặt Lucy trắng nhợt, đau đến nỗi gập cả thắt lưng.

“Chị làm sao vậy?” Romeo vội vàng buông hành lý quay đầu từ trên xuống dưới đánh giá Lucy, “Đau ở đâu?”

Vừa rồi hần lôi kéo đụng đến vết mổ của cô, không biết có bị nứt ra không. Trong lòng Lucy lo lắng không thôi, cũng không thể không biết xấu hổ nói với Romeo, đành ấp úng trả lời: “không sao, dưới nách tôi có vết thương, cậu đừng đụng vào bên trái tôi.”

ROmeo nửa tin nửa ngờ nhìn cô, cũng không truy hỏi nữa, đổi bên, lại cầm tay phải của cô, đưa cô vào phòng của mình.

Phòng này trang hoàng đẹp đẽ, thiết kế đồng nhất, đèn trần thủy tinh xinh đẹp, đồ dùng tinh xảo, tất cả mọi thứ đều làm cho cô thấp thỏm không yên.

“Romeo, tôi chỉ ở vài ngày rồi sẽ đi.” Lucy đem hành lý của mình đặt cạnh tủ giày, hơi lo sợ, “Dù tôi không lấy tiền dạy thêm, thì cũng không đủ tiền thuê phòng này, nhưng tôi.....”

“Được rồi!” Romeo không kiên nhẫn ngắt lời cô, “Tiền dạy chị cứ cầm lấy, đây là phòng của tôi, không liên quan gì tới ba mẹ tôi cả, nếu chị coi tôi là bạn thì cứ ở đi!”

Nhóc thấy cô lại định nói lời khách sáo, nhất thời phiền não phủi phủi tóc, “Đồ trong nhà chị cứ dùng tùy ý, được rồi, tôi đi đây, nếu không ba mẹ lại tra hỏi.” nhóc cười cười với cô, làm động tác gọi điện thoại, “Có việc thì call tôi!”

Ngày đầu tiên chuyển tới nhà của nhóc Romeo, cô hơi khó ngủ. Dù nhóc luôn nhấn mạnh đây là nhà của nhóc nhưng trong lòng cô vẫn có chút bồn khoăn.

Để ngày mai, ngày mai cô nhất định phải tìm được phòng, mau chóng dọn khỏi đây, không thể không công chiếm tiện nghi của người ta!

Lúc nửa đêm đang mơ màng màng, bỗng nhiên cô nghe thấy một trận thanh âm nhao nhao ồn ào. cô mơ hồ mở mắt, đi đến cạnh cửa vừa định mở đi ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên cánh cửa lại bị đẩy mạnh ra.

Một đoàn nữ nhân hùng hổ xông vào, người đi đầu vừa thấy Lucy mày liễu lập tức dựng thẳng đứng, “Tôi đã nói bộ dáng tiểu Romeo gần đây luôn không tập trung, thì ra là bị hồ ly tinh mê hoặc!”

Trong phòng ngủ không bật đèn, người bên ngoài chỉ có thể nhờ vào ánh đèn phòng khách mơ mơ hồ hồ thấy Lucy là nữ nhân, mặt cũng không thấy rõ.

Lucy lại nhận ra giọng nữ này là mẹ của Romeo! Vội vàng từng bước lui về phía sau, lên tiếng giải thích, “không, tôi không phải..... tôi là lu.....”

“Mau! Tóm lấy hồ ly tinh này cho tôi! Hôm nay tôi nhất định phải lột da cô ta!” Mẹ Romeo căn bản không nghe cô nói, bàn tay to vung lên, một đám nữ nhân lập tức vọt vào, lao thẳng tới cô!

5. Chap 5

“Mọi người dừng lại đã!” Lucy ôm ngực trái che vết mổ chạy vào một góc, đáng tiếc toàn bộ phòng ngủ dù rộng đến đâu, cũng rất nhanh cô bị ép đến góc tường, không có đường lui.

“Xem cô chạy đâu!” Enno vừa xắn tay áo vừa hùng hổ đi tới chỗ Lucy, “Hôm nay tôi không cho cô biết tay thì thực sự xin lỗi chính mình đã tới đây!”

Lucy lui vào góc tường khổ không nói nổi, tưởng rằng có thể ở chỗ này qua đêm nay, không ngờ lại xảy ra loại sự tình này.

Vốn cô cũng có chút hối hận khi ở đây, nghĩ ngày mai mình sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài, giờ bị náo loạn như vậy, trong lòng càng cảm thấy mình không phải, càng hối hận vì quyết định lúc trước.

Mắt thấy Enno đã sắp đi tới trước mặt mình, Lucy nuốt nước miếng một cái, cũng không để ý gì nữa, bằng bất cứ giá nào nói ra, “Chị Enno, tôi là Lucy! Lucy Heartfilia!”

Enno liền dừng bước một chút, người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt mở đèn, trước mắt bật sáng bừng chói mắt.

Enno khiếp sợ mở to mắt nhìn Lucy ở đối diện, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

“thật sự là ngại quá.” Lucy bất an ngồi trên sô pha, xấu hổ đến nỗi mười ngón chân trắng nõn cũng đều co lại một chỗ, “Là như vậy..... tôi, tôi không phải hồ ly tinh.”

Enno uống một hơi hết cả cốc nước lạnh lớn, vỗ mạnh lên đùi, “Đây là chuyện gì! Tôi nghe người làm trong nhà nói, tiểu Romeo dẫn một cô gái đến phòng trọ, cho nên mới.....”

Enno thở dài, nhìn thoáng qua Lucy đang rút đầu vào bả vai, “cô giáo Heartfilia, cô đừng tức giận nhé, đều là hiểu lầm thôi!”

Chị không đọc nhiều sách, hai mươi tuổi đã theo ba của Romeo đến thành phố lập nghiệp, may mà hai người đều có đầu óc buôn bán, công ty cũng không ngừng phát triển, từ đó trở thành điển hình thương nhân thành công.

Nhưng chị vẫn hâm mộ những người đọc sách, cảm thấy bọn họ trên người họ có một khí chất thư hương, dù có bao nhiêu tiền cũng không thể sánh bằng.

Lúc Romeo còn nhỏ, rất nhiều người khuyên chị nên cho con đi học nước ngoài nhưng chị lại một mực cự tuyệt. Sau khi tốt nghiệp đại học đi cũng không muộn, cho con đi học một trường đại học tốt nhất trong nước, thỏa mãn giấc mơ đại học nhiều năm của chị.

Sở dĩ lúc trước mời Lucy cô đến làm gia sư, quan trọng nhất vẫn là coi trọng bằng cấp của cô.

Cũng may Lucy cô không làm cho chị thất vọng, tuy rằng cô gái nhỏ này có chút ngu ngơ nhưng mà đơn thuần đáng yêu, ở trong cái xã hội tạp nham này muốn tìm quả là khó.

Cho nên vấn đề tiền lương cũng chưa bao giờ khắt khe với Lucy.

Lucy liên tục lắc đầu, “Tôi không tức giận, tôi mới cảm thấy thật không phải, không công ở trong phòng nhóc Romeo, chị yên tâm, ngày mai tôi sẽ chuyển đi ngay!”

Enno đã lẫn lộn ở trên thương trường nhiều năm như vậy, sự đồng cảm đã sớm không còn nhưng giờ nhìn bộ dạng của Lucy kim lòng không được nhớ tới thời điểm mình vừa tới thành phố A, bất lực lại hoang mang.

“Ý tôi không phải thế, nơi này dù sao cũng để không, cô ở vài ngày cũng không thành vấn đề.” Chị đứng lên cầm lấy túi xách, “Tiểu Romeo vẫn cần cô quan tâm.”

Lucy liên tục gật đầu, “Chị yên tâm, thành tích hiện tại của nhóc đã khá tốt rồi, cứ duy trì điều này thì không thành vấn đề.”

Enno nghe vậy trên mặt nhất thời lộ ra sự vui mừng, “cô xem tôi này, chưa hỏi rõ ràng đã tới rồi, kết quả lại gây âm ỉ như vậy. Thôi, tôi đi đây, cô ngủ ngon.”

Lucy cũng đứng lên đi theo, tiễn Enno tới cửa, “Chị đi thông thả.”

Enno gật đầu, dẫn một đám chị em đi. Đi được vài bước bỗng nhiên quay đầu lại, “Lucy, cô và tiểu Romeo..... đang yêu nhau à?” (kai: ns bày ko à romeo zì pé wen đg wen nhau á

Enno: có phải ko z cn và wendy đg wen nhau à

Rowen *đỏ mặt*: ầu có tg ns bày đấy

Kai: xạo tới nỗi ke rút ra ngoài kia =.=”)

“A, không có!” Bị bất thành linh Lucy như là phải bồng, sợ hãi kêu ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Chúng tôi không có gì cả.”

Enno thản nhiên cười, “Vây là tốt rồi.” Tuy rằng mình rất thích cô gái này nhưng nếu làm bạn gái, cô vẫn không đủ tư cách.

Trong tương lai Romeo nhất định phải tiếp quản việc làm ăn trong nhà, vợ của hắn phải có khả năng trợ giúp hắn trong công việc, tuy rằng tính cách Lucy rất đáng yêu nhưng rõ ràng lại không phù hợp.

Sau một hồi não loạn như vậy, Lucy không còn buồn ngủ nữa, dứt khoát đứng lên mở máy tính tiếp tục xem thông tin phòng cho thuê.

Mặc dù cô hơi ngu ngơ nhưng cũng không ngốc, câu nói cuối cùng của Enno cô vẫn hiểu được. Dù rằng là vẻ mặt ôn hoà hỏi chuyện nhưng trên thực tế cũng là cảnh cáo. Cảnh cáo cô không được có ý tưởng không an phận gì với nhóc Romeo.

Tiểu tử Romeo kia mới bao nhiêu tuổi! Lucy cảm giận nhún nhún chuột, đúng là tiểu quỷ mà!

Buổi sáng hôm sau, Lucy vác hai mắt thâm đen thức dậy, cô chuẩn bị đi xem hai phòng, mặc dù cách công ty khá xa nhưng giá cũng không chênh lệch lắm so với phòng cũ, cùng lắm thì buổi sáng cô dậy sớm hơn một giờ.

Xem ra buổi chiều phải xin nghỉ, thuận tiện đi bệnh viện thay băng thuốc. Cũng không biết hôm qua bị nhóc kéo như vậy vết mổ có bị nứt ra không.

Nhanh chóng đến giờ nghỉ trưa, cô thấp thỏm đi theo quản lý xin phép, quản lý biết tình trạng của cô, đối với việc gần đây cô thường xuyên xin nghỉ cũng không nói gì, vui vẻ đồng ý cho cô trực tiếp đi bộ phận nhân sự xin nghỉ.

Cô được nghỉ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn liền chạy đến bệnh viện, không biết lúc này bác sĩ đã tan ca chưa, cô phải tranh thủ thời gian mới được.

Đến khoa nhũ tuyến, cô vẫn còn có chút để ý chuyện ngày đó, không dám trực tiếp đi vào, đành phải dựa vào khe cửa nhìn vào bên trong.

Ai biết mắt quét một vòng, chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên! Ngay cả bóng dáng anh cũng không thấy!

Bác sĩ Dragneel không ở đây? Lucy cào cào tóc tựa vào tường hành lang. Bác sĩ Dragneel nói phải tìm hắn thay băng thuốc nhưng hiện tại hắn không có đây, cô nên làm cái gì bây giờ?

Natsu cởi áo blu đang định đi ra ngoài ăn cơm, đẩy cửa ra liền thấy Lucy đang dựa trên hành lang, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhẵn thành một chỗ.

Thật xấu xí nhưng mà nhìn lại thấy vui vui. Trong lòng Natsu hừ một tiếng, lại nghĩ tới một màn xấu hổ ở phòng họp ngày đó.

Ánh mắt lóe lóe, đi nhanh đến trước mặt Lucy, “Qua đây, thay băng thuốc!”

Lucy đi theo sau Natsu vào phòng phó chủ nhiệm.

“Bác sĩ Dragneel, không phải đi phòng phẫu thuật sao?” Trong lòng Lucy hơi bất an, sao lần này lại đổi thành phòng phó chủ nhiệm? Thần kinh cô luôn căng thẳng, bởi vậy cũng không nhìn thấy, chữ đơn giản đánh trước ngực anh: Natsu đã đổi thành bác sĩ phó chủ nhiệm: Natsu Dragneel.

“Cởi áo ra, lên giường nằm, quay đầu về hướng đông!” Natsu không để ý tới vấn đề của Lucy, vừa mở tủ khử trùng phòng phẫu thuật, vừa ra lệnh cho cô.

Lần này cô đã có kinh nghiệm, không dám thắc mắc, nhanh nhẹn cởi toàn bộ áo trên người, im lặng ngồi trên giường chờ anh.

Natsu tìm được băng thuốc, quay đầu liền thấy cô nửa người trần trụi ngoan ngoãn ngồi ở kia, giống như còn có chút ngượng ngùng, cánh tay phải che đầy bộ ngực mềm, thấy anh nhìn qua, lập tức thu hồi ánh mắt, chột dạ không dám nhìn anh.

Trong lòng Natsu vui vẻ, cúi người xuống tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, “Sao cô lại cởi hết?”

“A?” Lucy ngậy ngốc không rõ tình huống ra sao, “không phải anh muốn tôi cởi sao?”

“Chỉ cần cởi áo khoác, còn lại” Natsu làm động tác vén áo lên rồi tiếp tục nói: “Chỉ cần như vậy là được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy trong nháy mắt đỏ bừng, “A, a, tôi..... tôi, tôi không biết.” cô vội vàng từ trên giường bật dậy, tay chân luống cuống lấy quần áo lại đã quên Natsu đứng ngay đối diện cô, với thị giác của hắn, ngay cả độ cong rung động trước ngực cô đều có thể xem không sót một chút nào.

Natsu hơi quay mặt sang chỗ khác, tay nắm lại đặt trên môi ho hai tiếng, “Khụ khụ, được rồi, nếu đã cởi, đừng mặc lại, để tránh đụng đến vết thương.” (kai: khoái mún chết mà cn’ bày đặt =_=”)

Thay băng thuốc chỉ mất vài phút, Lucy thật may mắn, vết mổ không bị toác ra. Natsu cẩn thận ghim băng bốn phía, đứng thẳng thất lưng nói: “Xong rồi, ba ngày lại đến bệnh viện một lần là được.”

“Vâng.” Lucy ngượng ngừng mở to mắt, đưa tay qua với áo lông khoác lên người, cô không dám mặc áo ngực nữa, bị kéo một chút như vậy đã làm cô kinh hồn bạt vía, mặc áo ngực đè lên chẳng phải là họa vô đơn chí sao.

Không ngờ áo lông còn chưa mặc vào Natsu đã bước đến, đưa tay cầm lấy áo ngực của cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mang áo ngực vào để cố định!” (kai: anh nỳ ko bít ngại à =.=”)

“A, được, được.” Lucy cầm lấy áo ngực màu tím nhạt của mình mặc qua quýt, rất xấu hổ, tuy người này là bác sĩ nhưng là cũng là đàn ông đấy, lại để đàn ông đưa áo ngực cho mình.....

Lucy dỗi lòng như vậy, thế nhưng đã quên mình vừa mới phẫu thuật không lâu, thiếu chút nữa là đụng phải vết thương, may mắn tay mắt Natsu lanh lẹ ngăn trở động tác của cô.

“không nên cử động mạnh! Trong vòng một tháng tay trái không được cầm vật nặng!” nói xong hắn cúi người xuống đỡ lấy ngực trái, thật cẩn thận cài lại móc áo ngực cho cô.

Thân mình cô cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám, lần đầu tiên cô cùng đàn ông thân mật như vậy, bác sĩ cách cô rất gần, thậm chí cô có thể ngửi được mùi dầu gội nhẹ nhàng khoan khoái trên đầu hắn.

Cô then thùng, hai tay cũng không biết để đâu. Trong phòng hệ thống sưởi ấm mở rất vừa, cởi áo ngồi ở trên giường cũng không thấy lạnh. Thất lưng cô cứ cứng đờ như vậy, nơi nào đó tùy ý để Natsu đùa nghịch, cả người đã sắp hồng rục.

“Lucy Heartfilia?” Natsu nhớ rõ trên bản đăng ký của cô viết tên này.

“A, bác sĩ Dragneel.” Bra đã được Natsu cài, Lucy vừa định đưa tay lấy quần áo, Natsu lại trước một bước cầm quần áo đặt dưới tay, “Hôm đó cô cố ý ?”

“Cái gì?” Lucy không hiểu lời nói của hắn, ngẩng đầu mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hắn, lông mi thật dài không tự chủ run run.

“Quên đi, ” Natsu đỡ trán, thả lỏng bàn tay đang đè quần áo của cô ra, “Nhìn cô cũng không có đầu óc ấy, mặc.....”

Hai chữ quần áo còn chưa nói hết, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị phịch một tiếng đẩy ra.

Natsu biến sắc, lập tức đem Lucy ôm vào trong lòng mình.

Hắn đưa lưng về phía cửa, cho nên không biết vào là nam hay là nữ nhưng vẫn nghiêm túc bảo vệ quyền lợi cơ bản của bệnh nhân.

“đi ra ngoài!”

không có nghe thấy tiếng đóng cửa như dự định, Natsu đưa tay đem áo lông khoác lên người Lucy, đang định quay đầu nhìn xem người nào to gan xông vào như vậy.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai, “Con trai! Đây là con dâu đúng không? Rốt cuộc con cũng yêu rồi! Mau! Đừng che che giấu giấu, để mẹ nhìn một cái! Chỉ nhìn một cái thôi! Chắc chắn, thật sót ruột ! Ai u, con dâu của mẹ!”

Lucy nắm lấy góc áo, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên, lại nhìn Natsu, thấy mặt Natsu đột nhiên đen sì lại, mặt nạ lạnh như băng mơ hồ có xu

Mấy bạn có thể bl để mình ý kiến của các bạn nha! À mà có ai mún lisanna xuất hiện ko z ???

6. Chap 6

“Mặc áo vào!” Natsu đem áo lông nhét vào tay Lucy, quay đầu nhìn mẹ mình, “Mẹ đến có việc gì vậy?”

Bà Lena quơ quơ cặp lông giữ ấm trong tay, “Mang cơm trưa cho con.” Nhưng mắt lại nhìn Lucy chăm chăm không chớp, dường như sợ cô chạy mất vậy.

Lucy mặc áo lông vào thấy trong phòng không khí quỳnh dị, áo lông cũng không kịp thắt, định rời đi ngay.

Nhưng mà vừa mới đi được vài bước đã bị bà Lena cản lại, Dragneel phu nhân ung dung cười, vẻ mặt rất là thân thiết, “Chắc chắc, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại này có thể bấm ra nước luôn, ánh mắt cũng thật linh động! không tồi, thật không tồi!”

Lucy quần bách, đưa tay gạt gạt tóc, “Cái đó, bác à, cháu đến khám bệnh, không có quan hệ gì với bác sĩ Dragneel cả.”

Dragneel phu nhân lại giống như không nghe thấy lời cô nói, đem cặp lông giữ ấm đặt trên bàn Natsu, trực tiếp kéo tay Lucy tới gần, “Con ngoan, nói cho mẹ biết, con tên là gì? Nhà ở đâu? đang làm chỗ nào? Bà mẹ con đâu? Có khỏe không?”

“Được rồi!” Natsu một tay túm lấy Lucy từ tay mẹ mình kéo ra, “cô ấy chỉ là bệnh nhân thôi.”

Dragneel phu nhân che miệng cười, “Nhìn ăn ý chưa kìa, nói chuyện cũng thật giống nhau.”

Gân xanh trên thái dương Natsu chịu không nổi giật giật vài cái, nhìn thoáng qua Lucy đang xấu hổ nhìn hắn, “cô ấy đến làm phẫu thuật khối u tuyến sữa, mẹ để người ta về đi.”

Hắn biết mẹ hắn muốn hắn kết hôn đến điên rồi nhưng tùy tiện nhận một cô gái làm con dâu, thật sự là.....

Lucy vội vàng ở một bên phụ họa, “Đúng vậy bác, cháu chỉ là bệnh nhân thôi.”

“Giải thích chính là che giấu.” Lỡ tai Dragneel phu nhân lựa chọn loại bỏ, “Natsu cái gì cũng tốt, chỉ là hơi lạnh lùng, con đừng để ý.” Bà nhìn Natsu chớp chớp mắt, “Nhưng mà từ khi gặp con thì núi băng liền biến núi lửa, thậm chí còn ở văn phòng nhện không được....”

“Mẹ....”

“Bác, cháu đúng là bệnh nhân mà!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy xấu hổ đỏ bừng, đôi con mắt trong suốt linh động mở to nhìn bà Lena, cắn răng, trực tiếp vén áo lông lên. Kéo áo ngực trái xuống, chỉ vào vết thương trên ngực mình nói: “không tin bác xem đi!”

Bà Lena và Natsu không hề nghĩ tới Lucy thể nhưng trực tiếp xốc áo lên, Natsu nghiêng đầu sang chỗ khác, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng lại xuất hiện chút ngượng ngùng hiếm thấy, mắt rũ xuống hướng Lucy thấp giọng nói: “Kéo áo xuống!”

Thật ra Lucy không nghĩ nhiều lắm, trong lòng cô Natsu Dragneel là bác sĩ, anh làm phẫu thuật cho cô, lại thay băng đổi thuốc, tuy rằng lúc ấy cô rất thận trọng nhưng lúc này bỗng nhiên thấy cũng chẳng có gì.

Dù sao hắn cũng đã nhìn rồi, nhìn chút nữa cũng không sao cả.

Dragneel phu nhân đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền mừng rỡ hoan hỉ lan tràn trên mặt, “Đừng nói nữa, mẹ biết hết rồi.”

Bà cười gần như toe toét, “Natsu chưa bao giờ làm loại kỹ thuật nhỏ bé như phẫu thuật khối u tuyến sữa này nhưng giờ lại làm trong chính phòng mình, không ngờ lần này nó lại cho con ngoại lệ.”

Nói xong, bà nhìn sang sắc mặt càng ngày càng đen của Natsu, nháy nháy mắt, dùng bả vai đẩy hẳn, nói nhỏ: “Con trai, con thừa nhận đi!”

“Bác à, cháu và bác sĩ Dragneel thật sự không có quan hệ gì hết.” Lucy cảm thấy đau đầu không thôi, sao một bệnh nhỏ mà sinh ra lắm chuyện như vậy! Cô vội vàng quay đầu sang anh nháy mắt, muốn Danh cùng cô giải thích.

Không ngờ Natsu anh lại dời mắt, không nhìn cô!

“Được rồi!” anh đẩy đẩy gọng kính trên mũi, trong mắt cực nhanh xuất hiện một tia sáng, “Ăn cơm trước rồi nói sau.”

Vì thế, Lucy liền lơ ngơ ở trong phòng Natsu ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm trưa, cô phải chịu đựng vô số lần Dragneel phu nhân nhiệt tình gấp thức ăn còn có đủ loại thức mắc.

Lucy cô vốn ngốc, làm sao đấu lại Dragneel phu nhân đã thành tinh, cuối cùng chẳng những bị người ta nắm hết các loại tình huống trong nhà, thậm chí ngay cả số điện thoại cũng nằm trong di động Dragneel phu nhân. (kai: chị pị lây bệnh của anh r'(> v <)>

Thật sự quá hoang đường, đợi đến khi Dragneel phu nhân đi rồi Lucy cũng chưa lấy lại tinh thần.

Cô đã giải thích rất rõ ràng, cô và anh không có quan hệ gì, vì sao Dragneel phu nhân không nghe?

Còn anh, sao cuối cùng anh cũng không giải thích? Trong đầu cô rối bời, lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng.

Natsu tiễn mẹ trở về, đẩy cửa liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đang lúi húi dọn bàn.

Cặp lồng ăn xong chồng lên gọn gàng, bàn cũng lau sạch sẽ.

Natsu nhướn mày, nhìn không ra còn rất đảm đang.

“Bác sĩ Dragneel, làm sao bây giờ?” Lucy buông khăn lau, ngẩng đầu nhìn anh đối diện, “Mẹ anh hiểu lắm, tôi đã nói rõ ràng nhưng sao bà vẫn không tin!”

Lời của cô làm cho anh nháy mắt nghĩ đến một màn cô xốc áo lông lên mà không chớp mắt, bra màu tím nhạt, bộ ngực trắng như tuyết vênh lên..... (kai *cười gian*: đầu óc đen tối lát nữa để chụy nỳ tẩy lại cho trắng)

Lúc phẫu thuật không chú ý, cho nên không phát hiện, cô gái kia thoát nhìn gầy gầy, trên thực tế lại rất đầy đặn. Anh đi đến trước mặt cô nhìn lướt qua bộ dáng bất an của cô, “Đưa tôi số điện thoại.”

Lucy sững sốt, “hả?”

“Có khả năng mẹ tôi sẽ gọi điện cho cô.”

“Hả, làm sao bây giờ, tôi.....”

“Đưa số điện thoại cho tôi.” Natsu lặp lại một lần, “Đến lúc đó tôi sẽ giải quyết.”

“À ” Lucy ngẫm nghĩ, một mình mình khẳng định không đối phó được, liền ngoan ngoãn đọc số điện thoại của mình, cuối cùng bổ thêm một câu, “Tôi tên là Lucy Heartfilia.”

“Tôi biết.” Natsu nhấn phím gọi vào máy Lucy, chỉ chỉ bằng tên trước ngực mình, “Natsu Dragneel.”

Buổi chiều Lucy ở trong phòng mà vẫn không yên, thần kinh căng thẳng chốc lát lại xem di động một lần, sợ Dragneel phu nhân gọi tới.

Cũng may điện thoại không vang lên, đến tối Lucy mới miễn cưỡng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Cô thuê một phòng ở phía tây, khá xa, nơi này thực sự rất vắng vẻ, phóng mắt nhìn xa ra ngoài những kiến trúc xây dựng đã lâu thì chẳng có gì cả. Ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải ngồi xe buýt mất hai mươi phút.

Nhưng mà tiền thuê nhà lại vừa phải, bằng giá phòng trước đây cô ở.

Chủ cho thuê nhà cũng không tệ lắm, lúc rời đi còn dặn cô buổi tối không nên đi lại lung tung. Trại an nơi này không tốt lắm, một cô gái buổi tối đi ra ngoài có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Lucy cảm kích đáp lại, cho dù chủ nhà không nói thì buổi tối cô cũng không ra ngoài, thứ nhất là vì cô không có chỗ nào để đi, thứ hai, nơi này cách công ty ba giờ đi xe, buổi tối cô phải đi ngủ sớm một chút.

Chịu đựng chút đi, có chỗ ở là tốt rồi. Ban đêm Lucy nằm trong chăn run cầm cập tự nhủ. Hệ thống sưởi ấm nơi này không mạnh, nhiệt độ chỉ vừa phải, căn bản không đủ để làm cho phòng ấm lên.

Lucy vốn là thể hàn, lúc này tay chân lại lạnh lẽo. Trong nháy mắt, thậm chí cô còn muốn bật khóc.

Lúc còn ở nhà, mùa đông là sướng nhất. Ba cô luôn đem lò sưởi đốt lên thật nóng, chờ cô tan học về, liền đem cái bàn đặt gần lò sưởi, bụng đồ ăn lên, hai cha con vui vẻ cùng nhau ăn cơm.

Mà nay mình ở đây nhưng không có ai bên cạnh, thật cô đơn.

Nhưng dù khó khăn thế nào cũng phải kiên trì, ba cô bị bệnh, cô phải tiết kiệm tiền để ông an tâm chữa bệnh.

Từ nhỏ cô đã chỉ có ba, bất luận thế nào cũng không thể để ông rời bỏ cô được!

Lúc đi làm là giờ cao điểm, trên đường xe kẹt cứng, cho dù buổi sáng cô dậy lúc năm giờ, vẫn suýt chút nữa là muộn.

Erza biết cô chuyển phòng đến ngoại thành tây thì lấp bắp kinh hãi. Khu ngoại thành tây là nơi rất phức tạp của thành phố A, tốt xấu lẫn lộn, đi bộ trên đường cũng có thể đổ máu, huống chi là ở lâu dài. Nó cố sức khuyên bảo cô chuyển khỏi đó, phòng ở cả đồng, vì sao nhất định phải ở ngoại thành tây, cho dù là trong nhà khó khăn, hiện tại tiền lương của cô cũng khá cao, không đến mức ngay cả một phòng tốt cũng không thuê nổi.

Cô cũng biết ngoại thành tây nguy hiểm nhưng trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Cô đã thanh toán tiền thuê nhà một tháng, trước tiên cứ ở đó một tháng đã, trong lúc đó từ từ tìm phòng tiếp.

Erza biết Lucy ngang bướng, cô cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhắc nhở cô phải luôn mở điện thoại, có chuyện gì thì gọi ngay cho nó.

Lucy gật đầu đồng ý, trong nháy mắt bắt gặp vẻ mặt Erza xuân tình nhộn nhạo ẩn hiện chút phiền muộn thì biết Gray lại đi rồi.

Erza và Gray là yêu xa, Gray bận công tác, một tháng gặp nhau một lần đã là xa xỉ. May mắn tình cảm bọn họ rất tốt, như vậy trái lại càng thêm thân mật.

Lucy nghe nói Gray sắp chuyển đến thành phố A. Bản thân cô còn biết bao áp lực, chẳng có thời gian yêu đương nên cũng thật tình chúc phúc cho bạn tốt.

“Cậu và Gray khi nào thì kết hôn? Tổ sẽ làm phù dâu cho hai người!” Lucy tự đề cử mình.

Erza bị cô chọc cười, “Sớm như vậy đã muốn làm phù dâu, cậu nhanh nhanh đem người yêu về nhà đi đã!”

Lucy bĩu môi, “Quên đi, chẳng có ai thích.” Erza nhìn bộ dáng vô tâm vô phé kia, hận không thể tìm cái gì để gõ lên đầu cô!

Thời đại học cũng có rất nhiều nam sinh theo đuổi Lucy, học trưởng học đệ nhưng mà người này lại không để tâm! Người ta đã nhét vé xem phim vào trong tay, cô còn trì độn không hiểu.

Nói là bạn bè đi xem phim mà thôi! Lúc ấy trong phòng ký túc xá các cô có bốn người, ba người đều đã yêu, cũng chỉ có cô, cả ngày ôm sách nhốt mình trong thư viện, đối với đủ loại nam sinh người trước người sau coi như không thấy.

Lâu ngày, những người đó thấy Lucy chỉ ngồi chỗ này nghiêm túc như tượng đá, cũng dần dần từ bỏ.

Bởi vậy, đến lúc tốt nghiệp đại học, sau đó đi làm hai năm, Lucy ngay cả nắm tay đàn ông cũng chưa từng!

Erza nhìn thoáng qua Lucy đang dùng một tay gõ máy tính, trong lòng thở dài, không biết đến khi nào thì cô ngốc đó mới thông suốt.

Lúc tan ca, Lucy và Erza đi thẳng đến trạm xe buýt, Erza ở khu đông mà cô ở khu tây, hoàn toàn ngược đường, không thể đi chung một chuyến.

Gần đây thành phố A đang xây dựng tàu điện ngầm, rất nhiều đoạn đường phải phá hỏng. Lucy ngồi xe buýt cũng không tránh khỏi phải đi đường vòng.

Giờ tan tầm vốn đã khó đi, giờ càng thêm chật như nêm cối.

Tài xế là một người trẻ tuổi, dọc theo đường đi miệng không ngừng chửi tục, muốn ngay tức khắc về đến điểm cuối mà phía trước lại kẹt xe, tài xế thấy thế cũng không đi lên, trực tiếp quẹo vào một đường nhỏ, dù sao hành khách còn lại đều về trạm cuối.

Không ngờ cách này lại nhanh chóng ra được đường rẽ, tài xế thấy đường nhỏ vắng vẻ, trên cơ bản là không có người, bởi vậy tốc độ xe cũng nhanh một chút, ai ngờ đang tăng tốc, bỗng nhiên từ một chỗ quẹo một chiếc xe khách lao ra.

Tài xế dồn sức xoay tay lái, đạp mạnh phanh chân nhưng cũng không kịp nữa. Chỉ nghe rầm một tiếng, hai chiếc xe liền đâm sầm vào nhau.

(nhớ cmt ý kiến nhá)

7. Chap 7

(mình hết hình r' nên lấy đỡ hình cóa j' cóa ai đừng cóa nóng wá r'đốt nhà hay ném gạch nha, arigatou!)

Tiếng thét chói tai, tiếng mắng chửi, tiếng khóc..... nhất thời vang vọng khắp xe, tuyệt vọng giống như đem trái tim cắt ra từng mảnh.

Lucy ở giữa xe lung lay dữ dội, trực tiếp đụng đầu vào cửa kính thủy tinh, đau đến chảy nước mắt.

Nhưng mà cô luôn phản ứng chậm hơn so với người khác, đến khi toàn bộ người trong xe tranh nhau ra ngoài, mới hiểu được là tai nạn xe.

Người chạy ra ngoài thật sự rất nhiều, Lucy không dám chen theo bọn họ, sợ đụng tới vết thương, đành phải ngồi tại chỗ chờ toàn bộ ra hết mới đi xuống.

Tài xế xe buýt là một người nóng nảy, dừng xe liền vọt xuống, túm lấy cổ áo tài xế xe khách bắt đầu chửi rửa.

Ban đầu chỉ là trách móc, về sau càng không khống chế được, cái gì khó nghe đều chửi hết. Đoán chừng cũng biết lần này trở về sẽ không giữ được việc nên không kiêng kỵ gì nữa.

Tài xế xe khách cũng không chịu yếu thế, hung hăng chửi lại. Hai người ầm ĩ khí thế ngất trời, thở hồng hộc, giống như đầu sũ bò tót, ánh mắt đỏ rực, ngoài đối thủ thì cái gì cũng không nhìn thấy.

May mắn có mấy hành khách còn bình tĩnh, gặp hai tài xế chỉ lo cãi nhau, liền chạy nhanh đến hai chiếc xe tìm kiếm, xem có người nào bị thương hay không.

Thời điểm nguy cấp cuối cùng, hai tài xế đều mạnh mẽ phanh gấp, xoay tay lái, bởi vậy chỉ là hai đầu xe đụng sát nhau mà thôi, nhìn thì dọa người, trên thực tế không ai bị thương.

Đây quả thực là may mắn trong bất hạnh. Lucy cũng thở dài nhẹ nhõm, cô vốn sợ máu, không dám giống như người khác đi lên phía trước, chỉ có thể đứng từ xa nhìn, may mắn là không có người bị thương.

Lucy đứng ở một bên quan sát trong chốc lát, sau đó dứt khoát đặt mông ngồi xuống lề đường, từ trong túi lôi ra một gói mì ăn liền bắt đầu gặm cắn.

Hôm nay làm việc thật sự quá mệt mỏi, Lucy lười về nhà nấu cơm, lại không muốn phải đi ra ngoài ăn, liền mua hai gói mì ăn liền, về nhà uống một tút sữa chua nữa, thế là xong bữa tối.

Hôm nay Loke có hẹn gặp một bệnh nhân ở khu vực giáp ranh, người kia có chứng ngại xã giao nghiêm trọng, bởi vậy không dám rời nhà quá xa, Loke cũng chỉ thuận tiện có việc gần đó nên cùng người ta gặp mặt trị liệu.

Lúc trở về đã gần tối, vừa đúng giờ tan tầm, xe đi như rùa, nhích từng chút từng chút một, đợi nửa giờ, Loke thật sự là không kiên nhẫn nổi, dứt khoát lái xe đi đường tắt.

Ai ngờ lại gặp tai nạn xe! Cái này còn bực mình hơn cả tắc đường! Loke nhú mày, ấn cửa xe xuống xe nhìn xung quanh, xem có cách nào di chuyển được không.

Ai ngờ cách mau lẹ chẳng thấy, lại thấy một hình dáng quen thuộc. Chỗ hãm dừng xe cũng thật khéo, ngay bên cạnh Lucy, cho nên dù sắc trời đã mờ tối thì vẫn có thể nhận ra cô.

Xung quanh thì ồn ào, hành khách bị bắt xuống xe nếu không phải sợ hãi thì là phần nộ. Hoặc tốp năm tốp ba say sưa nói chuyện tai nạn xe cộ vừa xảy ra hoặc chỉ trích tài xế không chịu trách nhiệm.

Chỉ có một mình cô im lặng ngồi ở ven đường ăn mì ăn liền. Cô cúi đầu, cái miệng nhỏ nhỏ cắn mì trên tay, ăn rất chăm chú thoải mái.

Thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hai tài xế đang cãi nhau, mắt to đen bóng trong suốt mà linh động, trên mặt biểu tình ngơ ngác, không biết là đang nghĩ cái gì.

Loke nhìn nhìn liền vui vẻ, kìm lòng không được nhớ tới ngày đó tại công ty, cảnh tượng cô gái kia cầm microphone, vẻ mặt còn nghiêm túc nói Natsu cứng rắn.

Hắn ló đầu ra nhìn phía trước xe chật kín như nêm, ma xui quỷ khiến hắn tháo dây an toàn, đi đến trước mặt cô, dùng một cách thức bắt chuyện vô cùng nhằm chán nói với cô, “Chào cô, chúng ta lại gặp nhau.”

Cô theo tiếng nói ngẩng đầu lên, hắn mặc một bộ tây trang màu xám bạc, bên trong là áo sơ mi đen, dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn cùng với hoàn cảnh lộn xộn này thật không hợp nhau.

“Bác sĩ tâm lý?” Lucy có chút mù mờ, thời đại học, ngay cả bạn học mỗi ngày cùng lên lớp đến lúc tốt nghiệp cô còn chẳng nhớ mặt nữa là.

Có thể nhanh như vậy nhận ra Loke, có lẽ cũng bởi vì người ta có khuôn mặt đẹp trai thôi.

“Là tôi.” hắn cười nhạt, trên mặt là một vẻ ôn nhuận, “Tôi tên là Loke Spirit.”

“Lucy Heartfilia.” Lucy vừa gặm mì ăn liền, vừa nói tên mình.

Cặp mắt của cô rất đẹp, màu chocolate nhưng lại sáng, lúc linh hoạt chuyển động thì giống như có một đầm nước chảy xuôi bên trong, trong suốt mà dập dờn. Lông mi mặc dù dài cũng không thể che lấp được phong thái này.

Gió bắc mang theo hơi lạnh thổi đến, làm cho tóc đuôi ngựa sau đầu cô lệch sang một bên, cô ngẩng đầu ngưỡng nhìn hắn cười cười, nhẹ nhàng đem tóc rối loạn gạt gọn lại.

Khuôn mặt cô gái nhỏ trắng nõn mềm mại lại có chút hồng hồng giống như không bị chút ảnh hưởng nào của mùa đông lạnh khô này. Khóe miệng còn dính một chút vụn mì ăn liền, ngốc nghếch nhưng lại có vẻ chân thật.

Lòng loke không biết làm sao, giống như vì gió bắc mà run lên, vậy mà bỗng cảm thấy đứng trước mặt cô như vậy có chút khẩn trương.

Suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát học theo dáng của cô, ngồi ở lề đường.

Cô vui vẻ khi có người ngồi cùng, thậm chí còn rộng lượng chia một nửa phần bữa tối cho hắn.

Buổi tối mùa đông, hai người ngây ngốc ngồi ở ven đường, cùng nhau ăn hết hai gói mì ăn liền, thẳng đến khi bên tai truyền đến từng đợt loa chói tai, lúc này hắn mới nhớ mình cần phải đi.

Trước khi đi loke cùng Lucy trao đổi số điện thoại, diện mạo hắn thực dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt còn Lucy lại ngốc, người khác nói cái gì cũng không biết xấu hổ cự tuyệt, cho nên vui vẻ đọc số điện thoại của mình.

Loke vốn định đưa Lucy về nhà, ai ngờ Lucy lại kiên quyết từ chối. Cô cùng hắc mới gặp qua hai lần mà thôi, không thể vô duyên vô cớ bắt người ta đưa cô về được.

Lucy mà bú sữa bình, mười con trâu cũng không kéo lại được. Cái này là Erza nói, hôm nay Loke đã được mở rộng hiểu biết.

Hắc chỉ có thể đứng ở ven đường, nhìn cô trên lưng đeo túi nhỏ, buộc tóc lệch lệch đón xe buýt.

Trên đường trở về, hắc vẫn có chút lơ đãng, trong đầu không ngừng hiện lên cặp mắt to của cô, trong đó là thật nhiều ý cười giống như sương sớm, không biết từ đâu mà đến, đợi khi phát hiện thì đã sớm vờn quanh thân, thoát không ra được.

“Lại đây ăn cơm đi.” Lúc hắc về đến nhà, ba mẹ đã ngồi vào bàn ăn chờ hắc.

Jellal chào hỏi xong, đi vào phòng rửa tay thay đồ ở nhà, lúc này mới xuống lầu ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, mẹ hắc lại thử thăm dò xem hắc có vừa ý cô gái nào hay không, cho dù là một chút ấn tượng tốt cũng được, gia thế thì không thành vấn đề, chỉ cần trong sạch rõ ràng, người tốt là được.

Loke biết ba mẹ hắc rất sốt ruột, dù sao hắc đã ba mươi tuổi rồi.

Nếu như mọi lần nhắc tới đề tài này, hắc đều cười cười, sau đó tìm cách nói lảng đi nhưng lần này, hắc lại do dự vài giây, không hiểu sao bỗng nhiên nhớ tới gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô.

“Ba mẹ đừng vội! Con sẽ suy nghĩ.”

Hôm sau Lucy vừa đến công ty, liền kể cho Erza nghe chuyện tai nạn xe cộ ngày hôm qua, cô cũng không thấy sợ nên vô tư ngủ, chẳng giống như người ta gì cả.

Erza lại bị cô dọa đến toát mồ hôi lạnh, đảo mắt nhìn bộ dáng vô tâm vô tư của Lucy, không khỏi lắc đầu, người ngốc có phúc của người ngốc, may mắn không có xảy ra việc gì.

Lúc ăn cơm trưa, Lucy bỗng nhiên nhận được tin nhắn của bà Dragneel, hỏi cô cuối tuần có thời gian ra ngoài gặp mặt không. (chết chụy lu ời)

Lucy bị dọa đánh rơi cả thìa xuống bàn, thật vất vả ổn định cảm xúc, không dám trả lời, trực tiếp gửi qua cho Natsu, phía cuối còn đánh liên tiếp mấy dấu chấm than.

Natsu không có ca phẫu thuật nào, đang theo viện trưởng đi xem xét xung quanh, để quen thuộc hoàn cảnh. Nhìn thấy tin nhắn của Lucy bước chân dừng một chút, đứng ở trên hành lang.

“Làm sao vậy Natsu, có việc à?” Viện trưởng đối với Natsu vô cùng tán thưởng, cảm thấy hắc có tài năng thực sự, nếu không cũng sẽ không tự mình dẫn hắc đi làm quen bệnh viện.

Natsu cầm di động “vâng” một tiếng.

“Vậy cậu tự đi dạo, tôi về phòng bệnh một chút.” Viện trưởng vỗ vỗ bả vai Natsu, trong mắt đều là yêu mến đối với hậu bối, “Làm tốt nhé!”

“Drag.... bác sĩ Dragneel, ” Lucy giống như đặc vụ, cong thắt lưng né tránh tầm mắt trêu chọc của Erza vừa trả lời điện thoại vừa chạy khỏi phòng ăn.

Cô không ngờ Natsu sẽ gọi tới, nắm điện thoại trong tay căn bản không biết nói gì.

Thanh âm lạnh như băng của Natsu theo điện thoại bên kia truyền đến, “Đồng ý đi!”

Lucy lập tức nóng nảy, “không được, anh với mẹ anh nói rõ ràng đi, tôi, tôi cuối tuần còn có việc, không thể đi được.”

“Chuyện gì?”

“Dạy thêm.”

“Lúc nào thì xong?”

“Buổi chiều.”

“Được rồi.” Natsu gật gật đầu chào hỏi với bác sĩ đang đi tới, mở cửa phòng làm việc của mình, “Tan ca tôi sẽ đi đón cô, đọc địa chỉ cho tôi.”

A? không đúng! Lucy cuối cùng cũng phản ứng kịp, vội vàng phản bác Natsu, “Bác sĩ Dragneel, anh không thể như vậy, sao anh có thể lừa mẹ mình, tôi chắc chắn sẽ không đi, anh.....”

“cô thích bánh ngọt?” Natsu ngắt lời cô, “Tôi mời cô, cơm tối cũng không cần cô trả tiền, chỉ cần có mặt là được.”

Natsu ngồi trên ghế, kiên nhẫn chờ Lucy trả lời, cũng may là ngày đó mẹ mình vất vả khách sáo một phen, hiện tại hẳn cũng biết một chút sở thích của cô.

Lucy nuốt nước miếng, ánh mắt chớp một chút, thanh âm nhỏ xuống nhưng vẫn kiên trì, “không, tôi không đi, anh tìm người khác đi, tôi.....”

“cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, tôi cam đoan.” Natsu đẩy gọng kính, “Nếu cô không đi mẹ tôi rất có khả năng sẽ đi tìm cô.” (kai: ghê thiệt z cx hù ợc à natsu: đương nhiên thý tui thông minh ko kai: lâu lâu ms thý thông minh 1 lần natsu: ns cái zề kai: có ns j’ âu chắc nghe lầm ời)

Làm sao bây giờ? Trong đầu Lucy giao chiến. Có đi hay không? đi thì có thể ăn ngon, không đi không chừng mẹ Natsu còn có thể đến tìm cô. Dù sao cũng đều là chết, không bằng chọn cái chết thoải mái chút!

Nghĩ đến đây, Lucy khẽ cắn môi, quyết tâm, “Tôi đi.”

không phải chỉ cần lộ mặt sao, có thể thế nào được? Huống chi còn không tốn tiền! Hơn nữa lần này đúng lúc có thể cùng Diệp phu nhân giải thích rõ ràng, cô và anh là quan hệ gì cũng đều không có!

Natsu đem điện thoại đặt sang một bên, mở ngăn kéo rút ra một tập hồ sơ, lật vài cái rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua màn đêm đã buông xuống, khóe miệng xẹt qua nụ cười mỉm.

Giống như băng tuyết tan, mùa xuân hoa nở, tuy rằng chỉ trong nháy mắt liền biến mất trên khuôn mặt lạnh như băng nhưng lại giống như dư âm sóng nước dập dềnh, vẫn cứ quanh quẩn trong tâm trí con người, kéo dài mãi.

“Thích bánh ngọt? Đúng là trẻ con.”

(Nhớ bl nha)

8. Chap 8

Gần cuối năm, công ty vô cùng nhiều việc, mấy ngày nay đầu óc Lucy rối tinh rối mù, chẳng những tất cả các thiết kế trong năm đều phải hoàn thành, một loạt cần được xác nhận mà còn phải nhận nhiệm vụ mới.

Mỗi ngày cô đều tăng ca đến mờ cả mắt, vừa xong việc liền chạy thực mạng đến trạm xe buýt, sợ không kịp.

Về đến nhà thì ăn một chút gì đó đơn giản rồi tắm rửa, xong liền ngã vật lên giường, ngủ li bì, ngay cả rét lạnh cũng không cảm giác được.

Năm giờ sáng trời còn mờ sương thì đã mơ màng rời giường, dùng nước lạnh rửa mặt mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, ăn chút cháo rồi bắt chuyến xe buýt đầu tiên đi làm. Đến chỗ giáp ranh thì chuyển sang một tuyến khác, lúc này mới có thể đi thẳng đến công ty.

Cuộc sống nhịp nhàng liên tục giống như tiếng trống trận càng đánh càng nhanh, không chấp nhận được một chút phân tâm.

Lucy giống như con quay, một chốc chuyển tới nơi này, một chốc lại chuyển tới nơi khác. Thiếu chút nữa thì quên chuyện đi thay thuốc.

Vẫn là Natsu gọi điện thoại tới, lúc này cô mới vội vã chạy đến bệnh viện.

Cái gọi là trước lạ sau quen, lần này Lucy gần như là mặt không đổi sắc ngay trước mặt Natsu đang nhìn chăm chú vén áo lên.

Vừa thay thuốc vừa cùng Natsu nói chuyện phiếm, ghé vào lỗ tai hần nhần mạnh, buổi tối thứ bảy nhất định phải giải thích rõ ràng với mẹ hần.

Anh cũng không đáp lời cô, mặc cho cô ở bên tai mình nói liên miên cần nhần không ngừng, nhìn cô lúc thì lo lắng, lúc thì khấn trương, cảm thấy hết sức thú vị.

Thay băng thuốc xong, cô sửa sang lại quần áo, lại cứ ở trong phòng anh chần chừ không đi ra.

Anh chú ý tới động tác nhỏ của cô cũng không vạch trần, vừa xem tài liệu, vừa liếc mắt nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Cô do dự mãi, vẫn là nhịn không được đi tới bên cạnh anh, “Bác sĩ Dragneel, thật ra không cần chờ đến tối thứ bảy.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh xem, ” Lucy đi bên cạnh kéo lại ngồi đối mặt với Natsu, “hiện tại anh có thể nói với mẹ anh, chỉ cần anh giải thích rõ ràng, tôi sẽ không cần đi!”

Đầu cô phản ứng có chút chậm, hiện tại mới nghĩ đến thật ra đây là chuyện rất đơn giản, nếu khi anh về nhà, thuận tiện cùng mẹ mình giải thích một chút, kỳ thật bọn họ quan hệ gì cũng không có như vậy thứ bảy cô sẽ không phải đi gặp Dragneel phụ nhân.

Tuy rằng điều kiện của Natsu thực mê người, cơ mà tối cô không cần bỏ tiền. Nhưng mà vô duyên vô cớ bị hiểu lầm là bạn gái người khác còn theo người ta đi gặp cha mẹ gì đó, thật sự là rất không bình thường.

Natsu xoay mặt nhìn Lucy, tuy rằng trên mặt lạnh như băng không có một chút biểu tình nào, lại đặc biệt tuần tú.

Anh lớn lên thật xuất sắc. Cô chớp chớp mắt, mong chờ nhìn anh, “Bác sĩ Dragneel, anh thấy thế nào?”

Anh nhìn chằm chằm cô vài giây xong mới lạnh lùng mở miệng: “cô đã có bạn trai?”

“Chưa có nhưng mà.....”

“Tối thứ bảy không có thời gian?”

“Có, nhưng mà.....”

“Có tiền ăn bánh ngọt không?”

“không có.....” Lucy uể oải cúi đầu, anh cứ vạch trần điểm yếu của cô để làm gì vậy!

“Vậy được rồi.” Natsu đẩy gọng kính, “Tối thứ bảy tôi sẽ đến đón cô, hiện tại.....”

Anh từ trên ghế đứng lên, áo blu không nhiễm một hạt bụi, càng tăng thêm vẻ lạnh như băng vô tình, “Tôi phải làm việc, cô ra ngoài đi!”

Sao có thể như vậy! Trong lòng cô đem anh ra mắng hàng trăm lần, rõ ràng chỉ là một câu nói, sao hần cứ không giải thích!

Còn có Dragneel phụ nhân, cô đã nói rất rõ ràng, cô chỉ là bệnh nhân mà thôi, vết mổ cũng đã cho bà xem, mà bà vẫn không tin!

Mẹ con bọn họ thật kỳ quái! Cô đem hòn đá nhỏ ven đường tưởng tượng thành anh cho một phát đá ra thật xa, thở dài, thế mới cảm thấy cảm xúc bị đè nén trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Đi thì đi còn được ăn tối miễn phí. Nhất định cô phải ăn thật nhiều! Tốt nhất là ăn cho hần không có tiền trả thì thôi!

Thật sự là phiền toái muốn chết! Lucy vừa đi vừa cảm giận than thở trong lòng.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một hồi còi, Lucy cũng không thèm ngẩng đầu, trực tiếp đi vào lề đường. Đúng là giàu nghèo chênh lệch, người ta mỗi ngày lái xe đi khắp nơi, cô thì một đồng đi xe buýt cũng đau lòng!

“Lucy Heartfilia, ” Thanh âm quen thuộc truyền vào lỗ tai, cô ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy hắc đang thò đầu ra cửa xe nhìn cô cười cười.

“Là anh à, ” Lucy đi qua, “thật trùng hợp.”

“Lên xe đi, tôi đưa cô về công ty.” Loke nghiêng người mở cửa xe bên kia nói với cô.

“không cần.” cô lắc đầu, “Tôi sắp tới rồi, không cần phải ngồi xe.”

“Mau lên đi.” trên mặt Loke là vẻ ôn hòa, không có một chút bức bách hay thúc giục, lại làm cho Lucy không có biện pháp cự tuyệt, “Nếu cô không lên mau, cảnh sát giao thông sẽ phạt tôi mất.”

Lucy vừa nghe phạt tiền, làm sao còn để ý gì khác, chạy nhanh lên xe, thắt dây an toàn thật tốt mới quay đầu sang Loke nói: “Công ty tôi ngay phía trước, tôi đi mười phút đồng hồ là tới, thật sự rất phiền anh .”

“không phiền.” Loke cười tủm tỉm đạp chân ga, “Tiện đường mà thôi.”

“Hôm đó chắc khuya cô mới về đến nhà?”

“Đúng vậy!” Lucy không hề đề phòng đã mở miệng, “Tôi đến trạm cuối cùng còn phải đổi xe, người đi xe buýt thật đông, tôi thật vất vả mới chen lên được một chiếc.”

Ngày đó lúc cô về nhà đã hơn chín giờ, một mình cô đi trên đường lớn trống trải, trong lòng vừa sợ hãi vừa căng thẳng, cho đến khi về nhà, nằm ở trên giường, thì mới thật sự thả lỏng nhẹ nhõm một hơi.

Trong lòng Loke khẽ động, “Đổi xe? cô đang ở chỗ nào?”

“Ngoại thành tây.” Lucy thở dài, “Là chỗ rất vắng vẻ.”

Loke kinh ngạc nhíu mày, vậy mà cô lại ở một chỗ hỗn tạp như thế.

Nhưng hắc thông minh không có biểu hiện ra cảm xúc gì chỉ là vẻ ôn hòa theo lời của cô dần giảm xuống. Hắc là bác sĩ tâm lý, luôn luôn phân tích tâm lý mỗi người theo từng câu nói.

Mà Lucy lại ngốc, thật dễ dàng bị người ta nắm rõ tính cách.

“thật vậy sao? Anh cũng thích món điểm tâm ngọt?” Ánh mắt Lucy sáng bừng nhìn loke, cuối cùng đã tìm được một người cùng sở thích!

“Đúng vậy.” loke lên tiếng, lại hơi hơi nhíu mày một chút, “cô có cảm thấy đàn ông thích món điểm tâm ngọt rất kỳ quái?”

“không! không!” Lucy liên tục lắc đầu, chỉ cảm thấy thoáng cái khoảng cách giữa cô và hắc đã được kéo gần lại trở nên vô cùng thân thiết.

“Sở thích của mỗi người không giống nhau, sao tôi lại cười anh, thật vất vả tìm được người giống mình, tôi vui mừng còn không kịp!”

“Vậy là tốt rồi, ” Nụ cười trên mặt loke càng thêm sâu.

Dọc theo đường đi hai người trò chuyện thật vui vẻ, hắc ung dung thản nhiên gần như biết rõ hết tình hình của cô, thậm chí ngay cả quê cô ở đâu cũng biết.

Cô đang đắm chìm trong cảm xúc tri kỷ thân thiết cho nên căn bản không phát hiện, rõ ràng chính mình đi bộ chỉ hơn mười phút là đến nơi, vì sao lái xe lâu như vậy còn chưa tới.

Thẳng đến khi trước mắt xẹt qua một cảnh tượng xa lạ, Lucy mới bỗng nhiên bừng tỉnh.

“không đúng bác sĩ Spirit, đây không phải là đường đến công ty tôi!” cô mở to hai mắt bám vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, thật giống như con sóc nhỏ vịn lên thân cây.

“không phải anh đi lầm đường chứ?”

“thật sao?” loke nhíu mày, dừng xe nhìn ra bên ngoài, “Hình như có điểm không đúng.”

“Bác sĩ Spirit nhìn đường thật dở!” Lucy giống như phát hiện được đại lục mới, mắt to đảo qua đảo lại, bên trong đều là ý cười, “Anh không nói sớm, tôi sẽ chỉ đường, thật không ngờ anh lại mù đường như thế!”

“thật xin lỗi.” trên gương mặt ôn hòa của hắn lộ vẻ có lỗi, “Tôi nghĩ có thể tìm được, không ngờ cuối cùng vẫn đi nhầm.”

Hắn điềm đạm nhìn cô, trong lời nói đều là tự trách, “Tôi không làm cô muộn giờ chứ? thật có lỗi, tôi..... từ nhỏ khả năng nắm bắt phương hướng của tôi đã kém.....”

“không sao!” Lucy rộng lượng vỗ vỗ bả vai Loke, “Bạn của tôi cũng thế nên tôi hiểu, anh không cần như vậy, tôi biết anh cũng chỉ có ý tốt.”

Cô quay đầu nhìn ngoài xe, cảnh tượng hoàn toàn xa lạ làm cho cô có chút lo lắng, “Hiện tại chúng ta nên trở về như thế nào đây?”

“Có rồi.” Loke lấy điện thoại ra, cười cười với Lucy, “Trong điện thoại có bản đồ.”

Sau khi mở bản đồ, Lucy mới phát hiện bọn họ đã ra xa thành phố, một khu còn chưa phát triển.

Loke đi theo hướng dẫn trên điện thoại, thật vất vả mới tới công ty Lucy.

“Hôm nay thật sự rất xin lỗi.” Loke đưa Lucy đến trước cửa công ty, “Hại cô lãng phí thời gian dài như vậy.”

“không có gì.” Lucy nhìn thời gian trên di động, “Anh cũng không cố ý, không cần để ở trong lòng, tôi còn phải cảm ơn bác sĩ đã đưa về.”

“Cứ gọi tên tôi đi như vậy quá khách khí.” hắn do dự một chút, vẫn là đưa tay xoa xoa đầu cô, “Lucy, lần sau có thể cùng cô ăn món điểm tâm ngọt không?”

Trước khi Lucy muốn cự tuyệt hắn đã đã mở miệng trước, “cô có biết không, tôi là đàn ông thích ăn món điểm tâm ngọt rất khó mở miệng, coi như là giúp tôi, cô đi cùng tôi được không?”

Loke đã nói đến đây, cô căn bản không có biện pháp cự tuyệt. Nhưng mà cô không có dư tiền để ăn món điểm tâm ngọt, trong lòng Lucy rối rắm một chút.

Nhưng mà cô có thể chỉ đi cùng hắn thôi, không có ai quy định đi nhất định phải tiêu tiền mà!

Vừa nghĩ như vậy, lập tức Lucy liền vui vẻ.

“Được, lần sau tôi sẽ đi với anh. Tôi sắp muộn rồi, tôi đi trước đây!”

“Được, gặp lại sau.”

Loke nhìn cô vội vàng vọt vào thang máy, tóc đuôi ngựa sau đầu vung vẩy, trẻ trung đầy sức sống. Cảm thấy tâm tình của mình cuối cùng cũng sáng rõ.

Kết hôn, dường như cũng không phải chuyện đáng sợ, Loke ngồi trên ghế lái khởi động xe, nếu đối tượng cũng đáng yêu giống như cô gái nhỏ kia.

9. Chap 9

“Lucy, cuối tuần chúng ta ra ngoài chơi không?” Tối thứ sáu sau khi tan ca, Erza vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói với Lucy.

“Cuối tuần mình còn phải đi dạy, không có thời gian, cậu muốn đi đâu?” Lucy đang chiến đấu với quả cầu trên mũ lông, quả cầu cứ nhảy ra phía trước, che mất tầm mắt cô.

Erza đi tới giúp cô đem cầu nhỏ lật ra đằng sau, điểm điểm cái trán của cô, “thật là bạt mạng, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, định tích lũy đồ cưới à?”

Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng của Lucy, nhin không được lấy tay nhéo nhéo, “Về sau ai cưới được cậu thì thật có phúc!”

“Đừng nói bừa!” Lucy đẩy tay cô ra, kéo chiếc mũ của mình lên, “Cậu còn chưa nói muốn đi đâu chơi!”

“Còn có thể đi đâu.” Erza cùng cô đi ra khỏi công ty, “đi tìm Gray, anh ấy nói gần đây bị cảm, tớ muốn cho anh ấy ngay nhiên!”

Nhắc tới Gray, hạnh phúc liền ngập tràn trong mắt Erza.

Lucy chặc chặc hai tiếng, quả nhiên là tình chàng ý thiếp, xa nhau có vài ngày đã không chịu nổi.

Cô đầu vô mồm luôn không lại erza, lần này thật vất vả mới có cơ hội, phải ra sức trêu chọc mới được.

Erza cũng không chấp nhặt với cô, chỉ nghĩ đến gặp được Gray liền vui vẻ, làm sao để ý so đo với cô.

Ngược lại với Erza đang thật cao hứng, Lucy lại nhịn không được lo lắng. Tối mai cô sẽ đi gặp Dragneel phu nhân, thật sự là khẩn trương muốn chết.

Ài, cũng không biết anh nghĩ thế nào, lại ngẫm đồng ý để mẹ anh hiểu lầm như vậy.

Có lẽ anh đã giải thích? Là mẹ anh không tin? Chắc là như vậy, ngày đó ở trong phòng anh, cô đã được chứng kiến khả năng đảo ngược sự thật của mẹ anh rồi.

Như vậy sở dĩ anh muốn cô đi là vì muốn nhờ cô giải thích?

Suy nghĩ như vậy, Lucy lập tức cảm thấy trách nhiệm của mình thật vĩ đại.

Rốt cuộc nên nói như thế nào đây, nói làm sao để Dragneel phu nhân tin tưởng? Lucy vừa đi vừa vắt óc nghĩ đối sách nên ngay cả lúc tạm biệt erza cô cũng không tập trung.

Mà bên kia, Dragneel phu nhân với cuộc hẹn tối ngày mai thì hứng thú bừng bừng, cơm nước xong xuôi liền lôi kéo Natsu lại.

“Natsu à, nói cho mẹ biết con và Lucy định khi nào kết hôn? Khi nào thì cho mẹ ôm cháu trai?”

Natsu ngồi trên sô pha, sắc mặt trước sau như một lạnh băng. Mẹ mình hỏi vài câu, mới miễn cưỡng vâng một tiếng.

Bà Lena nóng nảy, vâng là ý gì? Bà muốn ngày cụ thể cơ mà!

Bà đưa mắt trông mong nhìn con nhà mình, đang muốn truy hỏi, Natsu lại bỗng nhiên đứng lên, chuẩn bị lên lầu đi ngủ.

“Natsu, nói với mẹ đi chứ, dù sao mẹ cũng biết rồi, a, đừng giữ bí mật, mẹ sốt ruột lắm!” bà Lena rất nhanh đã bị con mình làm cho phát khóc, nói một câu thì chết sao? không thể để bà an tâm được sao?

Phía sau mắt kính, trong con ngươi hẹp dài của Natsu vụt hiện lên một tia sáng, anh nắm tay vịn cầu thang lạnh lùng mở miệng nói: “Mẹ đừng dọa Lucy, cô ấy nhát gan lắm.” nói xong liền xoay người bước đi.

Để lại mẹ hẩn một mình ngồi trên sô pha đoán già đoán non ý tứ trong lời nói của anh.

Đừng dọa đến Lucy? Có phải bà không nên đề cập chuyện kết hôn trước mặt cô? Được, không vội, tuy rằng Natsu đã ba mươi một tuổi nhưng Lucy mới hai mươi tư, không thể sốt ruột, bà không vội..... Bà Lena uống một ngụm trà dưỡng sinh, ép mình tỉnh táo lại, dù sao con dâu đã tới tay còn có thể chạy đi đâu được!

Chiều thứ bảy, Lucy cố ý mặc chiếc áo khoác dài màu nude mua đợt tết năm ngoái, phía dưới mặc một cái quần màu xám, thắt lưng cao cùng boots, làm nổi bật dáng người thon thả, hết sức hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tóc đuôi ngựa bình thường cột lên giờ cũng buông xuống, thoát nhìn so với bình thường thành thực hơn nhưng cũng xinh đẹp hơn nhiều.

Tuy rằng hết thấy đều là hiểu lầm nhưng mà đến cuộc hẹn với trưởng bối cũng không thể tùy tiện được.

Cô cho nhóc Romeo nghỉ lúc hơn năm giờ chiều, cô đã nói với Natsu nơi cô dạy kèm để anh trực tiếp đợi dưới nhà nhóc romeo.

Khi Lucy vào đến cửa, nhóc romeo không dám tin vào hai mắt mình.

Nhóc thậm chí còn ngây thơ lấy tay dụi dụi mắt, xác nhận người trước mặt quả thật là Lucy, thế mới từ trên ghế cao nhảy dựng lên, đi vòng vòng quanh Lucy, ánh mắt không ngừng được nhìn cô từ trên xuống dưới.

Lucy có chút ngượng ngùng, đẩy nhóc romeo sang một bên, trực tiếp cầm lấy quyển sách ôn tập toán của nhóc ra.

Môn toán của nhóc romeo gần đây hơi yếu, bởi vậy thời gian Lucy phụ đạo nhóc học toán luôn chiếm hơn phân nửa.

“Lucy ngơ ngác, nhận không ra đây!” romeo chắc chắc cảm thán hai tiếng, “Chị còn rất tiềm năng!”

“Đừng lảm nhảm nữa!” Lucy kéo lỗ tai đưa nhóc túm đến bên cạnh mình, đem sách luyện toán nhét vào trong tay nhóc, “Mau làm bài tập đi.”

“Chị đang yêu à? Bỗng nhiên để ý cách ăn mặc?” Nhóc không buông tha cô, nhất định phải truy hỏi kỹ càng sự việc.

Nhóc cũng không biết việc mẹ mình đến nhà trọ tìm Lucy cho nên nhìn thấy Lucy cũng không có khúc mắc gì, vẫn giống như trước, cọt nhả trên chọc.

Nhưng mà Lucy lại không có cách nào thoải mái đối mặt với nhóc, cô không để ý nhóc truy hỏi, chỉ mở sách ra đánh dấu bài tập cho nhóc rồi đứng lên.

Nhóc thấy cô không quan tâm đến nhóc, chỉ có thể áp chế một bụng nghi vấn, ngoan ngoãn nghe Lucy giảng bài.

Tuy rằng biểu hiện chẳng hề quan tâm nhưng trên thực tế, nhóc rất để ý việc thi vào trường Fairy Tail.

Lucy đã làm gia sư cho nhóc romeo nửa năm, hai người vô cùng ăn ý, một người giảng một người nghe, hiệu suất cực kỳ cao.

Giữa giờ, bà Enno bỗng nhiên từ bên ngoài trở về, bưng một đĩa hoa quả vào cho bọn họ, nhìn thấy hai người ngoài thảo luận bài toán thì không có làm khác, lúc này mới yên tâm lại đi ra ngoài.

Nhóc Romeo cảm thấy có chút kỳ quái, mẹ mình làm sao vậy, ánh mắt kia giống như thẩm tra. Nhưng mà nhóc cũng không nghĩ ngợi nhiều rất nhanh lại vui đầu làm bài.

Lucy tuy rằng ngốc nhưng cũng không phải không biết xem sắc mặt người khác. Biểu tình vừa rồi của bà Enno cô đã hiểu, rõ ràng là sợ cô và nhóc có gì đó.

Lucy cắn môi, nhìn thoáng qua nhóc đang múa bút thành văn. Nếu bà Enno thật sự hoài nghi, cô chỉ sợ phải đổi việc.

Cô đã dạy được nửa năm rất hòa hợp với nhóc, tiền lương cũng rất cao, bỗng chốc từ bỏ, quả thật cô vô cùng luyến tiếc.

Để xem thái độ của bà Enno đã, nếu thật sự không được thì đi cũng không muộn.

Năm rưỡi chiều, Lucy dạy đã xong. cô chỉ cho nhóc những kiến thức trọng điểm cần nhớ hơn nữa giao mấy bài luyện tập lúc này mới thu dọn đồ đạc đi xuống lầu.

Vừa ra đến hành lang đã thấy Natsu đang dựa người vào chiếc xe sang trọng chờ cô.

Lucy lấp bắp kinh hãi, vội vàng đi đến trước mặt Natsu, “Anh tới lâu chưa? Sao không ở trong xe chờ, bên ngoài rất lạnh.”

Natsu bất động như thanh sắc nhìn cô vài lần, lúc này mới mở cửa xe nói: “không sao, lên xe đi!”

Hôm nay anh mặc đồ cũng khá nghiêm túc, một thân tây trang màu đen tôn lên thân hình thẳng tắp, cao ngất tuấn tú, so với mặc áo blu trắng cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Lucy nhìn không được nhìn anh vài lần, khi Natsu nhìn qua thì có tạt giạt mình vội vàng dời mắt.

Dù sao Romeo vẫn cảm thấy hôm nay Lucy mặc như vậy có gì đó cổ quái vì thế sau khi Lucy xuống lầu, liền đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Không ngờ lại thấy Lucy ngồi vào xe một người đàn ông.

Cất, quả nhiên là yêu đương sao! Romeo đem bút bi ném trên bàn, cánh tay ôm sau đầu, nằm dài trên sàn nhà.

Bà Lena chọn nơi gặp mặt là một nhà hàng Pháp, Lucy chưa từng tới nơi này, chỉ có thể gắt gao đi theo Natsu, anh đi đến đâu cô liền theo tới đó. Lúc bọn họ đến, bà Lena còn chưa tới.

Natsu đành khước từ bồi bàn gọi món ăn, nói bọn họ còn chờ người.

Kết quả là chờ hai mươi phút, ly nước của Lucy đã sắp thấy đáy, hạnh nhân rang muối cũng ăn sạch sẽ, bà Lena vẫn chưa đến.

Đúng lúc Natsu lấy ra điện thoại, muốn gọi cho mẹ hắn, bà Lena lại trước một bước gọi đến.

“Con trai à, hai con cứ vui vẻ hẹn hò đi, mẹ đã chọn nhà hàng Pháp tốt nhất, đừng phụ kỳ vọng của mẹ nhé!”

Đại khái cũng là áy náy với sự cố ý sắp đặt của mình, bà Lena nói xong câu đó liền chốt dạ cúp điện thoại.

Natsu nghe tiếng máy bận trong điện thoại, toàn thân hàn khí mãnh liệt. Lucy kim lòng không được rùng mình một cái, ngẩng đầu thử thăm dò hỏi: “Làm sao vậy, bác gái có việc sao?”

Natsu cất điện thoại ừ một tiếng, ngoắc tay gọi bồi bàn tới bắt đầu gọi món ăn, đợi đến khi bồi bàn đi rồi mới ngẩng đầu nói với Lucy: “Mẹ tôi có việc, ăn cơm trước rồi nói sau.”

Lucy thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại cảm thấy đau đầu, lần này không giải thích, vậy để bà Lena hiểu lầm tới khi nào đây?

Nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của Natsu, cô cũng không dám đề cập đến chuyện đó vào lúc này, chỉ có thể cúi đầu chờ đồ ăn mang lên.

Đây là lần đầu tiên Lucy ăn đồ Pháp, đối với món khai vị có chút nơm nớp lo sợ, nhắm mắt theo đuôi bắt chước động tác của Natsu.

Natsu thu tất cả vào trong mắt, tuy rằng chưa nói gì nhưng cũng giảm tốc độ lại.

Xong món khai vị, Natsu lại lấy hai bình rượu, một là rượu brandy, một là vang trắng hương mật ong.

Hắn thích uống rượu mạnh một chút nhưng tất nhiên là không thể cho Lucy uống rượu brandy, rượu vang vị êm dịu, nhẹ nhàng khoan khoái, thích hợp cho phụ nữ uống.

“Rất ngon.” Natsu đưa một ly để cao cho Lucy, rót một chút rượu vang trắng, ý bảo cô nếm thử.

Lucy nhìn chằm chằm chiếc ly chân dài xinh đẹp, có chút không dám. Ba cô nói, đi ra ngoài nhất định không được uống rượu, nhất là khi ngồi cùng một chỗ với đàn ông. Những lời này cô vẫn ghi tạc trong lòng, cho nên dù là hộp mặt bạn đại học, liên hoan công ty, cô đều không say rượu.

Nhưng lần này không giống, rượu nho trắng cô chưa từng uống, chỉ nếm thử chắc là không có vấn đề gì đâu?

“Là rượu nho?” Lucy bưng ly chân dài lên nhìn Natsu, lại hỏi một câu, đôi mắt chocolate rõ ràng giống như ngập nước, so với ly thủy tinh kia còn sáng hơn, xinh đẹp hơn.

“Ừ.” Natsu nhấp một ngụm rượu brandy, buông ly đáp.

Được Natsu khẳng định, Lucy không do dự, một ngụm đem hết rượu vang trong ly uống sạch sẽ. Khóe môi Natsu co rút, có thể đem rượu vang trắng uống như rượu xái, cô gái kia coi như là đệ nhất thiên cổ.

“Uống ngon thật!” Lucy liếm liếm môi, tự động cầm lấy bình rượu rót vào ly của mình.

Natsu cũng không quản cô, dù sao độ cồn rượu nho cũng rất thấp, uống không say. Rượu vang trắng hương vị trái cây được ủ rất tốt, vị luôn luôn hoàn hảo, cô thích uống cũng không kỳ quái.

Buổi tối Natsu còn phải lái xe, bởi vậy chỉ nhấp mấy ngụm rượu brandy, còn Lucy nốc hết một chai nho trắng không còn giọt nào.

Hết món chính, Natsu gọi cho Lucy bánh mì mềm phủ sốt mayonnaise và bánh hạnh nhân, chính mình thì ngồi một bên nhìn cô ăn, thẳng đến khi hai món điểm tâm ngọt trước mặt bị Lucy tiêu diệt toàn bộ, lúc này mới dẫn Lucy ra về.

“Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.” Natsu lên xe thắt dây an toàn, quay sang nói với Lucy.

Sau khi uống rượu Lucy càng ngây người, ánh mắt chớp chớp, thật lâu sau mới hiểu được ý của anh.

“Tây, ngoại thành tây, đường xx.....”

Natsu nhú mày, đẩy đẩy Lucy đã mềm nhũn người trên ghế, “Địa chỉ cụ thể, nói rõ ràng cho tôi!”

Lần này Lucy không mở miệng, chỉ híp mắt ngồi trên ghế cọ đi cọ lại giống như con mèo không xương.

Natsu bị động tác của cô làm cho nóng mặt, vội vàng thấp giọng quát: “Đừng cọ! nói địa chỉ!”

“bác sĩ Dragneel.....” Ánh mắt Lucy mờ sương, thân mình càng cọ hơn nữa, “Sau lưng tôi ngứa quá..... Anh giúp tôi gãi đi.....” nói xong đưa tay định cởi áo.

Natsu đỡ trán, nếu như không cho cô uống rượu thì tốt rồi. Rượu nho thấp độ như vậy mà cũng say!

Anh đè lại tay Lucy, “Đừng nhúc nhích! Mau nói địa chỉ!”

“thật sự rất ngứa.....” Lucy lắc lắc thân mình không phối hợp, gần như phát khóc, “Tôi ngứa muốn chết.....”

Natsu cảm thấy có chút không đúng, cởi dây an toàn quay sang, kéo áo Lucy lên thì liền thấy một vùng đỏ bừng, chi chít chấm đỏ, chính là triệu chứng của dị ứng cồn.

10. Chap 10

“Con trai, này.....làm sao vậy? Lucy..... con bé.....” Nhìn Natsu công Lucy, bà Lena lắp bắp kinh hãi, vội vàng mở cửa cho hai người vào.

Bình thường Natsu luôn lạnh như băng tuấn tú, nay lại chật vật, tóc bị nắm rối bù, mắt kính lệch trên sống mũi cao thẳng, xem ra sắp rơi xuống rồi.

Mà móng vuốt của Lucy còn đang trên đầu trên mặt thì bị sờ loạn.

Natsu cũng không trả lời, nghiêng đầu né tránh tay Lucy, đi thẳng lên lầu.

Bà Lena vừa thấy Natsu không để ý tới bà, lập tức nóng nảy, trực tiếp theo đi lên, “Natsu, rốt cuộc làm sao vậy? Hai đứa..... hai đứa không phải đang hẹn hò sao, Lucy.....”

Nói đến đây lại đột nhiên ngừng lại, bà Lena mở to hai mắt, giống như bỗng nhiên hiểu được cái gì, vừa mừng vừa sợ chỉ vào Natsu hỏi: “Lucy uống rượu?”

Natsu gật đầu, anh đã mệt ngay cả hơi sức mở miệng cũng không có, không ngờ bình thường người giống như con thỏ, uống rượu xong lại có lực phá hoại lớn như vậy! Có thể đem cô bình yên vô sự vào đến nhà, anh thực sự bội phục chính mình!

Bà Lena đi theo lên lầu, liếc mắt nhìn trên giường một đồng lõa xộn, Lucy thì đang lằm bằm lại nhìn Natsu ngồi ở bên giường tháo cà vạt.

Trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là ý niệm ôm cháu trai chiến thắng.(tưởng tượng bay cao hơn juvia nữa =.=)

“Vậy, con chăm sóc cho Lucy, mẹ đi ngủ đây.” bà Lena lui về phía sau vài bước, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại. Con cháu đều có phúc của con cháu, có một số việc..... bà cũng không thể quản.

“Lucy Heartfilia, tỉnh tỉnh!” Natsu lấy ra gói thuốc mua ở trên đường, vỗ nhẹ vào mặt Lucy.

Đầu óc Lucy mơ hồ, toàn thân cũng ngứa, cô cong lưng ở trên giường cọ cọ, tay thì đẩy Natsu ra.

Natsu nhú mày, khuôn mặt anh tuấn càng lạnh như băng. Ngồi ở bên cạnh Lucy suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên bỏ thuốc sang một bên, trực tiếp đem Lucy từ trên giường túm dậy.

“Ngồi dậy uống thuốc!” Lucy bị dị ứng với cồn tuy rằng không nghiêm trọng nhưng cũng không thể khinh thường. Lúc bắt đầu trên người chỉ nổi chấm đỏ, hiện tại đã sốt nhẹ, phải uống thuốc mới được.

Lucy mơ mơ màng màng ừ một tiếng, yếu ớt dựa vào trong lòng Natsu.

“Há mồm!” Ngón tay thon dài hơi lạnh của Natsu đặt lên môi cô, thấp giọng ra lệnh.

Lucy lúc này thật nghe lời, ngoan ngoãn há miệng ra. Natsu thấy thế vội vàng nhét hai viên thuốc vào miệng cô, một tay ôm Lucy, tay kia thì với lấy chén nước ở đầu giường.

“Đắng.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy nhăn lại, cố gắng nuốt, từ nhỏ cô đã quen chịu gian khổ, bởi vậy chưa bao giờ lảng phí này nọ, mặc dù là miệng bị nhét hai viên thuốc đắng đòi mạng, cũng không nỡ nhổ ra.

Còn biết đắng sao! Trong lòng Natsu hừ lạnh nhưng mà tay vẫn cẩn thận đưa nước ấm vào miệng Lucy.

Nước ấm đúng lúc giảm bớt cái đắng trong miệng, Lucy không quan tâm uống hai ngụm lớn, lúc này biểu tình trên mặt mới thả lỏng một chút.

Natsu đem chén nước đặt lại trên bàn, quay đầu thì thấy Lucy đã mơ mơ màng màng gục đầu vào hôm vai mình.

Anh nhíu mày đem Lucy túm lên, do dự vài giây liền bắt đầu cởi quần áo của cô.

Dị ứng còn không chỉ phải uống thuốc còn phải bôi thuốc lên người nữa.

Natsu một tay giúp Lucy cởi thắt lưng, một tay nhanh nhẹn cởi áo lông của cô.

Lúc cởi đến áo ngực, Natsu hơi do dự một chút, sau đó mặt không chút thay đổi lại tiếp tục. Nửa người trên của cô gần như đều nổi mẩn đỏ, từng chỗ đều phải bôi thuốc.

“Ngứa.....” Lucy lại hừ một tiếng, mơ mơ màng màng đưa tay định gãi, lại bị Natsu đè lại.

Nửa người anh đặt ở trên người cô để ngứa cô lại đưa tay ra gãi, hai tay lại duỗi sang bên kia mở thuốc, nặn thuốc ra tay bôi lên người cô.

Bỗng đằng sau, cửa lại rầm một tiếng bị đẩy ra! Natsu quay lại, chính là mẹ anh đang khiếp sợ há miệng đứng ở cửa nhìn bọn họ.

Natsu lập tức đứng lên, kéo chắn qua đắp lên người Lucy, quay đầu nói: “Mẹ”

“Các con cứ tiếp tục! Tiếp tục đi!” bà Lena đột nhiên xoay người, xấu hổ đến nóng bừng cả mặt!

Vừa rồi bà ở trong phòng ngủ càng nghĩ càng cảm thấy như vậy không tốt. Tuy rằng bà rất muốn ôm cháu trai nhưng mà con nhà mình đem cô gái nhỏ say rượu ôm về nhà, muốn làm chuyện xấu, thì thật sự là rất không đạo đức!

Vì thế, bà càng nghĩ càng rối rắm, thật lâu sau, vẫn là đi lên, định đưa Lucy sang phòng khách, không ngờ vừa mở cửa liền thấy được một màn nóng bỏng như thế!

“Coi như mẹ không nhìn thấy!” bà Lena vừa nói vừa chạy nhanh ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Đã phát triển đến bước này, kết hôn cũng không còn xa đâu nhỉ? Nhưng mà, không ngờ con mình lại nóng lòng thế! Bà Lena gần như là bay về phòng. (kai: hiểu lầm trầm trọng òi + tưởng tượng bay cao wá nên đáp xg đi =.=”)

Tuy rằng lúc trước có chút rối rắm nhưng xem bộ dáng con mình quen thuộc như vậy, có thể cũng không phải lần đầu tiên. Ừm, vậy thì không cần ngăn cản!

Nhưng mà bà phải chuẩn bị tốt một chút! Vạn nhất..... Vạn nhất cháu trai của bà đã có!

Bà Lena hưng phấn đứng ngồi không yên, suy nghĩ thật lâu, vẫn là không nhận được cảm lấy điện thoại.

Natsu là đàn ông, khẳng định là suy nghĩ không chu đáo. Hơn nữa bà cũng là phụ nữ, biết phụ nữ khi kết hôn cần cái gì.

Bà Lena vừa hào hứng quay số vừa nghĩ con dâu nhà bà cũng không thể đón về qua loa được!

Natsu bận rộn phục vụ Lucy, không có thời gian nghĩ đến mẹ mình hiểu lầm, anh bôi thuốc cho cô xong, lại tìm trong tủ quần áo của mình một chiếc áo sơ mi cho cô mặc vào. Sau đó không thèm quần cô nữa để mặc cô nằm ở trên giường mình ngủ say sưa.

Bản thân thì cầm quần áo đi tắm rửa, nước ấm từ trên đỉnh đầu đổ xuống, Natsu hơi hơi chớp mắt, nuốt nước trên mặt đi.

Lần này thì mẹ anh hoàn toàn hiểu lầm nhưng mà đối với anh ngược lại là chuyện tốt.

Natsu với lấy sữa tắm trên giá, khoe môi hơi hơi cong lên. Thoát khỏi một đồng phiền toái, hiện tại tâm tình anh thật sự là không tồi.

“Tôi cho cô nợ một lần.” Tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, anh nhìn thoáng qua cô đang ngủ say ở trên giường, từ bên cạnh cô lấy một cái gối và chăn khác, liền ngã lên thảnh thơi nằm ngủ.

Tuy rằng là mùa đông nhưng nhiệt độ trong phòng vẫn đủ ấm, nằm trên sàn ngược lại càng thoải mái.

Natsu đưa tay tắt đèn ở đầu giường, buổi sáng ngày mai trong phòng không chừng lại là một trận chiến ác liệt.

Đồng hồ sinh học của Lucy luôn luôn đúng giờ, mỗi ngày năm giờ sáng sẽ tỉnh lại, căn bản là không cần đặt báo thức.

Cho dù là say rượu thì buổi sáng hôm sau cũng vậy. Mặc dù đầu còn choáng, mí mắt cũng nặng trĩu, Lucy vẫn kiên định mở mắt.

Nhưng mà vừa mở mắt, cô liền cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Giường của mình khi nào thì trở nên mềm mại như vậy? Còn có phòng ngủ, cũng không lạnh như băng, thật ấm áp gần như làm cho cô nghĩ mình ngủ bên cạnh lò sưởi.

Lucy đưa tay dụi mắt, chân bước xuống giường, không ngờ lại lập tức giẫm lên một cái gì đó mềm mềm.

Lucy chớp chớp mắt, dùng chân đá đá.

“Vật kia” nhất thời thét lớn một tiếng, tiếp theo, Lucy liền cảm thấy cổ chân bị một bàn tay chặt chẽ bắt được.

Cô bị dọa tim suýt nữa ngừng đập, đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh sau lưng túa ra, sém chút nữa không chế không được hét lên, chân duỗi ra đá văng bàn tay to kia.

“Là tôi, Natsu Dragneel.” Ngay lúc này, bên tai Lucy bỗng nhiên vang lên giọng nam lạnh như băng quen thuộc, tiếng thét chói tai đến bên miệng bị nuốt xuống.

Lucy khản trương nuốt nước miếng, “Bác sĩ Dragneel?”

“Là tôi.” Natsu vừa nói vừa đứng dậy mở đèn đầu giường.

Lúc này Lucy mới thấy rõ ràng, người trước mắt đúng là Natsu.

“Việc này..... bác sĩ Dragneel, sao tôi lại.....” Lucy nhìn quanh một vòng, trong thanh âm mang theo chút ngỡ ngàng rụt rè.

“cô uống say, tôi không biết địa chỉ nhà cô.” Natsu từ đầu giường mò tìm kính đeo lên, ngắt lời Lucy.

“A! Cám ơn anh.” Lucy xấu hổ hận không thể cúi đầu tìm cái lỗ chui vào. Vậy mà lại say! Thảo nào bạn bè nói cô ngốc! May mắn bác sĩ Dragneel là người tốt.

Lucy thở phào nhẹ nhõm, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn đến quần áo xa lạ trên người mình.

Thân thể cô cứng đờ, lập tức ôm chần chẫn trước ngực mình, “Drag..... bác sĩ Dragneel.....” Sắc mặt cô rục hồng, lắp bắp mãi mới nói được một câu, “Của tôi..... quần áo của tôi là..... là anh thay?”

Sắc mặt Natsu không đổi, lãnh đạm từ trên xuống dưới nhìn lướt qua Lucy, “cô bị dị ứng cồn, tôi bôi thuốc cho cô.”

Lucy mở to mắt, “Dị ứng cồn?”

Natsu “ừ” một tiếng, hơi hơi ngửa đầu lên liền thấy cần cổ trắng hồng của Lucy, dời đi ánh mắt lạnh như băng bổ sung một câu, “Cũng không phải chưa thấy qua nhưng mà cô yên tâm đối với phụ nữ khô cần tôi không có hứng thú.”

Ngượng chết cô mà! Buổi sáng ngồi trên xe buýt đi dạy, mặt Lucy vẫn còn đỏ chảng những uống rượu say còn làm phiền anh như vậy, cô thật sự là không còn mặt mũi nào!

Về sau nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn anh thật tốt, Lucy xoa xoa huyết thái dương, trong lòng nghĩ.

“Lucy đâu?” Lúc điểm tâm, bà Lena ở trong phòng tìm một vòng cũng không thấy Lucy, liền ngẩng đầu hỏi Natsu ngồi bên cạnh.

“đi rồi.”

“Sáng sớm đã đi rồi?” bà Lena giật mình buông chiếc đĩa xuống, “Hai đứa cãi nhau à? Có phải Lucy tức giận hay không?”

“không phải.” Natsu lập tức chặt đứt tưởng tượng của mẹ mình, “cô ấy có việc đột xuất.”

“thật sao?” bà Lena có chút nửa tin nửa ngờ, “Vậy sao con không đưa con bé đi?”

“cô ấy nói không cần.”

“Vậy cuối tuần sau con bé còn đến không?”

Natsu đang gấp thức ăn ngừng một chút qua vài giây mới lạnh lùng nhả ra một chữ, “Đến.”

(nhớ bl ý kiến nhá)

11. Chap 11

Vì kai mún cho thử jellal thích chụy lu nhà ta nhưng tới cúì cùng thì jellal ko cười ai hết cho để cô đơn nhưng mà có nhìu fan jerza inbox ns tại s ghép erza zí gray nên ném gạch r’ cn’ đòi đốt nhà kai nên kai sẽ cho loke thay thế z nha cho vừa lòng fan jerza.

Lucy không về nhà mà trực tiếp đến nhà nhóc Romeo. Mỗi sáng thứ bảy, chủ nhật cô đều đến dạy nhóc, mười hai giờ trưa mới xong.

Sở dĩ ngày hôm qua kéo dài tới năm giờ chiều là vì thứ bảy tuần trước cô phải đến công ty nghe tư vấn tâm lý, xin nghỉ một ngày, cho nên chiều hôm qua là dạy bù sáng thứ bảy tuần trước.

Nhà Natsu cách nhà Romeo cũng không xa, bởi vậy Lucy xuống xe buýt, vẫn còn thời gian ăn bữa sáng, xong mới tới nhà nhóc.

Nhóc quần lầy cô không tha, tra hỏi hôm qua người đàn ông ở dưới lầu có phải là bạn trai cô không, cô bị nhóc hỏi tới phát phiền, nhất quyết im lặng không thèm để ý, lúc giảng bài thì giảng bài, nhóc đặt câu hỏi, cô sẽ không nói.

Nhóc xem bộ dáng kháng cự của cô, đem bút đặt trên bàn, giương mắt khiêu khích, “Tôi nói này Lucy ngơ ngác, yêu đương thì có cái gì mà không dám thừa nhận? Hay là bạn trai chị quá khó coi?”

Nhóc càng nói càng hăng hái, “Hôm qua tôi ở trên lầu nhìn xuống, bóng dáng cũng không đến nỗi nào mà!” nhóc sờ sờ cằm, chống lại cô đang tức giận trừng mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tôi đã nói hiếm có anh đẹp trai nào vừa ý chị mà, nhìn chị thực ngốc nghếch! thật ra, xấu trai một chút cũng không sao.....”

“Cậu câm miệng!” cô vợ lấy quyển sách dày cộp như viên gạch trên bàn trực tiếp đập vào đầu nhóc.

Nhìn nhóc ôm đầu vẻ mặt đau đớn, liền nhe hàm răng trắng tinh, uy hiếp: “nói thêm một câu nữa tôi đánh chết cậu!”

“Bác sĩ Dragneel tốt như vậy, có trách nhiệm với bệnh nhân như vậy còn chăm sóc mình khi say rượu, làm sao có thể để cho tiểu quỷ này chửi bới như thế! Huống chi bác sĩ Dragneel không hề xấu, bác sĩ Dragneel

thật đẹp trai!’-suy nghĩ của chuy lu (kai*gian hết cỡ*: khen cho nhieu zô đi r’ từ từ sẽ bít là ng’ tốt hay xấu à)

“Được, được, tôi không nói nữa!” nhóc xoa nhẹ chỗ bị cô đánh, Lucy ngơ ngác này đánh cũng thật hung dữ, đau chết nhóc! Còn chưa ra làm sao đã bảo vệ như vậy! Hừ! Ngốc nghếch, có khi bị người ta lừa còn giúp người ta kiếm tiền nữa!

“Tôi nói thật mà, Lucy ngơ ngác, chị đừng động thủ!” nhóc tay mắt lạnh lẽo đem quyển sách dày kia đoạt lấy, giấu ra sau, “Chị đừng vội xác định quan hệ với người ta, chị hiểu rõ anh ta không, chị.....”

“Sao vậy, Lucy có bạn trai?” Ngay phía sau, bà Enno bỗng nhiên bưng một đĩa hoa quả đi đến, lời nói kế tiếp của nhóc bị bà cắt ngang, đành nuốt trở về trong bụng.

Bà Enno cười khanh khách ngồi bên cạnh cô, nắm lấy tay cô, thoạt nhìn thật giống quan tâm thân thiết, “Có bạn trai khi nào vậy? Sao không nói với chúng tôi một tiếng, Romeo rất quan tâm cô đó.”

Cô cảm thấy lời này của bà Enno có chút kỳ quái nhưng đầu óc cô chậm chạp, cũng không biết rốt cuộc không đúng chỗ nào. Mở miệng muốn giải thích Natsu thật ra không phải là bạn trai cô.

“Chị Enno, tôi.....” cô vừa mới mở miệng, liền đối diện với ánh mắt bà Enno, tuy rằng mang theo ý cười lại không hiểu sao làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Cô bỗng nhiên nhớ tới bà Enno vẫn hoài nghi cô và nhóc có quan hệ không bình thường, nếu cô..... cô nói dối là có bạn trai, như vậy có thể xóa tan nghi ngờ của bà En không?

Nhưng mà..... Nhưng mà nói dối gạt người, có phải cũng rất xấu rồi không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy ửng đỏ, trong đầu giao chiến càng càng kịch liệt.

“Ai u, xem bộ dáng này chính là có rồi.” Bộ dáng Lucy rũ mắt đỏ mặt trong mắt bà Enno lại bị hiểu lầm thành thẹn thùng.

Nụ cười trên mặt bà Enno chỉ một thoáng liền trở nên cởi mở hơn nhiều, liếc mắt vừa đọc sách, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe Romeo, nhìn về phía Lucy nói: “Lucy, tính tình của cô rất hiền, có người thương cũng tốt. Cần phải nắm chắc vào!”

Lucy mơ mơ màng màng gật đầu, “Vâng.....”

“nói cho tôi biết bạn trai cô đang làm nghề gì vậy?”

Lucy nháy mắt một chút, trong đầu hiện ra bộ dáng hung ác của Natsu khi cầm dao phẫu thuật.

“Bác sĩ khoa nhũ tuyến.”

“.....”

Xa xa ở bệnh viện bác sĩ Dragneel đầy trách nhiệm đang dùng nhíp tằm còn gấp miếng bông khử trùng cho bệnh nhân, bỗng hắt xì một cái, miếng bông liền rơi xuống miệng vết thương của bệnh nhân.

Cồn ngấm vào miệng vết thương còn đang rỉ máu, bệnh nhân đau “á” một tiếng, tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang vọng toàn bộ phòng trực ban.....

Dạy xong, Lucy không ăn ở bên ngoài, cô đi chợ mua ít khoai tây về nhà, bữa trưa định xào khoai tây ăn.

Đúng là khoai tây đất thật, Lucy vừa gọt vỏ khoai tây vừa đau lòng. Lần sau về nhà mang lên nhiều một chút. Nhà cô có sân rộng, trong vườn ba cô trồng rất nhiều khoai tây, củ to thơm ngon, tốt hơn so với mua bên ngoài nhiều.

Ăn cơm trưa xong, Lucy mở ra máy tính ra xem thông tin việc làm. Chiều thứ bảy và chủ nhật cô rảnh, không thể lãng phí thời gian được, phải tìm thêm việc gì đó mà làm.

Xem tới xem lui, cuối cùng tìm được một công ty hoạt hình. Công ty này đang mở rộng kinh doanh, bởi vậy cần gấp nhân viên writer bán thời gian, không cần đến công ty, chỉ làm bên ngoài là được, hỗ trợ viết vài cái quảng cáo hoặc là tuyên truyền hình ảnh.

Khả năng sáng tác của cô không tồi, thời đại học cũng đã giành được rất nhiều giải thưởng văn hóa, bởi vậy cũng không do dự, trực tiếp gửi sơ yếu lý lịch qua.

Công ty này phỏng chừng đúng là thiếu người trầm trọng, Lucy vừa gửi lý lịch không lâu đã có điện thoại gọi tới, hỏi cô có thời gian đi phỏng vấn không, địa điểm là ở ngoại thành tây.

Lucy đương nhiên đồng ý, cô ở ngay tại ngoại thành tây, phỏng vấn rất thuận tiện, có gốc mới buông tha cơ hội này!

Cô vội vàng mặc áo khoác, đi đến trạm xe buýt, hơn mười phút là tới công ty hoạt hình kia.

Người phỏng vấn hết sức chuyên nghiệp, cho dù là rất cần người, vấn đề gì nên hỏi cũng không thiếu một câu.

Thẳng đến khi Lucy thấy khô cả miệng, người phỏng vấn mới gạt đầu kêu ngừng, trên bàn liền xuất hiện một đồng tài liệu đặt ở trước mặt cô, “Đây là tài liệu phim lần này, cô về xem kỹ, một tuần sau nộp phần quảng cáo.”

Lucy vội vàng cất tài liệu rồi gạt đầu.

“Còn nữa, ” Người phỏng vấn chỉ vào màn hình máy tính, hướng Lucy vẫy tay nói: “Đây là mấy bộ phim nhỏ, cô về xem, có thể giúp ích cho cô đấy. Mặt khác, Heartfilia tiểu thư...”

Người bộ phỏng vấn nhìn lên xuống đánh giá cô vài lần, lúc này mới nói: “Nhân viên làm ngoài của chúng ta tiền lương không nhiều hơn nữa chỉ khi nào quảng cáo được thông qua cô mới có thù lao, cô phải nghiêm túc làm cho tốt.”

Lucy đem tài liệu cất vào trong túi, “Tôi biết, chị yên tâm đi. Tôi viết quảng cáo khá tốt, trực tiếp gửi vào hòm thư của chị là được đúng không ạ?”

Người phỏng vấn gạt đầu, “Được.”

Ra khỏi công ty hoạt hình, tâm tình của Lucy rất phấn khởi, cái gì cũng thuận lợi. Làm việc này không có áp lực, chỉ cần bỏ ra một ít thời gian nghỉ ngơi là được còn có thể kiếm tiền, thực tốt!

Cô vô cùng cao hứng trở về nhà, mở cửa liền đi thẳng đến máy tính. Lucy tuy rằng ngốc nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, một khi đã quyết định làm thì tuyệt đối không qua loa.

Nếu người phỏng vấn bảo cô xem mấy bộ phim nhỏ, khẳng định là có ý nghĩa, cô phải cẩn thận suy nghĩ mới được.

Lucy xem liền say mê mãi cho đến khi mắt nhức mỏi, mở không nổi, lúc này mới nhìn thời gian ở góc máy tính. Nhất thời bị hoảng sợ, đã hơn bảy giờ rồi, cô còn chưa ăn cơm tối!

Cô dụi mắt, đóng máy tính, vừa định đi phòng bếp nấu cơm chợt nghe di động vang lên. Cầm lên thì thấy là Erza gọi.

“Erza, có chuyện gì vậy?” Lucy vừa đi vào phòng bếp vừa nghe điện thoại.

Bên kia vô cùng yên tĩnh, giống như Erza không nghe thấy lời của cô.

“Erza, làm sao vậy?” Lucy không tự chủ dừng bước, lời nói cũng mang theo chút lo lắng.

“Lucy..... ” Giọng Erza khàn khàn, giống như lâu rồi không nói, thậm chí có chút chói tai, “Tớ với Gray chia tay.”

“Cái gì? Sao, sao có khả năng? Vì cái gì?” Lucy lắp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi. “Anh ấy có người phụ nữ khác.”

Thanh âm Erza nghẹn ngào, “Lucy, anh ấy có người khác.....” nói đến câu này đã khóc không thành tiếng.

Trong lòng Lucy lộp bộp một tiếng, “hiện tại cậu đang ở đâu? Mình qua tìm cậu!”

Bên kia trầm mặc vài giây mới vang lên thanh âm khàn khàn của Erza, “ Bar Love.”

Bar Love, Lucy xách ba lô lên liền chạy ra ngoài cửa. Chỗ đó gần công ty bọn họ, cùng nơi này một đồng một tây, quả thực là hai nơi trái ngược.

Lucy chạy ra đường cái, trực tiếp đưa tay bắt một chiếc xe taxi, đọc địa điểm.

Hiện tại cô cũng không quan trọng nhiều như vậy, gì mà có tiền hay không, erza mới là quan trọng, cô ấy xinh đẹp và rất tốt bụng lại đang đau lòng nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Lucy càng ngày càng lo lắng, hận không thể trực tiếp mọc cánh bay đến Bar Love.

Ngồi xe hơn một giờ, Luy giống như ngồi trên chảo dầu. Vừa đến nơi, người luôn luôn yêu tiền như mạng lại ngay cả tiền thừa cũng không chờ lấy, trực tiếp vọt vào quán bar.

Không khí trong quán cũng không đậm mĩ suy đồi như trong tưởng tượng của Lucy ngược lại yên tĩnh mà hài hòa đúng là giống sao đêm.

Trên sân khấu một ca sĩ đang ôm đàn ghita hát bài “Bởi vì tình yêu”, một người hát hai người đệm, giọng hát êm dịu mà từ tính, lại tạo nên phong vị riêng biệt.

Lucy theo quầy bar tìm được ghế dài, từ chỗ ngồi quan sát, cuối cùng tìm được khuôn mặt đầy nước mắt của Erza ở giữa phòng.

“Erza, theo mình về nhà đi.” Lucy ngồi xuống đưa tay lau nước mắt trên mặt Erza. Mặt Erza rất lạnh trong nháy mắt chạm vào khiến cho Lucy rùng mình một cái.

“Lucy, anh ấy có người khác.” Erza dựa vào Lucy nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

“Mình phát hiện trong..... ngăn kéo của anh ấy..... có rất nhiều áo mưa..... anh ấy..... cũng thừa nhận.”

Thân mình Lucy cứng đờ, quả thực không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, Gray và Erza đã ở bên nhau năm năm, tình cảm của bọn họ luôn luôn rất tốt.

Tính tình Gray ôn hòa, luôn chiều chuộng Erza, cây táo sao có thể ra chuối thơm. Người như vậy sao có thể một chân hai thuyền?

Lý Duyệt Nhiên đưa tay gạt nước mắt, ngẩng đầu cảm lấy chén rượu trên bàn, đem rượu bên trong một hơi cạn sạch, lau nước mắt, lộ vẻ mặt châm chọc, “Cậu không tin đúng không? Nếu không phải tận mắt chứng kiến, mình cũng không tin”

Nó quay đầu nhìn cô, ánh mắt bi thương mà kéo dài, “Lucy, trăm ngàn lần không được tin tưởng lời nói của đàn ông, trăm ngàn lần không được.....”

Trên sân khấu ca sĩ còn hát, “Bởi vì tình yêu, sẽ không đau khổ.....” thanh âm từ tính cùng tiếng nhạc đệm ghita du dương, đem tiếng mở cửa lẩn áp không nghe thấy gì.

“Natsu, chúng ta qua bên kia ngồi.” Loke chỉ chỉ ghế dài phía trước.

Natsu gật đầu cùng Loke đi qua.

12. Chap 12

“Hai ly brandy, cảm ơn.” Loke đợi cho phục vụ đi rồi ngồi đối diện với Natsu hỏi: “không thắc mắc vì sao hôm nay tôi gọi cậu ra đây à?”

Natsu nhướn mày, “Lúc cần tự nhiên cậu sẽ nói.”

“Người này thực không thú vị.” Loke chống cằm từ trên xuống dưới đánh giá Natsu, bỗng nhiên mở miệng: “Cậu có nghĩ tới kết hôn không?”

Natsu nhú mày, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Mệt mỏi.” Loke mỉm cười với nữ phục vụ đang đi tới, gạt đầu cảm ơn, tay phải lấy ví tiền, rút từ bên trong hai tờ tiền đặt vào khay.

Mặt nữ phục vụ đỏ lên, ngay cả tiền cũng không nhận, vội vàng xua tay lắc đầu, “không, em phải cảm ơn anh mới đúng.”

Natsu đem hết thủy thu vào trong mắt, khinh thường xì một tiếng, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm.

Loke vẫn tươi cười nhìn nữ phục vụ đi xa, lúc này mới quay đầu, “Nếu cậu cứ như vậy chắc tôi không phải lo lắng vấn đề hôn nhân của cậu rồi?”

“Có ý gì?”

Loke bắt đầu thuyết giảng, “Tâm lý học có nói người với người kết giao trên thực tế chính là một loại trao đổi, cậu phải bỏ ra gì đó để đối phương cảm thấy có giá trị, đối phương mới có thể lấy thù lao giống vậy báo đáp cậu.”

Nói tới đây hắn dừng một chút, xác định anh đang nghe, lúc này mới tiếp tục: “Mà cậu chưa bao giờ chủ động kết giao với ai càng miễn bàn khiến cho người khác vừa lòng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy đây là vấn đề?”

Natsu nhấp một ngụm rượu, âm thanh lạnh lùng nói: “không cần cậu quan tâm.”

“Được, được.” hắn giơ tay đầu hàng, “Tôi biết bác sĩ Dragneel có mị lực lớn nhưng mà tôi hỏi thật cậu thật sự chưa từng nghĩ tới kết hôn sao?”

Natsu buông ly rượu, ngọn đèn quán bar mờ nhạt dừng ở trên đỉnh đầu của anh làm cho sườn mặt anh thoát nhìn lúc sáng lúc tối, “đã từng.”

“Vậy hiện tại?”

“không nghĩ tới.”

Ánh mắt Loke nhìn chăm chú cảnh hồng kiều diễm cắm trên bàn, vốn là đôi mắt ôn hòa càng trở nên nhu hòa, “Có khả năng tôi sẽ kết hôn trước cậu.” (kai: chưa chắc à nha)

Natsu sững sốt, “Cậu đã có đối tượng?”

“Phải.” Đầu ngón tay Loke khẽ chạm vào cánh hoa hồng, đáy mắt mềm dịu giống như loại tơ lụa hảo hạng gần như có thể thấy tình cảm nồng nàn đang chảy bên trong, “Có một.”

Khi nào vậy? Tốc độ cũng quá nhanh đấy. Diệp Lương Nhất nhướn mày ý bảo Chu Tề nói tiếp, tuy rằng tính cách hắn lãnh đạm, nhưng cũng không có nghĩa không quan tâm đến bạn bè.

Loke là bạn tốt nhiều năm như vậy tuy ngoài miệng Natsu chưa bao giờ nói ra nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm hắn.

“nói thế nào đây.” Ánh mắt loke mang ý cười, “một người rất đơn giản và rất dễ nuôi.”

“Chỉ như vậy?”

“Ừ.” Loke bung ly rượu lên uống một ngụm, “Nhưng trước mắt tôi còn chưa xác định.”

Natsu nghi hoặc nhìn hắn.

“Theo tôi phân tích, cô ấy là một người đơn giản và thẳng thắn.” Loke nhú mày, “Nhưng tôi cũng không thấy cô ấy có ý định kết hôn. Hơn nữa cậu có biết, ”

Loke chống lại ánh mắt của Natsu, đem chỗ rượu trong ly uống một hơi hơn phân nửa, “Có lúc tôi không khống chế được cảm xúc của mình.....”

“Cho nên?”

Loke tự giễu cười cười, “Cho nên tôi còn do dự.”

Natsu không nói chuyện, chỉ cầm ly rượu lên chạm ly cùng Loke. Hai người đồng thời ngửa đầu dốc vào chất lỏng màu lục nhạt.

“Sao có thể? thật..... thật quá vô sỉ !” Hai tay Lucy nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng.

“Đúng vậy!” Erza đã ngừng khóc nhưng ánh mắt vẫn sừng đỏ, cô ngoắc tay gọi phục vụ tới kêu mấy chai bia về mặt châm chọc, “Mình cũng thấy thực vô sỉ.”

Ngày đó cô đột ngột đi tìm Gray, vốn tưởng rằng sẽ cho Gray một bất ngờ, lại đúng lúc Gray tăng ca. May là cô có chìa khóa nhà trọ của Gray mới không khổ sở chờ ở bên ngoài.

Phòng của đàn ông độc thân thật bừa bộn, tất, quần áo ném đầy giường, trên sàn cũng bám một lớp bụi thật dày.

Đã sớm đoán được cảnh tượng như vậy cho nên nó cũng không kinh ngạc, mất hơn hai giờ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ lại đem quần áo bẩn của Gray đi giặt sạch, thật đúng vai một cô vợ đảm đang, lúc này mới nằm ở trên giường chờ Gray.

Không ngờ chờ đến tối, Gray vẫn chưa trở về. Gray chưa quay về cô cũng không có tâm tình nấu cơm, liền gọi điện thoại kêu bên ngoài mang tới.

Kết quả khi người ta đưa tới cô lại không có tiền lẻ, liền mở ngăn kéo đầu giường Gray để tìm.

không ngờ tiền lẻ còn chưa tìm được lại thấy một món quà không thể tưởng tượng nổi: một hộp bao cao su chỉ còn lại một chiếc.

Sau khi tiễn người giao hàng về, cô mơ hồ đi vào phòng ngủ. Chân mềm nhũn quả thực không giống chân mình, đầu óc giống như bị thiết chùy giáng một chưởng, đánh đến nỗi cô không có cách nào suy nghĩ.

Cô nhớ rõ ràng, lần trước cô đến tìm Gray, bọn họ cùng đi siêu thị mua hai hộp áo mưa, khi đó Gray còn trêu ghẹo nói, hai hộp này có thể đủ cho bọn họ dùng nửa năm.

Nhưng mà hiện tại, trong ngăn kéo áo mưa chẳng những không đúng số lượng mà ngay cả nhãn hiệu cũng không phải là loại bọn họ đã cùng mua.

Cô nằm ở trên sàn, giống như người chết, thân thể cứng ngắc, cả người lạnh như băng. Giường ngay kia mà cô ngay cả chạm cũng không muốn.

Đến nửa đêm, cuối cùng Gray đã trở lại. Vào phòng ngủ bật đèn liền thấy ngay Erza đang nằm trên mặt đất.

Còn chưa kịp tươi cười, liền cứng ngắc ngừng lại nơi đó. Bên cạnh Erza đúng là một cái áo mưa còn sót lại trong ngăn kéo.

Chứng cứ ngay trước mặt, lời biện bạch nào cũng không thể thốt ra.

Đối mặt với chất vấn của Erza, Gray thẳng thắn thừa nhận, hẳn đúng là có người đàn bà khác nhưng chỉ là khi có nhu cầu sinh lý mà thôi.

Bọn họ yêu nhau đã hai năm là đàn ông đều không nhận được. Hẳn yêu nó đã xác định cô là vợ mình nhưng mà hẳn cũng có nhu cầu sinh lý.

Nhưng mà Erza thường xuyên không ở bên cạnh hắn, không có biện pháp, chỉ có thể tìm phụ nữ bên ngoài.

Erza không dám tin vào lỗ tai của mình, nó biết Gray luôn luôn ôn nhu, tính tình tốt, chưa bao giờ nghiêm mặt, đồng dạng nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

Rốt cuộc là hắn thay đổi hay là ngay từ đầu nó đã không hiểu hết con người thực của hắn?

Erza dùng hết sức lực còn lại trên người tát một phát lên mặt Gray, khiến đầu hắn lệch sang một bên, lạnh lùng bỏ lại 1 câu chia tay rồi rời khỏi nhà trọ Gray.

Nó không quay về nhà trọ của mình mà là trở về nhà cha mẹ miễn cưỡng cười vui với ba mẹ một ngày, lúc này mới rời khỏi nhà, gọi điện cho Lucy.

Ở trước mặt ba mẹ cô không thể biểu hiện chút gì ra ngoài để tránh bọn họ lo lắng. Trong mắt ba mẹ cô, Gray đã sớm là con rể bọn họ. Hiện tại nếu đột ngột nói cho họ biết, nó và Gray đã chia tay, cô chưa nói được.

Lúc tuyệt vọng như thế này, chỉ có cô, Lucy ngốc nghếch mới làm cho cô buông hết gánh nặng, đem tất cả ủy khuất và không cam lòng trút ra ngoài.

“Để mình gọi điện cho anh ta!” Lucy lấy điện thoại lửa giận trong mắt gần như bốc cháy, “không! Để mình đi tìm anh ta! thật sự là quá đáng!”

Nhiều năm như vậy, erza đã hi sinh cho gray bao nhiêu cô đều biết hết vậy mà bây giờ gray lại.... Chẳng những phản bội còn nói ra những lời không biết xấu hổ như thế!

Cô phải đòi lại công bằng cho erza, cô nhất định phải hỏi rõ ràng! Hỏi gray rốt cuộc là nghĩ như thế nào!

“Đừng gọi cũng đừng đi.” Lúc này, ngược lại Erza lại bình tĩnh hơn, “Mình không muốn có liên hệ gì với anh ta cả.”

“Nhưng dựa vào cái gì bị hấn lừa nhiều năm như vậy?” Lucy đột nhiên đứng dậy, hai mắt đều đỏ, “hắn còn có lương tâm không? Cậu đi làm cũng nhớ thương anh ta, anh ta..... Anh ta sao có thể.....”

“Được rồi, lucy.” Về mặt của erza lạnh lùng cùng bộ dáng sa sút vừa rồi quả thực là hai người trái ngược, “Mọi việc cũng đã xảy ra rồi, có hỏi lại một trăm lần cũng vậy thôi.” nó cắn môi cười lạnh, “hắn là cái thá gì? Mình muốn hắn nhìn cho rõ, không có hắn ta mình vẫn sống tốt!”

Lucy ăn nói vụng về nhưng mà nghĩ tới nó trong lòng lại khó chịu, há miệng thở dốc không nói được gì, bỗng nhiên xoay người chạy ra ngoài.

Cô ghen thật sự khó chịu, không khí trong quán bar rất nặng nề, cô phải ra ngoài hít thở không khí.

Erza lại nghĩ cô muốn đi gọi điện cho Gray, vội vàng đuổi theo ngăn cản.

Hai người cứ chạy một đường như vậy, không chút do dự, hấp dẫn hơn phân nửa chú ý của quán bar, ngay cả ca sĩ đang hát trên đài cũng dừng đàn ghita trong tay.

“không được đi! Mình nói rồi không được đi!” Erza cầm lấy cổ tay Lucy, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút dữ tợn, ánh mắt cũng hung ác dọa người.

“erza, không phải, ngực mình khó chịu, mình muốn.....”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến loạt tiếng bước chân tiếp theo cô chợt nghe đến thanh âm quen thuộc, “Lu...cy?”

Cô quay đầu liền thấy vẻ mặt Loke kinh ngạc nhìn cô mà ở bên cạnh hắn là Natsu không chút biểu tình.

“Các cô đang định về sao?” Natsu mỉm cười lại tiến lại gần cách Lucy gần chút, lúc này mới lên tiếng.

“A, không phải, chúng tôi.....”

“Phải, chúng tôi đang định về.” Erza ngắt lời Lucy, sáp đến giữa Loke và Lucy ngăn trở tầm mắt Loke, ánh mắt không thân thiện nhìn hắn.

Loke cũng không để ý chỉ nghiêng đầu nhìn đôi mắt đen to lúng liếng của Lucy, “Để tôi đưa các cô về nhà lần này không được từ chối đâu.”

Lucy vội vàng lắc đầu, “Sao có thể như vậy chứ Loke, chúng tôi có thể tự mình về được.”

“Lucy... ” Erza bỗng nhiên xoay người nhìn cô.

“Hả?”

“Cậu ở phía tây, một mình trở về rất nguy hiểm.” Ánh mắt của cô quét qua Loke và Natsu, bỗng nhiên chỉ vào Natsu nói: “Để anh ấy đưa cậu về!”

Nói xong, cô lại nhìn Loke, “Có phiền anh đưa tôi một đoạn không?”

Trong mắt Loke kinh ngạc chợt lóe nhưng ngay lập tức sáng tỏ cười cười, “Đương nhiên không phiền, chỉ là..... Natsu, phiền cậu.”

Natsu gật đầu, tóm lấy Lucy còn đang ngơ ngác không rõ tình hình, lạnh lùng nói: “đi thôi.”

Dọc đường đi Natsu không mở miệng, Lucy cũng không nói chuyện, hiện tại trong đầu cô cực loạn, đều là chuyện của Gray và Erza, căn bản không có tâm tình tìm đề tài.

Đêm khuya đường sá rất thông suốt, tốc độ xe Natsu lại không chậm theo chỉ dẫn của Lucy không đến một giờ đã đưa cô về tới nhà.

“Cám ơn anh, bác sĩ Dragneel.” Lucy cởi dây an toàn, “Anh về cẩn thận một chút.” Vừa định xuống xe, tay phải mới vươn ra mở cửa xe đã bị một bàn tay to khác đè lại, Lucy kinh ngạc quay đầu, “Bác sĩ Dragneel còn có việc gì sao?”

Natsu túm cổ tay cô đem cô kéo lại gần mình, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn Lucy, nhìn nhau vài giây, bỗng nhiên mở miệng nói: “Làm bạn gái tôi.”

Trong phòng của kai:

Erza *cầm cổ áo*: gray một diễn thì dằng hoàng lại nghe chưa đừng để chị này phải tốn 5 lít nc mắt nghe chưa.

Gray *đổ mồ hôi hột*: em có thấy chị tốn giọt n' âu chỉ có pà tg là tốn thui

Erza: ừm cx đứng tại chị ko khóc đc nên dăm ra kiu pà cắt hành tây nên zờ ngồi khóc thì phải

Kai *khóc*: 2 ng' ác wá à giả vờ khóc ko đc hay s còn thg' nat nữa đừng có lấy hành tây chết ngay mắt nữa

Natsu *khóc + lăn wa lăn lại*: cay wá cay wá cay wá cứ tưởng là đồ chơi mà happy hây đợi đó

Happy: nat pị dụ r' kakaka.

13. Chap 13

Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt sáng quắc của anh nhìn về cô chăm chăm, dừng trên mặt cô, dường như muốn chờ đợi câu trả lời chân thực.

Trái tim Lucy nhất thời đập nhanh hơn, khuôn mặt cũng nháy mắt đỏ bừng, không biết nói cái gì mới phải, một hồi lâu mới lắp bắp: “hả... cái đó....”

“Làm bạn gái của tôi.” Natsu vẫn nhắc lại năm chữ kia, trên khuôn mặt anh tuần không nhìn ra một chút biểu tình.

Đầu óc Lucy đang lên tới 9 tầng mây trong chốc lát thì nghĩ có phải bác sĩ Dragneel là đang thổ lộ với cô hay không, một hồi lại nghĩ bác sĩ Dragneel sao có thể thích cô, kết quả là nửa ngày cũng không trả lời Natsu.

Natsu cũng không vội cứ lẳng lặng ngồi đó cầm lấy tay cô chờ cô trả lời.

Lúc này Lucy ngay cả ngẩng đầu nhìn Natsu cũng không có dũng khí, cô rũ mắt xuống, lông mày không ngừng chớp chớp, cảm thấy hai má ngày càng nóng, trái tim tưởng như nhảy cả ra ngoài, tay chân khẩn trương sắp cứng ngắc.

Cô vụng trộm nâng mắt nhìn thoáng qua Natsu, anh vẫn duy trì bộ dáng lạnh như băng giống như vừa rồi không phải anh nói làm bạn gái của tôi mà là chẩn đoán bệnh tình ở bệnh viện.

Lạnh lùng, không một chút dịu dàng.

Lucy không biết làm sao bỗng nhiên nghĩ đến câu nói kia của Erza “Đàn ông đều không thể tin.”

“A..... cái đó..... bác sĩ Dragneel, tôi....”

“Cô đừng hiểu lầm.” Cô vừa mới cố lấy dũng khí nói với anh đã bị thanh âm mang theo khí lạnh của Natsu cắt ngang, “Chỉ là diễn cho mẹ tôi xem mà thôi.”

Hồ hấp của Lucy cứng lại, “Cái gì??? ý của anh là sao???”

“Rất đơn giản.”

Natsu buông tay cô ra không chút để ý gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán cô, “Cô giả làm bạn gái của tôi thỉnh thoảng đến nhà tôi lộ diện là được.”

Thì ra là như vậy.... trong lòng Lucy bỗng nhiên dâng lên từng trận chua chát, giống y như là nước mơ ngâm, chua xót gần như làm cho cô không chịu nổi.

Cô lắc đầu, “Tôi không làm, tôi không gạt người. Anh tìm người khác đi.” Nói xong cô đột nhiên mở cửa xe đi xuống.

Natsu cũng theo xuống xe không nhanh không chậm theo sau Lucy đang hốt hoảng chạy đi, “Cô không làm cũng được.”

Bước chân Lucy dừng một chút, quay đầu nhìn anh.

Natsu mặc áo choàng màu đen, thân hình cao ngất, khí chất lồi lạc lại lạnh lùng không có một chút biểu tình.

Anh chậm rãi đi tới trước mặt cô, “Tôi sẽ nói với mẹ tôi là chúng ta đang giận nhau.” anh bỗng nhiên cong môi cười xấu xa, “Cô thấy bà sẽ ngồi yên mặc kệ sao?”

Lucy kinh ngạc lui về phía sau một bước. “Anh.... sao anh có thể như vậy?”

Anh nhướn mày nhìn cô.

“Không, tôi không làm” Lucy tức giận trong mắt to phủ kín một tầng hơi nước, “Nếu mẹ anh tới tìm tôi.... tôi sẽ nói tất cả đều là giả! Tôi căn bản không phải bạn gái anh chỉ là bệnh nhân của anh mà thôi!”

“Muộn rồi.” Natsu lạnh lùng học ra hai chữ, “Đêm qua lúc tôi thay quần áo cho cô đã bị mẹ tôi nhìn thấy mà hiểu lầm.”

Lucy chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, há miệng thở dốc, miễn cưỡng mới phát ra thanh âm, “Cái gì... cái gì?”

Natsu nhẹ nhàng đưa tay điểm điểm cái trán của cô, “Cho nên cô vẫn không rõ? Tôi sẽ nói cho cô biết.” Anh cúi người xuống ghé vào bên tai cô mang theo nhiệt độ cơ thể và hô hấp nóng rực phả lên tai cô, “Bà cho là chúng ta đã ‘làm cái đó’!”

Hai âm cuối cùng bị anh kéo dài giống như cổ ý cường điệu khiến toàn bộ xấu hổ giấu ở đáy lòng Lucy kích phát ra ngoài.

“Không, tôi không muốn làm....” Lucy cúi đầu, nước mắt cũng chảy ra, “Thật vô lý, vô lý....”

“Khóc cái gì.” Natsu nâng cằm Lucy lên ngón tay lạnh như băng lau đi từng chút nước mắt trên mặt cô, “Chỉ vì cấp bách quá mà thôi.”

Trước khi Lucy cự tuyệt, anh đã tiếp tục nói: “Hơn nữa cô không cần đi tìm phòng tôi có một phòng gần công ty cô cho cô ở coi như là thù lao.”

Đây là lần đầu tiên Lucy nghe thấy Natsu nói nhiều như vậy cô thà rằng anh giống bình thường cái gì cũng không nói.

Lucy nghiêng đầu né tránh tay anh hạ mi mắt, “Tôi không thể....”

“Cô quên ba cô bị bệnh?” Natsu bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu cô nói cho ông ấy rằng cô có bạn trai để ông ấy đến đây xem xét thuận tiện đi kiểm tra sức khỏe cô cảm thấy ông có đồng ý không?”

Thân mình Lucy cứng đờ lời cự tuyệt đến bên miệng đành nuốt xuống, nghẹn ngào không nói lên lời.

Thanh âm Natsu trầm thấp thoáng bớt đi chút lạnh lùng mang theo mười phần dụ dỗ, “Hơn nữa tôi là bác sĩ có thể tự mình làm kiểm tra cho ba cô.”

Ban đêm ở ngoại thành tây, tiếng ồn ào không dứt, tiếng người còn cả tiếng còi xe.

Lucy và Natsu đứng đó mặt đối mặt lại không nói một tiếng nào. Ngay cả tiếng tạp âm xa xa cũng không thể phá vỡ không khí giăng co lúc đó.

“Được.” Trầm mặc vài giây Lucy đột nhiên ngẩng đầu, lau đi khuôn mặt còn ướt nước mắt nhìn Natsu “Tôi đồng ý.”

Biểu tình cứng ngắc trên mặt Natsu lúc này mới hơi thả lỏng xuống, “cô yên tâm tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô chỉ ba tháng, ”

Anh giờ ba ngón tay, “Ba tháng sau chúng ta liền chia tay.” (kai: chưa chắc à nha (> v <))>

Thân thể Lucy run lên, nhỏ giọng nói “được.”

Natsu dường như đã sớm chuẩn bị tới nửa đêm liền đưa Lucy cùng hành lý thu dọn đầy đủ tới nhà của mình.

Phòng rất lớn, Lucy đột ngột từ một phòng nhỏ hẹp chuyển đến nơi rộng như vậy thì có chút ngỡ ngàng.

Bên trong đồ dùng đầy đủ, phòng bếp rộng rãi, phòng ngủ nhiệt độ ổn định hai mươi sáu độ, giường vừa êm vừa lớn, Lucy vẫn cảm thấy chưa quen.

Đưa Lucy vào phòng xong, Natsu không ở lại lâu hướng dẫn cô sử dụng một vài thứ liền chuẩn bị trở về.

Đang lúc sắp đi ra, lại bị Trần An An gọi lại, “Bác sĩ Dragneel.”

Anh quay đầu nhìn cô, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn hơi hơi ngẩng mặt to trong suốt nhìn thẳng anh, “Chúng ta chỉ có ba tháng, ”

Nghĩ qua nghĩ lại Lucy lại cường điệu một chút, “Tối đa trong ba tháng anh phải giúp ba tôi kiểm tra sức khỏe.”

Natsu nắm chặt tay cầm cánh cửa, vốn là khuôn mặt không có biểu tình gì càng thêm lạnh như băng, trong lòng không hiểu sao cũng bắt đầu khó chịu, “Biết rồi.”

Natsu đi rồi, Lucy vọt vào phòng tắm, cái này đối với cô mà nói tuyệt đối là xa xỉ, bình thường cô chỉ dám đun một ấm nước nóng để tắm thôi.

Cứ như vậy đi, gạt người thì gạt người, chỉ ba tháng, kiên trì ba tháng thôi. Chỉ cần ba cô có thể đến bệnh viện kiểm tra sớm một chút, bảo cô làm cái gì cũng được.

Có gì mà không tốt còn có phòng ở miễn phí. Buổi sáng cô không cần dậy lúc năm giờ, buổi tối cũng không cần lo lắng về phòng về nhà.

Thấy thế nào cũng là cô được lợi. Lucy lau khô người, mặc áo ngủ trèo lên giường. Lần đầu tiên có được ưu đãi như thế lại trần trọc không ngủ được.

Ngày hôm sau, Lucy mang đôi mắt thâm quầng đi làm gặp Erza, sớm đã không thấy trạng thái đau khổ như tối qua, gọn gàng xinh đẹp, đẹp đến động lòng người. So sánh hai người thì Lucy ngược lại càng giống thất tình hơn.

“Lucy này, sao hôm nay cậu không nhéo lại.” Erza cười tủm tỉm đỡ lấy bả vai Lucy nhéo nhéo khuôn mặt cô.

Lucy trừng mắt giật mình nhìn Erza gần như không nói nên lời. “Erza..... Sao lại vui vẻ thế? Sao có thể nhanh như vậy?” (kai: đương nhiên r’ chỉ bác sĩ tâm lý Loke đã giải quyết đc vấn đề của chuy erza đó)

“Được rồi biết mất cậu to rồi đừng trừng nữa.” Erza thu hồi tay ngồi bên cạnh Lucy: “không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao không đáng để mình đi tìm cái chết lão nương vẫn sống tốt!”

“Vậy, vậy là tốt rồi.....” cô sững sờ nháy mắt mấy cái. Năm năm tình cảm cho dù Erza đã tức giận rồi thất vọng cũng sẽ không nhanh như vậy liền quên sạch.

Giải thích duy nhất chính là nó đang mạnh mẽ chống đỡ. Cô nhìn ý cười dạt dào trên mặt Erza trong chớp mắt ngay cả mũi cũng chưa xốt lên.

“erza có người tìm cô!” Đằng sau, một đồng nghiệp bỗng nhiên nhìn về phía nó kêu lên.

Erza sững sờ quay đầu lại.

Gray đang đứng ở cửa nhìn nó râu ria xồm xoàm so với bộ dáng bình thường sạch sẽ ôn nhu thường ngày thì khác nhau 1 trời 1 vực.

Trong lòng nó cười lạnh trên mặt cũng không lộ chút gì vừa cảm ơn đồng nghiệp vừa lôi kéo Gray ra khỏi văn phòng.

Lucy vừa thấy Gray đến trong lòng bỗng nhiên liền nổi lên một cơn tức giận vô cớ. Nhớ tới những lời vô liêm sỉ hắn đã nói với erza làm thế nào cũng ngồi không yên được, erza vừa đi ra ngoài cô cũng liền theo sau.

“Erza, anh sai rồi.” Trong mắt Gray là hối hận sâu sắc phối hợp với bộ dáng sa sút kia có vẻ đặc biệt đáng thương, “Em tha thứ cho anh một lần anh liền thề một lần.”

Hắn đau khổ che mặt, “Anh yêu em cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi với cô gái kia chỉ là.....”

“Anh cảm thấy hiện tại anh có gì đáng giá để tôi yêu?” trên mặt erza lộ vẻ châm chọc “Giường của anh tôi cũng ngại bẩn!”

“Erza!” Gray gắt gao nắm lấy tay nó, “Chúng ta đã yêu nhau năm năm công ty đã đồng ý điều anh đến công ty con ở thành phố A, anh biết em giận anh, em đánh anh đi! Đánh thế nào anh cũng không phản đối!”

Hắn ta gần như phát khóc, thanh âm cũng có chút khàn khàn, “Anh, anh cho tới bây giờ không hề phản bội em, chỉ là..... có đôi khi thật sự nhịn không được mà em lại không ở bên cạnh cho nên.....”

Erza muốn rút tay về nhưng mà không thể giãy ra được chỉ có thể để mặc hắn nắm như vậy. Cô lạnh lùng nhìn Gray, giọng nói như mang theo băng giá, “Gray, anh có biết đàn ông với tôi một lần bất trung trăm lần không cần.”

Thân mình Gray cứng đờ, há mồm vừa muốn nói gì bỗng nhiên trong mắt bừng sáng nhìn Lucy đang lo lắng bước tới, “Lucy em giúp anh khuyên Erza đi, cô ấy luôn nghe lời em! Bọn anh đi đến bây giờ thật sự không dễ dàng.”

Tính cách Lucy luôn luôn rất tốt, cho tới bây giờ chưa từng căng thẳng với người khác, luôn ngây ngô, khi người khác xin giúp đỡ nếu có thể đáp ứng tuyệt đối không từ chối.

Nhưng mà lần này, cô lại trực tiếp đi đến giữa Gray và Erza, trực tiếp cầm tay Erza trong tay Gray rút ra.

Ngẩng đầu nhìn Gray gần từng chữ: “Về sau không bao giờ cho phép anh khi dễ erza.” nói xong liền kéo nó trở lại văn phòng.

Gray lại giống như dã thú bị xâm phạm lãnh thổ nhìn Erza xoay người trong nháy mắt liền mất đi lý trí, hắn đỏ mặt vọt lên bất thành linh đưa tay dùng sức đẩy Lucy về phía trước.

Chủ ý của hắn không phải là Lucy lôi kéo Erza lại đánh giá sai sức lực của mình. Thân mình Lucy bị lực đẩy bất ngờ, “rầm” một tiếng liền đập đầu vào cửa phòng làm việc.

lisanna *áp ứng*: chap 14..... kai..... có thể..... cho bickslow.... lên sàn diễn đc ko *đỏ mặt*

kai *mở kịch bản ra*: để xem coi..... hừm xl nha li trg kịch bản thì bickslow ko có đóng vai n' đc hết bởi vì trg hội ai cx giành hết r'

lisanna *đỏ mặt+áp ứng*: kai.... có thể.... bỏ 1 ng'..... r' cho vào..... mà

kai: z thì thì pỏ vai của anh laxus z bởi vì tính cho laxus theo đuổi li*nhìn thý+đỏ mồm hôi* ara ara hay là để z đi khỏi đối nữa ha

lisanna: s z'*nhìn thý+run* a ko s âu cứ để z đi đừng đổi hahaha *nhìn vào đồng hồ* li nhớ ra là mình có hẹn đi chơi vs lu r' pp nha *chạy đi*

kai*nhìn kể bên+đổ mồ hôi*: á hình như mình chưa đưa cho nat cái mắt kính *chạy đi*

(đổ m.n kai và li nhìn thấy cái j' mà sợ tới nỗi ko mún đổi ng' nữa.... à mà ai mún cho bickslow lên sàn ko)

14. Chap 14

Có 2 pạn ns là mira còn 1 pạn ns là laxus nhưng mấy pạn ns đứng đc nữa phần ời đáp án là mira và laxus, 1 ng' biến thành quỷ satan còn 1 ng' dùng lôi điện ko chạy ms lạ

“Lucy, cậu sao rồi? Có đau hay không?” Erza vội vàng chạy đến bên người Lucy giúp cô đứng dậy.

Lucy đau không nói nên lời, đầu ong ong quay cuồng.

Erza kéo cái tay cô đang ôm trán muốn xem cô có bị thương hay không. Không ngờ vừa thấy bị dọa thất sắc.

Trên trán Lucy đã đổ một mảng sưng vù lên rồi.

“Lucy, cậu chịu khó một chút mình đưa cậu đi bệnh viện.” Erza giống như dỗ dành đứa nhỏ thối thối mấy hơi lên trán của cô đau lòng mắt cũng đổ lên ngay cả xin phép cũng không liền đưa Lucy ra ngoài cũng không thèm nhìn Gray đang đứng khó xử ở một bên không biết làm sao.

“Erza anh không có cố ý anh không ngờ....” gray xoắn tay theo sau giải thích. Trong lòng lại thầm nghĩ không xong rồi hẳn đến thành phố A là muốn Erza tha thứ nhưng mà lại làm Lucy bị thương đoán chừng lần này hy vọng lại xa vời rồi.

Nghĩ như vậy trong lòng Gray cũng nôn nóng lên. Hắn cũng không cố ý, Lucy sao yếu ớt như vậy? Đụng một cái sẽ đi bệnh viện?

Huống h, hẳn là người đàn ông của nó muốn cùng nó đi hết cuộc đời, Lucy nhiều nhất cũng chỉ là bạn tốt mà thôi mà hiện tại trong lòng cô bạn tốt này còn có địa vị cao hơn so với hắn, hắn thế nào cũng không cam tâm.

“Erza, quả thật không phải anh cố ý. Nhưng mà cũng không cần phải đi bệnh viện đâu, đụng cũng đâu có nặng.”

Nghe thấy lời này của hắn, erza chợt dừng bước quay đầu nhìn Gray trong mắt không che dấu chút nào chán ghét cùng địch ý.

Gray lại bối vì Erza quay đầu mà vui sướng không thôi căn bản là không chú ý tới cảm xúc của cô nói tiếp: “Về nhà dùng trứng gà lăn vài lần là được rồi cũng không bị chảy máu, anh.....”

“Cút đi cho khuất mắt tôi!” Erza lạnh lùng mở miệng cắt đứt lời nói của hắn, “Anh cút cho khuất mắt tôi, anh thực sự làm cho tôi ghê tởm!” Nói xong, giúp Lucy đi vào thang máy cũng không quay đầu lại.

“Kiên nhẫn một chút, Lucy.” Khóe mắt Lucy đã tràn ra nước mắt rồi cũng không phải cô yếu ớt chỉ là phản ứng sinh lý tự nhiên thôi. Không hề phòng chút nào đụng đầu vào cửa như vậy cho dù là đàn ông cũng phải choáng một hồi huống gì là Lucy.

Lucy không muốn làm Erza lo lắng, nhin đau gật gật đầu không nói chuyện, đầu vẫn choáng váng mơ hồ.

Đạo này cô với bệnh viện đặc biệt có duyên động một tí liền đi bệnh viện. Lucy thở dài dù sao cũng cảm thấy đây không phải dấu hiệu tốt gì.

Nhưng lần này cô cũng không dám chủ quan đụng vào đầu cũng không phải là chuyện nhỏ cho dù cô xót tiền cũng không dám không đi kiểm tra lỗ như xảy ra chuyện xấu thì sao.

Bệnh viện ngay gần công ty bọn họ nhưng mà trong lòng erza lo lắng vẫn gọi xe. Trên đường, Erza bỗng nhớ tới tối hôm qua nhìn thấy Natsu.

Có người quen sẽ miễn được hàng loạt thủ tục rườm rà, Lucy đã đau thế này đi làm thủ tục thì không biết kéo dài tới khi nào.

Theo như tối qua, người bạn của bác sĩ kia khẳng định là có ý đối với Lucy. Thế nên cô mới không để hấn đưa Lucy về.

Tính cách Lucy rất đơn giản, nếu như thích làm người thì sao? Cho nên cô mới phải giúp Lucy đề phòng.

Mà anh chàng bác sĩ lạnh lùng như băng kia tuy rằng tính cách khó chịu nhưng mà thấy con gái cũng không đổi sắc, sự kiên lần trước ở bệnh viện chính là chứng minh. Bởi vậy cô mới có thể yên tâm để hấn đưa Lucy về nhà.

Nhưng mà hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy, quản hấn có ý đồ hay không có ý đồ giúp Lucy kiểm tra sớm một chút mới là quan trọng.

Erza đẩy Lucy đi “Lucy, cậu nghe tớ nói này, tối hôm qua ở quán bar người chúng ta gặp có phải là bác sĩ phẫu thuật cho cậu lần trước không?”

Đầu Lucy vẫn vô cùng choáng váng thật vất vả mới tiêu hóa được lời của Erza, yếu ớt “ừ” một tiếng.

“Vậy cậu đưa số điện thoại của anh ấy cho mình, mình gọi cho anh ấy đầu của cậu phải kiểm tra nhanh một chút bằng không lỡ có chuyện gì.”

Lucy tựa vào ghế ngồi, gần như không có sức lực nói chuyện cảm giác buồn nôn đang từng đợt trào lên cổ. Ngừng một lát, mới miễn cưỡng chặn cơn buồn nôn nhìn sang Erza nói: “Cậu nói bác sĩ Dragneel sao? Mình có điện thoại của anh ấy. Ở trong di động, cậu lấy ra tìm Natsu Dragneel....”

“Em được điều đến bệnh viện trung tâm!” Loke có chút kinh ngạc nhìn Natsu đứng bên cạnh Lisanna, nhướn mày, trong lời nói rất có thâm ý, “Bệnh viện này có lực hấp dẫn thật ghê gớm.”

Lisanna cùng học chung với hấn và Natsu ở Fairy Tail, giống Natsu, đều học y học lâm sàng, chỉ sau bọn họ hai khóa. Lúc ấy lưu học sinh Magnolia bọn họ lập thành một nhóm, tổ chức đi du lịch, lúc này mới quen Lisanna.

Lisanna xinh đẹp, tính cách lại tốt ở trường rất được các giáo sư coi trọng, lúc ấy cũng là một người có tiếng trong số các lưu học sinh Magnolia cho dù là người không thích giao tiếp như Natsu cũng có quan hệ rất tốt với cô.

Quả thực Loke muốn rớt mắt kính bởi vì hấn từng nghĩ Natsu đời này cũng không chủ động kết giao cùng nữ sinh. Cho nên lúc ấy hấn còn trêu đùa ghép đôi Natsu và Lisanna.

Chẳng qua mãi cho đến khi tốt nghiệp, hai người cũng không lộ ra dấu hiệu gì bởi vậy Loke cũng dần quên mất chuyện này.

Không ngờ lần này Lisanna lại điều đến bệnh viện trung tâm! Nếu nói là trùng hợp không phải quá gượng gạo sao.

Tốt nghiệp đã nhiều năm, Lisanna so với lúc ở trường học hơn một phần thành thực, thiếu một phần ngây ngô. Trái ngược với sự xinh đẹp của Erza, nét đẹp của Lisanna rực rỡ, tuy đồng thời là phụ nữ nhưng mặc cho ai nhìn thấy cô cũng không khỏi tán thưởng một câu, khí chất thật mạnh mẽ.

Đối với trêu đùa của Loke, sắc mặt Lisanna không chút thay đổi, “một trong ba bệnh viện hàng đầu cả nước đương nhiên là có lực hấp dẫn.” cô mỉm cười đáp trả Loke, “Nhưng thật ra học trưởng vẫn y như trước thích vừa thấy mặt liền phỏng đoán tâm lý người khác.”

Loke nhún vai, “không có biện pháp, bệnh nghề nghiệp.” hấn chuyển hướng sang Natsu, “Lần này Lisanna trở lại tối nay chúng ta đi chúc mừng chứ?”

Natsu gật đầu, con người ngày thường luôn hàn băng ôn hòa hơn rất nhiều. “Được.”

Ba người đang nói chuyện, di động Natsu bỗng nhiên vang lên. Anh nhíu mày nhìn thoáng qua tên trên điện thoại, vẫn là ẩn nghe.

“Chuyện gì?”

“Bác sĩ Dragneel phải không, Lucy bị đụng vào đầu rất đau, giờ trực tiếp tới chỗ anh được chứ?”

“Đụng vào đầu ?” Natsu kinh ngạc. “Đụng vào đâu?”

“trên cửa.”

“Quả nhiên là lơ mơ”, Natsu nhướn mày, “Trực tiếp đưa cô ấy đến phòng tôi.”

“Làm sao vậy? Có bệnh nhân?” anh vừa ngắt điện thoại, Lisanna liền hỏi.

“Ừ, việc nhỏ thôi tới phòng tôi đi!”

Ba người mới vừa ngồi trong phòng Natsu không lâu, Erza liền đỡ Lucy đi vào.

Lúc này trên đầu Lucy đã sưng thành một cục như quả trứng gà, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của cô nhìn thật buồn cười.

“Lu...cy?” Tuy rằng Lucy che mặt nhưng Loke vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra cô, hần vội vàng đi tới, cúi đầu nhìn trán Lucy, nhất thời cảm thấy hết hồn, “cô đụng vào đâu thế? Sao nghiêm trọng vậy!”

“trên cửa.” Lucy ôm đầu buồn phiền nói, ngay cả tóc đuôi ngựa bình thường cong cong cũng như mất đi sức sống, xòa trên vai.

Cô ngẩng đầu lên nhìn sang Natsu, đáng thương hề hề khịt khịt, “Bác sĩ Dragneel, thật sự làm phiền anh rồi.” nói xong liền đi đến bên người Natsu.

Nhưng mà đầu của cô choáng váng, lúc này Erza lại buông tay, bước một bước thân mình lập tức lung lay, không xong một cái, trực tiếp ngã vào trong lòng Loke.

Lúc này Loke cố kìm nén cao hứng, chạy nhanh giúp đỡ cô đi đến bên người Natsu cho cô ngồi xuống ghé dựa, “Natsu, cậu nhanh lại xem đụng thế này....”

Ở một bên Lisanna hứng thú nhìn một màn này, cong khóe môi bỗng nhiên nói với hần: “Loke là bạn gái anh à xem anh đau lòng chưa kìa.”

Nếu là bình thường, cô cũng không nói ra như vậy. Nhưng mà vừa rồi Loke trêu chọc cô và Natsu, hơn nữa sự quan tâm trong ánh mắt Loke không hề giả nên cô mới nói thẳng ra.

“Đừng nói bừa!” Loke thấp giọng cảnh cáo, khuôn mặt luôn luôn ôn nhuận lại có chút cứng nhắc. Nhìn Lucy, xác định cô không chú ý tới những lời này, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đụng vào cửa? thật không thể tin nổi, Lucy.” Natsu vừa xoa xoa lên trán cô vừa lạnh lùng chế giễu.

“Đau, bác sĩ Dragneel anh nhẹ chút! Đau!” cô bị anh dùng sức nhấn một cái như vậy, nước mắt vừa mới nhịn xuống nhất thời lại trào lên.

“Cho cô ngồi!” Miệng Natsu thì nói hung hăng nhưng lực đạo trên tay lại giảm nhẹ. “Choáng váng đầu đúng không? Có buồn nôn không?”

“không.....” Lucy suy nghĩ trong chốc lát lại nói: “không à có.....”

“Rất cuộc có hay không?”

“Vừa mới ở trên taxi thì có đến bệnh viện lại không.”

“Ừ vậy không có việc gì.”

Erza nóng nảy, “Bác sĩ chụp phim cho Lucy đi, Lucy là bị người ta đẩy đập vào cửa đụng rất mạnh, nếu có vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Natsu ngừng lại một chút cúi đầu nhìn Lucy, “Đánh nhau với người ta?”

Lucy chưa kịp trả lời, Erza đã nói trước, “không phải là vì chuyện của tôi tóm lại vẫn nên chụp đi!”

“Xác định hiện tại không choáng váng?” Natsu hỏi lại một lần.

“Ừm.” Lucy lắc lắc đầu vô cùng khẳng định.

“không sao cả đầu rất cứng rắn.” Natsu hiếm khi hứng thú nói giỡn. Lấy một lọ thuốc mỡ cẩn thận bôi lên trán Lucy.

Erza vẫn lo lắng, há miệng định nói gì đó, chợt nghe thấy Natsu nói với Lucy: “Đêm nay tôi qua đó ngủ thuận tiện quan sát một chút.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng nhất thời đều đổi sắc.

Thân thể Lucy cũng cứng đờ, “không cần, không cần, anh đừng tới.”

Natsu hừ lạnh, “Nhà của tôi, tôi không tới được?”

Lucy: “VẬY, vậy anh đến đi.”

Erza là người đầu tiên lấy lại tinh thần, cô đẩy đẩy Lucy, không dám tin hỏi, “Hai người..... hai người sống chung?”

Lucy vội vàng lắc đầu, “không phải! Mình ở nhà anh ấy!”

Cô nháy mắt mấy cái, nhìn tất cả mọi người trong phòng đều là một bộ dáng cứng ngắc, nghĩ mình chưa nói rõ ràng, liền thêm một câu, “Đêm qua mình vừa mới chuyển đến nhà anh ấy!”

kai *nằm trên giường*: chán wá s hôm nọ ko có đứa tới phòng mình chơi z nè

bên hội Fairy Tail

Makarov: hôm nay là cuối ta sẽ nghỉ xả hơi để ko pị mệt mỗi bữa chơi thui, ko say ko về

M.n: AYE SIR

erza *ngó wa ngó lại*: hình như thú thú ai thì phải

lucy: thú ai z chị ý mà khoan hình như thú ai rồi nhể

natsu: đúng là thú thú thú ai đó

mira và happy: thú ai àu mà thú mời đầy đủ ời ko thú đứa n’ hết vô chơi đi

erza, lucy và natsu: ừm thui kệ chơi thui

Nhà của kai

kai: s mà ko có đứa n’ vô hết z buồn wá đi à cn’ cái xóm nhà chồi kia pị j’ mà ồn hơn mấy bữa trc z.

1 tiếng sau

kai *khóc*: oa mấy ng’ kia đi àu ời s pỏ tui bơ vơ 1 mình z híc híc

2 tiếng rưỡi

kai *mất thăng quân*: híc mấy ng’ đi àu r’ híc zờ mình ms hịu híc cảm giác híc của lucy híc chờ đợi thật cô đơn híc

bên hội quán thì say quắc cần câu hết r’

15. Chap 15

Trong phòng nhất thời im lặng, ngay cả tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, không khí quỷ dị đến cực điểm.

Lucy nhìn bên này rồi nhìn bên kia, ở dưới bàn lén túm tay áo Natsu không tiếng động hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Natsu không để ý cô, dán lên trán cô một miếng gạc rồi nhẹ nhàng mát xa xung quanh chỗ sưng đỏ, 1 chút cũng không để ý tới mạch nước ngầm mãnh liệt trong phòng.

Loke chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, lạnh đến nỗi cả người hắn gần như phát run, thân thể hắn cứng ngắc đứng đó, nụ cười trên mặt rốt cuộc duy trì không được, thật lâu sau mới thốt ra một câu, “Hai người đang quen nhau?”

Bên cạnh tuy rằng thần sắc Lisanna chưa thay đổi nhưng đôi tay được chăm sóc tương đối tốt cũng nắm chặt lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Natsu, nín thở đợi anh trả lời.

“Chúng tôi k.....” Lucy vội vàng há mồm phủ nhận ai ngờ vừa mới nói được vài từ đã bị Natsu tay mắt lạnh lẽo bịt kín miệng.

Anh cong khoe môi mỉm cười một chút cúi đầu nhìn thoáng qua Lucy, trong mắt là cảnh cáo không hề che giấu khi ngẩng đầu đối mặt với những người còn lại, lại mang theo vài phần ôn nhu khó tin “Đừng nghe Lucy nói bừa chúng tôi đúng là đang quen nhau.”

Anh chậm rãi buông tay che miệng Lucy xuống, ôn nhu néo néo khuôn mặt của cô, chống lại hai mắt cô đang kinh hoàng, “Là Lucy luôn thẹn thùng không muốn nói em nói có phải hay không, Lucy?”

Anh gọi tên của cô, cố ý nhấn mạnh kéo dài, thanh âm trầm thấp nhưng đầy thân thiết, người bên ngoài nghe thấy tràn đầy tình yêu nam nữ vô cùng nồng nàn cuồng nhiệt trong đó, chỉ có Lucy nghe được ý tứ cảnh cáo ẩn chứa bên trong.

Cô nghiêng đầu, tránh khỏi tay anh, hạ mí mắt, cúi đầu lên tiếng, “Là.....”

Vừa dứt lời, thân mình bỗng nhiên lao về phía trước trong giây lát đã bị Erza tóm đến bên người.

“Được lắm, Lucy.” Erza hung hăng xoa nhẹ đầu cô một phen, khiến tóc cô vốn đang lộn xộn càng thêm rối bù, “yêu đương thế nhưng không nói cho mình một tiếng, cậu có coi mình là bạn không? Hả?”

Cùng lúc đó, trong lòng cô cũng đã nhận ra một tia quái dị, lấy tính cách Lucy cái gì cũng đều biểu hiện ở trên mặt, nếu là yêu thì sao chẳng nhìn ra chút gì?

Nhưng chính mồm hai người đều thừa nhận còn có thể giả sao? Erza đem tia nghi hoặc trong đầu quăng đi, hung tợn nhìn chăm chăm Lucy, giống như không đào ra một nguyên nhân thì không bỏ qua.

Lucy sẽ không nói dối, vừa nói dối liền hoảng hốt lông mi thật dài run rẩy chột dạ dời ánh mắt không dám nhìn Erza, lắp bắp nói: “Chúng mình.... chúng mình.... mới bắt đầu thôi.”

Erza còn muốn truy vấn, Natsu đã đưa tay ra đem Lucy kéo vào trong lòng, ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng Erza.

Tính cách anh vốn lạnh lùng, cố ý trầm mặt xuống như vậy, nhiệt độ xung quanh như giảm đi mấy độ. Tính bất quá của Erza vừa mới dâng lên nhất thời bị đông cứng.

Bĩu môi, cuối cùng cũng đem nghi hoặc trong lòng ép xuống, bảo hộ như vậy còn không phải là yêu sao?

“Ngại quá, em không ở lại tiếp được,” Lisanna xin lỗi cười cười, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái theo động tác cô mà lay động, “Có chút thủ tục còn chưa xong.”

“Được.” Natsu gật đầu, băng sương trên mặt dần tan biến, “Em cứ làm việc đi, buổi tối gặp lại.”

Lisanna “ừ” một tiếng, tay nắm chặt tài liệu, vội vàng ra khỏi phòng Natsu, bóng dáng hốt hoảng mà chật vật.

Chỉ có Loke vẫn nhìn Natsu và Lucy bên cạnh nhau, trong mắt vừa ngạc nhiên thất vọng, bỗng nhiên xẹt qua tia mỉm cười.

“Tôi cũng phải đi rồi, không phiền cậu làm việc nữa.” Loke cười tiến lên nói.

Không đợi Natsu trả lời, hắn lại cúi đầu nhìn Lucy, đôi mắt ôn nhu như nước, “Lucy, tối nay chúng ta gặp.”

Nói xong liền đi nhanh ra ngoài.

Chờ một chút! Erza đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt. Hiện tại Lucy và Natsu là một đôi, Loke là bạn tốt của Natsu mà vẫn thích Lucy.....

Vậy..... trong đầu Erza hỗn loạn. Nó hơi xót nhìn thoáng qua Lucy còn run rẩy dựa vào Natsu bên cạnh, vẫn là không nói cho cô ngốc này thì tốt hơn.

Nói không chừng chờ cô ấy phát hiện Loke thích mình thì đã là 10-20 năm trôi qua rồi.....

Nghĩ đến đây, Nó vui vẻ quay sang Lucy cười cười, “Được rồi, mình về công ty đây, ” nó ngăn lại Lucy đang muốn mở miệng, “Cậu cứ ở đây đi, mình trở về sẽ xin phép cho cậu.”

Nó đem ánh mắt chuyển qua trán Lucy trong mắt hiện lên một tia thống khổ, “Giờ cậu đừng làm gì cả nghỉ ngơi là quan trọng nhất buổi chiều rồi đi làm cũng không muộn.”

Cô đeo túi lên vai, nháy mắt với Natsu rồi tiêu sái bước đi.

Vừa rồi người còn đầy phòng trong khoảnh khắc chỉ còn lại Natsu và Lucy.

Lucy liền đẩy Natsu ra, nhìn anh phần nộ, “Sao anh lại nói vậy? Chúng ta căn bản không phải đang quen nhau vốn chỉ gạt mẹ anh hiện tại thì hay rồi ai cũng đều bị lừa!”

Cô buồn bực nhíu mày nghĩ đến cảnh tượng ba tháng sau trong lòng càng thêm lo lắng.

Natsu ngồi trên ghế, áo blu trắng bình thường mặc ở trên người anh lại đặc biệt tuần tú.

“À? Cho nên tôi nói sai rồi?”

“Đương nhiên! Điều anh mới nói đều là giả chỉ là lừa mẹ anh thôi!”

Natsu nhướn mày, hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô lại đây.

Lucy chần chờ một lát vẫn là chậm rãi đi qua, “Để làm gì?”

“Ai nói chúng ta ở cùng một chỗ đầu tiên?” một tay Natsu túm lấy Lucy đem cô đến trước mặt mình để cô cùng ngồi trên ghế dựa từ phía sau đưa tay giúp cô mát xa trán.

Lucy đỏ mặt đột ngột tiếp xúc thân mật với anh cô thực sự không quen, lắc lắc thân mình vừa định đứng lên đã bị Natsu thấp giọng quát, “Đừng nhúc nhích đau cũng đừng trách tôi!”

Cô cứng người, mặt phát sốt, ấp úng mở miệng phản bác: “Tôi không nói chúng ta ở cùng một chỗ..... tôi..... tôi chỉ nói tôi ở nhà anh.....”

“Có gì khác nhau?” Tư thế hai người như vậy làm cho Natsu nhìn không được lại nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cô trên mặt nhất thời hiện lên ý cười nhẹ, “Đều là cô khiến cho bọn họ hiểu lầm, tôi chỉ nói theo lời của cô mà thôi.”

Lucy trừng mắt, mạnh mẽ quay người nhìn Natsu, “Phải không? Đều do tôi làm cho bọn họ hiểu lầm?”

“Ừ.” Natsu nhìn đôi mắt to ngập nước của cô, cố nén cười.

Hóa ra mình mới là nguyên nhân. Lucy uể oải cúi đầu như thế cũng tốt nếu Erza biết chân tướng, nhất định mình sẽ chết thực phẩm, ài.

Thật dễ lừa. Natsu cúi đầu nhìn Lucy này còn uể oải trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Sao lại có người như thế làm cho người ta vừa thấy đã muốn vãn về nhà nặn khi cặp mắt to tròn kia ngập nước, lại muốn dỗ dành cô thật tốt.

Natsu không hiểu tâm tình hiện tại của mình, anh không nhanh không chậm mát xa trán cho Lucy. Nhưng mà mặc kệ thế nào nhờ có cô anh mới thoát khỏi cảnh ngày ngày phải đi xem mắt đối tốt với cô một chút cũng đúng thôi.

Ừ, Natsu ở trong lòng trầm ngâm vậy đối tốt với cô một chút đi.

Đợi đến buổi chiều Lucy trở về văn phòng, đồng nghiệp thấy băng gạc trên đầu cô đều lấp bắp kinh hãi, vội vàng lại hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bị Gray đẩy, đương nhiên là không thể nói. Lucy cũng chỉ có thể nói mình không cẩn thận đụng vào cửa.

May mắn cô luôn mơ mơ màng màng, từ trước đến giờ số lần đụng vào cửa cũng không ít, lần này chẳng qua là nghiêm trọng nhất mà thôi.

Đồng nghiệp quan tâm vài câu rồi cũng không truy hỏi, lúc này Lucy mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng mà gần đây cô nói dối thật sự rất trôi chảy. Lucy mở máy tính, bắt đầu dĩ thử dài.

Lúc tan ca, Natsu lái xe đến dưới công ty chờ cô, mỗi lần Erza thấy Natsu trưng ra khuôn mặt lạnh như băng kia liền khó chịu nhưng vẫn cẩn thận dặn dò Lucy một hồi.

Cái gì mà không được vội lên giường, không thể mặc anh muốn làm gì thì làm, lúc cần cự tuyệt thì cự tuyệt, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ bừng, lúc này mới đạp giày mười phân bước đi như nữ vương.

Lúc Natsu và Lucy đến khách sạn, Loke và Lisanna đã chờ ở đó.

“Lại đây ngồi đi, chờ hai người tới mới gọi món.” Loke đem thực đơn đưa cho Natsu, ánh mắt cũng nhìn Lucy, “Muốn ăn cái gì thì gọi đừng ngại.”

“Được.” Lucy nhìn Loke cười cười chỉ cảm thấy hân này thật tốt, lúc nào cũng ôn nhu sẵn sàng như vậy.

“Xem thực đơn!” Natsu cau mày xoẹt một tiếng giở thực đơn dọa Lucy rùng mình.

Đây là lần đầu tiên Lucy và Natsu cùng ăn cơm, không biết làm sao lại có chút khấn trương. Lấp bắp gọi hai món, liền đem thực đơn đưa tới trước mặt Loke. (kai: đáng lí là lần 2 chứ s trí nhớ kém thế)

Loke cũng không ép cô, nghiêng người qua hỏi ý kiến Lisanna, cuối cùng gọi một bàn đầy đồ ăn, lại gọi vài loại rượu, lúc này mới ngừng làm cho Lucy thầm hô lãng phí trong lòng.

“Natsu, anh và Lucy qua lại khi nào vậy? Sao ngay cả với Loke cũng giấu kỹ thế?” Lisanna múc một thìa canh đậu Hà Lan nhìn Natsu cười khanh khách nói.

Cô là bác sĩ ngày thường đặc biệt chú trọng chăm sóc cơ thể đã sớm không ăn mặn chỉ ăn chay.

“Không lâu.” Natsu liếc mắt nhìn Lucy đang gặm chân gà miệng đầy dầu mỡ, đáp.

“Thật là.” Lisanna sẵn giọng: “Bây giờ còn giấu chúng ta quen biết nhiều năm như vậy chuyện đó cũng không nói với em!”

Lúc này, Loke đặt đĩa xuống, “Em cũng đừng làm khó Natsu, em cũng không phải không biết, cậu ta đâu thích nói chuyện.”

Lisanna vừa định nói, vậy để Lucy nói. Chỉ nghe bộp một tiếng, Lucy trượt tay, cái chân gà đang gặm liền rơi xuống, thậm chí một mảng ó lên chiếc áo lông màu lam của cô.

“thật xin lỗi, tôi đi toilet.” Lucy buông đĩa, lúng túng liền hướng toilet vọt đi.

Lisanna ngạc nhiên, “cô ấy vẫn như vậy?” Ở trong thế giới của cô chỉ có bình tĩnh và tuyệt đối trấn định không giống Lucy như thế này cô mới thấy qua.

Natsu nhìn ra cửa, lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

“Uống nhiều quá, tôi cũng đi toilet.” Lucy vừa đi ra ngoài hai phút, Loke cũng buông đĩa, vừa xoa bụng, vừa đi ra ngoài.

Trong phòng tg

erza, lucy và natsu: chào kai *nhìn thấy 1 thứ* ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA có ma

lucy: ủa ko phải đy là pà tg mà pà pị j' z

kai *chạy lại ôm+khóc*: hic hic hôm wa mấy ng' hic hic đi âu z tui đợi tới hic hic nổi zờ happy cx ko mún vào ns hic hic tui là cn ma hic hic zờ mấy ng' cx ns hic hic s tàn nhẫn z hic hic

erza, lucy và natsu: a thì ra hôm wa thý thúu thúu chính là tg

kai *ngừng khóc*: là s

natsu: thì hôm wa hội chúng tui mở tiệc mời wá trời ng'col cả tg nữa mà s tg ko đi

kai: có nhận giấy mời ầu mà đi

lucy: chị mira và happy mời mà để tui kiu 2 ng' đó *cầm cái loa* MỜI CHỊ MIRA VÀ HAPPY VÔ PHÒNG TG

natsu: trời ơi một lấy cái loa ns chỗ khác đi lũng 2 cái màng nhĩ của tui r'*nhìn 2 ng' kia* s 2 ng' ko pị j' hết z

kai và erza *tháo đồ bịch tai*: nhờ cái nỳ nè

natsu *chỉ chỉ+khóc*: mấy ng' ác wá à s ko chia cho tui

kai và erza *gãi đầu*: wên mà nó nhớ thì chỉ có 2 cái thui à hìhì

natsu*khóc*: em méc mẹ nè*chạy đi*

kai: nè lucy, erza s ko giống nat thường tí n' z làm hơi giống natsu edo wá z

lucy *áp úng*: à cái đó... là là..... như z đóá hahaha

kai: là như z là s

erza: haizz natsu lỡ uống lộn bia thành thuốc dễ mót ướt nên phải đợi mira và happy lên đy đưa thuốc zải sẵn tiện zải thích cho em lun

kai: ồ..... hử chết liền

lucy và erza: tg khóc nhieu wá zờ điên r' à =.=

16. Chap 16

Ghế lô chỉ còn lại Natsu và Lisanna, Lisanna đã ăn được sáu phần, liền buông đũa không ăn nữa, chỉ nhìn Natsu, trong mắt là tình yêu khó kìm nén.

“No rồi?” Natsu nhìn lướt qua Lisanna bên kia có chút ngạc nhiên.

“Vâng.” Lisanna cẩn thận dùng khăn giấy lau sạch khóe miệng đem đồ ăn Natsu thích chuyển tới phía anh. Nhìn Natsu liên tiếp gấp đồ ăn theo hướng này trên mặt nhất thời vui vẻ rất nhiều.

“Nat, sư huynh, anh thật sự đang cùng Lucy quen nhau?” li vẫn không tin Natsu khó tính như vậy sẽ thích Lucy! Bọn họ căn bản không cùng một thế giới, Lucy gốc nghèo, sao có thể chăm sóc tốt cho anh?

Trong lòng Lisanna vừa chua xót vừa ghen tị, năm đó lúc đi du lịch, li liền nảy sinh tình cảm với Natsu. (mấy pạn đợi tới ngoại truyện thì mình sẽ cho mấy bít thông tin về li hơn)

Khi đó anh mới hơn hai mươi tuổi nhưng làm việc cẩn thận chăm chú chẳng thích náo động cũng không khoe khoang rõ ràng là học trò được các giáo sư coi trọng nhất nhưng lại quá kín tiếng.

Sau đó vào kỳ nghỉ hè năm nhất li tự mình đi tìm Natsu xin thụ giáo đề cử chính mình chiến đấu trong hai tuần rất cực cũng làm anh cảm động.

Lisanna cô là người có tính cách cực kỳ mạnh mẽ nhưng khi đó lại luôn đi theo Natsu trên danh nghĩa là muội muội ngoan ngoãn.

Lisanna đối với chính mình luôn luôn vô cùng tự tin nhưng đối với chuyện Natsu li lại lùi bước. Tính cách Natsu quá mức lãnh đạm, li căn bản không rõ suy nghĩ của anh.

Bởi vậy cũng không dám tùy tiện thổ lộ sợ thổ lộ xong ngay cả làm muội muội anh cũng không chấp nhận.

Kết quả là kéo dài nhiều năm như vậy, đợi đến khi li được điều đến làm cùng bệnh viện với anh, lại biết được anh đã có bạn gái!

Nếu đối phương xinh đẹp hơn mình có năng lực hơn mình thì không nói thế mà người Natsu coi trọng lại mọi thứ cũng không bằng mình. Điều này làm sao li có thể cam tâm!

Li đổi cách xưng hô với anh từ Natsu biến thành sư huynh, thay đổi rất nhỏ nhưng cũng là nhắc nhở Natsu bọn họ đã là bạn bè nhiều năm như vậy.

Trên mặt Lisanna dù chưa biểu lộ ra điều gì, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Natsu, giống như muốn đem mỗi một biểu tình nhỏ của anh đều thu vào trong mắt.

“Ừ.” Natsu không chút do dự khẳng định, khóe mắt lóe sáng nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lisanna lại nhớ đến Lucy để tóc đuôi ngựa bù xù trong mắt không che giấu được ý cười, “Mới gần đây.”

Hô hấp của Lisanna cứng lại, trái tim giống như bị nụ cười của anh cắt ra thành từng mảnh. Biểu tình như vậy sao có thể là giả? Mười ngón tay Lisanna ở dưới nắm chặt khăn trải bàn, lực đạo lớn giống như có thể đem tấm vải kia xé nát.

Anh thật sự có bạn gái buồn cười hơn là cô chẳng biết gì cả vẫn hăng hái ra sức tìm cách chuyển tới bệnh viện chỗ anh.....

Lisanna chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt, nụ cười trên mặt duy trì không nổi nữa chỉ có thể cúi đầu không nói một lời.

“Loke? Anh cũng đi WC sao?” Lucy xử lý xong vết ố trên áo lông vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong gương bồn rửa tay Loke đang đứng phía sau cô.

“Ừ.” Loke đi đến bên cạnh cô thấy trên tay cô vẫn đang nhỏ nước liền nhẹ nhàng cầm lấy tay cô đặt ở dưới chỗ sấy khô.

Bên tai vang lên tiếng vù vù, gió mát thổi, Lucy thoải mái nheo mắt lại nhìn Loke cảm kích cười, “Cám ơn anh, tôi không biết ở đây có máy sấy.”

Loke nhìn cô lắc đầu, bỗng nhiên mở miệng nói: “cô thật sự cùng Natsu đang quen nhau?”

Tiếng máy hong khô rất lớn, Lucy không nghe rõ liền cao giọng hỏi lại một lần.

Loke cười nhẹ, hơi cúi người xuống, thở ra hơi nóng phả trên lỗ tai Lucy, “Tôi nói, cô thật sự cùng Natsu đang quen nhau?”

Lucy bị hấn thổi ngứa lỗ tai, nghe thấy lời này chợt cả kinh, lui mạnh về phía sau, eo lập tức đụng vào đá cẩm thạch bồn rửa tay.

“A!” cô đau đến sắc mặt trắng nhợt, ôm eo, thân mình không đứng thẳng dậy được.

Loke không ngờ cô phản ứng mạnh như vậy vội vàng đưa tay đỡ cô, “Thế nào? Có sao không?”

“không, không có việc gì.....” Lucy đau vô cùng cũng không thể không biết xấu hổ nói trước mặt Loke, đành phải kìm nén chịu đựng, “Chúng ta quay vào đi!”

Loke thấy cô như vậy cũng không còn tâm tư khách sáo nữa đành phải cẩn thận đỡ cô cùng nhau trở vào.

Lúc đến ghế lô, Loke lại hỏi một câu, “Lucy, cô nói thật đi, cô và Natsu đang quen nhau?”

“A, đúng vậy!” Đôi mắt to tròn của Lucy chợt dạ vòng vo xoay chuyển, cúi đầu lại nhấn mạnh một lần, “Chúng tôi... chúng tôi..... đang quen nhau.”

Loke nhướn mày không tiếp lời cô. Trong mắt ôn nhuận đều là ý cười, “Như vậy à vậy cuối tuần cùng tôi đi ăn món điểm tâm ngọt được không?”

Cuối tuần, Lucy nghĩ nghĩ, bài viết quảng cáo cho công ty hoạt hình cô đã nộp lên rồi ngoại trừ dạy thêm cho nhóc Romeo cuối tuần cô quả thật không có việc gì.

Liền gật đầu đồng ý, “Được!”

Nghe vậy, Loke không nhịn được nở nụ cười, khuôn mặt ôn nhuận như bình minh rực sáng, ấm áp mà chói mắt.

“Tốt, vậy lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

Thấy Loke đỡ Lucy vào phòng, Natsu hốt hoảng, “sao chỉ đi ra ngoài một lát mà giờ lại thành ra vậy?”

Natsu cùng Lisanna đều bình tĩnh nhìn cô làm cho Lucy có chút ngưng ngừng, chậm chạp bước đến vị trí của mình ngồi xuống, đầu cũng cúi thấp xuống bát, “Tôi không cẩn thận bị đụng một chút.....”

Natsu nhú mồm vừa định mở miệng giáo huấn Lucy chợt nghe Loke nói: “Natsu đừng trách Lucy là tôi dọa đến cô ấy.”

Lời nói đến bên miệng Natsu bị ép xuống, anh nhìn lướt qua Lucy, thấy cô ngốc ngơ ngác nhìn Loke cười nhất thời cảm thấy khó chịu.

Dứt khoát cúi đầu ăn cơm, mắt không thấy tâm không phiền!

Bữa cơm tẩy trần này trừ Lucy, ba người còn lại mỗi người một suy nghĩ, căn bản không có tâm trạng ăn cơm.

May là tâm tư Lucy vô tư ngoài việc lấp đầy bụng thì chẳng chú ý đến cái gì cả.

Buổi tối, Natsu và Lucy cùng nhau về nhà trong lòng Lucy có chút không yên muốn tìm mọi cách để không phải ở cùng với Natsu.

Lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể không cam lòng đi theo Natsu ôm eo, từng bước đạp lên bóng của Natsu, lúc này mới cảm thấy nguội giặc không ít.

Hai người lái xe về nhà liền đi vào phòng mình. Lucy nhìn thoáng qua Natsu rồi đóng chặt cửa phòng nhìn không được bấu môi làm như có ai muốn vào không bằng!

Đã tám giờ, Lucy lấy điện thoại ra xem thời gian vội vàng gọi điện thoại cho ba cô buổi tối ba cô ngủ sớm nếu muộn Lucy sợ ông ngủ mất.

“Ba mấy hôm nay thân thể ba thế nào?” Lucy dựa trên tường, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn vô tâm vô phể giờ nhiễm một tia ưu sầu.

“Khỏe lắm! Con không cần lo đâu!” Thanh âm ông Jude sang sảng từ điện thoại bên kia truyền đến vẫn tràn đầy khí khái như trước.

Lucy thoáng thở dài nhẹ nhõm hướng ba cô làm nũng, “Ba, con nhớ ba, ba tới chỗ con được không?”

“không đi! Việc gì phải phí tiền đi lại như vậy, sắp đến tết rồi con được nghỉ trở về là được!” Ông Jude không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Ba!” Lucy tức giận giậm chân không phải cảm thấy ba cô không cần cô mà là đau lòng ông.

Lucy là do một tay ba cô nuôi nấng đến giờ, bộ dáng mẹ cô thế nào cô đã sớm quen cô hiểu rõ ba mình biết ba cô không phải là không quan tâm cô mà là tiếc tiền. (kai: 2 cha cn y chang nhau rút tiền của tui ko cn' bày đặt =.=")

Cô nhớ lúc cô còn nhỏ ba cô rất tiết kiệm hận không thể biến tiền thành đôi để tiêu nhưng mà mỗi khi cô có chuyện lại hào phóng làm người ta ngạc nhiên.

Lần này kiểu gì cũng phải đưa ba cô đi bệnh viện kiểm tra! Lucy hạ quyết tâm! Cẩn rằng nói: “Ba, con có bạn trai ba tới giúp con nhìn xem đi!”

Bên kia trầm mặc vài giây lúc này mới truyền đến thanh âm kinh ngạc của ông Jude, “thật vậy sao? Lucy đối phương là người như thế nào? Ba đã sớm nói với con không có tiền cũng không sao mấu chốt là nhân cách đối xử tốt với mình là được con nói cho ba biết, cậu ta.....”

“Ba tới nhìn là biết ngay thôi, ba! Con nói thì cũng không được rõ lắm dù sao hiện tại là mùa đông trong nhà cũng không có việc gì ba đi một chuyến được không?”

“Để ba suy nghĩ đã, ...” Bên kia ông Jude vừa nói vừa ngắt điện thoại.

Ông Jude vừa treo điện thoại xong thì ho dữ dội, ông đau khổ nhìn thoáng qua hai chân sưng phù ngày càng nghiêm trọng.

Tay lại còn run nhẹ Lucy có bạn trai, dù thế nào cũng phải đi xem, Lucy rất ngốc nếu bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà chân đã thành ra thế này phù giống như cây củ cải. Đi đến chỗ Lucy cũng chỉ làm cho con bé thêm lo lắng thôi!

Ông Jude run rẩy với lấy chén nước mạnh mẽ uống hết phân nửa trên mặt tang thương đầy mâu thuẫn.

Lucy nghe tiếng tút tút, chán nản thở dài, lại không được. Nhưng mà lần này ba cô cũng không kiên quyết mấy ngày tới cô nên gọi thường xuyên về nhà mới được!

Cô buông điện thoại đi vào phòng tắm tắm rửa cẩn thận không làm ướt miệng vết thương, thật vất vả tắm xong đang mặc áo ngủ chợt nghe thấy tiếng đập cửa.

Trong lòng Lucy hoảng hốt vội vàng mặc quần trên đầu còn quần khăn mặt vội tới mở cửa cho Natsu, “Bác sĩ Dragneel có việc gì vậy?”

Natsu không để ý cô theo khe cửa tiến vào. Đánh giá phòng Lucy một chút lúc này mới quay đầu nhìn cô lạnh lùng nói: “Cởi quần áo ra.” (kai: WTF tính lm’ j’ chụy lu của tui z Natsu*cười gian*: từ từ sẽ bít)

“Cái gì?” Lucy hơi kinh ngạc, gắt gao túm lấy cổ áo của mình cảnh giác nhìn Natsu, anh muốn làm gì? Chẳng lẽ.....

Vừa nghĩ trong đầu, Lucy lại nhận ra một vấn đề khác, Natsu lúc này chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, lộ ra 1 body cực chuẩn.

Thân thể Lucy run lên, mắt to tròn như mèo con gắt gao nhìn chằm chằm Natsu vừa bước lui về phía sau vừa nơm nớp lo sợ nói: “Dragneel..... bác sĩ Dragnee..... anh đừng..... đừng làm vậy.”

Natsu chống lại cặp mắt to kia của cô, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, vài bước liền tới trước mặt Lucy nắm lấy cổ tay cô đem cô áp đảo ở trên giường.

kai: vít tới đy thui để cho các pạn độc giả sốt ruột chơi hahaha

erza *giọng lắp bắp*: t-tui..... t-tui m-m-mún c-c-coi..... c-c-c-coi c-c-c-coi t-t-t-típ..... t-t-típ n-n-n-nữa g-g-ghi..... g-g-ghi t-t-t-típ đ-đ-đ-đi..... đ-đ-đ-đi

kai*hả họng*: cái zề z mình nghe lầm ko z *lạy ng’ levy* le-chan ns cho tui bít đi tui cóa nghe lầm ko

levy: ko nghe lầm âu *ns nhỏ vào lỗ tay* lúc trc erza có mượn sách và video.....

kai*đỏ mặt*: s-s-s-sách v-v-v-và v-v-v-video v-v-v-về

erza*úp mặt levy*: thui kai chúng ta bàn chuyện khác nha *kéo tay đi*

kai*nhìn mặt levy hun tường máu me từa lưạ*: le-chan

lucy*ló đầu ra*: mình đã từng thý levy-chan pị như z khi ns đều đó

(tối kai vít típ zờ thì kai bay lên chín tầng mây đây, đổ mấy pạn thánh nat sẽ lm’ j’ chụy lu “cấm nghĩ vậy”)

17. Chap 17

bùn ghê câu hỏi của kai dễ đoán mà ko cần nghĩ vậy cx ra mà mún bít đáp án đúng ko z thì lm’ ơn cn mắt di chuyển xg dưới chữ đừng đừng ở đây pị troll r’

“Bác sĩ Dragneel! Anh bình tĩnh một chút!” Tim Lucy đập thành thịch không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng giống như xuất huyết đến nơi, ở dưới thân Natsu ra sức vắn vẹo, không ngừng giãy dụa.

“Không xong rồi! Bác sĩ Dragneel giống hóa sói quá!”-suy nghĩ của chế lu

Chút sức lực này của cô Natsu không xem ở trong mắt, một tay tóm lấy hai tay cô, cố định ở trên đầu, tay kia thì kéo áo ngủ của Lucy lên, chậm rãi xoa eo của cô. (lucy*nóng máu*: nè cn kia s chưa thấy đáp án ầu hết z cn' thg' nat nữa cóa tin chuy nỳ chặt đứt cái tay dê ko hả

natsu: cái nỳ là pà tg kiu lm' mà nếu ko chịu thì biến hình thành lucy là đc *hô to* biến hình

“Bùm” natsu *bốp bốp*: ồ ồ hổ s nó mềm wá z thoải mái wá.

kai: chế lu bình tĩnh cóa j' từ từ ns lm' wá wá đề s chap 1 ng' ta SMLT đó ko ns j' đi cn' cái nỳ chỉ là eo thui mà đã z -- cn' thg' nat kia niên phong ko cho ông biến hình r' mà s tự nhiên lấy gấu bông của tui bốp chi z lm' z cóa nc nó nat hết TT^TT

lucy:

kai: cãi ko lại thì dừng cãi nhá, vô truyện thui)

Lucy gấp muốn chết, thanh âm cũng mang tiếng ghen ngào, “Dragneel..... bác sĩ Dragneel.... anh đừng như vậy..... Ồ.....”

Natsu nhú mày, buông tay cô ra, đem cô xoay lại, liền nhìn thấy hai mắt đỏ bừng.

“Anh..... anh dừng lại đây!” Lucy vừa run rẩy co rụt người vào góc giường vừa trừng mắt nhìn Natsu trong đôi mắt to tròn đều là hoảng sợ.

Sắc mặt Natsu đen sì, ánh mắt lạnh như băng, anh tóm lấy chân Lucy kéo cô tới bên người mình, âm thanh lạnh lùng: “Cô nghĩ rằng tôi có hứng thú với cô?”

Lucy cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được bàn tay như gọng kìm kia, chỉ có thể giương cổ, cầm nhỏ hơi hếch lên, mạnh mẽ kiên định, “Sao..... chẳng lẽ không đúng?”

Natsu hừ lạnh, khinh thường liếc mắt cao thấp đánh giá Lucy một cái, “Yên tâm, tôi không có hứng thú với cô.”

Ngưng một lúc lại thêm một câu, “Không ngực, không mông.” (kai: thẳng thắn z cha nội --)

Con thỏ cũng có thể phát cáu! Lucy nghe vậy giận tím mặt, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, chỉ vào Natsu nói: “Anh nói ai không ngực không mông?”

Natsu lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào.

“Sao tôi lại không có ngực!” Lucy lúc này cũng đã quên cả sợ hãi, cố ý ở trước mặt Natsu ưỡn ưỡn bộ ngực ‘nhỏ’, kiêu ngạo nói: “Tôi có!”

“À...” Natsu kéo dài giọng, ở trước ngực cô quét một vòng, “Tôi đã quên, cô có ngực tôi còn nhìn qua.” anh nhìn Lucy nháy mắt hai má đỏ bừng, nhếch môi xấu xa nói: “Còn nhìn không chỉ một lần!”

“Anh..... anh sao lại làm thế?” Lucy phút chốc suy sụp, khí thế vừa rồi như quả bóng bị kìm hãm, lập tức xẹp xuống, lúng túng không nói được lời nào.

Natsu ngồi đối diện cô, thưởng thức một hồi biểu tình của cô vừa thẹn vừa giận, lúc này mới đẩy gọng kính, khôi phục bộ dáng bình thường lạnh như băng, “Được rồi, vén áo lên để tôi xem eo của cô.”

Lucy khiếp sợ trừng mắt, “Anh.... anh bảo tôi cởi quần áo vì muốn kiểm tra eo cho tôi?”

Natsu liếc cô một cái, “Nếu không cô cho là vì sao?”

“Được rồi”, Lucy ủ rũ nằm úp sấp trên giường, ngoan ngoãn xốc áo lên, lộ ra khoảng lưng trắng nõn trơn bóng phía sau.

Hóa ra bác sĩ Dragneel là muốn xem bệnh cho cô, cô thật không thuần khiết! Vậy mà nghĩ bác sĩ Dragneel muốn..... muốn cái kia! (kai: đen tối z)

Hai tay Natsu vuốt ve lưng cô, ánh mắt chú ý tới sườn mặt xấu hổ của Lucy, trong lòng vui vẻ, quả nhiên là đồ ngốc, chọc một chút cũng tin!

“Đau à?” Natsu từ eo Lucy chậm rãi xoa đến giữa, vừa xoa vừa hỏi cô.

“A..... Không đau lắm.”

Thủ pháp của anh thật khéo léo cả người Lucy đều thả lỏng, nhẹ nhàng thoải mái, vừa hưởng thụ vừa mơ hồ trả lời.

Chắc là không có gì vấn đề nhưng mà vết bầm kia thật khó coi. Natsu nhìn vết bầm lớn trên lưng trắng nõn của Lucy, càng nhìn càng không vừa mắt.

“Lucy làm sao cô lớn lên được vậy?” Natsu vừa xoa eo cô vừa hỏi.

Anh mới quen biết cô một thời gian ngắn mà thấy cô đã chồng chất vấn đề, không phải bị thương chỗ này thì là chỗ kia đổ máu, thật muốn biết làm sao cô bình an lớn lên như vậy.

Natsu nghĩ nghĩ tốc độ xoa bóp liền chậm lại. Lucy ngốc nghếch về sau chắc phải cùng sống với bác sĩ, nếu không với bộ dạng chíp bông bất cẩn của cô, làm sao có thể ứng phó được với người ta!

Không biết vì sao, tưởng tượng như vậy, Natsu bỗng nhiên cảm thấy chỗ nào đó trong lòng mình tựa như là con suối nhỏ, niềm vui hân hoan chảy róc rách ra bên ngoài.

Anh ngừng mát xa, đưa tay lên lưng Lucy, suy nghĩ một chút mới nói: “Lucy, cô.....”

Nói đến đây bỗng nhiên im bặt, anh đỏ khốc đỏ cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy, không ngờ cô lại ngủ mất!

Khi ngủ Lucy rất ngoan, cũng giống con người cô vậy, im lặng cuộn mình ở trên giường, không chút lộn xộn. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ, cánh mũi xinh xắn hơi mấp máy, cực kì đáng yêu.

Natsu nhìn nhìn, tay không tự giác chạm lên mặt Lucy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, đầu ngón tay cảm thụ xúc cảm trắng mịn mềm mại, thoáng chốc liền hôn.

Bỗng nhiên Lucy “ừm” một tiếng, Natsu giật mình, vội vàng thu tay về.

Lúc quay sang nhìn thì phát hiện cô chỉ chép chép miệng rồi ngủ tiếp.

Thật giống heo! Lại còn ngốc nữa! Trong lòng Natsu hừ lạnh, ngón trỏ cùng ngón cái cũng không tự giác xoắn vào nhau, giống như còn lưu luyến cảm xúc tốt đẹp vừa rồi.

Anh đi qua giúp Lucy chỉnh lại tư thế ngủ, hơi nâng đầu cô lên để chèn gối đầu xuống dưới, lại đắp chăn lên người cô. Lúc này mới tắt đèn ngủ đi ra khỏi phòng Lucy.

Lucy ngủ một giấc thật ngon, sáu giờ sáng hôm sau tỉnh lại cảm thấy cả người vô cùng sảng khoái.

Rửa mặt xong, cô liền chui vào phòng bếp làm điểm tâm. Vốn lấy ít gạo chuẩn bị vo, bỗng nhiên nghĩ đến hôm nay Natsu ở đây, nghĩ nghĩ, liền lấy nhiều thêm một chút.

Sáng sớm trong bếp, nồi cơm điện bốc lên hơi nóng lượn lờ, tỏa ra hương gạo thơm nồng.

Lucy đứng trộn dưa leo, dưa leo cắt thành từng miếng xanh non, nhỏ vài giọt dầu đậu nành, thêm chút nước tương, muối và dầu vừng, cuối cùng trộn cùng tỏi băm, đơn giản mà ăn với cơm cực ngon.

Buổi sáng đúng tám giờ Natsu mới rời giường, vệ sinh cá nhân xong, đang định mở cửa, chợt nghe Lucy gọi: “Bác sĩ Dragneel ăn cơm thôi.”

Natsu sững sốt một chút, không khỏi có chút suy nghĩ, lúc ở nhà, mỗi ngày mẹ anh đều dậy sớm, ăn điểm tâm rồi đến trung tâm thẩm mỹ tập yoga.

Bởi vậy cho tới bây giờ anh đều ăn sáng ở bên ngoài, bây giờ có người ở phòng bếp gọi anh ăn sáng thì chính là lần đầu tiên.

“Bác sĩ Dragneel anh nhanh lên tôi chờ anh lâu rồi.” Lucy nhanh nhẹn lấy thêm một chén cơm đặt ở phía đối diện, hơi oán giận nhìn Natsu.

Natsu đẩy mắt kính, không trả lời, lại không chút do dự bước vào phòng bếp.

Cháo gạo hầm nhừ trắng sữa thơm nức, dưa leo xanh biếc, trứng chiên vàng giòn, thậm chí còn có cả một đĩa tỏi xào...thật không tồi.

Tuy rằng vẻ mặt anh vẫn không chút thay đổi nhưng lại ăn hết hai chén cháo lớn, lúc này mới chịu buông đũa xuống.

Liếc mắt thấy Lucy đã mặc đồ xong đang chuẩn bị đi làm, liền lạnh lùng mở miệng nói: “Tôi đưa cô đi.”

“không cần.” Lucy lấy trong túi ra một đồng tiền xu quơ quơ trước mặt Natsu, “Dưới lầu có trạm xe buýt.”

Natsu không thêm nói, chỉ nhanh tay đoạt lấy tiền xu trên tay cô, âm thanh lạnh lùng: “Im miệng, tiện đường!”

Lucy ngồi trên xe Natsu vừa thuận lợi đến công ty vừa cùng Natsu nói gặp lại đang định bước vào văn phòng đã bị mấy đồng nghiệp quen biết xông tới.

“Lucy, thăng thần khoan hồng kháng cự nghiêm trị! nói! Người đàn ông vừa mới đưa em đi làm là ai?”

“nói! nói mau! Chất lượng tốt đấy! Có khí chất!”

“Lucy, nếu không nói hôm nay đừng hi vọng ăn cơm trưa!”

Lucy chớp mắt vài cái vừa định nói là người quen chợt nghe tiếng Erza, “Đó là bạn trai Lucy.”

“Erza!” Lucy kinh hô một tiếng muốn che miệng Erza, đáng tiếc đã không kịp.

“thì ra là như vậy.” một đồng nghiệp nhìn Lucy cười mờ ám, “Ánh mắt của Lucy nhà ta thật không tệ.”

Lucy chỉ cảm thấy đầu muốn phình ra, rõ ràng lúc đầu chỉ là hiểu lầm nhỏ, hiện tại lại biến thành nói dối rồi.

Cô vừa ử rữ bước vào thang máy, vừa thừa dạ đáp lại đủ loại trêu chọc của đồng nghiệp, cảm thấy sự tình càng ngày càng không thể khống chế.

Mà ở bên kia, buổi sáng bác sĩ Dragneel vừa ra khỏi phòng khám bệnh rất nhiều y tá liền xúm lại bàn tán.

“Bạn có thấy hôm nay tâm tình bác sĩ Dragneel vô cùng tốt không?”

“Hóa ra không phải chỉ mình tôi thấy!” một y tá khác hào hứng, “Lúc bác sĩ Dragneel kiểm tra vết thương của bệnh nhân còn nở nụ cười tôi còn tưởng mình hoa mắt!”

“Gần đây bác sĩ Dragneel nhất có chuyện vui sao?”

“không biết..... Đúng rồi, cậu nói xem có thể có liên quan đến bác sĩ Strauss khoa ung bướu mới tới không.....” (ns tầm bậy ko à)

“Sư huynh, chào buổi sáng.” Lisanna bưng một ly trà gỗ cửa phòng Natsu, đưa chén trà tới trước mặt anh, “Trà lúa mạch anh thích nhất, em nhớ không nhầm chứ?”

Ánh mắt lạnh như băng của Natsu hơi dịu lại, gạt đầu, nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Gần đây anh bận lắm sao?” Lisanna đi đến ngồi bên cạnh Natsu, hỏi dò.

“Bình thường, buổi chiều có một ca phẫu thuật ung thư dạ dày, có việc gì à?”

“không có gì, ” Lisanna vén tóc bên tai, “Em chỉ thắc mắc, mỗi ngày anh bận như vậy, không có thời gian cùng bạn gái, cô ấy không giận sao?”

Nghe vậy, Natsu buông chén trà, trầm ngâm vài giây, lúc này mới trả lời: “cô ấy không sao.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản lại như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim Lisanna đau đến nổi ngay cả tươi cười trên mặt cũng không duy trì nổi nữa.

“Sư huynh, em đi trước lát nữa còn có hẹn khám bệnh.”

“Được.” Natsu Nhất gạt đầu lên tiếng vì chỉ nghiêng đầu nên không thấy rõ ánh mắt cô có chút ngưng trệ không biết suy nghĩ cái gì.

Ra khỏi văn phòng vừa đóng cửa Lisanna lập tức căn môi sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Sư huynh như vậy mà có tình cảm với cô gái thô thiển kia sao?”-suy nghĩ của chế li

“Chào bác sĩ Strauss!” một y tá còn trẻ tuổi đi tới, khách khách khí khí cùng cô chào hỏi.

Lisanna vội vàng điều chỉnh khuôn mặt, tự nhiên hướng y tá gật đầu, cao ngạo ngẩng đầu đi qua người y tá.

Trên người cô tỏa ra hương nước hoa sang quý làm cho y tá đầy hâm mộ kìm lòng không được cảm thán nói: “Nếu phụ nữ mà được như bác sĩ Strauss đời này sống cũng đủ!”

kai: s đợi từ chap 15-17 tới zờ mà chị mira và happy ko thý vào phòng tui z

lucy: ờ ha cx phải thường thì kêu là tới 1’30s mà

erza*đi lại*: khỏi cần ns nữa hồi nãy đi lấy bánh kem dâu thì có gặp mira và có 1 sự thật phũ phàng là mira và happy wên đưa giấy mời kai nên lúc đó kai ko bít.

kai *khóc*: 2 ng’ nỳ ác wá có 1 chữ wên mà lm’ cho tui bơ vơ ở trg phòng 1 mình hic hic

erza: thui đừng khóc nữa *chìa cái bánh ra* ăn đi cho cảm xúc bớt tuôn trào

kai*cầm lấy đĩa bánh*: ừm ngon wá mà s cái vị nỳ wên wên hình như hồi nãy ms ăn r’ mà *way sang erza* chị lấy cái bánh nỳ ở âu z

erza*đang ăn*: dưới nhà em có cái tủ lạnh vừa mở ra là thý nguyên cái bánh kem dâu to đùng nên chị ms đem lên

kai*ngồi tự kỉ 1 mình+khóc*: hic hic mấy ng’ nỳ s tự tiện z chứ hic hic hết thg’ nat lm’ hư cn gấu bông của mình zờ tới chế erza ăn bánh của tui dành dụm ms mua

lucy*vỗ lưng*: chế lu nỳ hủ cảm giác của kai nên yên tâm có chế r’ đy

kai*khóc tùm lum*: oa oa oa oa oa

(t7 và cn gặp lại vít nhieu đy thoy bởi vì bệnh lười tái phát òi cóa j’ chg’ n’ r’ vít cx đc)

18. Chap 18

hôm nỳ kai thý rãnh rồi mà sinh nông nổi ko đc nên zờ ms ngồi đy vít cho những m.n n’ mà hay bl cho kai nhá.

Sáng thứ bảy, theo thường lệ Lucy đi dạy thêm cho nhóc Romeo, vừa đến Conbolt gia đã được bà Enno chào đón vồn vã.

Lucy lơ mơ bị bà Enno lôi kéo khen ngợi một hồi cuối cùng lại nhét vào tay cô năm trăm đồng lúc này mới thả cô đi vào phòng nhóc.

Lúc gặp nhóc, Lucy mới biết nguyên nhân thì ra mấy hôm trước các trường trung học trong thành phố phối hợp tổ chức thi thử cao đẳng đại học, Romeo vốn vô danh tiểu tốt giờ nhảy vọt vào top 50 hạng đầu.

Bà Enno cao hứng cười toe toét thậm chí còn mua cho Romeo một chiếc xe thể thao mà nhóc vẫn muốn thái độ với Lucy cũng càng ngày càng tốt.

“không tồi đấy!” Lucy dùng bút bi gõ đầu Romeo khen ngợi: “Nhìn không ra nhóc lợi hại thế!”

“Đương nhiên!” Đầu tiên Romeo còn vui vẻ bị Lucy gõ gõ sờ sờ liền giả bộ tức giận: “Lucy ngơ ngác! Chị có biết đàn ông không thể bị gõ đầu không?” (pé wen*gõ đầu*: tui gõ nỳ có s ko ro*xoa xoa*: ko cho gõ thoả mái kai:tui gõ đc ko z ro: miễn bàn kai: j’ kì z wen gõ đc ko ns tui gõ là ns thiên vị wá TT^TT)

Lucy bĩu môi giấu cợt nhìn nhóc một cái, “Đàn ông cái gì! Tiểu tử xấu xa được rồi mau đọc sách đi! Không thể kiêu ngạo biết không? Trạng thái này vẫn phải duy trì đến khi thi đại học đấy!”

“Biết rồi.” Romeo ngoài miệng không cam lòng than thở nhưng rõ ràng tay vẫn cầm lấy quyển sách luyện thi trên bàn cúi đầu lật xem.

“Cuối tuần này tôi sẽ không đến.” Lucy ngồi ở bên cạnh Romeo vừa tóm tắt trọng điểm ôn tập cho nhóc vừa nói.

Romeo nghe vậy lưng chợt cứng đờ, bút bi trên tay xoẹt một tiếng trên sách liền vạch ra một đường, “Chị không dạy nữa?”

Lucy nhìn sắc mặt nhóc không vui vội vàng lắc đầu giải thích, “không phải sắp nghỉ đông sao chắc chắn các cậu sẽ không được buông tha đến lúc đó mỗi ngày cậu đều phải đến trường làm sao có thời gian học thêm chờ cậu nghỉ đông xong tôi lại đến.”

Vừa rồi cô cũng đã cùng bà Enno trao đổi, bà Enno thấy lời của cô có lý đã vui vẻ đồng ý rồi. Lucy hiện tại là công thần nhà bọn họ bà tạo điều kiện còn không kịp! Thì ra là như vậy. Romeo thở dài nhẹ nhõm vừa định nói gì đó với Lucy.

Chỉ thấy Lucy cười tủm tỉm xoa đầu nhóc, “Sao thể luyện tiếc chị à?”

“Lucy ngơ ngác chị đừng quá đáng! Ai luyện tiếc chị!” Romeo nghiêng đầu tránh thoát tay Lucy trong giọng nói có chút giấu đầu hở đuôi nhìn kỹ ngay cả tai cũng đỏ.

Lucy tinh mắt lúc này cũng không ngốc tiếp tục trêu chọc nói: “Cậu nhìn mặt mình xem, a, đỏ mặt rồi kìa!”

“Chị tránh ra!” Romeo cầm sách che mặt xấu hổ buồn bực quát Lucy.

“Được được tôi không thấy cậu đỏ mặt.” Lucy thật vất vả mới có được một cơ hội trêu đùa trong lòng vô cùng vui vẻ.

Romeo tức giận thiếu chút nữa không ngẩng đầu lên được chịu đựng một hồi lâu sau mới buông sách kết quả vừa nhìn lên lại gặp ngay Lucy đang cười tít mắt.

Nhất thời ầm một cái mặt lại đỏ bừng.

Kết quả là đến trưa Romeo bị Lucy cười nhạo và trêu chọc triệt để ngay cả lúc Lucy về còn không quên quay lại nhìn nhóc chớp chớp mắt làm cái mặt quỷ.

“Lucy à sau khi Romeo khai giảng cô còn phải đến đấy!” bà Enno kéo tay Lucy về mặt khẩn thiết.

Lucy gật đầu, “Chị yên tâm tôi chắc chắn sẽ đến.”

Lúc này bà Enno mới vừa lòng buông Lucy ra vừa định dặn cô một chút chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Bà quay sang Lucy cười cười xin lỗi, vừa mở cửa vừa nói: “Có thể là chị họ Romeo đến đây cô về trước nhé..... lisanna cháu.....”

Còn chưa nói hết cửa đã bị đẩy vào Lisanna cắt ngang, “Lucy Heartfilia? Sao cô lại ở đây?”

Bà Enno kinh ngạc lên tiếng, “Hai người quen nhau?”

Lisanna nhướn mày nhìn Lucy cũng đang kinh ngạc trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, “Chúng ta thật có duyên.”

“Chào bác sĩ Strauss.” Lucy lấy lại tinh thần cùng Lisanna chào hỏi, khí chất trên người Lisanna quá mạnh mẽ bên nhon chung quy cô cảm thấy đứng trước mặt li trong lòng có loại cảm giác mình thật ngây thơ khờ khạo.

“Chị Enno và bác sĩ Strauss hai người đang bận tôi đi trước.”

“Chờ đã..... ” Lisanna ngăn cô lại nhìn đồng hồ, “đã đến bữa trưa ở lại ăn cơm xong rồi đi.”

Lucy hơi ngại vội vàng lắc đầu, “không cần không cần tôi về nhà ăn là được.”

“Đừng khách khí như vậy cô là bạn gái sư huynh ăn cơm với tôi một chút có sao đừng từ chối nữa hay là..... cô không thích tôi?”

Tuy rằng giọng điệu Lisanna có ý trêu đùa nhưng ánh mắt lại gắt gao bao chặt lấy Lucy mang theo mười phần ép buộc.

“Được rồi, Lucy ngỡ ngàng đã đồng ý.” Đứng sau, Romeo bỗng nhiên đưa tay kéo Lucy đến bên cạnh hướng về phía Lisanna nói: “Chị đã lâu không gặp chị càng ngày càng đẹp đấy.”

Mặc kệ phụ nữ đã bao nhiêu tuổi được khen xinh đẹp khẳng định đều cảm thấy cao hứng.

Ánh mắt Lisanna nhu hòa lại nhìn Romeo nhẹ giọng: “nhóc Ro càng ngày càng biết ăn nói.”

Romeo cười cười không nói gì bàn tay phía sau lại nắm chặt cổ tay Lucy.

Lisanna đến không lâu thì ăn cơm còn ông Macao đang ở nước ngoài không thể trở về ngay bởi vậy trên bàn chỉ có bốn người bọn họ.

“Lucy, cô với sư huynh quen nhau thế nào vậy?”

Lucy đang cầm đũa dừng một chút, “Quen ở bệnh viện.”

“À?” Lisanna hứng thú nhìn chằm chằm Lucy, “nói như vậy hai người mới quen không lâu nhỉ tôi với sư huynh thì đã được mười năm rồi.”

Li uống một ngụm canh bắp nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nhưng mà có câu nói thế nào nhỉ quen biết cả đời cũng không bằng có duyên một hai ngày.”

Li buông cái bát tinh xảo trong tay ánh mắt sắc bén đâm thẳng Lucy “không thể ngờ được cô trông đơn giản mà bản lĩnh thật không kém.”

Lời này thốt ra dừng nói là hai mẹ con Romeo ngay cả người luôn ngốc nghếch như Lucy cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao cô có cảm giác mỗi câu của bác sĩ Strauss đều mang ý châm chọc? cô chớp chớp mắt, không thể hiểu được rốt cuộc mình đã làm gì đắc tội bác sĩ xinh đẹp này. Đành phải đem đĩa thịt bò đẩy sang phía Lisanna “Bác sĩ Strauss ăn cơm đi kéo đồ ăn nguội mất.”

Li đã mất công nói nhiều như vậy mà cô một chữ cũng không vào tai sao? Lisanna bị Lucy làm cho tức muốn học máu. Lại cúi đầu nhìn một bàn đầy thịt mỡ trước mặt nhất thời khẩu vị hoàn toàn mất hết.

Mà ngồi bên cạnh Lisanna thân thể căng thẳng của Romeo chợt thả lỏng xuống khuôn mặt vốn nghiêm túc cũng mang theo ý cười nhẹ nhẹ.

Hóa ra ngốc nghếch thế mà cũng có tuyệt chiêu nhưng sao nhóc cảm thấy chị họ hơi kỳ lạ! Romeo nhìn lướt qua Lisann đã buông đũa có chút dăm chiêu.

Cơm trưa xong, Lucy muốn đi cô đã đồng ý chiều nay tới nhà Natsu rồi nhưng bà Enno ra sức giữ lại cộng thêm Romeo lại phụ họa cô căn bản không thể đi được.

Cho nên chờ đến khi cô tới nhà Natsu thì bà Lena và Natsu đã chờ cô thật lâu.

Liếc thấy ánh mắt đao kiếm lạnh lẽo của Natsu phóng vèo qua cô, Lucy đau khổ không nói nên lời đành tới bưng trà rót nước cho anh cuối cùng ngay cả bà Lena cũng không chịu được.

Đem Lucy kéo đến bên người mình, hung hăng trừng mắt liếc Natsu một cái lúc này mới quay đầu nhẹ nhàng nói: “Lucy, có phải Natsu bắt nạt con không?”

Kỳ thật Lucy rất muốn gật đầu nhưng mà cô không dám chỉ có thể lắc đầu, “không phải không phải bác sĩ Dragneel đối với cháu tốt lắm!”

“Bác sĩ Dragneel?” Trong lòng bà Lena lộ một tiếng cảm thán quan sát biểu tình trên mặt Lucy thấy cô gần như không thèm liếc mắt với Natsu lập tức cảnh giác “không phải hai đứa cãi nhau chứ?”

Bà Lena càng nghĩ càng cảm thấy đúng bà liếc mắt nhìn Natsu vẫn ngồi một đống như khối băng kia hận không thể một chương đập tỉnh anh!

“Lucy tức giận! Lucy không vui! Nó không biết đi dễ dàng sao?”

Bà Lena vò đầu bứt tai suy nghĩ nửa ngày rốt cuộc nghĩ ra một chủ ý, “Lucy à con có thể lên lầu lấy giúp bác chiếc áo khoác không? Cái nào cũng được bác thấy hơi lạnh.”

“Dạ.” Lucy vui vẻ đồng ý bước lên lầu chỉ cần không phải nhìn cái mặt lạnh làm gì cô cũng chấp nhận!

Lucy vừa đi bà Lena lập tức đến bên cạnh Natsu, “nói, có phải con và Lucy cãi nhau không?”

Natsu liếc mắt nhìn mẹ mình một cái chẳng hiểu ra sao cả.

“Con đừng nghĩ con không nói thì mẹ không biết!” bà Lena gắt gao nhìn chăm chăm Natsu, “Mẹ nói cho con biết! Lucy đã là con dâu mẹ rồi! Con còn dám bắt nạt nó thử xem?”

Natsu nhăn mày đang định nói gì đó lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng trên lầu nháy mắt thay đổi chủ ý.

“Bị mẹ thấy rồi.” Trong mắt Natsu lóe lên một tia sáng.

“Đương nhiên!” bà Lena đắc chí, “Có vấn đề gì thì nói với mẹ, mẹ giúp con giải quyết!”

“À.....” Natsu đẩy gọng kính, “Bọn con cãi nhau, Lucy nói công việc của con bận quá.”

“không sao! Trước hết con bớt vài cuộc phẫu thuật đi! Bệnh viện cũng không phải chỉ có con là bác sĩ.” bà Lena bắt đầu xuất chiêu.

“không được con vừa mới chuyển đến đó.” Natsu lấy làm tiếc nhún vai.

“Vậy làm sao bây giờ?” Bà Lena nhíu mày trầm tư nếu ban ngày bận việc không có thời gian vậy buổi tối đi.

“Đúng! Buổi tối!” Trước mắt Diệp phu nhân sáng ngời, “Con với Lucy sống chung đi! Đúng rồi, Lucy đang ở chỗ nào?”

“Ở nhà của con.”

“thật tốt quá!” bà Lena vỗ tay trên mặt đều là vui mừng, “Chuyện này con không cần phải xen vào mẹ sẽ giúp con giải quyết!”(kai: haizz tội nghiệp pi đứa cn dụ ời -_-)

Natsu nâng chén trà uống một ngụm trà lúa mạch khỏe miệng gọi lên một độ cong cực nhỏ, “Được.”

Lucy vừa mới cầm áo của bà Lena xuống lầu đã bị bà túm đến bên cạnh, “Lucy à, bác nói với con chuyện này.”

Lucy chớp chớp mắt, “Chuyện gì ạ?”

“Natsu bị đau bao tử buổi sáng không thể ăn lung tung được vậy phải làm sao giờ?” bà Lena dăm chiêu ử dợt, “Mỗi sáng bác đều phải đi tập yoga căn bản không có thời gian nấu cơm cho nó!”

“À bác sĩ Dragneel bị đau bao tử?” Lucy giật mình mở to hai mắt, “Anh ấy là bác sĩ sao có thể bị đau bao tử?”

“Đứa ngốc, ” bà Lucy sờ sờ tóc Lucy “Bác sĩ không thể tự chữa bệnh cho mình.” Bà thở dài trong mắt nhiễm vài phần lo lắng, “Con nói bây giờ còn trẻ, về sau thì biết làm sao?”

Thì ra không phải bác sĩ Dragneel tức giận với cô là đau bao tử thôi! Lucy liếc mắt nhìn Natsu vẫn giữ nguyên bộ dạng như cũ ngồi trên sofa nhíu mày thấy anh đứng là bộ dáng đau bao tử thật bỗng nhiên đầu nóng lên, “Buổi sáng để bác sĩ Dragneel đến chỗ cháu ăn đi!”

“thật tốt quá!” bà Lena lập tức mặt mày hớn hở, “Quyết định như vậy nhé!”

Bà lôi Lucy vẫn còn đang ngơ ngác đứng đó đến trước mặt Natsu “Được rồi, Natsu đưa Lucy cùng đi thu dọn đồ đạc tối nay con chuyển qua đó ngay đi!”

mira: thui mà kai đừng giận mà cn gái giận dai wá coi chg' pị FA đấy

kai: em pị FA lâu r' ko cần chị wan tâm

mira: thui đc r' chị lm' thì em ms tha cho chị đy

kai *suy nghĩ*: hừm..... *có ý tưởng* chị lm' nc uống đc mà phải ko

mira: ừ chị lm' là khỏi chê z em mún uống j'

kai *mặt gian*: z lấy cho em 1 ly đá bào ko lạnh, coca ko gas và thanh long ép ko hột *ngây thơ* chị đáp ứng nổi ko

mira *tối sầm*: mún j' đy

kai: z thì thui em có việc òi pp chị

mira *woay 180 độ*: chị sẽ đáp ứng yêu cầu cho em

kai *há miệng*: 'chị giỡn đấy hả có thánh ms lm' đc' -suy nghĩ của kai- đc em sẽ chờ

mira: ô kê cn dè dặt chị nha -'mình chỉ ns đại để em ý tha lỗi thui mà s lm' đy trời ơi cứu cn ko'

ông trời: ông tốt lém cn cái j' ông cx giúp đc chứ cái nỳ thì..... *đánh trống lảng* oáp bùn ngủ wá tự xử đê

19. Chap 19

“D.... bác sĩ Dragneel thực xin lỗi.” Lucy ngồi ở trên ghế phụ bất an cúi đầu mười ngón tay trắng nõn xoắn vào nhau, “Tôi không ngờ bác gái lại bảo anh đến chỗ tôi thực xin lỗi.”

Natsu một tay đặt lên tay lái một tay đẩy mắt kính, “À? Vậy cô nói hiện tại nên làm sao?”

Lucy ngẩng đầu thật cẩn thận nhìn sắc mặt Natsu thấy anh không có xu hướng tức giận lúc này mới nhỏ nhỏ thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Tôi cũng không biết tôi thấy anh không có chỗ ăn sáng nên mới như vậy ài ngờ....”

“Tôi sẽ đến chỗ cô ở.” Natsu bỗng nhiên ngắt lời Lucy.

Lucy giật mình trờng mắt, “Như vậy sao được?”

“Sao lại không được?” Sắc mặt Natsu càng thêm lạnh như băng, “Lý do?”

Lucy bối rối khoát tay nói năng có chút lộn xộn “Chúng ta..... chúng ta..... sao có thể ở cùng một chỗ! Chúng ta không có quan hệ gì....”

Natsu hừ lạnh một tiếng đưa tay nâng cằm Lucy trong mắt đều là ý lạnh, “Bằng không thì ở đâu? Cô muốn tôi đi ở khách sạn sao?”

“Không không phải?”

“cái này cũng không được cái kia cũng không được rốt cuộc cô muốn như thế nào?” Natsu không kiên nhẫn gõ gõ tay lái, “Nghĩ xong hãy nói!”

Lucy cắn môi chuyện này là do cô gây ra cô phải tự giải quyết. Hơn nữa hiện tại cô ở phòng của anh nếu người ta muốn ở cô cũng không có quyền ngăn cản.

Chỉ là bọn họ cứ ở chung như vậy dù sao vẫn cảm thấy có điểm không ổn....

Cô liếc mắt nhìn Natsu thấy anh đang nhìn chằm chằm cô chờ đáp án đột nhiên quyết tâm, “Vậy đi thôi!”

Phòng là của anh hiện tại cô ở lại đây khoa tay múa chân không cho người ta vào cũng quá ích kỷ đi.

Natsu nghe vậy lập tức đạp chân ga khởi động xe, “Nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi.” Lucy đang ngồi ghế yên lặng gặt đầu.(kai: chị nghĩ đi mà nếu ko mốt chị pị thì ráng chịu Lucy: pị j' kai: từ từ r' bít Lucy: ko ns thì thui)

Trong mắt Natsu hiện lên nét cười trên mặt lại lạnh như băng, “Thế bữa sáng của tôi....”

“Tôi phụ trách!” Lucy vội vàng cướp lời. Bởi vì chính câu nói đầu tiên của mình làm cho Natsu chuyển nhà trong lòng cô ấy nảy vô cùng đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Cũng còn thông minh đấy,” Natsu cực kì hài lòng. “Sáng mai tôi muốn ăn dưa leo trộn cháo trắng nữa.”

Lucy gật đầu như già gạo, “Được.”

Natsu không có nhiều hành lý phòng cũng được Lucy bình thường lau dọn sạch sẽ bởi vậy chuyển vào ở cũng không rắc rối.

Natsu thoải mái đứng trước mặt Lucy. Nhìn Lucy không được tự nhiên xoay người đi tắm rửa lại không được tự nhiên quay vào phòng ngủ trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau lúc Natsu dậy Lucy đã đi dạy cho nhóc Romeo.

Anh rửa xong mặt đi đến phòng bếp chỉ thấy trên bàn tròn bày mấy món ăn sáng nhìn không tẻ. Mở nồi cháo bên trong cháo gạo trắng vẫn còn ấm thỉnh thoảng còn tỏa hơi nóng.

Natsu đi đến tủ bát lấy ra một cái bát mức một bát cháo rồi ngồi ăn một mạch. Hương vị thật không tồi người ngốc như vậy mà nấu ăn lại rất ngon.

Hiếm khi thấy được ưu điểm của Lucy Natsu không khỏi có chút tươi cười cảm thấy việc chuyển nhà thực sự là đáng giá! Hiện tại anh đã bắt đầu chờ mong cơm trưa rồi!

Lần này Lucy đi không gặp Lisanna cô thở phào nhẹ nhõm. Dạy Romeo xong liền gọi điện cho Loke.

Mấy hôm trước họ đã hẹn cuối tuần cùng nhau đi ăn món điểm tâm ngọt.

Loke đến rất nhanh nhanh đến nỗi làm cho Lucy cảm thấy cô vừa mới ngắt điện thoại thì Loke đã đến.

“Chúng ta đi chỗ nào?” Lucy thất dây an toàn xong quay đầu hỏi Loke.

“Tôi biết có một 8Is Land làm đồ ăn không tẻ món tráng miệng cũng được lắm.” Loke vừa khởi động xe vừa nói với cô.

(8Is Land là nhà hàng tư nhân, gia đình, chủ nhà có sở trường làm đồ ăn, bình thường không làm mặt tiền bằng hiệu, không có thực đơn cố định, không có nhân viên phục vụ chuyên trách nhưng ở đây kĩ xảo chế biến thức ăn thường là tổ truyền có hương vị độc đáo hơn nữa hạn chế số lượng ở chợ hay nhà hàng thông thường không thể có.)

“8Is Land?” Trần An An kinh ngạc, “Loke tôi không đi đâu! Nơi đó.... nơi đó rất đắt....” Mặt cô đỏ bừng vẫn không thể đem câu tôi không có tiền nói ra.

“Tôi mời cô.” Loke nhẹ giọng nói, “Coi như là cảm ơn cô đã đi cùng tôi.”

“Như vậy sao được!” Lucy vội vàng lắc đầu, “Sao tôi có thể để anh mời huống chi tôi không phải đi cùng anh tôi cũng muốn ăn mà.”

“Để tôi mời đi!” Loke thừa dịp đèn đỏ xoa đầu cô, “Nếu không tôi sẽ cảm thấy rất ngại.”

Hắn vội vàng cướp lời trước khi cô cự tuyệt, “Tôi cam đoan chỉ lần này thôi! Cho tôi chút thể diện được không.”

Lucy xì một tiếng nở nụ cười, “Được lần này anh mời nhưng mà lần sau đến lượt tôi mời anh!”

“Lần sau?” Ý cười trên mặt Loke càng sâu trong mắt tràn đầy ôn nhu, “Được.”

Bọn họ đi tới 8Is Land tốt nhất thành phố A, Loke rất quen nơi này nhưng Lucy là lần đầu tiên đến nên quy củ đi theo Loke trực tiếp đi vào một gian ghé.

Ghế phối hợp màu sắc thật vui tai vui mắt, tường màu vàng tươi, sàn nhà màu ấm, bàn ăn đặt ngay dưới tán cây cao to xanh biếc hé ra nụ hoa vàng xinh đẹp.

Ở dưới còn khéo léo thiết kế hòn non bộ, bể nước tảng đá xanh rêu bên trong là dòng nước nhỏ chảy róc rách.

Loke kéo ghế dựa để Lucy ngồi xuống vừa định đem thực đơn đưa cho cô đã bị cô cản lại.

“Tôi chưa từng đến đây anh xem rồi chọn đi món gì tôi cũng ăn được.”

Loke bị cô chọc cười buông thực đơn gọi người phục vụ thuận thực gọi liên tiếp các món, “Lần này tôi chọn trước lần sau lại đến lượt cô.”

“Còn đến nữa sao!” Lucy ngẩng một lượt khung cảnh xung quanh có chút thấp thỏm nghĩ ngợi nhưng mà cô không đem lời này nói với Loke tránh làm Loke mất hứng.

Cơm trưa thực đa dạng thịt cừu nướng vàng giòn trong lại thơm mềm cà tím xào cần tây xanh biếc giòn giòn ớt chuông đỏ xào thịt cua tươi ngọt.....

Lucy ăn một bụng tròn xoe gần như không thể dừng được.

Ăn xong lại đến món tráng miệng đầy một bàn bánh phô mai dâu tây bánh chocolate bánh cupcake..... thậm chí còn có cả bánh nho nướng vàng ươm.

Lucy gần như hoa mắt căn bản không biết nên ăn món nào trước mới được. Liếc mắt thấy Loke đang tủm tỉm cười nhìn cô không hề đụng đến món nào liền đem một cái bánh quả mâm xôi mê người nhét vào trong tay Loke, “Ăn cái này đi! Đây là món tôi thích nhất anh thích không?”

“Thích, ” Loke cười gật đầu vừa nhìn cô vừa đem bánh ngọt đưa vào trong miệng.

Nhiều món ngon như vậy, Lucy quả thực hận không thể mọc thêm một cái miệng nữa. Nhưng mà cơm trưa cô ăn nhiều lắm rồi căn bản không ăn nổi nữa.

Cuối cùng đáng thương hể hể đi đến bên cạnh Loke chỉ chỉ một bàn đầy món tráng miệng, “Loke tôi có thể mang về không?”

Loke sững sốt lập tức cười nói, “Có thể.” nói xong vẫy tay với phục vụ, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắt phàn phó vài câu.

Bữa cơm này hai người ăn phải mất ba giờ đợi đến lúc Lucy và Loke đi ra ngoài thì đã sắp bước không nổi nữa cho dù như vậy tay cô vẫn nắm chặt hộp bánh ngọt tinh xảo kia.

Sau khi ăn xong Loke đưa Lucy về nhà trên đường Lucy đem hộp bánh ngọt thật cẩn thận ôm trong ngực giống như bảo bối vậy, Loke thấy cô như vậy trong lòng thực vui vẻ ngay cả tốc độ xe cũng phối hợp với cô chậm lại.

Nhà hàng cách nhà Natsu cũng không xa, Loke chỉ mất hai mươi phút là lái xe đến.

“Hôm nay rất vui cảm ơn anh.” Lucy xuống xe còn nghiêm túc nói với Loke: “Lần sau tôi mời anh ăn cơm tôi biết có một chỗ bán mì thịt bò được lắm anh đừng chê thật sự rất ngon đấy.”

“Được.” Loke mỉm cười gật đầu, “Lần sau có thời gian cô hãy gọi điện thoại cho tôi.”

Lucy nghe vậy mới mỉm cười gật đầu vẫy tay với Loke rồi đi vào.

Cô ôm hộp bánh ngọt lên lầu trong lòng vô cùng vui vẻ đây là lần đầu tiên cô được thấy nhiều món bánh ngọt như vậy lát trở về nhất định phải đếm lại mới được! Còn phải chụp ảnh làm kỷ niệm nữa!

Lucy ra khỏi thang máy dùng chìa khóa mở cửa mới vừa vào đã thấy Natsu đang ngồi trên sofa, vẻ mặt đen sì một bộ dáng ta đây thực sự rất khó chịu.

Cô rùng mình một cái, nhỏ giọng chào Natsu liền rón ra rón rén muốn vào phòng mình.

Vừa được nửa bước đã bị Natsu gọi lại, “Lại đây!”

“Bác sĩ Dragneel có việc gì sao?” Lucy từng bước đến bên người Natsu khẩn trương nuốt nước miếng.

“đi đâu?” trên người Natsu phả ra hàn khí bức thường đúng một bộ dáng thẩm vấn phạm nhân.

Lucy thành thành thật thật đáp: “đi làm.”

“Xong việc đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm?” Natsu nhìn lướt qua thấy cô ôm hộp bánh ngọt ánh mắt nhất thời ngưng lại, “đi cùng ai?”

“Bạn.” Lucy trả lời chung chung.

“Đi ăn cơm với người khác? đi 8Is Land?” Natsu đẩy gọng kính ánh mắt càng lạnh hơn.

Bạn kiểu gì mới có thể đưa cô đi 8Is land đáp án liếc qua đã hiểu ngay.

Anh đợi cô đến tận trưa ngày cả cơm trưa cũng chưa ăn! Cô không quan tâm còn cùng người đàn ông khác đi 8Is Land! Điều này coi được sao?

Lucy thấy sắc mặt Natsu càng ngày càng đen trong lòng vô cùng sợ hãi. Nghĩ một chút đành đau lòng đem hộp bánh ngọt đặt lên bàn mở trước mặt Natsu “Bác sĩ Dragneel anh muốn ăn bánh ngọt không?”

Natsu đang một bụng tức giận giờ lại thấy cô mở to hai mắt một bộ dáng ủy khuất không hiểu sao tức giận trong lòng lại tăng vọt.

“Đem đi! Tôi không ăn!” anh lạnh như băng nhìn lướt qua những món bánh ngọt màu sắc rực rỡ, không biết tại sao lại sinh ra một loại kích động muốn ném toàn bộ những thứ này vào thùng rác.

“thật sự không ăn sao?” Lucy tiếc hận nhìn anh một cái, anh thực không có lộc ăn đồ ngon như vậy cũng chê! (kai: s gốc z nhìn là bít ng’ ta pị j’ ời =.=’”)

“VẬY, TÔI VỀ PHÒNG ĐÂY.”

“Lucy Heartfilia ” Natsu gọi cô lại, “cô thích ăn bánh ngọt?”

Lucy gật đầu vui vẻ nói: “Đúng vậy!”

“À, ” Natsu bỗng nhiên đứng lên nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Tôi đã nói với cô chưa một ngày một người chỉ có thể ăn hai trăm gam đường lactose nếu vượt qua lượng này.....”

Lucy bị anh làm cho căng thẳng, “sẽ như thế nào?”

“Có khả năng sẽ đột ngột tăng huyết áp mà đột tử!”

Lucy bị anh dọa lui về sau, “thật..... thật vậy chẳng?”

“cô nói xem?”

“VẬY LÀM SAO BÂY GIỜ?” Lucy gấp đến phát khóc, “Hôm nay khẳng định tôi đã ăn quá hai trăm gam!”

Natsu đẩy mắt kính, “VẬY KHÔNG ĐƯỢC ĂN NỮA.”

“Nhưng chỗ bánh ngọt ngày làm sao bây giờ?” Lucy khó xử nhìn một loạt bánh ngọt tinh xảo kia đồ ăn vừa đắt vừa ngon như vậy sao có thể lãng phí!

“Dễ thôi.” Natsu lạnh lùng nhướn mày, kiên quyết đoạt lấy hộp bánh ngọt trên tay Lucy quăng ngay vào thùng rác trong phòng khách, “VẬY LÀ XONG.”

kai: hôm nay zui wá trời lun

lucy: có chuyện j’ mà zui dữ z

kai: thì hôm nay đc đc điểm cao nên zui

gray: chắc cộp dê ng’ ta chứ zê

kai*cười gian*: hồi n’ chứ cóa nào bằng như ông ms cộp bài ng’ ta xg r’ dê đấy

gray*1 cục tức trên đầu*: thì ko lucy sẽ ra đề

kai: chơi lun Lucy lm' trọng tài nha

Lucy: ừ z ai chấm b.....

Erza: để chị chấm bài, z thì bắt đầu lm' bài

2 tiếng sau khi thi xong

Lucy*cầm tờ giấy đọc điểm*: kai: môn sinh, văn, lý, hóa: 8đ còn Gray thì sinh 4đ, văn -1đ, lý 3đ và hóa -2đ

Erza*chuẩn đoán*: kai thì bình thường còn Gray thì yếu sinh lý, kém văn hóa

kai: oh yeah zui wá

Gray*đơ*: rốt cuộc mấy ng' kt bài học hay là kt sức khỏe và giáo dục z

kai, Lucy và Erza: cả 2 hồi nãy kt thý nhữu ng' ko cóa tề nên tới you kt thì tề wá (> v <)>

Gray: ko ngờ mình lại pị lừa 1 vô đau như z TT^TT

20. Chap 20

“Lucy cậu làm sao vậy không ngủ được à?”

Vừa đến chỗ làm Erza nhìn thấy đôi mắt gấu mào của Lucy chịu không được lấp bắp kinh hãi chẳng lẽ tay bác sĩ kia đã làm gì?

“Không sao.” Lucy ậm ừ trả lời Erza một câu xong đi tới bàn làm việc của mình ngồi xuống mở ngăn kéo lấy hai gói trà, “Erza đưa ly của cậu cho mình, mình đi pha trà xanh.”

Erza đưa ly của mình cho cô nhìn không được lại tò mò quan sát cô một chút thấy cô bước đi không có gì khác thường lúc này mới yên tâm.

Lucy pha hai chén trà xanh xong đặt một ly lên bàn Erza nhìn Erza lúc nào cũng bày ra vẻ mặt tươi cười càng nhìn càng thấy kỳ quặc “Erza cậu không sao chứ?”

Cô vẫn cảm thấy Erza là miễn cưỡng cười vui, tuy rằng Gray làm chuyện khiến người ta khinh thường nhưng dù sao Erza cũng đã cùng anh ta nhiều năm như vậy trước giờ tình cảm nồng nàn căn bản không thể nhanh như vậy không đau lòng.

“Giờ không sao rồi.” Erza bưng lên ly trà xanh uống một ngụm ấm nóng nở nụ cười rạng rỡ với Lucy “Đừng có giống mẹ mình cả ngày căng thẳng!”

Lucy đoạt lấy cái ly trên tay Erza, lo lắng hỏi nó, “Cậu đừng có chọc cười mình! Có muốn xin nghỉ vài ngày không đi đâu đó cho khuây khỏa?”

“Được rồi, mẹ Lucy.” Erza liếc cô một cái xoa xoa đầu cô, “Cậu mau làm việc đi bây giờ mình rất ổn mình cũng sẽ không ngược đãi bản thân cậu hiểu không?”

Lucy không trả lời nhìn chằm chằm vào mắt Erza vài giây xác định đúng là nó đã ổn định tình cảm chính mình lúc này mới trở về bàn máy tính.

Mặc kệ thế nào chỉ cần Erza cảm thấy tốt là được rồi.

Gần đến Noen, quản lý giao cho cô thiết kế quảng cáo cho một công ty lấy chủ đề chính là Giáng sinh lại còn thúc giục rất gấp Lucy đang ngồi trước máy tính căng đầu suy nghĩ, di động bỗng nhiên ding ding vang lớn.

Cầm lên nhìn là tin nhắn của Natsu: Tối nay mời cô ăn cơm.

Lucy hừ một tiếng đóng tin nhắn lại đặt điện thoại sang một bên.

Cô quyết định phải chiến tranh lạnh với Natsu! Thật bực mình mà! Thằng tay đem bánh ngọt của cô ném vào thùng rác!

Nhiều bánh ngọt vừa đẹp mắt lại ăn ngon như vậy nháy mắt đều bị ném đi!

Kể có tiền thật sự là không thể nói lý! Muốn ném cái gì thì ném cái đó! Một chút cũng không lo lắng trên đời này có bao nhiêu người đang phải chịu đói! Loại hành vi này cô tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

Mà bên kia Natsu đợi nửa giờ cũng không thấy Lucy trả lời trong lòng cực kì bất đắc dĩ “không phải chỉ là mấy miếng bánh ngọt sao, lại tức giận như vậy?”

Anh đưa tay xoa miếng dán bên gáy, khuôn mặt lạnh như băng dường như có chút thả lỏng.

Đêm qua sau khi anh đem bánh ngọt ném vào thùng rác Lucy lập tức bùng nổ tức giận trực tiếp bỏ nhà vào người anh cắn một phát lên cổ.

Đúng là hung dữ một chút cũng không lưu tình. Trên cổ anh nháy mắt hiện lên dấu răng rướm máu, không có cách nào, sáng nay trước khi đi làm chỉ có thể dán một miếng che vết thương.

Nhưng mà xử lý xong dấu răng, cô ngốc cũng không để ý đến anh ngay cả bữa sáng hôm nay cũng không làm cho anh!

Natsu cảm thấy vô cùng bất mãn nhưng mà mỗi khi nghĩ đến đôi mắt to tròn ngập lên án của Lucy thì lại cảm thấy có chút chột dạ.

Nhưng dù cho anh đã nghĩ ra hết mọi cách để xin lỗi cô ngốc kia lại không để ý tới anh!

Natsu ngồi ở bàn làm việc lơ đãng trả lời y tá vào tìm anh nói chuyện đầu óc vẫn suy nghĩ làm thế nào để sáng ngày mai có bữa sáng mà ăn.(kai: thánh nat nhà ta có khác chỉ lo ăn ko lo j' hết)

Buổi tối, Lucy xong việc về nhà vừa định vào phòng bếp nấu cơm đã bị Natsu đi tới ngăn cản.

“Cho cô.” anh nhét một hộp bánh ngọt đóng gói tuyệt đẹp vào trong lòng Lucy.

“Đây là cái gì?” Lucy đưa tay đem hộp bánh ngọt cầm lên cẩn thận nhìn nhìn, “Bánh ngọt?”

Natsu hơi quay đầu đi, đẩy kính mắt, “À..... Đền cho cô”

“Tôi không cần anh đền.” Lucy đem hộp bánh ngọt một lần nữa nhét vào trong tay anh, “Anh tự ăn đi.”

Nói xong mặc kệ Natsu đi vào phòng bếp nấu cơm. Chỉ là không đợi cô cất bước Natsu đã từ phía sau bắt được cổ tay cô.

“Lucy Heartfilia.” Trong giọng nói anh có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô còn muốn như thế nào nữa?”

Lucy cảm thấy khó hiểu, “Cái gì mà tôi muốn thế nào? Bác sĩ Dragneel các anh mỗi ngày ăn được uống tốt thì nghĩ tất cả mọi người cũng giống như vậy sao? Đồ đần như vậy nói ném liền ném thật ngưỡng mộ!”

Lucy bị Natsu chọc giận lúc này liền châm chọc lại.

Natsu nghe cô nói thế sắc mặt tối sầm, siết chặt hộp bánh ngọt vẫn là nhìn xuống cơn tức trong lòng.

“Được, tôi giải thích.”

Lucy không ngờ Natsu lại nói ra như vậy phút chốc giật mình mà ngay lúc cô đang ngây ngốc Natsu đã nhanh nhẹn mở hộp bánh ngọt ra đem miếng bánh xinh đẹp bên trong đưa tới bên miệng Lucy, “Bánh mới ra lò bánh ngọt bơ anh đào cô thích.”

Lực chú ý của Lucy lập tức liền chuyển đến bánh ngọt hương vị ngọt ngào trước mắt cô nuốt nuốt nước miếng ngẩng đầu nhìn Natsu “Cho tôi?”

Natsu mặt không chút thay đổi nhìn cô tay vẫn giơ, “Ừ.”

Lucy chớp chớp mắt, “nếu bác sĩ Dragneel đã thành khẩn giải thích như vậy thì mình liền đại nhân đại lượng tha thứ cho anh.” Trong lòng cô nghĩ như vậy, ngoài miệng liền cắn một miếng bánh ngọt trên tay Natsu.

“Ngon quá!” Cô cực kì hưởng thụ nheo mắt như mèo con lại tiếp tục cắn một miếng nữa chỉ cảm thấy đầu lưỡi cũng muốn tan ra.

Đứng ở bên cạnh Natsu vẫn chăm chú nhìn vào phản ứng của cô lúc này rồi cuộc thử dài nhẹ nhõm cuối cùng cũng đã được.

“A!” Bỗng nhiên Lucy lại hét lên đầy sợ hãi.

Natsu nhú mày, “Lại làm sao vậy?”

Lucy ngẩng đầu nhìn anh, giờ chiếc bánh ngọt mình đã ăn một nửa, “Bác sĩ Dragneel vừa rồi tôi ăn bánh ngọt khổng lồ định đã trên hai trăm gam! Tôi không thể ăn nữa.”

“Vậy thì không ăn.” Natsu vừa cởi áo khoác vừa không chút để ý trả lời.

“Sao có thể! Quá lãng phí!” Lucy vội vàng lắc đầu phủ định hoàn toàn đề nghị của Natsu sau đó lại lập tức khổ não nói: “Nhưng một nửa bánh ngọt này làm sao bây giờ? Nếu không cho vào tủ lạnh cất ngày mai lại ăn?”

Natsu đem áo khoác vắt lên sô pha phòng khách thấy cô vừa buồn rầu vừa lo lắng lắm nhai không ngừng chậm chạp không vào phòng bếp làm cơm tối.

Lông mày khẽ nhíu liền bước nhanh đến đoạt lấy miếng bánh ngọt trên tay cô cắn ngay một miếng “Được rồi không lãng phí nữa nhanh đi nấu cơm.”

Lucy mở to mắt kinh ngạc nhìn Natsu “A! Bác sĩ Dragneel bánh đó tôi đã ăn qua sao anh có thể.....”

“Khụ khụ, ” Nghe vậy, Natsu ho khan một trận gương mặt vừa mới hòa hoãn lập tức trầm xuống lạnh lùng nhìn Lucy quát khế: “Nhanh đi nấu cơm! Tôi đói bụng.”

“Được được tôi đi.” Lucy thương xót liếc liếc nhìn Natsu, “bác sĩ Dragneel thật đáng thương đã đói thành bộ dạng này ngay cả nửa miếng bánh ngọt mình còn thừa lại cũng không ghét bỏ!”

Kết quả là tối hôm nay Lucy làm cơm hết sức phong phú Natsu ăn cực kỳ thỏa mãn buổi tối nằm ở trên giường còn suy nghĩ xem ra cô ngốc kia thực sự thích bánh ngọt về sau lúc về phải mua nhiều mới được.

Nhưng mà mùi vị quả thật không tệ Natsu liếm liếm môi khoe miệng xẹt qua nụ cười.

Vì thế quan hệ của hai người nhờ một miếng bánh ngọt anh đào lại khôi phục trạng thái như trước Lucy không còn thâm mắt đi làm mà Natsu cũng không cần vừa bận rộn làm việc vừa phải nghĩ cách dỗ cô ngốc trong nhà kia tất cả đều vui vẻ.

Trưa hôm nay, Lucy và Erza vừa ăn cơm xong quay lại công ty đã bị quản lý cấp tốc gọi đến phòng hội nghị nghe tổng giám đốc tuyên truyền phòng chống bệnh virus.

Công ty bọn họ là công ty quảng cáo đặc biệt coi trọng vấn đề này vốn định tiến hành từ đầu tháng 12 nhưng bởi vì vướng bận nhiều chuyện phải hoãn lại cho nên cuối tháng mới bổ sung được.

Lucy và Erza đều mới làm ở đây được 3 tháng cho nên cũng không biết có chuyện này đến khi đồng nghiệp bên cạnh giải thích một hồi các cô mới hiểu rõ.

“Công ty chúng ta sao toàn làm những chuyện nhảm chán như thế này vậy.” erza giống như không xương dựa trên người Lucy oán giận nói với cô.

“Ai mà biết.” Lucy bĩu môi thiết kế của cô còn chưa làm xong lại bị kéo tới đây làm trắng đĩnh.

May là buổi tuyên truyền này cũng không kéo dài trước tiên giám đốc nói về cách thức truyền nhiễm virus rồi giảng giải cách phòng bệnh thế nào thế là hết.

Chẳng qua ngay tại lúc Lucy nghĩ buổi tuyên truyền đã xong giám đốc lại bỗng nhiên từ dưới bàn lấy ra một cái hộp đóng gói tuyệt đẹp cười tủm tỉm nhìn xuống dưới, “Đây là quà tặng hàng năm, chỉ có một phần này năm nay ai muốn?”

Giám đốc vừa thốt ra lời này phòng hội nghị vừa rồi còn tranh cãi ầm ĩ lập tức im bật. Nhân viên đều rụt bả vai tận lực cúi đầu thấp hơn người bên cạnh trong lòng âm thầm cầu nguyện trăm ngàn lần đừng để lễ vật này rơi xuống đầu mình.

Lucy cảm thấy rất kỳ quái những người này làm sao vậy, sao ngay cả quà tặng miễn phí cũng không cần, cô dùng cánh tay chọt chọt Erza bên cạnh, “erza cậu nói xem vì sao bọn họ không muốn quà vậy?”

Erza vừa thấy biểu tình của nhóm đồng nghiệp kia là biết ngay trong hộp có cái gì. Hơn nữa cô dám cựa quậy trong phòng hội nghị này chỉ có Lucy ngốc không biết đó là cái gì!

Nghĩ đến đây trong mắt Erza bỗng nhiên hiện lên một tia giả hoạt. “Cậu không biết sao món quà này chỉ người có khả năng mới lấy được! Những nhân viên này không đủ sức!”

“Là như vậy sao? Nhưng vì cái gì mà biểu tình trên mặt những người này thoát nhìn kỳ quái thế?” Lucy không dám tùy tiện hành động, cô đã nhiều lần xui xẻo vì không hiểu chuyện. Lại kéo tay áo Erza nhỏ giọng hỏi, “Nhưng mà..... Nhưng mà tớ thật sự cảm thấy vẻ mặt mọi người rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ gì đâu!” Erza kéo thấp người Lucy, nói bên tai cô: “Bọn họ chỉ là đau lòng thôi! Có quà miễn phí ai lại không muốn, Lucy, cậu muốn đúng không? Muốn thì nhanh giờ tay đi nếu không cơ hội sẽ bị người khác đoạt mất đấy!”

“Vậy cậu không cần sao?” Lucy lại hỏi.

“không cần! Cậu nhanh giờ tay đi!” Erza đẩy đẩy cô, ý cười trong mắt như thế nào cũng không áp chế được.

Nghe đến đây tia do dự cuối cùng trong lòng Lucy cũng tan thành mây khói nhìn thoáng qua quản lý trên đài cổ lấy dũng khí đưa tay lên, “Giám đốc tôi muốn!”

Giám đốc trên đài đầu tiên là sững sờ lập tức giống như sợ Lucy đổi ý liền bước xuống đài đem cái gọi là ‘quà tặng’ kia đặt trước mặt cô, “Của cô.”

Lucy nhìn hộp quà tinh xảo kia mắt sáng ngời bên trong nhất định không phải đồ rẻ tiền! Mấy hôm trước bác sĩ Dragneel vừa tặng cô bánh ngọt sắp đến Giáng Sinh rồi cô có thể dùng thứ này tặng lại thật đúng lúc!

Sau khi buổi tuyên truyền kết thúc, Lucy và Erza cùng nhau đi ra ngoài không biết làm sao cô cứ cảm thấy ánh mắt nhóm đồng nghiệp nhìn cô có chút kỳ quái chẳng lẽ là hâm mộ mình chiếm được quà tặng?

“Lucy về nhà hãy mở quà biết không?” Erza cố nín cười làm bộ dáng nghiêm túc chỉ chỉ cho Lucy xem đồng nghiệp bên cạnh đang vừa nhìn vừa cười trộm nói: “Bọn họ chính là chờ cậu mở quà ra liền cướp lấy!”

Nghe vậy, Lucy lập tức ôm chặt lấy cái hộp nhỏ trong lòng làm một tư thế hộp mất người vong. “Đây chính là quà mình muốn tặng cho bác sĩ Dragneel, không thể để cho người khác đoạt được!”

Erza nhìn cười đến nỗi cả vai run lên, nó quay đầu không nhìn Lucy cơ mặt cũng vặn vẹo, “Lucy phải nhớ kỹ nhất định về nhà mới được mở!”

Lucy vội vàng gật đầu trong lòng cô hiểu mà! Tuy rằng rất háng muốn biết bên trong có cái gì nhưng mà chờ tặng bác sĩ Dragneel xong bọn họ cùng nhau xem cũng được!

lucy*mắt sáng*: trg hộp và có cái j' ở bên trong z

kai*đỏ mặt*: cái đó thì thì thì là cái đó đó

lucy: là j' z kai ns đi

kai*đỏ mặt*: chị erza chị có có có thể ns cho lucy để cho chế lu nỳ chuẩn pị tinh thần 1 chút đc ko

erza*đỏ mặt*: à ừ ừm *ns vào tai của lucy* bên trong hộp quà đó là..... z đóa

lucy*mặt đỏ dần dần*: hả cái j' bên trg hộp và s lm' em cứ tưởng là áo hay giày chứ

erza và kai: ko cóa âu- erza: chị đi về đy *chạy đi*

lucy: mà s pà lại cho vào z ko phải thứ khác chứ

kai: anou tại vì bí wá nên ms kiu cn chị tui cho thêm ý nhưng mà lúc đó đang nghe nhạc nên ko để ý cho pả đánh lun r'

lucy*đỏ mặt*: em hại đời chế r'
natsu*choàng vai*: hại j' z lucy
lucy kick: ko cóa j' đi trc đy
natsu*5 cục u*: ms vô đã pị ăn đấm r' s kì z
kai: do ăn ở
natsu: ko hủ j' hết

21. Chap 21

Từ buổi tối hôm đó, Natsu phát hiện ra Lucy bắt đầu trốn tránh mình.

Buổi sáng anh thức dậy trừ điểm tâm trên bàn thì chẳng nhìn thấy gì cả. Mà buổi tối khi anh tan ca về nhà trên cơ bản chỉ có thể thấy bóng dáng cô ở trong phòng bếp thậm chí là lúc ăn cơm tối cô cũng bưng bát cơm vào phòng ngủ mà ăn.

Đợi cho anh trở về phòng lúc này mới giống như con chuột nhắt nhắt gan ló đầu ra khỏi phòng ngủ xác định anh thật sự không ở phòng khách lúc này mới đi vào phòng bếp rửa chén dọn dẹp này nọ.

Con thỏ lập tức biến thành cá chạch trơn trượt làm cách nào cũng không tóm được. Natsu có chút buồn bực cảm thấy trong lòng giống như là thiếu cái gì đó làm gì cũng không thoải mái.

Cô ngốc kia một mực muốn trốn tránh anh giống như cả đời cũng không muốn cùng anh giáp mặt! Trong lòng Natsu vô cùng bực bội ở trong văn phòng đi đi lại lại không ngừng.

“Lucy cậu làm gì với áo mưa rồi? Nói cho mình đi!” Lúc nghỉ trưa erza cọ cọ bên người lucy vừa ái muội cười cười vừa khách sáo.

Nhắc tới áo mưa mặt Lucy vọt cái đỏ bừng cô giả bộ trấn tĩnh nghiêng mặt sang chỗ khác, “Vứt... vứt rồi!”

“Vứt thật?” erza vươn hai tay xoay mặt cô lại mang theo ý cười nhìn Lucy “Không phải là cùng bác sĩ kia dùng chứ?”

“Cậu nói bừa gì thế!” Nhắc tới Natsu Lucy quả thực như giẫm phải đuôi mèo liền đẩy Erza ra đứng dậy, “Mình thật sự vứt rồi!”

Giấu đầu lòi đuôi bừa môi vừa định trêu chọc cô vài câu đã thấy Lucy trừng mắt, đôi mắt to ngập nước, mặt đỏ cũng như sắp thiêu cháy rồi cục lương tâm trời dạy buông tha cô “Được rồi được rồi cậu phản ứng lớn như vậy làm gì lại đây ngồi đi.”

Lucy chớp mắt thấy Erza thật sự không lấy mình làm trò cười nữa lúc này mới ngồi xuống. Chẳng qua tâm trạng vừa thật vất vả điều chỉnh tốt lại bị đánh vỡ.

Hiện tại cô chỉ cần nghĩ đến Natsu sẽ mặt đỏ tìm đập ngay cả dũng khí cùng anh đối diện cũng không có càng miễn bàn cùng anh mặt đối mặt rõ ràng trước buổi tối kia cô vẫn bình thường mà!

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lucy tràn đầy rối rắm “đều do bác sĩ Dragneel! Buổi tối hôm đó lúc mình gõ cửa vì sao anh ấy lại để cho mình đi vào! Kết quả là khiến mình phải chứng kiến một màn xấu hổ như vậy..... Hại mình hiện tại cũng không biết nên đối diện với anh như thế nào.”

Nhưng mà Lucy nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát “bác sĩ Dragneel tuy rằng có chút khó tính có đôi khi lại cố ý chọc giận mình nhưng thật ra là người rất tốt chẳng những cho mình ở miễn phí khi cô tặng món quà xấu hổ cũng không quá tức giận tuy rằng cuối cùng cũng đùa giỡn mình một chút.....”

Lucy cào tóc nghĩ đến buổi tối ngày đó trên mặt Natsu tươi cười trái tim lập tức đập thành thịch.

“Xong rồi! Có phải mình thích bác sĩ Dragneel rồi không?” Thân mình Lucy bỗng nhiên cứng đờ, mặt to hoảng sợ chớp chớp liên tục, “sao có thể như vậy? Làm sao mình có thể thích bác sĩ Dragneel! Thời hạn ba tháng mới được nửa tháng thôi mình lại nổi lên tâm tư xấu xa đối với bác sĩ Dragneel như vậy!”

“Hơn nữa bây giờ mình còn ở cùng một chỗ với anh ấy!” Trong đầu Lucy bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng tối hôm đó.....

“Không được! Như vậy không được!” Lucy lắc mạnh đầu như muốn đem gương mặt Natsu văng ra khỏi đầu. “Người như bác sĩ Dragneel sẽ không thích mình, mình từ nhỏ đến lớn đều luôn ngốc nghếch, thường xuyên bị người ta cười nhạo bắt nạt mà bác sĩ Dragneel không giống thế, anh ấy đẹp trai việc làm cũng tốt cần bản không cùng một loại với mình.”

“Mình phải khống chế chính mình! Không thể tiếp xúc nhiều với anh ấy được!”

Nghĩ đến đây, Lucy nhìn thời gian trên góc phải máy tính đã sắp đến thời gian tan ca lại là một buổi tối gian nan lông mi thanh tú nhăn lại vẻ mặt uể oải mờ mịt.

Bình thường Lucy đều về nhà sớm hơn Natsu nửa tiếng mấy ngày nay cô dùng nửa tiếng này hoàn thành rất nhiều việc tận lực giảm bớt cơ hội đối mặt với Natsu hôm nay cũng không ngoại lệ.

Cô xuống xe buýt liền chạy hồng hộc vào nhà đang định thả túi xuống vào phòng bếp làm cơm tối chợt nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ Natsu rằng rắc vang lên, Lucy vừa xoay người lại liền thấy Natsu đang lạnh mặt bước tới gần cô.

“Làm sao bây giờ?” Trái tim Lucy lại bắt đầu đập bùm bùm nhảy dựng lên, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi trong đầu đang tính toán hiện tại giả bộ không thấy anh ấy thì không kịp đã thấy trước mắt tối sầm ngay sau đó đã bị một bàn tay hơi lạnh nâng lên.

“Trốn tránh tôi?”

“Không.... không phải.” Trên mặt Lucy lập tức nổi lên hai vầng đỏ ửng khả nghi, đầu cũng bắt đầu choáng váng mỗi chỗ bị Natsu đụng tới đều bắt đầu nóng lên.

Cô nghiêng đầu tránh thoát ngón tay Natsu lui về phía sau hai bước cúi đầu nhỏ giọng nói: “Drag... bác sĩ Dragneel tôi đi nấu cơm.”

Nói xong quay người định chạy vào phòng bếp lại bị Natsu từ phía sau nhanh tay giữ chặt.

“Nói rõ cuộc em đang trốn tránh cái gì?” Ánh mắt đen của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên như vậy nhìn Lucy lại tự dưng làm cho cô cảm thấy tim đập loạn nhịp.(kai: xưng e lun)

“Tôi thật sự không....”

“Em đưa tôi áo mưa làm tôi hiểu lầm cũng là em.” Natsu cắt ngang Lucy nói vô lực phản bác nhìn chằm chằm cô đang chớp đôi mắt to, “Mà em như bây giờ là đang trách tôi?”

“Không.... không phải....” Thanh âm Lucy nhỏ như là muỗi kêu, khẩn trương đến nỗi gáy cũng toát mồ hôi thật vất vả mới nói ra được vài chữ.

“Vậy rốt cuộc là làm sao?” Natsu bước từng bước về phía cô gắt gao ép hỏi.

Bọn họ cách nhau gần như vậy, cô gần như có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của anh, Lucy kìm lòng không được lại lùi mấy bước cúi đầu ấp úng nói: “Không phải tôi đang trách anh chỉ là....”

Nói đến đây lại bỗng nhiên ngừng lại “không đúng à”, Lucy trong nháy mắt bỗng nhiên sáng tỏ, “mình không có lỗi gì cả đêm hôm đó lúc mình gõ cửa Natsu rõ ràng có thể ngăn cản mình vào! Nhưng anh ấy lại cố tình không làm! Hẳn là anh ấy có lỗi mới đúng!”

“Nói chuyện!” Lucy lui về phía sau Natsu liền đi tới thẳng đến khi đem Lucy áp sát tường lúc này Natsu mới vừa lòng dừng chân hai tay chống bên người cô cúi đầu ép hỏi.

“Anh ngày đó..... ngày đó..... ở trong phòng ngủ.....” Lucy cố lấy hết dũng khí nói ra kết quả nói được một nửa câu nói kế tiếp làm sao cũng không nói nên lời.

—————Plast time—————

Buổi chiều hết giờ làm, Lucy ôm hộp quà vui vẻ trở về nhà đang tưởng tượng vẻ mặt của Natsu khi nhận được quà thì nhận được tin nhắn của Natsu nói đêm nay anh có ca phẫu thuật không về ăn cơm.

Lucy đang đầy hào hứng nháy mắt như bị dội một chậu nước lạnh liền dập tắt.

Cô chán nản làm cơm tối lại ủ rũ một mình ăn cơm. Tắm rửa xong nằm trên giường đồng lõa tai nghe động tĩnh bên ngoài nhưng mà cô đợi đến nửa đêm Natsu vẫn chưa trở về!

Cuối cùng, Lucy thật sự là chống đỡ không được quyết tâm cầm quà vào phòng ngủ Natsu đặt ở trên bàn đầu giường.

Vừa định đi ra ngoài thì thấy trên bàn Natsu có một xấp giấy trắng cùng bút liền quay lại rút ra một tờ giấy trắng viết một dòng chữ: “Bác sĩ Dragneel đây là quà Giáng Sinh tặng anh hy vọng anh sẽ thích.”

Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy những lời này quá nghiêm túc liền vẽ một cái mặt cười nhăn nhở. Lúc này mới buông bút trở về phòng.

Natsu kết thúc phẫu thuật về nhà đã rạng sáng, anh mỗi một đi vào phòng tắm tắm rửa xong liền ngã xuống giường ngủ thẳng.

Mấy hôm trước bệnh viện bọn họ có một ca phẫu thuật ung thư buồng trứng vốn là phải cắt bỏ cả hai bên buồng trứng kết quả là không biết như thế nào bác sĩ mổ chính lại nhớ nhầm chỉ cắt bên trái để lại bên phải!

Hôm nay kiểm tra lại tình trạng bệnh nhân không được khả quan lắm sáu khối u đều có xu hướng chuyển biến xấu.

Các bác sĩ cùng nhau thảo luận hơn nửa ngày chưa tìm ra nguyên nhân cuối cùng nhìn lại bệnh án lúc này mới phát hiện thì ra bác sĩ mổ chính nhầm lẫn.

Đây là sự cố nghiêm trọng trong ngành y về mặt viện trưởng khẩn thiết vỗ vai Natsu, “Natsu tất cả dựa vào cậu!”

Lucy trình trọng gật đầu, chỉ nói “yên tâm” liền đi thẳng vào phòng phẫu thuật.

Tuy rằng tính cách anh lãnh đạm nhưng mà khi tiếp xúc với bệnh nhân không tự cao tự đại trong lúc phẫu thuật cũng tuyệt đối không sơ sót.

May mắn là bệnh nhân kia có thể chất tốt trong vòng một tuần làm hai cuộc phẫu thuật lớn như vậy vẫn chống đỡ được.

Từ phòng phẫu thuật đi ra áo trên người Natsu đã ướt đầm mồ hôi.

Anh từ chối đề nghị để bác sĩ trực ban đưa về nhà tự điều chỉnh tốt trạng thái rồi chậm rãi lái xe về nhà.

Vừa vào nhà cả người mệt mỏi rũ rượi anh thật vất vả tắm rửa xong ngay cả tóc cũng chưa kịp lau khô liền ngã xuống giường ngủ làm sao còn có thể chú ý tới món quà Lucy đặt trên bàn!

Sáng hôm sau Lucy tỉnh dậy thấy phòng Natsu vẫn im ắng, liền không đánh thức anh vẫn như cũ chuẩn bị bữa sáng cho anh để trên bàn xong liền đi làm.

Cô vừa đến công ty không đợi đi đến chỗ ngồi của mình Erza đã mang về mặt nhộn nhạo vọt lại đây, “Thế nào, quà tặng ngày hôm qua không tồi chứ?” Nói xong còn dùng bả vai mập mờ huých vai cô.

Lucy chớp chớp mắt, cảm thấy ù ù cạc cạc, sao biểu tình hiện giờ của Erza giống y như đồng nghiệp ngày hôm qua trong phòng hội nghị vậy!

Cô nhìn đôi mắt chờ mong của Erza thành thật nói: “Mình còn chưa mở ra.”

Lucy xấu hổ không dám nói là cô đưa cho Natsu bởi vậy chỉ có thể nói dối, “Tối hôm qua về nhà vội quá nên quên mất.”

Erza đang háo hức đột nhiên không có chỗ phát tiết khuôn mặt tươi cười cũng tắt ngúm. Cô vỗ vỗ bả vai Lucy ghé tai cô dặn dò: “Cậu mở xong nhất định phải nói cho mình biết nhé?”

“Cậu cũng tò mò?” Lucy liếc mắt nhìn Erza một cái vừa đặt túi xách lên ghế vừa hỏi.

“Ừ!” Erza giả bộ nghiêm túc lại nhấn mạnh một câu, “Nhất định phải nói cho mình biết nhé nhớ chưa?”

“Ừ.” Lucy gạt đầu ngồi xuống mở máy tính do dự trong chốc lát lại lấy ra điện thoại di động đặt lên bàn.

Natsu tỉnh lại đã là giữa trưa rửa mặt xong đi vào bếp quả nhiên thấy bữa sáng Lucy làm cho anh nhưng mà đã nguội lạnh.

Natsu nhất thời tiếc nuối lấy ra điện thoại vừa định kêu cơm bên ngoài lại nghĩ đến thức ăn chán ngấy đó khẩu vị bỗng nhiên mất hẳn.

Dứt khoát buông điện thoại xuống bật bếp hâm cháo cho nóng lại lấy dưa muối ra xào lại thức ăn rồi ngồi xuống ăn.

Xong cơm trưa lại thông thả đi ngâm mình trong nước ấm Natsu chỉ cảm thấy tất cả trên người đều giãn ra một đêm mỗi một liên tan biến.

Anh chậm rãi kéo cửa sổ phòng ngủ ra cho thông gió, thuận tay cầm lấy một quyển sách trên giá sách ngồi trên giường đang chuẩn bị đọc thì thấy hộp quà trên bàn toàn bộ lực chú ý liền đặt hết lên đó.

“Cái gì vậy?” Natsu buông sách đưa tay cầm lấy chiếc hộp kia lắc lắc bên tai không nghe ra cái gì.

Bỗng nhiên liếc thấy tờ giấy trên bàn vừa cầm lên nhìn nhất thời vui vẻ thì ra là cô ngốc kia mua quà cho anh. Không ngờ còn có lương tâm đến vậy.

Tâm tình Natsu thực tốt muốn mở ngay hộp quà. Động tác nhanh nhẹn, ngón tay linh hoạt rất nhanh đã đem gói quà kia mở ra lộ ra bên trong cái gì đó.

Ai ngờ vừa thấy món đồ Natsu luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc chỉ một thoáng như giẫm phải đuôi mèo đột nhiên ném mạnh cái đó ra thật xa quần bách đến nỗi cả hai tai đều đỏ bừng. Anh sững sờ nhìn gói đồ trên giường, một lúc lâu sau cũng chưa hồi phục tinh thần.

“Lucy như vậy mà tặng cho mình loại đồ này? Đầu cô ta bị úng nước sao?”

Natsu thật vất vả ổn định tâm trạng lại duỗi tay cầm lấy cái đồ mình vừa quăng đi nhanh chóng xé mở bao, vừa nhìn thấy liền biến sắc.

“Đúng vậy là áo mưa! Có nhìn một trăm lần cũng là áo mưa!”

“Đây là cái quái gì vậy!”

Natsu buông hộp áo mưa xuống hít một hơi thật sâu. Lông mi anh tuần nhú lại “có phải Lucy thích mình không?”

Anh vắt óc nhớ lại từng chi tiết từ khi anh và Lucy ở chung càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

“Đúng rồi, Lucy thích mình! Nhất định là cô thích mình!” (kai: ATSM z)

“Lucy nhìn thấy mình sẽ đỏ mặt, lúc mình lái xe thì nói mình phải cẩn thận..... Quan trọng hơn là.....” Natsu hơi ngừng lại, “mỗi sáng cô đều làm điểm tâm cho mình!”

“Không phải người ta đều nói là muốn có được trái tim của một người đàn ông, trước hết phải bắt được dạ dày sao! Hóa ra cô ngốc kia chọn cách này!”

Natsu bừng tỉnh tự cho là tìm được nguyên nhân Lucy tặng anh áo mưa rồi trong lòng lập tức dương dương tự đắc đứng lên.

“Nhìn đi quả nhiên mị lực mình rất lớn tóm được cô ngốc kia dễ như trở bàn tay!” (trèo cao wá bay xuống dùm cn =.=’”)

“Nhưng mà.....” Natsu cúi đầu nhìn hộp áo mưa trên giường kia, trong lòng có chút khó xử.

“Lucy đã tặng mình áo mưa, ý tứ kia không cần nói cũng biết. Nhưng còn mình, mình thật sự thích Lucy sao?”

Natsu nhéo nhéo mũi trong lòng trăm lần tự hỏi.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên di động đặt trên giường đینگ đینگ vang lên, anh vừa cầm lấy thì thấy là tin nhắn của Lucy: “Bác sĩ Dragneel, anh có thích quà tôi tặng không?(>/////<)”=“>

Natsu nhìn chăm chăm biểu tình thẹn thùng kia, hô hấp bỗng nhiên cứng lại, kim lòng không được nghĩ tới lúc ở văn phòng anh, cảnh tượng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ bừng khi cởi quần áo.

Anh thay thuốc cho cô, mặc áo lót cho cô.....

Natsu càng nghĩ tim đập càng nhanh ngay cả hốc mũi cũng nóng lên cuối cùng dứt khoát cởi áo len trên người xuống chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng.(kai: ái chà chà s lúc đó ko đỏ mặt zờ thì lại đỏ)

Anh đưa tay chạm chạm vào màn hình di động đã sắp tắt, ma xui quỷ khiến thế nào khi chạm vào cái biểu tình kia thẹn thùng, liền đẩy gọng kính, nhả ra hai chữ: “Rất thích.”

Lúc nhận được tin nhắn của Natsu Lucy đang ăn cơm trưa. Biết Natsu thích quà cô đưa thì vô cùng vui vẻ ăn cơm cũng nhiều hơn hai bát so với bình thường.

“Nhưng mà trong hộp quà rốt cuộc có cái gì vậy? Ngay cả bác sĩ Dragneel khó tính như vậy cũng có thể lấy lòng?”

Trong lòng Lucy ngứa ngáy khó chịu. Thật vất vả đợi đến khi tan ca cũng quên cả tạm biệt Erza chạy thẳng đến trạm xe buýt.

Mà bên này, Natsu chẳng những tắm rửa thật tốt thậm chí còn gọi điện thoại đặt một bó hoa hồng cắm ở trong phòng ngủ. (kai: ghê z cha natsu: s cảm thấy hồi hộp wá z nè lucy: mún ăn đấm ko z natsu)

Nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của cô ngốc kia khi về Natsu nhất thời cảm thấy trong lòng cực kỳ khoái trá “nếu cô thích mình như vậy chủ động như vậy, mình sẽ phục vụ theo yêu cầu cho cô!”

Natsu nằm ở trên giường trong lòng bắt đầu chờ mong đêm nay.

Kỳ thật anh có một tật xấu ít người biết cũng là nguyên nhân mẹ anh vội vã muốn anh kết hôn.

Tuy rằng xu hướng của anh bình thường nhưng là có thể là vì học y đối với vấn đề nam nữ đặc biệt lãnh đạm, thậm chí trong lòng gần như không có khát vọng có vài lần xúc động cũng đều tự mình động thủ giải quyết.

Học y nhiều năm làm cho anh có tính sạch sẽ, thậm chí có thói quen rửa tay bất cứ lúc nào. Đối với anh trong tiềm thức cũng cảm thấy chuyện đó có chút không vệ sinh. Thậm chí là cùng phụ nữ hôn môi, anh cũng có chút ghét bỏ.

Sau khi thấy Lucy đưa cho anh áo mưa, phản ứng đầu tiên chính là khiếp sợ nhưng sau đó lại là tha thiết chờ mong.

Ngoại trừ lúc còn trung học đây là lần đầu tiên Natsu như vậy kể từ khi học y tới nay anh có khát vọng mãnh liệt với phụ nữ như thế.

Cửa truyền đến tiếng mở khóa, Natsu ngồi bật dậy biết là Lucy đã về.

“Bác sĩ Dragneel anh có ở nhà không!” Lucy đổi dép đem đồ ăn đã mua đặt vào phòng bếp sau đó mới vào phòng khách. Natsu từ phòng ngủ đi ra ngoài cười lên tiếng chào hỏi.

Bỗng nhiên cô có chút ngại ngùng cúi đầu nói, “Bác sĩ Dragneel quà.....”

“không tệ.” Natsu bước đến gần Lucy, đôi mắt đen như mực gắt gao tập trung nhìn cô, không biết tại sao, Lucy vừa tiếp xúc với ánh mắt sáng quắc kia, bỗng nhiên cảm thấy cả người căng thẳng, nhin không được mà bắt đầu khiếp đảm đứng lên.

“A, thật ra là tôi.....”

Một câu còn chưa nói xong, đột nhiên bị Natsu kéo vào trong lòng, Lucy kinh hãi ngay cả hô hấp cũng ngừng lại mở to mắt nhìn Natsu.

Natsu một tay ôm cô tay kia thì tháo mắt kính xuống cúi đầu chụp lên môi cô.

kai*cầm mirô*: hãy cho tui bít cảm giác của nat khi dc hôn chế lu ra s

lucy*có 1 cục tức*:.....

natsu: thý nó ngọt ngọt mềm mềm giống như uống mật ong hay ăn kẹo nữa ns chung là còn hơn thế nữa

lucy*cục thứ 2 trỗi dậy*:.....

gray*cầm máy ghi âm*: z hãy cho tui bít cảm giác khi thý trg hộp và có thứ “đặc biệt” thì nat ra s

lucy*thêm 1 cục nữa*:.....

mira*chụp hình*: hãy cho bít cảm giác của thánh nat hiện tại của thánh nat ra s

lucy*1 cục nữa*:.....

natsu: rất đã và sáng khoái thý vui vui trg lòng và mún thêm nữa

lucy*nhìn ko nổi nữa*: mấy ng’ giỡn mặt zì tui hả coi tui là ng’ vô hình à *lucy kick*

m.n: gomennasaiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii lucyyyyyyyyyyyyyyyyyy

Cả đám pị đánh văng ra ngoài, 1 đứa húp nc, 1 đứa ăn cây, 1 đứa pị gái đánh và 1 đứa thì pị văng vô nhà chữa trị.

22. Chap 22

xl vì đã cho mina đợi lâu vì lịch hc của kai ngày càng gia tăng dân số ý nhằm gia tăng bài hc nên hôm nay kai sẽ vót ngày cúi bài này nhưng mina đừng lo ng’ pạn của kai sẽ dùng acc của kai để vót dùm kai nên mina đừng chọi gạch nhá!

*Lưu ý: pạn kai cóa đầu óc hơi đen nên ai ko đọc đc truyện 18+ về nalu này thì lm’ ơn hãy tua nha, arigatou!

Đột ngột bị hôn môi, đầu óc Lucy nhất thời trống rỗng, hai mắt mở to ngây ngốc mặc cho Natsu hôn.

Thẳng đến khi lưỡi ấm áp của anh bắt đầu cạy mở hàm răng của cô, ý đồ dây dưa thêm một bước nữa lúc này Lucy mới bỗng nhiên bừng tỉnh vội vàng đẩy Natsu ra.

Nhưng mà Natsu lại căn bản không thềm để ý đến chống cự của cô chỉ nghĩ là cô then thùng một tay vắn gắt gao cố định tấm lưng mảnh khảnh của cô, đem cô ôm sát vào ngực mình tay kia thì giữ cầm cô thay đổi góc độ hôn tiếp.(lucy*nóng máu*: s thg’ nat tỉnh zữ z kai: thánh nat cóa khác -_-)

Môi cô thực mềm mại ướt át, hương vị tươi mát so với trong tưởng tượng tuyệt hơn rất nhiều hôn lên rồi sẽ không muốn buông ra. Natsu càng hôn càng nghiện thậm chí còn không thể dừng được.

Tay kia đặt trên lưng Lucy cũng bắt đầu dao động ở eo của cô sờ soạng, động tác càng ngày càng nóng cũng càng ngày càng sắc tình.(lucy*sát khí*: SMLT chụy hả kai*can ngăn + đổ mồ hôi*: bênh tễnh đề chụy cóa j’ từ từ ns)

“Ừm.....” Lucy lần đầu tiên bị hôn nhưng lại là cưỡng hôn, hai chân mềm nhũn giống như sợi mì ngay cả thân thể mình cũng nhanh chóng không chống đỡ được, hai tay không tự chủ nắm lấy áo Natsu dựa vào anh mới miễn cưỡng không trượt xuống.

Natsu là người vô cùng lạnh lùng nhưng nụ hôn của anh lại như là ngọn lửa cháy hừng hực nháy mắt khiến cho thân thể Lucy nóng hầm hập, ý thức cũng dần mơ hồ.

Thẳng đến khi bị hôn sắp hít thở không thông mới khôi phục được chút lý trí, liều mạng lắc đầu muốn thoát khỏi môi Natsu đang thân mật như bóng với hình.

Natsu cũng không cho cô lùi bước đã nếm qua vị ngọt như vậy đàn ông sao có thể buông tha.

Lưỡi anh không ngừng cuốn lấy cái lưỡi đang né tránh của cô, chặc chặc mút vào một tiếng, đầu lưỡi thỉnh thoảng còn lướt xẹt qua khoang miệng cô đưa tới cho Lucy một trận run rẩy.

Khí lực phản kháng tích góp từng tí một lúc trước thoáng cái liền sụp đổ hoàn toàn chỉ có thể giương ánh mắt ướt át mặc cho Natsu hôn trong hôn ngoài.

Cho đến khi Natsu dừng lại để thở lúc này Lucy mới nhắm đúng cơ hội đẩy anh ra.

“Dra..... bác sĩ Dragneel anh..... muốn làm gì?” Tim Lucy đập thành thịch quả thực giống như con thỏ ở trong lồng một phát định nhảy ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, môi cũng hơi hơi sưng đỏ. Tuy rằng trong lời nói mang theo khẩu khí chất vấn nhưng lại mềm nhũn một chút uy hiếp cũng không có.

Ánh mắt Natsu sau khi tháo kính có chút mơ hồ, anh nheo cặp mắt hẹp dài đưa tay bắt đầu cởi nút áo của mình thanh âm vẫn lạnh như băng, “Làm như em muốn.”

Anh ném áo ngủ trên sàn lộ ra lồng ngực rắn chắc bước tới gần Lucy.

”Mình muốn anh ta làm cái gì??” Lucy nghĩ không ra thấy Natsu đã thoát nửa quần áo trên người lập tức hoảng sợ trừng mắt từ từ lùi lại sau sô pha.

“Bác sĩ Diệp..... anh..... anh bình tĩnh một chút!” Giờ phút này, Lucy đúng là có chút sợ, “mình không chán ghét Natsu cũng không ghét anh ta hôn môi nhưng mà..... Giờ anh ta ở trước mặt mình cởi quần áo, điều này nghĩa là sao?”

Lucy thấy Natsu càng gần, kích động nhìn xung quanh túm lấy gối ôm trên sô pha ném tới chỗ anh “Natsu Dragneel tôi nói cho anh biết..... anh..... anh..... đừng làm vậy!”

Lucy bị dọa, hai mắt đỏ lên, trong thanh âm cũng mang theo chút nước mắt, bộ dáng rất ủy khuất. Natsu thấy thế nhất thời nhú mày, dừng bước. Cho dù là như vậy thì điều này cũng làm quá rồi.

Nhưng mà hiện tại anh đang sôi trào nhiệt huyết sẽ không so đo với cô. Natsu đi vài bước đã đến bên cạnh Lucy, ôm lấy cô đem cô áp đảo ở trên sô pha, môi ở bên cổ cô mút vào hai tay cũng không nhàn rồi không ngừng ở trên người Lucy thăm dò.

“Dừng! Dừng như vậy!” Nước mắt Lucy liên tục chảy xuống, cô liều mạng giãy dụa nhưng thoát không khỏi kìm hãm của Natsu chỉ có thể bất lực khóc òa lên.

Natsu nhú mày, sắc mặt trầm xuống, động tác trên tay cũng ngừng lại, “Khóc cái gì?”

“Anh dứt ngay!” Lucy khóc ánh mắt nhìn Natsu giống như anh là mãnh thú hồng thủy.

Natsu bị cô nhìn như vậy trong lòng đột nhiên phát cáu. “Rõ ràng là cô ta đưa cho mình còn hỏi mình có thích hay không, kết quả là lại giống như là mình ép buộc cô ta vậy!”

“Lucy Heartfilia em đang làm cái gì vậy hả?” Thanh âm của anh giống hằm bằm, đâm thẳng vào lòng Lucy.

“Tránh ra!” Lucy gom lại hơi sức toàn thân, một tay trực tiếp đẩy Natsu không có phòng bị xuống sô pha, lau nước mắt trên mặt đi thẳng vào phòng ngủ, “Tôi muốn dọn đi! Tôi không muốn ở đây nữa!”

Natsu không đề phòng bị cô đẩy, ngã nhào xuống đất vừa định đứng lên chợt nghe thấy cô nói những lời này trong lòng nhất thời hỏa khí bùng lên, “cô quay lại cho tôi!”

Anh cũng không để ý trên người còn đau, trực tiếp từ phía sau túm lấy tay Lucy dùng tư thế tuyệt đối cưỡng ép đem cô áp ở trên tường, nghiêm mặt trên cao nhìn xuống nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai cho phép em đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đầy nước mắt vẫn ngẩng đầu nhìn Natsu trong mắt tràn đầy chán ghét và kinh hoàng, “Tôi..... tôi nghĩ anh là người tốt..... sao anh có thể như vậy.....” nói xong nước mắt lại rớt xuống, “Tôi trả tiền thuê nhà cho anh, tôi không ở đây nữa.”

“Tôi làm sao?” Hai mắt Natsu bốc hỏa, trái tim giống như bị người ta dùng sức đè ép, vừa đau vừa sưng, “Tôi cưỡng gian em?”

Anh lạnh lùng nhìn Lucy đang co rụt lại, nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết, “Em tặng tôi quà chẳng lẽ không phải ý này?”

Anh nhìn Lucy phút chốc tròn mắt, gần từng tiếng giống như rít răng, “Hay là em đưa tôi cái đó để thổi bong bóng chơi, hả?”(kai: chắc z *gật đầu*)

“Quà là cái đó hả ???” Lucy không dám tin nhìn Natsu “mình đưa cho anh ta cái đó ? Sao có thể ? Vì sao công ty lại đem cái đó thành quà tặng cho nhân viên ?”

“Lucy Heartfilia em câm hả? nói chuyện!” Sắc mặt Natsu như băng, tức giận quát Lucy.

“Tôi..... Tôi.....” Lucy cắn môi ngẩng đầu sợ hãi hỏi Natsu “Tôi đưa cho anh đúng là.... là cái đó ?”

“Chính em tặng cái gì em cũng không biết sao?” Natsu thật bị tức đến điên rồi, nói so với bình thường cũng hơn rất nhiều, anh hung hăng nhìn chăm chăm Lucy, ánh mắt kia quả thực giống như muốn đem cô nuốt ngay vào bụng!

Lucy nhất thời vô cùng xấu hổ, hận không thể chui đầu xuống đất.

Cô bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt của đồng nghiệp lúc ấy ở phòng hội nghị khi cô gơ tay, lại nhớ đến biểu tình xem kịch vui của Erza. Nhất thời bừng tỉnh thì ra bọn họ đều biết trước trong hộp là cái gì!

“Đúng, thực xin lỗi..... Tôi không biết trong đó là gì.” Hai tay nhỏ bé của Lucy gắt gao nắm góc áo, ngại ngần không dám nhìn vào mắt Natsu “Bác sĩ Dragneel, tôi sai rồi.....”

“Em không biết? Em tặng mà không biết?” Natsu nhìn cô vừa tức lại thương tiếc, anh không lưu tình chút nào nắm lấy cổ cô, bắt buộc cô đối diện với mình, “Rất cuộc là có chuyện gì, nói!”

Lucy chớp mắt nhìn Natsu nổi trận lôi đình, chột dạ, cũng không dám giãi bày, thành thành thật thật nói: “Đó là công ty phát, tôi nghĩ bên trong hẳn là đồ tốt hơn nữa mấy hôm trước anh lại tặng tôi bánh ngọt, tôi..... tôi nghĩ đem quà này tặng cho anh.... ai biết là ở bên trong lại có.....”

Lucy suy nghĩ một chút liền nắm lấy cổ tay Natsu lắc lắc, mắt to tội nghiệp nhìn anh, “Bác sĩ Dragneel, thực sự xin lỗi tôi..... tôi cứ nghĩ đó là thứ tốt nên mới tặng cho anh.”

“Cho nên em dùng quà miễn phí của công ty tặng cho tôi ?” Natsu lạnh lùng nhướn mày, từng bước ép hỏi.

“Phải, phải.....” Lucy đầu nhỏ giọng trả lời, mặt đã hồng rực.

“Lucy Heartfilia, được lắm! Em được lắm!” Natsu buông cô ra lạnh lùng nhìn cô một cái nhắc chân đi thẳng trở về phòng ngủ.

Chỉ còn lại một mình Lucy đỏ mặt đứng ở phòng khách trong lòng vô cùng xấu hổ.

“Là cái đó thật sao ? Quà là món quà lớn! Công ty đúng là hại người mà! Có nên đi theo bác sĩ Dragneel xin lỗi không đây?” Lucy đứng phòng khách do dự mãi cũng không hạ được quyết tâm.

Cô đã có bài học rồi lần này không dám tùy tiện quyết định nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, liền lấy điện thoại ra gọi cho nó “erza cậu nói thật cho mình công ty chúng ta hôm đó tặng quà có phải là cái đó không?”

“Cậu đã mở ra? phụt hahaha” Erza ở bên kia cười không ngừng, “Thế nào, Lucy lần đầu tiên thấy cái đó, thích không?”

“Erza!” hiện tại Lucy không có tâm trạng cùng cô nói giỡn, “Cậu đã sớm biết đúng không?”

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó mới truyền đến thanh âm cố nín cười của erza, “Lucy..... không phải mình đã sớm biết..... mà là toàn công ty trừ cậu ra..... ai cũng biết hết!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy lập tức sụp xuống, cô ngắt điện thoại, áy náy nhìn về phía phòng ngủ Natsu, “hóa ra không phải bác sĩ Draneel xấu mà tất cả đều là lỗi của mình.”

“Bọn họ nói đúng, mình thật là ngốc!”

Lucy yên lặng buông điện thoại, bước từng bước đến ngoài cửa phòng Natsu, thấp thỏm gõ gõ cửa, “Bác sĩ Dragneel.... thực xin lỗi.... tôi có thể vào không?”

“Cửa không khóa.” Natsu lên tiếng, thanh âm hơi khàn khàn.

Nghe thấy anh nói như vậy, đáy lòng Lucy thở phào nhẹ nhõm, “ít nhất bây giờ bác sĩ Dragneel còn bằng lòng gặp mình”, lập tức cô lấy lại bình tĩnh đẩy cửa đi vào. Không ngờ vừa mới nhìn lên, nhất thời liền ngây ngốc tại chỗ.

Nửa người Natsu tựa vào đầu giường, khuôn mặt bình thường luôn tuấn tú mà lạnh lẽo lúc này lại hơi nhiễm chút trêu chọc, hai tay đang kéo quần ngủ lên.

Nhìn thấy cô vào cũng không tránh tiếp tục động tác như cũ, thậm chí còn nhếch môi nhìn cô mỉm cười, giọng trêu chọc nói: “Đẹp mắt không?”

Lucy “AAAAAAA” một tiếng toàn thân đổ bưng rầm một phát đóng cửa phòng, thất tha thất thểu trở về phòng ngủ, nằm phịch lên giường đem mặt chôn dưới gối.(kai: tội thiệt pị thánh nat đy troll ngược lại)

“AAAAA!! mình không muốn sống nữa! mình thế kia nhưng lại nhìn bác sĩ Dragneel cái kia cái kia.....” Tim Lucy như muốn vọt ra khỏi cổ họng, toàn thân nóng rực, “cái gì mà giải thích, cái đó, đều không muốn dậy nữa.”

Mà trong phòng, Natsu một cười trợn thoải mái nhớ tới bộ dáng Lucy ngỡ ngác vừa rồi lúc này mới cảm thấy trong lòng bớt hờn dỗi một chút.

“Hừ, dám lấy đồ miễn phí lừa anh đây thì anh đây sẽ trả đũa lại, ko dễ vậy đâu!” Trong đầu Natsu hiện ra cặp mắt nâu to tròn của Lucy cùng đôi môi mềm mại kia không biết thế nào chỉ cảm thấy bộ vị vừa mới phát tiết lại bắt đầu rục rịch đứng lên.

“Chắc chắc, lần này cho cô thoát đường để cho anh đây lại bắt được cơ hội nữa!” Ánh mắt Natsu sáng quắc trong đôi mắt đen rực lên khát vọng.

————End Plast time————

Trong phòng kai:

kai: Natsu phỏng vấn một chút, anh làm thế nào lừa được Lucy tới tay, không, đuổi tới tay?-natsu trầm mặc, giả bộ thâm trầm.....

erza: nói một chút đi mà!! Chỉ cần vài điểm chính là được rồi! Thứ tốt nên chia sẻ phải không!

natsu tiếp tục trầm mặc.....

mira: Làm ơn đi mà.....

natsu lạnh lùng chỉ chỉ mặt.

cả đám: [o] dựa vào mặt? Anh muốn tụi nỳ đi thẩm mỹ?

natsu: không là dựa vào không biết xấu hổ.

cả đám:.....

Ngoài phòng

lucy*nóng mau: mấy ng' nỳ mún chết sớm thì phải nếu cái cửa ko cài mã khóa là coi chừng r' đấy

wendy*đổ mồ hôi*: lucy-san đừng cóa wan tâm họ nữa kệ họ đi

lucy*dụ lại*: ừm thui cx đc *nghe* ngày mai phải tính sổ zì mấy ng' nỳ ms đc

23. Chap 23

Vốn phải là khẩu khí chất vấn, cuối cùng lại giống như cô yếu thế.

“thì ra là em để ý cái kia.” Natsu nhướn mày, đầu lại cúi thấp xuống cái trán gần như chạm vào Lucy “Là em câu dẫn tôi trước, tôi không thể ko trả đũa được.”

“không.... tôi..... ý tôi là..... anh rõ ràng..... rõ ràng có thể không cho tôi đi vào.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ bừng, sau một lúc rốt cục nghẹn ra được một câu đầy đủ.

Nghe thấy cô nói những lời này, Natsu bỗng nhiên nở nụ cười, anh cũng không thường cười nhưng mà khi cười lộ lên lại hết sức anh tuấn đẹp mắt, Lucy nhất thời liền ngây ngốc tại chỗ.

“À.....” Natsu nhướn mày, “Nhưng mà tôi không muốn thế.” anh nhìn Lucy nháy mắt tức giận đưa tay xoa xoa tóc cô chậm rãi nói: “tôi chỉ học từ em.”

Lucy sửng sốt có chút không hiểu, “Cái gì?”

“không phải em có thể mở hộp ra xem bên trong có gì sao.” Natsu hơi hơi quay đầu đi môi cúi càng thấp gần như chạm vào môi Lucy.

“Nhưng mà..... không giống với.....” Lucy mặt đỏ lên, lui bả vai, cố gắng dựa vào trên tường còn cúi đầu nhỏ giọng phản bác nhưng Natsu cách cô càng ngày càng gần hơi thở ấm áp phun trên mặt cô. Cuối cùng, đầu óc Lucy gần như trống rỗng không thể nhớ những gì sau đó.

“Vì sao anh ta lại thế? Chẳng lẽ anh ta lại muốn hôn mình? Vậy rồi cuộc mình nên đẩy hay không đẩy?”

Trong lòng Lucy vừa chờ mong lại vừa giãy dụa, biểu hiện ở trên mặt chính là một bộ dáng ngây ngốc phản ứng gì cũng không có.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, tay Lucy giật giật lại giống như là đeo đá ngàn cân làm sao cũng không nhấc lên được chỉ có thể trơ mắt nhìn gương mặt đẹp trai của Natsu áp lại càng gần.

“Để cho anh ta hôn đi dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị hôn hơn nữa..... mình.... mình còn rất thích cùng anh ta.....”

Lucy ngượng ngùng nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run thuận theo giống như là con thỏ ở trước mặt chủ nhân lộ ra cái bụng.

Natsu vốn muốn đùa cô một chút, lúc này thấy bộ dáng của cô cũng nhẹn không được, cúi đầu đặt môi mình lên môi cô.

Vừa lúc đó, tiếng chuông chói tai chợt đánh vỡ bầu không khí lãng mạn của hai người.

Cả người Lucy run run, bỗng nhiên thanh tỉnh. Vội vàng đẩy Natsu ra nhân cơ hội nhận điện thoại nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

“Lo.... Loke..... có chuyện gì vậy?” Khuôn mặt Lucy đỏ bừng, đầu vẫn mơ hồ thanh âm so với bình thường mềm mại hơn rất nhiều, Loke nghe thấy bước chân cũng ngừng lại.

“Lucy đêm Giáng Sinh chúng ta ra ngoài chơi được không?”

“Được!” Lucy gần như không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Chỉ cần có thể bớt đối mặt với Natsu bảo cô làm gì cũng được! (kai: chị đi chết chị chịu ko lucy: mún cái j' kai: dạ ko cóa j'*đổ mồ hôi*)

Nghe thấy Lucy trả lời rất nhanh, Loke đầu tiên là kinh ngạc một chút sau đó lập tức thoải mái, “Vây được hôm đó hết giờ làm cô ở dưới công ty chờ tôi, tôi đến đón cô.”

“Ừm.” Lucy thuận theo lên tiếng lại cùng Loke hàn huyên vài câu rồi ngắt điện thoại.

Đêm Giáng sinh, Lucy buông di động trong lòng bỗng nhiên êm ả, “không biết bác sĩ Dragneel trải qua như thế nào.”

“Nhưng mà nhất định có rất nhiều người muốn cùng anh ta trải qua đêm Noen” Lucy hơi buồn cúi đầu, đôi mắt to ảm đạm.

Lúc ăn cơm tối, Natsu bắt được cơ hội lại chọc Lucy một phen nhìn bộ khuôn mặt hồng hồng của Lucy, tâm tình thật tốt thậm chí vẫn duy trì đến sáng hôm sau, tươi cười hơn rất nhiều so với bình thường làm cho các y tá nhỏ ai cũng sáng mắt lên lên lút bàn tán.

Gần đây Natsu đang chuẩn bị làm phẫu thuật ung thư dạ dày cho một cô bé đang học trung học tên là Wendy Marvell vốn nên tiến hành sớm chỉ là thân thể cô bé không tốt lắm nên mới kéo dài đến bây giờ.

Buổi sáng theo thường lệ Natsu đi đến phòng bệnh kiểm tra tình hình của Wendy phát hiện thân thể của cô bé đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước đó cứ tiếp tục như vậy qua một hai ngày nữa là có thể phẫu thuật được rồi.

Wendy tuy rằng bị ung thư nhưng lại rất lạc quan trên mặt luôn luôn tươi cười lại khiến cho người ta nhìn mà đau lòng. Natsu xoa xoa đầu bé gái cổ vũ vài câu vừa định rời khỏi phòng bệnh chợt nghe tiếng ở phía sau rụt rè hỏi: “Bác sĩ Dragneel, ngày mai cháu có thể xuất viện 1 lần không, 1 tiếng là được rồi.”

“không được.” Natsu nhú mày, “Trước khi phẫu thuật cháu tuyệt đối không thể ra ngoài!”

“Vậy sao?” cô bé thất vọng cúi đầu, “Nhưng tối mai là đêm Giáng sinh lớp cháu có hoạt động.... cháu.... cháu rất muốn tham gia.....”

“Đêm Giáng sinh?” Natsu đẩy mắt kính nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của bé gái, thanh âm phóng nhanh, “vậy thì.... được rồi.... 1 tiếng thôi cũng được.”

Cô bé đó nghe vậy rất vui mừng nói” cảm ơn bác sĩ cháu sẽ ko về lâu đâu”

Ra khỏi phòng bệnh của Wendy, Natsu lại đi kiểm tra vài bệnh nhân nữa, xong mới trở về văn phòng của mình. Đặt ống nghe và tài liệu lên bàn chuyện đầu tiên chính là xem lịch ngày mai.

Đêm Giáng sinh, anh nhìn chăm chăm vào cái số 24 kia một hồi lâu bỗng nhiên cong môi cười lấy điện thoại di động ra, “Tôi muốn đặt hai chỗ gần cửa sổ tối ngày 24.....”

trong phòng kai

natsu: erza cậu nhìn chăm chăm máy tính làm gì?

erza *chảy nước miếng*: ngôi sao này thật đẹp trai à nhìn bao nhiêu cũng không chán!(ý là đg nhìn cái bánh trong máy tính)

natsu: cậu không nghĩ tới mắt sao? tớ nói cho nghe nè erza cậu cứ tiếp tục nhìn máy tính nữa sẽ bị mù mắt!

erza *hoảng*: vậy s nhìn thứ ngon lém.....

natsu: Nhìn cái tủ lạnh nhà bà tg á nhieu bánh lém tha hồ ăn.

erza: ý hay đấy

kai*nóng*: giỡn zì chuy à nếu mún thì vô nhà gray mà ăn ở đó còn nhieu hơn chuy nữa

natsu và erza: ờ ha cx phải

gray*đánh mà ko nhìn*: xem tui là ng' vô hình thì thui đề còn mún wậy nữa à

kai và nat*chảy mồ hôi*: gray ư hình như....

gray: cái j' *xoay wa + đổ mồ hôi*

erza *u 2,3 cục+sát khí*: hooooooo *cây kiếm xuất hiện*

gray: ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

24. Chap 24

Giáng sinh buổi chiều Lucy vừa ra khỏi văn phòng đã thấy Loke đang chờ ở bên ngoài. Hắn mặc một chiếc áo khoác màu xám, bên trong là áo sơ mi kẻ sọc, dáng người thon dài cao ngất trên mặt còn nở nụ cười nhẹ, đứng cạnh chiếc Maserati màu trắng đúng là một cảnh đẹp mắt.

Vừa thấy Lucy nụ cười trên mặt Loke càng sâu từ xa đã vẫy vẫy tay với cô chân dài bước thẳng đến chỗ cô.

Lucy và Erza vừa nói “mai gặp” đang định đi tới chỗ Loke đã bị Erza túm lại, “Tối nay cậu và Loke đi cùng nhau?”

“Đúng vậy.” Lucy gật đầu, không hiểu cái này có gì mà đáng kinh ngạc.

Trong lòng Erza thở dài, “Lucy ngốc này căn bản là không biết đêm Giáng sinh đối với tình nhân mà nói có ý nghĩa như thế nào, lại định đi với người đàn ông khác, Natsu không nổi điên mới lạ?”

“Nghe này, Lucy cậu chạy nhanh đi qua nói với Loke tối nay có việc không thể đi cùng anh ta.”

“Tối nay mình không có việc gì cả.” Lucy không hiểu ý của nó nhìn Erza, “Huống chi mình đã đồng ý với Loke rồi sao có thể thất hứa!”

Erza đảo mắt nâng tay đập Lucy một cái, “VẬY Natsu Dragneel đâu? Anh ấy thì làm sao bây giờ?”

“Anh ấy làm gì thì có liên quan gì tới mình!” Lúc này Lucy không muốn nghe nhất chính là 2 chữ Natsu Dragneel, cô cứng ngắc trả lời Erza, khi Erza còn đang ngây người liền bỏ lại một câu, “Erza, mình đi trước.” rồi chạy thẳng tới phía Loke. (kai: cn ngốc cóa khác Lucy: ns j’ đó kai: dạ kko cóa j’)

“Lucy và Natsu cãi nhau?” Erza nhìn bóng dáng Lucy và Loke trong mắt bỗng nhiên xẹt qua nụ cười không có ý tốt, “như vậy cũng tốt, tính cách Lucy thật sự là rất ngốc, tuy rằng như vậy rất dễ khiến người ta thương tiếc nhưng mà cũng rất dễ dàng bị người đàn ông như Natsu ăn sạch không còn chút gì. Bây giờ có thêm một đối thủ mạnh mẽ như Loke, Natsu khẳng định sẽ cảm thấy bị uy hiếp như vậy đối với Lucy mà nói cũng không phải là điều xấu.”

Nghĩ đến đây, Erza rốt cục thả lỏng tâm tình, cô đi đến ven đường đưa tay bắt một chiếc taxi đang định cúi người lên xe điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên, cầm lấy nhìn là một dãy số lạ.

Cô không chút suy nghĩ, trực tiếp nhấn nút từ chối ngồi vào xe. Nhưng mà người ở đầu dãy bên kia lại giống như không biết mệt mỏi lại tiếp tục gọi đến. Cuối cùng Natsu không kiên nhẫn, nhấn nút nghe “Alô, nhầm số rồi.”

“Erza là anh.” Thanh âm quen thuộc bên kia điện thoại làm cho cả người Erza nhất thời cứng đờ.

“Em đừng ngắt điện thoại, anh chỉ muốn nói với em mấy câu thôi, ” Gray bình thường luôn ôn hòa giờ trong giọng nói lại pha lẫn ý khẩn cầu, ngón tay Erza giật giật, rốt cuộc không ngắt máy.

Chỉ lạnh giọng lên tiếng: “nói cái gì, anh phá sản sao? Tìm tôi vay tiền mua cái thứ đó nữa à?”

Gray nghẹn lời, lời nói đến bên miệng cứ luẩn quẩn ở đầu lưỡi thật vất vả mới nói ra, “erza ba mẹ anh..... muốn gặp em.”

Erza cười lạnh, “Gray anh muốn kể chuyện cười à? Ba mẹ anh gặp tôi làm gì?”

“Erza, anh biết sai rồi, ” Gray ở bên kia đau khổ cầu xin, “Em tức giận cũng được, hận cũng được nhưng không thể cho anh một cơ hội chuộc lỗi sao? Ba mẹ anh nghe nói chúng ta chia tay liên tục gọi điện thoại cho anh muốn anh đưa em trở về.”

Hắn dừng dừng thấy Erza không có phản ứng kịch liệt gì, lúc này mới thật cẩn thận tiếp tục nói, “Bọn họ muốn đến thành phố A tự mình khuyên em, anh đồng ý rồi.”

“Gray, anh nghe không hiểu tiếng Nhật à?” Mười ngón tay xanh xao của Erza nắm chặt điện thoại, lông mày cũng dựng thẳng, đôi mắt giận dữ, “Tôi đã nói tôi không có thói quen nhai lại cỏ, ba mẹ anh nghĩ như thế nào là chuyện của bọn họ, tôi nói cho anh biết nếu anh tiếp tục gọi nữa đừng trách tôi không khách khí!”

“Erza, chúng ta.....”

“Năm tư đại học trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì anh còn nhớ chứ?” trên mặt Erza hiện lên một chút châm chọc, hung ác nói: “Nếu anh gọi tới nữa, tôi liền đem ảnh chụp đó phát lên trên mạng!”

Đó là chuyện sau khi bọn họ đi thực tập ở thành phố khác trở về, cô vừa mua một chiếc điện thoại mới, chụp ảnh rất tốt vẫn chưa có cơ hội thử, lúc đang ngứa ngáy tay chân lại thấy Gray chỉ mặc quần đùi từ phòng tắm đi ra nhất thời nhanh tay liền chụp được mấy tấm.

Lúc ấy cô còn hay nói giỡn với Gray về sau nếu hắn làm chuyện có lỗi với cô, cô liền đem ảnh chụp phát tán lên mạng. Gray cười cười đồng ý, ôm lấy cô mà hôn.

Chỉ là.... cho tới bây giờ cô không ngờ có một ngày thật sự phải dùng đến uy hiếp này.

Bên kia im lặng một lát rồi mới vang lên thanh âm khó hiểu của Gray, “Em yên tâm, anh không hèn như vậy.” nói xong, liền cúp một tiếng ngắt điện thoại.

Erza giật mình nghe tiếng điện thoại tút tút, một hồi lâu sau mới buông điện thoại xuống, đôi mắt xinh đẹp đã hoàn toàn ảm ướt làm sao có ảnh chụp gì di động cô đã đổi không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng mà cũng tốt, cuối cùng cũng có thể kết thúc tất cả.

Lucy và Loke đi ăn cơm trước, đến nơi, Lucy kinh ngạc phát hiện, Loke đưa cô đến đúng nhà hàng Pháp lần trước cô và Natsu cùng đi.

Trước lạ sau quen, tới nơi này, Lucy không sợ hãi như lần đầu tiên nữa cùng Loke nói nói cười cười đi theo bồi bàn đến vị trí bọn họ ngồi lại chọn đồ ăn lúc này mới bắt đầu quan sát xung quanh.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, Lucy cảm thấy không khí đêm nay ở nhà hàng rất kỳ quái có chỗ thậm chí còn đặt mấy ngọn nến xinh đẹp ngay cả trong bình hoa tinh xảo nhỏ trên bàn cũng cắm cành hoa hồng kiêu diễm ướt át.

“Lucy đang nhìn cái gì vậy?” Gray cầm lấy dao nĩa đem món khai vị bồi bàn vừa mang lên đặt trước mặt Lucy, “Rau cải cá tuyết, hương vị không tệ lắm thử đi.”

“Loke nơi này không phải đều là dành cho tình nhân chứ?” Lucy ném một miếng cá tuyết, hơi hơi nghiêng người về phía trước thấp giọng hỏi Loke.

Loke kinh ngạc nhìn cô, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Anh nhìn xem mỗi bàn đều là một nam một nữ!” Lucy chỉ chỉ vài chỗ cho Loke ý bảo nhìn qua.

“không phải chẳng qua hôm nay là Giáng sinh mà thôi.” Loke cười trấn an Lucy, “Cho nên các cặp đôi đều đi chơi, hai người cô đơn chúng ta đành phải cùng một chỗ.”

“Cũng phải, hai người chúng ta cũng chưa có người yêu.” Động tác Lucy chưa thạo cắt một miếng xúc xích Đức thơm phức đưa lên miệng cắn, “Chỉ có thể cùng một chỗ.”(kai: chụy ưi chụy wăng anh nat vô 1 xố n’ r’ z)

Ba chữ cùng một chỗ của cô làm cho ý cười trên mặt Loke càng sâu, hắn cầm lấy chai rượu nho ở trước mặt, rót một ít vào ly của Lucy “Rượu nho không say đâu.”

“không, tôi không uống!” Lucy vừa thấy rượu nho liền nhịn không được nhớ tới Natsu, sắc mặt nhất thời có chút đỏ thấy bộ dáng kinh ngạc của Loke vội vàng giải thích: “Tôi dị ứng với cồn.”

“Vậy em không có lộc ăn rồi.” Loke lấy đi ly rượu nho trước mặt Lucy, lại kêu bồi bàn mang lên đồ uống khác thấy Lucy sử dụng dao nĩa tuy rằng chưa thuần thục lắm nhưng cũng đủ ứng phó để ăn cơm, lúc này mới yên tâm cúi đầu ăn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Lucy ở trước mặt Loke không có gì cố kỵ mà Loke lại giỏi về phỏng đoán lòng người bởi vậy hai người ngồi cùng một chỗ vô cùng vui vẻ.

Vừa mới ăn được chốc lát, món khai vị cũng chưa xong, di động Lucy liền vang, cô cầm lấy nhìn thấy là Natsu.

Lucy liếc mắt nhìn Loke một cái nói với hắn câu “thật xin lỗi”, xong vội vàng chạy đến toilet nghe điện thoại. “Bác sĩ Dragneel có chuyện gì vậy?”

“Em đang ở đâu? Sao còn chưa về?” Điện thoại vừa thông, tiếng Natsu lạnh lùng chất vấn liền dội xuống.

Lucy ngây người một chút, liền thành thành thật thật nói: “hiện tại tôi đang ăn tối với bạn, lát mới có thể trở về, tôi gửi tin nhắn cho anh... anh không thấy sao?”

“Bạn? Ai?” Khẩu khí Natsu càng thêm lạnh như băng, nghe như rít ra từ trong răng.

Dọa Lucy hoảng sợ, ổn định tinh thần lúc này mới trả lời: “Chỉ là một người bạn thôi, đêm nay là đêm Giáng sinh cho nên chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, bác sĩ Dragneel cũng chơi vui nhé, tôi cúp máy đây gặp lại sau.”

Bác sĩ Dragneel khẳng định là tâm tình không tốt, lúc này cô không nên nói chuyện với anh ấy thì hơn, Erza nói cô không biết xem sắc mặt người khác, nếu lại khiến bác sĩ Dragneel tức giận thì hỏng.(kai: chị chọc giận ng' ta r' còn nếu zì ko nếu lm' j'=.=")

Lucy cắt điện thoại quay lại bàn tiếp tục ăn cơm.

Mà bên kia, Natsu sầm mặt nghe tiếng tút tút trong điện thoại, trong mắt chỉ một thoáng bùng lên mưa rền gió dữ.

“Đầu tiên là 8Is Land, sau đó lại là ăn cơm đêm Giáng sinh rồi cuộc Lucy cùng người đàn ông nào ăn cơm? Hay là cô ta có bạn trai ???”

Natsu quăng điện thoại lên giường, khuôn mặt tuần tú tràn đầy lửa giận, “cô ngốc kia hiện tại rõ ràng là bạn gái mình, đêm Giáng sinh lại ném mình đi tìm đàn ông khác! Điều này làm sao mình có thể chịu được!”

“Mình đã đặt chỗ xong rồi chỉ còn chờ cô ta về nhà cùng cô ta trải qua đêm Giáng sinh, cô ta lại dám làm thế! Tin nhắn cái gì! Ngay cả cái điện thoại cũng không nở gọi sao?”

Natsu vợ lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe trên bàn vừa đi ra ngoài vừa gọi cho Lucy, hôm nay anh muốn nhìn xem người liên tiếp gặp gỡ Lucy rốt cuộc là người nào!

Nhưng mà anh gọi một lần thì nhận lại là máy đang bận, gọi hai lần vẫn là đang bận. Natsu tức giận hung hăng đập tay lái, “cô ngốc này cũng dám ngắt điện thoại của mình!”

“Rốt cuộc cô đang cùng người đàn ông kia làm gì? Ngay cả điện thoại của mình cũng không nghe!” Sắc mặt Natsu trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, quanh thân quẩn quanh một vòng hơi thở thô bạo quả thực như là một người chồng phát hiện vợ có người đàn ông bên ngoài!

Đang lúc anh tính toán làm thế nào hốt Lucy về nhà thì chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, Natsu cũng không thèm nhìn số, “Lucy Heartfilia, em mau trở về cho tôi!”

Bên kia trầm mặc giây lát rồi liền vang lên tiếng cười khê, “Sư huynh, anh và Lucy cãi nhau sao?”

Natsu sững sốt, nhìn tên trên màn hình điện thoại, kìm nén tức giận trong lòng, giọng nói chậm lại: “Lisanna, có chuyện gì?”

“không có việc gì chỉ là đêm Giáng sinh không có ai đi cùng muốn hỏi sư huynh đang làm gì thôi?” cô nói tới đây dừng một chút thấy Natsu không trả lời, liền thử thăm dò nói: “Sư huynh, không bằng anh đến đây đi chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Natsu trầm mặc vài giây, sau đó kéo kéo cà vạt đã thắt cẩn thận từ sớm, “Được, anh qua đón em.”

Thành phố A đêm Giáng sinh, nơi nơi đều treo hình ông già Nôen, các quảng trường to nhỏ đều đặt cây thông Noel, ngay cả cửa hàng ven đường trên cửa cũng lấp lánh đèn màu lung linh đầy màu sắc.

Nhưng mà Natsu nhìn cái gì cũng không thuận mắt chỉ cảm thấy trong lòng đầy hốt hoảng, bực bội khó chịu ngay cả sắc mặt chờ mong của Lisanna cũng không chú ý tới.

“Sư huynh, chúng ta đến nhà hàng Pháp được không?”

“không phải em chỉ ăn chay à?” Natsu quay sang nhìn Lisanna, “đi ăn đồ Pháp có vẻ không thích hợp.”

“không sao” Lisanna vội vàng lắc đầu, khó khăn lắm li mới có thể cùng Natsu trải qua đêm Giáng sinh, cho dù không thể bày tỏ cũng phải chọn một nhà hàng có không khí một chút.“Em thích nhất là món salad rau ở nhà hàng trên phố kia.”

Nghe thấy li nói như vậy, Natsu không phản đối nữa chạy xe thẳng đến trước nhà hàng Pháp đó. Lúc xuống xe, anh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu sáng rực trong mắt xẹt qua một chút châm chọc vị trí anh chọn đầu tiên rốt cuộc vẫn có công dụng.

“Bánh hạnh nhân cuộn.” Loke cười tủm tỉm đem món bánh ngọt đặt trước mặt Lucy ” Ngày đó chúng ta đi Sis land ăn đa số đều là món tráng miệng Mỹ nhưng tôi cảm thấy món tráng miệng Pháp vẫn là tiêu chuẩn nhất.”

Lucy mở to hai mắt nhìn bánh hạnh nhân cuộn lại nhìn Loke trong mắt tràn đầy khâm phục, “Loke anh thực sự biết hết đồ ăn ở thành phố A!”

“Tạm tạm.” Loke cũng không phủ nhận, nhấp một ngụm rượu nho trong tay, ánh mắt nhìn Lucy vẫn ôn nhu như nước.

Lucy kỳ thật đã ăn no lại không cưỡng lại được hấp dẫn của món bánh ngọt lại bắt đầu vùi đầu mà ăn, đồ ăn ở đây thật sự là quá ngon tuy rằng món ốc sên nướng Burgundy Loke gọi cô không dám thử nhưng còn món điểm tâm ngọt thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

Lucy hưởng thụ híp mắt như mèo con, vừa định mở miệng bảo Loke cũng ném thử, chợt nghe Loke nói: “Kia không phải là Natsu và Lisanna sao, thật là khéo.”

Lucy sững sốt, đĩa trong tay bịch một tiếng rơi lên bàn, ánh mắt cũng không tự chủ nhìn theo hướng Loke chỉ.

“Đúng là Natsu, anh ấy và Lisanna ngồi đối diện, dáng vẻ khi ăn thật tao nhã trôi chảy, thính thoảng còn dừng lại cùng Lisanna nói mấy câu, khuôn mặt bình thường luôn lạnh như băng cũng như hồi xuân, ôn hòa đến khó tin.”

“Xem ra Natsu và Lisanna lại một lần nữa kết hợp!” Loke nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Lucy giải thích: “Lúc trước ở Mĩ, chúng tôi đều cảm thấy bọn họ rất xứng đôi nhưng hai người lại chậm chạp không có động tĩnh tôi vốn tưởng rằng cả hai bọn họ đều không có ý này hiện tại xem ra là tôi nhầm rồi.”

Loke rũ mắt, mặt mày thâm trầm ánh mắt lại chăm chú nhìn biểu tình của Lucy.

Nếu Lucy thông minh một chút, có lẽ sẽ lập tức phản bác lại Loke, dù sao hiện tại thân phận của cô cũng là bạn gái Natsu nhưng cô lại là cô gái gốc nghèo nên mới nói theo Loke “Bọn họ.... bọn họ là thực sự xứng.....”

Lucy chỉ cảm thấy ngực đau vô cùng, trái tim như bị xé nát, đau đến nỗi cô gần như không thể thở nổi, trong đầu ngoại trừ hình ảnh Natsu và Lisanna xứng đôi thì chẳng nghĩ được cái gì.

Loke rốt cục xác định được phỏng đoán của mình, trong lòng cực kỳ vui mừng đang định mở miệng nói cái gì lại đột nhiên nhìn thấy gương mặt Lucy đã lã chã sắp khóc.

Hắn sững sốt, bàn tay căng thẳng nắm chặt ly rượu, lồng ngực vừa mới dâng lên vui sướng nhất thời trở thành hư không.

“Loke.... tôi.... chúng ta đi thôi..... tôi ăn xong rồi.” Lucy hơi cúi đầu, trên mặt không cách nào che giấu được bối rối và mất mát.

“Được.” Loke cầm lấy áo khoác trên ghế đứng lên làm như không phát hiện vẻ mặt của Lucy “Có muốn đi chơi một chút không? Quảng trường gần đây có buổi chiếu phim, chúng ta.....”

Nói còn chưa hết, Loke chỉ nghe phịch một tiếng, quay đầu lại nhìn liền thấy Lucy ôm bụng ngồi xồm xuống, nước mắt chảy dài , “Loke..... tôi..... tôi đụng vào góc bàn.”

Trong nhà hàng yên tĩnh hài hòa, bỗng nhiên vang lên một âm thanh lớn như vậy, tất cả khách đang ăn xung quanh chỉ một thoáng đều nhìn về phía bọn họ.

Loke nhất thời dở khóc dở cười, hắn đau lòng vội vàng bước qua đỡ Lucy dậy, “Có sao không, sao lại đụng vào góc bàn? Có cần đi bệnh viện không?”

Lucy chỉ cảm thấy bụng đau dữ dội nhưng mà cũng chỉ là đau một trận vậy thôi làm sao phải đi bệnh viện, cô vội vàng lắc đầu vừa muốn nói gì chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng, “Lucy Heartfilia, em lại đây cho tôi!”

Từng đường nét trên gương mặt tuần tú của Natsu như căng lên, thoát nhìn cực kỳ rét lạnh, trong mắt là lửa giận phùng phùng nhất là khi thấy Lucy nghe được tiếng anh thì cô co rúm lại bên người Loke.

“bác sĩ Dragneel hai người chơi vui về... chúng tôi... chúng tôi đi trước.” Lucy vừa đau lòng vừa sợ hãi lúc này thấy Natsu thì chỉ thầm nghĩ cách trốn tránh anh làm sao còn có thể nghe lời lập tức kéo Loke định rời khỏi nhà hàng. Không ngờ vừa đi được một bước đã bị Natsu tóm áo lại.

“Natsu cậu đang làm gì vậy?” Loke cầm tay Lucy muốn kéo cô đến bên cạnh mình thế nhưng Natsu nắm rất chặt, hấn cần bản không thể làm gì được, đành chịu thua buông tay nói với Natsu: “Cậu dọa đến Lucy rồi mau thả tay ra.”

Natsu hít một hơi thật sâu, cường chế tức giận trong lòng, “Tôi có chừng mực.” nói xong, anh nhìn sang Lisanna “Em và Loke cứ thông thả nói chuyện, anh đưa cô ấy về trước.”

Lisanna vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức khó coi nhưng mà ngại thể diện nên chỉ có thể gật đầu, mắt nhìn Lucy lại càng tràn đầy phần hận.(kai*cóc đầu*: phần nộ má ơi còn ko là cảm phần ko bít dùng từ à akiko*xoa đầu*: bít r’ bít r’ cóc hoài)

“Natsu cậu cũng keo kiệt quá đấy.” Loke lại cản Natsu chỉ chỉ Lucy nói: ” Nhưng đêm nay Loke là bạn gái của tôi.”

Natsu nhếch môi, lộ ra nụ cười lạnh lùng, anh cúi đầu nhìn Lucy đang thấp thỏm lo âu, bỗng nhiên đưa tay sờ sờ mặt cô, “Lucy em về hay ở lại?”

Thân mình Lucy cứng đờ, hai chữ “ở lại” còn chưa kịp nói ra đã bị thanh âm lạnh lạnh của Natsu cản trở lại, “Mẹ vừa mới gọi điện cho anh nói muốn gặp em.”

Lời nói đến bên miệng Lucy đành phải nuốt xuống, cô nhìn Loke lại nhìn Natsu trong mắt tràn đầy thịnh nộ, ngừng một lúc lâu cũng chưa nói ra được.

Natsu vẫn kiên nhẫn cứ như vậy chờ cô, vẻ mặt bình tĩnh chẳng qua bàn tay cầm tay cô lại càng dùng sức.

Ngay tại lúc Lucy đang lưỡng lự, Loke bỗng nhiên lên tiếng giải vây cho cô, ánh mắt thâm sâu nhìn Natsu nói: “Đêm nay là Giáng sinh về sớm như vậy cũng buồn vừa khéo gặp ở đây không bằng chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi.”

Natsu vừa định cự tuyệt thì nghe Loke nói tiếp: “Coi như chúc mừng Natsu mới có bạn gái.” Khi hấn nói đến hai chữ “bạn gái” này, thanh âm rất nặng như là cố ý cường điệu cái gì đó, Natsu sững sờ nhìn thoáng qua Loke lại trùng hợp thấy đôi mắt đầy thâm ý của Loke.

Anh nhất thời sáng tỏ thờ dài, ôm bả vai Lucy âm thanh lạnh lùng trả lời: “Được.”

Nghe vậy, Lucy đang bị Natsu ôm chặt trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, “ít nhất không phải chỉ có một mình mình cùng một chỗ với bác sĩ Dragneel vừa rồi bác sĩ Dragneel thật sự vô cùng đáng sợ, bộ dáng kia quả thực giống như là muốn đem mình bóp chết vậy!”

Nghĩ đến đây, Lucy rung mình một cái, ngẩng đầu lên nhìn Natsu đang tính toán trong lòng có thể chuẩn em hay không liền thấy ngay ánh mắt lạnh như băng của Natsu.

“Muốn trốn? Chậm rồi.” Natsu cúi đầu xuống gần sát lỗ tai Lucy giống như vô cùng thân thiết nói nhỏ bên tai cô lại làm cho Lucy chỉ một thoáng da đầu đều tê dại, “Trở về sẽ tính sổ với em!”

Bốn người đủ mọi tâm trạng ra khỏi nhà hàng, trầm mặc một lúc vẫn là Lisanna lên tiếng trước, “Gần đây có rạp chiếu phim, chúng ta đi xem phim đi.” “mình thật sự là hận chết cuộc gặp ngẫu nhiên này, mọi kế hoạch đã chuẩn bị chu đáo đều tan như bong bóng còn phải đi chung với người mình ghét nhất, chẳng thà xem phim, đèn vừa tắt trừ màn hình lớn thì chẳng nhìn thấy gì nữa.”

Natsu và Loke đều vui vẻ gật đầu đồng ý, một người thì vì muốn tìm một chỗ thăm vấn Lucy một chút, một người còn lại thì muốn xác thực suy đoán trong lòng mình tất cả nhất thời trở nên vô cùng nhất trí, ăn ý đi đến rạp chiếu phim bên cạnh, về phần Lucy bị Natsu gắt gao ôm trong lòng như búp bê, đành phải phục tùng chủ nhân vô điều kiện.

Bọn họ coi như là may mắn, tuy rằng là đêm Giáng sinh nhưng khi đến rạp chiếu phim vẫn còn trống mấy chỗ ngồi cạnh nhau.

Lúc chọn chỗ ngồi, Natsu không chút do dự chọn vị trí đầu tiên mà Lucy bị giữ ngồi bên cạnh anh, Lisanna không muốn ngồi cạnh Lucy liền nhường lại cho Loke, chính mình thì ngồi ở bên cạnh Loke.

Phim vừa mới bắt đầu không lâu, Natsu đã kéo cả người Lucy lại gần, thấp giọng nói bên tai cô: “Em và Loke đã xảy ra chuyện gì?”

Lucy vẫn thấp thỏm nhưng mà Natsu không mở miệng, cô cũng không dám chủ động nói chuyện với anh, lúc này nghe thấy trong giọng nói của anh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vô tư nói: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi.”

“Lần đó đi Sis land cũng là với cậu ấy?”

Lucy liếc mắt nhìn Loke một cái, thấy hắn dường như không chú ý tới bên này, lúc này mới gật đầu, “Ừm.”

Natsu nghe thấy cô khẳng định, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, trong ngực vô cùng buồn bực một câu mà mất mấy phút thật khó khăn mới hỏi được, “Em thích cậu ấy?”

Mấy ngày nay Lucy luôn rối rắm chuyện “mình thích Natsu”, lúc này nghe thấy anh nói ra chữ “thích”, mặt âm một cái liền đỏ bừng, lông mi run rẩy một lúc lâu sau cũng không thể trả lời.

Natsu thấy thế, trái tim co rút lại, dạ dày đột nhiên đau đớn như dùi non lấp biển, “cô ngốc này rõ ràng ở phòng của mình, tiếp xúc với mình cũng nhiều hơn sao có thể thích Loke!”

Anh chỉ cảm thấy trong đầu có từng trận nổ âm âm, trái tim vô cùng đau đớn chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay chống lại cơn đau đớn này.

“không.... không phải..... anh đừng nói bừa.....” Đúng lúc này, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm nho nhỏ của Lucy, Natsu chỉ cảm thấy trong lòng chợt thả lỏng, ánh mắt gắt gao nhìn vào mắt Lucy, “thật sự không thích?”

“Đúng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy vẫn đang đỏ hồng, một đôi mắt to sáng long lanh giống như dòng suối trong núi sâu, trong vắt trong veo. “Tôi chỉ..... chỉ coi anh ấy là bạn.....”

“thật sự?”

“thật sự.”

Natsu đưa tay đẩy mắt kính, lấy động tác này che dấu cảm giác vui sướng không thể kiềm chế được trong mắt. Sau một lúc lâu, mới khôi phục được hình tượng mặt lạnh của mình.

“Em đúng là gây đại họa biết không?” Natsu kéo Lucy đến gần mình hơn, người ở bên cạnh nhìn vào thì quả thực chính là dính sát vào nhau, “Em nói nên làm sao bây giờ?”

“Tôi gây đại họa cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy trắng bệch, thần kinh chợt căng lên.

“Loke bắt đầu hoài nghi chúng ta, có phải tối nay em đã nói gì đó không?” Natsu cố ý nghiêm mặt lại nhìn Lucy đang hốt hoảng trong lòng.

Cô kim lòng không được bắt đầu nhớ lại mỗi một chi tiết khi mình và Loke gặp mặt nhưng mà càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ cũng càng cảm thấy là chính mình đã tiết lộ bí mật.

“Vậy làm sao bây giờ? Đều do tôi nếu tối nay tôi không đi thì tốt rồi.” Lucy gấp đến phát khóc cầm lấy tay Natsu lo sợ không biết làm sao.

Natsu đẩy gọng kính, con ngươi hẹp dài hơi nheo lại, “Loke là bác sĩ tâm lý, nhất cử nhất động vô ý của em đều khiến cho cậu ấy phân tích được tâm lý của em.....”

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay của mình, cô ngốc kia càng khấn trương càng nắm chặt, anh có thể cảm nhận được lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi.

“Bây giờ cũng chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

Trong mắt Natsu xẹt qua một ý cười âm mưu đã thực hiện được, đưa tay chỉ chỉ môi mình, nhẹ giọng nói: “Em chủ động hôn tôi.”

Nghe vậy, Lucy không dám tin mở to hai mắt, “Vì.... vì sao?”

“Nếu không thì sao?” Thanh âm Natsu lạnh lùng “Em có cách gì làm cho cậu ấy tin chúng ta đang yêu nhau sao?” nói xong, anh giơ mắt nhìn màn hình lớn, phim đang chiếu đến phần cao trào, nam nữ nhân vật chính xa cách gặp lại đang kích động trào nước mắt, quan hệ của hai người xem ra sẽ có bước nhảy vọt thật là thời cơ tốt!

“Nhanh lên! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Thấy Lucy không nhúc nhích, Natsu khê quát một tiếng, đầu hơi nghiêng qua, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mà lúc này, trong đầu Lucy đang kịch liệt giao chiến, “hôn hay là không hôn? Ở đây nhiều người như vậy, sao có thể ở rạp chiếu phim làm động tác thân mật như vậy? Nhưng nếu không hôn, Loke không tin mình và anh ta là tình nhân thì làm sao bây giờ?”

Lucy đang rối rắm, ánh mắt bỗng nhiên quét qua Loke đang nhìn sang bọn họ. Cô bỗng nhiên quyết tâm, cắn răng một cái giữa đầu trực tiếp hôn lên môi Natsu.

Nụ cười lướt qua khóe môi, Natsu mạnh mẽ đưa tay chế trụ cổ Lucy, đảo khách thành chủ giữ lấy cô đang muốn rút lui, hung hăng hôn tiếp.

Đang lúc đôi môi triền miên kết hợp, ánh mắt Natsu lướt qua Lucy đang nhìn đến Loke, thấy gương mặt hấn căng lên, giống như đang cực lực áp chế cái gì đó, lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào nụ hôn.

Kết thúc phim, Natsu trực tiếp nắm tay Lucy rồi đi ra ngoài, thần sắc Loke và Lisanna khác nhau, cuối cùng không nói gì thêm.

“Lisanna, em và Loke cùng về nhé.” Cánh tay Natsu ôm lấy Lucy lần đầu tiên nói đùa, “Tôi phải cùng Lucy trở về, nếu không cô ấy lại giận dữ.”(akiko: cóa anh ms giận chứ chỉ giận hồi n’ còn cn kia ai cho lục tủ lạnh tui hoài z kai*mất sáng*: woa kem, bánh ngọt nhiều wá ăn ngon ghê lun akiko: ăn ít thui còn chưa cho tui nữa mà TT^TT)

Trong lòng Lisanna cực kỳ khó chịu, lúc này nghe thấy Natsu nói, cũng không thêm che giấu, trực tiếp gạt đầu, xoay người ngồi vào trong xe Loke.

“Được rồi, Lucy tạm biệt Loke đi.” Natsu vô cùng thân thiết nheo nheo hai má Lucy, giọng nói giống như là với trẻ nhỏ, Lucy nghe thấy cũng nổi da gà.

“Lucy cô vào trong xe trước đi, tôi và Natsu nói mấy câu.” Loke đi tới xoa xoa tóc Lucy trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn hòa làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Lucy gạt đầu rút tay ra khỏi tay Natsu tạm biệt Loke, lúc này mới chậm bước tới xe Natsu.

Nhìn theo Lucy đi xa, lúc này nụ cười trên mặt Loke mới thu lại, “Natsu tôi cảm thấy tôi đoán đúng rồi.”

Natsu đẩy gọng kính, âm thanh lạnh lùng nói: “Cậu nên tin tưởng điều cậu tận mắt thấy.”

“Tôi càng tin tưởng nơi này” Loke chỉ chỉ đầu mình, “Cậu có biết, phân tích của tôi cho tới bây giờ chưa hề sai.”

“Mọi người đều có lúc phạm sai lầm, ” Natsu khê nhếch môi, “Huống chi Lucy quả thật là bạn gái của tôi.”

Loke nhìn chằm chằm Natsu một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, một lần nữa khôi phục bộ dáng ôn hòa như bình thường, giống như nghiêm túc và lạnh lùng vừa rồi đều chỉ là ảo giác, “Được, ” hấn gạt đầu nhìn anh, “Tôi sẽ chờ xem, tốt nhất đúng là như vậy.”

Natsu quay đầu nhìn thoáng qua chỗ xe đậu, trầm giọng nói: “Yên tâm.”

Trong phòng akiko

akiko: ê s pà lại cho thánh nat đeo mắt kính z

kai: à tại vì nhìn thánh nat ngơ ngác ngác wá nên đeo mắt kính cho tri thức đó mừ

akiko: ờ cx đúng thiệt

natsu: ê tui cóa ngơ ngác nhá tui thông mình lém đý

akiko: z lun giỏi môn j' ns coi

natsu: ín lịch

kai*té ghế*: ông ơi ng' ta là english chứ ko phải ín lịch

natsu: thì nó cx na ná nhau thui

akiko: z còn cái cửa đọc s

natsu: dễ ẹc thì là đo

akiko: đo ??? đo j'???

natsu*nghe*: chết wên câu hỏi r'... a cóa cách r'*xoay wa ns* số đo 3 vòng của lucy cảm thý ra s

kai: nhìn thì chuẩn tới 3 vòng

akiko: đúng z đoá còn anh nat thì nat thích vòng n' nhất z

natsu*ngây thơ*: vòng 1 làm anh kích thích nhất nhìn là thèm r'

akiko: anh bít vòng 1 là j' à

natsu: đương nhiên

lucy*đỏ mặt+kick*: natsu chết đê

natsu: áaaaaaaaaaaaaa *suy nghĩ* mình cóa ns j' sai nhìn thèm thiệt mà.

(đổ mina anh nat cóa bít vòng 1 là j' ko ???)

26. Chap 26

Lucy thấp thỏm ngồi ở mép giường, mộng nhỏ cũng không dám ngồi thật, cúi đầu thành thành thật thật đợi Natsu lên tiếng.

Natsu thấy bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời này của cô, trong lòng rất vừa ý, đẩy mắt kính, ngồi xuống bên cạnh cô trầm giọng nói: “Hôm nay đã biết mình phạm sai lầm chưa?”

Lucy vội vàng gật đầu là cô đồng ý làm bạn gái Natsu ba tháng, giờ mới chưa đến một tháng, cô thiếu chút nữa đã tiết lộ bí mật. Trong lòng Lucy áy náy, gương mặt nhìn Natsu, vội vàng cam đoan nói: “Về sau nhất định tôi sẽ chú ý!”

“Chú ý?” Natsu lạnh như băng cao thấp quét Lucy vài lần, “Em cảm thấy em chú ý thì sẽ hết gốc ghềch à?”

Lucy ngẩn người, trong lòng có chút oán giận, “tuy mình là người ngây ngô nhưng mà mình đã nói đến như vậy rồi anh ta còn muốn thế nào nữa?”

“Sao, không phục?” Natsu hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải em gốc thì tại sao hôm nay sao Loke có thể hoài nghi, may mắn tôi nghĩ ra biện pháp tốt nếu không thì em đã xong rồi!”

Nói xong, anh nhẹ nhàng tách một phát lên cái trán của Lucy, gần từng tiếng nghiêm túc nói: “Về sau không được gặp Loke thường xuyên như vậy, cho dù muốn gặp cũng phải nói cho tôi biết, nhớ chưa?”

“Ngoài Erza ra thì Loke là người duy nhất cô coi là bạn tốt, yêu cầu này không khỏi cũng quá hà khắc” Lucy ở trong lòng nói thầm. Nhưng mà nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Natsu, cái gì mà kháng nghị đều không được, chỉ có thể không cam lòng gật đầu, nhỏ giọng nói, “được”

Natsu có được cam đoan của cô, lúc này mới vừa lòng. Nhìn bộ dáng ủy khuất của cô ngốc kia, bỗng nhiên cảm thấy ngứa ngứa trong lòng, một màn ở rạp chiếu phim kia lại phóng đại trong đầu, vô cùng khiêu khích tự chủ của anh.

Natsu ho nhẹ một tiếng nhích nhích lại gần Lucy thấp giọng nói bên tai cô “Lại nói tiếp chúng ta còn có món nợ chưa tính xong....”

Lucy vừa nghe, lập tức bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Còn..... còn cái gì?” Cô thực sự là sợ Natsu rồi mỗi lần bị ánh mắt lạnh như băng của anh đảo qua, cô liền cảm thấy mình như là đệ tử bị sư phụ túm được sơ hở, vừa kinh vừa sợ.

“Lúc ở rạp chiếu phim em hôn tôi.” Natsu chỉ chỉ môi mình, tiến đến trước mắt Lucy, “Tôi thấy tôi đã chịu thiệt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ lên, né tránh không dám nhìn vào mắt Natsu, “Rõ ràng..... rõ ràng là anh.... anh bảo tôi hôn anh nhưng sao lại....” “Sao cuối cùng lại trách mình ? Anh ghét bỏ mình ?” Lucy có chút khổ sở.

“Đó là kẻ tạm thời nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy tôi chịu thiệt, em nói làm sao bây giờ?” Natsu nhún vai, ánh mắt cực kỳ có tính xâm chiếm gắt gao nhìn Lucy.

“Tôi lại thấy tôi cũng chịu thiệt!” Trong lòng Lucy khó chịu, “mình còn chưa từng hôn người khác lại bị anh ta yêu cầu chủ động hôn đã khó xử lắm rồi giờ anh ta lại nói mình chịu thiệt! Làm sao có thể như vậy!”

“Lại nói.... dù sao cũng không phải chưa từng hôn!” Cô nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng nói.

“Thế sao?” Natsu sờ sờ cằm, bỗng nhiên đưa tay tháo kính quăng lên giường, xoay bờ vai Lucy, trực tiếp cúi đầu bắt lấy môi cô.

Lucy chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo đã bị xúc cảm mềm mại ướt át trên môi làm cho kinh sợ.

Cô mở to mắt nhìn Natsu thấy anh đã nhắm hai mắt lại, lông mi vừa dài vừa dày che khuất cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, ngay cả nét cứng rắn lạnh lùng thường thấy cũng nhu hòa rất nhiều....

“Sao bỗng nhiên lại thế này?” Đầu óc Trần An An mơ hồ, “rõ ràng vừa rồi anh ta còn ghét bỏ mình!”

“Mình muốn đẩy anh ta ra, dù sao mình và anh ta cũng chẳng có quan hệ gì, hôn một lần có thể nói là ngoài ý muốn nhưng mà hôn xong rồi còn hôn tiếp thì tính là cái gì?”

Trong đầu thì nghĩ như vậy nhưng mà tay lại không cách nào cử động, suy nghĩ và hành động hoàn toàn không cùng tần số. Lucy cảm thấy trái tim mình cũng theo tiết tấu của anh, tim nhảy dựng lên, tay chân đều mềm nhũn, trước mắt một mảng mơ hồ, thẳng đến khi Natsu ngẩng đầu lên giống như chưa thỏa mãn liếm liếm môi, lúc này cô mới đột nhiên phản ứng kịp.

“Anh..... anh làm gì vậy?” Mặt cô đỏ bừng, trong đôi mắt to màu nâu trong veo giống như một chú thỏ nhỏ, từ từ lùi ra thật xa, sợ hãi nhìn con sói.

“Em nói, dù sao cũng đã hôn qua, hôn lại một lần cũng không tính là cái gì.” Natsu mò tìm mắt kính trên giường đeo lên, trong mắt mang theo ý cười, “Lucy, tôi đói bụng.”

Lucy không ngờ anh bỗng nhiên đổi đề tài, chớp chớp mắt, “Cái gì?”

“Tôi đói bụng.” Natsu miễn cưỡng lặp lại một câu, “Thấy em và Loke đi cùng nhau, cơm cũng chưa ăn xong liền phải chạy qua.”

Những lời này đầy ám chỉ này, cho dù là trì độn như Lucy cũng nghe ra ý tứ hàm xúc trong đó nhưng cô không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể đỏ mặt, xoay người chạy ra ngoài, vừa lắp bắp nói:

“Vậy tôi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh.”

“Chắc chắc, đúng là con thỏ nhỏ”. Natsu tiếc nuối xoa xoa môi, “cũng không thể đem người dọa chạy mất, trước nuôi chờ lúc trưởng thành thì một ngụm ăn luôn!”

Lucy hoang mang rối loạn chạy vào phòng bếp, đứng một hồi lâu mới miễn cưỡng đè nén được nhịp tim đang đập điên cuồng trong lồng thì thềm mắng Natsu, tay lại tỉ mỉ nấu cho anh một tô mì thịt bò.

Nước mì bốc hơi lên nóng hổi, hành tươi xanh nhạt xắt đều đặn chỉnh tề, rắc lên sợi mì mềm trắng, vài miếng thịt bò thái mỏng liền khiến người ta chảy nước miếng.

Natsu cầm lấy đôi đũa rất nhanh đem cả tô mì lớn ăn sạch, thỏa mãn dùng khăn lau miệng, ngẩng đầu lên thấy Lucy nhu thuận ngồi ở một bên, hơi hơi cúi đầu, lộ ra cái gáy trắng nõn mềm mại, trái tim Natsu đập lệch 1 nhịp, bỗng nhiên kêu lên: “Lucy.”

“Ừm?” Lucy ngẩng đầu nhìn anh, mắt to ở dưới ánh đèn mênh mông dập dờn sóng nước, mang theo một loại ngây thơ mê hoặc.

“Làm bạn gái tôi, tôi....” Natsu chuẩn bị vài lời, vừa định tiếp tục nói. Chỉ thấy Lucy bỗng dưng bật dậy, nhanh tay cầm lấy cái tô anh vừa ăn xong cho vào bồn rửa, “Tôi biết rồi, tôi sẽ không gặp Loke nữa, cũng sẽ không làm lộ ra, anh yên tâm!”(akiko: chuy nỳ s ko bít suy nghĩ z cái đó là thiệt mà có cần kiu anh nat wa thông nào cho chị ko lucy*nóng máu*: em j’ z chị nghe ko rõ em có thể ns lại ko akiko*toát mồ hôi*: dạ kcj)

Nói xong cô liền mở vòi nước, tiếng nước rào rào nhất thời tràn ngập ở bên tai hai người.

Natsu xoa xoa thái dương, “cô ngốc này, khó khăn lắm mình mới thổ lộ được lại bị cô phá ngang như vậy! Thôi, chờ một thời gian nữa cũng không muộn, đợi đến lúc cô thích mình không kiềm chế nổi, xem cô còn có thể chịu đựng không!”

Nghĩ đến đây, Natsu cũng không ở phòng bếp dây dưa nữa, trực tiếp trở về phòng thay quần áo tắm rửa chỉ còn lại Lucy ủ rũ ở phòng bếp vừa thất thần rửa bát, vừa nghĩ, “nếu bác sĩ Dragneel thật sự muốn mình làm bạn gái anh thì thật tốt biết bao.”

Sáng hôm sau, Natsu theo thường lệ đưa Lucy đi làm xong mới lái xe đến bệnh viện. Không ngờ còn chưa đến văn phòng mình đã bị viện trưởng ngăn lại.

“Natsu à, tết dương lịch có một hội thảo trao đổi học tập ở Magnolia, cậu cũng đi đi.”

(mình ns lun nơi chuy lu, anh nat và những ng’ kia ở là Fiore nha chia ra thành 2 cn phố: A và B)

Natsu sững sốt một chút, lập tức thần sắc không thay đổi cầm chìa khóa mở cửa, “Cháu không đi, trong bệnh viện còn vài ca phẫu thuật.....”

“Tôi biết cậu yêu công việc, ” Viện trưởng vui mừng vỗ vỗ bả vai Natsu, “Tôi sẽ tìm người thay, cậu cứ yên tâm đi đi.”

“không phải chỉ có lúc này.” Natsu mở cửa, đón viện trưởng vào phòng, vừa xé gói trà lúa mạch vừa lạnh lùng nói: “Bạn gái cháu không đồng ý để cháu đi.”

Lần này đến phiên viện trưởng sững sốt, “Cậu có bạn gái?”

Natsu gật đầu, cầm cái chén ấm áp thấp giọng nói: “Trước kia cô ấy vì cháu quá bận công tác đã âm ỉ khó chịu rồi lần này cháu không thể đi được.”

“không đúng à, Natsu đã có bạn gái mà tiểu li xem ra còn chưa chết tâm với cậu ấy”, viện trưởng âm thầm ở trong lòng suy nghĩ, “chuyện của mấy người trẻ tuổi này thật sự là rất phức tạp! Mình can thiệp vào cũng không hay nhưng mà mình đã đồng ý với tiểu li rồi, nhất định phải làm cho Natsu cùng cô đi, việc này thật không dễ làm!”

“Natsu cậu xem, cậu tốt nghiệp ở Fairy Tail vừa lúc lần này cũng là đến Magnolia, cậu có thể gặp lại giáo sư cũ của mình, đúng rồi còn có bạn gái cậu, cậu xuất ngoại vừa lúc có thể đưa cô ấy đi cùng, chắc cô ấy cũng rất vui. Huống hồ trong số các bác sĩ của bệnh viện thì tính ra cậu khá thạo về nơi đó, có thể cùng các bác sĩ ở đó đàm luận, coi như cậu giúp tôi một việc trở về thì giải thích với bạn gái cậu.”

Natsu nhú mày, đặt chén trà trong tay xuống, “mình thật sự không muốn đi trong nhà còn nuôi một cô ngốc như vậy mình căn bản vô cùng lo lắng. Thật vất vả mới lừa được cô ở lại không đi gặp Loke, nếu mình đi rồi, cô lại lén lút đi gặp cậu ta thì làm sao bây giờ?” (kai: eh, s giống vợ ngoại tình bên ngoài z pà cóa vít wá lên ko z akiko: chắc ko ầu, tui thý bình thường mà)

Nghĩ tới điều này, Natsu nâng mắt nhìn viện trưởng, “Có thể mang người nhà theo sao ạ?”

“Mang theo người nhà? Xem ra Natsu đúng là có bạn gái! Nhưng mà mang người nhà sao được? Nếu bác sĩ nào cũng đưa người nhà đi, kinh phí lần này sao đủ!”

Giống như biết viện trưởng nghĩ gì, Natsu nói tiếp: “Phí của bạn gái cháu sẽ tự trả.”

“Nhưng mà.....” Viện trưởng vẫn khó xử.

“Nếu không thể mang theo người nhà, cháu sẽ không đi.” Natsu một bước cũng không nhường.

Hai người đối mặt thật lâu sau, cuối cùng viện trưởng đành phải thở dài, “Được rồi, có thể nhưng mà hành trình của cô ấy phải thống nhất với bệnh viện, cậu cũng không thể vì cô ấy mà chậm trễ công việc.”

Natsu gật đầu, cam đoan với viện trưởng, “Tất nhiên.”

Viện trưởng đi ra khỏi văn phòng Natsu sờ sờ đỉnh đầu trụ lủi, “lần này coi như là mình đã hoàn thành yêu cầu của tiểu li, tuy rằng bạn gái Natsu đi theo nhưng ít nhất Natsu Nhất cũng đi.”

Nghĩ đến đây, ông lấy ra điện thoại, “Tiểu li, Natsu đồng ý rồi..... ài, khách khí cái gì, được được.”

Viện trưởng cười ha ha treo điện thoại, vừa đi vừa trầm nghĩ, “tiểu li bộ dạng xinh đẹp, y thuật lại cao, đối nhân xử thế cũng tốt quả thực cùng Natsu chính là một đôi trời sinh, không biết bạn gái Natsu đến tột cùng là cái dạng gì nhưng ngay cả người như Lisanna cũng không bằng.”

Mà bên kia, Lisanna ngắt điện thoại, rớt cục trên mặt cũng lộ ra nụ cười thật lòng đầu tiên trong mấy ngày nay. Magnolia thật sự là chỗ tốt.

Trg phòng Akiko

akiko: kai ơi ơi ơi ơi pà ở đâu đâu đâu đâu

natsu: kai đi hc thêm ời

akiko: ồ z hả chán tính rữ kai coi đoạn băng tui vừa ms kím thý trg nhà của kai ý

natsu: z hả để tui gọi m.n trg hội ra coi

akiko: ừ lệ đi tui mún bít trg đoạn đó cóa cái j’

15’ sau

m.n: mở lệ đi aki

akiko: từ từ..... hừm xg r’ coi thui

Trg đoạn phim để tựa đề pí mật của natsu và gray

natsu: tui tập luyện xg r’ zờ tui cóa thể đi tỉnh tò zì l.c. chưa

kai: ô kê cn đề đi đi..... ý thui khỏi để tui kiu lên *chạy đi*

gray*đi tới*: ê đg lm’ zì z

natsu*ns vào lỗ tai*:.....

gray: ồ zờ ns đi

natsu: I like you, cậu có thể lm’ bạn gái tớ ko

gray*đỏ mặt*: ư ừm

“Bụp”-tiếng lm’ rớt ly nhựa và nat và gray xoay wa mặt 2 ng’ tái mét

kai*đỏ mặt*: à ừ thì cho tui xl vì đã lm’ phiền 2 ng’ mà nat s ông ko ns rõ lm’ tui chuẩn pị đồ cn gái..... A tui cóa công việc thui tui đi trc 2 ng’ cứ riêng tư zí nhau đi *chạy theo*

gray và nat: kai pà hủ lằm r’ nghe tui tui zải thích đi *đuổi theo*

END

Trg phòng akiko tràn đầy sức sống khi xem xg

wendy*đỏ mặt*: natsu-san em chúc anh và gray-san là 1 cặp v-v-vui v-v-vẻ

erza và mira ngắt tại chỗ còn ông makarov thì trụi hết tóc hồn bay theo năm tháng và zeref zí mavis thì hồn cx bay theo gió và vân vân mây mây

juvia*khóc*: gray-sama nếu như ko thích juvia thì có thể ns vs juvia chứ gray-sama ko cần lm’ z âu

gray*bối rối*: ko phải z âu m.n hủ lằm r’

lucy: tớ ms nhớ ra là tớ công việc thui bye nha! *chạy đi*

natsu*đuổi theo*: lucy đợi đã nghe tớ zải thích.

27. Chap 27

Buổi tối, Natsu tan ca về nhà, cơm tối Lucy đã chuẩn bị gần xong, anh đứng ở bên ngoài phòng bếp nhìn cô hãy còn bận rộn quanh bàn ăn trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp vui vẻ.

Tâm tư xao động, liền đem chuyện chuẩn bị đưa cô đi Magnolia nói ra. Bọn họ sẽ ở đó một tuần, tính cả ba ngày nghỉ tết dương lịch Lucy chỉ cần xin nghỉ bốn ngày là được.

Cô kiên quyết từ chối như vậy làm Natsu thật bất ngờ, anh cố gắng đè nén lo lắng cùng lửa giận trong lòng túm lấy Lucy đến bên cạnh, bộ dạng hung ác như muốn nuốt luôn cô vào bụng vậy.

“Vì sao không đi?”

Lucy thấy Natsu có chút kì quái, “tôi tự nhiên vô duyên vô cớ cùng anh ta đi Magnolia làm gì? Lại còn phải xin phép công ty như vậy tôi chẳng những không lấy được tiền thưởng chuyên cần còn có thể để lại ấn tượng không tốt với quản lý, hơn nữa tết dương lịch Lucy tôi còn muốn về nhà thăm ba, Magnolia dù tốt thế nào cũng không thể hơn việc gặp mặt ba mình được.”

“Phải có bạn gái đi cùng đây là yêu cầu bắt buộc của bệnh viện.” Natsu nghe lý do của cô xong, trong lòng biết cô không phải không muốn cùng mình đi, tâm tình lúc này mới thoải mái một chút, “Hơn nữa, hôm qua em đã gọi điện cho ba không phải tết ông không cho em trở về sao?”

Thật ra Natsu cũng không phải cố ý nghe lén Lucy gọi điện thoại, chỉ là lúc ấy cô ở ngay tại phòng khách nghe điện thoại của ba, vừa đúng lúc anh đang ở bên cạnh nên cũng nghe được một ít.

Lucy nghe vậy nhất thời có chút uể oải, ba cô gần như không bao giờ chủ động gọi điện thoại cho cô, hôm qua khó khăn lắm mới gọi một lần, lại là bảo cô tết dương lịch không cần về nhà. Nói là bác cả mỗ heo muốn ông ấy qua giúp, không có thời gian quan tâm tới cô, bảo cô tết âm lịch hãy về.

Lucy đã hai tháng không về nhà nên rất nhớ ba là đứa trẻ luôn luôn nghe lời nhưng ngày hôm qua lại kiêu gì cũng không đồng ý, cứ khẳng khẳng muốn về cuối cùng khiến ba cô tức giận ngắt luôn điện thoại.

“Tôi muốn về nhà.” Đôi mắt Lucy luôn luôn mang theo ý cười cũng ảm đạm xuống, “Dù ba tôi không cho tôi về nhà, tôi cũng không theo anh đi đâu.”

Cô ngốc một khi ngang bướng thì chín con trâu cũng không kéo lại được mặc cho Natsu nói thế nào cũng nhất quyết không đi, sống chết phải về nhà.

Natsu không có cách nào, đe dọa dụ dỗ đều thử qua nhưng cũng không có hiệu quả. Cuối cùng anh định ép sát tới thì thấy Lucy đã chớp chớp mắt, hai giọt nước mắt liền lăn xuống dưới.

Tuy rằng bình thường Lucy rất đơn giản nhưng không yếu đuối, ít khi rơi nước mắt, một khi rơi nước mắt như vậy làm trái tim Natsu luôn luôn sắt thép cũng lập tức rối loạn, hấp tấp kéo cô lại xem xét thấy cô rất cục không hề khóc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lucy rất muốn về nhà, cô còn trẻ tuổi, từ nhỏ lại được một tay ba cô nuôi lớn, tất nhiên tình cảm đối với ba vô cùng sâu sắc, vốn đang hết sức cao hứng chuẩn bị tết về nhà, ai ngờ chỉ một cuộc điện thoại ba cô gọi tới, quả thực như bị một chậu nước lạnh dội xuống, từ đầu đến chân, lạnh đến nỗi đáy lòng cũng phát run.

“Đừng khóc, gọi lại cho ba em hỏi một chút.” Natsu đưa tay vào túi Lucy lấy điện thoại ra nhét vào tay cô, “Nói không chừng thật ra trong nhà cô có việc nên mới thế.”

Lucy im lặng gật đầu, ấn ngay số điện thoại trong nhà. Cô đang lo sợ không yên nên tự nhiên cũng không phát hiện một tay Natsu đang ôm lấy bắp vai của cô đem cô gắt gao bao chặt trong lòng tư thế kia rõ ràng chính là tuyệt đối bảo vệ cùng chiếm giữ.

Năm đó Natsu học ở Fairy Tail bị Loke ép buộc cũng có đến khoa tâm lý nghe vài lần nên cũng hiểu biết hơn về phương diện tính cách con người, từ vài lần Lucy và ba cô trò chuyện, hơn nữa dựa vào tính cách Lucy liền đoán được, ba cô nhất định là người nói một không hai, phỏng chừng lần này Lucy gọi điện thoại kết quả vẫn giống đêm hôm qua thôi.

Quả nhiên, bất luận Lucy nói như thế nào, ba cô cũng không thay đổi chỉ cho cô về vào dịp tết âm lịch. Ngay cả khi Lucy đem bạn trai ra nói cũng không được, thậm chí còn tạo nên hậu quả làm cho Lucy sồn gai ốc, ba cô bảo Natsu và cô tết âm lịch cùng nhau về nhà!

Ngắt điện thoại, Lucy từ buồn bực không vui biến thành lo sợ bất an, túm tay áo Natsu khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương nhìn anh, “Bác sĩ Dragneel làm sao bây giờ? Tôi lại thất bại....”

Natsu ôm tay cô nắm thật chặt, nếp nhăn trên khóe môi khi cười cũng thoáng ẩn hiện, “Năm mới tôi sẽ cùng em về nhà.”

Thân mình Lucy cứng đờ, nhất thời mở to hai mắt, “Như vậy sao được!” “Vô duyên vô cớ bắt người ta cùng mình về nhà đón tết, thực sự là rất hoang đường. Hơn nữa điều làm mình bất an chính là chỉ một lời nói dối mà giờ càng lúc càng không thể kiểm soát....”

“Cô ngốc này không nghĩ tới để mình cùng cô về nhà! Tốt xấu gì mình cũng coi như là thanh niên đầy hứa hẹn có thể làm mất mặt cô sao!”

Trong lòng Natsu trăm chuyển ngàn hồi trên mặt lại chỉ hờ lạnh một tiếng nói: “Nếu không thì thế nào? Em có cách khác không?”

Lucy ấp úng cúi đầu, trong lòng loạn như cào cào, “làm sao còn có đối sách gì”.

“Nghe tôi.” Natsu bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của cô, thanh âm đã mềm mại hơn một chút, mang theo ý trấn an, “Tết dương lịch em theo tôi đi magnolia, sau đó tết âm lịch tôi với em về nhà lúc quay lại thì đưa ba em đi cùng.”

Lucy cắn môi trên mặt còn một chút do dự. “Sở dĩ mình chấp nhận cùng Natsu nói dối là vì muốn ba có thể tới thành phố A kiểm tra sức khỏe nhưng mà ba cho dù nghe thấy mình có bạn trai cũng không đồng ý, mình thật sự không nghĩ ra cách nào cả.”

“Nhưng nếu Natsu có cách, bác sĩ Dragneel rất thông minh nhất định sẽ suy nghĩ chu đáo hơn mình. Dù mình không đồng ý với anh ấy thì ba cũng không cho mình về nhà.”

Natsu nhìn biểu tình của cô thì biết cô đã dao động, đẩy mắt kính lại châm thêm mồi lửa, “Phí đi Magnolia lần này bệnh viện sẽ bao toàn bộ, em không cần lo lắng.” anh bỗng nhiên nghĩ đến lời viện trưởng đã nói, liền thay đổi phương thức nói lại với Lucy, “Hơn nữa em còn có thể mua chút quà hiếm lạ gì đó tặng cho ba.”

Nghe vậy, mắt Lucy liền sáng lên, trước kia cô về nhà mua quần áo cho ba đều bị ông mắng, nói cô tiêu tiền phung phí nhưng mà xuất ngoại không giống thế, cô khó có được cơ hội xuất ngoại lại mua này nọ cho ba cô lần này chắc ông sẽ không từ chối đâu.

“Vậy được rồi tôi đi.” Nghĩ đến đây, Lucy liền không hề do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Natsu thở dài nhẹ nhõm một hơi, sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, “Trờ về thu dọn đồ đạc chỉ cần mang một bộ quần áo để tắm rửa là được.”

“Mất cả đêm vô mồm, cuối cùng cũng thu phục được cô ngốc này.” Natsu nhìn theo Lucy trở về phòng, trong mắt hiện lên một tia gian xảo.

“3 tháng? Đợi tết âm lịch qua đi, mình và cô đều đã gặp cha mẹ xem cô còn thoát được không!”

Ngày hôm sau Lucy vừa đi làm liền gặp quản lý xin nghỉ phép cũng may bình thường cô luôn hiền lành, làm việc hiệu quả quản lý cũng không nói gì nhưng khi nghe thấy cô muốn cùng bạn trai ra nước ngoài trên mặt lúc này mới lộ ra trêu đùa giỡn, “Bạn trai mà giấu kỹ như vậy hôm nào dẫn đến cho cha mẹ nhìn xem nha!”

Khuôn mặt Lucy đỏ bừng, nghe đồng nghiệp bên cạnh và quản lý ồn ào trêu đùa thật vất vả chịu đựng xong lúc này mới nộp đơn xin phép đã viết cẩn thận.

Erza biết Lucy muốn đi, lấp bắp kinh hãi, “Cậu có hộ chiếu sao? Natsu thật sự không phải nói giỡn với cậu chứ? Trong vòng 3 ngày sẽ làm xong hộ chiếu, anh ta định lừa cậu chắc?”

Lucy nhức đầu, cô thật hy vọng anh ấy nói giỡn tuy rằng cô cũng rất muốn xuất ngoại nhưng mà cứ nghĩ đến Natsu cùng đi cô liền hoảng hốt.

“Anh ấy không có gạt mình, cậu quên rồi à đại học năm ba mình có xin hộ chiếu chẳng qua là không đi thôi.”

Năm ấy, bởi vì Lucy được giao một hạng mục được hiệu trưởng rất coi trọng muốn đưa cô ra nước ngoài học tập nhưng bởi vì điều kiện gia đình không cho phép cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Nghe cô nhắc tới chuyện này, trong mắt Erza có chút đau lòng, vừa định nói gì lại bỗng nhiên biến sắc, nghiêm túc nói: “Lucy mình hỏi cậu chuyện này, cậu phải nói thật.”

“chuyện gì?”

“Cậu và Natsu đã ‘làm’ chưa?”

“Erza!” Lucy tuy rằng ngốc cũng không đến nỗi ngay cả vấn đề này cũng không hiểu lập tức liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, “Cậu đừng nói đùa.... mình.... mình sao có thể làm vậy!”

Erza nhìn chằm chằm ánh mắt cô vài giây, xác định cô thật sự không nói dối, lúc này trên mặt mới lộ ra nụ cười, “Lucy cậu nghe mình, không được ngốc nghếch giao hết cho người ta phải quan sát một thời gian đừng khinh địch để anh ta chiếm được tiện nghi.”

Tuy rằng Lucy da mặt mỏng nhưng biết Erza muốn tốt cho cô, mặc dù cô và Natsu quả thật không có khả năng phát sinh chuyện gì, vẫn gật đầu, “Mình biết.”

Lúc này Erza mới buông lỏng tâm tình, trên mặt một lần nữa tươi cười, mắt quẹo rũ hơi nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển xinh đẹp, “Lucy yêu quý, cậu xem mình đối với cậu tốt như vậy, đi qua đó phải mang quà về cho mình à!”

“Biết rồi.” tính Lucy vốn là như vậy, cô vừa nhắc tới liền nhanh chóng đồng ý. Nhìn Erza vô cùng vừa lòng, thậm chí thừa dịp Lucy không chú ý còn hung hăng hôn bẹp một cái lên mặt cô, khiến cho gương mặt Lucy như bị thiêu cháy, lúc này mới ngừng chọc ghẹo cô.

Ngày 31, Lucy mang theo một túi nhỏ đi theo sau Natsu tới sân bay, bác sĩ đồng hành cũng không nhiều, chỉ có khoảng sáu 7 người, Lucy liếc mắt một cái liền thấy trong đó có Lisanna, không thể nghi ngờ, trong số 40 người đàn ông chỉ có duy nhất một phụ nữ xinh đẹp cũng đủ hấp dẫn sự chú ý rồi.

Natsu vừa lại gần, Lisanna liền chú ý tới anh nhưng không đợi nụ cười trên mặt cô hoàn toàn nở rộ, liền thấy phía sau là Lucy.

Trong lòng Lisanna thực khó chịu trong mắt nhất thời nhiễm ý lạnh, “rõ ràng lần này bọn này đi trao đổi y học, vì sao Lucy cũng đi theo?”

Nhưng không đợi cô đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Natsu anh thừa dịp Lucy không chú ý, nhanh chóng ra hiệu ngăn cản Lisanna ý bảo cô không nên hỏi gì cả.

Lisanna không có cách nào chỉ có thể đem đầy một bụng nghi vấn và bất mãn chôn ở đáy lòng, thầm nghĩ sẽ tìm cơ hội để tìm hiểu, hơn nữa sau chuyến đi tới Magnolia lần này, Lucy cũng chẳng là gì cả.

li hạ mắt, đưa tay chỉnh lại mái tóc ngắn trong mắt xẹt qua một tia quỷ dị.

“Bác sĩ Dragneel không đúng rồi!” Sau khi lên máy bay, Lucy nhìn trái nhìn phải xem xét, cuối cùng không nhìn được tiến đến bên tai Natsu nói: “không phải nói mỗi người đều phải mang theo vợ hoặc bạn gái sao? Vì sao những người khác không có?”

“À.....”Natsu nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Tôi cũng không biết bọn họ làm thế nào thuyết phục được viện trưởng, chờ khi hạ cánh sẽ đến hỏi.”

“Thì ra là như vậy sao,” Lucy nhìn Natsu, ánh mắt nhất thời liền mang theo chút thương hại.”Bác sĩ Dragneel đáng thương nhiều người như vậy mà chỉ có anh ấy bị viện trưởng áp bức.” (có chụy pị ảnh áp bức thì có =.=”)

Nghĩ đến đây, cô vươn tay vỗ nhẹ tay Natsu, an ủi nói: “Bác sĩ Dragneel anh không cần cảm thấy mất hứng, anh xem bọn họ cũng không mang bạn gái theo, chỉ có anh dẫn theo điều này chứng minh chỉ có chúng ta chiếm được tiện nghi của bệnh viện à!”

Khóe môi Natsu hơi cong lên, ánh mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ bé đang bao lấy tay mình, tâm tình thật thoải mái vui vẻ.

12 giờ bay liên tục thực khiến người ta ỉu xiu, khi đến khách sạn đã đặt trước, Lucy ngay cả mắt cũng không mở ra được, may mắn tinh thần Natsu không tệ, gần như nửa ôm cô đưa vào phòng.

Chẳng qua lúc vào phòng Lucy liền ngậy đại, “sao mình lại cùng bác sĩ Dragneel chung một phòng? Mà lại chỉ có một giường!”

Dưới tình huống như thế, dù là Lucy đang uể oải không chịu nổi, cô cũng không dám ngủ. Cô vừa định mở miệng hỏi Natsu đã thấy Natsu không e dè cởi quần áo, chỉ còn một cái quần đùi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm vừa đi được một nửa lại như bỗng nhiên nhớ tới cái gì thì dừng lại.

Quay đầu nói với Lucy “Nếu em mệt thì ngủ đi tỉnh dậy rồi tắm.” anh nhìn ánh mắt Lucy lúng túng né tránh, hơi cong khóe môi, “À..... Nếu không chúng ta cùng nhau tắm?”

“Ai muốn cùng anh tắm!” Lucy bị những lời này làm cho kinh sợ bật dậy ba bước, lỗ tai trắng noãn cũng nhiễm một tầng đỏ ửng.

Natsu vốn là nhân rồi đùa giỡn cô thấy cô giống như chú nai con trong núi sâu bị hoảng sợ, mắt to ngập nước kinh hãi, trong bụng xấu xa nhất thời được thỏa mãn cũng không dừng lại nữa đi thẳng vào phòng tắm.

Chỉ còn lại Lucy ở trong phòng lại cảm thấy lẩn lộn ở trên giường mệt mỏi mà không dám ngủ.

“Nguy hiểm quá! mình lại cùng bác sĩ Dragneel ngủ chung giường!” Lucy vò cái đầu đã bị cô biến thành tổ chim, nghiêng tai nghe ngóng tiếng nước trong phòng tắm, khuôn mặt xoạt đỏ, “nếu là..... nếu là lúc ngủ cô nhìn không được, mạnh mẽ nhào vào bác sĩ Dragneel thì làm sao bây giờ?”

Trg phòng akiko

akiko*cười gian*:chụy lại nghĩ bậy cái j' nữa r' z

lucy*mặt đỏ*: k-ko p-phải chỉ là chị sợ.....

akiko: cho em hỏi sức chị và sức anh nat ai mạnh

lucy: thì là natsu chứ chị ko đấu lại với cậu ấy đc

akiko: thì đó nếu như tối nay ngủ chung zì ảnh coi chg' đó nha ko phòng vệ cn chg' mất sớm đấy *mặt gian hết sức*

lucy*đỏ = cà chua*: k-ko c-có â-âu e-em ns bày ko.

natsu*choàng vai*: yo lucy, mấy ng' đg ns chuyện j' z..... ý s mặt pà đỏ z lu...cy

lucy*đẩy*: ko cóa j' tớ có chuyện r' đi trc đy *chạy đi*

natsu: lucy pị j' z aki

akiko*cười gian*: à kcj âu em nghe ns tối nay chuy lu sẽ ngủ vs anh loke còn nat thì wăng vô sọt rác r'

natsu*ghen*: nani *lay vai* pà phải sửa lại cho tui nghe nếu ko thì chết zì tui.... tui phải đuổi theo lucy ms đc *đuổi theo*

akiko: chóng mặt wá điiiiiii ý sao ở âu ra nhieu z trời.

28. Chap 28

akiko: mình sẽ vít vào những ngày rảnh rồi sinh nông nổi và t7 với cn nên mấy mina khỏi cần phải mong cho ngày trôi nhanh để khỏi ngồi hc bài và khỏi để nghe thầy cô giảng đạo, đọc kinh v.....

kai: ê đg ns về lịch ra chap ms mà pà đổi chủ đề hc hành là s z

akiko: ủa z hả thui kệ đề tui tính nhắc m.n về cái j' nhể wên r'

kai: tính nhắc cái nỳ nè *ns vào tai*.....

akiko*nhớ ra+cười nham hiểm*: hồồồồồ thì ra là cái đó mà thui khỏi nhắc đề z đề kakaka

kai*suy nghĩ*: ác wá z *woay wa ns* pà ko ns tui ns nè mina hãy.....*nằm bất động*

akiko*cầm cây gõ*: uống rượu mời ko uống mún uống rượu phạt mà, mina cứ xem đừng nghe lời kai ns kakakaka

Natsu tắm rửa xong đi ra ngoài chỉ thấy cô ngồi kia đầu bù xù như tổ chim, mắt hờn mắt vía ngồi ở bên giường, đôi mắt nâu to rõ ràng lờ lờ nhấp nháy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh vừa lau tóc vừa đi đến bên Lucy, “Không ngủ được thì đi tắm ngồi góc cái gì.” Nói xong liền búng tay một cái lên trán của cô.

Lucy phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên thấy Natsu chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, vòng ngực săn chắc lộ ra hơn phân nửa, dây lưng chỉ thắt lỏng lẻo lại vừa đúng buộc vòng quanh thắt lưng gầy mà mạnh mẽ căng tôn lên khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng thế nhưng lại gợi lên một loại dụ hoặc đầy dục cảm.

Mà bình thường trên mũi luôn mang theo gọng kính nhưng bởi vì tắm rửa nên được tháo xuống, lộ ra đôi mắt cực sáng trong đẹp mắt.

Ánh mắt anh thản nhiên thoải mái dừng trên người Lucy lại làm cho Lucy chỉ một thoáng mặt liền như thiêu đốt.

Natsu thấy cô bất động nghĩ là cô mệt mỏi nên nói: “Vậy không tắm rửa ngủ trước.”

Lucy lúng túng hồi nãy nghĩ đến mình vừa rồi nhìn bác sĩ Dragneel đến ngay người nhất thời vô cùng thẹn thùng, liền đứng bật dậy quên cả trả lời Natsu chạy thẳng vào phòng tắm.

“Làm cái gì vậy?” Natsu hơi híp mắt, “đi tắm rửa mà chẳng mang theo gì cả?” anh nhìn lướt qua hành lý đặt trên nền nhà vừa định nhắc nhở Lucy đi ra lấy quần áo lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, đột nhiên lại thay đổi chủ ý.(erza: ý đồ j' đy akiko: đi chăm sóc kai đi hỏi chi erza*sát khi*: ns j' z akiko*mồ hôi đầm đìa*: dạ ko cóa j')

“Chắc nhắc làm gì lát nữa mình tự đưa cho cô ta là được.”

Natsu hơi cong môi đưa tay mở TV, đeo mắt kính đầy hứng thú ngồi ở đầu giường xem TV.

Nước ấm từ đỉnh đầu đổ xuống thoải mái đến nỗi Lucy gần như ngâm ra thành tiếng, đầu có chút hỗn loạn đó là hậu quả sau thời gian dài nghỉ ngơi không tốt, Lucy với lấy gối đầu gối trên giá, xé mở bao, xoa xoa đầu gối lên đầu rồi cảm vùi nước xả vẫn nên là tốc chiến tốc thắng việc cấp bách bây giờ là ngủ một giấc thật tốt.

Lucy mất 20 phút tắm rửa sạch sẽ, lau khô người đang định mặc quần áo, lúc này mới đột nhiên nhớ ra là mình không mang đồ vào.

“Làm sao bây giờ?” Lucy cắn môi vội vàng nhìn xung quanh thấy quần áo bẩn vừa mới cởi ra bị cô vứt lên cái giá bên cạnh vùi hoa sen đã ướt hết căn bản không thể mặc đi ra ngoài.

“Vậy mình làm sao mà ra ngoài đây? Nhờ bác sĩ Dragneel đưa quần áo giúp mình? Không được! Quần áo lót gì gì đó, sao mình có thể không biết xấu hổ nhờ anh ấy lấy giúp?”

Lucy rồi cực kì ánh mắt ở trong phòng tắm quét tới quét lui, bỗng nhiên nhìn thấy khăn tắm treo trên giá. Ánh mắt nhất thời sáng ngời, “mình có thể quần khăn tắm rồi ra ngoài lấy quần áo, lấy xong lại vào phòng tắm thay!” (mira: s em ý tính z akiko*cười nham hiểm*: từ từ sẽ có sự cố thui mira:==”)

Vì thế khi Natsu nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm vừa quay đầu lại liền thấy Lucy chỉ quần một cái khăn tắm bước ra. Nước ấm làm cho làn da trắng nõn của cô ửng hồng, cặp mắt nâu to lúng túng kia cũng được rửa sáng long lanh, lông mi chớp chớp mang theo một loại dụ hoặc khác.

Trên người cô chỉ có một cái khăn tắm, cánh tay trắng như ngó sen cùng đường cong, đôi chân mềm mại đều lộ ở bên ngoài, mặc dù tay ôm ngực nhưng mỗi khi nhắc chân, phong cảnh trước ngực vẫn như ẩn như hiện.

Hô hấp Natsu cứng lại, ánh mắt cực nhanh nhìn Lucy từ đầu đến chân chỉ cảm thấy cơ thể chậm rãi nóng lên, “cô ta không mang theo quần áo vào phòng tắm, nói như vậy bên trong cũng không mặc cái gì....”

Từ lúc Lucy trong phòng tắm đi ra đã nhận thấy ánh mắt Natsu dừng ở trên người cô, cô xấu hổ không chịu được cố gắng hết sức che đậy.

Đang lúc bối rối Lucy bỗng nhiên nghe thấy trong TV truyền đến một hồi tiếng xì xồ nhất thời giống như người sắp chết đuối vớ được cọc cứu mạng luôn miệng nói: “Bác sĩ Dragneel..... anh..... anh xem TV....”

Lúc nói chuyện, tay nhỏ bé vẫn ôm ngực, cô lại không biết như vậy đã đem toàn bộ lực đều dồn ở phía trước ngực ngược lại làm cho khăn tắm đàng sau dính sát vào người, cái miệng duyên dáng lập tức lọt vào mắt Natsu không sót tí nào.

Ánh mắt Natsu dần thối lại, hô hấp ồ ồ lên chỉ cảm thấy máu trên người nhanh chóng dồn xuống, toàn bộ tập trung đến chỗ bụng thiêu đốt chỗ phía dưới kia dần dần rực rộ đứng dậy.

Lúc này nghe thấy tiếng động từ Lucy, vội vàng dời mắt căn bản không dám tiếp tục nhìn cô cảm lấy điều khiển bấm lung tung chỉ cúi đầu “ừ” một tiếng.

Lucy thấy Natsu không hề nhìn cô, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi thân mình cũng không căng thẳng như vừa rồi nữa vừa định ngồi xổm xuống tìm áo ngủ. Chợt nghe trong TV truyền đến một hồi tiếng ngâm kiêu my, “oh yeah...mạ****... mạ****....”

Ánh mắt so với đầu óc hoạt động nhanh hơn, không chịu khống chế lập tức chuyển qua màn hình TV, cô gái tóc nâu toàn thân nude nằm ở trên giường lớn, hai chân trắng nõn thon dài đang gắt gao quấn quanh thắt lưng một người đàn ông trắng kien theo động tác của người đàn ông mà không ngừng rên rỉ.

Lucy luôn là cô bé ngoan làm sao đã gặp qua cảnh kích thích như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng như là xuất huyết đến nơi theo phản xạ có điều kiện trực tiếp bưng tay che kín mắt.

Natsu cũng không ngờ lại đổi đến kênh như vậy, lúc này anh đang nhiệt huyết sôi trào bị kích thích như vậy, thật không chịu nổi vừa định ấn điều khiển ánh mắt lại lướt qua phản ứng của Lucy. Trong lòng nhất thời

vui vẻ đang định đùa giỡn với Lucy vài câu thì chỉ thấy khăn tắm trên người cô bằng tốc độ mắt thường đang từ từ chậm rãi tụt xuống mà Lucy đang ôm mặt dường như chưa nhận ra.

Thân mình Natsu cứng đờ, cả người nóng bừng bừng chỉ cảm thấy trong miệng nước bọt tiết ra ào ào mà cổ họng lại như bị đốt cháy, cực khát yết hầu nhấp nhô lên xuống, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn trên người Lucy căn bản không dời ra được.

Tiếng đàn ông thô ráp hỗn hển cùng tiếng rên rỉ của người phụ nữ không ngừng vang bên tai, Lucy vừa thẹn lại trách, vốn tưởng rằng Natsu lập tức đổi kênh, ai ngờ đợi lâu như vậy một chút động tác anh đều không có.

“Natsu Dragneel đổi kênh đi!” Lucy ôm ánh mắt hướng Natsu kêu lên, ai ngờ nói ra cô liền cảm thấy trên người chợt lạnh tiếp theo chân đã bị cái gì bao trùm lấy. Lucy ngẩn người thả tay ra nhìn, nhất thời hết chối tai, khăn tắm của cô đã rơi xuống cả người cô trần như nhộng đứng trước mặt Natsu!

Cô luống cuống, lý trí hoàn toàn biến mất, trái tim giống như bật ra khỏi cổ họng, đại não trống rỗng, thậm chí nghĩ muốn né tránh ánh mắt nóng bỏng của Natsu thế nhưng lại cứ như vậy chạy thẳng đến phòng tắm.

Cô ngốc này, rõ ràng khăn tắm ngay dưới chân lại đột nhiên quên mất chỉ biết chạy trốn, kết quả bị người ta nhìn trước nhìn sau toàn thân không bỏ qua chút nào.

Ai ngờ số Lucy thật đen đủi, cô vừa mới tắm xong liền thuận tay đem cửa phòng tắm khóa lại lúc này cô đang luống cuống, ngón tay run run không thể nào mở được cánh cửa cứ chạy lui quanh cửa lại không vào được.

Đôi mắt to quýnh quáng đã nổi lên sương mù giống như con sóc nhỏ đang vội vàng tìm cách chui vào hang của mình.

Ánh mắt Natsu nóng bỏng lại cứ chuyển qua chuyển lại trên người Lucy. Từ cổ thon dài trắng nõn đến bộ ngực đang rung rung đến cái eo mảnh khảnh kia tiếp đến là cái mông vểnh lên.....

Một tắc một tắc chỗ nào cũng không buông tha.

Dục vọng giống như sóng thần ập tới, hùng hùng hổ hổ, thiêu đốt cả người anh gần như bốc hỏa, con người vốn sâu thẳm càng thêm âm trầm, ngọn lửa bên trong rực sáng giống như sắp bùng lên đến nơi.

Mà bên này, Lucy rốt cục mở được cửa phòng tắm vội vàng đi vào, rầm một phát đóng cửa.

Trong mắt Natsu xẹt qua một tia tiếc nuối, cúi đầu nhìn bộ vị của mình đã bùng bùng khí thế,

“Nhưng mà vẫn không thể cởi bằng không cô ngốc kia phỏng chừng cũng không dám cùng mình ở một chỗ nữa.”

Nghĩ đến đây, Natsu cố nén dục vọng đi xuống giường, lục trong hành lý của Lucy không e dè lấy ra quần lót cùng áo ngủ bên trong đi đến trước phòng tắm gõ gõ cửa, “Mở cửa, tôi đưa quần áo cho em.”

Da mặt Lucy mỏng bị Natsu nhìn như vậy xấu hổ đến nỗi hận không thể trực tiếp bay về nước, lúc này nghe thấy tiếng Natsu tim lại đập như gõ trống, ngay cả dũng khí trả lời một tiếng cũng không có.

“Lucy nghe lời, mở cửa.” Giọng nói Natsu khàn khàn, cơ bắp trên người căng cứng nhìn thoáng qua quần lót màu trắng nhỏ xíu trên tay, yết hầu giật giật “Nhanh lên mặc xong quần áo rồi ngủ.” Nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu, “Ngoan.”

Trong phòng tắm im ắng, không nghe thấy thanh âm gì, Natsu biết Lucy thẹn thùng cũng không ép cô, kiên nhẫn đứng ở bên ngoài chờ chỉ là dục vọng dưới hạ thân đang vận sức chờ phát động lại chỉ có thể nín nhịn tư vị này thật sự là quá khổ sở.

Vừa lúc đó, cửa phòng tắm rầm rắc hé ra một khe hẹp từ bên trong một cánh tay nhỏ bé rụt rè vươn ra ý tứ không cần nói cũng biết. Natsu khẽ cười cũng không trêu chọc cô nữa, trực tiếp cầm quần áo đưa tới tay Lucy.

Ở trong phòng tắm, Lucy mặc xong quần áo lại làm công tác tư tưởng một chút, lúc này mới hé ra khuôn mặt hồng rục chậm rãi bước ra.

Không ngờ vừa đẩy cửa đã thấy Natsu đứng ở bên ngoài, ánh mắt cô lúng túng căn bản không dám cùng anh đối diện cúi đầu nói một câu, “Tôi ngủ.” Liền chạy nhanh tới giường, trùm chăn bọc cả người lại.

Natsu cũng không để ý cô nữa đi thẳng vào phòng tắm giải quyết vấn đề cấp bách của mình, xong xuôi mới trở lại giường.

TV không biết đã bị Lucy tắt khi nào, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người, Natsu xốc một bên chăn lên nằm xuống giường.

Nhìn Lucy bọc mình như kén tằm chỉ cảm thấy buồn cười. “Đừng trốn nữa, mau ngủ đi.”

Tim Lucy đập như gõ trống, làm sao ngủ được đương nhiên biết Natsu đang nói chuyện với mình nhưng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ chỉ co rúc vào trong chăn như tằm vậy.

“Được rồi.... ngủ đi.... cái gì tôi cũng chưa nhìn thấy.” Trong bóng đêm, khóe môi Natsu cong lên, hiển nhiên là tâm tình cực tốt.

“nói bừa!” Lúc này Lucy đột nhiên biết phản bác, “rõ ràng anh đã thấy!”

“không để ý, biết làm sao bây giờ mau ngủ đi, chiều mai còn có hoạt động.” Buổi giao lưu học tập bắt đầu lúc chín giờ sáng ngày kia, buổi chiều ngày mai anh còn phải sửa lại báo cáo một lần nữa.

Nghe nói đến công việc, Lucy cũng chỉ có thể cưỡng chế ngưng ngừng trong lòng, thấp giọng lên tiếng “được” chỉ là chặn bọc trên người vẫn không buông ra.

Natsu không có cách nào đành phải nhắm mắt ngủ, “cô ngốc vô tâm vô tư, phỏng chừng sáng mai sẽ tốt thôi.”

Sáng hôm sau, lúc nhân viên phục vụ của khách sạn mang bữa sáng lên, Natsu và Lucy đã rửa mặt xong, hai người đều ăn ý không nói đến sự kiện đêm qua.

Lucy vẫn như cũ có chút thẹn thùng, luôn không dám nhìn vào mắt Natsu cũng may vẫn nói với anh vài câu.

Xong bữa sáng, Natsu muốn đưa Lucy ra ngoài đi bộ, nơi này anh rất quen thuộc dù đã nhiều năm không trở lại vẫn là có thể tìm được chính xác nơi mình muốn đi.

Không ngờ hai người vừa ra khỏi phòng đã thấy cửa phòng đối diện mở ra, Lisanna lên tiếng. “Sư huynh, hai người định ra ngoài sao?”

Natsu gật đầu, “Anh đưa Lucy ra ngoài đi dạo.”

“Sư huynh, anh quên còn vài bác sĩ nữa à.” Lisanna thân thiết tiêu sái đến bên cạnh Lucy kéo tay cô nói với Natsu “Bọn họ đều là đàn ông, em theo bọn họ không có chuyện gì để nói vậy anh đưa bọn họ đi nhé, em đi với Lucy.”

Natsu có chút do dự, anh còn muốn thừa dịp này cùng Lucy bồi dưỡng tình cảm một chút, nói chuyện đêm qua nhưng mà Lisanna nói cũng có lý có vài bác sĩ cũng chưa tới Magnolia lần nào, khẳng định cần người dẫn đường.

Anh chuyển hướng sang Lucy, trầm ngâm một chút liền đưa tay sờ đầu cô, “Em đi cùng với Lisanna không được chạy lung tung giữa trưa phải về ăn cơm.” nói xong còn mở ví lấy tiền nhét vào túi Lucy, “Đây là tiền đã đổi muốn mua gì thì mua.”

Trong lòng Lucy không muốn đi cùng Lisanna nhưng cô cũng không thể làm chậm công việc của Natsu. Chỉ có thể gật gật đầu, đáp “Tôi biết rồi.”

“Được rồi cũng không phải xa nhau lâu mà.” Lisanna ngăn chặn cơn ghen điên cuồng trong lòng vừa nói vừa ép buộc kéo Lucy xuống lầu.

Đi tới chỗ góc thang máy, li quay đầu nhìn thoáng qua Natsu, anh còn đứng ở cửa nhìn theo, ánh mắt lưu luyến dừng trên người Lucy nửa điểm cũng không có phần cho mình.

Ánh mắt Lisanna chợt lóe, tia do dự cuối cùng trong lòng cũng biến mất hầu như không còn.

Trg phòng akiko

mira: aki ưi hình như em đánh mạnh tay r' đó hết chap r' mà kai ko tỉnh lại

akiko: s kì z thường thì em đánh là hết chap là tỉnh r' mà lucy lại coi thử đi

lucy*đi tới*: s ko thý tỉnh z

mira và akiko*cười gian*: nhìn kĩ đi hình như là biểu hiện của sự tỉnh lại r'

lucy*nhìn kĩ*: âu cóa thý j' âu

kai*mở to mắt ra*: HÙÙÙÙÙÙÙÙ.....

lucy:.....*hồn bay theo năm tháng*

mira*cười*: mắc cười wá em lm' tốt lắm kai

akiko*cười mún rớt cái hàm*: lâu ừi ko thý pà hù ng' như z

kai: wá khen wá khen.

lucy*hồn ms về vs chủ*: mấy ng' hay ghê ha tui cho ăn lucy kick *đá văng ra ngoài*

kai, akiko và mira: gomennaiiiiiiiiiiiiiii lucyyyyyyyyyyyyyyyyyy.

29. Chap 29

Vừa ra khỏi tầm mắt của Natsu Lisanna liền thu hồi vẻ mặt vô cùng thân thiết tươi cười ngay cả tay kéo Lucy cũng thả xuống.

Làm cho Lucy xấu hổ chỉ cảm thấy khả năng hai mặt của bác sĩ Strauss không khỏi cũng quá tài tình đi. Tới chuyện này cho dù cô trì độn cũng biết vì sao mà Lisanna có địch ý với mình.

“Lisanna thích Natsu mà hiện tại mình lại là bạn gái anh ấy, cô ấy đương nhiên không chấp nhận được sự tồn tại của mình.”

“Nhưng mà chỉ hơn hai tháng nữa sẽ kết thúc đến lúc đó bác sĩ Dragneel và bác sĩ Strauss hẳn sẽ thành một đôi rồi.”

Lucy nhìn theo bóng dáng Lisanna trong lòng vô cùng chua xót.

Đối với nơi này Lisanna rất quen thuộc, ngay cả đèn giao thông cũng không cần nhìn mà vẫn đi rất chính xác. Đầu tiên các cô đi qua một khu dân cư xa hoa, biệt thự nhỏ màu trắng xinh xắn mà tinh tế, phía trước từng nhà đều có thảm cỏ xanh mướt được chăm sóc cẩn thận, bên trong là đủ loại đóa hoa rực rỡ sắc màu thật là cảnh đẹp mắt.

“Lucy Heartfilia.” Đang lúc Lucy chăm chú nhìn một ông cụ cắt tỉa vườn hoa bỗng nhiên nghe thấy Lisanna kêu tên cô.

Cô thu hồi ánh mắt, lên tiếng, “Bác sĩ Strauss.”

“Sáng mai sẽ bắt đầu cuộc hội thảo cô biết chứ?” Lisanna thả chậm bước chân cùng Lucy bước song song trên con đường nhỏ trong khu dân cư.

Lucy gật đầu, “Có biết.”

“Tôi muốn nhờ cô một việc.” Lisanna nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt sắc bén như dao, “Đừng đi cùng sư huynh ở cuộc hội thảo chúng tôi phải trao đổi cùng với các bác sĩ nếu cô đi nhất định sẽ phân tán chú ý của sư huynh.”

Lucy dừng một chút, “à được, tôi sẽ không đi theo bác sĩ Dragneel.” Cô cũng biết đầu óc mình không thông minh như Lisanna tuy rằng không giúp được Natsu cái gì, ít nhất sẽ không gây thêm phiền toái cho anh.

Nhưng mà trong lòng lại bỗng nhiên dâng lên một cảm giác vừa đau lại khổ sở, người như cô so ra cái gì cũng thua Lisanna.

Không xinh đẹp, không thông minh càng không có tài năng. Nếu mình là đàn ông cũng sẽ lựa chọn Lisanna mà không chọn mình.(akiko: biểu dương pé li ủa pé li âu ùi natsu: đi chơi zì ng' iu òi akiko: đi zờ n' ko đi lại đi zờ n' natsu: kệ đi lâu lâu cho họ ân ái chút chứ akiko: anh mà cx bít à natsu: =.=")

"Tốt rồi." Ánh mắt lisanna làm cho người ta phát lạnh, "Cô hãy nhớ kĩ những lời mình đã nói, cho dù sư huynh bảo cô đi cô cũng không thể đi!" Cô dừng một chút, trên mặt bỗng dưng lộ ra chút châm chọc, "Lucy cô cũng không phải trẻ con, tại sao luôn làm sư huynh lo lắng? Nơi này rộng lớn như vậy, cô chắc cũng học qua đại học không thể ngay cả tiếng Anh cũng không hiểu, cô hoàn toàn có thể tự mình đi ra ngoài cô không thấy cả ngày quần quýt sư huynh rất khó coi sao?"

Lisanna càng nói càng không khách khí về sau thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi. Không lưu tình chút nào chỉ trích và khinh bỉ làm cho Lucy cũng sinh ra một tia tức giận, tính tình cô ôn hòa nhưng cũng không có nghĩa là có thể tùy ý để người ta khi dễ, huống chi cô căn bản là không quần lấy Natsu.

"Bác sĩ Strauss tôi cảm thấy hình như có hiểu lầm." Lucy ngẩng đầu, không chút sợ hãi đối mặt với lisanna, "Tôi cùng natsu...."

"Được rồi, tôi không có hứng thú nghe chuyện cô và sư huynh." Lucy mới nói được nửa chừng đã bị Lisanna cắt ngang, cô ta vuốt vuốt lại mái tóc bị gió thổi hơi rối, cao ngạo liếc nhìn Lucy một cái, "Cho nên cô cũng không cần phải khoe khoang trước mặt tôi."

"Khoe khoang?" Lucy trợn mắt há hốc mồm nhìn Lisanna, "mình có cái gì mà khoe? Mình rõ ràng là đang giải thích!"

Lisanna tự cho là đã đánh bại được nhuệ khí của Lucy trong lòng rất đắc ý, lại say sưa nói một hồi đều là chuyện khi cô ta và Natsu ở Magnolia muốn lấy chuyện này đả kích Lucy.

Chỉ là khi nói xong một tràng quay đầu nhìn lại phát hiện Lucy căn bản là không nghe cô nói chuyện! Cặp mắt to kia cũng không nháy mắt một lần cứ chăm chú nhìn thẳng bé đang cầm quả bóng bầu dục bên đường!

Nhất thời trong cổ họng Lisanna như là bị nghẹn một cục đàm nhỏ không được mà nuốt cũng không xong, khó chịu đến nỗi hận không thể hóa thành dãi thú xé nát Lucy.

Kỳ thật Lucy cũng biết không nghe người ta nói chuyện là không lịch sự nhưng mà Lisanna nói câu nào cũng đầy ý châm chọc, nghe vô cùng bức bối vì thế cô dứt khoát không nghe đem toàn bộ lực chú ý của mình chuyển sang ngắm phong cảnh để tự cô ấy nói một mình thôi!

Ai ngờ chó ngáp phải ruồi ngược lại khiến Lisanna tức muốn ọc máu đen ra ngoài.

Hai người cứ như vậy bước đi trong không khí xấu hổ ấy đang lúc Lucy sắp nhận không được muốn nói gì đó, bỗng thấy phía trước có một tiệm kẹo trang trí hết sức xinh xắn khéo léo.

Lucy lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi quay đầu nói với Lisanna "Bác sĩ Strauss tôi muốn mua ít kẹo mang về nếu chị có việc thì đi trước đi tự tôi có thể tìm được đường về".

Cô vốn tưởng rằng Lisanna sẽ đem cô ném tới tiệm kẹo rồi mặc kệ nhưng ai ngờ Lisanna vẫn cùng cô đi vào. Lucy không biết cô ta suy nghĩ cái gì chỉ có thể chuyển tâm chọn kẹo của mình trong lòng lại suy nghĩ, "về sau nhất định không thể đi cùng bác sĩ Strauss nữa, thật sự là khó chịu!"

Kì thật Lisanna cùng Lucy đi mua kẹo cũng không phải ngẫu nhiên cô ta có lòng tốt hay là lo lắng cho Lucy cô ta nằm mơ cũng muốn Lucy bị người ta lừa đi, không bao giờ có thể trở về bên cạnh Natsu nữa.

Nhưng mà người là do cô ta trước mặt Natsu dẫn đi nếu bị lạc trong tay cô ta, Natsu khẳng định sẽ trách cứ hơn nữa kế hoạch của cô ta đã vô cùng hoàn mĩ rồi không cần mạo hiểm như vậy.

Sau khi Lucy mua kẹo, Lisanna liền đưa cô ta trở về khách sạn. Nơi này cô ta quá quen thuộc rồi cô ta cũng không thể nhân rồi mang Lucy đi chơi.

Huống hồ, Lisanna liếc mắt nhìn Lucy đang ôm một gói kẹo to về mặt hưng phấn, “nhà quê vẫn là nhà quê, dù đi đến đâu cũng không thể thay đổi được dáng vẻ quê mùa ấy!”

Lúc Lucy về đến khách sạn, Natsu còn chưa trở về. Cô nhàn rỗi không có việc gì làm liền đem quần áo đem qua thay ra giặt nhân tiện cũng giặt luôn quần áo của Natsu.

Lúc này mới ngồi trên giường xem TV nhưng mà vừa mới được vài phút, Lucy liền đỏ mặt tắt TV đi. Nguyên nhân là mỗi lần đổi kênh lại bắt gặp mấy cảnh mờ ám gì đó.

Tuy rằng đối với loại phim này Lucy cũng rất tò mò nhưng dù sao bây giờ cô và Natsu cũng đang ở chung phòng nếu Natsu trở về phát hiện cô đang xem loại phim này thì cô cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Khoảng giữa trưa thì Natsu quay về, giống như biết cô đã sớm trở lại nên mang về cho cô một phần đồ ăn Ấn Độ.

Bình thường Lucy thích nhất ăn cơm cà ri cũng làm cho Natsu vài lần có lẽ vì vậy mà Natsu nhớ kỹ.

Hai người ngồi song song trên giường ăn cơm, trong lúc đó, quả nhiên Natsu nói sáng mai muốn đưa Lucy đi theo cùng anh đến hội thảo y học.

Lucy không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, vô luận như thế nào cô cũng không thể quấy rầy Natsu làm việc, huống hồ đối với khả năng xác định phương hướng của mình cô khá tự tin, hoàn toàn có thể tự đi dạo xung quanh đây.

Natsu đương nhiên không chịu, đặt thìa xuống vừa đe dọa vừa dụ dỗ cứ muốn Lucy đi cùng anh. Nhưng Lucy quyết tâm, nói không đi là không đi. Không khí giữa hai người có chút cứng nhắc, về mặt Natsu vốn là ngàn năm không đổi giờ càng thêm lạnh lùng, ánh mắt nhìn Lucy gần như có thể đem cô đông cứng lại.

Dưới ánh mắt như vậy, Lucy thật sự không có cách nào ngồi yên được, nghĩ nghĩ, đành phải nói dối, nói cô chưa quen mùi giờ rất mệt mỗi muốn ở lại khách sạn ngủ.

Natsu nghe thấy cô nói câu này, hàn khí trên người mới bớt một chút nhưng vẫn có chút mất hứng, cao thấp quét Lucy một cái thấy trong cặp mắt to kia tràn đầy khẩn cầu nhất thời tâm liền mềm nhũn.

“Người gác ở trong khách sạn, ai tới gõ cửa cũng không được mở cũng không được chạy loạn!”

“Đã biết” Lucy cúi đầu nín cười. “Bác sĩ Dragneel lắm nhải như vậy so với ba mình còn lắm nhải hơn!”

Sáng hôm sau Natsu cùng với một đoàn bác sĩ đi đến hội thảo chỉ còn Lucy đứng ở khách sạn.

Cô nghĩ chờ Natsu vừa đi, mình liền chạy ra ngoài đi dạo dù sao nơi này cách khu dân cư rất gần không sợ xảy ra vấn đề.

Nhưng mà không đợi cô thực hiện được ý định trong lòng, Lisanna đi sau lưng Natsu liền nhét vào tay cô một tấm bản đồ, siêu thị, cửa hàng gần đây, thậm chí ngay cả khu vui chơi cũng đều đánh dấu rõ ràng.

Lucy đối với nhiệt tình của cô ta vô cùng khó hiểu, Lisanna giống như nhìn ra nghi hoặc của cô, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Nể mặt sư huynh thôi.” Rồi đi ra khỏi khách sạn.

Còn lại mỗi Lucy nắm bản đồ ngây ngốc đứng ở cửa còn chưa hiểu rõ tình hình.

Cái gọi là hội thảo trao đổi kinh nghiệm chữa bệnh, chẳng qua là chỉ vài bác sĩ có địa vị phát biểu sau đó lại cùng nhau trao đổi một chút ý kiến mà thôi chỉ ngắn ngủn hơn ba tiếng đồng hồ.

Trong bệnh viện có vài bác sĩ có ý kiến không được tốt, Natsu và Lisanna vừa nghe diễn thuyết vừa phải thảo luận cho bọn họ nhưng mà ngoài ý muốn là ở hội thảo Natsu lại gặp được giáo sư cũ của anh.

Sau khi kết thúc hội thảo, anh và Lisanna lại cùng giáo sư hàn huyên một phen, lúc này mới đi cùng các bác sĩ ra khỏi hội trường.

“Sư huynh đã giữa trưa, chúng ta ở đây ăn cơm xong rồi về khách sạn nơi này vừa lúc có nhà hàng China.” Lisanna đề nghị.

Các bác sĩ còn lại đều gật đầu, bọn họ đã sớm đói bụng đồ ăn buổi sáng thật không quen vừa nghe Lisanna nói nhà hàng China liền nhanh phụ họa.

“Đây không phải là nhà hàng China chính gốc rất khó ăn.” Natsu đưa tay vẫy một chiếc xe, “Nhưng mà cạnh khách sạn chúng ta có một chỗ không tệ vẫn nên trở về rồi ăn.”

Nụ cười trên mặt Lisanna cứng đờ sau đó lập tức giống như không có việc gì, nói với Natsu “không phải đâu sư huynh, em nhớ rõ khi đó anh thích nhất nhà hàng này mà.”

“Có sao?” Natsu đẩy kính mắt, “Em nhớ lầm rồi.” nói xong, anh chuyển hướng sang mấy bác sĩ còn lại, “Tôi đã ở đây vài năm đối với chỗ này rất quen thuộc, bữa trưa tôi mời mọi người ăn cơm, chúng ta về nhà hàng Menda cạnh khách sạn rất được đấy.”

Nghe thấy lời này trên mặt mấy bác sĩ kia nhất thời lộ ra tươi cười.

“Vậy đi, mấy lão già chúng ta đành để natsu chiếm được tiện nghi thôi.”

“Được vậy giao cho cậu!”

Natsu cúi người lên xe, khoe môi cong lên, “Được.”

Lisana gần như cắn phải miếng bạc, không thể ngờ sư huynh vẫn không bỏ xuống được Lucy, “như vậy sao được! Kế hoạch của mình nên làm sao bây giờ?”

Trong lòng cô ta sôi ruột trên mặt lại giấu diếm không lộ chút gì, suy nghĩ một lát bỗng nhiên quay đầu nói với Natsu “Sư huynh, mọi người về khách sạn trước đi nói không chừng Lucy đã chờ sôi ruột rồi, em tới nhà hàng mua cơm trưa cho mọi người, các bác sĩ cũng mệt mỏi rồi chúng ta mang về khách sạn rồi ăn.”

“Vẫn là Lisanna nghĩ chu đáo a!”

“Đúng vậy, phụ nữ đúng là cẩn thận!”

Nghe thấy lời nói của Lisanna, các bác sĩ đều hết lời khen cô ta, Lisanna ngượng ngùng cười cười, “Vậy đi quyết định như vậy.”

Cô ta thấy Natsu còn muốn nói cái gì, vội vàng giành nói: “Sư huynh, anh cũng đừng cản em vẫn là nên về trước xem Lucy thế nào đi!”

Thấy cô thật sự kiên trì, Natsu cũng đành gật đầu đồng ý chỉ để lại một bác sĩ nam trẻ tuổi giúp cô mua đồ ăn đem tiền nhét vào trong tay cô, dặn dò nói: “Cứ mua đừng ngại.”

Lisanna nghe vậy ý cười trên mặt càng sâu, đáy mắt đều là ngọt ngào, “Em biết rồi.”

Natsu trở lại khách sạn chuyện đầu tiên chính là mở cửa gọi Lucy, kết quả lại thấy phòng trống, Lucy căn bản là không ở trong phòng!

Natsu rùng mình, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi cho Lucy vừa nhấn phím gọi lại đột nhiên nghĩ đến sim điện thoại của Lucy là Unicom, căn bản không thể dùng ở đây đành phải buông điện thoại xuống, trong lòng lại bắt đầu nôn nóng đi đi lại lại.

“Cô ngốc kia không quen đường thì có thể đi đâu? Chẳng lẽ ngày hôm qua đi ra ngoài thấy chỗ nào đẹp hay sao? không được! Chờ Lisanna về nhất định phải hỏi một câu!”

Bên này, Natsu đang lo lắng bất an ở trong phòng đi tới đi lui, Lisanna cũng đã mua cơm trở về, cô gõ cửa phòng Natsu mang cơm đi vào, đặt trên bàn quét một vòng trong phòng không thấy Lucy nhất thời mừng rỡ trên mặt lại vẫn làm bộ kinh ngạc, “Sư huynh, Lucy đi đâu rồi?”

“Anh hỏi em, ngày hôm qua Lucy có nói muốn đi chỗ nào không?” Ánh mắt Natsu sâu thẳm, toàn thân toát ra một loại cảm xúc nôn nóng bất an, Lisanna nhìn mà thầm hận trong lòng.

Nhưng vẫn duy trì bộ dáng thân thiết, “không có, Lucy chỉ mua kẹo xong là về, sư huynh anh đừng lo lắng, Lucy cũng không phải trẻ con chúng ta ăn cơm trước đi!”

Nói xong, cô đem hộp cơm đẩy về phía Natsu, “Em mua đều là đồ ăn anh thích ném thử đi.”

Lucy không thấy đâu, Natsu còn hứng ăn cái gì, lắc đầu, “Em ăn trước đi, anh đi tìm Lucy.”

“Ài, sư huynh!” Lisanna vừa nghe anh không chịu ăn cơm nhất thời nóng nảy, “Chỗ này lớn như vậy anh đi đâu tìm cô ấy! Ăn cơm trước đi cơm xong chúng ta cùng đi!”

Trong lòng Natsu vô cùng lo lắng, căn bản nghe không vào tai khuyên bảo của Lisanna vừa muốn lướt qua cô đi ra cửa, chợt nghe chuông điện thoại của Lisanna vang lên.

Lisanna nhướn mày, sao lúc này lại có điện thoại nhưng mà Natsu đang nhìn, cô sao có thể không nghe!

Trong lòng Lisanna khổ không thể tả đành phải lấy ra điện thoại đi ra khỏi phòng Natsu vừa đi còn không quên dặn Natsu, “Sư huynh, anh đừng vội ra ngoài hôm qua em dẫn Lucy đi vài chỗ chờ em nghe điện thoại xong sẽ dẫn anh đi.”

Tuy rằng Natsu sốt ruột nghe Lisanna nói cũng có lý đành phải một lần nữa ngồi xuống chờ Lisanna trở về.

Ai biết Lisanna nghe điện thoại mãi cũng chưa quay lại! Natsu thật sự là chờ không nổi nữa! anh đứng bật dậy vừa định mở cửa đi ra chỉ thấy cửa đột nhiên bị đẩy vào từ bên ngoài.

Lucy giống như con thỏ chạy vọt vào, “A, bác sĩ Dragneel anh đã về! A còn có cơm trưa đãi chết tôi.” nói xong, trực tiếp bỏ nhào về phía hộp cơm kia cầm thìa lên vội vàng từng miếng từng miếng mà ăn.

Tâm tình bỗng nhiên lên lên xuống xuống giống như chênh lệch giữa lòng sông và mực, Natsu gần như không thể tiếp nhận nổi, anh hung tợn nhìn chăm chăm Lucy bước qua rãnh dạp cô.

Kết quả nhìn thấy cô nhồm nhoàm nhai cơm liền mềm lòng, “cô ngốc kia thật sự bị đói ăn cũng không ngừng đầu lên. Thôi, chờ cô ăn cơm xong rồi hỏi.”

Trong lòng Natsu thở dài một hơi đưa tay lấy hộp cơm bên cạnh cũng bắt đầu ăn.

Hai người ăn hết hộp cơm xong, Lisanna vẫn chưa quay lại. Natsu sớm đã quên cô ta chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Lucy thanh âm âm trầm gần như có thể nhỏ nước đến nơi, “nói! Em đi đâu?”

“Anh làm gì mà hung dữ như vậy!” Lucy liếc trắng mắt đem hộp cơm hai người đã ăn xong ném vào thùng rác, “Chỉ đi vòng vòng quanh đây thôi!”

Cô vốn đang định đi nhiều chỗ trên bản đồ Lisanna đưa cho cô còn có rất nhiều nơi thú vị nhưng cô đã quên đổi giày đi giày cao gót thật sự là quá mỏi đành phải quay về, muốn đổi giày rồi đi tiếp ai biết Natsu đã trở về.

“Em có biết đây là chỗ nào không? Nơi này không phải thành phố A!” Natsu túm lấy cô đến trước mặt hung hăng búng vào cái trán của cô, “Nếu chẳng may bị người ta lừa bắt đi thì làm sao bây giờ? Hả?”

Anh thấy Lucy mở to mắt vẫn bộ dáng không có nghe vào tai, lửa giận trong lòng càng bốc cháy, “Lucy Heartfilia! Em nói mau! Em rốt cuộc có biết sai hay không? Còn chạy loạn nữa?”

“Nóng quá!” Lucy giống như không nghe thấy anh rít gào, cô kéo kéo cổ áo chỉ cảm thấy cả người bỗng nhiên như bốc hỏa, vừa nóng vừa bứt rứt khó chịu, “Bác sĩ Dragneel..... tôi nóng quá a.....”

“Nóng cái gì mà nóng! Em đừng nghĩ muốn lừa gạt! Tôi.....” Natsu nói đến đây bỗng nhiên lại im bật, anh không nháy mắt nhìn Lucy bỗng nhiên nuốt nước miếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đã đỏ bừng, mắt to mênh mông sương mù bất lực nhìn anh, vừa gọi tên anh vừa cọ cọ vào người anh mà cổ áo đã sớm bị cô kéo ra lộ ra bộ ngực trắng như tuyết.

Akiko: ăn hay không ăn =.=’’ đó là một vấn đề!

30. Chap 30

nhớ đọc ko đọc thì bye bye vs tui thư => cho aki ns trc ai pị bệnh tim, máu ít thì đừng coi cảnh 18+ nỳ ng’ n’ ko chịu coi thông báo mà bl chữ aki thì aki hoàn toàn ko chịu chịu trách ân nha còn những n’ có đầu óc đen tối thì cứ coi thoải mái ko mất máu ân mà sợ cảnh cáo những ng’ từ 14 trở xg ko đc coi mắc công ns tg lm’ mất trg sáng hay là kí ức tuổi thơ còn ân ghen ^^

“Bác sĩ Dragneel..... thật..... khó chịu quá.....” Long mi thanh tú của Lucy nhú lại, khuôn mặt trắng nõn đã ửng hồng, đôi mắt to bất lực nhìn Natsu giống như hồ nước mờ sương, sóng sánh, Natsu nhìn đến ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, anh gian nan nuốt nước miếng một cái, cơ thể đột nhiên bùng lên một ngọn lửa.“Lu...cy.”

Trong người vừa nóng vừa khó chịu, thân thể lại vô cùng trống rỗng, trong miệng nước bọt tiết ra càng nhiều, Lucy không kiềm chế được nuốt nuốt, cố gắng duy trì được một ít lý trí.

Ham muốn nổi lên vừa mạnh mẽ vừa dữ dội, cô kẹp chặt hai chân khó chịu ở trên giường cọ xát, thanh âm đã sớm không còn trong trẻo như bình thường nữa, “bác sĩ Dragneel..... có chuyện rồi.....”

Tuy rằng cô đơn giản nhưng cũng không ngốc, cơ thể mình có phản ứng này rõ ràng chính là dục vọng. Nhưng vì sao lại như vậy, cô ngửa đầu nhìn Natsu, cái cổ trắng nõn thon dài phơi bày hết ở dưới mắt Natsu, “Làm.... làm sao bây giờ..... thật.... thật khó chịu.....”

Natsu xoa hai má đã nóng lên của cô, chậm rãi vuốt ve tay anh hơi lạnh, vừa đúng lúc truyền vào cơ thể đang khô nóng của cô, Lucy thoải mái kêu một tiếng như mèo con cọ cọ vào lòng bàn tay anh, lý trí đã bắt đầu tan rã.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủn, cô liền tựa lên cổ Natsu ở chỗ hõm cổ anh cọ tới cọ lui, cánh môi mềm mại nóng bỏng ngẫu nhiên không cẩn thận lướt qua sườn mặt và cổ Natsu làm cho cả người anh càng cương cứng hơn, hô hấp cũng trở lên ồ ồ.

Natsu mặc cho Lucy ở trên người anh cọ xát, thậm chí còn cởi áo của mình ôm cô nửa thân trần trụi ngồi ở trên giường để cô có thể dễ chịu một chút, ánh mắt cũng không tự chủ liếc đến hộp cơm trong thùng rác.

“Với tính cách của Lucy, nhất định sẽ không lãng phí tiền ăn cái gì ở bên ngoài. Như vậy nguyên nhân gây nên không thể nghi ngờ chính là hộp đựng cơm kia”, ánh mắt Natsu lạnh như băng, “hôm nay nếu không phải Lucy ăn hộp cơm này, như vậy hiện giờ mình sẽ như thế nào?”

“Tình trạng của Lucy rõ ràng chính là trúng thuốc kích dục mạnh nhưng vì sao bên trong cơm lại có thuốc kích dục? Thuốc kích dục thuộc loại được phẩm bị quản lý chặt chẽ nhất là loại kích dục mạnh này ngoại trừ một số nơi kinh doanh đồ người lớn bất hợp pháp còn lại chỉ những tay buôn ma túy mới có.”

Ánh mắt Natsu sâu thẳm, vừa vuốt ve cơ thể Lucy như để trấn an vừa nhú mày suy nghĩ: “Chẳng lẽ là nhà hàng kia có vấn đề?”

Thân thể Lucy càng ngày càng nóng, cô ngồi ngang trên đùi Natsu cọ xát vụn vặt chỉ cảm thấy phía dưới lạnh lạnh, chất lỏng ẩm ướt thấm ra càng nhiều gần như ướt cả quần lót, hết sức không thoải mái.

Đầu óc của cô mơ hồ, căn bản đã mất hết lý trí chỉ còn biết hành động theo bản năng. Lúc này cảm thấy khó chịu, liền buông tay Natsu bắt đầu cởi quần.

Natsu phục hồi tinh thần thấy trên người Lucy chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu trắng mà cô còn giống như chưa thỏa mãn một tay cầm lấy mép quần lót đang chuẩn bị kéo xuống!

Khung xương của cô nhỏ, thân thể cũng mềm mại, làn da trắng mịn, bởi vì tình dục mãnh liệt mà nhiễm thương một tầng hồng nhạt trên mặt phủ một lớp mồ hôi làm cho thân thể mềm mại tỏa ra một sắc thái quyến rũ mị hoặc.

Cơ bắp trên người Natsu đã căng ra, trên trán toát mồ hôi vì chịu đựng, bụng nóng như lửa, bộ phận phía dưới đã ngẩng cao đầu, đáy quần cũng phồng lên.

Dã thú trong lòng không ngừng gào thét giãy dụa như muốn phá vỡ hết mọi trói buộc lý trí và đạo đức chỉ muốn hành động theo bản năng đang xúi giục.

Nhưng rốt cuộc anh là người có tự chủ vô cùng mạnh mẽ, cưỡng chế dục vọng trong lòng, cúi đầu nhìn Lucy đang cọ xát ở trên người mình, ách cổ họng hỏi: “Hôm nay ở bên ngoài có ăn cái gì không?”

Lucy làm sao còn có thể hiểu được ý tứ của anh chỉ nhìn thấy hai cánh môi mỏng của anh mở ra khép lại, khi không vô cùng mê người.

“Có hay là không? Hả?” Natsu thấy cô mở to đôi mắt mênh mông mờ sương ngây thơ nhìn mình, gần như thiếu chút nữa không kiềm chế được, đành dời ánh mắt, hung hăng ôm cả người Lucy vào trong lòng, lại hỏi một câu.

Nào biết Lucy cũng không vui, cô ư ư giãy giụa khỏi cánh tay anh dưới ánh mắt kinh ngạc của Natsu trực tiếp chụp lên môi anh, không hề có kỹ xảo chỉ trần trọc mút vào, quả thực giống như con thỏ gặm ngọn cỏ vậy.

Mỹ vị tự động đưa lên sao có thể không ăn, Natsu một tay tháo mắt kính xuống, một tay kéo Lucy lại, đảo khách thành chủ ngậm môi của cô, tỉ mỉ nhấm nháp một phen rồi cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua hàm của cô đưa đến cho Lucy một trận run rẩy, từ trong lỗ mũi hừ ra tiếng rên kiêu mị, lúc này mới cuốn lấy lưỡi của cô triển miên mút vào, dề thấp thanh âm hỏi “Hoặc là?”

Tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, trong lòng Lucyngoại trừ dục vọng mãnh liệt thì cái gì cũng không chú ý đến, căn bản không nghe thấy lời nói của Natsu chỉ cảm thấy nụ hôn vừa rồi thực thoải mái theo bản năng phải truy đuổi môi Natsu, cứ đưa lưỡi liếm liếm môi hoặc khoe môi người ta, chơi đùa không ngừng nghỉ.

Natsu hít một tiếng, tùy ý cô càn quấy, hai tay dần dần xoa nhẹ cơ thể Lucy, trong lòng lại vô cùng mâu thuẫn nhìn Lucy như bây giờ, ‘rõ ràng lý trí đã hoàn toàn biến mất, phỏng chừng ngay cả mình là ai cũng không biết nếu thật sự làm bất quá cũng chỉ là bị cô coi như giải được dùng một lần.’

“Nhưng nếu không làm..... thì còn có chút không cam lòng, cơ hội tốt như vậy đem cô ngọc biến thành của mình liền bỏ qua, sau này nhất định sẽ hối hận.”

Ngay lúc Natsu đang do dự lại bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, “Sư huynh, mở cửa.”

Natsu luống cuống nhìn xuống Lucy giống như bạch tuộc quấn trên trên người mình đành phải đem cô túm xuống dưới dùng chân gắt gao bao lấy còn mình thì bước xuống giường khoác áo vào rồi ra mở cửa.

Lucy vừa thấy Natsu phải đi, đương nhiên không chịu giãy dụa từ trên giường đứng lên định ngăn anh lại. Kết quả lại bị Natsu ôm chặt lấy thưởng cho cô một cái hôn ẩm ướt, “Chờ anh trở lại.”

“Sư huynh, chúng ta ăn cơm trước đi ăn xong rồi phải đi tìm Lucy.” Lisanna vừa thấy Natsu đi ra, lập tức lộ ra một bộ mặt tươi cười, định chen vào cửa.

Cô quá mức nóng vội bởi vậy cũng không phát hiện trên mặt Natsu hơi đỏ và tư thế đứng kia quá mức không được tự nhiên. Càng không thấy sự hoài nghi trong đôi mắt anh.

“Lisanna em đi về trước đi.” Natsu đóng cửa không cho Lisanna đi vào, chính mình thì đứng ở ngoài cửa nhìn về mặt ngạc nhiên của Lisanna nói “Giờ anh đang bận, em về phòng trước đi khi nào ăn xong anh sẽ tìm em.”

“Sư huynh anh có việc?”

“Ừ.” Natsu đưa tay muốn đẩy mắt kính lại đột nhiên nhớ tới kính đã tháo rồi liền thả tay xuống, “Lucy nhắn tin cho anh... không có việc gì.... đừng vội.”

“Vậy em.....”

“Em về trước đi, ăn cơm xong anh sẽ tìm em.”

“Tại sao có thể như vậy?” Trong lòng Lisanna lo lắng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài cũng không dám hỏi kỹ Natsu chỉ có thể lên tiếng ‘được’, chân lại như đóng đinh trên mặt đất như thế nào cũng không bước đi được.

“Đúng rồi sư huynh, Lucy thật sự không có việc gì sao? Cô ấy cũng không nói khi nào thì trở về à?”

Natsu hí hóp mắt, “Buổi tối cô ấy mới về.”

“Buổi tối sao”, trong lòng Lisanna bỗng nhiên buông lỏng, “Được rồi, chờ anh ăn xong rồi em lại đến tìm anh hôm nay giáo sư nói rất nhiều vấn đề em cũng không hiểu, anh có thể chỉ giúp em một chút không?”

“không thành vấn đề.”

Nhìn theo Lisanna rời đi, Natsu đóng cửa lại một lần nữa về phòng trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ xa xa.

Natsu chỉ cảm thấy hoa mắt khi nhìn thấy Lucy chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ lao thẳng vào trong lòng cởi áo của anh ra.

Natsu cúi đầu, mạnh mẽ ôm lấy Lucy trực tiếp đặt lên trên giường, đôi môi ướt át từ khoe môi của cô trượt xuống tới bộ ngực trắng nõn kia thì dừng lại một chút rồi tiếp tục trượt xuống đến cái bụng trơn nhẵn mát mát hôn hôn.

Một tay chụp lên bộ ngực vênh cao của cô, chậm rãi vân vê tay kia thì trực tiếp xuống phía dưới túm quần lót của cô chuẩn bị kéo ra.

Ngay lúc đó, Lucy vốn ý loạn tình mê lại không biết vì sao sinh ra một tia lý trí, “bác sĩ Dragneel.....”

Thanh âm của cô tràn đầy tình dục, một chút lý trí như vậy lay lay động động, dường như một giây tiếp theo sẽ bị dục vọng bao phủ. Natsu ngẩng đầu nhìn cô một cái thấy cặp mắt kia luôn trong suốt linh động đã tràn đầy nước mắt, không biết là vì phản ứng sinh lý hay là cái gì khác.

“Làm sao?” Xem phản ứng này của cô, Natsu biết cô sợ hãi nên vừa ở bên trong đùi cô vuốt ve qua lại, vừa hỏi.

Dược tính kia vô cùng mãnh liệt, Lucy cực khổ lắm mới có thể sinh ra một chút lý trí như vậy, lúc này lại bị Natsu vỗ về chơi đùa lại mềm nhũn yêu kiều trong lòng anh, từ trong lỗ mũi hừ hừ hai tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Trên người Natsu vì dục vọng mà toát ra một lớp mồ hôi đã sắp bùng nổ rồi nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô thì không thể nào nhẫn tâm tiếp tục nữa.

Cơ thể thì hừng hực lửa nóng trong lòng lại cực kỳ thương tiếc đối với cô gái đang cuộn mình trên giường, biết cô đơn giản, sợ cô sau khi tỉnh lại kích động sợ hãi càng sợ cô sẽ coi mình là đồ háo sắc. Ngay cả chính anh cũng cảm thấy mình quả thực có thể trở thành Liễu Hạ Huệ.

“Quên đi, cơ hội về sau còn nhiều mà. Hơn nữa ở nơi này muốn cô không phải là chuyện tốt”. Con người đen thẫm của Natsu bỗng nhiên sáng ngời, không hề do dự từng nụ hôn ướt át rơi xuống không ngừng.

Hai chân Lucy đặt trên vai Natsu, hai tay nắm chặt lấy khăn trải giường, một tiếng rên rỉ không kiềm chế được bật ra đâm thẳng vào thần kinh Natsu. Anh nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng nâng hông của cô lên, lưỡi mát lạnh linh hoạt đem khô nóng trên người cô từng chút từng chút bước lui.

Khoái cảm tích lũy càng lúc càng mãnh liệt, một khắc bùng nổ kia, Lucy gần như hư thoát, hai mắt vô thần nằm ở trên giường, môi đỏ mọng khê nhếch chất lỏng trong suốt không khổng chế được từ khoe môi trượt xuống, hai chân vẫn còn yếu ớt đặt trên vai Natsu.

Giờ phút này cô gần như đã là tỉnh táo lại được một nửa nhưng mà do dư vị cao trào còn lại chỉ có thể nằm ở trên giường vô lực thở hổn hển, “thật sự là quá hoang đường! Bác sĩ Dragneel anh ấy.....” Lucy nhắm mắt lại xấu hổ và giận dữ muốn chết, như thế nào cũng không dám mở mắt.

Thẳng đến khi Natsu buông cô ra, xoay mặt cô lại mà hôn mới run rẩy co rụt lại quay đầu đi, né tránh môi Natsu, hé ra khuôn mặt ửng hồng ấp úng nói: “Đừng..... đừng hôn em.....”

Natsu cười khê một tiếng, vươn lưỡi liếm liếm khoe môi của cô nói: “Đồ của mình cũng ghét bỏ?”

Nghe thấy vậy, Lucy thiếu chút nữa cắn nát đầu lưỡi của mình, cô giật cái gối qua úp lên mặt, sống chết cũng không chịu nhìn Natsu một cái.

Natsu biết da mặt cô mỏng cũng không chọc cô nữa chỉ nằm bên cạnh cô, trực tiếp cởi quần giải quyết vấn đề của mình.

Bên tai truyền đến một tiếng lại một tiếng hô hấp ô ô và thở dốc, Lucy làm sao không biết Natsu đang làm cái gì, cô vừa then vừa xấu hổ chỉ có thể nằm im không nhúc nhích giả làm tảng đá.

Thẳng đến khi gối ôm trên mặt bị túm lấy ném sang bên cạnh cơ thể cách cái chăn bông nhiên bị kéo vào một cái ôm nóng bỏng lúc này cô mới hơi mở mắt.

Lucy cho tới bây giờ đều biết Natsu lớn lên vô cùng tuấn tú lại không nghĩ rằng anh lại đẹp đến loại trình độ này. Trên khuôn mặt bình thường tuấn tú mà lạnh lùng giờ phủ một tầng vệt hồng nhạt, con ngươi hẹp dài trông đen rõ ràng trong suốt, sáng bóng, môi mỏng khê nhếch, bật ra tiếng rên rỉ đầy quyến rũ.

Cô nhìn chằm chằm Natsu gần như không chớp mắt. Tim đập càng lúc càng nhanh như trống trận nổ vang ầm ầm ở trong lồng ngực.

Natsu chú ý tới ánh mắt của cô, đột nhiên cúi đầu cắn lên môi cô.

Đầu óc Lucy nháy mắt trống rỗng. Có cái gì đó đã hoàn toàn thay đổi, áp lực trong lòng như hạt giống được ánh mặt trời soi chiếu, bỗng nhiên vô cùng dễ chịu thoáng cái từ dưới lòng đất chui lên, trưởng thành cao vút che trời, đem lồng ngực cô lấp đầy không còn một khe hở.

31. Chap 31

“đi tắm.” Vừa hôn xong, Natsu liền trực tiếp ôm lấy cả người Lucy dưới ánh mắt vừa thẹn vừa sợ của cô đi thẳng vào phòng tắm.

Điều kiện ở khách sạn vô cùng tốt bồn tắm lớn tuyệt đối có thể chứa được hai người. Natsu đặt Lucy vào trong bồn tắm, mở nước điều chỉnh vừa đủ ấm rồi lấy sữa tắm.

“Bác sĩ Dragneel, em.....” Lucy loạn như cào cào, đáng thương co rụt lại một chỗ trong bồn tắm nhìn cũng không dám nhìn Natsu chỉ tựa đầu xuống chôn vào đầu gối, giọng nói run rẩy, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Em không muốn như vậy, em.....” cô cắn môi, trong đôi mắt to đen tròn đã nước mắt vòng quanh, “Em không làm gì cả nhưng không biết vì sao.....”

“Được rồi.” Natsu ngắt lời cô, chân dài duỗi ra trực tiếp rảo bước đến bồn tắm giúp cô đem tóc ẩm ướt dính trên mặt vén ra sau gáy, “Để anh xử lý.”

“Nhưng mà.....” Lucy lại rụt đầu muốn né tránh tay anh. “Minh và anh ta đã làm chuyện thân mật như vậy về sau biết làm sao bây giờ? Quan hệ như vậy thật sự là rất hỗn loạn, bạn bè không phải bạn bè, người yêu không phải người yêu.....”

Giống như nhìn ra hoang mang của cô, Natsu đưa tay nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải đối diện với mình nhướn mày nói: “Em không thấy là em nên chịu trách nhiệm với anh sao?”

Lucy há miệng giống như không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, “Chịu..... chịu trách nhiệm?”

“Đương nhiên.” Natsu hơi híp mắt trong đôi mắt hẹp dài rực rỡ phát sáng, “Dùng xong rồi muốn quýt nợ sao?”

Lúc anh nói đến chữ “dùng” kia, đặc biệt nhấn mạnh giống như có ý cường điệu thấy Lucy nháy mắt mặt đỏ tai hồng, ấp a ấp úng một câu cũng không nói được.

Thấy bộ dáng cô né tránh không biết làm sao trong lòng Natsu thở dài, “nếu không phải thích cô ngốc này thì làm sao mình lại làm ra tình trạng này? Hiện tại cô ngốc này muốn phải mông? Không có cửa đâu!”

“Lucy ngẩng đầu lên.” Giọng nói Natsu lãnh đạm lại mang theo một khí thế không thể chối từ, Lucy không tự chủ được liền làm theo lời anh.

“Nghe kỹ.” Natsu nâng cằm cô lên gắt gao nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh là người đàn ông của em biết không?”

“Cái này..... là ý gì?” Lucy chớp chớp mắt có chút không hiểu rõ lắm tình huống hiện giờ, “bác sĩ Dragneel sao lại nói như vậy? Bởi vì bọn họ đã làm loại chuyện này? Nhưng mà anh ấy lại không thích mình? Như vậy không phải là rất chịu thiệt sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn chịu trách nhiệm?”

Đầu óc Lucy rất đơn giản, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra nguyên nhân. (có ai có thuốc chữa bệnh ngốc cho chế lu ik pó tay chế òi =.=)

Natsu đợi thật lâu cũng không nghe thấy cô trả lời, trên mặt hàn khí càng ngày càng bao trùm, “quả thực hận không thể bỏ đầu của cô ra để mình nhìn xem rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì.”

“Mình đã làm đã nói rõ ràng như vậy chẳng lẽ cô còn không hiểu? Hay là cô không thích mình? Mà thích kiểu người như Loke?” (akiko: có thể lém á natsu: pà để tựa nalu mà s lại ghép lolu chứ akiko*giả ngu*: chắc ghi lộn z thui lát sửa lại natsu: l Lucy..... TT^TT)

Ánh mắt Natsu khẽ dao động, bên trong đều là tia sáng lạnh như băng nghiêng rằng nghiêng lợi khẽ quát: “Lucy Heartfilia”

Lucy rốt cuộc vẫn nghĩ không ra, “tuy là mình và natsu đã làm chuyện thân mật nhưng cô quả thật nên chịu trách nhiệm và nó..... nghe có vẻ là lạ.”

Nghĩ vậy, Lucy ngốc nghếch gật đầu, “Được.”

Hàn khí quanh thân Natsu nhất thời tản ra chỉ chốc lát liền biến mất không còn dấu vết, khoe môi anh khẽ cong, toàn thân căng thẳng cũng buông lỏng xuống nói với Lucy “Mau lấy bàn chải đánh răng và kem đánh răng đưa cho anh, anh muốn đánh răng.” nói xong còn xấu xa liếm liếm môi, tràn đầy thâm ý liếc nhìn Lucy một cái.

“Mặc kệ ra làm sao cứ đem cô ngốc này lừa vào tay rồi tính sau!”

Lucy hơi trong sáng nên thật sự không chịu nổi cử chỉ mờ ám như vậy, nhất thời đã quên chính mình còn khóa thân (lucy*cóc đầu*: kìm câu khác đc ko z mún chìm tui chết hả akiko*xoa đầu*: đối thì đối) à không phải ns là nude cho lịch sự, cứ ngốc nghếch từ trong bồn tắm lớn đứng lên đi lấy bàn chải đánh răng.

“Ừm..... vòng 1 rất ‘nhỏ’ trắng nõn mềm mại còn có vòng 3 nhỏ vểnh lên, đáng người cô ngốc nhà mình quả không tệ chút nào”. Natsu vừa lòng cao thấp quét Lucy một vòng nhận lấy cái ly đầy nước Lucy đưa qua, bắt đầu thông thả đánh răng.

Mà bên này, Lisanna đợi đã vài tiếng lại vẫn không thấy Natsu qua đây gõ cửa, trong lòng cô vừa vội vừa sợ quả thực đứng ngồi không yên.

Biết Natsu nhiều năm như vậy, cô hiểu rất rõ con người anh, biết anh là người vô cùng có trách nhiệm, cho nên mới nghĩ ra cách này.

“Chỉ cần mình trở thành người phụ nữ của anh đừng nói là một Lucy cho dù là mười Lucy cũng chẳng có nghĩa lý gì!”

“tuy rằng hiện tại natsu thích lucy nhưng chỉ cần lucy rời đi, mình tuyệt đối có lòng tin khiến cho anh yêu mình!”

“Tình yêu và sự thỏa mãn, điều này giải thích dục vọng và yêu không thể tách rời. Tuy rằng bình thường đều là yêu trước sau mới quan hệ nhưng vào tay mình dù có ngược lại thì hiệu quả vẫn giống nhau thôi!”

“Nhưng vì sao natsu còn chưa tới?” Lisanna cắn môi do dự, “không biết có nên đi đến phòng natsu lần nữa không.”

Mà ở trong một phòng khác, Natsu sau khi tắm rửa mặc quần áo xong thì đang ngồi đối diện với bác sĩ nam vừa mới cùng Lisanna đi mua cơm.

“Vừa rồi vất vả cho anh quá.” Natsu đặt một chai brandy vị táo lên trên bàn đầu giường của nam bác sĩ, mở ra nút chai, “Làm một ly?”

“Chắc chắn, không tệ à còn giấu kỹ như vậy!” Bickslow cũng chính là nam bác sĩ kia đem hai cái ly giấy đưa cho Natsu nhún vai, “không có ly dùng tạm vậy!”

Natsu gật đầu, rót rượu vào hai cái ly cùng chạm với Bickslow, chậm rãi nhấp một ngụm nói “rõ ràng là tôi mời lại bắt cậu đi mua ngại quá.”

“Có gì đâu.” Bickslow không chút để ý khoát tay hiể nhiên đã bị Natsu mang tới chai rượu brandy lấy lòng, “Anh phải lo cho bạn gái mà! Giúp đỡ nhau một chút thôi!”

“Cám ơn,” Khóe môi Natsu khẽ nhếch môi lại rót cho Bickslow một ly, “Nhưng mà nhiều phần cơm như vậy chỉ có một mình cậu xách tôi thật sự rất ngại.”

“Được rồi đừng dài dòng như vậy.” Bickslow uống một ngụm rượu lớn đưa tay vỗ vỗ bả vai Natsu, “Cái đó tính là gì, tôi cũng không phải phụ nữ nhưng mà muối muối của cậu thật không tệ đấy!”

Ánh mắt Natsu hơi ngạc nhiên, “Sao?”

“Người ta là mỹ nữ lại khẳng khái đòi xách cơm giúp tôi thật sự là hiếm có!” Bickslow không tự chủ được cảm thán, hẳn hơn 30 lại vẫn chưa có bạn gái, lần đầu tiên nhìn thấy Lisanna liền nhận không được nảy sinh tình cảm chỉ tiếc lại chậm chạp không dám theo đuổi.

Tính cách Lisanna mạnh mẽ lại quá mức hoàn mỹ tuy rằng hẳn có lòng ái mộ nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng mình không xứng với cô.

Natsu lại cùng Bickslow chạm ly, “nói như vậy tôi còn phải đi cảm ơn muối muối một chút, ít nhiều cô ấy đã giúp mang cơm về.”

“Tôi sao có thể để cô ấy cầm!” Bickslow buông chén rượu, vỗ vỗ ngực “Tôi đường đường là một người đàn ông sao có thể để phụ nữ xách đồ!”

Nghe vậy, Natsu nâng cái chén một chút, “Toàn bộ cơm đều là tự anh mang về? Lisanna không có chạm vào?”

“Đương nhiên!” Bickslow trừng hai mắt, “Làm sao? Lo lắng tôi bắt nạt muối muối cậu? Tất cả cơm đều là tôi xách đấy! Chỉ có lúc về tới nơi Lisanna mới cầm hai phần của cậu và bạn gái cậu thôi.”

Nói tới đây, hẳn dừng dừng rồi mới tiếp tục nói: “Khi cậu mở cửa không thấy tôi sao? Nhưng tôi lại thấy cậu lúc ấy cậu không mặc áo khoác, tôi nói đúng không?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói thôi.” Natsu đem chút rượu cuối cùng rót hết vào ly của Bickslow tuy rằng trên mặt rất thản nhiên nhưng trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

“nói như vậy hộp cơm kia của mình cũng chỉ có ba người chạm qua, nhân viên nhà hàng, Bickslow và Lisanna. Xem thái độ này của Bickslow căn bản là không biết gì mà ngay từ đầu mình đã hoài nghi Lisanna nhưng hiện tại xem ra, lúc giao hộp cơm thời gian quá ít căn bản không đủ để trộn thuốc vào vả lại Lisanna dường như không có động cơ gì.....”

Natsunhíu mày, “chẳng lẽ đây chỉ là một sự kiện ngoài ý muốn? Thực tế là nhà hàng kia xảy ra vấn đề, bọn họ đúng lúc bị đụng phải?” anh nhấp một ngụm rượu, “vẫn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.....”

Sau khi chai rượu được uống sạch sẽ, Natsu đứng dậy tạm biệt Bickslow đi thẳng đến phòng Lisanna.

Lisanna thấy Natsu cuối cùng cũng lại đây vô cùng cao hứng, nói chuyện cũng có chút không trôi chảy. Từ nhỏ đến lớn cô luôn háo hức trong đám đông thì luôn giữ vị trí đứng đầu, chưa từng trải qua cảm giác hoảng hốt lo sợ như vậy. Chỉ có hôm nay, ngẩn ngẩn vài tiếng đồng hồ quả thực đã ném đủ tư vị đứng ngồi không yên.

“Có vấn đề gì sao?” Natsu ngồi bên giường cô cầm ly nước Lisanna đưa trong tay nhưng không có uống.

“Rất nhiều” Lisanna có chút ngượng ngùng cúi đầu, “Em cảm thấy từ lúc tốt nghiệp đại học rất lờ là việc học tập.”

“Em rất khá.” Natsu đẩy mắt kính nói “Các bác sĩ khoa ung bướu đánh giá em rất cao.”

Điều này thì Lisanna biết vừa rồi viện trưởng gọi điện thoại cho cô hàn huyên rất lâu khen ngợi khích lệ không hề che giấu. Nhưng mà cũng những lời này từ trong miệng Natsu nói ra cảm giác hoàn toàn không giống.

Lisanna mím môi ngượng ngùng cười, “Nào có tốt như sư huynh nói, đúng rồi chúng ta.....” Lisanna nói đến đây lại bỗng nhiên dừng một chút, “Sư huynh, anh uống rượu?”

“Ừ.” Natsu lên tiếng nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Vừa mới uống cùng Bickslow.”

“Vừa mới? Cùng Bickslow?” Lisanna đột nhiên giống như bị lửa thiêu mông từ trên giường bật dậy không dám tin nhìn Natsu, “Anh vừa mới ở chỗ Bickslow?”

Con người của natsu híp lại, “Sao vậy có vấn đề?”

Tim Lisanna đập dồn dập, trước mắt như là từng cơn từng cơn sóng đen ập đến gần như muốn té xỉu trên mặt đất “không..... không phải..... Chỉ là..... sau khi anh ăn cơm sao lại không đi tìm em.... mà là.....”

“À..... Vừa đúng lúc hôm qua mua một chai rượu.” Natsu nói dối, “Ăn cơm xong lại cảm thấy hơi nóng nên qua chỗ Bickslow uống rượu rồi ngủ một chút. Làm sao vậy?”

“Ngủ một chút.....” Sắc mặt Lisanna trắng bệch, thân mình cũng phát run nhưng vẫn cố gắng che giấu sự bất thường, “không..... không có việc gì..... Chỉ là.... thấy sư huynh và Bickslow không mấy khi quan hệ với nhau.....”

“Từ hôm nay trở đi thì có.” Natsu nhếch môi cười đầy mắt tất cả đều là ánh sáng lạnh, “Được rồi nếu em chưa chuẩn bị câu hỏi gì, anh về phòng trước chắc là Lucy sắp về rồi.”

Nói xong cũng không đợi Lisanna lên tiếng bước thẳng ra ngoài. Để lại một mình Lisanna ngơ ngác ngồi ở trên giường, nghe thấy tiếng đóng cửa đột nhiên úp mặt lên giường khóc òa lên.

Trg phòng kai

akiko: zui ghê pà chần kia ko cóa ở trg phòng ngồi đy vậy chơi *nằm lên giường* woa s giường cn nỳ êm wá z pa mẹ thiệt ko công = thý cháu mình dọn wa đây ở là cho phòng vip còn cn mình thì wăng sọt rác TT^TT

lisanna*mắt thâm vằn như cn ma*: s khóc hoài z

akiko*hoảng sợ*: ÁAAAAAA.... *dùng gối đập* ma ma pớ ng' ta cóa ma

lisanna*2 cục u trên đầu+wăng gối*: ma âu mà ma pé li đy nè

akiko: ra là pé li s nhìn thăm wá z

lisanna*khóc*: tại s tg lại cho bickslow và natsu “làm cái đó” z bickslow của li mà

akiko: s trí tưởng của pé li bay cao giống juvia z ko phải hủ lằm thui

lisanna*dùng khóc*: z s natsu lại ns.....

akiko: ns cho nghe *ns vào lỗ tai*.....

lisanna*mắt bt chuyển thành đỏ mặt*: h-h-hả s-s-s c-c-ó thể như z ko ngờ 2 ng' họ lại *la to* chị mira ơi em cóa tin ho.....

akiko*bịt miệng*: để ngày mai r' ns

lisanna: ờ z thui pé li đi đy *suy nghĩ* gomen nha aki pé li phải trả thù nat ns đối li lm' li khóc mún sưng mắt lun à và trả thù anh bickslow nữa bít chuyện mà giấu.

32. Chap 32

akiko thý hình như hơi ít vote mong mina hãy vote nhìu zô để cỗ vũ tinh thần cho aki nha, arigatou goteimasu! *cúi đầu*

Ngày kế tiếp, Natsu đưa Lucy đi thăm thung lũng máy tính, đại học Fairy Tail thậm chí còn thuê một chiếc xe đi một vòng quanh bờ tây, Lucy còn thuận tiện mua quà cho bạn bè và ba cô nữa.

Mặt khác các bác sĩ đều coi bọn họ là người yêu cũng không quấy rầy để Bickslow dẫn mọi người đi dạo ở khu vực gần khách sạn mà Lisanna không biết vì nguyên nhân gì, vẫn ở trong phòng gọi cũng không ra.

Natsu ở Magnolia nhiều năm như vậy đã sớm không còn cảm giác mới mẻ nhưng mà Lucy lại cảm thấy chỗ nào cũng mới lạ muốn đi khắp mọi nơi.

Hơn nữa, khi bọn họ đến lễ Giáng Sinh vừa qua trên ngã tư đường vẫn còn lưu lại không khí Giáng Sinh vui vẻ, cây thông Noel cao lớn ban đêm lấp lánh ánh sáng hòa cùng bầu trời đêm trong sáng của Magnolia đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt.

Cuộc sống của Lucy chưa từng thả lỏng như vậy, lúc còn đi học cô luôn phải cố gắng học hành, thi đỗ đại học không phụ kỳ vọng của ba. Mà sau khi đi làm cô lại muốn dốc sức kiếm tiền để lo thuốc men cho ba. Đây vẫn là lần đầu tiên cô có thể không chút lo lắng đi du lịch, tuy rằng chỉ có ngắn ngủn vài ngày nhưng cũng cho cô đủ những kỷ niệm đẹp.(akiko*mặt gian*: à chắc là chuyện đó chứ zề Lucy*đỏ mặt*: suy nghĩ bậy bạ đầu óc đen tối akiko: đen đó zờ ời =.=)

“Bác sĩ Dragneel anh thật tốt” Lucy nhận lấy quà năm mới Natsu đưa cho là một túi chocolate lớn, cười đến cong cả mắt.

Natsu nghe vậy nhướn mày vừa quẹt thẻ vừa hỏi: “Ừm, tốt thế nào?”

Lucy ôm trên người đủ loại đồ ăn vặt thật vất vả dành ra một bàn tay, vô cùng nghiêm túc lật úp các ngón liệt kê: “Anh cho em phòng ở, đưa em đi chơi, mua chocolate cho em còn có.....” cô đang giơ đến ngón tay thứ tư cả người bỗng nhiên bị Natsu kéo vào trong lòng, giấy tiếp theo môi đã bị người ta hung hăng hôn xuống.

Lucy đỏ mặt, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, “gần đây bác sĩ Dragneel hay rất thích hôn mình. Mình muốn đẩy Natsu ra nhưng vì trên người còn ôm đồ này nọ, không có cách nào khác rồi đành phải ở trước đám đông bị người ta hôn từ trong ra ngoài. Ngại quá”

“Thở đi!” Natsu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì nín thở mà đỏ bừng nhéo nhéo vành tai cô thấp giọng nói.

Lucy vốn định thừa cơ hội này rút lui lại không biết vì sao, cơ thể giống như không chịu nổi chế của đầu óc nữa, ngoan ngoãn làm theo lời Natsu thậm chí còn không tự chủ vươn đầu lưỡi hôn lại Natsu một chút.

Không biết có phải cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí cởi mở xung quanh không, người luôn luôn thận trọng như Lucy cũng lớn mật không ít. Hôn xong thậm chí còn hơi thích thú. “Ừm..... Bác sĩ Dragneel đối với mình tốt như vậy để cho anh ấy hôn một chút hình như cũng không có gì quá lắm, dù sao..... Dù sao chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi.....” (akiko: khoái thì ns đại đề >////<)>

Hai người ở bên ngoài ăn cơm tối, Natsu còn gọi điện thoại hỏi mấy bác sĩ có muốn bọn họ mua cơm về không, biết bọn họ ăn rồi lúc này mới đưa Lucy ra khỏi nhà hàng.

“Bác sĩ Dragneel, anh chưa hỏi bác sĩ Strauss đâu!” Lúc ra tới cửa, Lucy túm tay áo Natsu nhắc nhở.

Natsu nhướn mày, liếc mắt nhìn Lucy, “Natsu Dragneel.”

“Sao?”-ché lu khó hiểu hỏi lại

“Anh tên là Natsu Dragneel chứ không phải là bác sĩ Dragneel.”

“Được rồi, Natsu Dragneel” “không phải cũng như nhau sao? Thật không biết anh ta so đo làm gì”, trong lòng Lucy vừa trầm nghĩ vừa nhắc lại, “Anh chưa hỏi bác sĩ Strauss.”

“cô ấy không ăn.” Natsu cầm tay Lucy cùng cô sóng vai thong thả bước đi trên con đường cái cạnh bờ biển trong đầu tĩnh lặng.

“Làm sao anh biết?” Lucy nghiêng đầu nhìn anh dưới ánh đèn đường mắt to càng thêm trong sáng linh lung.

Natsu nhin không được đưa tay xoa đầu cô, “cô ấy nói với anh.”

“À.” Lucy đá hòn đá nhỏ dưới chân, “thì ra bác sĩ Strauss đã nói trước với Natsu rồi! Cũng đúng, quan hệ giữa bọn họ tốt như vậy, Natsu làm sao có thể quên cô”

“Khi nào về gọi điện cho ba em, tết âm lịch anh cùng em về nhà.”

Năm nay tết âm lịch đến khá sớm, 20 tháng 1 đã sang năm mới rồi bởi vậy Natsu phải nói trước với Lucy để tránh cô ngốc này đến khi đó lại lật lọng.

“Được về em sẽ nói!” Lucy gật đầu, ba cô bị bệnh vẫn là tảng đá lớn trong lòng cô nên sớm đem tảng đá này dời đi, cô mới yên tâm được. “Nhưng mà tết anh đến nhà em, người nhà anh không giận sao?”

Nghe vậy sắc mặt Natsu phát lạnh, “Lucy Heartfilia anh là bạn trai em!”

“không phải là giả sao?” Lucy im lặng, “nhưng anh ấy nói đến nghiêng răng nghiêng lợi giọng nói vô cùng lạnh lùng”, Lucy vội vàng ấp úng phụ họa, không dám nói nữa chỉ lặng lẽ cùng anh đi về khách sạn.

Không khí giữa hai người nhất thời lúng túng, Lucy đau đầu vắt hết óc nghĩ ra chủ đề nói chuyện, rốt cuộc cũng lên tiếng, “Đúng rồi Natsu, em chưa gặp qua ba anh.”

“Ly hôn.” Sắc mặt Natsu không thay đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không chớp bình tĩnh giống như đang nói chuyện ăn cơm tối vậy.

“À, ngại quá, em không biết.....”

“không sao, sớm muộn em cũng phải biết.” trên mặt Natsu lộ ra chút châm chọc, “Lúc anh học tiểu học thì bọn họ ly hôn, ba anh ở ngoài có tình nhân, anh còn một người em chỉ ít hơn anh sáu tháng.”

“thật sao? Vậy..... vậy nghĩa là khi mẹ Lena còn đang mang thai Natsu, ba anh đã phản bội mẹ! Điều này..... thật sự là khó tin! Mẹ Lena xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt như thế sao lại gặp phải chuyện này?” (akiko*gian hết cỡ*: xưng hô = mẹ lun mún lên xe hoa sớm cùng anh nat à lucy*đỏ mặt*: ai ns chỉ là ns lộn thui akiko: ừ thì “ns lộn”)

“Còn Natsu khó trách anh lại biến thành bộ dáng lạnh lùng như bây giờ hóa ra là từ nhỏ đã không có cha!”

Nghĩ đến đây, bản năng làm mẹ của Lucy nhất thời nổi lên, cô nắm chặt tay Natsu, “Natsu anh đừng buồn, anh xem mẹ anh quan tâm anh như vậy hơn nữa bạn bè anh cũng rất nhiều như Loke và bác sĩ Strauss hiện tại còn có em!” cô ưỡn ngực ns, “Anh không được tự ti, em cũng không có mẹ lúc em còn chưa được một tuổi bà đã bỏ đi theo người đàn ông khác rồi, bây giờ em cũng không biết hình dáng bà thế nào nữa, anh nhìn em xem không phải là vẫn sống tốt sao!”

“Lucy Heartfilia”

“Hửm?”

“Anh nói anh buồn khi nào?”

“.....” (akiko*cười mún rớt hàm*: cóa 1 sự wê ko hề nhẹ ở đây lucy*tức*: zõn mặt hả akiko: số rỳ)

“Còn nữa anh cũng không cảm thấy tự ti.” Natsu buông tay cô ra đẩy cửa khách sạn nhìn cô thản nhiên nói “Lỗi nhai muốn chết.”

Lucy trợn mắt há hốc mồm nhìn Natsu đang dần dần đi xa, “người này thật xấu xa! Mình rõ ràng là có ý tốt! Nếu không quan tâm thì ai thèm quản!”

Cô bĩu môi hướng về phía Natsu làm một cái mặt quỷ nhưng vẫn bước nhanh theo.

Tối hôm sau, cả đoàn lên máy bay về nước. Không biết có phải ảo giác hay không, Lucy cảm thấy Lisanna đang nhìn cô nhưng khi cô quay đầu lại phát hiện ánh mắt của cô ấy căn bản không ở trên người mình! thật sự là kỳ quái!

Kỳ thật Lisanna đúng là nhìn Lucy, hiện tại cô ta đang ở trong một loại cảm giác kỳ diệu. Cô thích Natsu hơn nữa nhiều năm như vậy chỉ thích một người đàn ông là anh. Mới hôm trước, cô còn vì anh bí quá hoá liều nên đã dùng đến thủ đoạn mà cô đặc biệt khinh thường.

Nhưng mà từ khi biết anh trúng thuốc rồi đi tới phòng Bickslow trong lòng cô liền vô cùng mâu thuẫn. Một mặt, cô vì đánh mất cơ hội kia mà tiếc hận không thôi, mặt khác lại bắt đầu không nhận được hưng phấn, nguyên nhân chính là biết Natsu lại lên giường với một người đàn ông!

“Lucy cô chẳng những bị người ta cảm sùng mà đó còn là một người đàn ông nữa!” Lisanna chỉ cảm thấy khí ghen nhiều ngày như vậy đã tan biến hầu như không còn, thậm chí còn có chút thông cảm với Lucy.

“Bạn trai mình sau khi ăn thuốc kích dục lại đi tìm một người đàn ông giải nhiệt, cái này mà lộ ra chẳng phải là trò cười cho thiên hạ hay sao!”

Cô đương nhiên sẽ không nói ra ngoài bởi vì sẽ làm tổn hại thanh danh của sư huynh, tuy nhiên cô có thể ở đằng sau vụng trộm cười nhạo Lucy.

“Nghĩ mình có thể câu được rùa vàng sao? Nằm mơ đi!”

Sở dĩ Lisanna nghĩ rằng Natsu và Bickslow cùng lên giường cũng có nguyên nhân, khi bọn họ ở Magnolia gần như tất cả mọi người xung quanh đều có đối tượng ái mộ hoặc kết giao, duy chỉ có Natsu mặc kệ nhìn thấy con gái đẹp đến thế nào cũng không liếc mắt một cái.

Bởi vậy rất nhiều người nghĩ Natsu là gay, tuy rằng cũng không thấy anh cùng đàn ông qua lại nhưng mà một người đàn ông khí huyết mạnh mẽ lại ở trong môi trường phóng khoáng như vậy, chưa bao giờ đi tìm phụ nữ chẳng lẽ là bình thường sao?

Cho tới bây giờ Lisanna không hề nghĩ tới điều đó nhưng mà buổi tối hôm trước, lời nói của Natsu lại đột nhiên nhắc nhở cô điểm này!

“Là bạn gái Natsu mà biết được chuyện này thì thế nào?” Lisanna nhìn Lucy rúc vào bên người Natsu, cười lạnh, “kết quả chỉ là tám khiên che mắt người khác, có cái gì đáng mà khoe ra!”

“Tuy rằng mình cũng thích Natsu nhưng ít nhất Natsu không lấy mình ra làm lá chắn! Lucy quả thực chính là một trò cười!” Cứ tưởng tượng như vậy, Lisanna lại cảm thấy cả người thoải mái nên ngay cả ánh mắt nhìn Lucy cũng nhu hòa không ít.

Lại là 12 giờ bay, sau khi về nhà Lucy và Natsu đều nhanh chóng tắm rửa rồi lăn ra ngủ. Ngủ thẳng đến tối, Natsu đi bệnh viện báo cáo công tác còn chưa có về.

Chỉ có một mình, Lucy cũng không muốn nấu cơm, gặm một cái bánh mì nhỏ rồi gọi điện thoại cho Erza, nói cho Erza cô đã về, quà đã chuẩn bị đợi ngày kia đi làm thì đưa cho nó.

không ngờ Erza lại không đợi được muốn gặp Lucy ngay. Lucy không lay chuyển được, đành phải đồng ý, Erza cho cô địa chỉ một quán bar gần đó để cô nhanh chóng tới rồi ngắt điện thoại.

Lucy không thích đi quán bar cho dù quán lần trước yên tĩnh cô cũng không thích, đáng tiếc lại không ngăn được Erza, ở trước mặt Erza cô luôn luôn không có quyền lên tiếng.

Cô nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho Loke, lần này cô cũng mua quà cho Loke, dù sao cũng phải dành thời gian gặp mặt, không bằng thừa dịp Erza tới cũng hẹn hẳn luôn. Natsu nói chỉ số thông minh của cô không đủ dùng gặp Loke chỉ biết nói khách sáo có Erza thì tốt rồi, Erza thông minh hơn cô gấp trăm lần!

Lucy xuống xe buýt, vòng qua một chiếc xe sang trọng đậu trước quán bar rồi đẩy cửa đi vào.

Giống như hai thế giới trái ngược, trong quán bar, đèn điện màu nhấp nháy không ngừng, tiếng nhạc chói tai gần như có thể phá vỡ màng nhĩ, một đám người cả trai lẫn gái trên mặt hưng phấn không thể ức chế giống như tất cả cảm xúc đều bùng cháy trong này.

Lucy không dám nhìn nhiều, vòng qua một đám đàn ông tìm kiếm bóng dáng của Erza.

“Lucy ở đây!” Erza nhìn chăm chăm vào cửa, tất nhiên sẽ không bỏ qua Lucy, nó vẫy vẫy tay, căng họng gào lên, Loke ngồi bên cạnh nghe thấy liền nhúm mày.

“Lỡ tai sắp bị cô phá vỡ rồi, cô không thể ngồi yên một lát sao?”

“Liên quan gì tới anh?” Erza đặt mạnh chén rượu lên bàn, “không thích nghe thì anh đi đi, ai cần anh!”

Loke hít sâu một hơi, thần sắc ôn hòa trên mặt sắp không giữ được nữa, “tính cách cô gái này, thật đúng là phải xin lỗi khuôn mặt kia! Quả thực là hai về trái ngược!”

“Hai người đều đến rồi!” Lucy đi đến bên cạnh Erza ngồi xuống, liền mở túi xách lấy ra hai hộp quà tuyệt đẹp đặt lên bàn, “Tặng hai người, màu hồng là của Erza, màu xanh là của Loke!”

“không tồi!” Erza xoa xoa tóc Lucy đưa môi sát lại gần Lucy, “Đến đây, chị thưởng cho một nụ hôn!”

Không ngờ còn chưa kịp làm gì đã bị Loke kéo trở lại, hần cười dịu dàng, quả thực giống như gió xuân tháng ba, thoảng qua mặt vô cùng êm dịu nhưng mà ánh mắt nhìn Erza lại sa sầm, “Đừng dọa Lucy.”

Erza trừng mắt nhìn hần, “kẻ đạo đức giả này thật đáng ghét! Nhưng sức lực không bằng người ta, không thể phản kháng”, đôi mắt nâu của cô vòng vo chuyển động, bỗng nhiên vẫy vẫy với phục vụ bên cạnh, “Cho tôi một ly ‘Em đợi Anh đêm nay’!”

“Đó là cái gì?” Lucy nghe thấy tên này nháy mắt mặt nóng lên.

Erza quơ quơ ly nước màu lục nhạt, “Chị gái mời em rất hấp dẫn rượu màu phấn hồng.”

Lucy vội vàng lắc đầu, “Mình không uống được! Mình bị dị ứng cồn!”

“thật là dị ứng? không lừa mình chứ?” cô hí híp đôi mắt quấy rầy thấy biểu tình Lucy không giống làm bộ, lúc này mới bỏ qua, “Được rồi vậy để mình uống.”

Đúng là rượu cũng như tên người, quả nhiên vừa quấy rầy vừa làm say lòng người rượu có màu phấn hồng dưới ánh đèn lấp lóe đẹp mắt, tỏa ra sự mê hoặc vô cùng.

Tửu lượng Erza rất tốt, uống mấy chén cũng chưa có vẻ say, mồm miệng vẫn lanh lợi như cũ, tư duy rõ ràng, cũng không khác gì bình thường, nó vừa thông thả uống rượu vừa hỏi chuyện Lucy ở Magnolia.

Mấy vấn đề ban đầu còn bình thường nhưng càng đến cuối lại càng lệch đi.

“Ai da, Lucy đừng có xấu hổ, đến đây nói cho mình biết, cậu và bác sĩ nhà cậu ở trên giường cảm giác thế nào có hài hòa không?”

Nó vừa nói vừa liếc mắt nhìn sắc mặt đã trầm xuống của Loke nháy mắt, “nói không chừng bác sĩ Spirit cũng muốn học hỏi kinh nghiệm đấy! Anh nói có phải không, bác sĩ Spirit?”

“Erza cậu.... cậu đừng nói bừa..... mình và Natsu.....”

Lucy còn chưa nói xong đã bị Erza cắt ngang, “Chắc chắc, mặt đỏ này.” cô nhân cơ hội néo mặt Lucy một phen, chọc ghẹo Lucy một chút, bỗng nhiên cầm ly rượu theo đứng lên, “không cần xấu hổ, nếu không mình nói kinh nghiệm của mình cho cậu? Mình cũng chẳng ngại!”

“Erza cậu say rồi! Chúng ta về thôi!” Lucy đứng lên kéo Erza muốn đem cô ấn xuống chỗ ngồi nhưng mà bị Erza né đi.

“Mình nói với cậu, mình.....”

“U, trông cũng khá đấy!” Vừa lúc đó, đằng sau bỗng nhiên vang lên tiếng đàn ông đầy men rượu, Erza nhìn lại, vài tên đàn ông say khướt cầm theo chai rượu đã đi tới chỗ này, trên mặt mang đầy vẻ bỉ ổi.

tặng 1 cái ova ngắn mà ko bít ngắn ko dành cho fan nalu:

Vào buổi tối khoảng 9g30, Natsu canh con mình đang ngủ say là pé nash liền lột xé áo, bỗng Lucy đặt lên giường, đè cô nằm dưới còn mình nằm trên.

Lucy*đẩy ra*: đừng làm vậy nữa natsu tối nay em hứa là ngủ vs con r' để khi khác đi nhé!

Natsu*mặt tối sầm*: khi khác là chừng nào, sức kiên nhẫn của anh có giới hạn hơn 2 tuần rồi đó sao mà nhìn đây, em lúc nào cũng ở bên con còn anh thì sao đây *ghì chặt tay*

Lucy*kiên định phản bác*: hay để ngày mai đi em hứa chứ coi chừng con lại thức giấc.

Natsu*mặt gian*: em khỏi cần lo hồi này lúc ăn tối anh đã cho con uống thuốc ngủ rồi nên giờ nó đang trên giường ngủ rồi.

Lucy: nhưng mà ừm.....

Chuyện lu đã bị anh nat chặn nói bằng cách hôn cuồng nhiệt tới khi hết oxi sau đó luyến tiếc rời môi cô và chuyển hướng sang phía cổ mơn trớn lên đó. Bàn tay phải luồn vào áo cô khám phá trên người cô còn tay phải thì khám phá phần dưới.

Lucy*thở hì hục*: n-natsu đừng l-làm v-vậy n-nữa e-em c-chưa t-thay đ-đồ n-ngủ.....

Natsu*mặt đã gian nay còn gian*: à vậy là em muốn anh thay dùm à, cũng được anh cóa cách thay đồ nhanh lắm đây*xé áo quần của cô ra* vậy là giờ anh bắt đầu đây.

Lucy*hoảng*: k-khoan n-natsu e-em c-chưa.....

Tắt đèn.....

(vít tới đy thui mai vít típ)

xin thứ lỗi mina vì aki đã quên thông mina chuẩn bị nên đưa n' mắt chong cháng thì

aki

sẽ

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

sẽ

.

.

.

.

.

•

•

•

•

•

•

•

ko đến âu nha và.....

•

•

•

.

.

•

•

.

•

•

•

.

•

•

•

•

1

những n' mà đọc cái này là bít mình bị troll đấy.

33. Chap 33

akiko: cho aki gomen mina nha tại có cn bạn rất ưa là “tốt” rùi aki đi chơi tưởng chừng nó bao mình nên mình ms chấp nhận đi chơi zì nó hết nguyên ngày nhưng khi tới nơi ms bít mình pị lừa và tiền ko cánh mà bay (T^T)

natsu: s ko cánh mà bay z

akiko*tức*: cái định mệnh ns z mà ko bít à zề nhà hỏi chế lu đi đg ức chế còn gặp thánh nat nữa

natsu*ngáp ngán ngáp dài*: bít òi ns z cho zui thui mà s ko ns "đm cho lẹ, định mệnh lâu thý mẹ"

akiko: =.=””

“Này, mỹ nữ cùng bọn anh uống vài chén chứ?” một tên đầu nhuộm đỏ rực đi đến trước mặt Erza cao thấp đánh giá nó một phen, trong lòng nhất thời trào lên hưng phấn, “thật sự là cực phẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn này, dáng người này, chắc chắn, đúng là vạn dặm mới tìm được một!”

Erza đặt ly lên bàn, khoanh tay trước ngực nhưn mày, “Có bạn.”

Tên kia nghe thấy lời này ánh mắt lướt qua Erza rồi nhìn vào bên trong ghế dài, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lucy mặc áo lông màu đỏ.

Làn da cô trắng nõn, mắt nâu trong veo, một thân màu đỏ mặc trên người cô không lòe loẹt diêm dúa, ngược lại tôn lên vẻ thanh tú, quả thực giống như búp bê tinh xảo vậy, tên kia liền rung động, ánh mắt suông sã quan sát hai cô, “Cả hai em luôn! Đến đây!”

Ánh mắt Erza lạnh lùng, nó đến quán bar nhiều rồi cũng bởi vì khuôn mặt này mà gặp phải không ít rắc rối nhưng mỗi lần đều có thể bình yên vượt qua. Chuyện xấu xa như vậy nó cũng thấy rồi, người ngoài vẻ mặt khiêm tốn không chừng cũng chỉ là thói quen cố gắng tạo dựng. Một đám người tuy rằng ăn mặc như chó nhà có tang trên thực tế chẳng qua là phát tính cảm thú thôi. Nó đã sớm thấy rõ.

Nhưng mà Lucy lại không giống nó, cô đơn giản là ngây thơ, tuyệt đối không nên ở trong đây bị đám người này làm dơ bẩn!

“thật có lỗi, tìm người khác đi! Chúng tôi phải về rồi.”

“Mỹ nữ còn có tiểu mỹ nữ kia nữa, cho bọn anh mặt mũi đi uống một chén thôi.” Tên kia không thèm để ý Erza cự tuyệt, vẫn bộ dáng cợt nhả như cũ.

“Các cậu còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? đi! Mang vài chén rượu lại đây!” nói xong, tên đó phát phát tay với mấy người phía sau, ý bảo bọn họ đi mua rượu.

Đám người phía sau cũng nghe lời, tên đó nói xong một đám lập tức đi nhanh tới quầy bar, Lucy nhìn mà run sợ, biết lần này gặp phải bọn lưu manh rồi.

Sắc mặt Erza có phần không tốt vừa thấy bộ dáng mấy người này thì biết là muốn dây dưa đến cùng. Nó hít sâu một hơi, nắm chặt tay Lucy vừa định mở miệng nói gì đó, chợt bên tai truyền đến giọng nam thanh nhiên, “Người anh em này trước mặt giành lấy bạn gái người khác cũng không hay đâu.”

Loke đứng dậy đi đến bên người Erza để nó ngồi lên ghế dài bên trong, mình thì chắn trước người nó. Thân hình hắn cao lớn, bởi vì bình thường trên mặt luôn mang theo ý cười ôn hòa ngược lại sẽ làm người ta xem nhẹ phương diện này của hắn.

Lúc này vẻ mặt hắn bình tĩnh, trong mắt toát ra ý lạnh trên người tản ra hàn khí, không giận mà có uy, Erza nhìn mà ngạc nhiên, “Người như Loke lại có chút tương tự với Natsu.....”

Tên tóc đỏ kia hơi kinh ngạc lập tức cười khan, “Tao còn tưởng là ai! thì ra là một tên trai bao!” hắn lộ vẻ khinh thường, quay đầu nhìn một tên đàn em đã mua rượu về, nói: “Nếu ngoan ngoãn thì bỏ của chạy lấy người cho tao bằng không.....” hắn cao thấp nhìn lướt qua Loke lập tức hung hăng nói: “Đàn em của tao không ít người thích mày đâu!”

Loke hơi híp mắt trên mặt cũng không có biểu tình gì, giống như người bị vũ nhục không phải là hắn. Hắn liếc nhìn hướng cửa thấy bảo vệ quán bar đứng thẳng tắp như cũ giống như không hề thấy bọn họ đã xảy ra chuyện. '

‘Xem ra là có chút quan hệ nhưng mà cũng chẳng sao, gần đây tâm tình mình không tốt mấy người này vừa đúng lúc dâng lên bao cát.’

“Đừng sợ cứ chạy thẳng ra cửa.”Erza lặng lẽ nói với Lucy rồi lại đứng bên cạnh Loke vươn tay ra với tên kia, “Đưa rượu cho tôi.”

Tên kia nghe vậy nhất thời vui mừng quá đỗi vội vàng đem một ly chất lỏng màu lục nhạt đưa cho Erza, “Vẫn là vị mỹ nữ này rộng rãi!” hắn nhìn về phía Lucy ngử khí nhẹ xuống, “Tiểu mỹ nữ, nể mặt anh chứ!”

Erza hướng cô nhảy mắt ý bảo cô đừng nói. Không ngờ Lucy lại trực tiếp đi tới nhận một ly rượu, “Uống rượu xong sẽ để chúng tôi đi?”

Tên đó liên tục gật đầu, “Chỉ mời các em uống một chén thôi.” Trong lòng lại cao hứng không thôi, “Chỉ cần uống ly rượu này, có đi hay không còn phải tùy vào ta đây!”

Ánh mắt Loke hơi trầm xuống, “Lucy!” Erza ở bên cạnh vô cùng sốt ruột, “rượu này cũng không phải bình thường đâu! Nha đầu kia sao lại không nghe lời như vậy!”

“Tôi sẽ uống.” Lucy hơi chớp mắt, lông mi vừa cong vừa dài giống như cây quạt nhỏ, khiến lòng tên kia ngứa ngáy liên tục nói: “Ừ ừ uống đi!”

“Tôi không thích màu lục!” Lucy bĩu môi ghét bỏ liếc liếc mắt nhìn tên kia một cái trực tiếp đẩy hẳn ra phía sau đám người, “Tôi muốn đổi màu khác!”

Tên kia bị cô liếc mắt một cái xương cốt đều mềm nhũn, đừng nói là đổi ly rượu cho dù là đổi chỗ kia cũng không thành vấn đề.

”Được được! Thích loại nào thì uống loại đấy!

Lucy nắm chặt ly rượu kia trong tay đi tới một chút còn thật sự chăm chú quan sát ly rượu trong tay đám người kia, giống như đang nghiêm túc lựa chọn. Khi đi đến người cuối cùng bỗng nhiên mất sáng bừng, trực tiếp cầm lấy ly rượu màu lam kia, “Tôi thích cái này! Erza, Loke mau nhìn xem, rượu này thật đẹp!”

Erza giật mình như hiểu được ý của Lucy túm áo Loke bước qua, “Đưa cho tôi một ly!”

Tên kia thấy Lucy và Erza phối hợp như vậy nhất thời vui vẻ, “Được, được! Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”

Mỹ nữ yêu cầu nên thỏa mãn, huống chi hai mỹ nữ này lại sắp là của hắn! Hắn nhìn Erza lại nhìn Lucy, mặt hơi đỏ lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập, quả thực hận không thể nắm cổ hai cô đổ thẳng rượu vào!

Nhưng mà nhìn Loke ở đây thật chú ý, tên kia trong lòng bực bội, trực tiếp đuổi chân đá Loke một phát, “Mẹ kiếp! Sao còn chưa cút!”

Trong khoảnh khắc trên chiếc quần sáng màu của Loke liền in một cái dấu chân xấu xí. Bước chân hắn dừng một chút, chậm rãi quay đầu lại con người đen như mực nhìn chằm chằm tên kia, “Mày đá tao?”

Tên kia bị hắn nhìn như vậy nhất thời toàn thân phát lạnh. Cảm thấy không thể chịu đựng nổi, “thật sự là tà ma, không phải chỉ là một tên trai bao sao!”

“Ông đá mày đó rồi sao!” trên mặt tên kia nổi lên hung ác, “Chính là nhìn mày không vừa mắt, thế nào?” nói xong nâng chân lên, bộ dáng kia dường như còn muốn đá Loke một phát nữa!

Thân mình Loke chợt lóe tránh khỏi chân hắn ta nhìn lại phía sau thấy Lucy và Erza đang phân tán đám người kia liền không hề cố kỵ, la nhẹ một tiếng, “Chạy!” Liền nắm tay trực tiếp đâm bụp lên mặt tên kia.

Một quyền này của hắn vô cùng mạnh mẽ tên kia bị đánh “hự” một tiếng, nghiêng ngã lão đảo lù lại sau vài bước, bùm mặt máu đỏ thẩm từ kẽ ngón tay chậm rãi chảy xuống.

Cùng lúc đó, Lucy luôn luôn ngốc nghếch lại trực tiếp đoạt lấy ly rượu trong tay Erza hất lên tên đàn ông gần nhất kéo Erza chạy ra ngoài.

Loke quật ngã một tên cũng không nhìn lại thấp người tránh thoát một quyền của tên đằng sau, lấy hắn che chắn trước người mình lại vùng quyền hướng về tên tiếp theo.

Loke từ lớp năm đã bắt đầu luyện Taekwondo cho dù ở Magnolia cũng không quên luyện tập, huống hồ những tên này đã sớm say khướt hơn nữa nhìn trong đó có vài tên đồng tử lòi ra, đúng là biểu hiện hút thuốc phiện làm sao có thể ngăn được hắn!

Tình thế hoàn toàn là nghiêng về một phía, giống như hiệu ứng Domino trừ tên nhuộm tóc đỏ kia rất nhanh chóng, mấy tên còn lại đều nằm rạp trên sàn kêu rên đau đớn ngược lại tô thêm cho bầu không khí bạo lực một chút buồn cười.

Loke thần nhiên nhìn thoáng qua đám người kia, một cước đá văng một tên bên chân, lau mồ hôi trên trán mày càng nhăn lại. Tuy rằng đánh một hồi như vậy nhưng cảm xúc tiêu cực trong lòng vẫn không giảm bớt, hiện tại trong lòng hắn vô cùng khó chịu cần phải về nhà ngay để dịu tâm trạng một chút không có thời gian truy cứu.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn nhắc chân định đi ra ngoài đột nhiên cảm giác lóe lên, Loke chỉ cảm thấy một trận gió lạnh đằng sau đánh úp tới, hắn dựa vào cảm giác nghiêng người sang bên cạnh nhưng vẫn không kịp, cái trán tê rần máu từ từ chảy xuống khoe mắt trước mặt liền mơ hồ.

“Mày đi chết đi!” Bên tai truyền đến tiếng quát tháo dữ tợn của tên kia, Loke nhắm đôi mắt dính máu nhưng vẫn đưa tay chuẩn xác tóm được cổ tay tên đàn ông tóc đỏ, hung hăng bẻ xuống chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, cổ tay tên đó lập tức bị bẻ gãy.

Loke giống như mặt trăng bị một đám mây đen che phủ, chặn lại toàn bộ ánh sáng trong trời chỉ còn lại thế giới đầy âm u lạnh lẽo, ánh mắt nhìn tên kia giống như đang nhìn một xác chết.

Có Loke ở phía sau chống đỡ, Erza và Lucy dễ dàng chạy ra cửa.

Bàn tay nhỏ bé của Lucy lạnh lẽo, lòng bàn tay mướt mồ hôi nắm chặt tay Erza ra đến cửa cũng không buông ra, nếu tinh tế cảm nhận có thể nhận thấy cô còn hơi phát run.

“Lucy không sao đâu đừng sợ.” erza ôm lấy Lucy vỗ vỗ lưng cô, “Đừng sợ.... đừng sợ... chờ Loke đến đây chúng ta sẽ về nhà.”

Lúc ở quán bar Lucy cố gắng bình tĩnh đến lúc này thì rốt cuộc không kiềm chế được nữa sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, nghĩ lại từng chút từng chút mà sợ, “về sau cậu đừng đến chỗ này nữa.”

“Mình biết rồi... mình biết rồi.” nó vội vàng đồng ý, “không bao giờ đến đây nữa.”

Đang lúc hai người ở trong đêm lạnh run rẩy ôm nhau, Loke bước tới, hắn dùng tay ôm trán khôi phục lại bộ dáng ôn hòa bình thường, “đi thôi.”

Erza vừa thấy hắn, nhất thời hơi hoảng kêu lên, “Anh bị thương, đi bệnh viện đi!”

Lucy nghe vậy cũng nhìn sang Loke lập tức hoa mắt váng đầu, lúc này trên mặt Loke đều là máu, cô sợ máu không dám nhìn lâu chỉ có thể bắt buộc chính mình quên đi cảnh tượng vừa rồi, tháo khăn quàng cổ của mình xuống nhắm mắt băng vết thương lại cho Loke, “Phải đi bệnh viện! Miệng vết thương của anh gặp gió phải tiêm vắc xin uốn ván!”

Không khí khẩn trương đã qua đi, Erza khôi phục lại bộ dáng bình thường, “Ai da, không nói thẳng là muốn gặp bác sĩ Natsu tâm sự ngượng ngùng gì chứ.”

Lucy liếc cô một cái, “không phải như vậy!”

Erza không buông tha cô, “Vậy là như thế nào?”

Lucy mở cửa xe thật cẩn thận đỡ Loke ngồi ở ghế lái lo lắng hỏi lại, “Anh thật sự còn có thể lái xe?”

Loke nhìn cô cười trong mắt ôn nhu như nước, “Yên tâm đi Lucy, không thành vấn đề.”

Lucy gật đầu, lúc này mới đi đến chỗ lái phụ ngồi quay lại nhìn Erza nói “Hồi còn nhỏ, nhà mình nuôi một con trâu nhưng mùa đông năm ấy kéo cối xay bị xây sát, sau đó gặp phải gió lạnh cuối cùng bị uốn ván.”

“Phụt hahaha”, Erza nhìn không được trực tiếp cười thành tiếng, “trâu? thực phục cô bạn mình có thể vô tư nói ra như vậy!”

Loke nhất thời dở khóc dở cười, “Lucy dám so sánh mình với con trâu”. Hắn đạp chân ga, chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm.

“Để em gọi điện thoại cho Natsu” Lucy lấy điện thoại ra tìm số của Natsu, “Hôm nay anh ấy đi bệnh viện nhưng mà không biết bây giờ còn ở đó hay không.”

Loke nắm chặt tay lái, định lên tiếng cuối cùng vẫn trầm mặc không nói chuyện.

Lucy gọi hai lần, bên kia vẫn tắt máy cô buông điện thoại, “không biết tại sao anh ấy lại tắt điện thoại.” cô ngừng một chút mới tiếp tục nói: “Nếu không, tìm bác sĩ Strauss? Nhưng mà em không có số của cô ấy.”

“không cần.” Loke thừa dịp đèn đỏ quay đầu sang, “không phải vết thương gì lớn chỉ là bị miếng thủy tinh làm xước một chút mà thôi tìm một bác sĩ trực ban băng bó là được.” Lucy còn hơi lo lắng, “Nhưng nếu để lại sẹo thì làm sao?”

Lucy khẽ cười, “sẽ không..... không có việc gì.”

Ba người đến bệnh viện, miệng vết thương của Loke quả nhiên không có vấn đề gì lớn, vết xước cũng không sâu, không cần tiêm, chỉ là chảy hơi nhiều máu nhìn dọa người mà thôi.

Về phần lưu lại sẹo, phải phụ thuộc da của từng người thôi.

Lucy hỏi bác sĩ về chuyện uốn ván cuối cùng Loke vẫn tiêm một mũi phòng uốn ván bị erza cười một trận thỏa mãn, lúc này mới ra khỏi bệnh viện.

Đã hơn chín giờ, Loke đưa Erza về nhà trước sau đó đến Lucy. Đến dưới lầu, Lucy muốn Loke đi lên ngồi một chút, “nếu Natsu ở nhà, còn có thể thuận tiện gặp mình”

Loke suy nghĩ một chút rồi cười đồng ý cùng Lucy đi lên lầu.

Kết quả Natsu không biết đi đâu không thấy ở nhà. Lucy than thở một câu đưa Loke một ly nước ấm lại vào phòng tắm cầm khăn lông ướt để hắn lau vết máu trên mặt bằng không cô căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Loke muốn cầm lấy ly nước nhưng mà làm cách nào cũng không cầm được thấy Lucy kinh hãi nhìn tay hắn, liền cười khổ giải thích: “Vừa rồi lúc đánh nhau hình như hai tay đều bị thương thật phiền phức.”

“Nhưng mà.... nhưng mà không phải mới vừa còn tốt sao? Anh còn lái xe?”

Loke xoay xoay cổ tay, mười ngón tay giật giật nhưng lại không thể nắm thành quyền, “Vừa rồi có khả năng bị tê cho nên không có cảm giác, hiện tại tay trống không ngược lại lại không tốt.”

Đôi mắt hắn ôn hòa nhìn chằm chằm Lucy trong giọng nói lại mang theo một chút ủy khuất, “Lucy có thể phiền em giúp anh lau mặt không?”

“A, không phiền.” Lucy ngồi dịch lại gần người hắn nhận lấy cái khăn mặt có chút ngưng ngừng nói “Em sợ máu không dám nhìn anh, nếu lát mạnh tay anh đừng để bụng.”

Loke mỉm cười, “không sao.”

Natsu sắp xếp lại nội dung cuộc hội thảo, chỉnh sửa thành một tập tư liệu giao cho viện trưởng, viện trưởng xem xong cực kỳ vui vẻ, trực tiếp làm ông chủ mời đoàn bác sĩ đi ăn cơm mời rượu khen ngợi một hồi mới thả bọn họ về nhà.

Lisanna vốn định ngồi xe Natsu lại bị Natsu nhét vào trong xe Bickslow nhìn sắc mặt Lisanna thoáng trầm xuống, lúc này Natsu mới cảm thấy trong lòng giải tỏa không ít.

“Mình quen biết Lisanna đã gần mười năm nhưng không thể ngờ cô ta lại làm ra chuyện như vậy với mình! Nếu ngày đó mình thật sự ăn phần cơm trộn thuốc kia như vậy nói không chừng bây giờ mình đang chuẩn bị kết hôn với Lisanna!”

Nghĩ đến đây, Natsu bỗng rùng mình, đêm nay hắn uống chút rượu hơi quá chén, lúc này đã có phần say say.

Suy nghĩ không chịu khống chế, động một chút là nghĩ đến bộ dáng Lucy khi đó, càng nghĩ cơ thể lại càng nóng.

Anh ra khỏi thang máy, lấy chìa khóa ra mở cửa khóa miệng nhin không được hơi hơi cong lên, “cô ngọc kia ngày mai không phải đi làm nói không chừng đêm nay còn có chút phúc lợi.”

Chìa khóa trong tay xoay xoay, cửa chống trộm liền rắc rắc một tiếng mở ra, cảnh tượng đập vào tầm mắt anh lại làm cho lửa nóng trong lòng phút chốc liền nguội lạnh, Lucy đang nghiêng người giúp Loke lau

mặt, từng chút từng chút vô cùng dịu dàng mà Loke trong mắt mang theo ý cười nhìn Lucy trên mặt đều là thương yêu.

Tức giận nháy mắt trào lên như sóng dữ, ánh mắt Natsu lạnh lẽo, sắc bén giống như dao mổ laser quét qua hai người, anh nắm chặt chìa khóa lạnh lẽo, từng bước đến chỗ bọn họ từng câu từng chữ như rít lên, “Hai người đang làm cái gì vậy?”

trg phòng akiko

akiko: nỳ mina cóa mún chơi ns theo vắn ko.

mina: chơi lun ai ns ko đc thì phạt cái j’.

akiko: nếu mina thua thì chùi toilet trg nhà tui 1 tháng và ngược lại.

mina: ô kê cn dê bắt đầu aki trc.

akiko: cười là bản năng, s ns thử coi.

mira: lẳng nhăng là bản tính.

erza*tay để cầm*: đeo kính là thời trang.

lucy: hờ hang là phong cách.

natsu*ăn chuối*: cái j’ đy ta cái j’ đy... *vứt vỏ chuối* a nghĩ ra r’ nghe cho kĩ nghe chưa ko nghe là mất cơ hội rắng chùi.

mina: ns lẹ đi.

natsu: hôi nách ms là dân chơi.

sau khi nghe thánh nat ns xg thì akiko đg uống nc pị sặc, chụy erza ăn bánh kem dâu thì pị nghẹn, mira đi ko nhìn lọt xg cống và chế lu thì trượt vỏ chuối té cầu thang do ai đó quăng bừa bãi.

akiko*còn sặc*: khụ khụ lần s chơi khụ khụ ko cho thánh nat khụ khụ chưa nữa khụ khụ.

m.n: ừm.

34. Chap 34

“Anh đã về rồi.”lucy giống như nghe trong giọng nói của natsu hơi kì lạ quay đầu nhìn anh một cái, động tác trên tay vẫn không có ngừng.

“Hi, Natsu.”Loke vẫy tay chào Natsu nụ cười trên mặt càng thêm sâu, đôi mắt ôn nhu cúi xuống nói ” Lucy em cần thận quá.”

Lucy có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi cầm lấy khăn trên mặt Loke, “Anh cũng là vì giúp chúng tôi thôi, xong rồi lau đã sạch có muốn lau thêm nữa không?”

“Không cần.”Loke nhìn cô lắc đầu “Vất vả cho em rồi.”

“Chuyện nhỏ ấy mà.”

Natsu đứng một bên nhìn hai người kia cứ như vậy coi anh trở thành người vô hình, không coi ai ra gì trò chuyện, một người cảm ơn một người khách khí quả thực thân thiết vô cùng.

Trong lòng đột nhiên sục sôi cảm giác hờn dỗi, sắc mặt anh trầm xuống, mặt mày lạnh như băng, lửa giận tích tụ trong lòng chỉ vận sức chờ phát động, hận không thể tóm lấy Lucy trực tiếp đem cô nhốt vào phòng ngủ nhưng rốt cuộc vẫn là nhịn xuống.

Chỉ lạnh lùng nhìn Loke hỏi: “Sao lại thế này?”

Trên trán Loke quần băng gạc vô cùng bắt mắt chỉ cần hần không mù liếc mắt một cái là nhìn thấy.

“Đánh nhau một trận mà thôi.”Loke đưa tay sờ sờ cái trán của mình đầy mắt đen trầm sâu kín giống như đáy biển tĩnh lặng vậy.

Natsu hơi lo lắng cầm lấy cánh tay Lucy đem cô túm lấy bên cạnh mình chỉ vào phòng tắm, “Đi tắm đi ở đây không cần em nữa.”

“Được. Hai người nói chuyện nhé”. Lucy lên tiếng rồi đi vào phòng ngủ thay quần áo. Đêm nay sợ đến ra mồ hôi lạnh hiện tại trên người dính nhớp, không thoải mái cô đã sớm muốn tắm rửa.

Đợi cho bóng dáng của Lucy biến mất ở trong tầm mắt lúc này Natsu mới thu hồi ánh mắt, nhíu mày nhìn Loke “Sao cậu lại thế này?”

“Tối nay hơi không khống chế được.”Loke hít sâu một hơi, mặt nạ ôn hòa trước mặt Lucy nháy mắt biến mất, khuôn mặt anh tuấn bởi vì ánh mắt thâm trầm mà có vẻ vô cùng lạnh lẽo dưới ngọn đèn làm người ta nhìn sợ hãi “Hơn nữa tôi sắp không chịu được rồi.”

Natsu ngồi xuống bên cạnh Loke đưa tay lấy ở dưới bàn trà một hộp kẹo cao su, “Này”

Loke cầm 1 viên phóng vào miệng, hung hăng ăn vài viên nữa mới nói: “Cách dời lực chú ý này sớm đã không có hiệu quả rồi quên đi“, Hắn bực bội cào tóc thái dương nhảy giật giật, “Chờ cho Lucy đi ra tôi sẽ về”

“Giờ về đi!”Natsu túm áo Loke kéo hắn đứng lên khỏi sofa, lạnh lùng nhìn hắn môi mỏng phun ra lời gằn như bạc tình, “Lập tức! Về lập tức!Tôi tiễn cậu!”

“Cảm xúc hung bạo của mình nếu bùng lên thì chỉ muốn tìm cái gì đó để phát tiết bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi! Nếu cứ tiếp tục ở chỗ này chỉ có thể hại bản thân.”

Loke ‘hừ’ một tiếng, khóe miệng nhếch lên một độ cong tàn khốc“Natsu thu hồi kế hoạch này của cậu đi! Cậu nghĩ tôi không nhìn ra quan hệ thật sự của cậu và Lucy sao?”

Huyết thái dương của Natsu nhảy dựng, ánh mắt phút chốc sắc nhọn chĩa về Loke không quan tâm tới ánh mắt kim châm của anh, tiếp tục nói: “Tôi hiểu rõ tình trạng của mình.” Nói tới đây, hắn có chút khó khăn thở hổn hển vài hơi, hung hăng đấm ngực vài cái, “Có nhớ tôi từng nói với cậu thích một người không, hôm nay tôi nói cho cậu biết người đó chính là Lucy Heartfilia.”

Natsu đẩy kính mắt, hai tay dút vào túi thân thể thon dài thẳng tắp, giống như một lưỡi dao tuốt ra khỏi vỏ kiếm, “Cô ấy là bạn gái tôi.”

“Đây là cách nghĩ từ một phía của cậu” Hai tay Loke nắm chặt thành quyền “Tôi tuyệt đối không từ bỏ! Chờ xem!”

“Tùy cậu.”Natsu mím môi. Ánh mắt cùng Loke đối chọi một chút cũng không nhường.

“Hai người đứng đó làm gì vậy? Sao không ngồi xuống?” Vừa lúc đó, Lucy ôm áo ngủ đi qua phòng khách chen vào một câu.

Loke nghe thấy tiếng của cô lập tức thu hồi biểu tình âm trầm trên mặt, chẳng qua biến đổi có chút mau, trong khoảng thời gian ngắn về mặt thậm chí có chút dữ tợn, thật khó khăn điều chỉnh tốt lúc này mới ôn hòa quay đầu lại nói “ Lucy anh về trước có thời gian cùng ra ngoài chơi.”

Lucy căn bản không biết một màn phát sinh vừa rồi, gật đầu đáp “Được đến lúc đó gọi điện thoại cho em nhưng mà tay anh thế nào rồi?”

Loke nghe vậy ý cười trên mặt càng nồng đậm, “Không thành vấn đề.” Nói xong hắn hơi nghiêng đầu ở góc độ Lucy không thấy được giống như liếc Natsu một cái, lúc này mới cầm chìa khóa xe rời khỏi nhà Natsu.

Tâm tình của natsu bây giờ không tốt, tính cách anh lãnh đạm trầm ổn không thích cái gì cũng không nói ra, thường thường chỉ đặt trong lòng mà suy nghĩ nhưng sau khi uống rượu xong lại muốn giải tỏa rất nhiều điều.

Chân dài sải bước đến trước mặt Lucy căn cô lại “Tối nay có chuyện gì?”

Lucy nghe vậy cũng không giấu diếm đem chuyện tối nay ở quán bar kể hết, giọng điệu đều là khen ngợi Loke, cái gì mà thực đàn ông, thực ôn nhu, vẻ mặt Natsu càng nghe càng lạnh giá, gần như ghen tuông đến phát điên. (akiko: lucy là đồ ngốc mà s chế ngốc cái j' ko ngốc lại ngốc về mặt tình cảm z T^T)

“Mình và cô ngốc ở cùng một chỗ trong khoảng thời gian dài như vậy, chuyện gần như thân mật đều đã làm mình thích cô, luyện tiếu cô, thứ tốt nhất có thể mình cũng muốn dành cho cô nhưng tất cả không bằng một góc của Loke!”

Natsu lấy tay đỡ trán chỉ cảm thấy người rét run tâm lạnh hoàn toàn.

“Từ khi mình cảm thấy mình thích cô mình đều làm mọi thứ mà cô thích hay mình ám chỉ còn không rõ ràng? Cô vẫn như cũ làm một bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc, không đồng ý cũng không quan tâm. Có đôi khi mình thậm chí còn nghĩ hay nói thẳng ra nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào mở miệng nhưng....”

“Không phải không có dũng khí, cũng không phải không dám mà sợ mất đi....”

“Hiện tại cô có thể không hề khúc mắc ở chỗ này là bởi vì thỏa thuận giữa hai người nhưng nếu thổ lộ xong cô không chấp nhận muốn chuyển đi thì làm sao bây giờ?”

Khó khăn lắm mới có được cơ hội gần gũi cô như vậy nào dám đi phá hư. Lúc bắt đầu đến bây giờ, mỗi bước đi anh đều dụng tâm như vậy, không giám cách cô quá xa cũng không dám thân cận quá gần. Sợ kinh hãi cô làm phiền cô.

Cô có chút ngốc thậm chí ngốc đến nỗi u mê. Hắn có thể lừa cô chủ động hôn hắn, có thể lừa cô cùng hắn ở một chỗ còn có thể lừa cô cùng hắn đi Magnolia.

Nhưng mà tâm của cô ở đâu? Hắn phải làm sao mới lừa được?

“Anh nói em không được gần gũi Loke quá, em không nghe sao?” Natsu cúi đầu gắt gao chế trụ ánh mắt Lucy, ngón tay lạnh lẽo xoa mặt cô gần như nghiền răng nghiền lợi nói: “Nhìn xem, em không nghe lời còn nói tốt cho cậu ấy như vậy.”

Lucy không hiểu được ý trong lời anh chỉ cảm thấy Natsu hơi bá đạo một chút, cô đã tận lực tránh tiếp xúc với Loke nhưng mà quà thì không thể không đưa. Lập tức liền lui về phía sau vài bước, né tránh tay anh, “Em chỉ đi tặng quà cho anh ấy thôi.”

“Đưa quà gì? Cậu ấy có thiếu cái gì? Phải cần em tặng sao!” Natsu thấy cô né tránh, lửa giận trong mắt càng sâu, chất cồn đem vài phần lý trí còn sót lại đều thiêu rụi sạch, “Không phải em muốn tìm cớ đi gặp cậu ấy? Có phải không?”

“Thật chẳng hiểu anh ta ra làm sao cả, phát hỏa gì với mình chứ!” Tính cách Lucy hiền lành lại hơi ngốc không mang thù, dường như sẽ không bao giờ giận nhau với người khác nhưng mà giọng điệu Natsu giống như chất vẩn lại thật sự làm cô đau lòng.

Cô định mở miệng giải thích, nói những lời này đều là oan cho cô, cô không nghĩ muốn gặp Loke nhưng mà miệng chậm chạp lại không dám ở trước mặt Natsu đang nổi nóng chống đối anh chỉ có thể ấp úng không mở miệng, cuối cùng ngửi được mùi rượu trên người Natsu chuẩn bị nửa ngày rốt cục sắp xếp được một câu, “Na... Nat... Natsu anh uống say rồi em đi làm cho anh một chén canh giải rượu.”

Quả thực giống như một quyền đánh vào, Natsu dự định tiếp tục chất vấn cô lại bị Lucy nhét lại toàn bộ vào trong bụng, lên không được xuống không xong, nghẹn đến bực mình.

Lucy đợi vài giây thấy Natsu không nói lời nào, mắt to lúng liếng liếc mắt nhìn anh rồi rón rén hướng phòng bếp bước một bước, lại một bước..... Mắt thấy cách Natsu một thước rồi còn chưa kịp vui sướng đã bị một bàn tay to đuổi ra bắt trở về.

Natsu nhướn mắt, trực tiếp đẩy cô tới sô pha trong con người đen chột lóe sáng rồi biến mất. Liên sau đó cơ thể hơn phân nửa sức nặng đều đặt ở trên người Lucy, “Chóng mặt quá.”

“Đúng là uống rượu rồi”, Lucy nhanh tay đỡ lấy anh cũng bất chấp mà tức giận quở trách nói: “Tửu lượng không tốt còn uống như vậy, thật là..... may mắn ngày mai không phải đi làm, nếu không buổi sáng dậy đau đầu xem anh làm thế nào!”

Cô vừa đỡ Natsu đi vào phòng ngủ vừa dặn dò: “Về sau không được uống nhiều như vậy nữa, ” Dừng lại nhỏ giọng than thở một câu, “rõ ràng vừa rồi còn bình thường.....”

Natsu hí hóp mắt, bỗng nhiên vòng tay ôm lấy thắt lưng của cô ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu định hôn Lucy kết quả lại bị Lucy nhìn ra ý đồ, nghiêng đầu né tránh nụ hôn liền rơi lên má cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phát sốt, trái tim đập bùm bùm, yếu ớt nói: “Natsu anh uống say rồi.”

Natsu không trả lời đưa tay giữ mặt cô, không cho cô lộn xộn lần này rốt cục được như ý nguyện hôn được đôi môi mềm mại của cô, cô nói anh uống rượu, vậy anh liền say cho cô xem! Cô không thích anh vậy anh sẽ khiến cô phải thích anh!

Đợi cho cô dần dần có thói quen cùng anh thân mật, thói quen hôn anh, anh không tin cô còn thoát được!

Natsu gắt gao giữ lấy gáy Lucy ngậm môi của cô trần trọc mút vào, nếu anh đoán không sai, lần này thời gian Loke ổn định cảm xúc khẳng định rất lâu, đợi đến khi đó..... Tay anh chậm rãi ở trên lưng Lucy vuốt ve, anh đã sắp cùng cô đi gặp cha mẹ rồi vậy còn sợ gì nữa!

Lucy bị người ta đè xuống hung hăng hôn một hồi cuối cùng lại ngốc nghếch đi phòng bếp làm cho người ta một chén canh giải rượu, giống như một cô vợ nhỏ phục vụ chồng xong xuôi mới một lần nữa ôm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Sáng hôm sau, may nhờ canh giải rượu của Lucy Natsu thức dậy cũng không cảm thấy đau đầu. Ăn sáng xong, Lucy chiếm lấy phòng tắm giặt quần áo, Natsu liền mở máy tính lên mạng xem tin tức địa phương, cầm chuột di di một chút dừng lại ở một tin phía trên: “Khoảng tám giờ tối qua, tại quán bar Beauty trên đoạn đường đang thi công, một người đàn ông đã dẫm thương một đám thanh niên lêu lổng, người nghiêm trọng nhất bị gãy hai xương sườn có dấu hiệu chảy máu nội tạng đã được đưa vào bệnh viện địa phương cấp cứu.”

“Lucy hôm qua bọn em đi quán bar nào?” Natsu hướng về phía phòng tắm hỏi Lucy.

Lucy vừa chà quần áo vừa trả lời Natsu, “Beauty!”

Mà bên kia, từ lúc Loke có sắc mặt tối tăm trở về nhà, ba mẹ hắn chỉ biết cảm xúc con mình lại không khống chế được.

Loke tự nhốt mình trong phòng, buông rèm cửa sổ thật dày xuống, một chút ánh sáng cũng không lọt, trong phòng gió tay không thấy năm ngón tối tăm mà khùng bố. Hắn cứ như vậy ngồi ở trên giường không nhúc nhích, cả người âm u.

“Ba nó.... vậy.... vậy phải làm sao bây giờ?” Mẹ loke đứng ở ngoài cửa, kinh hồn bạt vía nghe tiếng quăng đồ đạc trong phòng nước mắt thi nhau lăn xuống.

“Để con tự điều chỉnh đi!” ba hắn thở dài ôm vợ vào lòng, “Yên tâm đi, con nó chính là bác sĩ tâm lý.” “sự kiện kia đã trôi qua nhiều năm như vậy nhưng mà con trai vẫn không thể thoát khỏi bóng ma của nó, thậm chí vì điều này mà đi học tâm lý, kết quả lại chỉ có thể giúp đỡ người khác mà với chính mình thì một chút biện pháp cũng không có, không còn cách nào khác hay sao.?”

Mẹ hắn gạt đầu tựa vào vai ông khóc không thành tiếng.

— Trg phòng akiko:

mira*cầm vít lông*: lucy, natsu, erza, gray mấy ng' tính vẽ s

lucy*quẹt lên quẹt xg*: nhìn cái nỳ đc nà

natsu*quẹt wa quẹt lại*: cái nỳ ms đẹp

erza*vẽ từa lư*: z ms đẹp

gray*vẽ lu xu bu*: no no no no cái nỳ nhìn đẹp hơn

mira*vẽ 1 đường dài*: cái nỳ đẹp hơn

wendy: mấy anh chị đg lm' j' z

mina: vẽ khuôn mặt trừu tượng

wendy*mắt sáng*: em mún coi nữa *chạy lại*

mina: đẹp hok.

wendy*nhìn cười*: thì ra là vẽ lên mặt aki khi aki đc ngủ à mà cây vít lông đó trừu ra ko z.

mina: yên tâm đề chỉ cần dùng nc là ra liền.

wendy*lấy vít lông*: để em thử *quẹt lên bằng r' bôi +mồ hôi đầm đìa* anou hình như mina cầm lợn vít lông r' mấy cây mina đg là chùi ko ra đấy.

mina*hoảng*: ềhh lm' s đy *chạy* tụi chị cóa việc r' đi ttrc nhá.

wendy*chạy*: mình cx trốn lun chứ aki mà hủ lắm mình thì mình cóa nc chết chắc.

35. Chap 35

Ngày hôm sau, Lucy và Natsu đều không đi làm liền cùng nhau về Dragneel gia thăm bà Lena. Hai người đã vài ngày không về nên bà Lena cực kỳ vui vẻ.

Gần đây bà cảm thấy rất nhàm chán nên đăng ký học một lớp nấu món ăn Pháp thấy Lucy và Natsu về lập tức xoắn tay áo vào phòng bếp muốn thể hiện tay nghề.

Khả năng nội trợ của Lucy không tệ lại hiếm khi có hứng thú với việc nấu nướng liền đi theo bà Lena vào phòng bếp cũng muốn học làm đồ ăn Pháp.

Natsu thấy hai phụ nữ trong nhà đều hứng thú bưng bưng cũng không quấy rầy hai người đi lên lầu gọi điện thoại cho ba Loke hỏi bọn họ tình hình của Loke. Biết được suốt đêm hấn bay tới miền nam liền yên lòng.

“Còn có thể kiểm chế được tự mình đi xa thì thấy tình huống của hấn cũng không nghiêm trọng lắm.”

“Muốn làm món trứng tráng nấm ngon phải dùng chảo đồng, dầu cần đun nóng 2-3 lần trước khi cho trứng vào thì phải làm nóng chảo cho bốc hết hơi nước mới được.” bà Lena cầm cán chảo vừa thuần thực lấy một thìa bơ cho vào vừa giảng giải cho Lucy.

“Cần phải chú ý nhiều tới như vậy à!” Lucy than trời trách đất mắt to cũng không chớp nhìn chăm chăm động tác của bà Lena âm thầm ghi nhớ các động tác của bà.

“Đương nhiên.” bà Lena cười cười, “Hôm nay cho con nếm thử tay nghề của bác!” nói xong bà nghịch ngợm mắt hướng về Lucy chớp chớp mắt, vẻ mặt yêu thương.

Lucy từ nhỏ đã không có mẹ, bà Lena tính cách hiền lành đối xử với cô lại vô cùng thân thiết, đó là tình mẫu tính dịu dàng mà ba cô không thể nào cho cô được, Lucy ra sức gật gật đầu trong lòng lại bỗng nhiên chua xót: “Có mẹ thật là tốt, Natsu thật hạnh phúc.” Lucy có khuôn mặt nhỏ, đôi mắt lại to nâu lúng liếng giống như hạt nho tươi mới đặt trên khuôn mặt trắng nõn kia quả thực là đáng yêu muốn chết.

Bà Lena nhìn bộ dáng cô chăm chú học hỏi, trong lòng vô cùng ngứa ngáy thật vất vả thừa dịp chờ lật trứng trong chảo liền nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy một phen, đến khi đã tay rồi lúc này mới cười tủm tỉm nhìn Lucy nói, “Lucy, dạo này ở cùng Natsu thế nào? Có cãi nhau hay không?”

Lucy vội vàng lắc đầu, “không có, không có! Natsu tốt lắm.”

Bà Lena đảo mắt, “Hai đứa ở cùng một chỗ thật sự không có va chạm sao?”

“không có ạ.” Lucy nghĩ qua nghĩ lại còn nghiêm túc nói: “Tính tình Natsu rất tốt, không ăn kiêng, ách..... không giận dỗi vô cớ, anh ấy..... anh ấy đối xử với cháu cũng tốt lắm.” nói xong câu cuối cùng cũng không biết nghĩ đến cái gì, mặt lại đỏ lên.

Về mặt bà Lena sâu xa từng bước dụ dỗ, “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Chỉ như vậy thôi? Tốt lắm mà không cần trả tiền thuê nhà, tiền điện nước cũng không cần lo, tuy rằng..... Natsu có ăn cơm nhà cũng không thành vấn đề nhưng mà chuyện tốt như vậy chỉ còn lại hai tháng.”

Nghe đến đây, Lucy che giấu nỗi buồn quyết đoán gạt đầu, “Tốt lắm ạ!”

“Như vậy sao được rồi cuộc thăng con mình làm ăn kiểu gì vậy..... không biết chừng mới có cháu dâu rồi sinh đứa cháu cho mình bằng đây”, bà Lena đưa tay tắt bếp, trứng trong chảo mềm mại mà nở phồng, một màu vàng tươi đều đặn, mùi nấm hòa cùng mùi trứng thơm nức thật khiến người ta không tự chủ nuốt nước miếng.

Độ lửa vừa phải lại canh đúng thời gian.

Bữa cơm trưa này cực kỳ phong phú, rau cải cá tuyệt ngon miệng ăn cùng nước tương oliu giã tỏi vừa tươi vừa mềm, đùi ếch trắng sữa đã được tẩm ướp trên mặt rắc một tầng rau thơm xanh biếc, thịt vừa mềm vừa trơn bóng cùng với nước dùng thơm nức đã ăn là dường như không thể dừng được. Từng miếng cá Lư cắt mỏng mà đều đặn thật thơm ngon còn có khoai tây chiên vàng rục rở, cần xuống giòn tan, cảm giác thật tuyệt vời.

Lucy gần như vỡ bụng ngay cả Natsu cũng không hề keo kiệt khen ngợi. Bà Lena được hai người khen nhất thời vô cùng đắc ý, “bình thường mình cũng không thạo nấu ăn nhưng mà hôm nay lại khiến ai nấy đều kinh ngạc, thật bõ công mà!”

“Hơn nữa.....” bà Lena nhìn thoáng qua Natsu và Lucy đang ngồi cạnh nhau trên mặt chột lóe tia giảo hoạt, “một thời gian nữa sẽ càng làm hai đứa kinh ngạc!”

Hai người ở chỗ bà Lena một ngày ăn cơm chiều xong mới về nhà. Lucy chuẩn bị chocolate tặng đồng nghiệp, cất vào trong túi sợ sáng mai quên mất, lúc này mới tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, Lucy đến công ty vừa đặt túi lên ghế đã bị quản lý gọi vào văn phòng. Nói cho cô, ngày mai chính là ngày kỷ niệm thường niên của công ty lần này tổ chức ở một làng du lịch tại thành phố A trong hai ngày, phải mang theo người nhà!

“Mang theo người nhà? mình không có người nhà ở đây thì làm sao bây giờ?” Lucy khó xử, lông mi thanh tú cũng nhíu lại. (chế wăng anh nat zô xó n’ r’ =.=)

“Em đó, biểu tình gì vậy?” Quản lý búng tay lên trán cô, “Gọi bạn trai em tới! Vừa lúc để chúng ta có cơ hội gặp cậu ấy!”

“Natsu? Anh ấy cũng không phải bạn trai thật của mình mà!” Lucy chán nản cúi đầu áp ứng nói “Anh ấy.... anh ấy còn phải đi làm..... không có thời gian.....”

“Xem bộ dạng em này!” Quản lý chỉ tiếc rên sất không thành thép trừng mắt nhìn cô một cái, “Em quản bạn trai như vậy à? Lúc cần đến cậu ấy thì đương nhiên phải dùng! Quản cậu ta đi làm hay không đi làm à! Nếu cậu ta không chịu xin phép cùng đi với em đàn ông như vậy không cần cũng được!”

“Làm sao có thể như vậy?” Lucy mở to hai mắt nhìn quản lý của mình trong mắt đều là không dám tin.

“Được rồi! Nghe chị!” Quản lý giải quyết dứt khoát hướng Lucy vẫy vẫy tay, “Tối đây đưa quà!”

Lucy bị quản lý lấy mất túi chocolate bên trong, bộ dáng vô cùng dọa dẫm xong xuôi mới được thả ra khỏi văn phòng. Vừa đi ra thì thấy Erza đang ở bàn làm việc giúp cô chia chocolate cho đồng nghiệp.

“Erza cậu có biết ngày mai phải dẫn người nhà đi không?” Lucy đặt mông ngồi xuống ghế lo lắng hỏi Erza.

“Biết!” Erza cắn một miếng chocolate, “hương vị không tệ không ngấy, chắc là Natsu mua.”

“Này,” cô đẩy đẩy Lucy ghét bỏ nhìn cô một cái, “Đừng có ân ái quá đấy, lúc này người lo lắng không phải nên là mình sao?” nói xong lại cắn một miếng chocolate thuận tiện đem thanh cuối cùng trên bàn vụng trộm cho vào túi mình.

“Nhưng mà Natsu phải đi làm, mình ngại nói với anh ấy lắm.” Lucy thở dài cũng không thể tiếp tục thiếu nợ ân tình của Natsu nữa mà hiện tại cô lại chẳng có cách nào khác.

“Vô dụng.” Erza trắng mắt liếc cô một cái đưa tay đến trước mặt Lucy, “Đưa đi động đây!”

Lucy khó hiểu, “Để làm gì?”

“Cứ đưa đây!” Erza nuốt xuống miếng chocolate cuối cùng đem vỏ giấy bạc ném vào thùng rác, bộp bộp xoa tay vài cái.

“Này, Natsu.”

Bên kia, Natsu mặt nhăn mày nhú, bước chân đi tới phòng bệnh không tự chủ được ngừng lại, “Erza Scarlet?”

“Là tôi.” cô dừng một chút mới tiếp tục nói, “Nghe đây, ngày mai công ty tổ chức kỷ niệm hàng năm ở khu du lịch, tổng cộng hai ngày yêu cầu mang theo người nhà..... Lucy đừng nháo!” cô thay đổi cái tư thế tránh khỏi Lucy muốn cướp điện thoại, tiếp tục nói: “cô gốc nhà anh muốn anh đi cùng xấu hổ không dám nói, anh tính sao?”

“Fire Star resort?”

“Đúng!”

Natsu cong khoe môi, “nói cho cô ấy tôi rất vui.” Fire Star resort là khu du lịch cao cấp nhất thành phố A có sân trượt tuyết có biệt thự gỗ, quan trọng hơn là..... Có suối nước nóng.(s thâm hiểm z)

Erza ngắt điện thoại đưa di động trả lại cho Lucy, “Nghe thấy không, vị kia nhà cậu nói anh ta cực kỳ vui vẻ!”

Trên mặt Lucy vẫn không có vẻ gì là vui mừng, ngược lại hơi âu sầu cô ghé vào trên bàn thờ dài một tiếng, “Cậu không hiểu đâu.”

“Mình không hiểu?” Erza liếc cô một cái ngồi xuống chỗ của mình, “Cắt, lúc chị đây dắt mũi đàn ông thì cậu vẫn còn đang nằm nôi khóc nhè đấy!”

“Chuyện đã thế này thì cũng đành vậy”, Lucy mở máy tính ra, “dù sao Natsu giúp đỡ mình cũng không phải mới một hai lần, mình chỉ có thể từ từ báo đáp còn hai tháng mình nhất định phải cố gắng làm tốt vai trò bạn gái anh ấy! không thể làm lộ được!”

Ở bệnh viện từ sau khi Natsu nhận điện thoại của Erza tâm tình vô cùng tốt, chẳng những vui vẻ nhận sắp xếp phẫu thuật của viện trưởng còn đồng ý với ông ấy nhận mấy sinh viên thực tập, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải cho anh nghỉ hai ngày.

Viện trưởng tất nhiên cầu còn không được, Natsu tuy rằng trẻ tuổi nhưng mà trình độ gần như đứng đầu bệnh viện mấy thực tập sinh này là cháu bên nhà vợ ông, vợ ông đã đặc biệt dặn dò phải tìm một bác sĩ giỏi cho chúng theo học, ông đang lo Natsu không đồng ý, cơ hội đưa đến trước mắt làm sao ông lại không cho Natsu nghỉ.

Natsu từ phòng viện trưởng đi ra, đi qua dãy phòng ICU (chăm sóc đặc biệt) nhìn thoáng qua thấy mọi người đang vây quanh Lisanna, anh nghiêng người giấu mình ở góc cầu thang.

“Bác sĩ Strauss là viện trưởng yêu cầu chúng ta hợp tác trong cuộc phẫu thuật này.” Bickslow gãi gãi đầu có chút lúng túng không có gì đau khổ hơn so với làm cho người trong lòng chán ghét, huống chi hẳn hoàn toàn không hiểu vì sao thái độ Lisanna đối với mình bỗng nhiên lạnh lùng như vậy.

“Bác sĩ Bickslow không phải tôi không tin tưởng năng lực của anh.” Lisanna chỉnh lại mái tóc ngắn thần sắc lãnh đạm, “Chỉ là để anh làm trợ lý tôi thực không quen, thật xin lỗi, tôi sẽ nói chuyện với viện trưởng.” (mình ko biết họ của bickslow là j' ai biết thì vote dướiùm mình ghen thank)

Nói xong, cô cầm văn kiện trong tay rời đi.

“Lisanna.” Bickslow cố lấy dũng khí ngăn cô lại, “Là... là tôi không tốt khiến cô tức giận sao?”

“Bickslow anh nói gì vậy.” Ánh mắt Lisanna lộ vẻ kinh ngạc trên mặt biểu hiện cẩn thận, “Tay nghề của anh tôi rất bội phục cho nên mới không dám nhờ anh giúp, huống hồ..... ” trong mắt cô cực nhanh hiện lên một tia không cam lòng, “Mị lực của anh thật lớn!”

Nói xong cô cũng không dừng lại trực tiếp xoay người rời đi giày cao gót dẫm trên đá cẩm thạch cộp cộp không ngừng vang bên tai Bickslow.

“Mị lực? mình có mị lực gì? Những lời này sao mình lại chẳng hiểu gì hết vậy?”

”Đứng đây làm gì vậy? Lisanna đi rồi”, Natsu liền bước xuống đi tới trước mặt Bickslow, vỗ vỗ vai anh ta, biết rõ mà còn cố hỏi.

“A, không có gì.” Bickslow lắc đầu đem nghi vấn trong lòng quăng ra sau đầu, “đi thôi cùng về văn phòng.”

Natsu gật đầu sóng vai cùng Bickslow đi trên hành lang. Lúc sắp đến phòng Bickslow anh đột nhiên dừng lại nói với cậu ta “Mấy ngày nữa tôi mời anh ăn cơm.”

Không đợi Bickslow trả lời liền trực tiếp bước đi. Để lại Bickslow một mình đứng tại chỗ sững sờ nhìn bóng dáng Natsu, mặt mày nhíu chặt, “hôm nay sao ai cũng kỳ quái như vậy?”

Lisanna chế nhạo Bickslow một chút trong lòng dễ chịu không ít, lúc bà Enno gọi điện thoại bảo cô tới ăn cơm trưa liền vui vẻ đồng ý.

Bà Enno là dì út của Lisanna, tuổi chị và Lisanna cũng không chênh lệch lắm, bởi vậy tình cảm rất tốt.

Biết Lisanna sẽ tới, bà Enno làm cơm trưa hết sức thịnh soạn còn đặc biệt dọn Romeo niềm nở với Lisanna một chút.

Romeo từ nhỏ không biết tại sao lại không thích chị họ Lisanna này, có lẽ là vì cha mẹ luôn luôn ở trước mặt cậu phóng đại Lisanna tốt thế này thế kia, cậu không thích Lisanna chỉ cảm thấy chị họ này diễn xuất quá giỏi ở bên cạnh cô không thoải mái chút nào.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn phải biểu hiện tôn trọng bởi vậy lúc Lisanna đến nhóc Romeo tỏ vẻ nhiệt liệt chào đón.

Xong cơm trưa, bà Enno có một cuộc điện thoại của bạn làm ăn nên ra ngoài nghe chỉ còn lại Lisanna và Romeo ngồi ở phòng khách.

Romeo một mình ngồi cùng Lisanna cảm thấy cả người không được tự nhiên, vừa định tìm cớ rời đi chợt nghe Lisanna nói: “Đúng rồi gia sư trước của em tên là gì? Lucy Heartfilia đúng không? Cô ấy không tới à?”

Thần kinh Romeo căng thẳng trong lòng lập tức cảnh giác. Tuy rằng cậu ta tuổi còn nhỏ nhưng lại trưởng thành sớm, “ngày đó chị họ rõ ràng đối với Lucy rất thù ghét, vì sao hiện tại lại đột nhiên hỏi đến Lucy?”

Ánh mắt cậu lóe lên cầm lấy điều khiển mở TV, nhún nhún vai băng quơ nói: “À, không tới có việc gì mà chị quan tâm đến cô ấy vậy? Em cũng sắp quên có người này rồi.”

Nét mặt Lisanna khẽ biến đổi về chuyện của Lucy cô đã muốn tìm một người tâm sự từ lâu bằng không trong lòng thật ngứa ngáy. Nhưng mà người này phải biết Lucy lại không được thân thiết với cô ta. Nay xem ra, em họ của cô là người phù hợp nhất.

Cô nâng chén trà lên, cẩn thận uống một ngụm trà lúa mạch, mặt lộ vẻ châm chọc, “nhóc thích cái gì thì mình cũng thích cái đó nhưng kết quả thế nào? Còn không phải công dã tràng sao!”

“Bạn trai cô ấy là gay.”

“Phụt” – Ngụm trà trong miệng Romeo trực tiếp phun ra ngoài cậu trừng mắt nhìn Lisanna, “Chị nói cái gì?”

Lisanna rũ mắt xuống giọng nói vui sướng khi người gặp họa, “Đúng như em nghe thấy đấy, chắc chắn, thật đáng thương.”

Romeo lau khóe miệng dính nước, nắm chặt chén trà, thân thể căng lên giả bộ làm bộ đáng bất quá, “Tại sao có thể như vậy? cô... cô ấy.... bạn trai không phải là sư huynh chị sao?”

“Đúng vậy!” Lisanna nhướn mày, “Chị mới phát hiện.” cô dừng một chút mới tiếp tục nói: “Chị nói với em chuyện này em không được kể cho người khác biết không? Sư huynh chị cũng không muốn chuyện của anh ấy bị phát hiện.”

“Em biết.” Romeo buông chén trà, cúi đầu xuống ánh mắt phức tạp.

Lisanna lại căn dặn Romeo vài câu xong thì bà Enno trở lại, “Hai chị em nói chuyện vui vẻ thế!”

“Mẹ con đi siêu thị một lát!” Ngay sau đó, Romeo bỗng đứng lên, chạy nhanh ra cửa không đợi bà Enno trả lời liền rầm một tiếng đóng cửa lại.

“thằng nhóc này,” bà Enno cau gien mắng một tiếng rồi lập tức kéo tay Lisanna, “Đừng để ý đến nó cứ như ăn cướp vậy, lại đây chúng ta tán gẫu.”

Romeo vừa ra khỏi nhà liền ấn ngay số Lucy, thanh niên mười bảy tuổi thân hình cao ngất như cây dương mới trưởng thành, tuy rằng gầy nhưng sức sống tràn trề cậu vừa thở hồng hộc vừa hỏi: “Chị đang ở đâu? Ra đây! Tôi có chuyện muốn nói!”

“Quý nhỏ này có chuyện gì vậy? cô còn đang đi làm mà!” Lucy dùng bả vai kẹp điện thoại, vừa gõ bàn phím vừa trả lời điện thoại, “Đừng làm loạn, tôi còn ở chỗ làm tan ca rồi nói sau.”

“không được!” Romeo lại vô cùng ngang bướng, “Bây giờ tôi phải gặp chị! Lập tức! Ngay lập tức!”

“Tôi không thể xin phép được, nhóc nghe lời đi.” Lucy bĩu môi, quý nhỏ này càng ngày càng khó thu phục, “Ngoan, tan ca chị sẽ có quà.”

“Lucy ngốc nghếch!” Lucy vừa thốt ra lời này lập tức nghe thấy tiếng Romeo phẫn nộ gầm gừ, “Chị đừng có coi tôi là đứa trẻ! Tôi nói cho chị biết, tôi có chuyện đặc biệt quan trọng phải nói ngay!”

“Được rồi, nhóc ro nói đi” Lucy bắt đắc dĩ, “Dù có quan trọng mấy thì cũng phải đợi tôi xong việc đã, tôi ngắt máy đây, tan ca sẽ gọi lại cho cậu!”

“Lucy ngốc nghếch! Chị đừng cúp máy!” Romeo trong lòng vừa vội vừa tức cũng không kiêng dè đang ở trên đường trực tiếp rống lên, “Bạn trai chị là gay!” (kai: ầu mài gót un vờ li ba bồ akiko: cóa j’ lạ kai: má lm’wá trốn r’ đó akiko: hay mà kai: =.=)”

Lucy vừa định cắt điện thoại, mắt to chớp chớp vài cái, “Nhóc nói cái gì?”

Romeo dừng lại thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới nghiêm túc gằn từng chữ: “Bạn trai chị là gay! Chính là bác sĩ kia chị mau cùng anh ta chia tay đi!”

Đầu óc Lucy ong một tiếng, di động không giữ được bịch một tiếng rơi lên bàn.

— Phòng kai —

kai: s má ghê z để thánh nat là gay coi chg’ fan nat lại đánh tan nhà zờ

akiko: hủu lằm thui mà pộ mấy bữa nay hc nhieu wá nên ko coi kiệt tác của tui à.

kai: ko cóa mắc hc và *đỏ mặt + ấp úng* còn còn còn.....

akiko*nghi ngờ*: còn j’.

kai*mặt đỏ quét*: còn đi chơi zí ấy nữa chứ pộ.

akiko*đg uống nc*: phụt..... cái j’ cóa ng’ êu r’ à.

kai: ừm hồi wài. >/////////<>

akiko: z là chỉ còn tui FA thui à kai pà hát bài n’ đó ch tui đỡ bần coi (T^T).

kai: e hèm..... đã khuya r’ em ngồi cúng sao cúng xg xuôi ms thấy tào lao, đứng trg những đêm lạnh giá hỏi vì sao em khóc đêm ms bít em pị FA.

akiko*nóng máu + đá*: zôn mặt hả kiu hát để an ủi chứ cóa ai kiu châm dầu zô lửa àu.

kai*văng xa*: gomennasaiiiiiiiiiii.

36. Chap 36

cho aki xl nha tại ghiền phim mà wên mất công việc yên tâm đi lần sau aki sẽ coi phim mà ko vít lun ý nhằm ko bớt coi lại mà vít thiệt nhìu cho mina-san nhé!

Tắm rửa xong, Natsu ngồi ở sofa phòng khách vừa lau tóc vừa xem TV. Trong TV đang chiếu phim hành động của Mỹ nhưng mà anh lại không thể nào tập trung xem được, nguyên nhân là chẳng biết tại sao, anh cứ cảm thấy cô ngốc kia đang nhìn mình.

Anh mượn cơ lau tóc hơi hơi nghiêng đầu lại đã thấy Lucy ở phòng bếp rửa bát ánh mắt căn bản là không có nhìn sang anh.

“Thật kì quái”, Natsu nhú mày, “chẳng lẽ cảm giác bị rình rập ác liệt như vậy chỉ là ảo giác của mình hay sao?”

Anh trầm ngâm một lát, liền điều chỉnh tư thế ngồi, thân mình nghiêng đi một góc nhỏ, tuy rằng nhìn từ ngoài thì tư thế của anh không có gì biến đổi nhưng trên thực tế góc độ này lại vừa lúc có thể giúp anh quang minh chính đại quan sát cô ngốc kia. (lucy*tức*: s ko ghi là cô hay lucy mà cứ cô ngốc hoài z akiko: lâu lâu ms ghi thui mà lm’ j’ dữ z *xách dép chạy*)

Chỉ chờ một lát sau, Natsu đã thấy Lucy lặng lẽ quay đầu lại, ánh mắt quỷ dị xẹt qua người anh giống như lần đầu tiên thấy anh vậy.

“Cô ngốc này lại làm sao thế?” Natsu suy nghĩ trong chốc lát mà không ra, liền dứt khoát quay sang, trực tiếp hỏi, “Lucy, em đang nhìn cái gì?”

Không ngờ Lucy vừa nghe thấy giọng anh, thân mình run lên như là đột nhiên bị kinh hãi, trực tiếp giật lùi về sau, cái bát đang thương trên tay choang một tiếng rơi xuống sàn gạch men cứng, vỡ tan tành.

“Quả nhiên là có vấn đề” Natsu thả khăn tắm trên tay xuống, vội đi vào phòng bếp kéo Lucy ra, ngồi xổm xuống kiểm tra mảnh sứ vỡ dưới chân cô trầm giọng quát, “Lấy chổi đến đây!”

“Hả.... à.... ừm” Lucy đưa chổi cho anh, mắt to chớp chớp vẫn còn nhìn Natsu.

“Mình quả thực không thể tin được Natsu là gay! Nhóc Romeo nói là nghe Lisanna nói nhưng mình rõ ràng cảm thấy Lisanna thích Natsu! Nếu anh ta đúng là gay mà Lisanna đã quen biết với anh mười năm rồi làm sao lại không phát hiện ra?”

“Nhưng mà nếu xét theo phương diện khác nói như vậy cũng có lý. Natsu đẹp trai, điều kiện trong nhà tốt quan trọng là công việc cũng hoàn hảo. Nhưng sao đã hơn ba mươi tuổi mà chưa có bạn gái? Cho mình nhiều ưu đãi như vậy chỉ để mình giả làm bạn gái.”

“Điều này quả là không bình thường! Trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí, anh ta vô duyên vô cớ đối tốt với mình như vậy thì ra là vì muốn mình đóng giả bạn gái lấy cái này để che giấu xu hướng giới tính thật sự?”

“Nhưng mà không đúng...” Trong lòng Lucy lại mâu thuẫn rồi rầm “mình rõ ràng đã thấy qua hai lần kia của anh ta... còn gì, không phải là trạng thái của đàn ông sao? Nếu anh ta thật sự thích đàn ông, vậy sao lại có phản ứng với mình?” (akiko: đã baka r’ mà còn nghĩ nhìu chi ko bít lucy*bẻ tay*: đứ n’ zới thiệu pà đy hơi baka z akiko*mồ hôi tuôn ra*: dạ là kai ạ kai: đừng lòi tui vào lucy*kick*: pà nỳ đánh là ko cần lí do akiko và kai*cục u bự chẳng trên đầu*: gomennasai T^T)

Đầu óc Lucy đúng là không đủ dùng, nghĩ nửa ngày mà không tìm ra nguyên nhân đang định quăng vấn đề đó ra sau đầu vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sâu thẳm của Natsu, “Nghĩ cái gì?”

Anh đã quét xong, kêu cô hai tiếng, kết quả là cô như người mất hồn, mắt to mờ mịt vô định không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“không... không có gì.” Lucy chợt dạ cúi đầu căn bản không dám cùng Natsu đối diện trong lòng lại còn đang suy nghĩ vấn đề anh rốt cuộc có phải gay hay không.

“Nếu thật là vậy thì biết làm sao bây giờ?” trong lòng Lucy hơi có chút gì đó là buồn, “mình thật sự rất thích bác sĩ Dragneel.....”

“thật không có gì?” Natsu nâng cằm cô lên bắt buộc cô đối diện với mình nhìn thật sâu vào mắt cô, “Có việc gì thì nói!”

Lucy hơi rũ mắt xuống hai tay nắm chặt, “vậy..... vậy cũng chỉ có một biện pháp để kiểm tra! Nhưng mà..... mình vẫn không dám.....”

“Lucy Heartfilia” thấy cô lại có xu hướng ngẩn người, Natsu khẽ quát một tiếng ánh mắt sa sầm xuống.

Lucy cắn cắn môi trong lòng quyết định, bỗng nhiên kiễng mũi chân bắt ngờ hôn lên môi Natsu, “có phải gay hay không, mình phải đích thân thử xem!”

Natsu hơi ngạc nhiên lập tức phản ứng lại nắm lấy chiếc eo mảnh khảnh của Lucy, ôm chặt cô vào lòng, hơi hơi mở miệng tiếp nhận cô, tóm được lưỡi của cô trần trọc mút vào, quần lầy chơi đùa tận lực chiếm lấy tiện nghi của Lucy.

“thì ra bác sĩ Dragneel không phải gay! Nhìn biểu hiện này không phải rồi!” Lucy bị Natsu hôn đến mơ mơ màng màng vẫn còn suy nghĩ chuyện này, “Ai da, thật sự là phiền chết mà!”

Mà suy nghĩ trong lòng Natsu so với Lucy hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

“Cô ngốc này buổi tối trước khi đi suối nước nóng chủ động hôn môi mình quả thực chính là ám chỉ về chuyện đó, ngày mai đi nếu không làm cái gì thì thực phải xin lỗi chính mình!” (akiko: trg sáng thiết =.=)

Buổi sáng ngày hôm sau, Natsu cùng Lucy đi tới công ty của cô, người đi thật đúng là không ít trước cổng công ty đậu đến ba chiếc xe ô tô lớn.

Lucy vừa đến công ty đã muốn chạy đi tìm Erza bị Natsu tay mất lạnh lẽo kéo lại, người ở đây nhiều lộn xộn nhốn nháo, ngộ nhỡ tách ra sẽ rất khó xử lý.

Lucy không có cách nào chỉ có thể đứng tại chỗ, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây hy vọng có thể ở trong đám người tìm ra Erza. Kết quả không làm cho cô phải chờ lâu, Erza nắm tay một người đàn ông lại đây thoải mái nói: “Giới thiệu một chút đây là Jellal Fernandes.”

“Chào hai bạn” Jellal người với tên hoàn toàn tương phản, chẳng những không khí phách ngược lại rất ngại ngùng lúc cùng bọn họ nói chuyện mặt còn hơi hồng càng làm cả người thêm tuần tú.

Erza vô tư khoác bả vai Jellal giống như không xương tựa vào người ta nhìn Lucy nói, “Thấy anh ấy quen không?”

“hả?” Lucy nhức đầu, “Mình chưa từng thấy anh ta!”

Erza bỗng nhiên đưa tay búng một phát lên trán cô cảm thán nói, “Gần đây nhất định là cậu không soi gương nhìn bộ dáng góc ghech của hai người này rõ ràng giống y như đúc.” nói xong, liền nhện không được cười ha hả một trận bị Natsu liếc mắt cảnh cáo, lúc này mới im chuyển qua thì thầm cùng Jellal.

Bầu trời xanh trong như được gột tẩy, từng tia nắng mặt trời mùa đông ấm áp chiếu xuống khắp nơi, từ trong xe nhìn ra bên ngoài có thể thấy rõ phía sau khu du lịch là núi cao hùng vĩ, giữa núi có một dốc hình xoắn ốc trơn nhẵn cũng không hẹp nhưng độ cao lại đủ để cho người ta cảm thấy ghê người.

Lucy trong lòng cảm thán một tiếng liền theo mọi người xuống xe đi vào khu nghỉ mát. Tất cả các mái nhà ở khu du lịch đều cùng một màu cam tại đây có thể thấy được khung cảnh tiêu điều của mùa đông.

Rất nhiều người là lần đầu tiên đến hiển nhiên là hết sức phấn khích. Một đám cứ tranh nhau đi trước như sợ bị người khác đoạt mất vị trí mình vậy.

Natsu khoác bả vai Lucy nửa ôm cô vào trong lòng để tránh đám người kia xô vào cô. Đằng sau, Jellal cũng đỏ mặt dè dặt nắm lấy tay Jellal thấy nó không phản đối lúc này mới bớt căng thẳng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Khu nghỉ mát rất lớn bài trí đẹp mắt, các suối nước nóng nhỏ được thiết kế khéo léo đặt tại nhiều nơi có thể dễ dàng thấy được. Nước suối trong suốt có hơi nóng lượn lờ bay lên tạo cho mọi người cảm giác vô cùng ấm áp.

Lucy đối với trượt tuyết cũng không thích lắm làm cho cô hưng phấn chính là suối nước nóng. Mùa đông lạnh như thế này tắm vòi sen đã vô cùng thoải mái càng miễn bàn đến suối nước nóng.

Nhưng mà ngày đầu tiên không được hoạt động tự do phải theo kế hoạch của công ty. Lucy đành kiềm chế kích động trong lòng mang hành lý vào phòng mà cô và Natsu đã được phân rồi đi đến chỗ công ty chỉ định.

Hoạt động tập thể thật là phiền toái, một đám người nhao nhao ồn ào nửa ngày rốt cục chia làm mười mấy tổ nhỏ theo tổ trưởng đi ra ngoài chơi.

Hoạt động đầu tiên chính là trượt tuyết công ty bởi vì sợ nhân viên xảy ra vấn đề nên đã mời riêng một huấn luyện viên trượt tuyết ở bên cạnh chỉ đạo.

Lucy hơi nhát gan không dám trượt, sống chết bất động đứng cạnh ván trượt Natsu cùng huấn luyện viên khuyến can mãi mới thuyết phục được cô.

Lúc Natsu ở Magnolia thường xuyên cùng Loke lái xe đến Lake Tahoe để trượt tuyết kỹ thuật không tồi hướng dẫn một Lucy quả thực rất dễ dàng. Đến lúc cuối, Lucy đã có thể ổn định trượt vài bước. Chẳng qua Natsu lo cho cô không dám buông tay.

Khiến cho đồng nghiệp bên cạnh Lucy không ngừng trêu đùa nói bọn họ thật là thảm thiết. Mặt Natsu thì bình thường nhưng mà mặt Lucy lại đỏ bừng.

Cơm trưa thì ăn qua loa trong khách sạn, buổi chiều lại tiếp tục trượt tuyết cuối cùng cũng đến hoạt động quan trọng của buổi tối: “Bữa tiệc thường niên.”

“Nghe nói công ty đã mời những nhân vật quan trọng đến đây.” Lucy lôi kéo Natsu ghé vào lỗ tai anh nói khe khẽ, “Em còn chưa thấy mặt quản lý cấp cao đâu!”

“Có gì mà nôn nóng.” Natsu cười một tiếng ánh mắt chuyển qua Erza và Jellal ngồi nắm tay phía trước. Erza không biết nói gì với Jellal, Jellal có chút thẹn thùng cúi đầu hai bên tai đều hồng.

“Bạn em sắp già.”

“Cái gì?”

Natsu chỉ chỉ hướng Erza “Bọn họ.”

Lucy giật mình tròn tròn ánh mắt, “Anh nói Erza cùng Jellal? Sao có khả năng? Erza và Gray chia tay không lâu, hẳn là không thể nào.”

Natsu đẩy gọng kính khóe môi gợi lên một chút cười, “Chờ xem.”

Lãnh đạo công ty cũng không tự cao tự đại bắt bọn họ chờ lâu rất nhanh liền đến khách sạn, đầu tiên là báo cáo thành tích trong năm lại mời vài đại biểu đi lên phát biểu một tràng rồi để nhân viên tự do dùng cơm.

Công ty bọn họ khá là nhân đạo, tính tình linh hoạt được phát huy tối đa bởi vậy không sắp xếp tiết mục cứng nhắc gì như mọi người đã dự kiến. Tất cả đều vô cùng cao hứng tìm đồng nghiệp các phòng ban hay người quen cùng nhau đi hưởng thụ bữa tối.

Natsu làm bạn trai Lucy, đây là lần đầu tiên chính thức lộ diện ở trước mặt đồng nghiệp của cô hơn nửa diện mạo anh vốn đã vô cùng đáng chú ý tự nhiên chiếm được đài ngộ đặc biệt.

Lucy một chút rượu cũng không thể đựng Natsu chỉ có thể đỡ hết toàn bộ. Bị người ta mời hết ly này tới ly khác vì giữ thể diện cho Lucy, ai mời anh cũng không cự tuyệt, cuối cùng vẫn là Erza không nhịn được đoạt lấy chén rượu của anh, lúc này mới thôi.

Tan tiệc xong, Natsu nhân cơ hội đang say dựa cả người vào Lucy. Dọc đường đi chiếm đủ mọi tiện nghi, lúc này mới thâm hiểm lừa Lucy đi ngâm nước nóng.

Natsu vốn định cùng tắm với Lucy nhưng Lucy sống chết không chịu, đành phải dùng cách thứ hai chọn hai gian thiết kế như suối nước nóng giả.

Hai gian đối diện chẳng qua ở giữa có một tấm màn ngăn cách tuy rằng không nhìn thấy nhau nhưng có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

Lucy cơn no rượu say, nay lại được ngâm mình trong nước ấm thoải mái nheo mắt lại chỉ thoáng chốc liền buồn ngủ.(lucy: có uống rượu ầu mà cơn no rượu say =.=” akiko: để cho cóa thui)

Natsu biết cô hôm nay đi chơi mệt mỏi cũng không quản cô nữa tự mình ngâm nước nóng để giảm bớt mùi rượu trên người xong rồi mới gõ nhẹ lên tấm ngăn thấp giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Lucy nghe vậy mơ mơ màng màng gật đầu, “Thoải mái.”

“Ra đi.”Natsu ra lệnh một câu liền đi lên mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng đứng ở bên cạnh chờ Lucy.

Lúc này Lucy đã cực kỳ buồn ngủ vừa đi tới chỗ Natsu vừa nói, “Trở về tắm rồi ngủ ngay mới được buồn ngủ chết mất.”

“Ngâm nước nóng xong phải mát xa mới thoải mái.” Natsu dùng chìa khóa mở cửa phòng tắm Lucy đi đến giường bảo cô nằm úp sấp xuống, “Đến đây, nằm xuống anh xoa bóp cho em.”

Lucy đã được anh xoa bóp một lần đương nhiên biết kỹ thuật anh thế nào liền ngoan ngoãn nằm lên giường, Natsu thấy thế hết sức hài lòng, tháo kính xuống đặt lên bàn ở đầu giường trực tiếp vén áo choàng tắm của Lucy lên.

Đầu óc Lucy mơ màng cũng không phát hiện ra áo choàng tắm của cô bị vén lên chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu lam toàn thân gần như không có gì che đậy phơi bày trước mắt Natsu còn ngốc nghếch chờ Natsu mát xa.

Tay Natsu dần dần đặt lên eo Lucy, ở chỗ eo của cô vuốt ve một hồi rồi dần dần hướng lên phía trước, khi chạm tới xương bướm xinh đẹp kia hô hấp cứng lại ánh mắt phút chốc nóng lên.

Lucy chỉ cảm thấy lần này Natsu mát xa căn bản không có lực đạo gì, chẳng có một chút tác dụng thư giãn nào cả. Vừa định mở miệng nhắc nhở một câu liền nhận thấy cả thân của mình bị anh bao phủ lên người cô.

“Na... Nat... Natsu... Dragneel... anh... đang...” Lucy hoảng sợ kêu lên liền giãy dụa muốn ngồi dậy. Kết quả là lật người quay lại đem chính mình đưa vào vòng tay Natsu nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của anh.

“Em... em.... muốn... đi ngủ!” Lucy gắng hết sức xem nhẹ ngón tay đang chạy loạn trên người mình cắn răng nói.

“Lát nữa rồi ngủ tiếp.” Natsu cúi đầu hôn lên khóe môi cô một cái liền đưa tay tiếp tục mở áo choàng tắm của cô.

“Đừng.... đừng như vậy!” Lucy bắt lấy tay anh trên mặt đỏ ửng lan cả đến cái cổ thon dài trắng nõn “Anh... anh.....”

Ánh mắt Natsu hơi tức, “Anh như thế nào?” Động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Lucy vừa vội vừa thẹn trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao nhận thấy tay Natsu càng ngày càng có xu hướng về phía trước, bỗng nhiên đầu óc nóng lên trực tiếp kêu lên, “Anh không phải là gay sao!”

Natsu nhú mày, “Gay? Ai nói với em?”

Lucy ngênh cổ cằm nhỏ héch lên, “Dù sao..... dù sao em biết là được!”

“À.....” Natsu ngừng một lát đột nhiên bắt lấy tay cô, hướng xuống phía dưới của mình nhấn một cái, lông mày nhíu lên, thanh âm lạnh lùng nói, “Như thế nào? Vẫn là gay?” Dừng một chút, lại nói, “Em có thấy qua gay ở trước mặt phụ nữ có thể cứng lên không?”

“Khô.... không nhưng mà.....”lucy hơi ấp úng

“em chỉ cần biết là vậy thôi” Natsu khẽ nhếch môi, khuôn mặt hơi gian”bây giờ thì có thể bắt đầu”tay anh với tới chỗ công tắc và *Rup* 1 tiếng (và m.n tự tưởng tượng đi lười miêu tả wá)

— Trong phòng kai

akiko*cầm quyển sổ*: khả khả cn kai kia đi hc rãnh rồi đọc cuốn sổ của nó chơi ko bít trg đó ghi cái j’ nhỉ chắc zui lém.

natsu: bắt wá tang r’ ha thì ra tg gương mẫu của mina lại là ng’ như z.

akiko*hoảng*: à thì là tui đg nghiên cứu truyện để mina có thể vừa lòng coi mà *chỉnh sửa bìa sổ* nè nhìn đi ko thấy cái tựa đề là “ova ngắn” à.

natsu*nhìn*: z là tui trách lầm tg ời thui coi đi *la to* nè m.n pà yume mún lm’1 ova ngắn cho chap típ theo kia.

erza*mắt sang*: về cái j’ z ns tui nghe đi.

lucy*bùn*: đừng ns là ova hôm bữa nha *khóc* oa ko chịu ầu.

wendy*cười tươi*: lần này chị lm’ ova về hội hay về chuyện này z em mún vào à chứ em vào cóa 1 vai phụ thui bùn lém.

makarov: ta cx cóa trg đy nữa phải ko.

m.n xứ hỏi tg và cứ thế căn phòng cứ xôn xao, ồn ào và.....

mẹ aki*la to*: cn lm’ j’ trg phòng mà ồn z cóa ai trg phòng à.

akiko*hoảng + vọng xg*: ầu cóa ầu chắc mẹ nghe lầm ời chứ trg phòng cn cóa ai ầu tại cn bật TV lớn wá thui.

mẹ aki: ừm, hồi nhớ đi hc nghe chưa mẹ có công việc r’.

akiko: dạ *woay wa* ầu phải ầu tui ko cóa lm’ ova mà là tui đg coi trộm.....

m.n* mắt tối sầm*: coi j’.

akiko*mồ hôi tuôn ra*: à chap típ theo cóa lm’ ova đảm bảo cóa m.n trg đó mà yên tâm đi.

m.n*cười*: z thui bye AKIKO YUME NẾU KO LM’ THÌ COI CHG’ nha *đi mất tiêu*.

akiko*khóc*: s đời tui khổ chỉ vì đọc trộm thui mà ra như z một chừa lun hic hic.

37. Chap 37

akiko: như ngoài lề đã ns aki sẽ tặng cho mina 1 cái ova ngắn mà chắc dài mà cx ko bít là ngắn hay dài mà chắc cx là aki cx ko bít nữa nhưng cái ova này vít zề hội fairy tail chứ ko phải là truyện kia nhá và ko bít nó cóa hài hay ko nữa và ns trc là ko cóa ghép cặp n’ ầu nha và.....

m.n*tức*: ns ngắn thui s mà dài dòng lòi thôi z tui tui đg nóng lòng đy nè!

akiko: từ từ lm’ j’ dữ z, à còn nữa tính cách trong nhân vật có vài thay đổi nha và...

m.n*nóng máu*: sao ns nhieu z ko tính vít hả.

akiko: bít r’ bít r’ z vào truyện đy, hôm nay ng’ ta xung nên ms ns thui z mà hồi thúc mệt ghê lun vả lại mình có...

m.n*làm hư đồ + kìm chế*: zờ có lệ ko thì bảo

akiko*mồ hôi hột*: dạ vâng em vít liền.

Vào 1 buổi sáng trong lành với ánh nắng xanh tươi trong lành. Chim hót líu lo trong 1 không khí thanh bình hoàn hảo. Đó là lúc.....

“Mở đại hội thể thao”-m.n đồng thanh, pháo bông bắn lên hình những bông hoa nhìn rất là đẹp.

max*cầm micrô*: sau đây là 1 tuyên thệ từ 1 thành viên xuất sắc trong chúng ta: Natsu Dragneel

natsu*đứng trên bục + giơ tay*: tôi xin hứa.....

gajeel*âm ức*: không tin là họ lại chọn cái thằng đầu lửa đó.

levy*cười*: cậu ghen tị khi thấy natsu-san là trung tâm chú ý sao!

gajeel*nhìn chõ khác*: k-không l-àm gì có chuyện đó.....

happy*gặm cá*: liệu Natsu có phát biểu trôi chảy không đây?

lucy*chóng hông nhắm mắt*: sẽ ổn thôi! Cậu ấy đã bỏ nguyên ngày hôm qua để học thuộc mà.

natsu*lấp bắp*: c-chúng t-ta sẽ..... sẽ..... sẽ...

happy và lucy đang thầm nghĩ-”cậu ấy quên mất rồi sao!!!”

natsu *như cũ*: Uhm... Etou.... Etou.....-bây giờ trong hội lại bắt đầu nghe thấy tiếng dế kêu và tiếng gió bay vào

happy *gặm cá*: cổ lên nào natsu

lucy *mặt nghiêm túc*: cậu đã thức nguyên đêm để học nó mà, ráng nhớ lại coi!

Đám đông xôn xao lên-“có chuyện gì vậy”, “có trục trặc gì à”, “chuyện gì thế nhỉ?”, “cậu ta quên phải nói gì à”

natsu*áp úng*: ch-chúng ta..... chúng ta..... tất cả..... chúng ta.....*nhớ ra* chúng ta...

happy và lucy*thở phào*: cuối cùng cũng chịu nhớ ra

natsu: chúng ta đến đây để chào mừng ngày lễ tốt nghiệp.

tất cả m.n nghe xong liền té nhào xuống

lucy*kick*: đây không phải là trường trung học!

natsu: áaaaaaaaaaaaaaaaaa

natsu đã bị lucy kick văng lên trời cùng với pháo hoa bắn và hình bông hoa bây giờ được thay bằng mặt của anh nat nhà ta.

M.n đang phấn khởi tập luyện thì natsu ngồi 1 mình lẩm nhẩm gì đó.

natsu*nhỏ cổ + nản*: tớ có vẻ hơi choáng, tớ đã luyện tập vất vả vậy mà thành.....

lucy: không sao đâu mà!

happy*gặm cá*: cậu đừng có thất vọng vậy chứ.

natsu*phấn chấn*: không, tớ phải lấy danh dự lại bằng cách đứng đầu trong mọi cuộc chơi!

lucy: cậu ta thay đổi tâm trạng nhanh quá vậy...

erza: có càng thất vọng thì cậu ta càng trở nên phấn khởi hơn thế mới là natsu chứ!

natsu: dĩ nhiên là tớ phải phấn khởi hơn rồi! Ngoài ra chuyện này không chỉ là phải lấy lại danh dự cho tớ mà đại hội thể thao này còn là nơi cho tớ tuôn trào ra. (akiko: ý ns là mún lm' sập lun các lễ nỳ) đại hội thể thao là 1 cạnh tranh thể hiện tinh thần thể thao!*tưởng tượng*

lucy*hiểu trí tưởng tượng của nat*: cậu nói đúng nhưng như thế này thì hoàn toàn sai rồi!

natsu*phun lửa*: tớ phải cố gắng dù cho bất cứ chuyện gì phải xảy ra!

khi natsu phun lửa không chịu nhìn trước nhìn sau phun lung tung nên lửa bắn tung tóe và có 1 ngọn lửa bắn vào đuôi của happy và 1 ngọn lửa làm cháy khét luôn bánh mà erza vừa nướng xong.

happy*cầm cái đuôi*: nóng quá.... nóng quá..... nóng quá..... juvia ơi cứu tớ *chạy đi*

lucy*tức*: cậu tập trung năng lượng vào đầu thế hả!

erza*ám khí nặng + đánh nat như tử*: nếu cậu có đứt dây nào đó trong đầu thì cậu chỉ làm mọi thứ tồi tệ thêm với cái tính từng tưng đó thôi!

sting*từ đầu bay tới đây*: chính xác, nếu tâm lí anh quá căng thẳng thì anh sẽ chỉ có thể dùng 1 nửa sức mạnh thôi à natsu-san

natsu*cục u trên đầu*: vậy tớ phải làm gì???

sting*đề tay lên vai*: đừng quá lo lắng, anh không nhớ mấy tuần trước 2 tụi mình để chờ đại hội này mà luyện tập gian nan như thế nào sao? Giống như tuần 1 là đi câu cá ở nhà hàng, tuần 2 làm sập 2-3 căn nhà trọ, tuần 4 rửa chén bát khi không đủ tiền trả,.....

lucy*lắc đầu*: mỗi tuần 2 người cùng nhau luyện tập nhưng thực chất chỉ làm mấy thứ ngớ ngẩn thôi!

sting: nếu hoàn toàn tập chung thì ngay với những chiêu thức thông thường thì anh vẫn sẽ thắng, hãy nhớ điều đó!

natsu: được, tớ nóng lên rồi đây!

lucy: chờ đã

sting và natsu: hửm, có chuyện gì

gray*mắng*: bộ đồ này thì liên quan quái gì ở đây?!

sting và natsu: đồ nào???

wendy: 2 anh nhìn đi tại sao lại bận đồ hóa trang chứ.

sting và natsu*nhìn lại*: cái quái gì vậy, đi thay liền *chạy đi*

Trên bầu trời trong xanh có mấy con quạ kêu “aho aho aho”

lucy*kìm chế cơn nóng + tay chống hông*: natsu bây giờ cậu bình tĩnh lại được chưa?

natsu*lục đồ trong nhà lucy*: rồi, tớ đã thả lỏng và thư giãn hoàn toàn.

lucy*kìm chế*: thả lỏng như vậy là quá lắm rồi

natsu: tớ sẽ hạ gục bất kì ai đối đầu với tớ. Kể cả erza, gray, lucy, happy và m.n cũng không thể thắng được tớ!

erza và gray: lớn giọng quá nhể! Trong có vẻ natsu đã trở lại bình thường rồi.

lucy*thở dài*: tớ hi vọng là vậy.....

Và đại hội đã được bắt đầu, các ban giám khảo gồm mira, lisanna và makarov, trọng tài là macao, người tham gia gồm những hội được cử ra nhóm người muốn tham gia để mình liệt kê cho:

+Hội Sabertooth: minerva, rogue, yukino và sting còn lector và frosh thì đứng cổ vũ

+Hội Fairy Tail: lucy, natsu, erza, gray, loke,..... (loke cx là member trg hội này nên dc tham gia)

+Hội Lamia Scale: lyon, sherry, cherry

(nhieu đy thui tự nhiên hơi lười)

lisanna: vòng đầu đầu tiên của chúng ta là chạy cự li ngắn!

natsu*nghĩ*: phải tin tưởng và bản thân của mình, nếu hoàn toàn tin tưởng thì mình sẽ thắng!

macao*cầm súng + đg đọc j' đó*: vào vạch chuẩn bị..... hã???? làm thế nào?!

lucy và m.n: nhanh lên nào chú macao

“Bụp” tiếng súng vừa bắn thì natsu vừa chạy mà không để ý là đôi giày mình đang bị rách nên đâm ra là cậu té đập mặt còn những người khác thì đã chạy ra xa rồi và kết quả người về nhất là rogue, về nhì là lucy, về ba là cherry.

natsu*lửa bốc toàn thân*: không được nản lại lần nữa nào!

lucy và happy*cười mỉm*:.....

lisanna: vòng thứ hai là lăn bóng chạy

natsu*chạy + lăn bóng*: cổ lên! *nhìn kế bên* sting cũng tham gia sao

sting*chạy hơn*: đi trước nhé, natsu-san!

natsu*ngạc nhiên*: ko thể nào..... áaaaaaa.

Natsu đã pị trái bóng lăn dè dè lép khi không tập trung và trái bóng đã đâm vào những người chạy đằng sau “bụp” như đánh bowling vậy. Và người về nhất gray, về nhì là juvia, về ba là Lyon

natsu*khóc*: không thể được.....

sting: cổ lên natsu-san

mira: vòng ba nhảy bậc xa.

natsu*chạy*: phải lấy đà *nhảy lên cao*

Và lúc natsu sắp đáp xuống thì không may là có 1 tiếng *roẹt* chính xác là tiếng rách quần của natsu và anh đã che lại chỗ rách nhưng lại bị mất đà té xuống ăn cát và người nhảy hơn natsu là Laxus.

makarov: người chiến thắng là laxus!

natsu*tức xì khói + khóc*: không thể như thế.....

gajeel*tay để lên vai*: xin chia buồn dùm mày

romeo: natsu-nii cổ lên

wendy*mắt sáng*: anh giỏi thiệt đấy loke anh đã giành được cúp luôn rồi đó.

loke: đương nhiên rồi

lucy: chỉ là may mắn hơn người khác thôi!

loke: tớ không may mắn là do tớ thực sự giỏi. Tớ sẽ nhanh chóng giành được giải vô địch thôi!

natsu*ngồi nhổ cỏ + tự kỉ*: thắng, không thắng, thắng, không thắng, thắng,.....

juvia: natsu-san có sao không vậy juvia nhìn thấy natsu-san hơi nản lòng

cana*uống rượu*: này ko sao chứ

natsu: sting đã nói là nếu tớ tin vào bản thân thì tớ sẽ thắng mà.

gray*mở to mắt*: mày nghe lời thằng sting nói sao, đúng là.....

loke*choàng vai lucy*: vô địch, vô địch, mình là số 1!

lucy: im lặng cái coi, cậu ồn quá!

natsu: loke

loke: gì vậy natsu?

natsu: cuộc chiến chỉ mới bắt đầu thôi, *chỉ vào loke* tớ thề.... tớ thề..... tớ sẽ.... đánh bại cậu.

loke: được thôi, cứ thử mà xem!

lucy*xoa xoa thái dương*: mong là 2 người này không làm gây rắc rối mình hơi nghi ngờ 2 người họ.

Vòng thi tiếp theo là tìm 1 mật thư, mỗi thí sinh sẽ lấy 1 mật thư trong hộp, sau đó phải đi tìm vật đó hoặc mượn của bất kì ai, người đầu tiên tìm được vật yêu cầu thì sẽ chiến thắng.

lisanna: master và mira-nee xin cho biết chìa khóa để chiến thắng vòng thi này là gì?

master*cười nham hiểm*: 88 hai cái còng, làm cái kiểu này ăn tiền nhieu hơn kakaka

mira: may mắn

lisanna: m.n đã nghe rồi đó, liệu loke có tiếp tục chiến thắng không và liệu natsu có chiến thắng với thách thức của người hiện tại không hay chúng ta sẽ có 1 á quân mới xuất hiện?

macao*cầm súng*: vào vạch.... chuẩn bị

natsu*mắt rực lửa*: tớ sẽ không thua cậu đâu

loke*tia nguy hiểm*: tớ cũng vậy

lucy*can vào*: này 2 người trật tự dùm đi

“bụp” và m.n bắt đầu chạy tới 3 hộp thư cho 3 người chạy đầu tiên và tiếp theo.

lisanna: và cả 2 đang tiến lên!

sting*chạy*: đừng quên là còn tôi

lisanna: sting đã nhanh chóng dẫn đầu! Cậu ấy đã lấy mật thư, hình như có gì đó không ổn.

sting*cầm tờ giấy*: 1 thứ gì đó u sầu như..... BÓNG MA *mặt trắng bệch*

lisanna: cậu ấy có vẻ khá shock sau khi lấy mật thư! Liệu cậu ấy sẽ làm gì đây?

sting*còn shock*: mình không thể thua thế này được *chạy đi* bạch long hồng

yukino: sting-kun cậu chạy đi đâu đó

rogue*giành micrô*: và sting đã rời khỏi đấu trường để đi tìm 1 con ma.

lisanna*giành lại*: vậy master và mira-nee, 2 người sẽ nói gì về trường hợp này?

makarov*khóc*: 77 hai cái cuốc, không thể thua được

mira: không may mắn

lisanna: các bạn nghe rồi đấy.

minerva*giành micrô*: a bây giờ tới juvia đến nơi

juvia*cầm tờ giấy*: 1 giấc mơ thoáng qua nhưng không phải là mơ.

rogue*giành nữa*: cô ấy đã lấy được 1 mật thư dễ

juvia*cáu*: làm cái quái nào mà juvia tìm được thứ gì như thế này chứ?!

Các thí sinh đã bối rối bởi câu hỏi quá khó, người thì đọc xong tờ giấy thì khóc, người thì mặt trắng bệch có người đọc xong thì không bị bệnh tim cũng thành bệnh luôn. Câu nói của mira nói rất chính xác, m.n chỉ toàn dựa vào may mắn. Và bây giờ tới natsu chạy lại, cậu bốc được 1 tờ giấy.

natsu*cầm tờ giấy*: không phải Thượng Đế hay Phật Tổ. Mà là “Ác quỷ duyên dáng”

lisanna, mierva và rogue tranh giành micrô: đây có phải là bài hát của nhóm Candies ở thập niên 70 không?

natsu: mình không có thời gian để thuê 1 ban nhạc bây giờ! Nhưng mình không để cho loke thắng được

lucy*nghe*: hy vọng chuyện này là cách để giúp natsu

lisanna, mierva và rogue vẫn còn tranh giành micrô: lucy đã lấy 1 mật thư.

lucy*đọc*: 1 kết thúc cảm động khi nhìn thấy 1 người bạn thân bị chết và sức mạnh tiềm ẩn của bạn đột nhiên bùng nổ?!

mira: nói thẳng ra nó là 1 ngọc rồng đấy!

lucy*nhú mồm*: đây không phải là mật thư mà giống như là đại hội đạo văn vậy! Quên chuyện mật thư đi *xoay qua* natsu, cậu ổn chứ?..... hử cái gì thế này

natsu*vẽ*: đây là sân khấu

lucy: đây không phải là vòng triệu hồi sao???

natsu*cầm tờ giấy*: bây giờ chỉ cần gọi số này...*cầm đt ấn số*

lucy: cậu có thể triệu hồi quỷ bằng điện thoại sao?!

natsu: anou.... tôi đang ở Đại hội thể thao, có thể gửi cho tui 1 con quỷ ngay được chứ? Phải, phải, đúng vậy.

lucy*mắng*: gửi 1 con quỷ, cậu làm như đang gọi taxi vậy hả

Và bây giờ, người bốc thư chính là loke, không biết trong bức thư ghi cái gì mà nhìn có vẻ hơi bối rối và cậu đi tới chỗ của lucy.

loke*gõ vai*:.....

lucy: loke có chuyện gì vậy

loke*mặt đỏ*: à..... mình cần mượn 1 thứ của lucy.....*giờ tờ giấy*

lucy*đọc*: tìm 1 cô gái người đã đánh cắp trái tim bạn và mượn cô ấy..... hãaaaaaaaaa *đỏ mặt*

loke*gãi đầu*: tớ chỉ mượn 1 lát thôi *ngước mặt lên + sợ hãi* Áaaaaaaaaa

Hậu quả là loke đã bị cô cho ăn lucy kick huyền thoại và hiện giờ loke đã dừng cuộc chơi và phải bị đưa tới chỗ wendy trị thương, không biết loke có thể sống sót qua cơn nguy kịch này không hay là hồn bay theo năm tháng. *Đố các bạn tờ giấy viết cái gì?

Phóng viên đã thông báo có 1 thí sinh đã bị thương nên sẽ tạm hoãn chừng nào người trị thương chữa trị xong rồi thì cuộc chơi sẽ bắt đầu.

lucy*bình tĩnh*: loke, xin lỗi cậu

loke*2 má sưng phồng + 2 cục u bự chằng*: không sao đâu

levy*cầm bao đá*: vấn đề rắc rối thực sự của vòng thi này quá may rủi chứ không phải là nguy hiểm.

lisanna, minerva và rogue tranh giành micrô cực liệt: kể tiếp chúng ta sẽ tiếp tục với đối thủ còn lại vì các đội còn lại mún bình an nên rút lui giờ chỉ còn fairy tail, sabertooth và lamia scale, những cổ động của nhóm nào thì hãy cổ vũ nhiệt liệt cho đội mình nha..... micrô này tớ lấy trước mà..... tớ là ban giám khảo mà..... 2 người nói gì vậy tớ mới là ban giám khảo.....

wendy*O A O*: bọn họ chưa tắt loa à.

levy: đội cổ động à? *nhìn gajeel*

lily*ăn kiwi*: nè gajeel không sợ không có người cổ vũ cho mình à
gajeel*ăn sắt*: kệ đi không có cũng được
lily: hết nói nổi cậu luôn
levy*thở dài*:.....
cana*uống rượu + choàng tay*: muốn tham gia thì đi theo tớ.
15' sau khi gia nhập đội cổ vũ nam
levy*nhăn mặt + hô to*: go go cổ lên.... go go cổ lên *xoay mặt qua kia* cana đưa tớ gia nhập lộn cổ vũ
rồi cái này không đúng
cana*uống rượu + chỉ*: nhìn đẹp mà hai là mún gia nhập bên kia
levy*nhìn + đơ*:.....
max*giả gái + lắc hông*: cổ lên cổ lên natsu.... cổ lên cổ lên natsu *hôn gió*
jet và droy*giả gái*: sao bọn tớ cũng phải làm vậy chứ.

lisanna*giành được micrô*: đây là vòng đấu tiếp theo. Vòng thi kéo co! Không giống như hầu hết các trò
kéo co khác, lần này sẽ chỉ có 1 chọi 1, à master và mira-nee có gợi ý gì để chiến thắng không?

makarov*đg nghe gì đó*: chọn con số 1, ta đặt hết

mira: may mắn

lisanna*nhăn mặt*: các bạn nghe rồi đó

romeo*ngồi đọc truyện + giữ dây*: trận đấu..... (macao có nhu cầu giải quyết nên romeo thay thế)

natsu và loke đứng đối diện nhìn nhau bằng tia nguy hiểm.

lucy: natsu, cậu ổn chứ?

natsu*cầm dây*: tất nhiên rồi, sting nói nếu tớ tin vào bản thân thì nhất định sẽ chiến thắng.

gray*nghe*: mày thật đại khi nghe theo thằng sting

lucy: ừm nhưng có cần giúp đỡ thì cứ gọi tớ, tớ luôn ở đây để giúp cậu. (natsu: hình như hơi ngược akiko: lờ r' chơi lun)

natsu*giơ ngón trỏ*: không sao đâu. Tớ có thể thắng bằng chính sức mình mà không cần dùng phép thuật.

lucy: ừm.

romeo*đọc truyện + buông dây*: bắt đầu.

loke*giật dây*: gaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

natsu*giật dây*: gaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

loke*mặt đỏ*: hūmmmmmmmmmmmm

natsu*mặt đỏ*: ikkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

rogue*giành micrô*: natsu và loke đang chiến đấu ngang ngửa! Chờ đã, natsu đang vượt trội hơn!

loke: chịu không nổi nữa rồi *giơ cuốn sách lên* nhìn cho đã mắt ha

natsu*đỏ mặt*: woaaaaaaaaa

minerva*giành micrô*: 1 chiến thuật vô duyên từ loke nhưng dù sao cũng có hiệu quả!

loke đang kéo dây từ từ lại chỉ còn 1 chút thui nhưng natsu đã bình tĩnh lại.

natsu: được rồi mình sẽ đối phó bằng *chuẩn bị phun lửa* Hỏa long hồng

lucy: cái này là chơi ăn gian đấy natsu hên là dây này chống lửa đấy

loke*mặt đen thui*: được rồi mún chơi tối cùng chứ gì gray, rogue và elfman vào đây kéo chung với tớ

minerva: loke đã gọi thêm người trợ giúp, sao cậu không dùng ngay từ đầu đi chứ!Ồ hình như natsu sắp thua rồi chỉ còn 1 chút nữa thôi!

loke: tiêu cậu rồi nhé, natsu!

natsu*banh mắt ra*: mình không thể thua được.....

đột nhiên có cái gì đó rất to lớn che bóng cậu.

aka: này cậu...

natsu*ngước đầu lên*: đây là.....?

lucy*há hốc miệng*: hờ

loke: cái gì đây?

aka: natsu-sama đã yêu cầu gửi 1 con quỷ. Xin hỏi ông ấy ở đâu?

natsu: là tôi

aka*làm nũng*: ôi tôi xin lỗi, sama? Tôi có thể làm gì cho ngài?

natsu: ông giúp tôi kéo co được chứ?

aka*bịt mũi nat*: tôi hiểu rồi, sama!

lucy*chỉ chỉ*: con quỷ này là 3D à sao nhìn nữ ko ra nữ nam không ra nam thế kia

juvia*tay để lên cằm*: juvia nghĩ đó là nữ vì nhìn con quỷ đó có trang điểm

levy*suy nghĩ*: không là nam vì nó có râu kìa

erza: đoán sai rồi là bóng đấy, không thấy tổng hợp đủ thứ sao?

lucy, juvia và levy: ừm cũng đúng

minerva*đứng lên*: notou con quỷ đã tham gia vào cuộc chiến! Hắn đã kéo natsu thoát khỏi tình trạng khó khăn mà chuyển sang tình trạng ngạt thở ý lặc đề vào khó khăn!

wendy: đây là 1 chơi 1 sao?

carla: thật ra mà nói thì tớ nghĩ loke là người đầu tiên phá luật.....

lucy*cục tức trên trán*: quên chuyện luật lệ đi đấy là 1 con quỷ đấy!!! *chéo tay* chúng ta phải giữ mọi thứ hợp lý chứ!

minerva: mira, cô phân tích thế nào về tình thế luật của trận đấu này là 1 chơi 1?

mira: may mắn

minerva*nhăn mày*: hả ??? các bạn nghe thấy rồi đó..... trả cho tớ, tớ mới là ban giám khảo mà..... đi mất chỗ rắng chịu..... ai đẩy tớ chứ, đưa đây..... không.....lisanna, minerva..... áaaaaaaa

loke*giật dây*: quên chuyện này đi, mình nhất định phải chiến thắng.

Và 2 bên cứ thế mà giằng co với nhau, lúc thì qua bên natsu lúc thì qua bên loke nhưng kết quả là sợi pháp thuật có chịu đựng sức giằng co mạnh như thế nào? Thì cùng lắm cũng không quá tải nhưng 1 khi đã vào tay fairy tail rồi thì nó đã quá tải, hên là không nổ (dây pháp thuật mà quá tải sẽ nổ, cái này chế nha) chỉ đứt dây làm cho 2 người té văng ra ngoài và kết quả phụ thuộc vào romeo.

romeo*ngơ ngác ngước nhìn*: hửm

lucy*chạy lại*: romeo, ai là người chiến thắng vậy???

wendy: natsu-san thắng à???

carla: hay loke thắng???

romeo*gãi đầu*: à... xin lỗi hồi nãy em không để ý

m.n té nhào ra kể cả ban giám khảo cũng vậy.

Sau khi xong thì m.n tạm nghỉ ăn trưa

lisanna*cầm hộp bento*: nè natsu cậu ăn 1 chút chứ?

natsu: cảm ơn nhưng tớ phải cần tập trung nên không ăn.

lisanna: vậy cậu có muốn đấm bóp vai không vậy, nó sẽ giúp cậu khỏe hơn đó.

natsu: tớ muốn tập trung tìm cách đánh bại loke, ăn trưa hay xoa bóp chỉ làm cho tớ quên đi thôi.

lisanna: ờ, vậy thôi tớ tưởng cậu sẽ đói nên hỏi thử ai dè không phải nên tớ khỏi cần tốn tiền tốn sức cảm ơn nha, natsu!*ngồi xuống ăn*

natsu*té*: ờ không có gì.

minerva: sau đây là vòng đấu cuối cùng, trận chiến pháo đài kị binh, trận cuối cùng!

Trận chiến pháo đài là mỗi đội gồm 4 người sẽ chiến đấu, tìm mọi cách để lấy mũ của đối phương hoặc làm đối phương ngã khỏi vai đồng đội. Nhóm cuối cùng còn trụ được thì chiến thắng.

erza*giành micrô*: master và mira có gợi ý gì trong vòng cuối này không?

makarov*đơ + khóc*: thua rồi..... thua rồi..... hết rồi.... hết rồi..... nó mọc cánh mà đi rồi...

mira*ngủ gật + mớ*: may mắn

erza: 2 người sao nguyên ngày chỉ nói có câu này vậy.

lucy: sao pháo đài nhìn giống con ngựa vậy.

natsu*mắt sáng*: nhìn đẹp mà.

gray: tớ đã thức nguyên đêm làm đây. Nhảy vào trong cậu sẽ thấy tớ rất “thuần chủng”!

lucy*nhìn chỗ khác*: mà sting đâu rồi, cậu ta xếp vào trong nhóm mình trong trò này đây.

gray: không còn thời gian đâu 3 chúng ta thì tiện hơn.

lucy*sửng sốt*: eh, cậu muốn tớ mang cái này chung với cậu và natsu hả???

gray và natsu: chính xác, lên đi

Và cuộc chơi bắt đầu, đội của natsu bị bên đội loke bao vây không còn chỗ thoát và nhóm natsu đang trở thành mục tiêu nhưng thực ra là ngược lại những người đó là mục tiêu của nhóm natsu, họ đã hạ gục bên nhóm loke 10 nhóm và nhóm loke cũng hạ gục bên nhóm natsu 10 nhóm. Bây giờ chỉ còn 2 nhóm đó và 2 nhóm đang chiến đấu với nhau kịch liệt.

lucy*cầm cây quạt che lại*: gray làm ơn bận quần áo lại nhanh đi

gray*hoảng*: lại nữa rồi

natsu*với tay lấy nón*: còn 1 chút nữa thôi *xoay qua* thẳng nào bằng kia bận lẹ đi rồi giúp tao

gray: tự sử dẽ

loke*với tay lấy nón*: cổ lên còn 1 chút thôi.

m.n: ‘‘cố lên‘‘, ‘‘hạ gục nhóm đó đi‘‘, ‘‘phải chiến thắng đây‘‘, ‘‘lẹ đi tui còn phải đi xa’’

erza: m.n đang cố vũ rất cuồng nhiệt. Ai sẽ vượt lên giành chiến thắng đây?! U ồ natsu sắp bị hạ gục rồi.....

natsu: mình phải cố gắng lên, không thể phụ lòng m.n được

.....: xin lỗi đã tới trễ

natsu*nhìn*: giọng nói này!

loke*ngẩng đầu lên*: hừm

lucy: sting

sting xuất hiện và giờ ngón trở khiến m.n đang xem trận đấu rất bất ngờ và khiến họ càng cố vũ dữ dội hơn nữa.

erza: ồ sting đã xuất hiện cùng với ‘‘1 con ma u sầu’’!

u sầu: haizzzzzz

natsu nhìn thấy con ma đó thì hoảng hốt => là đầu natsu đâm vào đầu loke khiến loke bật ngựa ra đằng sau té nhào khiến nhóm loke cũng mất đà ngã theo.

erza: người chiến thắng là natsu đã thắng 1 cách bất ngờ! Sting thì không hiểu gì về bầu không khí kịch tính này, cút đội của natsu đã giành thắng lợi hoang mang à nhầm về vang.

loke *bất tay*: tớ thua cậu lần này.

natsu*bất tay*: loke...

loke: lần sau tớ sẽ thắng cậu cho xem! Lần sau sẽ đấu 1 chọi 1 thật sự.

natsu: ừ nhưng tớ liệu tớ có thể để đồng đội cùng cố vũ tớ được không?

loke: được, tớ cũng muốn đồng đội tớ có mặt nữa.

lucy: tớ rất vui khi cậu cuối cùng cũng thắng được loke

natsu: đâu phải mình tớ. Là chúng ta thắng mà!

happy: có nhiều bạn bè thật tuyệt vời đúng không Natsu?

natsu: ừm.

sting: khi vượt qua những thử thách sắp tới, chúng ta luôn phải trân trọng bạn bè! Theo tớ đi luyện tập nào.

natsu: ừm, đi thôi lucy, happy.

happy: aye sir.

lucy*cười*: ừm.

loke: tớ đi nữa.

aka: tôi nữa!

lucy và yukino*hả to miệng*: haaaaaaa.

u sầu: tôi nữa.

lucy và yukino*mở to mắt + chỉ*: các cậu không cần nhiều bạn thế đâu.

Và aka(quý) chạy trước đầu đập vô bảng mất thăng bằng ngã đè hết m.n tới tắt thở.

End.

38. Chap 38

Tầm rèm che cửa sổ kín mít, một tia sáng mặt trời cũng không lọt vào được. Trong phòng tối như mực, gió tay không thấy năm ngón. Lucy vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng không rõ hiện tại là ngày hay đêm.

Hạ thân có hơi đau cũng không phải quá dữ dội chỉ là mơ hồ cảm giác được, không ngừng nhắc nhở cô đêm qua chính xác đã xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt của Lucy trong bóng đêm như bị thiêu đốt đã mở mắt từ lâu mà chưa dám nhúc nhích, cô còn chưa hình dung phải đối mặt với Natsu thế nào.

Nhưng mà đang ngủ say sưa, nếu tỉnh lại vẫn không nhúc nhích duy trì một tư thế thật sự là quá mức tra tấn. Lucy cắn môi vừa thật cắn thận giật giật thân mình vừa dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên cạnh thấy Natsu vẫn im lặng, giống như không bị cô làm ồn chút nào, liền thoáng yên tâm trong bóng đêm sờ soạng tìm quần áo mặc vào, lúc này mới cầm lấy di động mở máy lên thì thấy đã đến giữa trưa.

Vậy mà cô lại ngủ lâu như thế, Lucy xoa xoa gương mặt còn nóng, rốt cục cố lấy dũng khí nghiêng người lại vừa định kêu Natsu rời giường, thân mình bỗng nhiên cứng đờ tại đó.

Ánh đèn di động chiếu đến giường, toàn bộ đều trống trơn làm gì có một bóng người.

Trong lòng Lucy hoảng hốt gần như lão đảo chạy tới mở đèn, ánh đèn sáng ngời chỉ trong giây lát đã xua đi bóng tối trong phòng, toàn bộ đều sáng bừng lên, cho dù muốn lừa mình dối người cũng không được.

"Anh ấy đi rồi nhanh chóng mà dứt khoát sau khi mình đã đem điều quý báu nhất không hề giữ lại dâng cho anh. Anh không nói một câu để mình lại khách sạn, giống như đối xử với một gái gọi giá rẻ vậy, anh là con người như vậy sao natsu?"

Nước mắt không hề đoán trước rơi lên sàn nhà màu vàng, một giọt lại một giọt rồi thi nhau chảy xuống, cuối cùng như hóa thành một vũng nước nhỏ.

Tất cả bàng hoàng, sợ hãi, ủy khuất tại một khắc này phát tiết toàn bộ, cảm xúc mãnh liệt đến nỗi Lucy không thể khống chế được. Cô hiếm khi yếu ớt như vậy, từ ngày còn nhỏ cô đã biết gia đình mình không giống người khác, cô không thể giống đứa trẻ khác sà vào lòng cha mẹ mà làm nũng, cô phải cố gắng học tập phải lo tiền thuốc men cho ba, mong ba cô sống lâu trăm tuổi.

Cô kiên cường phải tự mình giải quyết mọi chuyện, nếu cô không kiên cường sẽ không có ai giúp cô đi tiếp con đường phía trước. Tầm lòng cô rộng rãi cho dù là bị người ta bắt nạt cũng không để ý chỉ cố gắng phấn đấu cho cuộc sống của mình.

Nhưng vào giờ phút này, cô thật sự không kìm nén được. Trái tim đau đến run rẩy, hình ảnh tối hôm qua anh dịu dàng tựa như chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng anh lại biến thành bộ dáng lạnh như băng không thân không gần.

Nhưng mà cô nhớ rõ ràng câu nói kia của anh, "lấy anh nhé". "Không phải là ảo giác, tuyệt đối không!" Lucy run run tay nhấn số đt của Natsu, "mình sẽ không làm rùa rụt cổ, mình muốn nghe chính miệng natsu nói!"

Tiếng chuông quen thuộc một lần rồi một lần vang lên, giọng phụ nữ ngọt ngào vô cùng êm tai lòng Lucy từng phút từng phút lại thêm lạnh lẽo. (natsu: đứa n' trg đt tui z akiko: nhạc chờ thui natsu: ồ cứ tưởng cn n' siu nhiên chui vô trong đó hát akiko: =.=")

Cùng lúc đó, một y tá nhỏ vội vã thở hổn hển chạy tới trước mặt Natsu ngăn anh đang chuẩn bị vào phòng cấp cứu giờ lên điện thoại trong tay lên, "b-b-bác... sĩ... Dragneel.... điện.... thoại.... của anh!"

Natsu không chút để ý liếc mắt nhìn màn hình điện thoại trong mắt nhất thời vô cùng dịu dàng định vươn tay định nhận lấy.

Ngay lúc đó, Lisanna bỗng nhiên từ phía sau kéo anh lại, "Sư huynh, bệnh nhân sắp chờ không kịp rồi! Nhanh lên!"

Ánh mắt Natsu thoáng lạnh không quay đầu lại nhìn điện thoại đang vang không ngừng nữa, cách khẩu trang giọng nói đượm buồn không giống sự lạnh lùng như bình thường, "Tắt đi!" nói xong liền bước nhanh vào phòng phẫu thuật.

Để lại y tá nhỏ ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn màn hình điện thoại vẫn không ngừng lóe lên vô cùng khó xử, cuối cùng đành cắn răng một cái nghe theo lời Natsu tắt điện thoại.

Từ lúc giọng nữ ca sĩ êm tai đến khi tiếng tắt máy khô khan vang lên, Lucy hai tay ôm đầu gối cuộn tròn ở trên giường, ngực tức nghẹn gần như không thể thở nổi. Giọng nói thân mật của anh tối hôm qua như là một cái búa ngàn cân, không ngừng đập gõ vào lòng, tàn nhẫn nghiền nát trái tim mềm yếu của cô giống như phải ép ra giọt máu cuối cùng của cô vậy.

“Lucy này nhớ đừng bao giờ tin tưởng lời nói của đàn ông.” Bên tai bỗng nhiên vang lên câu nói của Erza ở quán bar khi đó, Lucy lau nước mắt lạnh lẽo trên mặt, cảm thấy một trận thê lương.

Thần kinh của cô quá mức rối loạn, cho nên căn bản không phát hiện trên bàn đầu giường, một mảnh giấy nho nhỏ trên bàn ghi: “Bệnh viện có việc anh phải giải quyết, em về chung với Erza đi và nhớ không được quên câu nói của anh của tối hôm qua.”

Chờ Lucy ổn định tâm trạng xong đi đến bãi trượt tuyết, nhóm đồng nghiệp của cô đã tụ tập chơi từ lâu.

“Lucy sao lại có một mình thế, bạn trai cậu đâu?” Đồng nghiệp Evergreen thân thiết kéo tay Lucy lại gần làm bộ nhìn ra phía sau cô trong mắt hiện lên một tia căm ghét, “Sao họp xong đã không thấy tăm hơi rồi? Chắc không phải là về rồi chứ?”

Evergreen và Lucy căn bản cũng không có qua lại gì nhưng mà tháng chín năm ngoái khi bình chọn nhân viên xuất sắc, bộ phận quảng cáo có hai người được đề cử, một là Lucy, một người khác chính là Evergreen.

So với Lucy, lý lịch của Evergreen cao hơn nhiều, hơn nữa thời gian cô ta làm việc ở công ty còn lâu hơn Lucy một năm.

Cô ta vốn tưởng rằng vị trí này đương nhiên thuộc về mình, Lucy là người mới lại ngốc nghếch không thông minh cho nên cô ta hoàn toàn không đem Lucy để vào mắt.

Ai biết lúc công bố kết quả, Evergreen liền trợn tròn mắt, nhân viên xuất sắc lại là Lucy không phải cô! Evergreen quả thực hận không thể bỏ nhào qua rào sắt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia của Lucy!

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì là Lucy Heartfilia mà không phải mình? mình không cam tâm!”

Từ đó về sau, cô ta luôn có thái độ thù địch với Lucy, ở công ty nhiều lần gây khó dễ cho Lucy, kết quả là đều bị Erza cản ngược trở lại trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo.

Ngày hôm qua lúc nhìn thấy Natsu, sự ghen tị trong lòng cô ta đối với Lucy lại càng bành trướng đến tột đỉnh. “Người đàn ông tốt như vậy lại rơi vào tay Lucy, cô ta đến tột cùng có thủ đoạn gì?”

Buổi tiệc thường niên, cô ta mặc một chiếc áo khoác slim đồ rực, boots cao gót đen cùng thắt lưng cao tôn lên vòng eo mảnh mai, hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt nhân viên nam trong công ty. Nhưng mà Natsu lại không thèm liếc mắt nhìn cô chút nào chỉ lo lấy đồ ăn rồi bóc tôm cho Lucy!

Evergreen hận gần như cả đêm không ngủ, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy Lucy lạc lõng một mình, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội giễu cợt một trận. Không ngờ cô ta chột ngáp phải ruồi, một câu liền nói trúng tâm tư của Lucy.

Cô ta vốn tưởng rằng Lucy sẽ phản bác kết quả Lucy vẫn suy sụp mất tinh thần như cũ. Evergreen nheo mắt trong lòng sáng tỏ.

“Lucy này về sau cậu tìm đàn ông phải cảnh giác cao độ đấy.” Evergreen che miệng cười vô tội, “Cậu xem xem ở đây làm gì có ai bạn trai về trước? Chắc chắn, cậu nhìn thấy anh chàng mặc áo lông màu da cam kia không? Đó là bạn trai mình đấy, cậu biết không, mình vốn không muốn anh ấy đến, anh ấy lại cố tình tới.”

“Là như thế sao? Bạn trai người khác thì ra đều là như vậy”. Ánh mắt Lucy chưa xốt, nước mắt không kiềm chế được liền rơi xuống, “anh không thích mình... một chút cũng không thích.....”

“Lucy cậu và cô ta đứng đó làm gì vậy?” Ngay lúc đó, Erza bỗng nhiên vọt lại đây như một cơn lốc, nó túm Lucy đến bên cạnh mình dương cằm nhìn cô ta, “Ai da, đụng hàng!”

Erza luôn thích màu đỏ thắm, hôm nay vừa khéo cô ta cũng mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu đỏ. Nó so với cô ta cao hơn nửa cái đầu, eo nhỏ chân dài khuôn mặt lại trắng nõn xinh đẹp, cả một thân màu đỏ mặc trên người cô quyến rũ mà không tầm thường ngược lại toát lên một phong cách phóng khoáng.

Cùng Evergreen đứng chung một chỗ cao thấp rõ ràng.

Evergreen bị nó làm cho tức nghẹn, khuôn mặt xinh đẹp liền vặn vẹo lại chỉ có thể đem bức bối nhin ở trong lòng. Tính cách Erza rất mạnh mẽ, cô ta căn bản không dám đối chọi với nó đành sầm mặt đi tìm bạn trai.

Erza khinh thường liếc nhìn bóng dáng cô ta quay đầu nói với Jellal, “Giao cho anh một nhiệm vụ, hack máy tính cô ta đi!”

“Cái này, cái này không nên.....” Jellal có chút khó xử nhỏ giọng nói “Anh không thể tùy tiện đụng đồ người khác.....”

“Anh hack máy tính cô ta em liền hôn anh một cái, thế nào?” Erza đưa tay khoát lên vai Jellal thấp giọng nói vào tai anh ta, “Hôn thế nào đều được.”

Mặt Jellal vụt cái đỏ bừng, giọng nói lộ ra một chút hân hoan, “Được!”

Erza cùng Jellal thì thầm xong ánh mắt lại lần nữa chuyển qua Lucy, “Bạn trai cậu đâu?”

Lucy vẫn còn mắt hờn mắt vía, uể oải lên tiếng, “đi rồi.”

“đi rồi thì thôi!” Erza cũng không biết chuyện Lucy và Natsu phát sinh quan hệ chỉ cho là Natsu có việc về trước nên không để ý lắm trực tiếp cầm tay Lucy, “đi, dẫn cậu sang bên kia chơi.”(akiko: natsu có việc thiệt mà chỉ chế lu là baka thui Lucy*bê tay*: ns j’ đó ns lại coi akiko*giả ngu*: dạ ko cóa j’)

Jellal không lay chuyển được Lucy đành để Erza kéo thẳng ra sân trượt tuyết. Đi qua chỗ ngày hôm qua Natsu và cô chơi đùa, bước chân của cô dừng một chút, mắt to rơm rớm nước mắt nhưng chỉ giây lát liền biến mất dưới lông mi dày rậm.

Lisanna là bác sĩ khoa ung thư và u bướu, khả năng phẫu thuật và điều trị não vô cùng xuất sắc ngay cả Natsu cũng phải ngưỡng mộ. Nhưng đối với một loạt phẫu thuật thì không thể nào tinh thông hết được. Tuy rằng Medicine và Surgery cũng trùng lặp khá nhiều nhưng phẫu thuật thì không thể có sơ sót gì được chỉ cần có một chút không chắc chắn sẽ lập tức không thể tiến hành.

Bệnh nhân này của Lisanna và Bickslow là tụ máu não cần làm phẫu thuật mở hộp sọ, trong lúc phẫu thuật tình huống của bệnh nhân rất bình thường nhưng ngay tại lúc kết thúc bệnh nhân lại bỗng nhiên xảy ra tình trạng chảy máu lá lách.

Bệnh viện cũng không thiếu bác sĩ tay nghề cao nhưng đây là vấn đề xảy ra trong quá trình phẫu thuật, đương nhiên cần bác sĩ phối hợp lẫn nhau mà trong số các bác sĩ của bệnh viện có thể cùng Lisanna phối hợp tốt nhất không thể nghi ngờ chính là Natsu.

Bởi vậy viện trưởng cũng đành gọi Natsu tới bệnh viện.

Cuộc phẫu thuật này so với phẫu thuật bình thường yêu cầu toàn bộ sức lực và tâm huyết phải cẩn thận từng bước nếu không chính là một mạng người.

Natsu, Lisanna cùng Bickslow gần như là tập trung hết sức, ước chừng phẫu thuật khoảng năm tiếng, lúc này mới rốt cục đem bệnh nhân từ ranh giới tử thần kéo lại. Tuy vậy cũng chưa phải chấm dứt bởi vì bệnh nhân xuất hiện tình trạng chảy máu lá lách mà thể lực rõ ràng đã yếu đi, cho nên trước mắt chỉ có thể áp dụng phương án phẫu thuật. Trước tiên giữ được tính mạng rồi nói sau nếu muốn hoàn toàn không có việc gì còn phải làm phẫu thuật lần hai.

Từ phòng phẫu thuật đi ra, Natsu như muốn quy xuống phẫu thuật này tuy rằng Lisanna mở chính, Bickslow phụ trợ nhưng một nhất vẫn là anh.

Anh cởi đồ phẫu thuật và dụng cụ ra, bước chân nặng nề trở về văn phòng chuyện đầu tiên chính là tìm đi động kết quả tìm nửa ngày cũng không thấy. Cuối cùng đành đi tới phòng y tá tìm y tá lúc trưa đã cầm đi động của anh nào ngờ y tá này đã xin phép về nhà.

Mưa rả rích suốt đêm, Natsu ngồi ở văn phòng hơi trầm ngâm một chút rồi lập tức lấy chiếc dù rời bệnh viện.

Lisanna là phụ nữ lại trải qua cường độ làm việc liên tục như thế, thể lực tất nhiên không theo kịp, Bickslow thấy mặt mũi trắng bệch cô liền xung phong nhận việc đưa cô về nhà.

Lisanna vốn không muốn Bickslow đưa cô về, cô vừa nhìn thấy Bickslow liền phiền lòng. Nhưng biết bây giờ đây là lựa chọn tốt nhất, việc cần nhất của cô hiện tại là về nhà tắm rửa một cái sau đó đi ngủ, đành đồng ý yêu cầu của Bickslow.

Bickslow khó khăn lắm mới có được cơ hội ở chung với Lisanna đương nhiên vô cùng cao hứng, dọc đường đi không ngừng bắt chuyện đáng tiếc Lisanna không biết là thật sự mệt mỏi hay làm sao, luôn không hào hứng.

Bickslow thấy cô như vậy liền vắt hết óc suy nghĩ đề tài chỉ là bọn hắn thật sự không có mấy liên hệ, Bickslow cũng không biết sở thích của Lisanna là gì, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra được đành phải nhạo mồm miệng, “cô và Natsu quan hệ rất tốt a, ha ha.”

Không ngờ Lisanna nghe xong hắn nói, vốn đang cúi mặt lại nháy mắt ngẩng đầu lên, “Vì sao nói như vậy?”

“không, không có gì.” Đây chính là lần đầu tiên từ lúc vào xe Lisanna trả lời hắn, Bickslow khẩn trương nuốt nước miếng, “Anh ấy rất quan tâm đến cô.”

“Phải không?”

“Đúng vậy, khi đó ở Magnolia anh ấy đi tới phòng tôi hỏi có để cô xách cơm hay không, bạn trai cũng không chu đáo như vậy!” nói tới đây, Bickslow có chút chua xót.

“Magnolia?” Lisanna hiện tại vừa nghe đến chữ này liền sốt sắng, “nhưng có gì đó không đúng, sư huynh đi vào phòng Bickslow là để quan tâm mình?” Ánh mắt lisanna bỗng nhiên sáng ngời, “hơn nữa, nếu sư huynh và bickslow thật sự có xảy ra cái gì, bickslow sao lại không e dè ngay trước mặt mình nói ra chuyện ngày đó.”

Tim lisanna đập càng nhanh, hai má vốn tái nhợt giờ lại có huyết sắc, hô hấp của cô dồn dập như là phát hiện ra chuyện gì đó bất thường, “Ngày đó anh nói thế nào với sư huynh?”

“không có gì.” bickslow gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng nói: “Tôi đương nhiên không thể để cô xách nên ăn ngay nói thật, natsu cũng không nói gì cả chúng tôi uống chút rượu, sau đó anh ấy về phòng.”

“Chỉ như vậy?” lisanna nắm chặt hai tay dưới ghế, trái tim gần như nhảy bật ra khỏi cổ họng.

bickslow có chút nghi hoặc quay đầu nhìn cô một cái, “Nếu không còn phải thế nào?”

“hóa ra là do mình hiểu lầm! Sư huynh và bickslow không có chuyện gì cả” Lisanna cao hứng gần như muốn hoan hô! “Nhưng vì sao thuốc kích dục mạnh thế kia lại mất đi công dụng?” Nghi hoặc trong lòng chợt lóe rồi biến mất bị vui sướng vì hiểu lầm được sáng tỏ thay thế.

“Sư huynh không phải gay! Anh ấy không thích đàn ông! mình còn có cơ hội!” Hai mắt Lisanna hừng hực kích thích sáng rực lên.

Trg phòng akiko

lisanna*khóc*: tại s trg truyện pé li lại thích natsu z pé li mún thích ng' mà pé li thích cơ.

akiko*vỗ*: anou bệnh tễnh pé li từ từ sẽ cho pé li toại nguyện mà.

lisanna*khóc âm ỉ*: ko mún âu, anh nat là a e kết nghĩa của pé li r' nên mún trg truyện là a e kết nghĩa thật sự cơ.

akiko*tức + chữ*: vừa vừa thui nha đã ns là từ từ r'mà đc pà kai và mira cứng chiều riết wen à s giống cn nít z coi chg' ng' iu ct bây zờ.

lisanna*khóc to*: tg ác wá kai-san, mira-nee aki ăn hiếp pé li kia.

lucy*đổ mồ hôi hột*: à aki ưi có cần nhìn ko z.

akiko*còn tức*: nhìn cái j' ns đại ra đê chụy nỳ đg nóng đý.

lucy: đằng sau..... WAY.

akiko*way wa + mồ hôi tuôn rơi*: a xin chào chị mira và kai 2 ng' đg lm' j' đó.

mira*biến thành wỷ satan* và kai *tư thế đánh*: đg mún đánh đũa chọc giận e/ pé li của mình.

akiko*woay 180*: à pé li ưi giúp chế đi ng' wen bít ko à.

lisanna*giả ngu*: ai z có wen à s pé li ko nhớ nhể, mira-nee và kai-san pé li ko bít ng' nỳ nên đánh thoải mái.

mira và kai*đánh*: ô kê cn đê.

akiko*khóc + văng lên trời*: xlllllllllllllll r' mà.

(akiko pị pé li hại hay là tự mình hại z? Ai bít thì cmt bên dưới, ngày mai sẽ bù 3-8 vì có lưu bài)

39. Chap 39

Trời mùa đông thường tối sớm, mới khoảng sáu bảy giờ mà thành phố đã lên đèn, đèn đường xinh đẹp xung quanh khu resort loạt bật lên, khiến con đường lớn vốn tối mờ bùng sáng như ban ngày.

Natsu lái xe thẳng đến Fire Star resort mặc dù cơ thể đã mệt mỏi rã rời nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Anh muốn gặp cô, muốn đến vô cùng, hận không thể lập tức đem cô kéo vào trong vòng tay mình dùng hết sức mà ôm lấy giống như chỉ có vậy mới giảm bớt nỗi nhớ nhung trong lòng.

“Tình yêu thật là kỳ diệu, rõ ràng buổi sáng mới chào tạm biệt cô mà chỉ một khắc bước ra khỏi phòng đã bắt đầu nhớ cô ngốc này rồi.”

Natsu đạp phanh xe dừng ở bên ngoài khu du lịch, xuống xe liền quan sát xung quanh tìm Lucy và ba chiếc xe lớn của công ty bọn họ nhưng mà anh đi khắp bãi đỗ xe rộng lớn cũng không phát hiện cái nào.

“Chẳng lẽ đã về rồi?” Natsu đứng tại chỗ suy nghĩ một lát liền dứt khoát lái xe khỏi khu du lịch. “hình như lúc đó Lucy có nói với mình, tiệc họp hàng năm xong sang ngày hôm sau thì chín giờ tối đã có thể kết thúc, như vậy xem ra đã xong trước thời hạn. Nhưng mà xong rồi cũng tốt”, Natsu cong môi lái xe thẳng về nhà, “về nhà thì mình muốn làm gì thì làm, không ai cản ngăn được.” (akiko: s rãnh z trg giấy ghi kiu chế lu về trc đã vô r' zờ lên xe wa đó rãnh rồi sinh nông nổi à natsu: chắc z rãnh wá ko j' lm' nên đi wa cho zui akiko: =.=’”)

“Mặc dù đã mệt mỏi đến nỗi chẳng thể làm gì nhưng mà ôm cô ngốc kia ngủ cũng rất thoải mái.”

Dừng xe trong gara nhà mình, Natsu cũng không lập tức bước xuống, anh dựa vào gương xe soi mặt mình, “mặc dù có chút tiêu tụy nhưng vẫn rất đẹp trai, miễn cưỡng có thể mê hoặc cô ngốc kia.” anh đưa tay chỉnh lại mái tóc có chút hỗn độn của mình, đem cả người từ trên xuống dưới đều chỉnh sửa gọn gàng, gắng gượng xoa xoa khoe miệng để nhện lại ý cười đang phôi phới, lúc này mới thông thả xuống xe. (kai: đồ tự sướng natsu: kệ tui akiko: 2 thím kia mún 8 thì hồi ngoài lề mà 8 chỗ ng' ta ghi truyện kai*thầm thì*: ừ đúng òi)

Gõ gõ cửa tượng trưng không thấy ai đáp lại. “cô ngốc kia nói không chừng đang xấu hổ, ừ, vậy mình cho cô chút thời gian.”

Cách mấy phút lại gõ cửa vài cái nhưng vẫn không thấy trả lời. “Có lẽ cô thật sự thực ngược ngùng, đúng rồi, cô ngốc kia luôn luôn là đà điều cúi đầu”, Natsu lấy chìa khóa ra, “mình vẫn không cần lãng phí thời gian trực tiếp tóm con thô ngậy thơ lại thôi.”

Chìa khóa chậm rãi xoay xoay, cửa chống trộm rất nặng bị đẩy ra. Đạp vào mắt không phải ngọn đèn quen thuộc mà là cả phòng tối om, Natsu vừa bước vào liền đứng im tại chỗ, vài giây sau mới tỉnh táo lại.

“Có lẽ Lucy ở trong phòng ngủ, cô rất thích ngủ mỗi chiều chủ nhật đều ngủ nướng trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, đầu tóc rối bời chôn đầu vào chiếc gối vừa buồn cười lại đáng yêu.”

Natsu đẩy cửa phòng Lucy ra, “Lucy?” không có tiếng trả lời, lại kêu một tiếng, “Lucy?”

Trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ trừ tiếng hít thở của chính anh thì không nghe thấy gì khác.

Ánh mắt Natsu trầm xuống trực tiếp lần tìm công tắc bật đèn, “trên giường gọn gàng chỉnh tề, ngoài chăn thì không có gì Lucy không ở nhà, Lucy chưa trở về.”

Natsu tháo kính nằm trên giường Lucy trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cô đơn. Chóp mũi còn có thể ngửi được mùi hương của cô lưu lại nhưng mà người lại không ở đây. Natsu nghiêng người trên khuôn mặt luôn lạnh như băng khó có khi lộ ra sự yếu ớt, “sao cô ngốc đó còn chưa về?”

Cường độ suy nghĩ cao và liên tục khiến cho Natsu có chút không chịu nổi, nằm trên giường Lucy trong chốc lát liền mơ màng ngủ mất, vừa mới thiếp đi một lát điện thoại trong nhà liền vang lên, Natsu bước tới nghe thì ra là Lisanna gọi.

“Sư huynh, mau tới bệnh viện! Chúng ta cùng nhau thảo luận phương án phẫu thuật tiếp theo!”

Natsu nhíu mày giọng lạnh lùng nói, “Phẫu thuật đó chưa cần gấp vậy mà?”

“Bởi vì tình trạng bệnh nhân không tốt lắm, viện trưởng sợ lại xảy ra vấn đề, chúng ta vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng. Ông ấy gọi vào di động của anh mà không được nên muốn em gọi anh.” cô ta dừng một chút lại nói, “Sư huynh, em biết hôm nay anh rất mệt nhưng mà.....”

“Anh sẽ tới ngay.” Natsu ngắt lời không để cô ta tiếp tục nói, “Đến văn phòng chờ anh.”

“Được.” Lisanna ngắt máy ý cười trong mắt gần như muốn tràn ra ngoài. “hôm nay ở trên xe nghe Bickslow giải thích xong, mình vui sướng không tả nổi nằm ở trên giường mà không thể nào ngủ được, nhìn lại nhìn cuối cùng quyết định mượn một lý do chính đáng gọi Natsu tới, vậy là có cơ hội rồi.”

“viện trưởng tất nhiên sẽ không để mình và Natsu liên tục làm việc cao độ như vậy nhưng mà lần phẫu thuật này mình là bác sĩ mổ chính, mọi vấn đề liên quan đến phẫu thuật đều do mình phụ trách, bởi vậy mình mới lợi dụng điều này mượn danh viện trưởng gọi Natsu tới, cho dù chỉ nói chuyện công việc cũng được chỉ cần có thể ở riêng với anh ấy, cái gì mình cũng không quan tâm.”

Kỉ niệm thường niên công ty Lucy chỉ hơn bảy giờ đã xong cô vốn định về nhà, điện thoại gọi Natsu vẫn không gọi được, cô muốn trông thấy anh, mặt đối mặt hỏi rõ cuộc vì cái gì mà anh phải đi nhưng lại bị Erza cứng rắn lôi kéo đi karaoke.

Erza mà đã định làm gì thì ai cũng không ngăn cản được. Lucy đành phải cưỡng chế lo sợ không yên trong lòng cùng Erza và Jellal đi karaoke. Erza hát không tệ, Jellal tuy rằng ngại ngùng nhưng giọng hát cũng rất dễ nghe cùng Erza song ca có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng mà Lucy lại không có tâm tình nghe, cô rất muốn về nhà quả thực một phút cũng ngồi không yên được trong lòng vừa vội vừa chua xót, khó chịu như là nước sôi vậy ừng ực sôi bọt, làm tan nát trái tim của cô thành từng mảnh.

Cũng may Erza rất nhanh liền nhìn ra cô có điểm khác thường, “bình thường Lucy luôn có bộ dáng vô tâm vô phách, trời có sập xuống thì vẫn vô tư ngủ say mà lúc này lại cúi đầu, bộ dáng ủ rũ giống như gà con rơi xuống nước vậy hay là cãi nhau với Natsu thật sao?..”

Buổi chiều lúc thấy Lucy mất hồn mất vía, Erza liền biết cô và Natsu nhất định đã xảy ra vấn đề nhưng nó nói bóng nói gió một hồi, Lucy vẫn không nói gì. Erza không có cách nào, vấn đề cảm tình không thể ép buộc được đành lấy cớ đi karaoke muốn cho cô khuây khỏa bớt, ai biết lại không có một chút hiệu quả nào.

Erza nháy mắt với Jellal ý bảo anh đi ra ngoài trước rồi ngồi xuống bên cạnh cô. “Lucy này, cậu và Natsu rốt cuộc làm sao vậy?”

“không.... không có gì.” Lucy phục hồi lại tinh thần, mắt to mắt tránh cúi đầu không dám đối diện với Erza.

Erza thấy thế thở dài sờ sờ đầu Lucy, “Có gì không giải quyết được thì nói với mình, nếu anh ta bắt nạt cậu mình sẽ giúp cậu lấy lại công bằng.” nói tới đây, cô dừng một chút rồi mới tiếp tục, “lucy.... thật ra mình vẫn cảm thấy..... cậu và natsu... không hợp.....”

Lucy đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng bộ dáng lã chã sắp khóc đến nơi.

“Anh ta quá mạnh mẽ cũng quá thông minh.” Ánh mắt erza phức tạp, “Cậu lại là một cô ngốc làm sao có thể không chế được người như vậy!” cô điểm điểm cái trán lucy, “Phải giữ được lý trí, biết không? Anh ta khi dễ cậu thế nào, cậu liền khi dễ lại như thế! Không thể bị anh ta nắm trong tay.”

“Ngay cả erza cũng nhìn ra mình và natsu không hợp”, nước mắt Lucy nháy mắt rơi khỏi hàng mi, cổ họng nghẹn ngào ép thế nào cũng không thốt ra được một lời, bả vai cũng run lên.

Erza kéo cô vào trong lòng, vỗ vỗ lưng cô nhẹ nhàng nói, “Khóc đi, khóc ra được là tốt rồi.”

Tất cả mọi ủy khuất và sợ hãi giống như tìm được nơi phát tiết, Lucy ôm Erza khóc òa một trận, cuối cùng mới giảm lại thút thít, lau lau khuôn mặt đã khóc thành mặt mèo ngượng ngùng nói, “erza mình... mình..... làm bẩn hết người cậu rồi.”

“không sao!” erza sảng khoái vung tay lên, “Chị đây không chê em!” nó rút một chiếc khăn tay trên bàn đưa cho lucy, “Được rồi tìm Natsu nói chuyện rõ ràng đi, cậu không nói thì anh ta sẽ không biết suy nghĩ của cậu, đúng hay không? Đừng xấu hổ.”

Lucy gạt đầu, mắt to nâu như con thỏ, “Được, bây giờ mình sẽ đi tìm anh ấy.”

“Chỗ Karaoke này cách bệnh viện của natsu cũng không xa, Jellal lái xe chỉ hơn mười phút là đến. Tuy rằng mình không biết natsu có ở bệnh viện hay không nhưng cứ đến xem thế nào? Nếu anh đã về nhà thì mình sẽ về nói chuyện với anh.”

“Lucy thật sự không cần bọn mình chờ sao?” Erza ấn cửa xe xuống còn có chút lo lắng cho Lucy.

“không cần đâu.” Lucy miễn cưỡng nhìn cô cười cười, “Hai người về đi nếu không thấy Natsu thì tự mình sẽ về dù sao nơi này cũng rất gần nhà.”

Erza nghe vậy gạt đầu lại dặn, “Cậu cẩn thận một chút, cứ từ từ nói chuyện với natsu.”

Lucy đồng ý rồi cùng erza hẹn gặp lại liền xoay người đi vào bệnh viện.

Văn phòng Natsu ở lầu ba rất dễ tìm, Lucy đeo túi nhỏ trên vai hơi thấp thỏm, bước từng bước lên lầu.

Cô ổn định tinh thần một lúc lâu, rốt cục cố lấy dũng khí đi ra khỏi chỗ quẹo đang cân nhắc trong lòng gõ cửa thế nào thì đã thấy cửa văn phòng Natsu hơi hé mở.

Cô cách cái khe hở kia nhìn vào bên trong, Natsu và Lisanna đang ngồi đối diện không biết nói chuyện gì. Hai người cách nhau rất gần, đầu gần như chạm vào nhau. Về mặt Lisanna tươi cười thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Lucy nhìn nhìn, không tự giác đẩy cửa ra trong lòng ề ảm, “Natsu làm sao có thể bỏ mình ở lại khách sạn? Bây giờ còn cùng Lisanna nói chuyện cười đùa Anh là người như vậy... sao có thể!”

“đi ra ngoài!” Lisanna vừa ngẩng đầu lên liền thấy Lucy cô ta liếc nhanh qua Natsu đang cúi đầu xem bệnh án trong mắt hiện lên một tia hung ác, lớn tiếng quát, “Sao không có quy cũ gì hết vậy! Đi ra ngoài!”

Cô ta biết natsu khi làm việc vô cùng tập trung, thường sẽ không phân tâm nên trong lòng đột nhiên hiện lên một ý tưởng lớn mật.

“Còn không đi! Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa?”

Lucy không nghe cô ta chỉ chăm chăm nhìn gáy Natsu vừa đau khổ vừa bất lực. Cô hy vọng biết bao Natsu có thể quay đầu nhìn cô một cái hoặc là bảo cô ở lại hay nghe cô nói mấy câu.

Nhưng mà anh chỉ cúi đầu như vậy, chăm chú nhìn tài liệu cũng không thèm liếc cô một cái. Ngay khi Lucy gần như tuyệt vọng, Natsu đang vui đùa nghiên cứu đột nhiên ngẩng đầu lên đang nhìn sang tờ tài liệu mới.

Lucy cắn cắn môi vừa định gọi anh, chợt nghe thấy giọng anh lạnh lùng, “đi ra ngoài!”

Lucy ngơ ngác đứng đó, đầu óc trống rỗng trong phút chốc quên hết mọi thứ. “Tuy rằng biết rõ anh đang làm việc nhưng lòng vẫn đau, sao giống lúc mình ở bệnh viện để anh kiểm tra, sắc mặt lạnh như băng thoạt nhìn đáng sợ nhưng chu đáo nghiêm túc giống như công việc trước mắt chính là hết thấy...”

“mình cứ như vậy không thể kèm chế sa vào lòng anh vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, mình thích bộ dáng anh khi chăm chú làm việc, thích anh mặt lạnh tâm nóng, thích bộ dáng anh thỏa mãn khi ăn đồ mình làm.....”

“mình vốn tưởng rằng anh đối xử với mình là đặc biệt, cho dù là một chút mình cũng cảm thấy mỹ mãn thì ra vẫn là mình đơn phương tình nguyện. Buổi tối ngày đó chỉ là một sai lầm mà anh rõ ràng là không có ý định đối mặt chỉ có mình ngốc nghếch coi sai lầm kia là tình cảm của anh.”

Lucy mở to đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn chằm chằm tấm lưng Natsu nhìn nhưng giống như muốn vĩnh viễn khắc bóng hình kia vào đầu. “cái cô y tá này sao không có phép tắt gì hết vậy đang suy nghĩ đau đầu mà còn đứng đó tính làm phiền chắc, thật bức mình”, trong lòng Natsu hơi bức, đột nhiên đứng lên giọng nói còn có phần lạnh lẽo hơn lúc này, “Còn không đi ra ngoài!”

Dứt lời quay đầu lại, “mình muốn nhìn xem người bất lịch sự kia rốt cuộc là ai?” mình ghét nhất bị người khác quấy rầy khi đang làm việc, huống chi đêm nay mình không tìm thấy cô ngốc kia tâm trạng vốn đã không tốt rồi mà còn gặp thứ gì đâu không.”

Nhưng mà phía sau chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ, ánh mắt chỉ kịp bắt lấy góc áo màu lam. “Nhìn có chút quen quen thấy ở đâu rồi ta?.....” Natsu nhủu mày đang định suy đoán thì Lisanna lại cắt ngang.

“Sư huynh...” cô ta đem số liệu một lần nữa nhét vào tay Natsu mỉm cười nói, “Chúng ta tiếp tục đi, anh xem có thể không gây mê mà thay bằng Pethidine (một loại thuốc giảm đau).....”

Natsu xoa xoa mi tâm, một lần nữa ngồi xuống ghé gồ gồ mặt bàn, “Pethidine không thể được, em học y mà không rõ à? Làm sao có thể phạm sai lầm cơ bản như vậy?”

“thật xin lỗi.” Lisanna vội vàng nhận sai trong mắt lại đều là ý cười, không có vẻ gì là bị trách mắng mà mất hứng, “Là em không tập trung.”

Lảo đảo đi ra khỏi bệnh viện, Lucy gần như nhịn không được bật khóc lòng đau đớn chết lặng, “lần đầu tiên mình toàn tâm toàn ý thích một người như vậy lại bị người ta chán ghét.”

Nước mắt giống như đê vỡ ào ạt trào ra, Lucy ngồi xổm xuống ven đường trong lòng tê tái. “mình phải đi đâu? Nơi này không phải nhà của mình cũng không có ai cần mình, thương yêu mình.”

Ngay lúc này, di động trong túi bỗng nhiên vang lên cả người Lucy run bắn, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra thì thấy số đt không phải của natsu mà là của người khác.....

Thất vọng giống như nước chảy tràn đem ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi duy nhất còn lại trong cô dập tắt toàn bộ, cô hít vào một hơi, áp chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng cảm thấy mình có thể miễn cưỡng nói chuyện bình thường, lúc này mới nhận điện thoại, “loke.... có.... có chuyện gì sao?”

“Lucy em làm sao vậy?” Loke nhảy bén nhận ra giọng Lucy không bình thường trong lòng run mình lập tức lo lắng.

“không... không có gì... anh có chuyện gì sao?”

“Em đang ở đâu?” Loke vừa ra khỏi sân bay vẫy một chiếc taxi, cúi người vào xe ra hiệu với lái xe tiếp tục nói, “Anh đến tìm em.”

“không cần, em.....”

Loke lại vô cùng kiên trì, “nói cho anh địa chỉ!”

Lucy dừng một chút, lau nước mắt cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói ra, “Cửa ra bệnh viện trung tâm.”

Ngoài nhà kho akiko

akiko*lôi thùng giấy*: tại s lại bắt mình dọn những thứ này chứ s lúc chuyển nhà thì ko pỏ lại nhà cũ chứ chất đống vô r' bắt dọn.

kai*wăng sắp báo*: tại papa pà đó wăng ra ngoài sân hay để lại nhà cũ là hốt vô liền.

akiko: z chắc e pà ngoan lém tui wăng cái kia thì nó hốt cái đó *lôi cái cân ra*.

kai*kéo cái cây sắt*: thì cx như nhau thui mà s nhà pà có nhà kho hay z ???

akiko*khiên cái nệm cũ*: thì lúc chuyển nhà ms thấy kế bên nhà có khu đất nhỏ cn' trồng cái pama tui hùng tiền vô mua tưởng lm' j' ai dè xây nhà kho để chứa đồ, phụ cái coi.

kai*khiên cái nệm*: công nhận tui có bác, cô sướng ghê bít thế ở chg cho r' khỏi ở 2 -> 6 ngày bùn ghê.

akiko*đặt xuống*: thui đề má, má mà ở là toàn phòng vip cn' tui thì pama wăng sọt rác có khi đi bụi cx ko hay.

kai*cầm đồng truyện*: chắc z, ăn ở s cho pị z.

akiko*cầm đồng truyện*: kệ tui.....*way wa nhìn + tức* MÀ S TUI VÀ PÀ DỌN NHÀ KHO MÀ NGUYÊN HỘI BÀ 8 KIA NGỒI UỐNG NC ĂN BÁNH KO Z PỎ KO BÍT PHỤ HẢ.

natsu*ăn bánh*: cái ai kiu âu zì lại đồ uống và bánh có sẵn nên thuận tay lấy ăn thui.

lucy*uống nc ngọt*: đúng ời mà tui tui đc thuê diễn chứ có thuê phụ j' âu.

erza*ăn bánh kem dâu*: chính xác.

jellal*ăn táo*: tự xử đề.

lisanna*ăn mì*: chuẩn ko cần chỉnh.

kai và akiko*sát khí*: ồ z à nếu ko phụ thì khỏi có tiền lương, khỏi có tiền ăn, khỏi có tiền đóng tiền nhà mấy tháng, khỏi có tiền ăn bánh kem dâu và khỏi có tiền đi chơi zì gia đình.

erza và natsu*chạy đi khiên đồ*: vì đồ ăn/bánh dâu tui sẽ lm' tất cả.

lucy*lôi thùng đồ cũ*: cố gắng lên lucy vì tiền tháng nhà chưa đóng hầy lm' tất cả.

lisanna* wăng sắp giấy cũ*: mún đc đi chơi pé li phải cố gắng.

kai*ngồi uống nc*: hà công nhận nc ngọt ngon thiệt và thoải mái ghê.

akiko*ngồi ăn chuối*: ừm đúng ời thoải mái ghê.

m.n: nè s ko phụ tui tui s ác z.

kai và akiko: ai bửu hồi này ko phụ chi nên zờ tự xử đề hay mún ko có tiền lương nhể.

m.n*tập trung dọn đồ*: vì tiền lương và vì ước mơ mình sẽ lm' tất cả.

40. Chap 40

“lucy đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại ở đây một mình?” Loke xách hành lý bước đến trước mặt Lucy ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi.

Giọng nói hần rất ôn nhu ẩn chứa đầy quan tâm làm trái tim Lucy đau đớn, nước mắt lại không ngừng rơi xuống. Nói cho cùng thì chỉ là giả bộ kiên cường mạnh mẽ, một khi gặp được người quan tâm đến mình tất cả mọi ủy khuất liền tuôn ra hết.

Lúc Loke nghe thấy Lucy nói cô ở cửa bệnh viện trung tâm liền biết sự việc nhất định có liên quan đến Natsu. Nhưng hần vẫn coi như không biết gì, mặc dù hận không thể lao thẳng vào tóm lấy Natsu hung hăng chất vấn một phen.

“Chúng ta về nhà được không?” Loke xoa xoa đầu cô lấy từ trong hành lý một cái khăn tay, cẩn thận lau nước mắt cho cô, “ban đêm gió mát Lucy cứ như vậy sẽ lạnh mất.”

“Về đâu?” Lucy đáng thương sụt sịt, mắt to đỏ hồng nước mắt từ lông mi dài lăn xuống, “Natsu không cần em nữa.” (natsu*lao vào*: ai ns ko cần z hủ lắm r’ akiko*ngăn*: trời ơi bênh tênh đê cha nội từ từ Lucy*kick*: đg diễn mà đằng hoàng chút đi natsu*u 1 cục*: hai)

“Anh ngại mình làm phiền, ngại mình quấy rầy anh làm việc, mình cũng không biết có thể đi nơi nào nhưng lại không dám về nhà, sợ Natsu nhìn mình không chút cảm tình càng sợ anh nói ra những lời lạnh nhạt.”

“Anh cần em.” Loke chậm rãi xoa khuôn mặt lạnh lẽo của cô, ngón tay nhẹ nhàng tỉ mỉ vuốt ve giống như muốn để đầu ngón tay vĩnh viễn ghi nhớ loại cảm giác này.

Hắn nhìn vào mắt Lucy ánh mắt ôn hòa mà kiên định, giống như mặt biển rực rỡ lúc ban trưa mạnh mẽ mà bao dung nhấn mạnh từng chữ “Theo anh về nhà, anh cần em.”

Lucy khóc thút thít, mặt hơi né đi tránh được ngón tay Loke chớp lông mi cúi đầu, “Cái gì... cái gì?”

Không khí xung quanh giống như ngưng trệ, Loke thu tay lại rũ mắt xuống che giấu tình cảm mãnh liệt của mình, lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục bộ dáng ôn hòa như bình thường, “không có gì, Lucy và Natsu cãi nhau sao?”

Nhận thấy thân thể Lucy nháy mắt cứng ngắc, hắn dừng một chút mới tiếp tục nói, “Đến nhà anh ở vài ngày được không? Natsu không hỏi lỗi thì không thêm để ý đến cậu ta!”

Lucy lắc đầu, “Phiền lắm.”

“Phiền thế nào.” Loke mỉm cười, “đi tới nhà bạn ngủ lại gọi là phiền sao? Nếu sau này anh nói không có chỗ ở muốn đến nhà em ở nhờ, chẳng lẽ em sẽ đuổi anh đi?”

Lucy cuống quýt xua tay, “không, em không có ý này... chỉ là.....”

“Được rồi.” Loke ngắt lời cô chỉ chỉ vali bên cạnh mình, “Anh vừa đi công tác về xuống máy bay là đi tìm em ngay, có thể hân hạnh mời em đến chỗ anh ở vài ngày không?” hắn mỉm cười dưới ánh đèn sáng rực, khuôn mặt vốn rất tuấn tú bỗng chốc thật chói mắt.

Lucy nhìn hắn, mơ mơ màng màng gật đầu, “Được.”

Nghe thấy cô đồng ý nét cười trên mặt Loke càng thêm sâu giống như viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng từng vòng lại từng vòng lan rộng ra, “Chúng ta về thôi.”

Lucy không biết làm sao, tự nhiên không dám nhìn mặt hắn cô dời ánh mắt, không đối diện với Lucy chân dùng sức một chút đứng lên, kết quả bởi vì ngồi lâu quá, chân đã tê rần kinh sợ kêu lên một tiếng tưởng ngã tới nơi rồi.

Loke thấy thế lập tức vươn tay kéo cô lại ôm cô vào trong lòng.

Sau lưng Lucy toát một trận mồ hôi lạnh vẫn còn hoảng sợ phục hồi lại tinh thần liền nhận ra tình trạng của mình và Loke trong lòng cô hoảng hốt, lập tức đẩy Loke ra cúi đầu ấp úng nói, “Chúng ta đi thôi.”

Trong ngực bỗng nhiên không còn đau, lòng cũng giống như khoảng không giống như bị một cái gì đó sắc nhọn xé toạc ra một lỗ hổng lớn, gió lạnh cứ vù vù thổi vào bên trong khiến cho cả người hắn đều lạnh lẽo. Loke rũ mắt xuống trong mắt chợt lóe tia u tối nhưng chỉ chốc lát đã giấu kín dưới mặt nạ ôn hòa kia.

Lucy ở ngoài trời gió lạnh một thời gian dài như vậy lúc đến nhà Loke mặt đã đỏ ửng lên vừa căng vừa nóng, đầu cũng đau.

Loke sờ trán cô, xem nhiệt độ tuy rằng không phát sốt nhưng cũng có dấu hiệu bị cảm, liền tìm hai viên thuốc cảm bảo cô uống lại chuẩn bị nước ấm cho cô thoải mái tắm rửa, xong mới để cô đi ngủ.

“không thoải mái thì gọi anh, không được chịu đựng một mình biết không?” Loke kéo chăn bông thật dày lên người Lucy bọc cô lại chỉ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn dạn dò nói.

“đã biết.” Lucy chớp chớp mắt miễn cưỡng nhìn Loke cười, “Ngại quá, làm phiền anh rồi.”

“Sao lại khách sáo như vậy.” Loke đưa tay tắt đèn đầu giường dịu dàng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên ngủ một giấc ngày mai còn phải đi làm.”

Lucy gật đầu nghe lời nhắm hai mắt lại. Loke thấy thế cũng không lưu lại lâu, nhẹ nhàng bước chân ra ngoài.

Natsu về nhà thì đã sắp mười một giờ, anh vốn tưởng rằng bây giờ Lucy đã về rồi không ngờ vẫn không thấy người đâu.

Lúc này Natsu cũng sốt ruột, “Lucy Heartfilia ngốc nghếch nếu bị người ta lừa bị khi dễ thì làm sao bây giờ?” Lo lắng vẫn ẩn núp ở trong lòng nháy mắt phá vỡ bật ra ngoài làm trái tim anh đau đớn vô cùng.

Natsu cầm lấy chìa khóa lao ra cửa, một chiếc giày cũng quên đổi một bên giày da một bên dép lê liền lên xe chạy thẳng đến chỗ mẹ mình.

Bà Lena thấy con nửa đêm bỗng nhiên về nhà cực kỳ kinh ngạc vừa định hỏi anh có việc gì gấp, điện thoại trên bàn đã bị anh chụp lấy lập tức hấp tấp chạy ra khỏi phòng.

“Làm loạn gì vậy? Chẳng lẽ là cãi nhau với Lucy”. bà Lena nhướn mày nhẹ nhàng đi theo sau Natsu nghe lên.

Điện thoại vang lên vài tiếng đã được nhận, Natsu thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm giọng hỏi, “Em đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?”

Bên kia ngừng vài giây rồi mới vang lên giọng nam quen thuộc, “Natsu? Lucy còn đang ở trên giường tôi.”

Hô hấp Natsu cứng lại, tâm cơ rút sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, “Loke không phải chuyện cười đâu.”

“Tôi không có bản lĩnh nói giỡn với cậu.” Đầu dây bên kia, Loke khẽ cười một tiếng, “Cậu có chuyện gì thì nói đi.”

Mặt mày Natsu lạnh như băng gần từng tiếng giống như rít ra khỏi răng, “Để Lucy nghe điện thoại!”

“Lucy đã quá mệt đang ngủ.” Loke giả vờ ngáp một cái giọng nói lười biếng, “Cậu có gì thì nói với tôi nhưng mà cậu phải nhanh lên, hôm nay tôi cũng mất nhiều sức lắm mệt chết được.”

Ánh mắt Natsu chỉ một thoáng trở nên vô cùng lạnh lẽo, thái dương cũng nổi gân xanh giật giật dữ dội, cơ trên mặt bởi vì nổi giận mà vằn vện dưới ngọn đèn giống như ma quỷ, năm ngón tay nắm chặt điện thoại giống như muốn đem cái khối kim loại kia nắm đến thay hình đổi dạng, “Hai người đang ở đâu?”

“Đương nhiên là ở nhà tôi.” Loke gạt gạt tóc trên trán, mở mì ăn liền trên bàn ra hít hà vài hơi đầy hưởng thụ rồi tiếp tục nói, “Cậu muốn tới sao? Kết quả cũng vậy thôi, Lu.....”

Hắn nói còn chưa nói xong điện thoại bên kia đã tút tút, Loke nhún vai quần mấy sợi mì bỏ vào miệng ăn vài miếng liền “bịch” một tiếng đem cái đĩa ném vào thùng rác, “mì này đắng như vậy, ăn thế nào được.”

Loke ngồi trên sofa mới được năm phút, chợt nghe thấy tiếng đập cửa “rầm rầm”: “Đến rất nhanh”, Loke chậm rãi mở cửa, cao thấp đánh giá Natsu một phen thấy giày anh chiếc nọ chiếc kia bộ dáng thật thảm hại cười nhạt nói, “không nhìn không để ý còn tưởng cậu bị cướp.”

Natsu đối với lời nói của hắn mắt điếc tai ngơ, nhắc chân bước thẳng đến phòng chủ nhà không khí xung quanh lạnh đến nỗi muốn ngưng tụ.

Ai ngờ anh vừa nắm lấy cửa đã bị Loke từ phía sau túm lại. Hắn lạnh lùng nhìn Natsu tươi cười trên mặt đã biến mất không còn dấu vết, “không được âm ỉ cô ấy đang ngủ.”

Natsu thô bạo trên người gần như không áp chế được, “Buông ra!”

“Tôi nói không được làm phiền cô ấy!” Ánh mắt Loke u ám cầm lấy tay Natsu đã nổi gân xanh gần như có thể nhìn thấy mạch máu ở bên trong, hơi thở hắn có chút ồ ồ huyết thái dương giật giật, mặt nạ ôn hòa trong khoảnh khắc liền gỡ xuống, “Tôi không cho cậu làm phiền cô ấy!”

Natsu hít sâu một hơi biết cảm xúc Loke lại không khống chế được. Anh quay đầu lại mặt lạnh như băng, “Cậu muốn như thế nào?”

“cô ấy sẽ không theo cậu trở về, cậu hết hy vọng đi.” Loke không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên mỉm cười kết hợp với vẻ mặt âm trầm, nhìn cực kỳ kinh khủng, “Về sau Lucy sẽ ở chỗ này của tôi.”

“Loke Spirit.” Ánh mắt Natsu đột nhiên sắc bén giống như ngay cả không khí xung quanh cũng đều bị tia mắt này cắt thành từng mảnh, “Vì sao cô ấy lại ở đây?”

“Cậu muốn biết?” Khóe môi Loke khẽ nhếch giống như một đứa trẻ cố chấp, “Tôi không nói cho cậu biết!”

Cho dù Natsu muốn nhẫn nhịn cậu ta nhưng lúc này tâm trạng cũng có chút không khống chế được. Anh nắm chặt hai tay ánh mắt gắt gao đối chọi với mắt Loke, “Tôi hỏi lại lần nữa cậu.....”

Nói còn chưa hết chỉ nghe cửa rang rắc một tiếng, Natsu quay đầu lại đã thấy Lucy đứng ở cạnh cửa bình tĩnh nhìn anh.

“Lucy sao em lại đi ra? không ngủ được à?” Loke vội vàng đi tới chặn ánh mắt Lucy nhìn về Natsu.

Lucy lắc đầu, nhẹ giọng nói: “À chỉ hơi khó ngủ.”

Loke nghe vậy trong lòng trầm xuống, “thuốc cảm kia có chứa thành phần thuốc ngủ uống vào sẽ làm cho người ta rất buồn ngủ nhưng mà cô lại nói cô không ngủ được, nếu không phải tâm sự quá nặng nề, làm sao lại như vậy?”

“Theo anh về nhà.” Natsu đẩy Loke ra trực tiếp đi đến trước mặt Lucy trầm giọng nói với cô, “đã trễ thế này còn ở bên ngoài thì ra cái gì!”

Lucy nghe vậy ngẩng đầu lên ánh mắt hai người chạm nhau, Natsu đột nhiên lui về phía sau trái tim như muốn ngừng đập.

“Ánh mắt Lucy nhìn mình lạnh nhạt mà xa lạ, lạnh lẽo giống như bão tuyết vậy, hờ hững chẳng quan tâm. Mình đứng ở trước mặt cô nhưng mà lại giống như khí loãng, không hề có cảm giác tồn tại.”

”trong mắt Lucy không có mình, một chút cũng không sao?”

Lòng ngực Natsu cực kỳ khó chịu trong hô hấp dường như cũng mang theo mùi máu tươi, “Lucy theo anh về nhà.”

“Em không về.” Lucy cúi đầu mười ngón chân cũng gắt gao co lại, “Mấy ngày tới em sẽ đi tìm phòng năm sau sẽ chuyển đi.”

“Em đang nói cái gì?” Natsu túm chặt cổ tay Loke định kéo cô ra khỏi cửa, “Trở về! Lập tức! Ngay lập tức!”

Lúc này, trái tim và sự đau đớn của Natsu cũng như muốn chạy đua, muốn chạy thật nhanh không cho nỗi đau vượt qua. Anh không biết chính mình đang nói cái gì, làm cái gì, chỉ muốn quên đi nỗi đau xé lòng này.

“Em nói nghiêm túc.” Đôi mắt Lucy phủ kín một tầng hơi nước, cô không phản kháng động tác thô bạo của anh, ngoan ngoãn để anh túm đi giọng nói không cao nhưng vô cùng kiên định, “đã làm phiền anh nhiều ngày như vậy...” cô hít một hơi ánh mắt đỏ ửng, “Bác sĩ Dragneel về sau anh phải tự học nấu cơm, dạ dày anh không tốt phải ăn cơm đúng giờ, em.....”

“Đủ rồi!” Natsu ngắt lời cô, thanh âm lạnh lẽo như kết một tầng băng, “Em sẽ không đi đâu hết! Em là bạn gái của anh đương nhiên phải ở nhà của anh! Anh không cho phép em đi!”

“Em không phải là bạn gái của anh.” Lucy lắc đầu, lòng chua xót, “Em chỉ đóng giả diễn cho mẹ anh xem mà thôi bây giờ em không làm nữa.” cô cố gắng nhìn xuống nước mắt đang cuộn trào, “Bác sĩ Dragneel..... anh..... buông tha em đi.”

Trg phòng kai~

akiko*nằm giường*: ê kai tối nay ngủ chg zì pà ngen lâu ùi tui zì pà chưa ngủ chg phòng zì lại ccx lâu ùi chưa tâm sự chuyện zz của cn gái chúng mình.(> v <)>

kai*đá aki*: thui đê má lớn già đầu r' y như cn nít, tâm sự đờ, ngủ chg đờ.

akiko*té xg giường*: lm' j' ghê z hay má sợ tối ngủ tui đá pà xg giường nên pà ngủ ko đc chứ zề.

kai: ê s nhớ dai z chuyện đó wa lâu ùi mà.

akiko: có pà ms nhớ dai từ lúc tui đá pà xg giường là ngày n' gặp mặt pà cái là pà ns “mốt ngủ riêng phòng đi tui ko mún ê mông âu” “rút kinh nghiệm ko cho pà ngủ chg nữa” “miễn bàn”,....

wendy: ko ngờ kai-san lại là ng' nhớ dai như z.

mira: tính khen kai mà chắc rút lại lời ns wá.

natsu: ăn ở s cho pị z đó.

lucy: kai ưi tha cho lu nha lu ko dám đụng đồ của kai nữa âu.

kai*khóc*: s ai cx hủ lằm z cn aki ns bậy mà *way wa* loke ns j' đi chứ.

loke*giả ngu*: bít ns j' zờ nhể.

kai*khóc òa*: mấy ng' s ai cx tin aki hết z tui vô tội mà.

akiko*suy nghĩ*: đáng đời ai bủ hôm wa dám quyt nợ chuy chi zờ thì ráng mà chịu kakakaka.

41. Chap 41

akiko: cho aki gomen tại vì hôm wa tính đăng thêm chap ms nhg mà trg từ điển của aki là “lười wá ngày mai lm' típ” nên aki đã theo chủ nghĩa đó mà vươn tới và cái tấm hình ở trên đáng lí là chỉ có lucy, natsu và loke nhg kìm ko ra nên lấy đỡ và....

kai*ngồi uống nc*: má ơi má s lúc n' má thông báo hay xl j' cx ns dài dg' z mốt tóm gọn bót đi.

akiko*cầm xấp giấy*: cái nỳ là ngăn r' đó chứ kiu tui lí giải ra là cả năm cx chưa xg nha.

kai*sặc*: khụ khụ má kể nhieu wá zờ nhân vật chính ngủ say như chết r' s kiu dậy diễn típ.

akiko*hoảng*: hã? chết òi zờ lm' s *tát từng ng'* 3 ng' kia dậy mau sắp vô truyện òi dậy.

lucy, natsu và loke*nửa tỉnh nửa mơ*: ừ ừ bít r' chg' n' pà aki/yume tưng kinh xg r' kiu.

akiko*sát khí + đánh*: dậy mau ko dậy tui cho xung phi cước liền.

lucy, natsu và loke*cục u + tỉnh dậy*: dạ em dậy ùi. (TT^TT)

kai*nghe*: bít hành hạ ng' khác ghê chắc mốt ko chọc nó nữa. (=.=')

“Đừng làm loạn nữa.” Đôi mắt Natsu hơi híp lại, yết hầu nhấp nhô lên xuống gắt gao túm cánh tay cô không buông cổ chấp không nghe lời của cô, “Đừng loạn nữa theo anh về nhà.”

“Bác sĩ Dragneel...” Lucy hít một hơi, trong giọng nói mang theo chút ghen ngào, “Em sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài, cảm ơn anh trước kia đã quan tâm.”

“lucy sẽ không theo cậu trở về.” Ngay lúc này, loke bỗng nhiên đi tới mở bàn tay natsu ra, kéo lucy đến bên cạnh mình trên mặt tràn ngập ý cười ấm áp vô cùng thân thiết xoa xoa đầu lucy, “Cậu không nên ép cô ấy.”

Ánh mắt natsu lạnh đến thấu xương ghim chặt trên người loke, anh đẩy mắt kính áp chế lửa giận ngập trời trong lòng chuyển hướng sang lucy, “Vì sao không quay về?” anh dừng một chút ngữ khí thoảng hòa hoãn, “Nếu là vì anh đột nhiên rời đi trước thì anh xin lỗi bệnh viện quả thật có việc gấp và lúc đó anh có ghi tờ giấy nhỏ đặt trên bàn mà em không thấy sao?”(akiko*cười sảng sặc*: miệng má dính mực kìa kai*chùi miệng*: cái wái j' đy dg' giấy n' ghi thư ko dg' đi lấy khăn giấy ghi z natsu*gãi đầu*: tại gấp wá nên lấy đại)

“Mình lúc trước luôn luôn kiêu ngạo, cũng không cam chịu cúi đầu mặc dù khi ở Magnolia bị mấy thanh niên con nhà quyền quý gây khó dễ cũng chưa từng khom lưng khuất phục....”

”Mình là Natsu Dragneel là sinh viên được yêu quý nhất trong lòng các giáo sư, đứa con ưu tú trong lòng mẹ, lưu học sinh luôn ngẩng cao đầu nhìn lên, hạng mục thực nghiệm của các giáo sư Hiraku chỉ có một mình mình là tân sinh viên được tham dự. Bất luận là đi đến đâu cũng đều có vô số ánh mắt hâm mộ và ca ngợi nhìn mình.’, natsu thả lỏng tay, “không cần xin lỗi cũng không cần lấy lòng phụ nữ, mình chỉ cần một ánh mắt, một cái ám chỉ thì sẽ có hàng loạt phụ nữ tự động đưa tới cửa.” (kai: má đg ghi thành tích cho thánh nat à đg kể chuyện kia s thành cái này òi akiko: từ từ r’ bít zì lại cho thánh nat tự sướng chút natsu*cười*: hahaha ko ngờ mình tài giỏi tới z hahaha)

”Nhưng mà bây giờ, mình lại dẹp bỏ hoàn toàn con người kiêu ngạo kia giống như tất cả đàn ông trên thế giới này đối với người trong lòng mình ăn nói nhẹ nhàng khẩn cầu, hy vọng cô ấy có thể thu hồi quyết định.”

Lucy rũ mắt xuống, lông mi dài rậm chặn lại tầm mắt của anh nhìn vào mắt cô, “thì ra là như vậy, bệnh viện anh có việc gấp. Bệnh nhân mới là quan trọng nhất, mình biết nhưng vì sao không nói cho mình biết mà phải ghi giấy chứ?”

“mình có thể không để ý sau tối đêm đó anh để mình lại một mình lấy việc của bệnh viện làm trọng nhưng ít nhất thái độ đối với mình quan tâm một chút, nói cho mình biết anh đi đâu và lúc mình không cẩn thận xông vào văn phòng anh, chỉ cần nhẹ nhàng một chút đừng lớn tiếng quát mình như vậy....” (kai*xông vào*: đầu óc có vấn đề à lúc đó là ko bít mà erza*ngăn*: nè em có đóng trg đó áu mà ghê z nhìn nat đi bình tĩnh ghê chưa natsu: tính xông vào mà kai đi trc nên ko lm’ erza: coi như chưa ns j’ đi =.)

”mình cũng là được ba che chở mà lớn lên cũng cần người ta thương yêu cho nên anh cũng không nên lớn tiếng với mình” (akiko: tự suy nghĩ ik lười suy nghĩ wá)

“Thực xin lỗi, bác sĩ Dragneel....” lucy lắc lắc đầu, “không phải anh sai, chỉ là.... chỉ là em không muốn làm phiền anh nữa.”

Giọng nói của cô không lớn nhưng lại gần từng tiếng giống như răng nanh đã thú, hung ác xé mở cả người anh đầy máu thịt, phanh ra trái tim máu chảy đầm đìa.

Natsu trầm mặc một lúc bỗng nhiên mở miệng lạnh lùng nói, “Được lắm nhưng mà ít nhất trước tiên phải về đem đồ của em thu dọn đi.”

Thân mình Lucy cứng đờ khê gật đầu, “Được... em sẽ về.” Sức lực trong thân thể giống như bị cái gì đó nháy mắt hút hết cả người mất đi sự chống đỡ, Lucy cắn răng bước tới sờ pha cầm lấy áo khoác của mình nhưng tay run run ngay cả khóa cũng không kéo nổi.

Natsu thấy thế đi qua nghiêm mặt đẩy tay cô ra kéo cái khóa lên đến hết mức, bao chặt cổ cô lại rồi chụp cái mũ lông thỏ vào đầu cô, rồi cục đem cô che kín mít lúc này mới nắm chặt lấy tay cô kéo ra ngoài.

“lucy không phải em đồng ý ở chỗ anh trong vài ngày sao?” Loke ngăn trước mặt natsu không cho anh đi trên mặt tuy rằng còn mang theo ý cười nhưng ánh mắt đã trầm xuống rồi.

“Thực xin lỗi Loke.” lucy cắn môi cúi đầu nhỏ giọng nói, “Em đến chỗ bác sĩ Dragneel dọn dẹp một chút, về sau... về sau nếu có cơ hội em lại đến.”

Loke bình tĩnh nhìn cô khước miệng cười nhẹ, thanh âm không lớn nhưng lại tỏ ra một chút tủi thân, “Nhưng rõ ràng chúng ta đâu có nói thế.”

“Loke đủ rồi.” Sắc mặt Natsu khó coi nhìn lướt qua Lucy đang khó xử trầm giọng nói, “một vừa hai phải thôi.”

Loke mở miệng đang định nói cái gì thì chuông di động Lucy bỗng nhiên vang lên, vừa đúng lúc phá vỡ sự giằng co của bọn họ.

Cô lấy điện thoại ra là số lạ, nhúu mày nhưng vẫn nghe, “Xin chào?”

“Lucy à là đi bisca này, ba con nhập viện rồi!”

Đầu Lucy ong một tiếng, trước mắt tối sầm môi run run, nói chuyện cũng không lưu loát, “Ba.... ba.... con..... làm sao vậy?”

“Ài, con đừng lo sợ cũng không có chuyện gì. Chỉ là lúc cùng chúng ta chiến thật viên bỗng nhiên bị phỏng dầu té xỉu. Ba con lại ngang bướng không cho chúng ta nói cho con biết còn muốn bảo con tét âm lịch không phải về, sao lại thế được! Lucy nghe lời dì đừng để ý đến ba con, tét âm lịch cứ về nha! Thím và chú Alzack của con buổi chiều từ bệnh viện về suy nghĩ mãi, vẫn cảm thấy nên nói cho con một tiếng.”

Lucy biết thân thể ba cô không xảy ra vấn đề gì, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm nhưng là vẫn không nhin được lo lắng, “Dì Bisca, ba con ở bệnh viện nào phòng số bao nhiêu?”

“Ở ngay bệnh viện quê mình thôi làm gì có phòng riêng! Nhưng mà không phải con định về đây chứ?”

Lucy “dạ” một tiếng rồi nói, “dì bisca cảm ơn thím đã nói cho con biết, con sẽ về ngay.” nói xong liền ngắt điện thoại đang định chạy ra ngoài cửa.

”Bị phỏng dầu sôi chứ không phải là phỏng nước nóng nhất định là rất nghiêm trọng nên ba mới phải đi bệnh viện, mình phải lập tức trở về xem sao!”

Ai ngờ vừa quay người đi đã bị Natsu kéo lại, Lucy vừa định giật tay anh ra, chợt nghe thấy anh nói, “Anh đưa em đi đã trễ thế này không có xe.”

Lucy vốn không muốn để anh đưa đi nhưng cũng biết chỗ này khá vắng vẻ, lúc này không chắc là có xe đành phải gật đầu.

Loke thấy thế vội vàng mặc áo khoác vào, “Tôi cũng đi.”

Natsu liếc mắt nhìn hần lạnh lùng bỏ lại một câu, “Tùy cậu.” liền nhanh chân đuổi theo Lucy đang vội vàng chạy xuống.

Bệnh viện quê Lucy quả thật vô cùng đơn sơ, nói là bệnh viện thật ra cũng không khác phòng khám là mấy, bên trong phòng bệnh chỉ có mười mấy cái giường mắc kệ dạng bệnh nhân gì đều xếp cùng một chỗ, đủ loại tiếng rên đau đớn không dứt bên tai.

Lucy đẩy cửa ra liếc mắt một cái liền thấy ba cô đang nằm trên một cái giường phía trong đang ngủ say. Thấy sắc mặt ba cô như thường, lúc này mới thoáng yên tâm nhẹ nhàng bước chân qua.

“Chỗ chân ba Lucy bị phỏng được băng bó chặt kín, căn bản nhìn không ra tình trạng vết thương”, Natsu quan sát ông một hồi, không tự giác nhíu mày nói một tiếng với Lucy rồi đi tìm bác sĩ của bệnh viện, chính bởi vì anh là bác sĩ cho nên đối với vấn đề người bệnh đặc biệt nhạy cảm, “mình cảm thấy ba Lucy có gì đó không bình thường, cả người quá mức gầy yếu quan trọng nhất là, vì sao lại vô duyên vô cớ ngất xỉu?”

Natsu dạo qua một vòng bệnh viện chỉ thấy có ba bốn bác sĩ đều mặc áo blu trắng ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn phát ra những tràng cười chói tai.

“Bệnh nhân bị phỏng kia là ai phụ trách? Tôi muốn hỏi thăm tình hình một chút.” Giọng nói Natsu trong trẻo nhưng lạnh lùng cắt ngang đám bác sĩ đang cười đùa.

Có lẽ là từ trước đến nay chưa thấy qua người nhà bệnh nhân nào như Natsu, mấy bác sĩ nhìn nhau một hồi, sau đó mới có một người đàn ông trung niên uể oải đi tới chỗ Natsu hất cằm, “Là tôi, anh muốn hỏi cái gì nói nhanh lên tôi còn đang vội đây!”

Mặt mày Natsu lạnh như băng, ánh mắt thâm trầm giống như đại dương, “từ trước đến nay mình làm việc vô cùng nghiêm túc, khó chấp nhận nhất chính là những người đang làm việc mà lơ là vô trách nhiệm như vậy, hơn nữa những người này lại là bác sĩ chỉ không cẩn thận một chút thì trả giá chính là một thậm chí mấy mạng người.”

Nhưng anh vẫn nhin cơn tức giận trong lòng, “nơi này là bệnh viện quê không phải bệnh viện trung tâm, mình không ngại thơ đến đến mức sẽ tiến lên ân cần dạy bảo họ một phen khiến những người này từ nay về sau sẽ thay đổi hoàn toàn.”

“Ông ấy làm kiểm tra thể nào tất cả các chỉ tiêu có phải đều bình thường không?”

“Cậu bị bệnh à?” Bác sĩ trung niên kia ánh mắt như là đang nhìn quái vật hướng về Natsu, “đã nói là bị phỏng thì còn muốn kiểm tra gì nữa?” nói xong, ông ta cũng không thèm để ý tới Natsu nữa, trực tiếp quay đầu lại tiếp tục gia nhập vào hội bác sĩ tán chuyện với nhau.

Natsu hít một hơi thật sâu, tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại. “Cái gì cũng không nói, mình phải nói cho cô ngốc kia, ba cô phải lập tức chuyển viện mình sẽ tự mình làm kiểm tra cho ông!”

Ông Jude nhập viện buổi chiều, buổi tối liền mua một hộp cơm năm đồng găng mà ăn nhưng mà chỉ được một nửa còn lại ném vào thùng rác đầu giường tản ra đầy mùi dầu mỡ.

Lucy thấy thế liền ngồi xổm xuống đưa tay cầm lấy túi plastic trong thùng rác định đem ra ngoài vứt. Ai ngờ tiếng plastic soạt soạt lại làm ba cô thức giấc.

Ông Jude luôn ngủ không sâu nhất là trong phòng bệnh này còn có đủ mọi tiếng bệnh nhân kêu rên, ông càng không thể ngủ say. Ai ngờ, ông vừa mở mắt đã thấy con gái mình đang ngồi xổm ở đầu giường.

“Lucy?” ông Jude không dám tin kêu một tiếng gần như nghĩ mình nằm mơ.

“Ba, ba tỉnh rồi à?” Lucy vui mừng nhảy dựng lên, vội vàng đi đến trước mắt ba cô, “Ba sao lại không cẩn thận như vậy, sao lại để bị phỏng có đau không?” nói xong, cô bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc giọng đối với ba cô, “Còn nữa, sao buổi tối lại ăn cơm như vậy dạ dày ba khó chịu à?”

Ông Jude nghe con gái nhà mình liên tục lải nhải một tràng dài, cả đám vấn đề cứ theo cái miệng nhỏ nhắn kia mà tuôn ra liền dứt khoát không trả lời cái nào, ông ủ rũ, ánh mắt quét quét vừa lúc nhìn thấy Loke bên cạnh đang mỉm cười, ông Jude chuyển hướng sang Lucy, “Trông khá nhanh nhẹn đấy.”

Lucy ngốc nghếch chưa hiểu rõ, “Ba, ba nói gì?”

“Đối tượng của con.” ông Jude đẩy con gái đang bám dính ở ngực mình ra, tỉ mỉ cao thấp đánh giá Loke một phen trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, “Tiểu tử này không tệ.”

Natsu vừa mới đẩy cửa vào, chợt nghe thấy những lời này của ông Jude lập tức hiểu được, ông Jude tưởng Loke là bạn trai Lucy, anh đẩy kính mắt bước vài bước đi đến trước mặt ông Jude lạnh lùng nói, “Bạn trai cô ấy là con.”

Ông Jude sửng sốt lập tức nhìn Lucy bộ dáng kia giống như đang hỏi, “rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lucy cắn môi, “mình đã nói rõ ràng với Natsu là mình không muốn tiếp tục giả làm bạn gái anh nhưng mà mấy hôm trước mình còn cùng ba nói qua tết âm lịch sẽ dẫn bạn trai về nhà. Vậy rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ?”

Natsu thấy bộ dáng này của cô, làm sao không biết cô đang suy nghĩ cái gì, sao có thể cho cô cơ hội phủ nhận, vội vàng tiến lên một bước kéo tay Lucy ở góc độ ông Jude không nhìn thấy ra sức nắm chặt để cảnh báo. Lúc này mới nhìn về ông Jude nói, “Ba, con là bạn trai Lucy, Natsu Dragneel.”

Ông Jude bị anh kêu một tiếng “ba”, nửa ngày cũng chưa hồi lại tinh thần lúc phản ứng kịp lập tức lên tiếng nói, “Ai là ba cậu đừng nhận bừa!”

Natsu cũng không để ý lấy điện thoại ra xem thời gian nói, “Lucy em thu dọn đồ đạc cho ba một chút lập tức chuyển viện.”

Lúc Lucy nghe ba cô ở bệnh viện quê không chịu chuyển viện như vậy, tức thì cảm kích nhìn thoáng qua ông Jude nhanh chóng thu xếp đồ dùng này nọ trên giường ba cô rồi đỡ ông đứng lên.

Ai ngờ ông Jude phớt lờ, ông trừng mắt làm thế nào cũng không chịu đứng lên quay sang Natsu quát, “Cậu nghĩ tôi tàn tật chắc? Bị một chút bệnh mà phải chuyển viện? Chẳng lẽ ngay cả nơi này cũng không chữa được!” Bàn tay to dài đầy vết chai của ông Jude vỗ một phát thật mạnh lên giường lửa đạn nhất thời lại chuyển sang Lucy, “Còn chưa gả đi đâu tay đã vươn ra ngoài rồi! Tiểu tử này cho con uống thuốc mê gì rồi! Ba nói cho con biết cậu ta còn không bằng tiểu tử kia” Ông chỉ chỉ Loke nói, “thật không thua kém!”

Sắc mặt Natsu nhất thời cứng đờ, kỳ thật từ lúc vào cửa, trong lòng anh đã bồn chồn. Tuy rằng cô ngốc kia cùng anh giận dỗi, đây cũng không phải chính thức gặp mặt người lớn nhưng mà anh vẫn khẩn trương. May mắn mặt anh luôn luôn lạnh như băng nên lúc này không thể hiện ra ngoài chút nào.

Nhưng lời nói của ông Jude lại làm cho anh cảm thấy có nguy cơ thật lớn, trong đầu Natsu nhất thời cũng chỉ còn lại một suy nghĩ, "Ba Lucy không thích mình! Thích Loke!" (akiko : ăn ở s cho pị z natsu: s ác z TT^TT)

So với việc Natsu lo lắng không yên, Loke lúc này thực sự vui vẻ ra mặt, hần đi lên trước vỗ vỗ bả vai Natsu, "Natsu nghe lời người lớn đi."

Natsu liếc mắt nhìn hần một cái nói khê vào tai hần, "đừng làm loạn", liền ngẩng đầu đón nhận ánh mắt ông Jude, "Mẹ con nghe nói ba nằm viện cũng rất lo lắng, trước khi đi bà còn dặn con nhất định phải mời ba trước năm mới đến thành phố A một lần để nói chuyện của con và Lucy."

Natsu mặt không đổi sắc nói dối, "Vừa lúc nhân cơ hội này đưa ba tới thành phố A."

Nghe thấy anh nói như vậy, ông Jude cũng có chút dao động."dù sao đây cũng là con gái cưng của mình, lần đầu tiên nói chuyện yêu đương tất nhiên phải đi gặp cha mẹ bên nhà trai, xem gia cảnh cậu ta thế nào rồi đánh giá xem hai đứa rốt cuộc có hợp nhau hay không."

"Nhưng mà tiểu tử này sao không nói trước, cái gì mà chuyển viện cứ nói thẳng mời mình đi thành phố A không phải là được sao!"

Lucy thấy sắc mặt ba cô buông lỏng trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi giúp ông ngồi dậy đi giày vào, "Ba, Natsu là bác sĩ để anh ấy kiểm tra chân cho ba."

Từ điện thoại ông Jude đã sớm biết nghề nghiệp của Natsu nên cũng không kinh ngạc chỉ khê gật đầu nhưng kiên quyết nói, "Có thể đến thành phố A nhưng ba không đi bệnh viện kiểm tra."

"Ba!" Lucy giậm chân còn muốn nhõng nhẽo thuyết phục đã bị Natsu cắt ngang, "Ba đã bị phỏng cấp độ ba, nếu điều trị chậm trễ hoặc là điều trị không đúng cách rất có thể sẽ bị hoại tử chân." nói tới đây, anh dừng dừng đẩy gọng kính trên mũi, "Đến lúc đó khả năng sẽ phải cắt, ba...."

Lucy vừa nghe anh nói phải cắt, lập tức bị dọa nước mắt xoạch xoạch rơi xuống ôm chặt lấy ông Jude giống như bánh chưng, ông Jude thấy thế bực bội phát phát tay, "đi thì đi! Lucy Heartfilia con lau sạch nước mắt cho ba! Khóc cái gì ba còn chưa chết đâu!"

Ông Jude rốt cuộc đồng ý phối hợp, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Natsu đỡ ông Jude vào xe để Loke lái xe thẳng đến bệnh viện trung tâm. Lúc này Loke lại rất im lặng, cái gì cũng không nói, cẩn thận lái xe để Natsu ở phía sau hỏi thăm bệnh tình ông Jude.

Lúc bọn họ đến bệnh viện trung tâm đã gần nửa đêm, ông Jude rốt cuộc là già rồi, không thể thức đêm ngồi trên xe cũng đã mệt mỏi. Natsu thấy thế, vừa đến bệnh viện liền sắp xếp cho ông một phòng riêng tự mình xử lý vết phỏng của ông Jude một lần, lấy máu chụp CT toàn thân xong rồi để ông đi ngủ.

Natsu cũng muốn Lucy đi ngủ nhưng thấy Lucy lo lắng cho ba cô, nhất định phải đợi cho được kết quả kiểm tra, Natsu bất đắc dĩ đành đưa chìa khóa văn phòng mình cho cô, bảo cô vào trong đó ngồi mình thì lại tiếp tục bận rộn đi tới phòng xét nghiệm máu.

Lucy ngơ ngác nhìn bóng dáng anh vội vã rời đi, cúi đầu nhìn di động, "đã hơn mười hai giờ đêm, anh lại không hề oán hận một câu giúp ba mình làm kiểm tra."

Trong lòng bỗng nhiên vô cùng ấm áp vui vẻ gần như quên đi những lời nói lạnh nhạt vô tình của anh khi đó.

"Bác sĩ Dragneel thật là người tốt", Lucy yên lòng cúi đầu, đôi mắt to long lanh nước mắt không biết là cảm động hay là nghĩ tới điều gì khác.

Kết quả kiểm tra rất lâu mới có, một mình Lucy ngồi ở văn phòng của Natsu cứ lo lắng không yên, thỉnh thoảng lại bật di động xem thời gian đáng tiếc Natsu vẫn chưa trở về.

Lúc ở nhà Loke, Lucy đã uống chút thuốc, lúc này cô chỉ có một mình tác dụng của thuốc lại đột nhiên phát huy, Lucy mê man dựa người vào trên ghế lớn, dặn lòng không thể ngủ phải đợi Natsu về lại không ngăn được cơn buồn ngủ cứ ập tới, chỉ chốc lát liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Natsu cố gắng làm nhanh nhưng cũng phải đến hai giờ mới kéo tấm thân mệt mỏi về văn phòng, sắc mặt hẳn cũng không tốt, đầy mắt đầy tơ máu một phần là vì thời gian dài mệt nhọc mà không được nghỉ ngơi mà phần khác là bởi vì kết quả kiểm tra của ông Jude.

“Lucy dậy... dậy mau.” Natsu khẽ lay Lucy đánh thức cô đang ngủ mơ.

Lucy dụi dụi mắt nhìn thấy Natsu lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, “Kết quả kiểm tra của ba em thế nào? Có vấn đề gì không?”

Natsu buông phim chụp Xquang và giấy tờ trong tay kéo Lucy vào trong lòng nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy của cô trong lòng đau xót, “Lucy... dạ dày ba em có khối u.”

Khuôn mặt Lucy nháy mắt trắng bệch không một chút huyết sắc, Natsu có thể cảm giác rất rõ ràng, cả người cô đang phát run. Anh thở dài ôm chặt lấy thân thể mềm nhũn gần như không chống đỡ được của cô cuối cùng nuốt xuống mấy chữ còn lại, “rất có thể là... sẽ chết nếu như không điều trị sớm.”

(hết òi.....
đứa n' tin thì pị troll đấy)

42. Chap 42

cho aki xl rất nhìu vì hôm tuần trc là nhà trường tổ chức đi chơi nên ko lm' đc và tới ngày mai thì cn chuột pị hư nên aki đã năn nỉ pama mỗi cả miệng và mắt mấy ngày pama ms chịu đồng ý mua cn chuột khác và mina có thể thông cảm mà đúng ko, thui vô truyện!

”Kết quả chụp CT toàn thân cho thấy trong dạ dày ba lucy có một cái bóng mờ, ước chừng khoảng 7-8 cm’’, Natsu cảm tờ xét nghiệm của ông Jude đọc kết quả, ”kết quả phát hiện toàn bộ sáu dấu hiệu khối u đều cao, không thể nghi ngờ đó là khối u. Nếu là u lành, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì nhưng nếu là u ác, thì đó chính là ung thư dạ dày.”

“Hầu hết các khối u dạ dày đều là ác tính, hướng chỉ theo kích thước khối u thì khả năng lành tính là rất nhỏ... rất nhỏ, nhỏ đến... căn bản không có khả năng.”

Lucy chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, giống như bị một chậu nước đá dội xuống, từ đầu đến chân đều lạnh, đầu choáng váng từng cơn trước mắt đều tối đen. “Làm sao có thể như vậy? Khối u ư, u bên trong dạ dày, nó là một khái niệm hoàn toàn khác so với u ở ngực mình.”

”tuy mình biết thân thể ba vẫn không tốt, bởi vậy nên mình mới liều mạng kiếm tiền muốn tiết kiệm tiền đưa ba đi bệnh viện lớn kiểm tra, sau đó chữa khỏi hoàn toàn bệnh tật trên người để có luôn khỏe mạnh sống cùng mình....”

“mình ảo tưởng chờ đến khi mình đủ tiền, những đau yếu như cơn trùng hút máu, gắt gao bám chặt trên người ba sẽ giống như con rận bị xịt thuốc đều từ trên người rơi xuống...”

“Nhưng tất cả chẳng qua chỉ là ảo tưởng mà thôi”, lúc đột nhiên bị một đòn đả kích trầm trọng giáng xuống, cô thậm chí không có cả thời gian để chuẩn bị liền bị quật ngã đầu rơi máu chảy, chân tay đứt lìa. (akiko: có hơi wá ko ta mira: chỉ là giống như thui akiko: ờ ha chị thý lucy tội ko mira*cười*: thý cx tội mà thui cx kệ đi akiko*giơ ngón trỏ*: đất rai)

“Đều do lỗi của mình! Nếu mình kiên trì một chút sớm đưa ba đến bệnh viện thì sẽ không có kết quả này.”

“mình biết u ác tính có nghĩa là gì, là ung thư dạ dày đồng nghĩa với cái chết”. Cô vùi đầu vào ngực Natsu nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống áo anh, hai tay nhỏ bé nắm chặt áo anh như thể trong lòng bàn tay chính là sinh mệnh của ba cô.

”Đừng khóc còn chưa có kết quả cuối cùng, ngày mai còn phải chụp CT một lần nữa mới có thể xác định.” Natsu vỗ vỗ lưng của cô, cánh tay mạnh mẽ ôm cô vào lòng đem hơn nửa trọng lượng cơ thể cô dồn lên người mình.

”Lucy luôn khóc nhưng cũng thực ngoan ngoãn, ngay cả lúc nghe thấy tin dữ như thế cũng không phát cuồng nổi điên chỉ là dựa vào lòng mình, cắn môi đem tiếng khóc nghẹn ngào giữ trong cổ họng chỉ không ngừng chảy nước mắt. Mà ngay cả khóc cũng thật lặng lẽ, không hề ầm ĩ đến người khác chẳng qua là đem mọi đau lòng nuốt vào trong bụng, một mình chịu hết khổ sở, cô khóc này đúng thật là chỉ biết nghĩ cho người khác mà”

Trái tim Natsu không phải làm bằng áo mưa, lúc này bị cô khóc như vậy nhất thời vừa thương yêu vừa chua xót hận không thể chính mình thay cô nhận hết mọi nỗi đau ấy, ”cô gốc của mình đáng lí thật vui vẻ trong cặp mắt to nâu trong veo kia chỉ nên tràn đầy ý cười mà không phải khổ sở như vậy.”

”mình cùng Lucy ở chung nhiều ngày như vậy, cô đều tươi cười vui vẻ cả người đầy sức sống, cố gắng kiếm tiền để ba cô chữa bệnh, đây là trụ cột cuộc sống của cô nay trụ cột này bỗng nhiên sụp đổ, người con gái mình yêu nhất định đau lòng đến cực độ.”

”Được rồi, đừng khóc nữa.” Natsu kéo cô đang chôn đầu trước ngực mình lên, thương tiếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt vừa định đưa tay lau nước mắt cho cô lại sợ mặt ngoài áo ba-đờ-xuy của mình thô ráp sẽ làm đau cô liền gơ tay áo mình lên trên một chút, dùng áo sơ mi mềm bên trong xoa xoa mặt cô, dịu dàng nói, ”Trước tiên ngủ một giấc, ngày mai xin nghỉ làm anh cùng em chờ kết quả. Đừng khóc có khi là kết quả tốt”.

Lucy không trả lời chỉ trầm mặc cúi đầu, nước mắt xoạch xoạch rơi lên nền gạch lạnh lẽo, bả vai nhỏ gầy yếu không ngừng run rẩy giống như chú chim non trong mùa đông khắc nghiệt bị gió bắc lạnh thấu xương thổi qua gần như muốn gãy cánh.

Natsu thấy thế trong lòng thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô để động viên. Anh không nói nhiều chỉ có thể thông qua động tác như vậy an ủi cô.

Sau một lúc lâu, Lucy rút cục ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt nhưng cổ họng lại vẫn nghẹn ngào, khóc thút thít không ngừng ngay cả nói chuyện cũng không thành câu, ”Nếu... nếu là u ác... tính thì làm sao.... làm sao bây giờ?”

”Phải lập tức phẫu thuật cắt bỏ khối u.” anh dừng một chút mới tiếp tục nói, ”Dạ dày nhất định là phải cắt, về phần cắt nhiều hay ít còn phải xem kết quả kiểm tra ngày mai, sau khi phẫu thuật cần trị liệu bằng hóa chất để ngừa tái phát.”

”May là tế bào ung thư còn chưa có di căn sang bộ phận khác, nếu đã di căn như vậy cũng chẳng cần các bước trị liệu tiếp theo mà chỉ có thể thông qua phẫu thuật để cố gắng kéo dài tính mạng của ba Jude.”
(gray*cười gian tà*: ba jude đồ ha natsu*ngây thơ*: pà aki vít mà gray*mất hứng*: ở mira: ns vs nat chỉ có thể mất hứng thui gray*gật đầu*: ừm)

Natsu rũ mắt xuống, ”là một bác sĩ, mình có nghĩa vụ đem tất cả tình hình của bệnh nhân nói cho người nhà họ nhưng mà là một người đàn ông bất luận thế nào mình cũng không nhẫn tâm ở trước mặt người con gái mình yêu nói ra những lời tàn nhẫn như vậy. Vẫn là gạt Lucy trước, chờ kết quả CT ngày mai rồi nói sau.”

Natsu quyết định như vậy lấy điện thoại ra nhìn thời gian, ”đã hơn hai giờ sáng Lucy nhất định sẽ không về nhà ngủ, may mắn phòng bệnh ba Lucy có giường cho người chăm sóc có thể để cô trông nom ba ngủ, như vậy cũng làm cô dễ chịu hơn.”

”Tối phòng ba em ngủ đi.” Natsu lau khô nước mắt trên mặt Lucy lại đưa nước ấm bắt cô uống, lúc này mới kéo cô ra khỏi văn phòng. ”Không được khóc nữa.”

Lucy gật gật đầu mặc cho anh lôi đi. Đi đến cửa phòng bệnh ông Jude, Natsu thả tay lại dặn dò cô lần nữa, vừa định bước chân rời đi liền cảm thấy góc áo bị cái gì đó kéo lại, anh cúi đầu xuống vừa lúc nhìn thấy cặp mắt sưng đỏ của cô.

”Làm sao vậy?”

”Bác sĩ Dragneel... xin nhờ anh.” Cô mở to hai mắt tận lực nhịn xuống nước mắt cứ chực chảy ra, ”Dù thế nào... đều phải chữa trị!”

“Anh biết.” Natsu gắt gao cầm tay cô giống như vậy mới có thể làm cô an tâm, “Ba em phẫu thuật sẽ do anh mổ chính, yên tâm.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Dragneel” Lucy bỗng nhiên đi đến ôm lấy Natsu, thanh âm tuy rằng bởi vì khóc mà có chút buồn nhưng chan chứa chân thành và cảm kích.” Anh thật tốt.”

“Đi ngủ đi.” Natsu xoa đầu cô, đẩy cô ra. Lucy gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh rồi đi vào.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng khóa cửa răng rắc, Natsu mới xoay người rời đi. Trên người trống rỗng không còn thân thể mềm mại thơm hương của cô nữa.

Natsu đẩy kính mắt, “mình cảm thấy nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó Lucy mới không muốn cùng mình về nhà, mình vốn tính đem cô từ chỗ Loke về rồi ép hỏi cho ra nhưng bây giờ ba Lucy lại xảy ra chuyện mình làm sao có thể mở miệng hỏi được. Quên đi, đợi thêm chút nữa dù sao mình cũng đã đợi một thời gian dài rồi.”

Buổi tối Lucy vẫn không thể nào ngủ được, ánh mắt vẫn dừng ở trên người ông Jude đang ngủ say, căn bản không dám dời.”Từ nhỏ đến lớn đều là ba chăm sóc mình, vừa làm cha vừa làm mẹ thật vất vả nuôi mình lớn. Đến lúc hưởng phúc lại xảy ra chuyện này...”

“mình không biết bệnh của ba rốt cuộc là như thế nào nhưng mình sẽ cố gắng hết sức chỉ cần có một tia hi vọng cũng sẽ không từ bỏ!”

Sáng sớm hôm sau, Natsu đi ra ngoài mua bữa sáng cho Lucy và ba cô, trước tiên đưa ông Jude đi chụp CT xong mới để ông ăn sau đó liền vội vã đi xử lý kết quả kiểm tra.

Lucy căn bản ăn không vào, một bát cháo trứng muối thịt nạc nửa ngày cũng chưa ăn xong, ông Jude nhìn mà cau mày, rốt cục nhìn không được quăng đĩa xuống mắng Lucy vài câu, “đứa nhỏ này lên thành phố học đòi người ta rồi trước đây ở nhà đâu có lãng phí đồ ăn như vậy.”

Lucy cũng không cãi lại thấy ba cô tức giận, thà cũng không dùng trực tiếp bưng bát lên đổ vào miệng, kết quả uống luôn nước mắt chảy xuống.

Làm cho ông Jude hoảng sợ cho là mình nói nặng khiến con gái khóc. Kết quả Lucy lại nói với ông cháo quá nóng, nóng đến bỏng lưỡi.

Ông Jude cũng không nghi ngờ, con cái mình mình biết tay chân luôn lóng ngóng, chuyện như thế này không thiếu nên cũng không truy hỏi nữa, gật đầu cho qua lại không biết trong lòng Lucy đau thất không thể kiềm chế được, không thể nào ở trước mặt ông giả bộ như không có việc gì.

Chín giờ sáng, có kết quả CT của ba cô là u ác tính phải lập tức phẫu thuật dạ dày phải cắt bỏ hơn 1 nửa, chỉ có thể giữ lại một phần nhỏ. May mắn là tế bào ung thư chưa di căn, chức năng gan thận của ba cô cũng không có vấn đề gì, mặc dù có hơi thiếu máu nhưng cơ bản có đủ điều kiện trị liệu bằng hóa chất.

Lucy nghe kết quả này cũng không ngoài ý muốn, đêm qua cô nhìn vẻ mặt và lời nói của Natsu cũng đoán được phần nào. Hiện tại dưới ánh mắt lo lắng của Natsu vậy mà cô một giọt nước mắt cũng không rơi, chỉ là xin nhờ Natsu hết sức cứu ba cô, mình thì chạy lều trên lều dưới, bổ sung thủ tục nhập viện. Lại đến công ty xin nghỉ dài hạn, lúc về bệnh viện tay phải thì cầm mấy tờ rơi cho thuê phòng. Nay trụ cột của cô đổ xuống, vậy một mình cô phải chống đỡ từng ngày.

Natsu liếc mắt nhìn nội dung trên mấy tờ giấy, lập tức giật lấy ném toàn bộ vào thùng rác. Dưới ánh mắt sững sốt của Lucy, lạnh lùng nói, “Em có thừa tiền đi thuê phòng ư?”

Lucy chán nản cúi đầu, tóc đuôi ngựa trên đầu dường như cũng rũ xuống thành thật nói, “Không có.” “Hiện tại tiền đối với mình mà nói quả thật là vấn đề lớn nhất, mình mới đi làm được hai năm mỗi tháng để lại cho mình 1 ít còn lại đưa hết cho ba, trong tay căn bản là không có tiền tiết kiệm...”

“Tiền phẫu thuật và nằm viện ít nhất cũng phải bảy tám vạn, mình hoàn toàn không biết nên kiếm đâu ra. Mình không thể tìm ba hỏi, ba mình hiểu rõ nhất, nếu biết phải phẫu thuật mất nhiều tiền như vậy, ông dù có liều mạng cũng sẽ không chấp nhận phẫu thuật.”

“Nghe anh...” Natsu đặt tay lên vai Lucy cúi đầu cùng cô đối diện, “Vấn đề tiền em không cần lo lắng cũng không phải đi tìm phòng trọ cứ ở chỗ anh...” Thấy cô mở miệng muốn nói gì, Natsu đem ngón trỏ đặt lên đôi môi có chút khô nứt của cô, thở dài một tiếng tiếp tục nói, “Em chỉ cần chăm sóc ba cho tốt là được, đừng quên anh là bạn trai của em.”

“Nhưng mà... nhưng mà đó là giả... là lừa mẹ anh... em...” Lucy cắn môi, đôi tay bị mấy cái túi to đè nặng tái nhợt nắm chặt vào nhau, “Làm sao em có thể tiếp tục nhờ vả anh như vậy.”

“Được rồi, nghe lời anh.” Natsu trong lòng thở dài, vừa tức lại vừa thương yêu, “nếu không phải yêu cô ngốc này thì mình có thể làm những điều này cho cô ư? Nếu đổi lại là một phụ nữ khác làm sao có thể không hiểu tâm tư của mình. Chỉ có cô ngốc này là ngây ngô, cái gì cũng không hiểu...”

“Nếu không phải hiện giờ không phải lúc, mình nhất định sẽ đem tất cả nói hết cho cô ngốc này biết!”

“Một tuần sau ba em sẽ phẫu thuật, chi tiết thế nào anh sẽ gặp ông để nói bây giờ em về nhà nấu cơm, ba em không thể ăn cay làm thức ăn dễ tiêu hóa một chút, về nhà đi!”

Lucy do dự một chút nhưng vẫn gật đầu, “bất luận thế nào hiện tại ba là quan trọng nhất. Bác sĩ Dragneel đối xử với mình tốt thế nào, mình đều ghi tạc trong lòng cho dù về sau muốn lấy tính mạng mình, mình cũng sẽ không do dự.” (lucy*sắc nc*: what the fuck??? s ko phải cưới mà là chết akiko: z đi cho zui mà chề có chết ầu mà sợ cùng lém nằm viện lucy*nóng máu*: mún ăn kick ko akiko*mồ hôi đầm đìa*: a dạ ko*chuồn trc*)

Rốt cục thuyết phục được Lucy, Natsu thở phào nhẹ nhõm một hơi thấy cô vào thang máy, liền không chậm trễ nữa đi nhanh về phía phòng ông Jude, “lát nữa mình còn phải nghĩ ra có gạt ba Lucy không muốn cho ba cô biết bệnh tình của ông nhưng mà phẫu thuật có thể tìm cách, vậy trị bệnh bằng hóa chất thì làm sao? Khi đó không thể nào che giấu được, thôi đi từng bước rồi tính từng bước.”

Đợi cho thân ảnh hai người đều biến mất, ở chỗ góc cầu thang Lisanna đứng bất động ở đó, hai mắt mở lớn, hô hấp dồn dập cơ trên mặt bởi vì nỗi vui sướng to lớn mà co rúm lại làm cho khuôn mặt xinh đẹp kia thoát nhìn hết sức dữ tợn.

“Thật tốt quá! Thì ra bọn họ không phải là người yêu! Toàn bộ đều là giả vờ! Vậy là mình đã có cơ hội rồi”

Lisanna gắt gao nắm chặt ống nghe trong tay trong đầu nhanh chóng xuất hiện một tia sáng.

Trg phòng kai

kai*ăn bánh*: ê hôm chủ nhật đi chơi có mua và j' cho tui và nhóm natsu ko z ???

akiko*nằm trên giường*: có.

nhóm natsu*sáng mắt*: ầu lấy ra cho tui tui ik.

akiko*nhìn chỗ khác*: woa hôm nay s trời đẹp ghê lun á, gió mát trg lành vào 1 buổi sáng yên tĩnh.

kai*ngghi ngờ*: s đổi chủ đề nhanh z *chìa tay* và ầu.

akiko*gãi đầu*: à ừm thì..... đc r' đưa liền *móc ra* nè có ghi sẵn tên r' đó.

kai*xé và*: ko bít cái j' đy *mở hộp + đơ* cái j' đy tui ầu có thích ăn cá ầu s tặng cho tui hộp cá nướng z.

akiko*gãi đầu*: à thì cá rất tốt cho sức khỏe nên ăn đi.

happy*khóc*: tại s lại tặng tớ hộp nấm z tớ ko mún đầu mọc thêm nấm ầu.

akiko*an ủi*: ăn nhiều nấm zô cho đầu mọc thêm cho đẹp.

erza*ủ rũ*: tại s... tại s ko phải là bánh kem dâu mà là bánh nướng z.

akiko*giơ ngón trỏ*: thì cx cg' 1 loại bánh thui nhg bánh nướng ăn ngon hơn nhiều.

natsu*cầm thỏi son*: nè aki pà có ghi nhầm hộp ko z tại s đưa cho tui thứ nỳ.

akiko*nhìn vào*: ầu có đúng mà tại hơi giống đồ của cn gái thui chứ là của cn trai đấy.

lucy*mở hộp*: s đưa cho tui bịch bong bóng chi z tui cóa phải cn nít ầu mà chơi.

akiko: thì ngồi bùn ko có j' lm' thì thối chơi.

gray*khó hiểu*: đưa tui cuốn tiểu thuyết nỳ lm' j' z.

akiko: đọc cho tri thức thêm.

kai và nhóm natsu*mặt hình sự*: NÈ S MUA TOÀN NHỮNG ĐỒ KO VỪA Ý TỤI TUI Z TỤI TUI CÓ GHI GIẤY CHO PÀ MUA DỪM MÀ MÚN CHẾT À.

akiko*sát khí + bẻ tay răng rắc*: zờ s đy chuy nỳ mún mua cái nỳ đy mấy em mún uống trà với Diêm Vương ko chế tiền đi.

kai và nhóm natsu*woay phất 180*: woa và nỳ nhìn đẹp ghê ưng ý tui ghê đó nha.

43. Chap 43

Ngày ông Jude phẫu thuật được định là chiều 30 cuối năm còn đúng một tuần để chuẩn bị, trong lúc này chẳng những phải điều dưỡng thân thể thật tốt còn phải làm sạch ở bụng chờ phẫu thuật.

Không biết Natsu nói gì với ba lucy mà ông lại thật cao hứng tiếp nhận chuyện phải phẫu thuật, chưa bàn đến tình trạng cơ thể nhưng ít nhất tâm trạng rất tốt.

Buổi tối sau khi tan tầm Erza và Jellal đến thăm ông một lần. Từ miệng Lucy, Erza đã biết được bệnh tình của ba lucy, biết ông phải phẫu thuật sớm cũng không kinh ngạc.

Miệng nó ngọt, nói chuyện lại khéo léo làm cho người lớn vô cùng yêu thích, chọc ông Jude ở trong phòng bệnh cười ha hả so với Lucy ngây ngốc ở đó tất nhiên hơn nhiều. Jellal không nói nhiều chỉ lặng lẽ nhìn Erza cười, anh đứng ở một bên cũng ngốc nghếch cười theo.

Lucy đi rửa hoa quả, ông Jude liền tiến đến bên tai Erza nói, “khuyên Lucy về công ty đi làm, bác cũng không phải bệnh nặng gì làm sao lại làm to chuyện như vậy. Chính bác cũng đã nói qua với Lucy nhiều lần nhưng mà đứa nhỏ này cứng đầu không nghe, cứ mím môi dùng cặp mắt lúng liếng kia nhìn bác nên ngay cả nặng lời bác cũng không nói được!”

Erza nghe xong lòng chua xót không thôi, “làm sao mà bác ấy lại bệnh nhẹ được, đó là ung thư đấy! Nhưng mà mình cũng không thể nói thật với ba lucy, phải chuyển đề tài, hay là cùng bác Jude nói chuyện Lucy ở công ty, như vậy khỏi cho bác ấy nghi ngờ.”

Phàm là cha mẹ, không thể không hiểu con mình đã một thời gian dài Lucy không ở bên ông Jude mà tính tình cứ cứng đờ như cây cờ, ông vẫn không yên tâm, bây giờ từ chính miệng Erza nói về con gái nhà mình, tự nhiên thật cao hứng nháy mắt đã liền quên chuyện mình nói một giây trước.

Lucy rửa hoa quả trở về, vừa định mở cửa đã nghe thấy tiếng ba cô cười sang sảng. Cô đứng ở cửa chốc lát đem hết nước mắt sắp chảy ra nuốt hết xuống thay bằng khuôn mặt tươi cười, lúc này mới đẩy cửa bước vào.

Ba cô thích ăn táo, Lucy liền cầm dao nhỏ gọt hết vỏ đi, xong xuôi mới đưa cho ông. Kết quả lại đổi lấy mấy câu quở trách của ông Jude, “đã rửa rồi cần gì gọt vỏ nữa, đứa nhỏ này ngày càng lãng phí.” (akiko: papa chị họ keo tên kiệt à lucy: thông cảm đi nhà chế “nghèo” pamá keo akiko: =.=)

Lucy cúi đầu vâng dạ đáp lời ba cô quở trách cũng không cãi lại, ngoan ngoãn làm cho người ta đau lòng. Nói xong câu cuối, chính ông cũng không nhẫn tâm đành im lặng cúi đầu ăn táo.

Erza chỉ ở bệnh viện được gần một tiếng rồi phải về, Lucy tiễn nó và Jellal đến cổng bệnh viện, vừa định quay vào đã bị Erza kéo lại, “Lucy, mình còn chưa hỏi cậu, cậu đủ tiền cho ba phẫu thuật không? Nếu không đủ thì phải nói với mình còn có Jellal, anh ấy có tiền, cậu thiếu bao nhiêu thì đừng im lặng.”

Lucy lắc đầu, cảm kích nói, “Không cần đâu Erza, natsu đã giúp mình phí phẫu thuật rồi, cậu và Jellal về đi lái xe cẩn thận một chút.”

“biết lắm mà, nhất định là Natsu hỗ trợ”, đôi lông mày của Erza nhíu lên, “chiều này chính là hoàn toàn đem cô ngốc trời lại, vừa ân vừa tình làm sao còn thoát được.”

Nghĩ đến đây, Erza vỗ vỗ khuôn mặt Lucy, “Được rồi, chuyện tiền bạc mình sẽ không quan tâm nhưng mà cậu đừng khóc suốt như vậy, không phải chỉ là u ám tính sao cùng lắm thì cắt, cắt là xong!”

Lucy miễn cưỡng nhìn cô cười cười, nhỏ giọng, “Ừ.”

Erza biết trong lòng cô khổ sở nên cũng không nói nhiều nữa để cô nhanh chóng về phòng bệnh chăm sóc ba cô, liền ngồi vào xe Jellal rời bệnh viện

Vẫy tay với Erza xong, Lucy mới xoay người trở vào. Cô không đi thang máy mà đi thang bộ, vừa đi vừa suy nghĩ xem ba cô cần bổ sung cái gì, cô còn có thể làm gì trước khi phẫu thuật chậm rãi bước đi.

Vừa đi đến chỗ góc cầu thang lầu hai thì bị người ta gọi lại, “Lucy Heartfilia!” Lucy quay đầu lại, không ngờ là bà Lena gọi cô.

“Bác, sao bác lại đến đây?” “mỗi lần đối mặt với mẹ natsu, mình đều có một loại cảm giác áy náy, không hiểu tại sao mình gần như chưa từng nói dối quá lớn như vậy, trong lòng luôn bất an cảm thấy rất có lỗi với mẹ natsu, nhất là khi bà ngày càng đối tốt với mình.”

“Con theo bác đi tới văn phòng Natsu.” Không hiểu vì sao, sắc mặt bà Lena vô cùng không tốt, thái độ với cô cũng thay đổi khác thường, trong lòng Lucy nhất thời lo lắng không yên.

“Bác có chuyện gì sao?”

“Bảo con đi thì cứ đi!” bà Lena nhướng mày, tự nhiên lại có một loại khí thế áp bức trái ngược hoàn toàn so với sự hòa nhã dễ gần trước đây, ánh mắt sắc bén gần như có thể đem Lucy cắt nát.

Lúc này Lucy cũng hiểu khí thế khiếp người kia của Natsu là từ đâu đến thì ra đều là di truyền từ bà Lena. Trong lòng cô có chút hoảng sợ, nháy mắt định chạy trốn nhưng mà bà Lena lại cố tình nhìn cô như vậy, ngay cả cự tuyệt cô cũng không nói được đành bất an đi theo sau bà tới văn phòng Natsu.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Natsu ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi.

Bà Lena vốn tức giận bưng bưng, lúc này lại nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của con nhà mình như vậy, nhất thời càng thêm tức nhưng bà là người càng tức càng lạnh lùng, cũng không rống to la hét trực tiếp đi tới trước mặt Natsu đặt túi xách lên bàn làm việc của anh, lạnh lùng nói, “Con và Lucy có phải là người yêu của nhau không vậy?”

“Thật ra mình nên sớm nhìn ra vấn đề, hai người ở trước mặt mình chưa từng có động tác gì quá thân mật, con bé Lucy vẫn gọi natsu là Bác sĩ Dragneel... Bác sĩ Dragneel nhưng vào cái ngày Lucy uống rượu say trong phòng Natsu, mình quả thực nghĩ bọn họ đang yêu nhau.” (kai: đầu óc “trg sáng” ghê lun lena: tại ngủ say mà thử là cháu coi cháu có nghĩ bậy ko kai: chắc có akiko: bớt 8 lại đề)

“con đã hơn ba mươi mà còn chưa có bạn gái, làm sao mình có thể không vội? Bởi vậy thật vất vả Natsu mới chính mình thừa nhận mình có bạn gái còn dẫn về nhà làm mình vui sướng không hết nên nghĩ với quan hệ bọn họ chắc hẳn tính luôn đến chuyện sự rồi.”

“mình thậm chí còn sợ con nhà mình quá mức lạnh lùng còn tự lên kế hoạch hôn lễ cho bọn họ nhưng lại...”

——Plast time——

Sáng hôm nay bà đã tìm người xem ngày, ngày cuối năm chắc chắn là ngày may mắn nhất không thể tìm ngày nào tốt hơn để đính hôn. Bà cũng không định làm linh đình gì cả chỉ có cha mẹ hai bên thân thiết cùng ăn một bữa cơm làm chứng là được.

“trước tiên cứ đem con dâu này trời lại, không thể để con bé chạy mất được.”-bà tự sướng nói thầm

”reng reng”- đang lúc bà còn tự sướng thì chuông điện thoại reo thấy số lạ bà bắt máy trả lời, “alô, cho hỏi ai vậy?”

”là con, Lisanna Strauss đây bạn thân của Natsu ạ”

“à ra là con dạo này cháu khỏe không? Có kiếm được chàng nào không?”

”con khỏe lắm ạ mà bác cứ đùa hoài cháu còn độc thân”

”ừm mà con gọi bác có việc gì không?”

“con muốn hẹn bác ở quán nước Tea So để nói về bí mật của sư huynh và Lucy”

“được rồi, bác tới liền”- bà vừa tắt máy xong liền thay đồ chuẩn bị đi, vừa chuẩn bị đồ bà vừa suy nghĩ, ”chuyện bí mật gì mà kể cả Lucy cũng giấu mình vậy???”

Đi lên xe bà suy nghĩ tiếp, ”mà đối với Lisanna, lúc đầu mình còn tưởng rằng Lisanna cùng Natsu có thể trở thành một đôi nhưng mà Natsu đưa về nhà hai lần, thái độ thản nhiên mình đã lặng lẽ quan sát một chút cảm thấy không có khả năng nên không tác hợp bọn họ.”

”Huống hồ, mình cũng không thích con người Lisanna tính cách quá mạnh mẽ cũng quá tham vọng, Tuyệt đối không phải là con dâu tốt may mà Natsu không có tình cảm gì với con bé.”

Khi tới nơi, bà thấy Lisanna giơ tay chỉ hướng, bà bước tới chỗ của cô ta rồi ngồi xuống hỏi, ”con nói cho bác biết đi 2 đứa nó giấu bác chuyện gì?”

Lisanna ngồi nhâm nhi ly trà vừa nói, ”thật tình là cho tới bây giờ bác không ngờ chuyện này lại là một trò bịp, đúng không ạ! Thực ra sư huynh và Lucy không là gì của nhau cả, họ chỉ lừa bác để bác không phải buồn phiền nữa.”

Khi nghe Lisanna nói xong bà rất ngạc nhiên và cũng rất là tức giận, ”mình vốn tưởng rằng mình lập tức có thể ôm cháu trai, bây giờ lại phát hiện tất cả đều là bong bóng nước, mình chẳng có cháu trai thậm chí ngay cả con dâu cũng không có!” , bà kiềm chế lại ngọn lửa đang sôi sùng sục trong người nói, ”sau con biết chuyện này”

Chỉ đợi bà Lena nói câu Lisanna giả vờ làm mất hối hận, giọng hơi trầm trầm nói, ”thật ra là con, Natsu và Lucy đã thâm đồng với nhau để lừa bác nhưng mà kể từ khi lừa được bác trong lòng con thấy bồn chồn lắm nên bây giờ con mới lấy hết can đảm ra để nói bác sự thật này, bác muốn trách thì trách con chính con là người làm ra kế hoạch này để lừa bác”-nói tới đây li giả vờ khóc để làm động lòng bà Lena và chính vai diễn của li đã thành công.

“không phải lỗi của con cũng tại bác cứ hỏi thẳng Natsu kiếm con dâu cho bác thôi con đừng khóc nữa, bây giờ bác có việc rồi, bác đi trước đây”- bà đứng dậy và đi ra ngoài mang theo sự tức giận trong lòng, lái xe chạy tới chỗ bệnh viện và suy nghĩ, ”thì ra toàn bộ đều là âm mưu của 3 đứa nó! Natsu và Lucy căn bản không phải là gì của nhau, 2 đứa đó chỉ giả vờ làm người yêu để lừa mình! Điều này làm sao mình có thể chấp nhận đây?”

Còn Lisanna thì sau khi làm tốt vai diễn của mình xong thì thầm cười sảng khoái trong lòng và nói nhỏ cho đủ mình nghe, ”Lucy Heartfilia coi cô ứng xử ra sao?”

————— End plast time —————(chỉ là cho m.n bít thui chứ ko phải kể cho Natsu và Lucy nha)

Sắc mặt Lucy trắng nhợt, cô vốn chột dạ nay vừa bị bà Lena nói như vậy, lập tức lộ vẻ sợ hãi. Bà Lena liếc mắt một cái nhìn thấy biểu tình của cô cũng đã biết sao lại thế.

Bà thu hồi ánh mắt trên người Lucy bình tĩnh nhìn Natsu, sắc mặt lạnh như băng, ”Natsu Dragneel, con nói thật cho mẹ biết đi đừng có giấu nữa!”

“Chúng con đang yêu nhau.” Natsu nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của bà Lena, gần từng tiếng vô cùng nghiêm túc nói.

Bà Lena bị anh làm cho tức giận, nở nụ cười trực tiếp chuyển sang Lucy, ”Lucy Heartfilia, đúng là như vậy sao?”

Lucy bị bà nhìn như vậy chỉ cảm thấy da đầu run lên, mồ hôi lạnh toát ra, cô nghiêng đầu tránh ánh mắt của bà Lena, ấp úng nói, ”Thực xin lỗi... bác... con....”

Cô còn chưa nói xong đã cảm thấy hoa mắt, một tiếng “chát” giòn tan vang lên, bà Lena nâng tay phải lên liền hung hăng cho Natsu một cái tát, đánh vào má trái của anh chỉ một thoáng liền đỏ rực lên, mắt kính cũng văng ra ngoài.

Ánh mắt bà cực lạnh, sắc bén giống như kiếm tuốt ra khỏi vỏ đâm thẳng vào ngực Natsu, “Nếu không phải Lisanna nói cho mẹ biết, con còn muốn giấu diếm đến bao giờ? Natsu, con làm mẹ vô cùng thất vọng rồi con đùa giỡn tình cảm như vậy thì có khác gì ba con.”

Nói xong, bà cũng không ở lại, hung hăng bước về cũng không liếc mắt nhìn Lucy một cái đi thẳng ra khỏi phòng Natsu.

“Bác... bác đừng đi... con xin lỗi!” Lucy vừa kêu vừa chạy theo bà Lena, nước mắt thì lăn xuống dưới, “Bác... bác chờ một chút.”

Đáng tiếc cô phản ứng chậm, chờ khi cô đuổi đến thì bà Lena đã sớm vào thang máy.

Lucy lau nước mắt khế cắn môi lại quay trở lại văn phòng. Natsu giống như cây cột đứng đó, không nhặt kính cũng không quan tâm mặt sưng đỏ, chỉ bình tĩnh nhìn về hướng cửa không nhúc nhích.

“Bác sĩ Dragneel.... thực sự xin lỗi.... anh có đau không.... có đau không?” Lucy bỏ nhào tới đưa tay chạm vào má Natsu, khuôn mặt tuần tú sưng vù có thể thấy được cái tát này bà Lena hoàn toàn không hạ thủ lưu tình.

Cảm giác bỏng rát làm cho nước mắt của Lucy không ngừng rơi xuống, cô đau lòng kiễng mũi chân thối thối lên mặt Natsu, vừa hối hận vừa tự trách mình, “Đều tại em... nếu em không phủ nhận thì sẽ không như vậy! Em....”

“Anh không có đùa giỡn tình cảm.” Natsu bỗng nhiên ngắt lời cô đưa tay nắm lấy tay cô đặt lên mắt mình, con ngươi hẹp dài nhìn thẳng Lucy. “Lucy, anh không có đùa giỡn tình cảm.”

“Em biết, em biết.” Lucy nghẹn ngào gật đầu. “Bác sĩ Dragneel là người tốt, anh sẽ không làm cái việc này!”

“Làm bạn gái anh.” Natsu nắm tay cô thật chặt, ánh mắt rực sáng nhìn cô chằm chằm lại lặp lại một câu, “Lucy, em làm bạn gái anh.”

“Nhưng mà em đã...”

“Không phải như vậy.” Natsu kéo tay Lucy đặt lên ngực mình, “Có cảm giác được không?” anh nhìn chằm chằm cô, giữ chặt ánh mắt cô. “Tim anh đập nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường.”

“bác sĩ Dragneel.... anh bị.... đánh hỏng rồi sao?” Lucy mở to đôi mắt nhòe lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy sợ hãi. “Em đi tìm bác sĩ, em...”

Natsu thở dài cúi đầu chạm vào trán cô, “Sao em lại không hiểu thế? Anh đang thổ lộ với em, anh muốn em làm bạn gái anh, không phải giả là bạn gái thật sự của anh. Có thể ôm, có thể hôn không cần lo lắng bị em đẩy ra lại càng không cần lo lắng bị người khác cướp đi...” Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng ánh mắt lại trong như gương, dịu dàng gần như có thể nhỏ ra nước, “Lucy em không biết sao, anh đã bắt đầu yêu em từ lúc em dọn đến nhà anh rồi.”

Trog phòng khách

gray*khóc*: cúi cùng cúi cùng cúi cùng cx đc r' ko ngờ thẳng lửa lại tài như z tình củm wá.

mira*cầm khăn*: natsu em lm' tốt lắm ko uống công sức của chị.

loke*quẹt nc mắt*: natsu hay wá.

erza*khóc*: lm' tốt lắm natsu.

kai*khóc*: đúng vậy, cúi cùng nat đã tỉnh tò chế lu ời.

m.n*hết khóc*: NANI, NATSU TÌNH TÒ VS LUCY SAO???

kai*ngạc nhiên*: ủa z m.n khóc về chuyện zui j' z kai cứ tưởng ầu.

m.n*suy nghĩ*: hừm khóc về cái j' wên ời ta.

kai*té ghê*: trời pó tay *xoay wa xoay lại* ché aki ầu ùi mà m.n có nghe tiếng j' ko z.

m.n*ngây thơ*: à pà aki ns là mún đi dạo nên cho tui tui thể đý còn về tiếng thì có nghe j' ầu chắc kai-san nghe lắm ời.

kai: ờ chắc z, thui đi lên phòng ngủ đây, bye.

m.n*mặt gian tà*: bye.

akiko*đập cửa*: nè mở cửa cho tui vô đi s nấy ng' ác wá z kai ơi pà đừng tin mấy tui nó mà, trời ơi mở cửa cho tui vô đi.

ông trời*ngáp*: tối r' để cho ta ngủ đừng lm' phiền ta ngày mai dậy r' tính ngủ đờ ở ngoài đê.

44. Chap 44

“Na... Nat... Natsu Dragneel anh” Khuôn mặt Lucy nóng dần, tim đập thình thịch tựa như muốn bật ra khỏi lồng ngực, ngay cả đầu cũng choáng váng, “vừa rồi có phải mình nghe lầm hay không? Natsu đang... đang... đang tỏ tình với mình! Điều này sao có thể? Cũng có thể là mày nghe lầm, không sao không sao” (kai: s kiu họ ng' ta ra z akiko: ko bít nữa wên ời mà chắc kiu cho có kai: =.=’’)

“lucy, em có đồng ý không? Anh đang đợi câu trả lời của em.” Natsu đưa tay xoa mặt cô, không hề chớp mắt quan sát từng biểu tình nhỏ của cô.

“Em... em...” Đỉnh đầu Lucy như muốn bốc hơi, ánh mắt hớp hồn của Natsu dường như có thể làm cả người cô bốc cháy bị nhìn chăm chú như vậy, ngay cả tự hỏi cô cũng không thể càng miễn bàn đến nói chuyện.

Natsu thấy thế khẽ cong môi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, “Anh đếm đến ba, nếu em không trả lời tức là đồng ý.”

Lucy cuống lên đang định nói đã thấy Natsu khẽ nhếch môi, cực nhanh hộc ra hai số, “1... 3!”

Anh nói rất nhanh phản ứng của cô không theo kịp, lúc phục hồi lại tinh thần người ta đã xong rồi, mỉm cười nhìn cô, “Lucy, bây giờ em là của anh.”

Lucy ngượng ngùng cúi đầu lùi lại từng bước, nhỏ giọng kháng nghị, “Ai... ai là của anh! Vả lại anh còn đếm thiếu số 2!”

Trong mắt Natsu tràn ngập ý cười, anh chậm rãi tiến lên phía trước đem khoảng cách giữa mình và cô từng chút kéo lại gần lúc này mới nói, “Sao lại không có, 2 ở ngay bên cạnh chúng ta”

Thấy Lucy không hiểu gì ngẩng đầu lên nhìn anh, Natsu vươn ngón tay thon dài điểm điểm cái trán của cô cười nói, “Ngay ở đây.”

“Natsu Dragneel!” Lucy trừng mắt tức giận. “Sao anh có thể như vậy! Em...” Cô ưỡn ngực rồi lập tức có chút uể oải cúi đầu, mũi chân di di trên mặt đất, “Em tuy có hơi ngốc, mọi người đều nói như vậy. Nhưng mà... Nhưng mà anh đếm thiếu... rõ ràng anh vừa nói là 1 3, không phải 1... 3!”

”Anh đếm đến 1... 3 mà em không nói gì, đương nhiên chính là đồng ý.” Natsu nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô, đau lòng vuốt ve đôi môi khô nứt thấy cô còn muốn cãi lại liền cúi đầu, chuẩn xác bao phủ môi cô.

Dùng đầu lưỡi làm môi cô ẩm ướt ở giữa hai cánh môi thì thầm, “Lucy đừng cự tuyệt, anh thật sự yêu em.”

Vào buổi tối trong văn phòng đã sáng đèn, ánh điện chói lòa chiếu lên đỉnh đầu Lucy giống như một vòng kim quang, vừa dịu dàng lại vừa lóe mắt. Natsu thương yêu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ở trên môi cô mút một chút lại một chút, tình cảm trong mắt so với ngọn đèn còn ấm áp hơn, nhu hòa hơn. Và cùng lúc đó, ngoài văn phòng có 1 bóng dáng cao nhìn trong văn phòng thấy hết sự việc, mới đầu là tức giận nhưng giờ đã mỉm cười rất hạnh phúc và bước ra về.

Kết thúc nụ hôn, Natsu buông Lucy ra, đưa tay che che má trái sưng đỏ của mình, ánh mắt rũ xuống, “Lucy em không muốn sao?”

Lực chú ý của Lucy lập tức tập trung tại chỗ sưng vù trên mặt anh, cô kim lòng không được dùng đầu ngón tay khẽ chạm lên, đau lòng vô cùng lại thấy ánh mắt anh ảm Ứt mềm mại là sự nhu hòa bình thường không bao giờ thấy, cho dù má trái bị sưng đỏ cũng không thấm hại chút nào, vẫn đẹp trai như cũ làm cho mặt cô đỏ hơn trái cà, tim đập mạnh hơn bình thường (lucy: s giống bệnh tim z tui cn’ trẻ mà tui ko mún chết akiko: tầm bậy chết ầu mà chết chỉ là p/ư hơi khác ng’ thui)

Lucy chớp chớp mắt, giật mình một chữ ”muốn” liền bật ra.

Rốt cuộc nghe được câu khẳng định của cô, ý cười trong mắt Natsu càng nồng nàn, chẳng biết xấu hổ mà đem mặt mình lại gần lấy tay chỉ chỉ, “Đau quá.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tìm chút đá áp vào có đỡ không?”

“Hôn một cái sẽ không đau.”

Lucy cắn môi, xấu hổ đến nỗi hai tai đều đỏ nhưng cuối cùng vẫn kiễng chân hôn nhẹ một cái lên mặt Natsu

Được cô ngốc nhà mình đóng dấu, tâm tình Natsu vô cùng tốt xoa đầu Lucy một chút rồi để cô đi chăm sóc ba, mình thì nhặt cái kính đã vỡ một nửa đeo lên mang theo gương mặt sưng đỏ gõ cửa phòng Lisanna.

Lisana thấy Natsu đến tìm, cực kỳ vui sướng lập tức từ trên ghế đứng lên, “Sư huynh, anh chờ chút em đi pha trà lúa mạch cho anh. A, mặt của anh làm sao vậy?”

“Không có gì”. Natsu đóng cửa phòng, khoanh tay trước ngực lạnh lùng dựa vào cửa ánh mắt sắc bén giống như lưỡi hái tử thần lướt qua mặt Lisanna, “Anh nói mấy câu rồi sẽ đi ngay.”

Lisanna thấy vẻ mặt anh khác thường, trong lòng có chút kích động nhưng trên mặt vẫn cẩn thận, “Sư huynh muốn nói gì?”

“Chuyện ở Magnolia tôi đã biết từ lâu.” Anh đẩy gọng kính trong mắt hiện lên sự ghê tởm chán ghét, “Cô hơi quá đáng rồi đấy.”

“Không không phải em!” Hô hấp lisanna cứng lại, liên tục lắc đầu nói mà không suy nghĩ, “Em không hề đụng vào hộp cơm! Sư huynh, anh hãy tin em!”

“Hộp cơm? Tôi có nói gì đâu?” Natsu lạnh lùng giễu cợt ngữ khí dọa người, “Cô đã vô tội làm sao biết bên trong hộp cơm có vấn đề?”

Lisanna loạng choạng, mặt phút chốc trắng bệch không chút huyết sắc.

“Tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết.” Natsu không cho cô ta cơ hội phản bác tiếp tục nói, “Chúng ta đã quen biết nhau bao lâu?”

Lisanna sụp mắt xuống thân thể lung lay sắp đổ, “9 năm.”

Natsu cười lạnh, sắc điệu hờ hững không chút tình cảm, “Thì ra cô còn nhớ chúng ta quen biết đã 9 năm, 9 năm tôi không hề có tình cảm với cô cho nên cô bắt đầu dăm dùm thuốc?”

Lisanna ngẩng đầu nhìn Natsu, ánh mắt đỏ rực giống như có thể nhỏ ra máu.

“Lisanna cô rất thông minh.” Natsu nhìn cô ta chằm chằm, “Lần đầu tiên gặp cô tôi đã biết. Nhưng mà...., ” anh dừng một chút thanh âm bỗng trở nên nhẹ nhàng y như giọng nam nữ thân mật nhưng ngay lập tức lại gần từng tiếng không khác gì một thanh kiếm sắc nhọn, hung hăng đâm vào lòng lisanna, “Cô thông minh như vậy, chắc không bao giờ ngờ tới tôi cho dù thích đàn ông cũng không bằng lòng thích cô!” (juvia*bị miệng*: z là natsu-san có j’ vs gray-sama của mình s kai*lắc đầu*: lại nghĩ bậy nữa r’ hết lyon zở tới nat gray: tui zì lyon lm’ s akiko: mấy chú thím nhieu chuyện wá hồi ngoài lễ tám s m.n: ờ)

“Không có gì đau đớn hơn, nhục nhã hơn thế này người đàn ông mình thích đến tận xương tủy, vậy mà ở trước mặt mình, dùng ngữ khí bình thường, từ ngữ bình thường lại khẳng định anh chán ghét mình, Lucy cái gì cũng không bằng mình nhưng tại sao natsu lại chọn cô ta mà không phải mình? Tại sao?”

“Lisanna mình tuy là người rất hiếu thắng, mặc kệ làm cái gì cũng không chịu đứng sau người khác, mọi chuyện đều phải giành vị trí thứ nhất. Mình coi tôn nghiêm của mình trở thành điều tôn quý nhất trên đời, cao cao thượng thượng như đền thờ, không ai có thể chạm vào dù chỉ một chút. Nhưng mà hôm nay, Natsu hung hăng mang tôn nghiêm của mình giẫm nát dưới chân, tàn nhẫn chà đạp gộp cả tình cảm của mình vào đó, mình cũng không phải là người máy, làm sao có thể không khổ sở chứ?”

Lisanna nắm chặt tay, cuối cùng không nhịn được nước mắt liền rơi xuống.

Natsu thấy thế, đẩy mắt kính định rời đi nhưng mới vừa được vài bước lại như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên quay đầu lại nhếch miệng cười với Lisanna, “Đúng rồi, tôi còn quên chưa cảm ơn cô”

Lisanna có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng mong manh.

“Ít ra cô cũng đã nói cho mẹ tôi biết mối quan hệ giữa tôi và Lucy và cuối cùng Lucy cũng cho tôi một danh phận, cho nên về sau tôi chính là bạn trai danh chính ngôn thuận của cô ấy.” Nói xong, Natsu cũng không thèm nhìn biểu tình của Lisanna, bước thẳng ra khỏi văn phòng của cô ta.

Ánh mắt Lisanna đỏ rực, ngực phập phồng dữ dội, hiển nhiên là đã tức giận đến cực hạn, cô ta oán giận nhìn về phía cửa đột nhiên vớ lấy cái tượng búp bê bằng sứ trên bàn làm việc, hung hăng ném “choang” một phát lên cửa.

Sau khi hai người giải bày, tấm cửa giấy ngăn cách ở giữa đã bị xé bỏ, tuy vậy hình thức ở chung cũng không có gì thay đổi quá lớn. Niềm vui sướng nho nhỏ khi được Natsu thổ lộ rất nhanh bị sự lo lắng cho bệnh tình của ba cô làm giảm bớt, Lucy ngày ngày canh giữ ở giường bệnh ông Jude trừ khi nấu cơm hay xuống dưới mua đồ, nếu không gần như một tác cũng không rời phòng bệnh.

“Mấy ngày nay mình lên mạng tìm hiểu rất nhiều tài liệu đối với ung thư dạ dày cũng hiểu biết không ít. Ba tuổi đã lớn làm trị liệu bằng hóa chất thực ra là vô cùng nguy hiểm, ngay cả Natsu cũng không dám chắc sau khi phẫu thuật rốt cuộc có thể tiếp tục bằng hóa chất hay không, dù sao nếu sau khi phẫu thuật khôi phục không tốt, cứ mù quáng sử dụng hóa trị liệu chỉ làm bệnh tình thêm nặng.”

Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi, trước đó vài ngày ở cùng Natsu thật vất vả mới tăng được chút thịt, mấy ngày nay lại tiêu hết rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hóp đi, đôi mắt nâu trong veo ở trên khuôn mặt trông càng trùng sâu và lớn, Natsu nhìn mà đau lòng vô cùng nhưng không biết khuyên cô như thế nào.

Đành phải tập trung cho ca phẫu thuật, lúc này, anh không chỉ là một bác sĩ, trong tay anh còn là sinh mệnh người ba của cô gái trong lòng anh.

Chuẩn bị trước phẫu thuật cực kì khó chịu, trong một ngày phải uống hai bình đầy hỗn hợp thuốc đen sì pha thuốc rửa ruột, cứ một lát lại phải chạy vào WC cũng may ông Jude hết sức kiên cường, cho dù đến cuối cùng bị ép buộc để Natsu đỡ mới đi được cũng không kêu một tiếng.

30 Tết, nhà nhà chuẩn bị đón năm mới, Lucy lại căng thẳng đưa ba mình vào phòng phẫu thuật.

Ông Jude không hề biết bệnh tình của mình, vẫn lạc quan làm người ta xót xa trong lòng, Lucy nhìn mà ngực đau như bị kim đâm.

“Yên tâm đi.” Trước khi phẫu thuật, Natsu gọi Lucy vào văn phòng mình, nói cho cô các loại tình huống phẫu thuật để trấn an cô.

“Natsu, em sợ ba... sẽ có chuyện...”

Đôi mắt Lucy đỏ hồng nắm chặt tay áo Natsu, cực lực kìm chế bất an trong lòng, không biết vì sao cô luôn luôn có một loại cảm giác hoảng sợ. Cho dù là lúc ký cam kết trước khi phẫu thuật hay khi ở trong phòng phẫu thuật lạnh như băng kia.

Cô sợ một khắc trước còn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ba cô nhưng giây tiếp theo lại chỉ có thể nhớ về ông trong ký ức.

“Sẽ không có việc gì, tin tưởng anh.” Natsu hôn lên khóe môi cô, thấp giọng nói, “Đi tới phòng bệnh ngủ một giấc, ngủ dậy sẽ được gặp ba được không?”

Lông mi Lucy run rẩy, gật đầu giọng nói vẫn mang theo chút nghẹn ngào, “Anh phải mang ba em ra sau đó chúng ta còn mừng năm mới.”

Natsu kéo đầu nhỏ của cô đặt trên ngực mình, “Anh hứa.”

9h30 sáng, ông Jude được đẩy vào phòng phẫu thuật, Natsu cùng ba bác sĩ hộ lý đi vào.

Lucy ngồi ở hành lang bệnh viện lạnh lẽo, chăm chú nhìn phòng phẫu thuật, đèn đỏ quý dị trên cánh cửa nặng nề nhấp nháy, ở trong đó có hai người đàn ông cô yêu thương nhất trên đời này.

Cô không nghe lời Natsu ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi mà yên lặng ngồi trên băng ghế dài, vóc dáng tiều tụy, hai tay chắp trước ngực cầu nguyện, “bất kể phải trả giá gì mình cũng chấp nhận chỉ cần có thể làm cho ba bình an ra khỏi cánh cửa kia.”

Trg phòng kai có 1 luồng sát khí cực nặng.

jude*tức giận*: đưa cn mất dạy dám chù ẻo cha m’ chết à, t chết r’ ai cho tiền m’ đóng tiền nhà.

lucy*cúi đầu*: cn xl xl xl xl tại pà tg vít mà chứ cóa cn âu nên papa đừng có nóng bốt lại nha, papa mà chết tiền âu cn đóng mấy tiền tháng nhà.

jude: ừm tốt.

kai*đơ*: có z cx la s z mà cứ tưởng ê aki tui thý 2 cha cn lucy tỉnh lảm r’.

akiko*đưa ly nc lên lỗ mũi uống*: ừm đúng z tỉnh lém r’.

kai*hoảng*: woa má nỳ hay thật uống = ko uống lại đi uống = mũi *lấy khăn bịt kín mũi*.

akiko*khó thở*: cảm ơn nha mà tui hết r’ bỏ khăn ra đi.

kai*còn bịt + ns chuyện đt*: mấy pà zõn hoài tui có lm’ j’ âu đg zúp ng’ đó.

akiko*sắp chết*: t-tháo k-khăn r-ra k-khó t-thở w-wá, t-trời ơ-ơ c-cứu cn.

ông trời*đang ăn sáng*: ông zúp cn lên thiên đàng liền nè.

akiko đổ mấy pạn cái khúc mà ngoài văn phòng có 1 bóng ng’ và ng’ đó là ai?

1. lisanna.

2. erza.

3. bà lena.

4. loke.

(ai tl đúng là aki sẽ ra chap ms liền zờ thì aki đi hc đy bye)

45. Chap 45

akiko: phứu bình chọn mà các pạn đề ra thì có 4 ng’ đúng và 3 ng’ sai. Bóng dáng ở ngoài văn phòng chính là..... là..... là.... là...l...

m.n*hối*: đọc lẹ đi

akiko: là... là *uống nc* ực là... là... là...

m.n*mất kiên nhẫn*: nhanh đi là ai.

akiko: là... là...

m.n*đánh túi bụi*: mệt wá có cái kết wả cx lâu *nhìn tờ giấy* là bà Lena.

akiko*cục u wá trời*: aye *bất tỉnh*

lucy: má aki pị bất bình tỉnh nên chế thay thế.

Mỗi một giây trôi qua dường như kéo dài vô hạn, Lucy ngồi ở trên hành lang, môi đã lạnh tái đi nhưng vẫn không chịu nhúc nhích một chút.

Chưa bao giờ cô phải trải qua quãng thời gian dài vô như vậy, thậm chí lúc chỉ có một mình phiêu dạt nơi thành phố, vừa cô đơn vừa bất lực cũng chẳng thể so với loại cảm giác sợ hãi run rẩy như lúc này. Bây giờ nằm ở trong phòng phẫu thuật là người ba đã nuôi dưỡng cô hơn hai mươi năm là người cô yêu nhất trên đời, chỉ cần nghĩ đến có một ngày ông sẽ vĩnh viễn rời bỏ mình, Lucy liền cảm thấy toàn bộ trời đất đều sụp đổ.

Bệnh viện, nơi đã quen với sinh tử, nỗi đau của cô chỉ như một con sóng nhỏ trong đại dương bao la, chỉ trong chốc lát đã bị trùm lên sóng sau đè sóng trước. Giường bệnh nhân được đẩy qua lại liên tục trước mặt, các bác sĩ và y tá đều là vẻ mặt nghiêm túc cứng nhắc, trên giường bệnh nhân hoặc tỉnh táo kêu rên đau đớn hoặc cận kề cái chết tim như sắp ngừng đập, Lucy co lại trên ghế, nỗi sợ hãi trong lòng càng bành trướng vô hạn.

Đã hơn 12h trưa, cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra, tay chân Lucy lạnh lẽo, nước mắt dường như đã cạn khô.

“Tại sao còn chưa ra? Có phải xảy ra cái gì ngoài ý muốn không?” cô lau đôi mắt sưng đỏ, trong lòng nhin không được bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Lucy sao không về phòng bệnh?” Giọng nói quen thuộc cùng tiếng bước chân càng ngày càng gần vang lên bên tai, Lucy ngẩng đầu lên, “Loke sao anh lại ở đây?”

“Đến thăm em một chút.” Loke ngồi xuống bên cạnh Lucy nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Bác Jude có khỏe không?”

“Em không biết.” Lucy rũ mắt xuống, trên lông mi còn dính nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, “đã vào hơn hai tiếng mà chưa ra.”

Cô vừa ngẩng đầu lên, loke liền nhận ra cô có điểm khác thường, sắc mặt trắng xanh, môi tím tái, rõ ràng là bị lạnh quá rồi, hần nhin không được dùng đầu ngón tay chạm vào tay cô, quả nhiên lạnh lẽo vô cùng, ngay cả ngón tay cũng hơi cứng lại, hần nhịu mảy hai tay bao chặt lấy tay Lucy, “Sao lại lạnh thế này? Về phòng bệnh chờ, được không?”

Lucy lắc đầu, ánh mắt nhòa lệ dùng sức rút tay mình ra, “Cám ơn anh đã tới thăm em, em muốn ở chỗ này chờ bọn họ ra.”

Loke cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống không của mình, hai tay cứng đờ ở đó thật lâu sau mới thu về. Hần ổn định cảm xúc trong lòng mình, khuyên nhủ, “Bác Jude phẫu thuật ít nhất phải ba tiếng, em ngồi đây cũng chịu lạnh vô ích nếu bị cảm thì làm sao đây? Nghe lời đi, anh mang cho em ít sủi cảo, về phòng ăn một chút cho ấm rồi quay lại.”

Giữa trưa 30 tết, vốn là người một nhà vây quanh bàn đoàn tụ, cô lại ở hành lang bệnh viện ăn đói mặc rách. Loke thấy bộ dáng cô run rẩy co rụt lại, trái tim bỗng nhiên đau đớn, lúc này cũng chỉ muốn cho cô dễ chịu một chút, không suy nghĩ gì nhiều.

“Cám ơn anh nhưng em không muốn ăn cơm, em muốn chờ ba em.” Lucy cứng đầu như gân, vô cùng cố chấp, đừng nói là một loke cho dù là mười loke cũng không lay chuyển được cô.

Loke không có cách nào, chỉ có thể lặng lẽ ngồi cùng cô trên hành lang.

Vừa ngồi được nửa tiếng, điện thoại hần liền vang lên, là mẹ hần bảo hần về nhà, “Sắp năm mới rồi còn lang thang ở ngoài, không ra làm sao cả.”

Hai người ngồi rất gần, trong hành lang lại cực kỳ yên tĩnh. Cho nên Lucy rất dễ dàng nghe thấy nội dung trong điện thoại, chờ loke tắt máy, cô liền đưa tay nhận lấy hộp đồ ăn trong tay hần, miễn cưỡng cười nói, “loke anh về nhà đi, ba em chắc sắp ra rồi, anh không cần ở đây với em đâu.”

“không sao, anh.....”

“thật sự không cần mà.” Lucy liếc mắt nhìn cửa phòng phẫu thuật, vô ý thức vuốt ve cặp lồng giữ ấm trong tay, “Năm mới rồi, anh ở đây như vậy em cũng rất áy náy anh vẫn nên về nhà đi!” cô dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Người nhà mới là quan trọng nhất, anh nên ở bên họ nhiều hơn.”

Toàn bộ lời nói đã chuẩn bị trước đó đều phải nuốt hết xuống, tuy rằng biết cô vô tâm nhưng trong lòng loke vẫn nhói đau, tay hắn đỡ một bên trán, mặt cúi xuống không để Lucy thấy vẻ mặt hắn giờ phút này. “Người nhà, hai người trong phòng phẫu thuật kia mới là người nhà của cô, mà mình lại chỉ có thể là bạn.”

Thấy hắn sau một lúc vẫn bất động, Lucy cầm cặp lồng giữ ấm hướng trước mặt hắn, “Anh tới thăm em lại mang cho em sưởi ấm, em rất cảm ơn.” Thấy loke cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cô, dừng một chút lại nói, “Để hôm nào em rửa sạch rồi trả lại anh.”

Toàn bộ thương cảm trong lòng nháy mắt bị một câu này của cô đánh tan, loke bất đắc dĩ cười cười, từ trên ghế đứng lên, “Được rồi, anh về trước còn cặp lồng..... Em cứ giữ đi.” Hắn thở dài, cởi áo khoác choàng lên người Lucy thấy cô định từ chối bỏ lại một câu, “Cứ mặc trước đi.” Rồi bước chân đi xa.

Thẳng đến khi bóng dáng hắn biến mất không thấy nữa, Lucy mới thu hồi tầm mắt đặt cặp lồng giữ ấm sang một bên nắm thật chặt quần áo trên người, tiếp tục ngồi đợi.

Thêm một khoảng thời gian nữa, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, Lucy bật dậy từ trên ghế, định chạy ngay tới nhưng cô ngồi ở hành lang lạnh lẽo đã lâu, tay chân đều tê cứng lại dùng lực quá mạnh, lảo đảo một cái liền ngã phịch lên nền gạch cứng rắn.

Hành lang bệnh viện đều lát gạch trắng men, vừa lạnh vừa cứng, cú ngã này không hề nhẹ, quần bò chõ đầu gối Lucy cũng toạc ra. Nhưng mà cô dường như không có cảm giác đau đớn, vội vàng đứng lên chạy đến hướng cửa. Tuy rằng đều mặc quần áo giống nhau còn mang theo khẩu trang che kín mặt nhưng cô vẫn có thể nhìn một cái là nhận ra Natsu.

“Thế nào rồi? không sao chứ? Ba em đâu?” Natsu là người đầu tiên đi ra, Lucy vội vàng túm lấy anh hỏi rồi lo lắng nhìn phía sau.

“không có việc gì.” Natsu lùi lại mấy bước tránh khỏi cô, âm thanh lạnh lùng nói, “Em tránh ra! Đừng chặn đường! Còn nữa cách anh xa một chút!” (kai*xc vô*: WTF? tỉnh tồ zì cn ng’ ta xc r’ chửi mún chết hả Lucy + mira*núi vô*: bình tĩnh đề kai*núi lửa phun trào*: s mà bình tĩnh cho đề mira: chưa diễn xc mà coi típ đi kai: ừm)

Lucy sửng sốt, không tự chủ được buông tay ra.

“trên người anh có thể mang theo vi khuẩn, anh phải đi xử lý một chút.” Natsu vừa thấy biểu tình của cô thì biết cô hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Lát nữa sau khi đẩy ba em về phòng bệnh, em vẫn phải gọi ông, không ngừng nói chuyện với ông, không thể để ba em ngủ phải đợi hết thuốc tê mới được ngủ nếu không sẽ khó có thể tỉnh lại.”

“Được, em biết rồi.” Lucy gật đầu đi theo phụ giúp các bác sĩ trợ lý đẩy ông Jude vào phòng bệnh.

Ông Jude yên tĩnh nằm ở trên giường trên người còn cầm một cái ống, trong lòng Lucy đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ nhưng cô nhớ kỹ lời dặn của Natsu, một chút cũng không buông lỏng, ngồi trước giường ba cô gọi một tiếng lại một tiếng, khi nghe thấy tiếng đáp lại rất nhỏ cũng thoáng an tâm vài giây, lúc không nghe được thì vô cùng lo lắng sợ hãi.

Cứ kêu một hồi liên tục như vậy thì Natsu quay trở lại, đồ phẫu thuật đã cởi ra nhưng vẫn mặc áo blu trắng trong treo nhưng lạnh lùng.

“Đừng lo lắng, không có việc gì.” anh nhìn thoáng qua ông Jude, “Ba em đã vượt qua rồi.” Vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Lucy cầm tay cô, cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lòng bàn tay mình, Natsu cau mày, “không phải bảo em về phòng bệnh chờ sao?” Dừng một chút, ngữ khí lại có chút lạnh cả người, “trên người em là áo của ai?”

“loke lúc trưa có tới đây mang cho em ít sưởi ấm.” Lucy liếc mắt nhìn chiếc áo xám trên người mình, bỗng nhiên mở to hai mắt, “A, em quên sưởi ấm ngoài hành lang rồi!”

Nói xong định đứng dậy đi lấy lại bị Natsu giữ lại bên giường, “Được rồi đừng lấy nữa đã nguội lạnh rồi, buổi trưa em chưa ăn cơm?”

Lucy lại gọi ba cô một lần xong mới trả lời, “Chưa.”

“Ở đây chờ anh.” nói xong Natsu đi ra khỏi phòng bệnh giữ một y tá đi qua hành lang lại, nói mấy câu rồi quay vào.

“Vừa lúc cùng nhau ăn, anh nhờ người ta đi mua rồi.”

Lucy gật đầu, “Vây ba em.....”

“Chỉ để lại một phần dạ dày rất nhỏ, trước mắt không thể ăn gì chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì, 15 ngày sau có thể ăn ít cháo. Hóa trị liệu nhất định phải làm bằng không tỉ lệ tái phát là trăm phần trăm để xem tình hình khôi phục cụ thể rồi nói sau.”

Natsu thấy sắc mặt cô tái nhợt, mắt to hồng giống như con thỏ, vừa tức giận vừa đau lòng, “cô ngốc này, tại sao lại ngồi ngoài hành lang suốt 4 tiếng như vậy!”

“Lại đây.” Natsu hướng Lucy vẫy tay đem cô ôm vào trong lòng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đặt lên ngực mình áp chặt vào da thịt ấm áp.

Cảm giác lạnh như băng làm cho Natsu nhìn không được rung mình một cái, càng ôm chặt cô hơn thấp giọng quát, “Đừng nhúc nhích! Đứa ngốc, ba em anh sẽ kêu.”

Ngực của anh vừa rộng vừa ấm áp mang lại cảm giác vô cùng an tâm. Lucy không giãy dụa nữa chỉ thuận theo dựa vào trong lòng anh, ngoan ngoãn mặc anh ôm.

Y tá đi mua cơm chỉ chốc lát đã trở lại, sau khi chắc chắn ba cô không có việc gì cuối cùng Lucy thoáng yên tâm, lúc này mới cảm thấy đói bụng.

Ngồi xuống cùng Natsu giải quyết đồ ăn trên bàn, xong xuôi mới cảm thấy trong bụng có chút cảm giác ngay cả khí lạnh trên người cũng bị xua tan không ít.

Hơn 1 tiếng sau thuốc tê hết hiệu lực, ông Jude mê man tỉnh lại nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo chỉ nói mấy câu với Lucy rồi lại ngủ thiếp đi, lần này Natsu không ngăn cản Lucy thấy thế cũng yên tâm không ít.

Natsu vừa tiến hành xong một ca phẫu thuật, không có việc gì kiên quyết ở lại phòng bệnh của ông Jude, Lucy đuổi thể nào cũng không về văn phòng còn lấy một cái cớ rất hợp lý, “phải cẩn thận quan sát bệnh nhân.”

Biết ba cô không có việc gì nữa, tảng đá lớn trong lòng Lucy rốt cuộc được buông xuống, trên mặt cũng có nét cười, không hề giống mấy ngày hôm trước suốt ngày đều đỏ hồng mắt, giờ thì còn có tâm tình cùng Natsu thảo luận chuyện lễ mừng năm mới, Natsu vốn đối với năm mới không có cảm giác gì, nay nghe cô nói vậy bỗng cảm nhận được vài phần hương vị.

Hai người đang ngồi ở một cái giường khác nhỏ giọng nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Lucy trước sau như một chịu khó, lúc này tâm tình lại tốt nghe vậy lập tức chạy xuống giường mở cửa. Kết quả vừa mở ra, liền thấy bà Lena xách túi đứng ở cạnh cửa.

“A, bác... sao bác lại tới đây?” Lucy nhìn thấy bà Lena vẫn còn có chút sợ sệt, một cái tát kia của bà thật sự làm cho Lucy có ấn tượng sâu sắc.

“Con qua đây, chúng ta nói chuyện.” Ánh mắt bà Lena lướt qua Lucy và cảnh cáo Natsu một cái rồi trực tiếp kéo Lucy ra khỏi phòng bệnh.

Trg phòng kai

kai: s lu kể ít z mọi lần pà aki kể dài lém mà.

lucy*uống nc*: ực... hà... ko phải là ít mà là khúc s chữ pà aki xấu wá nhìn ko ra nên ko kể đc.

kai*bất ngờ*: WTF??? cái j'??? chữ akiko xấu??? un vờ li ba bờ???

erza*ăn bánh kem*: s p/ư ghê z chữ xấu thui mà.

kai*bình tĩnh*: chữ pà đẹp lém cấp 1 bả thi vít sạch chữ đẹp ko dý năm n' cx hạng 2 thua cn kia.

gray*sắc nc*: chữ đẹp mà cái tính dữ như sư tử hà đông.

erza*tự kỉ*: dữ hơn chế nữa.

kai: tui nhớ cái câu dân tộc tui ns “Nét chữ là nét ng”’ nhg cái nét của nó y như cn trai haizzz.

natsu: nghi vẫn cúi cùng nếu pà aki ko ghi z ai ghi z.

gray*khoanh tay*: chắc ng' nỳ ms tập vít chữ chưa vít rõ ràng nên rất xấu => cái nét xấu theo dý mà phải ko chị mira.

mira*cười*: cái nỳ là chị vít dý, lâu ùi chị ko vít nên hơi khó coi nhg mà em lại...*ôm mặt khóc*

gray*hoảng*: chết r' em chỉ ns giỡn thui chị đừng có khóc.

kai: đúng là đàn ông tồi mà tự nhiên lại để cho cn gái khóc.

erza: cậu lm' tui thất vọng wá.

lucy: hết nỗi cậu r'.

46. Chap 46

Cả người Lucy không được tự nhiên đứng đối diện với bà Lena, tay chân cũng có chút cứng ngắc. Bà Lena trầm mặt, ánh mắt vô cùng sắc bén không tìm thấy một chút bóng dáng hòa ái thân thiết lúc trước.

Trong lòng Lucy tự nhiên muốn lùi bước, cô rụt rụt cổ, mắt to chớp chớp, người ta còn chưa nói gì mà đã bắt đầu yếu thế, “Bác... cháu xin lỗi... cháu thật có lỗi.”

“thật có lỗi?” bà hừ lạnh một tiếng, liếc liếc mắt nhìn hướng phòng bệnh thấy con nhà mình đang đứng ở nơi nào rất xa nhìn về bên này, trong mắt hiện lên một tia không rõ ràng, “Hai đứa diễn trò thật giỏi đấy! Nghe nói không chỉ mình bác bị lừa ngay cả ba con cũng chẳng hay biết gì?”

Sắc mặt Lucy trắng nhợt, “ba mình hiện tại vừa mới phẫu thuật, chắc chắn không thể kích động mạnh, nếu mẹ natsu không quan tâm đi vào nói chuyện này với ba, vậy thì hỏng mất!”

“Bác... bác đừng nói cho ba con biết, đều là lỗi của con... con xin lỗi.....”

“Chỉ một câu xin lỗi nhẹ nhàng là xong sao?” bà Lena ngắt lời cô, nét quý phái xinh đẹp trên mặt xen lẫn thương tâm, “Natsu đã hơn ba mươi, ngay cả bạn gái cũng không có, bác... người làm mẹ như bác trong lòng vô cùng sốt ruột, hai đứa lại làm ra chuyện này với bác!”(kai: bác ns sai òi tuổi của natsu trg hội cn' chưa ai xác định là bao nhiêu nữa akiko: dễ giải thích lém zeref bao nhiêu tuổi thì natsu bấy nhiêu tuổi 2 a e mà kai: ở cx đúng zeref*bẻ tay rằng rắc*: ns xấu 2 a e tui cái j' đó kai + akiko*đổ mồ hôi*: dạ ko có j')

Lucy nghe vậy trong lòng càng thêm áy náy, vừa định nhận lỗi lần nữa lại bỗng nhiên nghĩ tới có chỗ không đúng, ‘khoan, mình hiện tại chính là bạn gái Natsu mà! Anh ấy có bạn gái!’ Lập tức liền ưỡn ngực nhìn về phía bà nói, “Bác... con... con chính là bạn gái Natsu!”

Mây liễu bà dựng thẳng đứng, dường như càng thêm căm tức, “Đến bây giờ con còn định lừa bác! Lucy thật sự là bác nhìn lầm người rồi, ” nói đến đây, bà cúi đầu lau khóe mắt, giọng nói mang theo một chút nghẹn ngào, “Bị con làm chậm trễ như vậy, Natsu đã bỏ lỡ bao nhiêu cô gái tốt, vậy phải làm sao bây giờ!” nói xong lại lau khóe mắt.

Trong lòng Lucy lúc này đã sốt ruột như sóng cuộn biển gầm, cũng càng thêm tự trách.”Nhìn xem mình đã làm cái gì thể khiến cho người lớn đau lòng như vậy! Suy bụng ta ra bụng người, nếu có người nói dối ba, lừa gạt tình cảm của ba, mình nhất định sẽ hung hăng lao lên đánh cho người nọ một trận mà hiện tại mình cũng không khác gì người như vậy!”

“Bác... bác đừng khóc, ” Lucy cắn môi, thử thăm dò vỗ vỗ lưng bà Lena thấy bà không gạt bỏ, lại vỗ vài cái nữa do dự mà nói, “Bác, con thật sự thật sự xin lỗi, bác muốn mắng con thì cứ việc mắng đi! Con tuyệt đối không oán trách!” Dừng một chút lại bổ thêm một câu, “Bác muốn con làm gì cũng được chỉ cần trong lòng bác có thể dễ chịu.”

Bà Lena lại khẽ khóc nức nở hai tiếng, bùm mặt giọng điệu buồn bã, “thật sự làm cái gì cũng được?”

Lucy ra sức gạt đầu lại một mực hứa hẹn, “Vâng!”

“Theo bác đi mua sắm.”

“Vâng!”

“Thường xuyên tới nhà nói chuyện với bác.”

“Vâng!”

“không được nói dối bác nữa.”

“Vâng!”

“Đính hôn với Natsu Dragneel!”

“Vâng!”

Một từ theo quán tính thốt ra, lúc này Lucy mới nhận thấy có chỗ không ổn, vội vàng hoảng sợ bịt kín miệng nhưng mà đã không kịp rồi.

Cô trở mắt nhìn bà Lena nhanh chóng ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt quả thực so với hoa xuân còn rực rỡ hơn, “Tốt lắm, con đã đồng ý rồi không thể đổi ý, bằng không.....” Giọng nói bà Lena thoáng trầm xuống, “Bác sẽ lại đau lòng.”

Lúc này Lucy đã loạn như cào cào, đầu óc choáng váng đã sớm mất đi khả năng suy nghĩ chỉ có thể ấp úng phản bác, “Nhưng mà... nhưng mà không được.....”

“Con đổi ý sao?” bà dùng khoeo mắt liếc về hướng Natsu một cái, mặt lại lần nữa chôn vào lòng bàn tay, “Quên đi, bác cũng không ép con làm sao bác có thể ép con và Natsu đính hôn? Bác, bác chính là số trời sinh không có con dâu.....” nói đến chữ cuối đã nghẹn ngào không thành câu.

Lucy chóng mặt bị bà Lena quay như chong chóng vậy, trong lòng trăm loại cảm xúc đồng loạt nảy lên, vừa hoảng vừa vội nên cuối cùng ngay cả một chút suy xét đều biến mất. Cô luống cuống tay chân trấn an bà thấy không có hiệu quả gì, đầu nóng lên một câu thốt ra.

“Con đồng ý!”

Bà Lena đang nghẹn ngào nhất thời dừng lại, “không đổi ý?”

“không đổi ý!”

“thật tốt quá!” bà Lena nhanh chóng buông tay trên mặt xuống, nhanh nhẹn với vào trong túi sờ sờ, ngay sau đó liền kéo tay trái Lucy lại.

Xúc cảm lạnh lẽo làm cho cô cả kinh, cúi đầu nhìn xuống một cái nhẫn kim cương nhẫn đã nằm trên ngón áp út tay trái cô rồi.

“Bác... thế này... thế này không được!” cô vội vàng định rút nhẫn ra lại bị bà tay mát lạnh lệ ngăn trở, “Nếu con tháo ra chính là đổi ý!”

Nói xong, bà không đợi Lucy phản bác, trực tiếp kéo khóa túi lại, vỗ vỗ bả vai của cô rồi bước đi để lại Lucy đứng tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn nhẫn trên tay mình, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

“Mẹ làm thế nào?” Lúc bà Lena đi ngang qua Natsu, bước chân ngừng lại hướng nhìn Natsu nháy mắt nhỏ giọng tranh công.

Natsu nhìn thoáng qua nhẫn trên tay mình, khoeo môi hơi cong lên, “Cám ơn mẹ.”

Trong lòng bà Lena nhất thời thở phào nhẹ nhõm khẽ hỏi, “Cái này có thể bỏ qua cái tát kia?”, sờ má con mình xoa rồi trong đầu suy nghĩ lại, “Con nhà mình từ nhỏ đã là đứa rất có chủ kiến, cho dù là nguyện vọng thi đại học cũng đều tự quyết định, bà không hề can thiệp.”

“Từ trước đến nay mình chủ trương phương thức giáo dục tự do, bởi vậy quan hệ với con vô cùng tốt chưa từng có khi nào đổ mắt tía tai. Natsu lớn như vậy, mình mới đánh có hai lần, lần đầu tiên là khi mình và ba nó ly hôn, Natsu ôm chân ông ta không cho đi, khi đó mình cực hận người đàn ông kia lại thấy con không muốn xa rời ông ta như vậy, đầu óc nóng lên liền hung hăng đánh con mình mấy phát...”

“Khi đó Natsu mới học lớp 3 chỉ sau một buổi tối mà tính tình đột nhiên thay đổi, từ một đứa trẻ hoạt bát sáng sủa, bỗng nhiên trở nên trầm mặc ước chừng nửa tháng không nói một chữ với mình, cuối cùng mình phát khóc xin lỗi chỉ thiếu nước tìm bác sĩ tâm lý mới rút cuộc cạy mở được cái miệng của con...”

“Mà lần thứ hai, chính là khi biết chuyện Natsu và Lucy là giả. Mình biết con nhà mình không có hứng thú gì với phụ nữ thiếu chút nữa sụp đổ, khi đó mỗi ngày mình đều suy xét lại mình có phải bởi vì hôn nhân của mình để lại cho con vết sẹo quá sâu, cho nên mới khiến con thành ra tình trạng này...”

“Vì thế, khi con rút cuộc cũng trở về công tác gần mình, mình mới sốt sắng sắp xếp cho con đi xem mắt nhiều như vậy, đủ các kiểu cô gái hi vọng nó có thể nhìn trúng một người. Nhưng mà kết quả lại thật đau khổ, con bà chẳng những nhìn ai cũng chướng mắt thậm chí lúc về nhà thì ngay cả hình dáng người ta thế nào cũng không nhớ rõ...” (akiko: ng’ ta có câu trc lạ sau wen còn đối vs nat là trc lạ sau wen kai: đất rai)

“Đúng lúc mình đang cực kỳ nôn nóng thì Lucy xuất hiện, quả thực giống như một cây thuốc cứu mạng vậy! Khiến cho tâm sự áy náy bao năm nay của mình cuối cùng cũng được buông xuống. Cho nên lúc nghe thấy quan hệ của bọn họ là giả, mình mới phản ứng dữ dội như vậy. Nhưng cũng may lúc đó...”

————Plast time————

”thật đúng là vừa tức vừa hơi hối hận mà, con mình là người như thế nào mình hiểu nhất, từ trước tới giờ nó làm việc gì cũng có chừng mực, chắc chắn sẽ không hồ đồ nhưng chuyện như z đúng là... đợi nó về mình sẽ tra hỏi nó” khi bà vừa mới lên xe thì mới phát hiện cái túi xách của bà còn ở trong văn phòng của con mình nên bà phải đi lên tới văn phòng của con mình, ” nhân cơ hội lên lấy túi mình phải hỏi con mình mới được”

Chờ đến lúc bà lên văn phòng, tay định mở cửa ra thì thấy cái cửa hé hé, bà tính xông vào nhưng khi nghe cuộc nói chuyện của Natsu và Lucy thì bà đứng đó nghe thêm để biết được tình hình.

“Bác sĩ Dragneel.... thực sự xin lỗi.... anh có đau không.... có đau không?”- Lucy đưa tay chạm vào má Natsu.

“hình như mình đánh hơi quá trốn thì phải má con mình sưng vù rồi”- bà Lena vừa nghe vừa nói thầm

“Đều tại em.... Nếu em không phủ nhận thì sẽ không như vậy! Em....”

“Anh không có đùa giỡn tình cảm”- Natsu vừa nói vừa nhìn cô

“Em biết, em biết”

“Làm bạn gái anh”

“Nhưng em đã....”

“Cái thằng này còn muốn lừa mình nữa sao, mình không vô không được mà đã tức rồi còn gặp nó nói câu đó nữa”-bà vừa định xông vô nhưng chợt nghe chữ “không phải như vậy” của natsu nên bà bình tĩnh 1 chút rồi nghe tiếp, “vậy là không phải, hay nó đang tỏ tình sao? Mình phải coi con mình nói cái gì mới được.”

Natsu kéo tay Lucy đặt lên ngực mình, “Có cảm giác được không? Tim anh đập nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường”

“con dâu của mình phản ứng ra sao đây? Có phải hiểu ý rồi không? Nói cái gì đi Lucy đừng đứng im đó.”- bà Lena vừa háo hức vừa muốn đẩy cửa vào

“Tim anh bị gì rồi sao? Để em đi kêu bác sĩ, em...”-cô vừa sợ vừa lo

“sao con dâu mình lại... hết nói nổi mà natsu giải thích đi không thôi mất cơ hội”-bà Lena xoi máu lên

“Sao em không hiểu thế anh đang thổ lộ với em? Anh muốn em làm bạn gái thật sự của anh. Lucy em không biết sao, anh đã bắt đầu yêu em từ lúc em dọn đến nhà anh rồi. Lucy em có đồng ý không, anh đang đợi câu trả lời của em?”

“na... nat... natsu em...”

“sao con lại ấp úng vậy Lucy, mau trả lời đồng ý đi còn không gật đầu cũng được”-bà hồi hộp

“anh đếm đến 3 mà em không trả lời tức là đồng ý, 1... 3. Bây giờ em là của anh”

“ai là của anh, anh đếm thiếu số 2”

“trời ơi, 2 đứa này muốn mình tức chết à tỏ tình cũng giỡn là sao? Nghiêm túc coi còn Lucy con mau trả lời đi chứ?”- bà vừa bức xúc vừa bức lá cây kế bên mình

“sao lại không có số 2 ngay bên cạnh chúng ta. Ngay ở đây này”

“sao anh có thể như vậy, rõ ràng đếm thiếu số 2 mà”

“anh đếm đến 1... 3 mà em không nói gì thì tức là đồng ý rồi”

“thui kệ coi như con dâu mình gián tiếp đồng ý vậy.”-bà vừa cười vừa quay đi về và chậu cây kế bên trụ lá không còn 1 mảnh lá nào hết.

—————End plast time—————

“Tuy rằng lúc bắt đầu quả thật có ý lừa gạt nhưng ai biết bắt đầu như thế nào, dù sao cuối cùng mình cũng có một cô con dâu! Đây mới là điều quan trọng nhất! Và mình chắc phải bồi thường cái chậu cây cho người ta luôn...”

“Khi mình thấy được mọi chuyện, mình gọi cho con hỏi mọi cách để đền bù lại cho con, dù sao một cái tát kia cũng không nhẹ, bây giờ chính mình nghĩ lại còn cảm thấy đau lòng. Nhưng mà nó lại không mở miệng”, thẳng đến khi ấy náy trong lòng bà bay lên đến đỉnh điểm, lúc này Natsu mới nhẹ nhàng nói một câu, “không phải mẹ đang chuẩn bị đính hôn cho bọn con sao cứ tiếp tục đi! không cần tổ chức tiệc đính hôn gì cả chỉ cần hai người chúng con.”

Điều này làm bà Lena vô cùng bối rối, “chỉ cần hai người đính hôn, không cần tiệc rượu bảo mình nên chuẩn bị như thế nào? Gọi điện thoại vô số lần, hỏi vô số chị em lại kết hợp với tính cách Lucy, rốt cuộc mình nghĩ ra một cách. Lại thông qua sự đồng ý của Natsu, dựa theo cỡ tay và ảnh chụp mà con đưa cho để đi mua nhẫn nên lúc này mới có cảnh xuất hiện tại bệnh viện.”

Natsu sờ nhẫn trên tay, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng bỗng nhiên thêm vài phần nhu hòa, anh nhướn mày nhìn bà Lena, “Mẹ... mẹ nói gì vậy... con chính là con mẹ mà.”

Bà Lena ngẩn người, lúc phản ứng lại lập tức tươi cười trực tiếp cho Natsu một quyền cười mắng, “Tiểu tử thôi!” Bà vụng trộm liếc nhìn Lucy đang ngây ngốc đứng đằng kia thu lại ý cười trên mặt, “Đối xử tốt với Lucy mẹ đi đây.”

Natsu gật đầu nhìn theo bóng dáng bà Lena đi xa, lúc này mới bước lại chỗ Lucy nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên thân nhiên hỏi, “Làm sao vậy?”

Lucy vừa thấy Natsu, lập tức giơ tay ra trước mặt anh, “Anh xem xem, mẹ anh tự nhiên đeo cho em một chiếc nhẫn!” cô giống như phát hiện ra chuyện gì đó không thể tin được, đôi mắt nâu tròn to, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nhìn móng vuốt nhỏ trắng mềm trước mắt kia, Natsu cũng vươn tay đem chiếc nhẫn đôi cùng kiểu quơ quơ trước mắt cô, “Anh cũng có.”

Lucy vội phát khóc, “Việc lớn rồi! Anh biết không mẹ anh lại nói chúng ta đeo nhẫn là đính hôn! Không thể như vậy được, anh mau mang nhẫn đến trả lại cho mẹ anh.”

Natsu sầm mặt xuống đè lại cái tay cô đang muốn tháo nhẫn ra, “Em không muốn đính hôn với anh?”

“không phải nhưng mà.... nhưng mà đính hôn là chuyện lớn như vậy, em.....”

“Ba em sẽ đồng ý.” Natsu ngắt lời cô, “Yên tâm đi.”

“Nhưng mà.....”

“không có nhưng mà.” Natsu cúi đầu hôn lên đôi tay nhỏ bé ấm áp của cô, nếp nhăn trên mặt khi cười sâu thêm kết hợp với gương mặt tinh tế gần như làm Lucy hoa mắt.

“Chúng ta đính hôn.”

Anh vươn ngón trỏ đặt lên môi cô thở dài một tiếng, “Đừng cự tuyệt, nếu không mẹ lại đánh anh.” anh rũ mắt xuống, lông mi cong dài khẽ run, giọng điệu tuy rằng hờ hững nhưng lại ẩn chứa đầy tủi thân, “Em không thấy sao vừa nãy ở hành lang bà còn đánh anh một cái.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Lucy lập tức quăng mọi lo lắng ra sau đầu liên tục gật đầu, “Em không cự tuyệt! Không cự tuyệt! Không phải chỉ là nhẫn sao, ngày nào em cũng đeo!” Trong lòng lại nghĩ, “thì ra mẹ natsu hung dữ như vậy, về sau phải để mắt đến Natsu nhiều hơn mới được, không thể để bà lại đánh anh!”

Bà Lena ra khỏi bệnh viện đang vui mừng không ngớt vì cuối cùng cũng tóm gọn được con dâu cho con lại không may mắn biết con mình đã sớm qua cầu rút ván đem bà bán hoàn toàn.

Natsu nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Lucy, đôi mắt khẽ cong, “Ừ.”

Buổi chiều thì ông Jude tỉnh lại thoát nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, Natsu đã nghỉ nhưng vẫn ở lại bệnh viện cùng Lucy chăm sóc ông, không khác gì bác sĩ riêng.

Đêm giao thừa, không có chương trình đón xuân, không có pháo hoa thậm chí cũng không có một bữa cơm ra dáng đoàn viên, Natsu cùng Lucy ở trong bệnh viện trông coi ông Jude, ở trong phòng bệnh ngập mùi thuốc khử trùng đón năm mới.

Bữa trưa ngày đầu năm mới, bà Lena cùng lái xe trong nhà đến mang theo rất nhiều đồ ăn phong phú và một ít vật dụng hàng ngày, lần đầu cùng ông Jude gặp mặt nhưng vì ông Jude không thể quá mệt mỏi được chỉ đơn giản ân cần thăm hỏi vài câu rồi rời đi.

Buổi chiều, sau khi ông Jude ngủ, Lucy liền xuống lầu mua mấy tờ giấy đỏ về, nói là muốn cắt mấy chữ phúc dán ở đầu giường ba cô, tuy rằng cô không mê tín nhưng năm mới làm thế cũng là để cầu may mắn tốt lành.

“Em cắt chữ được sao?” Natsu cầm lấy tờ giấy đỏ nhìn đi nhìn lại thấp giọng hỏi.

“Tất nhiên!” Lucy đắc ý hất cằm, “Các bác, các thím đều nói em rất khéo tay!”

“Có thật không?”

“thật!”

Natsu giật mình, “Cắt chữ hỉ thì sao?”

“Cái này thì có gì khó, anh xem này!” Lucy cầm tờ giấy đỏ trong tay cắt ra một mảnh nhỏ, ngón tay linh hoạt uốn lượn, mấy đường đi xuống, lúc mở ra liền biến thành một cái chữ hỉ nho nhỏ.

Natsu đem chữ hỉ nhỏ kia đặt vào lòng bàn tay, bình tĩnh nhìn vài giây khóe mắt liếc đến ông Jude đang ngủ say khóe môi hơi cong lên, “Vậy cắt thêm vài cái nữa đi!”

Trong phòng akiko

kai: s cái khúc mẹ natsu đưa nhẫn cho lucy nhìn kì wá z giống như là mẹ chồng cầu hôn con dâu z.

akiko: tui àu cóá bít natsu cần ns cái gì để cầu hôn lucy àu nên chuyện này phức tạp lắm.

kai: ở cx phải kiu nat cầu hôn lucy coi chg' thành cầu hôn lun.

akiko: đúng òi bởi z chuyện nỳ phức tạp lắm.

natsu*cầm đĩa thịt sống*: ê pà aki pà ns pà sẽ nướng thịt dùm tui mà s zờ thịt nướng ko có mà có thịt sống z.

akiko: chuyện này phức tạp lắm.

lucy*tức giận*: aki s pà ns là sẽ cho tui tăng lương để trả tiền nhà mà s lại ko cóa.

akiko: ít ng' coi, ít ng' bình luận và ít lượt xem wá thì ko tăng lương nên chuyện này phức tạp lắm.

m.n*nóng máu*: pà tg kia pà ns là sẽ bao tui tui ăn mà s bắt tui leo cây là s hả.

akiko: tại hết tiền => chuyện nì phức tạp lắm.

m.n*đánh túi bụi*: phức tạp cái đầu pà rãnh hơi ko cóa j' lm' à hứ. *đi về*

kai*chạy lại*: pà có s ko z có cần đi pạn bệnh viện ko z. *đỡ*

akiko*mơ màng*: ko s âu zì lại chuyện này phức tạp lắm.

kai*buông ra*: phức tạp nữa khỏi đỡ bực mình pị đánh là đúng. *đi về*

akiko*bất tỉnh*:.....

47. Chap 47

Lucy không nghi ngờ gì cả còn tưởng rằng Natsu thích cô cắt chữ hỉ, trong lòng vui mừng không thôi cầm lấy kéo xoèn xoẹt cắt một cái chữ hỉ lớn cộng thêm vô số chữ hỉ nhỏ, thích thú hài lòng đưa toàn bộ cho Natsu.

Natsu đem mấy chữ hỉ này xếp cẩn thận lên bàn ở đầu giường dùng một quyển sách mà cô mang tới để đè lên, thỉnh thoảng lại liếc mắt một cái, trong mắt lóe sáng nhìn vô cùng giống sói đói trong đêm tối!

Gần tối, Lucy theo thường lệ về nhà nấu cơm để Natsu ở lại phòng bệnh chăm sóc ba cô. Thật ra theo ý kiến của Natsu, Lucy cứ một ngày chạy hai lượt như vậy rất vất vả muốn ăn cái gì hoàn toàn có thể kêu bên ngoài nhưng Lucy lại ngại như vậy quá lãng phí, nói gì cũng không nghe. Natsu không lay chuyển được cô, đành trơ mắt nhìn thịt trên mặt cô càng ngày càng ít, lúc trước khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trẻ con phúng phính, bây giờ cầm đã nhợt nhạt rồi.

Anh đau lòng không thôi, tay vừa vô thức đùa nghịch mấy chữ hỉ trong đầu vừa suy nghĩ cách để Lucy bớt mệt mỏi thì ông Jude liền tỉnh lại.

“Ba, ba tỉnh rồi à muốn đi WC sao?” Natsu đi đến đầu giường ông, cúi người hỏi trên tay không biết là đã quên hay là như thế nào vẫn còn cầm cái chuỗi dài chữ hỉ đồ chơi mắt kia.

Ông Jude không muốn đi WC, trên thực tế ông đang toàn lực chú ý đến mấy chữ hỉ đồ rục trong tay Natsu, ngay cả chữ “ba” Natsu nói cũng xem nhẹ. Theo những đường cắt vô cùng quen thuộc kia, ông liếc mắt một cái có thể nhận ra đó tuyệt đối là kiệt tác của con gái nhà mình.

Natsu theo ánh mắt ông Jude chuyển qua trên tay mình, anh đẩy kính mắt đem mấy chữ hỉ kia lại gần ông, “Đây là Lucy đưa cho con.”

,

“Quả nhiên!” ông mím môi, trên khuôn mặt đầy tang thương hiện lên một tia bất đắc dĩ, “đứa bé ngốc này sao lại đưa thứ này cho natsu, đây không phải là tuyên bố phải gả cho người ta sao?! Thật là một chút thận thùng con gái cũng không có! Hơn nữa, tên tiểu tử này vì sao cứ kêu ba trôi chảy như vậy? Mình cũng không phải là ba cậu ta!” (akiko: bác ưi cái đó là gọi cho wen miệng cái chữ BA VỢ đấy jude*đánh 1 cái*: ai chả bít tại ko thích đc hem akiko*ôm đầu + ns nhỏ*: đã già r' cn' nhay nữa một ghê cn n' cha nấy jude: ns cái j' đó akiko: a ko cóa j' đi đy*xách dép*)

“đã có gì đâu, cậu đừng có gọi tôi là ba!” ông jude vất vả bày ra một bộ mặt nghiêm khắc nhưng ông vừa mới phẫu thuật xong, thân thể suy yếu ngay cả nói lớn cũng không được, huống chi là muốn tăng khí thế.

Natsu nghe vậy, sắc mặt cũng không hề thay đổi, anh nhướn mày nhìn thoáng qua chữ hỉ trên tay mình lại giơ bàn tay đeo nhẫn ra trước mặt ông, “Ba không thể nói như vậy, Lucy đã là vợ con, cô ấy gọi ba thì đương

nhiên con cũng phải gọi theo.” anh dừng một chút rồi tiếp tục nói, “lucy vẫn ngại nói với con chỉ đưa mấy chữ hỉ, ba cũng hiểu được ý của em ấy chứ?”

Ông Jude nhìn vài cái chữ hỉ kia lại nhìn cái nhẩn, nhất thời một chữ cũng không nói được, “con gái mình mình biết, tuyệt đối là một đứa cố chấp bảo thủ như vậy chắc chắn là nó đã chấp nhận người đàn ông này rồi!”

“Công việc của Natsu cũng tốt, đáng về cũng ưa nhìn, mẹ cậu ta cũng đã gặp nhìn khá hòa nhã. Theo lẽ thường thì việc hôn nhân này không hẳn là không nên phản đối nhưng mà tiểu tử này tuy rằng tính tình lạnh lùng lại đây một bụng xấu. Nếu Lucy thật sự gả qua đó còn không bị người ta ăn hiếp sao?!”

Bởi vậy ông biết tuy natsu tốt nhưng cũng không biểu hiện ra mặt quá nhiệt tình, vẫn thần nhiên thái độ thậm chí còn kém xa với loke. (natsu*lật bàn*: s lúc n' cx loke loke ko z tàn nhẫn vừa thui kai*lật lại*: lm' j' dữ z ông jude ns chứ có phải lucy âu mà ghê z natsu: ko thích đc hok kai: ê aki đừng ns là... akiko: chính xác happy: là j' z ns nghe ik kai: r' ns)

Ông Jude im lặng không nói lời nào, Natsu cũng không mở miệng. Không phải anh không muốn nói mà là thật sự không có gì để nói, ngày đó ở bệnh viện, anh đã tìm mọi cách lấy lòng ông, cái gì có thể làm đều làm nhưng mà lại không chiếm được một nụ cười của ông.

Lúc này, thật ra trong lòng Natsu cũng rất căng thẳng nhưng mặt anh trước sau vẫn lạnh tanh, hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc gì.

Còn ông Jude, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần, trăm loại cảm xúc ngổn ngang, quả thực giống như rơi vào chai ngũ vị hương. Con gái mình nuôi dưỡng hơn 20 năm, nay mắt thấy sẽ không giữ lại được biến thành vợ người ta. Trước đây không bao giờ nghĩ tới thời điểm này nên không cảm thấy gì nhưng mà hiện tại, mỗi khi nghĩ đến đứa con gái duyên dáng đáng yêu mình nuôi từ bé sẽ lập gia đình, trong lòng liền chua xót không thôi.

Vì thế, chờ khi Lucy mang hộp cơm giữ ấm tới phòng bệnh liền cảm thấy không khí có gì đó quái dị. May mắn cô luôn là thần kinh thô cũng không nghĩ nhiều đem hộp cơm nhét vào trong lòng Natsu rồi đẩy anh ra khỏi phòng bệnh để anh về văn phòng ăn. Ba cô hiện giờ ngay cả cháo cũng không thể ăn, nếu nghĩ thấy mùi cơm chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Natsu đi rồi, Lucy liền chạy đến ngồi cạnh giường ông Jude, thật cẩn thận kéo chăn của ba cô lên nhẹ nhàng sờ sờ bụng ông lại không dám tiếp tục sờ lên trên nữa, “Ba còn đau không?”

Tuy rằng ngoài miệng ba cô không hề hé răng nhưng mà Lucy biết, buổi tối ông đau đến nỗi không ngủ được vì không muốn quấy rầy cô ngủ nên mới gắng gượng cho nên ban ngày ông mới ngủ nhiều như vậy.

“không đau.” ông Jude thấy con gái mở to đôi mắt trong veo như nước lo lắng nhìn mình, cho dù là đau cũng không cảm nhận được, trong lòng tràn đầy yêu thương trĩu mến. Nhưng mà nghĩ đến con sắp trở thành con nhà khác lại không cam lòng.

“Lucy này, Natsu gì đó có đối xử tốt với con không? Con nói thật cho ba nghe.” ông Jude thử thăm dò, dù sao ông cũng là ba không phải mẹ, có một số việc không thể nào hỏi quá chi tiết được.

Lucy nghe thấy ba cô hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ngượng ngịu tím tím góc áo ấp úng nói, “Rất... rất... tốt.....”

Ông Jude vừa thấy cô như vậy, làm sao mà không hiểu được lại thấy chiếc nhẩn chói mắt trên tay cô kia trong lòng thở dài một tiếng, “Vậy chữ hỉ cũng là con cất?”

Lucy mở to mắt, không rõ vì sao ba cô lại chuyển đề tài nhanh như vậy nhưng vẫn gật đầu, vui vẻ thừa nhận, “Đúng vậy!” cô chỉ chỉ chữ phúc thật to dán trên đầu giường nói, “Ba chờ thêm vài ngày con đỡ ba ngồi dậy xem, con còn dán ở đầu giường ba chữ phúc thật to đấy!” Khóe mắt cô cong lên, “Chờ ba khỏe lại con đưa ba ra ngoài đi dạo một vòng!”

“Chút bệnh này thì tính là gì!” ông kiêu ngạo lờ đi nói, “Chờ ba khỏe lên, trở về nhà sắp đến vụ xuân rồi, trong nhà còn hai mẫu đất chưa cày ở thành phố lâu cả người cũng không quen!” Ông dừng dừng thở dài thật mạnh, “Chỗ vàng chỗ bạc, không bằng cái nhà tồi tàn của mình!”

Lời này làm Lucy đau xót không thôi cầm tay ba cô mà mãi không nói được thành lời, cũng may ông Jude không phải người đa cảm, cảm thán một chút rồi thôi.

Ông nhìn Lucy từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá một hồi, “đứa bé ngày nào nay đã trở thành một cô gái, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhất là đôi mắt to kia giống như mã não ngậm vào nước vừa sáng vừa trong.”

“Gả cho Natsu thì phải hòa thuận mà sống, nếu cậu ta bắt nạt con, con cứ tìm ba, ba cho dù liều cái mạng già này cũng không tha cho cậu ta!”

“Ba...” Lucy nghe ông nói xong nước mắt lưng tròng, ba cô luôn dạy dỗ cô vô cùng nghiêm khắc, chưa bao giờ nói với cô những lời thâm tình như vậy, Lucy ăn nói vụng về trong khoảnh khắc đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

Ngay lúc đó, Natsu ăn xong cơm trở lại, vừa đẩy cửa đi vào đã thấy hai mắt Lucy hồng hồng, trong lòng nhất thời căng thẳng, tưởng ông Jude không đồng ý chuyện của anh và cô.

Anh đi lại gần, vừa định nói gì với ông Jude, chợt nghe ông thấp giọng nói, “Đợi một thời gian nữa muốn làm việc gì thì cũng phải sau ngày mùng 1 tháng 5.”

Đầu Natsu “bụp bụp” một tiếng, chân sau va phải chân trước, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã về phía trước. (erza: đầu toàn pháo hoa s kai: hình như là z akiko: chưa chắc coi chg’ là bom erza + kai: =.=)

Với sự thông minh của anh, đương nhiên biết hai chữ “làm việc” mà ông Jude nói có ý gì. Bác sĩ Dragneel luôn vui buồn không hiện ra mặt, lúc này kích động mặt đỏ rần, “làm việc! Làm việc! Ba Lucy rất cuộc đồng ý chuyện của bọn mình rồi!”

“Cám ơn ba!” Natsu ổn định bước chân, nhìn thoáng qua sắc mặt ửng hồng của Lucy, nụ cười ngây ngô trên mặt làm thế nào cũng không kìm lại được.

Suốt một buổi chiều, Natsu luôn ở trong trạng thái lâng lâng, khỏe miệng vẫn giương cao ngay cả kính mắt trượt xuống mũi cũng không thèm nâng lên.

Cuối cùng ngay cả Lucy cũng không nhịn được lấy cốc ăn cơm tối túm anh ra khỏi phòng bệnh. Lúc này Natsu mới nhận thấy mình thất thố điều chỉnh một chút, khôi phục dáng vẻ lạnh băng bình thường, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Lucy nóng rực giống như tấm lửa.

Dọa Lucy buổi tối cũng không dám cùng anh ngủ nhưng chung quy vẫn không chịu nổi da mặt dày của Natsu, cởi áo khoác lên giường nằm Lucy không có cách nào. Lại không thể ở trước mặt ba cô cùng anh giằng co nên đành phải thỏa hiệp.

Thật ra ông Jude vô cùng không muốn con gái mình cứ như vậy ngủ chung với Natsu nhưng mình đang sinh bệnh nằm trên giường chỉ một mình con gái chăm sóc ngày đêm rất vất vả, ông không nỡ. Bởi vậy không thể không chấp nhận chuyện Natsu và con gái mình chung giường chung gối.

Nửa đêm đang lúc mơ màng, Natsu bị người trong lòng không ngừng vặn vẹo mà tỉnh, anh mở mắt nhỏ giọng hỏi, “Lucy em làm sao vậy?” “cô ngốc này luôn ngủ rất ngoan, lúc này lộn xộn như vậy thật không bình thường.”

“Natsu... em hơi... khó chịu.” Giọng Lucy hơi khàn trong bóng đêm nghe đặc biệt khó khăn, “Xin lỗi làm anh tỉnh nhưng mà em nóng quá... đầu cũng đau.....”

Natsu nhíu mày nghiêng nửa người dậy, trong bóng đêm sờ lên trán cô, ai ngờ vừa sờ cơn buồn ngủ lập tức tan biến, “Lucy lên cơn sốt lại là sốt cao muốn phồng cả tay!”

“Phải ra ngoài ngay!” Natsu lập tức xoay người xuống giường, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc trực tiếp ôm lấy Lucy đi thẳng ra ngoài phòng bệnh.

Tuy rằng đầu Lucy choáng váng nhưng bị anh ôm như vậy cảm thấy rất không tự nhiên, lập tức giãy dụa muốn xuống.

“Đừng nhúc nhích, bây giờ phải lập tức rời khỏi phòng bệnh nếu không lây bệnh cho ba em thì không xong đâu!” Natsu nói nghiêm túc dọa Lucy nhất thời một cử động nhỏ cũng không dám, ngoan ngoãn co rụt vào lòng Natsu.

Natsu ôm cô đến văn phòng nghỉ của mình đặt cô trên giường, đo nhiệt độ cơ thể, “39 độ 8 thiếu chút nữa là 40! Đây không phải chuyện đùa!” (kai: bệnh viện cx có phòng nghỉ cho bác sĩ à cn’ có giường nữa akiko: chém đó má tính lm’ bác sĩ tương lai hả kai: cứ tưởng thiệt nên mún lm’ thử akiko: pà mà lm’ có nc bệnh nhân ko chết cx thành chết kai: kệ tui)

Động tác của anh vô cùng nhanh nhẹn cầm lấy chìa khóa đi nhanh đến phòng thuốc, lúc trở về một tay cầm ống tiêm một tay cầm lọ cồn. Nhìn Lucy ra lệnh, “Cởi quần!”

“Tiêm thuốc không thể dùng thường xuyên được, tiêm càng nhiều thì cơ thể sẽ càng kháng thuốc vẫn nên tiêm mũi nhỏ thì hơn.”

Mặc dù Lucy có hơi sợ tiêm nhưng mà biết bây giờ không phải lúc kì kèo, lập tức cắn răng cởi quần lộ ra cái mông nhỏ.

Về mặt Natsu bình tĩnh dùng cồn xoa lên trên để khử trùng, ống tiêm trên tay vững vàng đâm xuống! Lucy đau buốt run lên cơ trên mông cũng co thắt lại.

“Thả lỏng!” một tay Natsu nhẹ nhàng vuốt ve mông cô muốn giúp cô thả lỏng, nếu cơ quá thắt chặt sau khi rút kim tiêm sẽ bị chảy máu nhiều hơn.

Mông Lucy vốn rất mẫn cảm bị anh vuốt ve như vậy làm sao còn có thể thả lỏng, cái loại cảm giác hơi hơi tê dại này thậm chí vượt qua cả sự đau đớn làm cho đầu óc Lucy lâng lâng dập dềnh.

Natsu thấy cô vẫn không thể nào thả lỏng được lại không thể ép cô, đành cứ như vậy đẩy nước thuốc vào, rút kim tiêm ra dùng bông thấm cồn đặt lên chỗ tiêm, ước chừng sau năm phút mới đem miếng bông ném vào thùng rác.

“Có đau không?” Lúc này Lucy đang vểnh mông nằm bò trên giường, sau khi bỏ bông sát trùng đi Natsu thuận thể lật người cô lại, nửa ôm vào trong lòng dịu dàng hỏi.

“không sao.” Lucy chợt dạ, mắt to chớp chớp không dám nhìn vào mắt Natsu chỉ có thể lắp bắp trả lời.

Lại không ngờ bộ dáng cô vợ nhỏ như vậy lọt vào mắt Natsu thật sự quá ngon miệng.

Bởi vì phát sốt, hai má Lucy đỏ bừng, đôi mắt sáng mênh mông sương mù, khóe mắt còn vương vệt phấn mờ mờ cực kỳ giống bộ dáng đêm hôm đó ở khách sạn.....

Natsu giật mình, đầu ngay lập tức cúi xuống muốn hôn cô lại bị cô nghiêng đầu né tránh.

Cô đỏ mặt ấp úng nói, “Em... em bị cảm... không... không thể hôn.....”

Natsu cong môi chạm vào trán cô hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, “Bị cảm phải lây sang cho người khác mới có thể mau khỏi, anh muốn em nhanh hết bệnh.....” nói xong, trực tiếp bắt lấy làn môi ấm nóng của cô, âm cuối cũng biến mất ở giữa khe hở hai đôi môi triền miên.

Trong phòng Lucy

Lucy: ề s tự nhiên lại chuyển wa phòng nhà tui z.

akiko: chứ suốt ngày cứ hết phòng tui tới phòng cn kai hoài cho mấy ng’ vậy banh phòng à tui ầu có điên.

Lucy: lm’ j’ dữ z.

happy*gặm cá*: Lucy đi mua cho bọn tớ 1 hộp cá chiên và 2 hộp kem choco đc hok?

Lucy: ờ. *đi mất hút*

kai: lm’ j’ hôm nọ chế lu hiên z.

akiko: ai bít tính tình thất thg’ wá hên là tui ko phải ng’ như z.

3 đưa*văng lên trời*: gomenasiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

đố mấy ban nhìn tám hình nỳ thì bài vít sẽ tựa tựa như z hok?

“Đầu ở đâu?” Tay Natsu tránh đi chỗ vừa tiem theo đường cong duyên dáng trên cơ thể Lucy mà trượt lên trên, vừa vuốt ve vừa biết rõ còn cố hỏi.

“Ủm đau ở m...m...” Lucy thẹn thùng cúi đầu, lông mi cong dài khe khẽ run rẩy dường như cũng bị sự e thẹn của chủ nhân làm ảnh hưởng.

Cô đúng là đau mà tiêm xong vô cùng khó chịu, móng đau giống như bị gì vậy, cho dù không chạm vào chỗ tiêm chỉ vuốt ve xung quanh cũng thấy nhức nhối. Lucy trước giờ vẫn sợ đau, lúc này Natsu chỉ sờ một chút đã không chịu nổi.

“Xoa nhẹ sẽ hết đau.” Natsu nói mà không biết xấu hổ nhưng sau đó cũng chẳng xoa thật, bàn tay to kia rất nhanh chuyển đến khuôn ngực tròn đầy đặn của cô, không ngừng xoa bóp nhào nặn chỉ một lúc đã khiến cho cô xụi vào trong lòng anh mà thở hổn hển.

Lucy chỉ mặc bộ đồ ngủ lại là loại có cúc, tay này Natsu ôm lấy Lucy tay kia thì luồn vào trong áo cô, nhanh chóng mở ra nút áo ngủ.

“Na... Nat...Natsu... em khó chịu.....” cô nắm chặt cánh tay anh, cái cổ thon dài trắng nõn hơi hơi giương lên lại dễ dàng bị anh hôn môi đáng thương cầu xin, “Đừng... đừng đùa ưm.....” Thân thể của cô đã mềm thành một vũng nước xuân gần như không tự đứng được chỉ có thể bám chặt lấy anh, dựa vào anh để chống đỡ toàn bộ sức nặng của cơ thể mình.

Natsu thấy thế, cánh tay dùng lực một chút trực tiếp đem cô ôm lên giường của mình, cúi người xuống chỗ vạt áo mở rộng, hôn lên bộ ngực của cô mơ hồ hỏi, “Nóng?”

Lucy gian nan nuốt xuống nước bọt tiết ra quá nhiều trong miệng gật đầu nhẹ như mèo con, “Ủm.”

“Bị cảm phải ra mồ hôi mới tốt.” Tay natsu dán lên da thịt mềm mại của Lucy, một tắc lại một tắc vuốt ve mà miệng cũng không nhàn rỗi, từ đường cong duyên dáng của cô hướng xuống phía dưới vừa liếm vừa hôn mang đến cho cô từng trận run rẩy.

“Ngoan phải nghe lời bác sĩ.”

Những lời này thật ra rất bình thường nhưng mà phối hợp với cảnh tượng lúc này lại nghe thế nào cũng không phải có ý tốt. Lucy vốn thẹn thùng bị anh hấp dẫn như vậy, thế nhưng trực tiếp mềm nhũn thất lưng, nếu không phải có Natsu đỡ lập tức sẽ rơi xuống giường. (happy: cái giường nhỏ lém s akiko: tiền em sắp cạn r' nên tiết kiệm zì lại cũng đủ cho 2 ng' mà *mặt gian* chắc chuyện ấy lm' họ phân tâm happy*cười gian*: aye sir)

Natsu thấy thế khẽ cười một tiếng, cúi xuống bộ ngực trắng mềm đang khẽ run của cô bóp một cái thật mạnh đem người ôm sát lại sờ soạng một lượt, lúc này mới thì thầm vào tai Lucy, “Mới có chút mồ hôi vẫn chưa được.”

“Đừng, đừng.....” Hai chân Lucy vòng quanh thắt lưng cường tráng của anh hơi hơi cọ xát, hiển nhiên là đã động tình lại bởi vì sinh bệnh mà chỉ kháng cự được đôi chút, đôi mắt ướt át khẩn cầu, “Em... em đã ra mồ hôi rồi.”

Natsu “à” một tiếng, cúi đầu nhìn vào mắt cô từ đôi mắt đen thăm thăm toát ra ánh sáng dọa người, “Nhưng mà anh muốn em ra mồ hôi nhiều hơn cho hết bệnh.”

Lucy bị anh nhìn chằm chằm tim liền đập nhanh hơn, tư duy vốn chậm chạp giờ quả thực giống như bị đông lạnh, ngay cả suy nghĩ bình thường cũng không làm được chỉ có thể lắp bắp nói, “Anh... anh khỏi làm tự... tự em làm ra mồ hôi được!”

Natsu nhướn mày thanh âm khàn khàn nóng bỏng, “vậy sao?” một tay anh nhanh nhẹn giắt tay của cô rồi hôn lên cổ cô mơn trớn trên đó, “để anh hướng dẫn cho em”

Lucy rùng mình cuống quýt định rút tay về nhưng bị anh ghim chặt như vậy nên cô đành thả lỏng tay và cũng hoàn toàn tương đương với ‘giúp’ Natsu một chút. Anh thoải mái mà làm càng không thể thả cô đi, cúi người vô cùng thân thiết cắn lỗ tai cô không biết xấu hổ nói, “Tiếp tục.”

“Cô ngốc đêm nay bị sốt thật sự không thích hợp để vận động kịch liệt, mình sẽ rửa lòng từ bi tha cho cô, trước tiên cứ miễn cưỡng mà làm, chờ cô khỏe lại thì sẽ đòi lại gấp đôi. Không! Gấp mười lần mới được!”

Lucy xấu hổ muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, "Natsu thật phóng đảng! Vẫn còn ở trong văn phòng đấy! Làm sao có thể như vậy?"

"Nhưng mà mình bất động thì anh cũng sẽ không buông tha mình", Lucy vừa vội vừa tức, đầu nóng lên liền dứt khoát duỗi tay ra rút rề chuyển động. Lần đầu tiên cô làm chuyện như vậy không hề có kỹ thuật nên lại siết chặt, Natsu vừa cúi đầu ở trên người cô hôn, vừa chỉ huy động tác của cô quả thực vô cùng dương dương tự đắc!

Cứ làm như vậy mấy phút, tay Lucy thực sự rất mỏi, không có sức lực, cô đang sốt cao toàn thân đều mê man, làm được vài phút đã coi như Natsu may mắn.

Natsu cũng không ép cô, một tay kéo tay cô đặt lên người mình vuốt ve, tay kia thì rất nhanh thay thế cho động tác của Lucy làm vô cùng thuần thục, Lucy xấu hổ hận không thể quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng mà Natsu lúc này cực kỳ ngang ngược bá đạo nhất là ở phương diện này, căn bản không cho phép Lucy không nhìn anh, mặc dù tay đang ở dưới hạ thân di chuyển, ánh mắt lại gắt gao chế trụ Lucy nhìn khuôn mặt Lucy nhanh chóng bị thiêu cháy, quả thực so với tự mình làm còn xấu hổ hơn vạn lần.

Đợi cho Natsu rốt cuộc giải quyết xong vấn đề cá nhân, mặt Lucy đã nóng đến mức chiên trứng được rồi. Mấy ngày nay Natsu đã bị kìm nén quá nhiều, hai tờ khăn giấy căn bản không đủ, Lucy nhìn anh bình tĩnh rửa sạch tay, hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào.

"Đêm nay cứ ngủ ở trong này đã." Natsu hôn lên môi Lucy cài chặt nút áo ngủ cho cô xong, lúc này mới ôm kéo mền đắp cho cô. Hệ thống sưởi trong văn phòng đủ ấm sẽ không bị lạnh đã trở thể này thì không thể về nhà, huống chi Lucy nhất định cũng sẽ không đồng ý để một mình ông Jude ở trong bệnh viện chỉ có thể ngủ lại phòng nghỉ anh đêm nay.

"Anh thì sao? Anh ngủ ở đâu?" Nhiệt độ trên mặt Lucy đã hơi giảm bớt nhưng vẫn không thể dám quang minh chính đại đối diện với Natsu.

"Lát anh sẽ quay lại." Natsu sờ sờ tóc của cô, "Ngủ ngon, anh qua bên phòng ba em xử lý một chút."

"Ba em làm sao vậy?" hiện tại đối với vấn đề của ba cô, cô đặc biệt lo lắng.

"không có gì." Natsu xoay chốt cửa quay đầu nói, "Tìm người đến khử trùng thôi, tình trạng hiện nay của ông cần phải hết sức cẩn thận, sau khi phẫu thuật thân thể rất suy yếu tuyệt đối không thể bị nhiễm vi khuẩn gì, nếu không sẽ gây ra biến chứng thì vô cùng nguy hiểm." anh dừng một chút tiếp tục nói, "Cho nên mấy ngày này em không thể đến gần phòng bệnh ba em, anh cũng không được."

Lucy mở to hai mắt không tự giác từ trên giường ngồi dậy, "Vậy ba em thì phải làm sao bây giờ? Ai chăm sóc ông? Tìm ai em cũng không yên tâm, không thuận tiện bằng tự mình chăm sóc, em....."

"Được rồi, đừng lo lắng." Natsu ngắt lời cô, "Em mau nghỉ ngơi hết bệnh rồi lại tiếp tục chăm sóc ba, anh sẽ tìm người thay em yên tâm." nói xong liền kéo cửa đi ra ngoài.

Lucy còn muốn hỏi anh tìm ai nhưng Natsu cũng đã đóng cửa rồi. Cô bất đắc dĩ chỉ có thể cuộn mình trong mền, trong lòng cảm thấy họa vô đơn chí một chốc lát cũng ngủ thiếp đi.

Để phòng ngừa triệt để, Natsu tìm mấy y tá đáng tin cậy, trong đêm này đánh thức ông Jude tạm thời chuyển ông sang phòng bên cạnh còn phòng bệnh hiện giờ thì dùng tia tử ngoại chiếu khoảng nửa tiếng mới dừng lại.

Natsu đặc biệt dặn dò nhóm y tá không thể nói cho ông Jude lý do thực sự chuyển phòng để tránh làm ông lo lắng, chỉ nói Lucy có một ít triệu chứng cảm cúm vì cẩn thận nên mới phải chuyển phòng như vậy. Ông Jude không nghĩ nhiều, gần đây giấc ngủ của ông rất tốt cũng không có thói quen lạ giường, sau khi đổi phòng chỉ chốc lát liền ngủ mất.

Nghe y tá đến báo tin tức, lúc này Natsu mới thở phào nhẹ nhõm đi đến phòng nghỉ ban này nằm trên giường ôm cô ngủ.

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, Natsu thức dậy, suy nghĩ một lát rồi đi tới phòng rửa mặt gọi điện thoại cho bà Lena, kể cho bà nghe tình hình hiện tại ở bệnh viện nhờ bà tìm một người đáng tin cậy đến giúp.

Tuy rằng bây giờ đang là năm mới nhưng chỉ cần có tiền thì rất dễ dàng, đừng nói là một người giúp việc cho dù là mười người cũng không lo, bà lina vui vẻ nhận lời, nói sẽ sắp xếp ngay nhưng mà bảo Natsu mấy ngày tới về nhà một chuyến, mừng ba tết hàng năm Dragneel gia theo thường lệ đi chúc tết, Natsu cũng không thể vắng mặt.

Natsu biết tầm quan trọng của chuyện này, mặc dù có phần không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý. Sau khi mẹ và ba anh ly hôn, ngoại trừ một phòng ở còn lại toàn bộ tài sản đều không lấy. Tự mình kinh doanh một cửa hàng quần áo nhỏ nhỏ liệu mình kiếm vài đồng tiền mồ hôi nước mắt. May mắn tính tình mẹ mình linh hoạt lại dám làm chỉ vài năm liền mở rộng cửa hàng sang tận Canada, hai mẹ con bây giờ mới khá hơn.

Bạn giao hảo, bạn làm ăn tất cả đều là mẹ anh hàng năm lên danh sách chúc tết, một năm lại một năm, chưa bao giờ quên bởi vậy Natsu cũng không từ chối được.

Bà lina tìm được người rất nhanh chỉ hơn một tiếng sau khi natsu tắt máy, bà đã đưa người tới bệnh viện. Thoạt nhìn là một phụ nữ trung niên chất phác giản dị, khuôn mặt hơi khô nứt, nụ cười hiền hậu vừa thấy chính là người thành thật.

Sau khi dọn dẹp các công việc chăm sóc ông Jude xong, Natsu dẫn bà đi tới phòng ông Jude. Chính anh thì vì sợ trên người còn mang theo vi khuẩn nên không đi vào.

Lucy ở trong phòng nghỉ của natsu một đêm nhưng cũng không ngủ ngon, lúc ngủ cứ lo lắng cho ba mình sẽ ra sao và cũng 1 phần là bị anh ôm chặt quá. Lúc Natsu trở lại phòng nghỉ, Lucy đã rửa mặt xong, tuy rằng nhìn không có tinh thần, nhiệt độ đã giảm nhưng lại viêm amidan, cổ họng vô cùng đau rát.

Natsu nói rõ mọi chuyện của ông jude cho cô biết, bảo cô không cần lo lắng người giúp việc kia nhất định sẽ chăm sóc ba cô thật tốt liền đưa lucy về nhà.

Mấy ngày nay bọn họ đều có phần chật vật, hai người ngủ chung một giường đơn chật chội bởi vậy buổi tối ngủ cũng không thoải mái. Mặc dù Lucy vẫn lo lắng cho ba nhưng biết hết bệnh rồi mới được vào phòng bệnh nên cô cũng không phản đối.(happy: s về nhà mà cx là giường đơn thể akiko: phải nên tiết kiệm erza*cầm đĩa bánh dâu tí tẹo*: nhưng tiết kiệm nhieu wá cx ko tốt)

Trên đường hai người mua bữa sáng, ăn xong liền về nhà lẩn ra ngủ bù, ngủ một mạch tới chiều. Rốt cuộc Lucy không yên lòng về ba cô, vẫn quay lại bệnh viện tuy rằng không được vào phòng bệnh chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào một cái cũng tốt.

Natsu đưa cô tới bệnh viện còn mình thì trực tiếp đến chỗ mẹ mình đi chúc tết gì gì đó, dù sao vẫn phải chuẩn bị trước một chút.

Lucy đáng thương nhòa người nhìn vào phòng bệnh một lát thấy bầu không khí giữa ba cô và người phụ nữ trung niên kia cũng hài hòa, rốt cuộc yên tâm trở về văn phòng Natsu.

Ngồi chán đến chết liền lấy điện thoại ra nhắn tin nói chuyện phiếm với Erza, tin nhắn thứ hai vừa mới gửi đi liền nhận được điện thoại của nhóc Romeo.

”Tiểu tử này tối 30 đã gửi tin nhắn chúc tết mình, cư xử cũng không tệ lắm.”

Lucy nhận điện thoại, hỏi han tình hình học tập của cậu ta bị romeo châm chọc nói cô chưa già đã yếu hiện tại đã bắt đầu lão nhai. Lucy cũng không để ý, Romeo vẫn độc miệng như thế nhưng tâm địa lại mềm nhũn.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Romeo bỗng nhiên nói, “Chị họ tôi, chị có nhớ không? Gần đây tôi cảm thấy chị ấy hơi khác thường.”

Lucy hoàn toàn không có ấn tượng tốt với Lisanna mặc dù tính tình cô rất vô tư, chưa bao giờ mang thù với ai nhưng mà với Lisanna thì lại không thể nào thích được vì thể liền hỏi một câu cho có lệ, “Chị ấy làm sao?”

“Tôi thấy chị ấy thần kinh không bình thường!” Giọng điệu nhóc hơi kỳ lạ, dừng một chút mới nhỏ giọng nói, “Tôi phát hiện rất nhiều lần, chị ấy cứ lăm bầm lấu bầu một mình! Đúng rồi, bạn trai chị thế nào? Anh ta rốt cuộc có bình thường không?”

Lần trước sau khi nhóc Ro nhà ta khiến cho Lucy và Natsu mém chia tay, cách đây không lâu lại gọi điện thoại cho Lucy, sợ cô mềm lòng tiếp tục nghe theo Natsu. Nhưng mà Lucy lại lắp bắp nói với nhóc là Natsu rất bình thường bởi vậy Romeo cũng không tìm hiểu sâu nữa.

“Anh ấy... anh ấy đương nhiên bình thường!” Nghe thấy lời của romeo, mặt Lucy đỏ lên, “tối hôm qua còn tự mình cảm nhận anh ”bình thường” đấy thôi!”

“Vậy chị cẩn thận một chút, chị họ tôi.... có chút cực đoan.” romeo nhú nhú mày,”từ nhỏ mình đã theo ba mẹ lẫn lộn làm ăn, tâm tư tự nhiên cũng trưởng thành hơn nhiều so với người bình thường cho dù là ít tuổi hơn Lucy nhưng ánh mắt tinh tường thì mười Lucy vẫn thua xa.”

“Chị họ kia của mình, tuy rằng mình không thể nào hiểu hết nhưng cũng nhìn rõ bản tính của cô.”

“Ừ, tôi biết rồi.”, cô vừa uống nước vừa suy nghĩ, “Chuyện ở Magnolia lần đó, mình đã hỏi natsu rồi, natsu cũng nói thật với mình, khi đó mình liền cảm thấy lisanna không phải người tốt gì cả, phí một gương mặt xinh đẹp như vậy!”

“Hơn nữa lần trước nghe mẹ natsu nói, chuyện mình và natsu giả làm người yêu cũng là do lisanna nói với bà.”

Tuy rằng cô ngốc nhưng không phải không có một chút cảnh giác nào. Romeo nói một hồi thành công khiến một chút tư tưởng hiểm hoi để phòng người khác trong người Lucy phát ra.

Ngắt điện thoại, Lucy vắt hết óc suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp gì khả quan để phòng ngừa. Cuối cùng đành chán nản thở dài nằm bò trên bàn, nghĩ cách gì gì đó,”mình thật không am hiểu gì hết! Vẫn là nói cho Natsu đi, anh ấy mưu ma chước quỷ hơn mình nhiều.”

Trg phòng kai

ko cóa j' để ns.

Trg phòng akiko

ko cóa j' tl.

Trg phòng khách

wá im ắng.

erza: hôm nay 2 pà tám đó đi âu òi.

lucy: ai bít ko lẽ bít tụi mình đi đòi nợ nên trốn r'.

natsu: ko đc phải đi tìm 2 pả thui.

gray: tụi mình chia nhau ra tìm.

juvia: juvia cx tìm lun tại 2 pà kia thiu juvia rất nhìu nợ.

Cả đám đi tìm 2 pà tám kia trg khi bụi cây gần đó hơi xôn xao.

akiko*bịt miệng*: tui mà ko bịt miệng pà lại cóa nc là chết chắc.

kai*buông ra*: xl zờ chẳng lẽ trốn ở đy hoài tới mũi chích òi s.

akiko: tui cóa đem đầy đủ đồ dg' r' đợi 2, 3 ngày nữa là tụi mình sẽ đc giải thoát.

kai: ừm ăn mì ly đi.

akiko*khóc*: đường đường là 1 tg z mà phải ăn mì ly s tui khổ z nè.

49. Chap 49

Tối ngày mùng 4 Natsu mới trở về bệnh viện, trên khuôn mặt luôn lạnh như băng lộ rõ sự mệt mỏi. Lucy bị cảm cũng không khác là bao lại còn hơi ho khan, cho nên vẫn không dám đi vào phòng ba cô. Cứ nôn nóng đi qua đi lại trên hành lang rồi nghiêng đầu nhìn vào cửa phòng bệnh.

Bị Natsu tóm trở về văn phòng ôm vào trong ngực hôn một trận lúc này mới bỏ qua cho cô.

“Anh làm sao vậy?” Lucy kéo áo Natsu, mắt to chớp chớp nhìn anh thật khiến trong lòng anh ngứa ngáy.

“Mệt.” Natsu vẫn như cũ tiếc chữ như vàng, anh thật sự cảm thấy mệt, không biết có phải do ở chung với Lucy lâu hay không, anh đã hình thành thói quen cuộc sống đơn giản, đột ngột tiến vào xã hội lá mặt lá trái liền cảm thấy không thể chịu nổi thật vất vả đi thăm hỏi hết một lượt, dù là anh vẫn trước sau lạnh lùng nghiêm túc cũng thiếu chút nữa học theo Lucy hoan hô chúc mừng.

“Để em xoa bóp vai.” Lucy ngồi ở trên đùi Natsu lưng dựa vào bàn làm việc, vươn tay nắm bả vai Natsu chỉ là tư thế như vậy cô không thể dùng nhiều lực được, cứ như con mèo nhỏ gãi ngứa làm cho Natsu buồn cười.

“Đừng néo.” Natsu vô cùng thân thiết ngất một cái lên chớp mũi cao của cô chỉ chỉ ngực mình, “Anh mệt ở đây này.” Đứng một lát lại nghiêng mặt qua cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Lucy lúc này mới tiếp tục nói, “Vẫn là ở với người như em thoải mái nhất.”

“Cái gì mà người như cô?” Lucy tuy rằng không thông minh lắm nhưng cũng cảm thấy lời này của Natsu có hàm ý gì khác nữa. Do dự trong chốc lát rốt cuộc vẫn hỏi ra, “Em làm sao?”

Trong mắt Natsu lấp lánh ý cười, càng làm nét mặt thêm dịu dàng nhưng miệng lại nhở ra câu làm Lucy tức gần chết, “Ngốc và rất dễ ăn hiếp!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy đỏ lên, nhe ra hàm răng trắng ngọc đều đặn làm bộ muốn cắn Natsu kết quả nửa ngày cũng chưa tìm được chỗ nào để hạ khẩu, đành phần nộ thu hồi răng nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định cãi lại, “Em... em ngốc có phúc của người ngốc!”

Natsu sững sốt một chút rồi lập tức không thể kìm nén cười ha hả, kính mắt thiếu chút nữa cũng rớt khỏi mũi, “Quả nhiên là người ngốc.”

Cô ngốc muốn cùng anh tranh luận, kết quả lại bê đá tự đập chân mình còn bị anh cười nhạo một phen, nhất thời vừa thẹn vừa quẫn bắt đầu chơi xấu, “Anh mới ngốc! Cả nhà anh, không, cả khu nhà anh đều ngốc!”

Natsu khó khăn lắm mới ngừng cười, lúc này nghe thấy cô nói thể khỏe miệng lại bắt đầu giương lên, anh gơ tay trái của mình lên quơ quơ trước mặt Lucy, “Ừ, cả nhà anh, cả khu nhà anh đều ngốc.”

Khi nói ra câu này Lucy cũng không suy nghĩ nhiều lắm, lúc này bị người ta lặp lại một lần tức khắc hồi tưởng hận không thể tự cắn lưỡi mình. Nhìn thấy đôi mắt tràn ngập ý cười của Natsu đứt khoát vui đầu vào lòng người ta, mặc cho Natsu lời như thế nào cũng không ra.

“không ra thì không ra, mình càng mừng.” Natsu hưởng thụ ôm lấy cô ngốc nhà mình, nheo mắt tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng dương dương tự đắc quả thực như đang nghỉ dưỡng vậy.

Lucy rất mau quên chỉ chốc lát sau đã quăng xấu hổ vừa rồi ra sau đầu, ngẩng đầu lên cùng Natsu nói chuyện của Lisanna, Natsu nghe xong không có phản ứng gì chỉ là ý cười trong mắt dần dần tiêu tán, anh đưa tay xoa đầu Lucy bảo cô không cần để ý chuyện này cứ để anh xử lý là được rồi.

Lucy vốn chính là có ý này, giống như con gà mỗ thóc không ngừng gặt đầu khiến cho Natsu không nhịn được kéo cô lại mà hôn.

Sáng mùng 5 là Natsu phải đi làm, buổi tối sau khi về nhà, Lucy giặt sạch quần áo cho anh lại làm cho anh một chút cơm tối, nhìn bộ dáng Natsu ăn ngấu nghiến như hổ đói, trong lòng không biết là có cảm giác gì.

“Hôm nay đi chúc tết người nào vậy làm sao ngay cả cơm cũng không cho anh ăn no.” nhưng mà ngược lại lại bắt đầu đắc chí, “nhìn lại thì thấy Natsu vẫn thích ăn cơm mình làm nhất!”

Buổi tối, Natsu mặc áo ngủ nghênh ngang vào phòng Lucy, mặc cho Lucy đuối thể nào cũng không đi, giống như tảng băng bất động nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích. (lucy: đã gọi là bất động r' mà còn thêm chữ nhúc nhích nữa akiko: thêm cho có lucy: =.=’’)

Lucy bất đắc dĩ đành phải tắt đèn ngủ, dù sao hai người ngủ chung giường cũng không phải một hai lần, anh thích thể nào thì làm thể đó đi.

Ai ngờ vừa tắt đèn, tảng băng bất động này liền biến thành núi lửa hoạt động, vụt một cái phun trào đem Lucy đặt dưới thân ra sức gặm nhấm ý nhằm cắn, cũng không biết là có phải quen tay hay việc không động tác cởi quần áo kia vô cùng lưu loát. (gray*nude*: tui dạy đó kai*nhấm mắt*: mặc quần áo vào đi gray*hoảng*: quần áo mình ầu mắt r' akiko*đọc truyện*: bay mất r')

Cánh tay của Lucy gắng sức véo vào đùi anh lại bị anh lật người phủ lên làm một lần, cuối cùng mệt đến nỗi chỉ có thể nằm vật ở trên giường rên kết quả lại khiến Natsu hưng phấn đem cả vốn lẫn lãi tính hết om cô xử lý một lần nữa, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn kéo người cô vào trong lòng mà ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Natsu sáng khoái và thoải mái thức dậy ngược lại Lucy lần đầu tiên không dậy làm bữa sáng, ngay cả khi đến bệnh viện vẫn cúi gằm mặt xuống.

Natsu vừa đi làm liền bận bịu chân không chạm đất để Lucy ngồi ngây ngốc trong văn phòng rồi đi ra ngoài thăm bệnh.

Lucy ghé lên sofa ngủ thêm một lát, lúc này mới cảm thấy tinh thần khá lên. Vừa mới định đi thăm ba cô bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

Cô đi qua mở cửa thì ra là một y tá nhỏ chắc cũng tương đương tuổi với cô, ánh mắt quái lạ cao thấp đánh giá cô vài lần, lúc này mới giống như đột nhiên nhớ tới cái gì mở miệng hỏi, “Bác sĩ Dragneel có ở đây không?”

Lucy lắc đầu, “Anh ấy không có ở đây, một lát.....”

Ai ngờ không đợi cô nói hết, y tá nhỏ kia đã quay người rời đi. Lucy khó hiểu sờ sờ đầu không biết nghĩ sao.

Nhưng mà kế tiếp cô mới biết mình sai rồi. Chỉ ngần ngừ nửa giờ có tới mười mấy y tá, bác sĩ lại đây gõ cửa đều là vẻ mặt cùng với bộ dáng kỳ lạ.

Làm cho Lucy tưởng rằng bọn họ tìm Natsu có việc gì gấp đóng cửa lại liền gọi điện thoại ngay cho anh.

“Natsu anh đang ở đâu, vừa rồi có rất nhiều người đến tìm anh hình như là có việc gấp.”

Lúc này Natsu mới từ phòng bệnh đi ra nhận được điện thoại của cô thì khe cong môi cười, trong mắt hiện lên ý xấu, “Họ không phải tìm anh mà là tìm em.”

“không phải!” Lucy vội vàng phản bác, “Mọi người đều nói là tìm anh!”

“Việc đó à...” Natsu đưa tay đẩy mắt kính đi về phía văn phòng mình, “Em không biết có một cái gọi là lấy có sao?”

Trong lòng vụt dâng lên một dự cảm không lành, Lucy nuốt nuốt nước miếng đột nhiên nhanh trí, “Anh... anh đã làm gì?”

“không làm gì cả.” Natsu híp mắt khoe môi cong lên, vẻ mặt như vậy giống y hệt con cáo trộm được gà sống, “Chỉ là sau khi xong việc, lúc nói chuyện anh lơ đãng nhắc tới vợ của anh đang ở trong văn phòng mà thôi.”

Bên tai không có gì bất ngờ vang lên tiếng hét kinh hãi của Lucy, Natsu đưa điện thoại cách xa lỗ tai một chút lúc này mới tủm tỉm cười nói, “Được rồi vợ, ngoan ngoãn ở văn phòng chờ anh.” nói xong cũng không đợi Lucy trả lời liền ngắt điện thoại.

Lucy bị một tiếng “vợ” của anh làm cho vô cùng xấu hổ lại nghĩ đến những người vừa rồi đều là đến xem vợ anh, nhiệt độ trên mặt không thể ức chế thẳng tắp vọt lên.

Đợi cho Natsu quay lại nghênh đón anh là khuôn mặt đỏ rực của cô vợ mình.

Natsu cũng không chờ Lucy làm loạn, móng vuốt liền nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của người ta còn xoa xoa đầu, lúc này mới cùng Lucy nói chuyện nghiêm túc.

“Dù sao ba em đã đồng ý quan hệ của bọn mình, vậy anh còn kiêng kỵ gì nữa, chỉ hận không thể mua một cái loa ở bệnh viện gào lên vài tiếng mới thôi, càng đừng nói “Lơ đãng” trước mặt đồng nghiệp nói ra như vậy.”

“Huống chi bây giờ thông báo, đến lúc phát kẹo cưới cũng sẽ không làm cho người trong bệnh viện kinh ngạc.”

Lucy nghe xong lý do của anh, càng đỏ mặt chân cũng mềm nhũn, cố gắng chống đỡ lấp bắp nói, “Ai... ai đồng ý gả cho anh?”

Natsu nghe vậy cũng không tức giận ngược lại tiến đến bên tai Lucy, thổi khí vào lỗ tai trắng mịn của cô đề thấp giọng, “đã quên đêm qua mình nói gì?”

Đầu óc Lucy oành một tiếng nhất thời trống rỗng, xấu hổ đến nỗi đầu cũng bốc khói đẩy Natsu ra chạy khỏi văn phòng.

“Chạy cái gì lại kêu một tiếng ông xã nghe một chút!” Natsu không đuổi theo cô ngược lại ở đằng sau hô một câu, thanh âm không lớn nhưng cũng đủ làm cho Lucy nghe thấy.

Chân cô ngốc lảo đảo một cái tức thì tăng tốc chạy trốn.

Natsu cười cười nhìn cô chạy xa, lúc này mới thông thả lấy điện thoại ra gọi cho bà Lena, “Mẹ chọn một ngày may mắn đi, sau mùng 1 tháng 5.” Nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Càng nhanh càng tốt.”

Bà Lena đầu tiên là sửng sốt rồi ngay lập tức trào lên một nỗi vui mừng như điên, “Được! Mẹ lập tức làm ngay!” “Con tốt cuộc cũng kết hôn, nếu không phải lúc này không phù hợp mình còn muốn nổ pháo chúc mừng nữa.”

Bên này, Natsu âm thầm đem chuyện kết hôn giao hết cho mẹ mình chuẩn bị mà Lucy là cô dâu lại không hề biết chút gì còn vì mình cuối cùng đã hết cảm có thể đi vào thăm ba mà đắc chí.

Ông Jude ở trong bệnh viện lâu như vậy đã sắp hết kiên nhẫn, vừa thấy con gái nhà mình liên la hét đòi xuất viện. Bây giờ ông chỉ còn đau một chút có thể lật người sơ sơ, cho nên nghĩ mình gần khỏe rồi.

Chuyện phải trị bệnh bằng hoá chất Lucy còn chưa nói với ba, lúc này nghe thấy ông đòi xuất viện trong nháy mắt không nói ra lời, may mắn là Natsu đến giải vây cho cô.

Nói với ông Jude hơn một tuần sau còn phải cắt chỉ không thể ra viện, đợi tháo hết chỉ thì ra viện cũng không muộn, lúc này mới làm ông Jude ổn định.

“Em về nhà trước đi, anh ở trong này chăm sóc ba.” Ra khỏi phòng bệnh, Natsu xoa xoa đầu Lucy đưa túi xách cho cô.

“Vâng...” Lucy ngoan ngoãn gật đầu, quay đầu bước đi vừa mới đi được vài bước lại ngừng, quay lại kiễng mũi chân đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt lên mặt Natsu, đỏ mặt ấp úng nói một câu, “Vất vả cho anh.” Rồi lập tức như con thỏ nhỏ chạy xa.

Natsu đứng sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới xoa nhẹ lên chỗ cô mới hôn qua, cười đến thấy răng không thấy mắt.

Anh vừa định mở cửa quay vào phòng bệnh, ngẩng đầu liền thấy Lisanna đang đi thăm bệnh, ánh mắt hai người chạm nhau, Natsu bình tĩnh dời mắt một giây cũng không dừng lại trực tiếp đi vào phòng đóng cửa.

Lisanna cắn môi trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện lên một tia thù hận.

Trg hội trường

kai: cn gái cn đưa ngời đằng hoàng coi ngời kiu đó ko bít có nên gọi pà là girl hay ko nhìn cỡ n' cx như cn trai

akiko*ngáp*: mệt vá s ngồi kiu n' cx chũ z.

kai: tui ns ko đúng à.

akiko*uống nc*: ực... hà.... chứ pà kiu tui đổi 36 kiu r' cóa kiu n' mà pà vừa lòng âu.

kai: pà ko chịu ngồi đằng hoàng mà cứ zõn ko zờ cn' tl nữa.

akiko*ngồi ghế + chơi game*: ờ ns nhieu vá để cho tui chơi ik.

kai*kìm chế*: bình tĩnh đi kai đg' nóng bình tĩnh lại n'.

lucy*tay để lên vai*: kệ đi ngày mốt lớn cx thành thiu nữ thui.

natsu: ừ đúng òi.

kai*sắp mất kìm chế*: ừ mà mấy ng' diễn xg chưa mà ra đy z.

natsu*mồ hôi tuôn rơi*: à cái đó thì cx coi là mém xg.

kai*dần mất kìm chế*: ns lẹ.

erza*mặt phiền muộn*: là lúc đg diễn natsu và gray gây lộn .

wendy: sau đó => là đánh nhau vá trời.

levy: khiến cho chỗ diễn thiệt hại rất nhieu số ng' tử vong ý lộn số ng' vào bệnh viện rất cao.

gray: nên chỗ diễn đã pị sơ tán nên ko thể diễn đc.

kai*đánh*: trời ưi hết cn kia zờ tới 2 thg' nỳ chắc tức ọc máu vá chết đi chết đi *hả giận* tự nhìn thoải mái thui kai đi đy.

lucy*sợ*: ko ngờ khi kai nổi điên cn' ghê hơn aki nữa chứ.

natsu và gray*te tua*: aye.

50. Chap 50

Sau khi mổ hai tuần ông Jude được cắt chỉ, ông chỉ nghĩ, “vậy là mình đã khỏe rồi”, mặt cũng không cau có nữa ngay cả cắt chỉ đau đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh nhưng lúc ra khỏi phòng xử lý còn đặc biệt cười với Lucy một cái.

Lucy nhìn mà lòng đau xót không thôi, vừa cầm khăn tay lau mồ hôi cho ba cô vừa cân nhắc nên làm thế nào nói cho ông chuyện nửa tháng sau phải trị liệu bằng hoá chất.

Ông Jude là kiểu người không chịu ngồi yên, ở bệnh viện gần một tháng trong lòng ông cảm thấy vô cùng bức bối, ông nhớ mấy con gà mái ngoan ngoãn, nhớ việc nhà nông đầu xuân còn nhớ gian nhà ngói bốn gian nữa, cắt chỉ xong ông tùy ý để Natsu và Lucy đỡ, vui vẻ lên xe Natsu trong lòng thì tính toán làm sao để con gái thả cho ông đi.

Nhà Natsu chỉ có hai phòng ngủ, ông Jude đến đây thì nhất định phải ở một phòng riêng, nói như vậy Natsu và Lucy chắc chắn sẽ cùng nhau ngủ. Natsu ước gì được như vậy, Lucy lại cảm thấy ở trước mặt ba mình quang minh chính đại ngủ chung với Natsu thì thật vô cùng xấu hổ, lưỡng lự mãi mà chưa đồng ý.

Ông Jude vừa thấy cách bài trí trong nhà là biết con gái mình đã ở đây từ trước rồi, “cô Lucy qua phòng Natsu ngủ đi.”

Lập trường của Lucy vốn không kiên định, giờ nghe ba cô nói như vậy liền ôm một đồng quần áo của mình sang ngủ cùng Natsu.

Hôm nay ông Jude xuất viện vừa đúng vào ngày Tết nguyên tiêu, Lucy nấu hai bát bánh trôi nhân vùng đen, vụng trộm trốn ba cô đi vào phòng ngủ cùng Natsu ăn.(akiko*ức chế*: 2 vợ chồng tụi bây ăn mà ko bít mời mất dạy nalu*đg ăn*: là thời đại văn minh mún ăn thì móc tiền ra akiko*nhịn*: cóc thêm *nghĩ* mún ăn mún ăn mún ăn 2 ng' ác lém hic)

“Ba bây giờ chỉ miễn cưỡng ăn chút cháo, mình sợ ông nhìn thấy sẽ ghen tị nên vào đây là thích hợp nhất”

Natsu không thích ăn đồ ngọt, bánh trôi nhân gừng đen lại quá ngọt cho nên anh chỉ ăn một viên rồi nhứu mảy dấy bát ra. Lucy vừa thấy anh không ăn, đôi mắt nâu to lập tức sáng lên, “mình thích ăn bánh trôi có thể giúp anh đem bát bánh trôi kia xơi!”

Không ngờ Natsu liếc mắt một cái liền nhìn thấu động tác nhỏ của cô, anh cầm áo ngủ vừa đi vào phòng tắm vừa cảnh cáo cô, “Nhiều nhất chỉ có thể ăn năm.” Để cường điệu số lượng còn cố ý giơ lên năm ngón tay.

Ánh mắt Lucy đảo một hồi nửa miếng bánh trôi còn ở trong miệng mơ hồ đáp, “Biết rồi biết rồi, anh mau tắm đi.”

Lời này nghe thế nào cũng như là khiêu khích nhưng mà từ trong miệng Lucy thì khẳng định không phải ý này. Natsu đương nhiên hiểu được, đây là cô đang thúc giục anh tắm nhanh sau đó đi sang nói với ba cô chuyện hóa trị liệu. Nên cũng không dừng lại nữa dứt khoát xoay người đi vào phòng tắm.

Không ngờ anh vừa đi, Lucy xem như không có người quản thúc nữa, bưng bát lên bắt đầu ăn ngấu nghiến, “Natsu tắm rất mau, mình phải tranh thủ ăn hết trước khi anh quay lại mới được!”

Trong lòng cô dương dương tự đắc, “đến lúc đó đồ ăn đều đã trong bụng, natsu có thể làm gì được? Anh ấy cái gì cũng tốt chỉ mỗi tội là thích quản mình”, Lucy nuốt xuống một miếng bánh trôi bỗng nhiên nhớ đến Loke. (natsu*sắc + ghen*: WTF??? s lại nhớ loke đừng ns là Lucy thích Loke nha akiko: bình tĩnh đề ông lm’ j’ ghê vậy chỉ là pờn pè wan tâm thui natsu*bình tĩnh*: ở akiko: cx có thể như lời ông ns natsu*nổi điên*: pà đứng lại cho tui akiko*chạy*: ngu j’ đứng lại)

“Loke thật là tốt còn mang đến cho mình điểm tâm nhưng mà dạo này anh ấy lại không đến tìm mình.” Lucy buông bát có chút phiền muộn. “Lần trước trong lúc vô tình mình nhắc việc này với Natsu, Natsu nghe xong liền thay đổi sắc mặt, nói Loke ở phòng khám tâm lý có chuyện nên mình không được quấy rầy người ta.”

“Trong số vài người bạn, chỉ có mình là không có việc gì làm còn phải để natsu nuôi.” Lucy thở dài, “mấy ngày hôm trước Erza gọi điện thoại cho mình nói vừa được thăng chức có thể tự mình phụ trách một hạng mục, mình tự dấy lòng còn mừng thay cho bạn.”

Đồng thời trong lòng cũng hơi lo lắng, “mình cứ ăn không ngồi rồi như vậy sau này có thể biến thành sâu gạo hay không?”

Lúc Natsu đi ra thì thấy Lucy đang ôm gối, lông mày xinh xắn cũng nhăn lại một chỗ, “bát trên bàn hình như còn hơn phân nửa bánh trôi xem ra là có tâm sự gì rồi.”

Anh tưởng rằng cô suy nghĩ chuyện nói với ba trị liệu bằng hoá chất liền đi qua ngồi cạnh cô đem khăn mặt đặt vào tay cô, ý bảo cô lau tóc cho anh thẳng đến khi cảm nhận được động tác nhẹ nhàng trên đầu, lúc này mới với lấy kính ở đầu giường đeo lên thản nhiên nói, “Đừng lo, anh nói với ba em rồi.”

Lucy ngừng lại trong lòng lập tức khấn nguyện, “Anh nói như thế nào?” cô căn bản không dám nói cho ông biết về bệnh tình, lo lắng tâm trạng ông không tốt, bất lợi cho trị liệu là đầu tiên nhưng càng sợ khi ông biết mình bị ung thư sẽ lập tức thu dọn đồ đạc về nhà.

“Ba em không biết trị bệnh bằng hoá chất là cái gì yên tâm đi.” Natsu đẩy lại mắt kính bị cô chạm lệch, “Anh chỉ nói với ông phải điều trị bằng thuốc sẽ hơi đau một chút. Đến lúc đó sẽ sắp xếp cho ông một phòng bệnh, đồng thời ngăn cách với các bệnh nhân trị liệu bằng hóa chất khác sẽ không có vấn đề gì.”

“ông không biết trị bệnh bằng hoá chất, điều này làm cho mình thấy nhẹ nhõm hẳn đi, rốt cuộc mình cũng nhìn ra tính tình ngang bướng của Lucy là từ ba cô hiện tại chỉ có thể đi từng bước giấu từng bước....”

“Tổng cộng ông phải làm bốn đợt trị liệu, mỗi lần cách nhau ba tuần đợi cho ông chữa trị xong rồi, vừa đúng lúc cơ thể khỏe mạnh để tham gia hôn lễ của mình và Lucy...”

“Mẹ mình đã định ra ngày kết hôn rồi, ngày 3 tháng 5, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của ông, đương nhiên cũng phù hợp yêu cầu của mình....”

“Nhưng mà mình còn chưa nói cho Lucy, dù sao còn 4 tháng, tìm cơ hội thích hợp rồi nói cũng không muộn....”

Lucy nghe vậy mới buông lỏng tâm tình cúi đầu chuyên tâm lau tóc cho Natsu cũng quên chuyện sâu gào đi.

“Tối 16 tháng 1 tại công viên thành phố có tổ chức hội hoa đăng, hội hoa đăng của thành phố A là hoạt động truyền thống hàng năm đều có. Tuy vậy mình cũng chưa một lần đi tới đó, mình chẳng hề thích những nơi đông người nhưng mà nói không chừng Lucy sẽ thích?”

Anh dùng tay chống cằm ngồi ở trong văn phòng ngẫm nghĩ.

Ngày 16, sau khi cả nhà ăn xong cơm tối, Natsu liền nói chuyện đi xem hội hoa đăng với Lucy, đầu tiên hai mắt Lucy sáng lên nhưng ngay lập tức nghĩ đến cần phải ở nhà chăm sóc ba cô đang định cự tuyệt chợt nghe thấy tiếng mở cửa chống trộm.

Cô quay đầu lại nhìn dĩ nhiên là bà Lena.

“Mẹ sao mẹ lại tới đây?” Thấy mẹ mình đột nhiên tới chơi Natsu cũng có phần kinh ngạc.

“Đêm nay không phải có hội hoa đăng sao” bà Lena cởi áo khoác vô cùng quen thuộc tự nhiên đến sô pha ngồi nói với Natsu, “Con đưa Lucy đi chơi đi.”

“Bác con không đi, con còn phải.....” Lucy liếc mắt nhìn ba cô một cái, vội vàng lắt đầu từ chối kết quả một câu còn chưa nói xong đã bị bà Lena cắt ngang.

“Lo cho ba con đúng không, không có việc gì” bà Lena vỗ vỗ ngực ở trước mặt Lucy cam đoan, “Có bác ở đây, các con cứ đi chơi hơn nữa bác còn có việc cần nói với ba con.” nói xong bà nhìn sang ông Jude nháy mắt vài cái.

Ông Jude sững sốt một chút rồi liền phản ứng kịp gật đầu nói, “Hai đứa ra ngoài chơi, chúng ta có việc phải trao đổi.”

“Nếu ba đã nói như vậy”, Lucy cũng không do dự nữa, mặc áo lông vào rồi đi ra ngoài bị bà Lena ở đằng sau đuổi theo đưa mũ và khăn quàng cổ nói, “bên ngoài rất lạnh như vậy sẽ bị cảm cúm phải mặc thêm áo.”

Mấy ngày hôm trước thành phố A có một trận tuyết lớn, lúc này nhiều nơi còn có tuyết đọng chưa dọn hết giẫm lên có cảm giác rất hay hay, Lucy vốn thích đạp tuyết lúc này mặc đủ đồ ấm với đi giày nên không lo ngại gì, giẫm lên thoăn thoắt cực kỳ vui vẻ.

Cô thích chơi, Natsu cũng không gò bó cô, tùy ý cô chạy đến đến đâu cũng được chẳng qua cái tay nắm tay cô kia thì vẫn không chịu buông ra.

Công viên có hội hoa đăng cách nhà bọn họ không xa bởi vậy Natsu không lái xe đi bộ chỉ hơn 10 phút là tới, hội hoa đăng người đông nghìn nghịt lái xe sẽ vô cùng phiền toái.(natsu: haizz s ko lái xe tới cho lẹ cn' đi bộ nữa chứ akiko: phải bí tiết kiệm tui mà cháy túi là mốt ko cóa xe chạy ầu natsu: ở T^T)

Đây là lần đầu tiên Lucy đến hội hoa đăng, nói thật thì hồi nãy Erza đã rủ cô đi vài lần nhưng mà khi nãy Jellal cũng tới, Lucy không muốn làm kỳ đà cản mũi nên không đi.(lucy: ai ns cái đó là chị erza hăm dọa nên đi ko đc chứ pợ T^T akiko: thì lấy cái lí do nỳ thay thế cho khỏi mất hình tượng trg lòng fan erza kai: mất lun r' ầu =.=’’')

“Cái này đẹp quá!” Lucy mở to mắt nhìn một cây đèn lồng cao lớn, kinh ngạc liên tục vội vàng lấy khuỷu tay huých Natsu, “Mau lên, di động của anh đâu lấy ra chụp!”

Hội hoa đăng tấp nập bao nhiêu người căn bản không tìm được góc độ tốt để chụp, cho dù tìm được rồi giẫy theo cũng sẽ bị người ta chen chúc đẩy đi, Natsu nắm chặt tay Lucy, đối với lời của cô mắt điếc tai ngơ chỉ lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Lucy tức giận giậm chân bình bịch, ở bên tai Natsu không ngừng lải nhải may mắn phía trước có đèn lồng con thỏ đúng sở thích của cô lúc này mới dời đi lực chú ý.

Càng đi lên, đèn càng xinh đẹp đặc biệt trong hồ còn đậu một chiếc thuyền rồng siêu lớn, đầu rồng hướng về phía đông, khí thế hào hùng vô cùng cao quý.

Lucy nhìn mà choáng váng kích động lôi kéo Natsu đi khắp mọi chỗ, dần dần liền tách khỏi đám đông.

“không đi nữa đứng ở chỗ này đợi.” Natsu nhìn lướt qua bốn phía, bọn họ đi tới một góc, “người cũng không nhiều bên kia là một con đường nhộn nhịp có một quầy bán khoai lang nướng, cách thật xa cũng có thể ngửi được mùi thơm. Cô ngốc kia chạy lâu như vậy chắc cũng đói bụng rồi đi mua vài củ khoai nướng để lót dạ cũng tốt.”

Lucy không biết Natsu muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn gật gù đầu. Đợi đến khi cô thấy Natsu mang theo một túi khoai lang nướng trở về ánh mắt nhất thời sáng rực.

Cũng không ngại nóng bóc vỏ thổi thổi rồi cắn ngay một miếng. Mùi khoai thơm lừng phất chốc tràn đầy trong miệng ăn ngon cực kỳ.

Natsu không thích mấy thứ này bởi vậy chỉ đứng một bên nhìn cô ăn, Lucy thấy anh không động thủ đem miếng khoai nuốt xuống rồi hỏi, “Anh có muốn ăn không?”

“Muốn.” Natsu há mồm học ra một chữ dưới ánh mắt kinh ngạc của Lucy cúi đầu xuống miếng khoai của cô cắn một miếng.

Lucy chớp chớp mắt rồi lại cúi đầu bình tĩnh ăn tiếp động một tí là bị hôn bị tập kích gì gì đó, hiện tại mức độ ấy đã không đủ để làm cho cô đỏ mặt.

Lucy ăn liền lúc hết hai củ khoai lang, hội đèn lồng cũng đã gần tàn, hai người liền chuẩn bị về nhà mà trong lòng Natsu đang tính toán đêm ngày kết hôn của bọn họ nói cho Lucy biết nhưng không biết cô sẽ phản ứng như thế nào.....

“Mấy ngày hôm trước mẹ đã nói với anh, kết hôn ngày.....” Lời nói của Natsu đột nhiên bị ánh đèn xe chói mắt phía trước cắt ngang, anh nhíu mày kéo Lucy vào ven đường, quay đầu vừa định tiếp tục nói nhưng một khắc kia nhìn Lucy nhất thời liền đứng chôn chân tại chỗ.

“Kết hôn? Thật quá nhanh rồi”, mặt Lucy thoát cái đỏ bừng, vừa bối rối thẹn thùng đồng thời trong lòng cũng dâng lên sự chờ mong.

Cô đang chờ câu trả lời nhưng mà Natsu lại chậm chạp không nói ra làm cô sốt ruột giống như cái gì vậy do dự vài giây rồi vẫn hỏi ra, “Ngày... ngày bao nhiêu?”

Vừa dứt lời chỉ nghe thấy Natsu phì cười một tiếng cười đến nỗi kính mắt cũng rớt xuống mũi.

Lucy khó hiểu, “Anh làm sao vậy?”

Natsu chỉnh lại mắt kính nhưng trong mắt vẫn ngập tràn ý cười. “cô ngốc vừa ăn khoai lang nướng, trên tay còn đen thui nhưng lại lau lên mặt, giờ trên mặt xuất hiện một vết nhòe nổi bật phối hợp với cặp mắt tròn xoe và biểu tình vô tội giống hệt như con chuột nhỏ chui vào đồng tro vậy.”

“Mặt của em.” Natsu nhéo nhéo mặt cô lại cúi đầu chỉ chỉ ngón tay đen sì, “Quệt lên.”

“A!” Lucy thét lên một tiếng xấu hổ đến nỗi thiếu chút nữa không ngẩng đầu dậy nổi, “mình thật đần độn lại dùng tay có nhọ chà mặt!”

Lucy luống cuống tay chân lấy khăn ướt trong túi ra vừa định xé mở chuẩn bị lau mặt đã bị Natsu đoạt lấy.

“Anh giúp em chùi tự em chùi sẽ không nhìn thấy.” nói xong tay đã xoa lên mặt cô.

Động tác của anh thật dịu dàng, từng chút lại từng chút nhẹ nhàng lướt qua mặt cô như là đối đãi với báu vật vậy.

Lông mi Lucy run rẩy, gương mặt vụng trộm nhìn Natsu, vẻ mặt của anh chăm chú trong mắt lộ vẻ dịu dàng, những nét cứng rắn lạnh lùng hoàn toàn dịu xuống càng có vẻ tuấn tú đẹp trai.

Trái tim không chịu nổi chế càn đập càng nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như muốn bật ra khỏi lồng ngực, Lucy nuốt nước miếng mặt càng lúc càng nóng.

“Ngày 3 tháng 5.” Ngay lúc này Natsu bỗng nhiên nói ra.

“Cái gì... cái gì?” Đầu óc Lucy vẫn còn ngẩn ngơ nhất thời không phản ứng kịp.

“Ngày cưới của chúng ta.” Natsu buông tay nhìn bộ dáng cô ngốc nhỏ, trái tim khẽ động môi càng cúi xuống thấp, “Ngày 3 tháng 5.”

Đêm đông lạnh giá, gió bắc gào thét luồn vào trong cổ trong lòng Lucy lại nóng bừng bừng, “kết hôn sao, đây là chuyện từ trước đến nay mình không hề nghĩ tới nhưng mà sau khi gặp natsu trước mặt mình giống như toàn bộ những chuyện mình không dám hi vọng đều biến thành có thể.”

“Thích anh rất thích thích đến hận không thể mỗi giây mỗi phút nhìn thấy anh, ôm anh mới thỏa lòng.”

Trái tim Lucy mềm nhũn, cô hơi hơi ngửa đầu vừa định hòa theo đón lấy môi anh, một tiếng chuông bất nhã nhảy mất phá ngang không khí tốt đẹp giữa hai người cũng đánh tan dừng khí của Lucy

Natsu nhú mày lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua màn hình bất ngờ lại là Loke. Anh do dự vài giây rồi nhận điện thoại.

“Chuyện gì?”

“7h tối mai, Beauty Star bar, tôi có chuyện muốn nói với cậu... cậu có đến được không?”

Natsu quay đầu nhìn Lucy đưa tay bưng mặt, chán đến chết đi đi mũi chân trên mặt đất vẽ vòng tròn đơn thuần mà đáng yêu. Anh khẽ cong môi thần nhiên hộc ra một chữ, “Đến.”

Trg phòng khách

kai*cầm đồ ăn*: bỏ xuống đc chưa z tui mỗi lém r’.

akiko*chơi game*: bỏ xuống đê thý chưa nhờ có tui xách phụ mà pà và nhóm natsu ko mệt mỗi đó.

kai và nhóm nat*thở dốc*: wá đáng vừa thui hồi nãy zờ tui xách ko chứ có phải pà âu nãy zờ pà chơi game zờ cn’ tự khen mình nữa.

akiko*chơi game*: tui có phụ mà.

kai và nhóm nat*ngồi nghỉ*: phụ cái j’ liệt kê ra coi.

akiko*ăn bánh*: thì phụ mở cửa cho m.n vào đó => cái nỳ cx đc gọi là phụ.

kai và nhóm nat*té ghế*: cái đó ko tính là phụ tự tui mở cx đc mà.

akiko*đọc truyện*: z thì là phụ chơi game cho mấy you lên cấp đó.

erza và wendy: tui tui có chơi game âu phải hok kai, natsu, lucy và gray.*way wa nhìn*

natsu, lucy, gray và kai*mắt sáng*: tui level mấy r’, cấp cao ko z, tui ko ngờ pà lại tốt vs tui như z cứ lm’ típ ik.

akiko*chơi game*: ô kê cn đê.

erza*ăn bánh dâu*: hết ns nổi r’.

wendy*ăn bánh pudding*: ừm.

51. Chap 51

Hai người về đến nhà thì phát hiện cha mẹ hai bên một người ngồi một người nằm thoạt nhìn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Natsu đẩy mắt kính đối với tình trạng như vậy vô cùng vừa lòng.

Bà Lena thấy bọn họ đã quay về nên cũng không ở lại lâu cùng ông Jude nói một tiếng lại cùng Lucy hàn huyên vài câu rồi đi về. Ông Jude vừa mới phẫu thuật không lâu rất dễ mệt mỏi, nếu không phải quan tâm đứa con gái ngốc nhà mình thì cũng chẳng thể kiên trì lâu như vậy. Bà Lena vừa đi ông liền ngã đầu xuống chìm vào giấc ngủ.

Lucy thấy thế cũng không quấy rầy ông rửa mặt xong liền trèo lên giường. Bà Lena vừa mới nói với cô, “hôn lễ không cần nhà con lo gì cả, nếu có yêu cầu gì thì cứ nói mẹ cam đoan sẽ thực hiện, đến lúc đó con chỉ cần đi chọn áo cưới là được.” đó là câu nói của bà mà cô vẫn suy nghĩ đăm chiêu về việc đó.

Trong lòng Lucy rất ngượng ngùng, “mẹ natsu tuy rằng nhìn còn trẻ trên thực tế còn lớn tuổi hơn so với ba, mình làm sao có thể không biết xấu hổ quảng mọi chuyện để mẹ anh lo hết như vậy.”

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn là đem ý nghĩ của mình nói cho Natsu, “tuy rằng có thể rất nhiều thứ mình không biết nhưng bây giờ mình đang nhàn rỗi ở nhà, nếu lúc không có việc gì thì có thể đi giúp mẹ chồng một chút.” (kai*đg uống nc*: phụt WTF? bá đạo z lucy: có j' âu sắp đám cưới r' nên phải ns cho wen kai*mặt troll*: ồ thế à lucy*đỏ mặt*: nghĩ bây j' z kai*cười gian*: kcj)

Không ngờ Natsu lại thẳng thừng cự tuyệt đề nghị của cô, nói mẹ mình có rất nhiều chị em, ai cũng đầy kinh nghiệm cùng nhau lo liệu sẽ không quá mệt mỏi, hưởng hồ trong lòng Natsu hiểu được với tính cách của mẹ mình, chắc chắn toàn bộ chương trình hôn lễ đều sẽ được bà tự tay sắp xếp cho dù là Lucy phỏng chừng bà cũng sẽ không buông tay cho cô làm.

Mấy năm nay bà không quá trông nom chuyện cửa hiệu thời trang nữa đối với việc buôn bán cũng không cảm thấy hứng thú, bà đã lơ mờ có ý định bán lại cửa hiệu ở Canada. Anh ít nhiều cũng học qua một chút tâm lý, biết rằng nếu cứ để cho người lớn tuổi ở trong nhà thì cũng không phải là tốt đối với họ ngược lại sẽ khiến bọn họ nghĩ bản thân mình vô dụng.

Cho nên chuyện đám cưới, anh đã quyết định từ lâu là để tất cả mọi việc cho mẹ mình làm.

Sau khi nghe Natsu giải thích thông suốt xong, Lucy cũng không cố chấp nữa, cô vốn sợ mình tay chân vụng về lại làm cho người ta thêm phiền phức. Nói như vậy, cô sẽ ở nhà chăm sóc ba cô được nhiều hơn còn có thể bớt chút thời gian kiếm việc gì đó làm thêm.

Natsu không biết Lucy nghĩ cái gì nhưng mà anh biết phía trước còn có một trận đánh ác liệt đang chờ mình.

Ngày hôm sau sau khi tan ca, Natsu không về nhà ngay mà đi tới quán bar đã hẹn với Loke.

Từ sau khi làm sáng tỏ mọi chuyện, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại ngay cả dịp năm mới Loke cũng không đến nhà bọn họ chúc tết làm hại mẹ anh hỏi mãi.

“Ngồi đi.” Loke ngẩng đầu mỉm cười với Natsu đưa tay chỉ vị trí đối diện.

Natsu gọi một ly Long Island Iced Tea* xong mới ngồi xuống nhìn khuôn mặt ôn hòa của Loke, ánh mắt khó hiểu, “Muốn nói cái gì?”

(*Một loại cocktail khá mạnh bao gồm: Gin, Rum trắng, Tequila, Vodka, Triple Se,...)

“Cậu và Lucy.....” Loke uống một ngụm rượu lúc này mới mở miệng hỏi. Kết quả là còn chưa nói xong đã bị Natsu cắt ngang, “Tôi nghĩ cậu hẳn đã nhìn ra.”

“Ngay từ đầu tôi đã nhận ra.” Loke lắc lắc chất lỏng màu lục nhạt trong ly một câu hai nghĩa.

Đúng lúc này thì rượu của Natsu được mang tới, anh cảm ơn người phục vụ lấy trong ví ra mấy tờ tiền đặt vào khay rồi quay đầu nhìn Loke lạnh lùng học ra hai chữ, “Gì nữa?”

Hai người làm bạn đã nhiều năm khi Natsu nói ra câu này, tuy rằng sắc mặt không hề thay đổi nhưng Loke lại nghe ra một chút không hài lòng trong đó.

Hắn cười cay đắng, “Cậu còn nhớ lần trước chúng ta tới chỗ này, tôi nói tôi có đối tượng muốn kết hôn, ” hắn dừng một chút buông chén rượu, trong mắt mang theo một chút không cam lòng, “Chính là Lucy nhưng mà rõ ràng khi đó cậu không hề có cảm giác gì với cô ấy!”

“Rõ ràng mình đã sớm một bước nhận thấy được con người tốt đẹp của cô nhưng lại trở mắt nhìn người khác nhanh chân đến trước, cái loại cảm xúc này chỉ cần nghĩ đến là mình đã thấy đắng chát như nuốt phải túi mật vậy.”

“Người Lucy yêu là tôi.” Natsu không để ý tới khiêu khích của hắn chỉ bình tĩnh nói ra vài chữ, nháy mắt đem tất cả mọi câu đã chuẩn bị của Loke nuốt trở về.

“Natsu Dragneel! Cậu đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước!” Loke cắn răng, mặt nạ ôn hòa nháy mắt biến mất mắt trừng lên sắc bén dọa người.

“Tôi biết sự việc kia ảnh hưởng rất lớn đối với cậu...” Natsu không hề né tránh đối diện với hắn trong lòng cân nhắc từ ngữ lúc này mới tiếp tục nói, “Nhưng mà cậu phải hiểu được bây giờ và khi đó không giống nhau.”

Thân mình Loke cứng ngắc, đáy mắt đỏ sẫm ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn, miệng vết thương máu chảy đầm đìa bị Natsu không chút lưu tình vạch trần như vậy đau đến nỗi hắn gần như muốn phát điên, “Cậu thì biết cái gì?! Tôi chỉ là.... chỉ là muốn giữ lại người mà tôi yêu thôi!”

Natsu đưa tay đè lại bả vai của hắn ánh mắt nhìn hắn chăm chú, “Tôi quả thật không hiểu. Cậu gần như được xem là bác sĩ tâm lý hàng đầu, vì sao ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không nhận ra?”

Trong nháy mắt kia giống như khí cầu nổ tung chỉ phút chốc liền tan biến không còn dấu vết, Loke nắm chặt chén rượu trong tay giọng nói mang theo sự áp chế cực độ, “Với các người thì xem ra rất đơn giản..... Nhưng mà..... Đó là người thương yêu tôi nhất trên đời này.....”

“Trừ anh ấy ra còn có rất nhiều người quan tâm đến cậu” Natsu thở dài vẻ mặt lạnh lùng hơi dịu lại, “người này là người bạn tốt duy nhất của mình mười mấy năm qua, ngay cả khi mình tức giận nhất cậu ta cũng chưa từng nghĩ tới việc bỏ đi tình bạn này.”

“Tôi biết cậu yêu Lucy nhưng nghĩ kỹ một chút, tình cảm chủ yếu trong lòng cậu đối với cô ấy rốt cuộc là gì?” Natsu lạnh lùng lên tiếng lại gần từng chữ cực kỳ rõ ràng, “Cậu có thiện cảm với cô ấy, cho nên muốn biến cô ấy thành người của mình, không cho người khác làm tổn thương cô ấy có phải như vậy không?”

Loke há miệng thở dốc, một chữ cũng không nói được.

Natsu uống một ngụm rượu để thông giọng, mùi rượu mạnh đột nhiên chui vào mũi giống như ngay cả trong máu cũng bị truyền một lượng khí nóng, “Tôi chỉ nói vậy thôi, tự cậu trở về suy nghĩ cẩn thận một chút. Đúng rồi tôi vẫn chưa nói cho cậu biết..... ”

Loke ngẩng đầu nhìn anh.

“Đám cưới của tôi và Lucy tổ chức vào ngày 3 tháng 5.”

Sắc mặt Loke trắng bệch ngực giống như bị một tảng đá lớn đè lên, khó chịu đến nỗi gần như không thể thở được. “không ai có thể làm tốt hơn so với mình! mình yêu cô, rất yêu chỉ có mình mới có thể bảo vệ tốt cho cô không để kẻ xấu làm hại đến cô! Nhưng mà người cô yêu là Natsu không phải là mình.....”

Hắn chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, một hơi đem rượu trong ly uống sạch nhưng vẫn không thể giảm bớt sự khô kiệt trong người. Ánh mắt liếc sang Natsu, cậu ta vẫn như cũ là một bộ mặt không chút thay đổi ngay cả kính mắt cũng không thể che khuất được đôi mắt lạnh nhạt kia.

“Quãng thời gian 11 năm qua chợt hiện lên trước mắt, loại tình cảm này ngay cả quan hệ huyết thống có khi còn kém xa... có lẽ mình nên buông tay như vậy sẽ tốt cho cả 2”

Loke nhắm mắt lại cắn răng một cái, “Đầu rượu dám không?”

Natsu đầu tiên là ngạc nhiên rồi ngay lập tức khoe môi cong lên hướng bồi bàn ở bên vẫy vẫy tay, “Hai chai Vodka.”

Loke mím môi, “Bốn chai!”

Bồi bàn khó xử nhìn Loke rồi lại nhìn Natsu, “vậy rốt cuộc là hai hay bốn chai?”

Natsu khẽ cười chỉ chỉ về Loke, “Nghe cậu ta.”

Một ly lại một ly Vodka dốc hết, cổ họng như bị thiêu đốt nhưng giống như đồng thời cháy hết tất cả đau khổ trong lòng. Từ lượng Loke không được tốt hết hai chai đã bị Natsu đánh gục đổ lên bàn, Natsu cũng có chút men say, anh lười biếng tựa người lên ghế dài ý cười trên khóe miệng vẫn chưa hề tan biến.

Ánh mắt Loke lơ đãng ngẩng đầu liếc Natsu một cái rồi lại gục xuống. “Mình vốn muốn nói cho cậu ta, mình không định cùng cậu ta giành giật, tuy rằng mình vẫn không cam lòng rất không cam lòng!”

“Phù rồi... phù rồi là của tôi... tôi... tôi muốn nhìn... nhìn Lucy gả ra ngoài.” hắn say khướt lằm bằm trong đầu bỗng nhiên hiện lên đôi mắt nâu to tròn long lanh của Lucy khoe mắt khê ẩm ướt.

“Được.”

Về đến nhà, Natsu xiêu xiêu vẹo vẹo làm cho Lucy phải đỡ anh vào phòng nằm, “anh nói anh đi với bạn sao lại uống nhiều rượu như vậy.”

“Anh lại đây ngồi, em đi nấu cho anh bát canh tỉnh rượu.” Lucy đỡ anh ngồi lên giường xoay người định đi vào phòng bếp.

Không ngờ vừa nhấc chân chưa kịp mở cửa đã bị Natsu từ phía sau ôm lấy, anh vùi đầu vào hõm cổ cô cọ cọ, hô hấp nóng bỏng còn mang theo mùi rượu thoang thoảng khiến cho cổ Lucy cũng ngứa ngáy.

“Natsu anh đừng cọ nữa nhột quá.” “Làm sao mà uống rượu xong lại giống con chó nhỏ thích cọ người thế!” Lucy chớp chớp mắt, vừa định nói cái gì chỉ nghe “cạch” một tiếng, thì ra là kính của Natsu rơi xuống sàn.

“Natsu, kính của anh rơi kìa!” Lucy khê giầy ra khỏi lòng anh, “Anh buông ra em đi nhặt kính cho anh!”

“không cần.” Natsu sau khi uống rượu càng bá đạo, tay phải linh hoạt luồn vào trong áo Lucy sàm sờ từ eo của cô chậm rãi hướng lên trên sờ sờ, “Lúc anh không ở nhà em làm cái gì?”

Lucy run lên cả người mềm nhũn trong mắt ướt át giống như sắp tràn ra nước, “không... không làm gì.”

“nói.” Natsu hôn lên vành tai của cô, tay thì đã đi đến bộ ngực cao tròn mềm mại của cô rồi thấy cô một lúc lâu không lên tiếng, liền vươn hai ngón tay kẹp lấy khi nặng khi nhẹ vờ nhào nặn, “Còn không nghe lời?”

Cảm giác tê dại đột nhiên lan khắp toàn thân, Lucy há miệng thở hổn hển đưa tay cách lớp quần áo không có lực gì đè lại bàn tay đang không ngừng làm loạn trên người cô ổn định hô hấp lúc này mới nói, “thật... thật sự không có làm gì, em chỉ lên mạng..... Ừm..... Lên mạng tìm việc làm thêm.”

Động tác của Natsu hơi dừng một chút, “Tìm việc?”

“Vâng.” Lucy cưỡng chế tiếng rên rỉ đang muốn bật ra khỏi cổ họng, cố gắng cân bằng giọng nói run run của mình, “Em... em không thể để cho anh nuôi mãi được, anh.....”

Cô còn chưa nói xong tay Natsu đã nhanh chóng rút ra khỏi áo cô, gần như thô bạo lật cô lại đối mặt với anh.

Giọng nói lạnh như băng, “Vì sao không thể để anh nuôi?”

Ánh mắt anh lạnh lẽo sâu thẳm, giống như nơi thâm sơn cùng cốc trong rừng rậm chỉ liếc mắt một cái đã làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Lucy không dám nhìn thẳng vào mắt anh chỉ rũ mắt xuống ấp úng nói, “Của anh là... là của anh, em không thể dùng, phí phẫu thuật của ba em... em sẽ trả lại cho anh.”

“À thì ra phân chia rõ ràng như vậy.” Quanh thân Natsu tản ra khí lạnh như băng, sắc mặt âm trầm giống như có thể nhỏ nước đến nơi, “Ý của em là của anh là của anh, của em là của em hai người chúng ta phải tách ra tính có phải không?”

“Giống như không phải mà cũng giống.....” Đầu óc Lucy chậm chạp nhất thời không thể hiểu được thâm ý của anh vô tình lại gặt đầu.

Natsu cười mỉa mai đưa tay nắm chặt cằm cô tức giận đến nỗi hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Xem ra anh còn làm chưa đủ, ” Ánh mắt anh rét lạnh như băng nhìn chằm chằm Lucy, “Thế cho nên bây giờ em còn không hiểu.”

Lucy sợ hãi co rụt bả vai, “Hiểu... hiểu cái gì?”

Khóe miệng anh khê nhếch nhưng trong mắt lại là một khoảng lạnh lùng, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ áo của mình, gần từng tiếng gần như nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hiểu được cái gì gọi là trong em có anh, trong anh có em!”

Lucy hoảng hốt nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, “anh chính là như vậy lạnh lùng đến đáng sợ, không! So với trước kia còn đáng sợ hơn.”

Cô nuốt nước miếng đột nhiên lùi lại một chút. Lại không nghĩ rằng động tác này của cô lại đúng ý của Natsu, thân hình cao lớn nhanh chóng tới gần trực tiếp đẩy Lucy ngã lên chiếc giường đằng sau ngay sau đó cơ thể nặng nề liền đè lên.

Trg phòng khách

akiko*mất tâm thần*: mấy bữa nay mình phải ôn thi nên có lúc ra có lúc ko nên mina thông cảm nha và mình sẽ cố gắng để ra chap ms nhanh nhất nha, arigatou! zZZzzzzZZZzzzz *gục lun*

happy*la to*: trời đổ mưa r’ pà cn ơi trời đổ mưa r’ bà cn.

loke*đẩy mắt kính*: ko phải trời đổ mưa mà là thành bão cấp 14 lun í.

kai và natsu*giơ ngón trỏ*: đúng ời.

mira*chạy lại*: có chuyện j’ z có j’ ms à *nhìn cửa sổ* có mưa bão j’ âu.

kai: mọi lần aki thông báo cái j’ là đọc tới TK 29 cx chưa xg nữa.

mira: zờ ms để ý thường thì đọc thông báo là bunn ngủ lém.

happy, loke, natsu, kai và mira *nhìn nhau + mặt gian*: có vấn đề r’.

kai*choàng vai aki*: wey, ai đã lm’ cn pạn tui thành như thế này đy.

akiko*mơ màng + ns mớ*: thg’ cờ-hó yuuke nếu ko phải t nợ m’ thì đừng cóa mơ t lm’ osin cho m’.

mira*cười*: ara ara ko ngờ khi ngủ aki lại tự khai mà ko cần tra khảo.

happy*mặt hiểm*: akiko thiiiiiiiiiiích yuuke.

kai*mặt gian*: lát nữa pả dầy r’ tra khảo s.

m.n*cười gian tà*: ừm.

52. Chap 52

Natsu ở cách cô rất gần, đôi mắt sắc nhọn như chim ưng gắt gao chế trụ gương mặt cô, nóng hừng hực, hơi thở còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt phả trên mặt cô từ từ làm cho hai gò má nhỏ nhắn xinh xắn biến thành hai trái đào đỏ rực.

Trong lòng Natsu vô cùng tức giận thầm nghĩ, “phải giáo huấn cô ngốc này một chút cũng không quản cái gì thương tiếc hay không thương tiếc”, liền cúi đầu cắn lên môi cô. Lucy bị đau kêu một tiếng lần này anh không hề lưu tình, môi lại là nơi cực kỳ mềm mại, giây tiếp theo trong miệng cô đã nếm được mùi sắt nhàn nhạt chắc là chảy máu rồi.

Tính cách Natsu tuy rằng lạnh lùng xấu tính nhưng đối xử với Lucy vẫn luôn dịu dàng, động tác cũng không thô bạo, dù rất nhiều lúc nhân cơ hội ăn hiếp cô nhưng đồng thời cũng sẽ quan tâm đến cảm xúc của cô. Lần này là thật sự bức bối nên mới cần Lucy hung ác như vậy, quả thực hận không thể đem cô nuốt vào bụng.

Trong lòng Lucy hoảng hốt liền đưa tay đẩy anh ra, lắc đầu muốn trốn tránh môi anh không cho hôn.

Động tác của cô khiến cho lửa giận trong lòng Natsu càng bùng cháy, bình thường thì anh rất bình tĩnh kiềm chế lúc này bị chất cồn lấn át không còn chút gì, “Em còn tránh anh?” Natsu lạnh lùng híp mắt, trong đôi mắt phản chiếu vẻ mặt kinh hoàng của cô.

“Em... em không” Môi Lucy đau rát chỗ bị cắn lại thấm nước bọt nên càng xót, trong lòng vô cùng buồn rầu, Lucy nghiêng đầu giọng nói cứng ngắt, “Anh đừng đe em.”

“không phải em muốn phân rõ với anh sao?” Natsu cong môi cười đưa tay cởi nút áo ngủ của cô, “Anh không Muốn!” âm điệu của anh cực kỳ lạnh lùng, giống như gió bắc lạnh thấu xương lại tựa như một lưỡi dao sắc rạch vào lòng Lucy.

“Anh buông ra!” Lucy đẩy tay anh dùng sức giãy dụa, tuyệt không giống với bộ dáng hiền lành ngoan ngoãn như mọi khi, “Của anh vốn chính là của anh em không thể đụng vào!” Cho dù quan hệ giữa hai người đã thân mật như vậy nhưng Lucy vẫn cảm thấy để Natsu trả hộ cô một số tiền lớn như vậy rất không hay, từ nhỏ cô đã không tham lam là đồ mình mượn thì không phải của mình, cho nên một phần cũng không thể chiếm.

Natsu tức đến nổi bật cười, từ trên người cô đứng lên ánh mắt tầm tó, “À. Nếu em có lòng tự trọng như vậy, khi đó vì sao còn đồng ý đến chỗ này của anh ở nhờ?!”

Hô hấp Lucy cứng lại, vừa mới từ trên giường ngồi dậy thân mình chợt cứng ngắt.

“không nói?” Lửa giận trong lòng Natsu càng bùng lên giống như muốn đốt hết toàn bộ lục phủ ngũ tạng của anh thành tro bụi, dưới tác động của cơn giận bắt đầu nói năng không suy nghĩ, “Được lắm, bây giờ chúng ta sẽ tính toán rõ ràng! Em thiếu anh bao nhiêu tiền thuê nhà, anh thiếu em bao nhiêu tiền cơm, em không phải cũng chia rõ sao? Đến đây lấy bút lại đây, chúng ta tính một chút!”

“chỉ còn ba tháng nữa sẽ kết hôn, Lucy lại không hề coi mình là chồng cô, mọi chuyện đều phải phân chia rành mạch”. Chỉ cần suy nghĩ như vậy, trái tim Natsu chợt phát lạnh, một chút lý trí còn lại nháy mắt biến mất không còn gì.

“Tính cách cô vừa ngốc lại ngây thơ, thật sự là không biết phân biệt cái gì là tình yêu, cái gì là tình bạn sao? Nếu cô thật sự thích mình thì làm sao có thể có ý nghĩ như vậy?”

Từ trước đến nay Natsu ở trước mặt Lucy đều vô cùng tự tin, từ khi gặp nhau lần đầu đến thích cô rồi tới bây giờ, anh chưa từng có loại cảm giác này. Nhưng mà hiện tại, trong lòng Natsu bỗng nhiên dâng lên một sự nản lòng và hoảng sợ cực độ. “Hai người ở bên nhau lâu như vậy, những gì thân mật trên cơ bản đều là mình lừa cô ngốc mới được! Nói cách khác, nếu mình không lừa cô, như vậy cô căn bản sẽ không ôm, không hôn thậm chí..... Căn bản không có khả năng làm bạn gái mình!”

“Natsu... anh... anh đừng như vậy.” Lucy bị một loạt lời nói của anh làm cho khiếp sợ, rụt bả vai, “tại sao natsu bỗng nhiên lại dữ dằn như vậy, anh ấy có bị gì không vậy?” (akiko: s chế vô tư wá z =.=” Lucy: ủa z chứ là zận vì dụ j’ akiko*té ghế*: thui khỏi đề Lucy*ko hiểu*: ờ)

Natsu nhìn thấy cô lùi bước, đôi mắt nheo lại âm thanh lạnh lùng nói, “Lucy trả lời, em có yêu anh không?”

Đề tài chuyển đổi quá nhanh, Lucy nhất thời chưa thích ứng kịp, lúc phản ứng lại vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt cương ép của anh thì làm sao cô có thể nói thích? Ăn cướp cũng không hung ác thế! Lucy mím môi không nói, trong lòng âm thầm kêu khổ nghĩ, “lần sau trăm ngàn lần không thể để Natsu uống rượu nữa.”

“không trả lời hay là không yêu anh?” Natsu đề thấp giọng mang theo ý lạnh ghê người.

Lucy nghe mà hết hồn, “đừng nói là yêu, ngay cả nói năng như bình thường mình cũng không thể nữa là....”

Natsu thấy thế bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, “Anh đã nói, bằng đầu óc của em biết cái gì là yêu sao?!”

“Natsu Dragneel, anh đừng quá đáng!” Lucy mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt chỉ một thoáng liền đỏ bừng. “Tuy rằng bình thường rất nhiều người đều nói mình ngốc thậm chí còn nói mình đần độn. Nhưng đó đều là nói giỡn cho tới bây giờ vẫn không hề mang theo một chút ác ý...”

”Nhưng mà lần này Natsu không giống thế, trong giọng nói của anh tràn đầy khinh miệt, phối hợp với một tiếng hừ lạnh kia, quả thực chính là ác ý cười nhạo mình, huống hồ anh không phải người khác, anh đối với mình mà nói là người đặc biệt nhất trên đời này, vậy mà anh làm sao có thể nói mình như vậy?”

“Anh quá đáng?” Natsu thấy đôi mắt đỏ bừng của cô, trong lòng nhói lên nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng, “Lucy Heartfilia, chẳng lẽ anh nói không đúng? Em rõ ràng ngay cả câu yêu anh cũng không trả lời được!” (kai*lắc đầu*: tròng mắt nhìn ng’ ta thì lm’ s mà ns natsu*giả ngu*: có hả tui nhớ tui nhìn lucy = ánh mắt “triu mền” mà akiko và kai: chắc “triu mền” =.)

“Em không muốn tranh cãi với anh” Lucy rũ mắt xuống, đôi tay nhỏ bé nắm chặt ga giường cố gắng ngăn chặn dòng cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, “Ngày mai anh tỉnh rượu chúng ta sẽ nói sau.” nói xong liền chồm mền nghiêng người nằm xuống giường không nhìn Natsu nữa.

Natsu uống khá nhiều rượu, thần kinh đã sớm tê liệt nay thấy cô như vậy lại càng phần nộ, “giờ còn chưa kết hôn đâu đã không muốn nhìn thấy mình rồi?”

Anh càng nghĩ càng giận, vừa định mở miệng nói gì nữa bỗng nhiên nhớ tới đôi mắt đỏ hồng của cô đành nuốt xuống những câu phát cáu định nói, nhảy xuống giường bận áo vào rồi “rầm” một tiếng mở cửa rồi đi.

Lucy thật không hiểu Natsu tức giận vì cái gì, cô nghe tiếng mở cửa chống trộm bên ngoài, nước mắt vẫn kìm nén rất cuộc cũng lần xuống.

Thẳng đến sáng ngày hôm sau Natsu cũng chưa quay về, ông Jude không thấy Natsu liền lơ đãng hỏi một câu, nét mặt Lucy tức thì biến đổi, may mắn là cô cúi đầu che dấu bằng không sẽ bị ba cô phát hiện.

“Đây là lần thứ hai sau khi mình và natsu ở cùng một chỗ cãi nhau, lần trước là vì hiểu lầm nói rõ ràng xong mới phát hiện trách lẫn nhau nhưng mà lần này lại là vấn đề của hai người.”

Lucy ngồi ở trên giường uể oải cúi đầu, khuôn mặt nhỏ xinh luôn tươi cười dường như cũng mất đi sức sống, ừ ừ cô đã định gọi điện thoại anh biết bao lần nhưng chung quy lại không có dũng khí, hơn nữa tối hôm qua anh còn nói cô không có đầu óc, đây mới là điểm Lucy khó có thể bỏ qua.....

Lucy khó chịu bao nhiêu thì Natsu cũng không thoải mái bấy nhiêu, tối hôm qua anh vừa ra khỏi cửa là đã có chút hối hận nhưng mà rượu chưa hết, mặt mũi đàn ông chiếm thượng phong, rốt cuộc vẫn không quay lại. Đi đến chỗ mẹ mình ở một đêm liền bị đuổi về, mẹ anh gơ cây lau sàn tròng mắt lên, nói nếu anh không mau làm lành với Lucy thì sẽ dùng cây lau nhà đánh chết anh! (kai*mơ mộng*: ước j’ lớn lên tui cx cóa mẹ chòk như z akiko*lm’ vỡ mộng*: pị mẹ chòk cho lm’ ôsin thì có kai: một pà wá erza: pà aki s hôm nay kì cục z akiko: kệ tui)

Natsu nhìn điện thoại, “tối hôm qua là mình quá đáng nhưng cô ngốc kia không thể gọi cho mình một cuộc điện thoại sao? Tốt xấu gì cũng phải hỏi một chút mình ở đâu qua đêm chứ! Hơn nữa mình vẫn để ý vấn đề còn chưa có đáp án, rốt cuộc lucy có yêu mình thật hay không?” (lucy*lo lắng*: z hỏi tối natsu ngủ ở đâu z akiko: ở khách sạn 5 s có tên HẦM CẦU ở đó tiện nghi lém có chuột gián ngủ chg khỏi lo lucy*hết lo*: ừm z khỏi lo natsu*khóc: s phũ z)

“Bác sĩ Dragneel đã hết giờ lâu rồi sao anh còn chưa về?” Natsu đang vô cùng rối rắm thì một bác sĩ đi qua phòng anh thuận tay gõ cửa hỏi.

“Về ngay đây.” Natsu lên tiếng cầm chìa khóa xe, “mặc kệ thế nào về nhà trước xem phản ứng của lucy rồi tính sau.”

Lucy làm xong cơm tối, trước tiên chuẩn bị cho ba cô một chút cháo loãng giúp ông ăn xong lại dùng nước ấm lau người, lúc này mới đỡ ông nằm xuống giường.

Ở trước mặt ba cô, cô không dám biểu hiện ra điều gì khác thường sợ ông nhìn ra cô và Natsu cãi nhau sẽ lo lắng, chờ lúc ra khỏi phòng, khuôn mặt Lucy mới sụp xuống, ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử trên tường, “Natsu sắp về rồi. Nhưng mà mình còn chưa biết phải nói gì với anh.”

Lucy cắn môi do dự vài giây rồi lấy điện thoại ra gọi cho Erza. Đêm chuyện của mình và Natsu nói với Erza xong lúc này mới nhút nhát hỏi, “Erza, mình nên làm gì bây giờ?”

“Mình đã nói sớm anh ta không hợp với cậu! Cậu chọn ai không chọn lại cố tình gả cho một lão hồ ly còn vội vàng gả ngay nữa chứ!” Điện thoại bên kia, Erza chỉ tiếc rên sắt không thành thép, “Bây giờ bị người ta châm chọc mới biết tới tìm mình.”

Lucy đáng thương lên tiếng, “Erza.”

“Chị bày cho em một cách” Erza không có ý tốt cười đen tối ôm điện thoại chạy cách xa Jellal một chút, lúc này mới nhẹ giọng nói vài câu với Lucy.

Đôi mắt tròn xoe của Lucy nhất thời trờng thật to lấp bắp nói, “Như vậy... như vậy không được... rất.....”

“thật không có tiền đồ!” Erza hận không thể chạy tới chỗ cô kéo lỗ tai cô giáo huấn một trận, “Anh ta dựa vào cái gì nói cậu ngốc? Theo mình, anh ta mới là đồ không ai thèm! Lão đàn ông hơn 30, đánh ba gậy còn không ra nổi một cái rắm! Nếu cậu muốn sau này cứ bị anh ta nói như vậy thì khỏi làm!”

“thật sự sẽ có hiệu quả?”

Erza thề son sắt cam đoan, “Đương nhiên!”

Đầu Lucy nóng lên, “Được!” “Lời nói tối hôm qua của Natsu thực sự khiến mình đau lòng, mình nhất định phải dạy dỗ anh một phen! Anh không nhận lỗi thì quyết không bỏ qua!” (kai*mặt gian tà*: chưa chắc à nha ché cố tình đúng hok z erza*ăn bánh dâu*: cóa ng’ hời lộ ché mờ kai: ai z erza: bí mặt wốc za ko thể ns kai: ko ns thì thui)

Ngắt điện thoại, Erza quăng máy lên giường bỏ nhào vào người Jellal cánh tay lười nhác vòng lên cổ người ta vui sướng khi biết có người sắp gặp họa nói, “Có trò hay xem rồi!”

Bởi vì cô đột nhiên đụng chạm, sắc mặt Jellal đỏ lên bàn tay lại không chút do dự ôm lấy eo Erza.

Natsu đứng ngoài làm tốt công tác tư tưởng xong mới lấy chìa khóa ra mở cửa vừa bước vào, mùi cơm nhất thời tràn đầy khoang mũi anh hít mũi, trong mắt hiện lên ý cười theo thường lệ đi toilet rửa sạch tay cởi áo khoác rồi đi thẳng đến phòng bếp.

Y như anh dự đoán, đồ ăn trên bàn đang bốc khói, chay mặn phối hợp trông rất hấp dẫn, Lucy đang xới cơm, bát pha lê xanh ngọc đựng cơm trắng bóng thoát nhìn vô cùng ngon miệng.

Natsu đẩy mắt kính, cong khoe môi rồi đi qua đang định nói chuyện đã thấy Lucy đem bát cơm đã xới kia đặt trước mặt cô cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Bước chân Natsu đột nhiên khựng lại, “đây là tình huống gì? Cơm của mình đâu?”

Cho độc giả fan nalu, gruvia, jerza xem 1 mẫu truyện ngắn mà chắc ngắn yên tâm ko có đen ầu cn’ gale thì mình thấy là mình ko biết 1 chút thông tin về gale nên fan gale thông cảm.

Lucy, Juvia, Erza ở nhà không có chuyện gì làm, cả đám xúm lại đi tìm Mirajane học đan khăn quàng cổ. Nghe nói mua một cuộn có thể đan được một cái khăn, hưng trí bưng bưng đan cho chồng mình một cái khăn quàng cổ, kết quả chiều dài bằng..... một phần ba khăn quàng bình thường. Khi đan xong cả đám vui vẻ chào tay biệt rồi mỗi đứa 1 nơi về nhà.

Bên nalu:

lucy*cực kỳ hứng thú*: natsu mau lại đây, đây là tự tay em đan, lát nữa anh nhất định phải quàng khăn đi ra ngoài chơi với đám bạn anh nha!

natsu*nhúh mày + thở điên cuồng + suy nghĩ*: muốn thít cổ mình chắc *nhìn lucy* không quàng không được sao?

lucy*ngghiêm túc*: không được!

Bên Gruvia

juvia*đỏ mặt + đưa*: gray-sama em đan khăn này cho anh quàng nè

gray*nghe*: muốn gián tiếp giết chồng mình à *nhìn* để mai rồi quàng được không?

juvia*mắt rưng rưng*: gray-sama không yêu juvia nữa rồi

gray*vỗ*: ờ lát nữa ra ngoài rồi mang

juvia*cười tươi*: z đc rồi đi ăn cơm thôi

gray: ờ *nói thầm* thì ra là giả khóc

Bên Jerza

erza*lấp bắp*: t-t-tặng a-a-anh n-n-này e-e-em t-t-tự đ-đ-đan đấy

jellal*cười*: cảm ơn em, lát nữa đi chung với bạn em rồi em nhớ quàng giúp anh nha!

erza*đỏ mặt*: u-ừm

Thế là các cặp tới chỗ hẹn của mình 3 đứa con gái ngồi nói chuyện vui vẻ trong khi 3 thằng con trai thì....

natsu*gãi cổ*: s ngứa quá vậy chịu không nổi rồi.

gray*chảy mồ hôi*: trời ơi, trời nắng chan chan như z mà bắt quàng khăn là sao z nóng quá

jellal*khó thở*: 2 người giúp tôi với... erza quàng khăn cho tui.... chặt quá giờ tháo lỏng.... không ra....

natsu và gray chạy lại giúp jellal nhưng người thì giựt, người thì kéo, có khi cho jellal nằm xuống 2 người đề lên nắm cái khăn thay nhau giựt lên giựt xuống làm hồn jellal muốn rời khỏi xác nhưng trời thương cho anh là natsu đã thấy chỗ thắt nên đã tháo lỏng ra và hồn của jellal nhập về. Và từ đó về sau, họ thấy khăn len ở đâu là giấu chỗ đó không cho vợ mình sử dụng nữa.

~~End

~~

53. Chap 53

Natsu neho mắt lại, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu xuyên qua mắt kính dừng ở trên người Lucy không ngừng đánh giá cô nhưng mà Lucy lại giống như không cảm thấy gì vẫn như cũ ngồi ở chỗ kia ăn cơm, thậm chí còn có tâm tình gặm chân gà.(akiko*nhìn chảy nc miếng*: đói bụng wá cho tui miếng ik lucy*đg ăn*: móc tiền ra đề r' cho ăn akiko*khóc*: thui khỏi đi)

Trước đó Natsu đã suy nghĩ, "chẳng qua chỉ là vấn đề nho nhỏ chỉ cần lucy nói với mình vài câu, mình sẽ thuận theo xuống thang đem trận cái vãi tối hôm qua nhẹ nhàng băng quơ cho qua..."

"Nhưng mà bây giờ biểu hiện của Lucy và mong đợi của mình không giống nhau. Không ngậy ngốc cũng không dùng cặp mắt to ngập nước nhìn mình", anh quan sát một chút, "quả thực không thể phát hiện thêm được cái gì!"

"thật sự là kì quái, cô ngốc này sao hôm nay lại có khả năng trấn tĩnh lớn như vậy?" Natsu đẩy mắt kính rất ung dung thản nhiên đến bàn ăn, xới cơm vào bát của mình ngồi đối diện với Lucy vừa làm bộ như không có việc gì ăn cơm vừa dùng khóe mắt quan sát Lucy.

"Mình biết Natsu đang nhìn mình, nếu như bình thường thì mình đã sớm không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng như vậy nhưng lúc này mình phải hết sức nhẫn nại!"

"Sau khi mình và Natsu quyết định ngày cưới, trong lòng mình không chỉ có vui sướng hồi hộp mà còn có một loại cảm giác hoang mang lo sợ dòng cảm xúc này làm cho mình vô cùng bất an. Mình không thông minh, không tài giỏi chỉ là một cô gái bình thường nhưng mà Natsu không như thế, cho tới bây giờ mình vẫn còn có chút không thể tin được người mình sẽ cưới là Natsu...."

"không phải là mình tự ti, mồ côi mẹ và sự khốn khó chưa bao giờ là trở ngại trên con đường trưởng thành của mình nhưng trường hợp này không thể so sánh như vậy. Nay một nửa khác của mình sẽ là Natsu, hào quang trên người anh và mình làm sao có thể so sánh cho nên mình khó tránh khỏi suy nghĩ miên man...."

“Nếu là bình thường đừng nói Natsu mắng một tiếng ngốc cho dù mắng mười tiếng thì mình cũng sẽ không để bụng nhưng mà lần này anh thật rất quá đáng.”

“Còn có thể bình tĩnh được đây”, Natsu ở trong lòng hừ một tiếng, hung hăng cầm đũa đâm đâm vào miếng đậu hũ nhưng khi đậu hũ nát ra anh vẫn lấy miếng khác đâm tiếp, “thì gan à xem ai có thể nhịn hơn ai!” (đậu hũ: em tội tình j’ vs anh àu mà anh ác z kai*vỗ vai*: khó wá pỏ wa đi)

Hai người im lặng không 1 tiếng động, ăn cơm xong Lucy thu dọn phòng bếp sạch sẽ rồi chuẩn bị đi tắm, ai ngờ Natsu đã nhận ra động tác của cô, lập tức tháo kính nhanh chân trước cô vọt vào phòng tắm.

Lucy ôm áo ngủ ngơ ngác nhìn anh “rầm” một cái đóng cửa phòng tắm, đôi mắt mệt mỏi nháy nháy đang định về phòng ngủ thì cửa phòng tắm lại mở ra.

“Lucy Heartfilia em không có gì muốn nói với anh?” Natsu khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn cô giọng điệu thản nhiên nhưng lại ẩn chứa ý tứ dẫn dụ.

Bởi vì bình thường Lucy đã có thói quen nghe theo lời anh nên giờ vô ý thức gật gật đầu, “Em.....” Vừa mới mở miệng thốt ra một chữ, đột nhiên bừng tỉnh vội vàng giấu đầu hờ đuôi che miệng lại lắc đầu, “không có gì!” nói xong ôm chặt áo ngủ vào lòng định chạy về phòng ngủ.

Nhưng vừa được một bước đã bị Natsu nhanh tay túm lại xách vào phòng tắm. Anh lập tức đẩy cô vào góc phòng, “răng rắc” một tiếng chốt cửa lại.

Dưới ánh mắt khẩn trương chăm chú của Lucy bước từng bước nhẹ nhàng đến trước mặt cô, “không muốn nói chuyện với anh?” anh hừ lạnh một tiếng, “Định cả đời câm điếc?”

“không... không phải.” Bị ánh mắt sắc bén của Natsu chiếu thẳng, Lucy lập tức đem mọi lời của Erza đã dạy quảng ra sau đầu, lắp bắp phản bác.

“À...” Natsu chống hai tay lên thành tường vây cô lại trong lòng mình cúi đầu nói, “Để anh đoán nhé, em như vậy đơn giản chỉ có hai nguyên nhân: thứ nhất là Erza dạy em cái gì đó, thứ hai là em muốn chiến tranh lạnh với anh.” anh dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Em nói thử xem là lý do nào?”

Lucy nuốt nước miếng bỗng nhiên không dám nhìn Natsu, không phải vì cái gì khác mà chính là chột dạ về điểm này dù cô có cẩn thận bao nhiêu thì ở trước mặt anh căn bản không thể giấu được! Thoáng cái đã bị người ta phát hiện ra.

Cô uể oải ngẩng đầu lên ấp úng nói, “Ai... ai bảo anh nói em không có đầu óc!”

Natsu nghe vậy trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, “khi đó mình đang tức giận, kỳ thật vừa nói khỏi mồm là đã hối hận. Lucy cũng không phải không có đầu óc chỉ là cô không chịu động não suy nghĩ mà thôi, mình biết mình đã quá lời nhưng không phải cũng do cô chọc giận hay sao!”

Nghĩ đến đây, Natsu híp mắt đưa tay nâng cằm cô, “đã quên câu hỏi của anh hôm qua rồi?”

“Em còn chưa cho anh câu trả lời!” Lucy rụt bả vai, trái tim bùm bùm nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chỉ một thoáng biến thành hai rặng mây đỏ. Natsu nhìn mà ngứa ngáy cả người, cơ thể phút chốc nóng bừng lên.

“không muốn nói?” Natsu cúi đầu khẽ mỗ lên khóe môi của cô giọng nói thật nhẹ lại mang theo ý dọa dẫm, “Hay là... không yêu anh?” Cái chữ không yêu cuối cùng kia, anh nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, Lucy nghe mà hết hồn sợ anh lại nổi điên rồi cắn cô mấy phát nữa.

Đồng thời trong lòng cô cũng có phần buồn buồn, “không yêu? không yêu thì ai muốn gả cho anh?”

Cô đưa tay đẩy Natsu ra một chút, nghiêng đầu tránh thoát nụ hôn của anh rũ mắt xuống, giọng nói run rẩy, “Anh... anh đừng có nói xấu em.”

Natsu nhìn thấy biểu tình của cô, trong lòng cực kỳ vui vẻ nắm bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi hôn, “Anh xin lỗi tối hôm qua anh uống nhiều rượu quá nên mới hung dữ với em như vậy.” anh nhìn thẳng vào đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn của cô mỉm cười, “Vậy còn em? Có yêu anh không?”

Khuôn mặt anh tuấn tú phong cách lạnh lùng, đặc biệt khi mặc vào áo blu trắng lại càng giống tuyết rơi tháng hai, Lucy thấy nhiều nhất là vẻ mặt lãnh đạm của anh nhưng mà giờ phút này, cặp mắt đen hẹp dài đang bình tĩnh nhìn cô không lạnh lùng cũng không có châm chọc cười nhạo như tối hôm qua. Trái tim Lucy nóng lên, quả thực giống như được rót vào một ly rượu mạnh không còn sự lạnh nhạt thường ngày chỉ có tình cảm nóng bỏng sôi trào.

“yêu.... em... em đương nhiên là yêu anh.”

“Lặp lại lần nữa!” Hô hấp của Natsu ồ ồ, hơi thở nóng rực phun trên mặt Lucy nóng như bị thiêu đốt.

Nhắm mắt lại áp chế hết mọi khẩn trương và ngưng ngừng dưới đáy lòng chậm từng tiếng nói ra, “Em yêu anh.” nói xong cô cắn môi, chủ động vòng tay ôm eo Natsu đem mặt dán vào trong ngực anh cảm nhận được trái tim anh đang đập dữ dội nhẹ giọng nói, “Natsu em không thích cãi nhau chúng ta đừng cãi nữa.”

Tối hôm qua lúc anh vừa đập cửa đi ra ngoài lòng cô cũng đau đớn.

Natsu ôm chặt lại cô đem mặt chôn vào hóm cổ cô, “Được sau này không cãi nhau nữa.” “Làm sao lại nổi giận với cô? Thương cô còn không hết.” (akiko*cười mỉa*: z chữ hồi tối hôm wa thành n’ chữ cn nhà ng’ ta ngốc nỳ ngốc nọ z ta natsu*giả ngu*: ủa có hã ai z akiko*câm lun*:....)

Lucy vốn là người suy nghĩ đơn giản, nghe được lời này của anh cảm giác nặng nề trong lòng chỉ một thoáng tan thành hư không mà những gì Erza nói qua điện thoại với cô, ‘phải cao ngạo lạnh lùng không thêm để ý đến hân khiến hân dục hỏa cháy người chỉ có thể nhìn mà không sờ được gì đó’, đã sớm bị cô quăng hết lên chín tầng mây.(erza*ngồi khóc*: z lm’ tui tổn nc bọt để ns wá z kai*đưa bánh dâu*: ăn đề cho đỡ buồn erza*cười*: cảm ơn kai akiko*chỉ cái bánh*: cái bánh của tui vừa ms cắt ra tui cn’ chưa nỡ ăn mà T^T kai: tích đức dùm cn =.=’)

Hai người vốn chỉ mâu thuẫn nhỏ, không có gì mà không tháo gỡ được nay đã nói hết lại hòa hợp như lúc ban đầu, đêm đó Natsu nhân cơ hội đem Lucy lăn lộn trên giường chỉ là đúng lúc cung đã lên tên chuẩn bị bắn đưa tay sờ mới phát hiện không có mũ.

“không.... không thể được.....” Lucy đỏ mặt ở dưới thân Natsu thở dốc, lắc đầu không cho anh tiến vào, “không có mũ tuyệt đối không thể! Lỡ như... lỡ như trúng thưởng thì làm sao bây giờ?”

“không việc gì.” Mồ hôi Natsu từ trên trán rơi xuống ngực Lucy, giọt nước trong suốt lăn trên bộ ngực trắng nõn xuất hiện một mảng ướt át, Natsu nhìn thấy dục hỏa trong mắt càng hùng hực giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm, “đang kỳ an toàn.”

“Nhưng mà.....” Đầu óc Lucy đã có chút hỗn loạn, cô mơ mơ hồ hồ nhớ lại, ‘kỳ an toàn hình như không phải đợt này mà!’

“Anh là bác sĩ, anh đương nhiên biết.” Natsu đem hai chân trắng nõn thon dài của cô mở rộng ra, khẽ cười một tiếng rồi trầm mình vào trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, “thật là đứa nhỏ lơ mơ, kỳ an toàn cũng có thể nhớ lầm.”

Mặt Lucy ầm cái đỏ rực cả người đều nhuộm một màu hồng phấn, vòng eo mềm nhũn cảm giác tê dại chỉ một thoáng liền truyền khắp toàn thân.

“Ừm... ừ... ừ... nat... su...”, nhin không được ôm chặt lấy eo anh theo từng động tác của anh mà khẽ ngắt quãng rên rỉ, rốt cuộc không thể nhớ nổi cái gì mà kì an toàn.

Ngày hôm sau, Erza gọi điện thoại lại hỏi Lucy sự tình thế nào, có làm theo những lời cô ấy dặn hay không, Lucy lấp bắp trả lời qua loa, sự việc cuối cùng phát triển đến mức lăn lên giường, làm sao cô có thể không biết xấu hổ nói với Erza

May mà Erza cũng không hỏi nhiều chỉ bảo cô chăm sóc ba cho tốt rồi ngắt điện thoại.

Ông Jude đã đến đợt trị bệnh bằng hoá chất, Lucy vô cùng căng thẳng, hiệu lực của thuốc hóa trị liệu rất mãnh liệt, hai loại tế bào tốt xấu cùng nhau giao chiến tiêu diệt nhau, quá trình cực kỳ đau đớn, ba cô đã hơn 50 tuổi còn phải chịu tra tấn như vậy, mỗi khi nghĩ đến cô lại hận không thể chính mình bị bệnh thay ông.

Cũng may còn có Natsu lúc này mới làm cho Lucy yên tâm không ít.

Ai ngờ một ngày trước khi ông Jude vào viện điều trị, bệnh viện lại đột nhiên cử Natsu đi ngoại tỉnh tham gia hội thảo hơn nửa đi những bốn ngày! Đợi đến khi anh trở về thì đợt trị liệu của ông Jude cũng vừa chấm dứt.

Natsu không muốn đi nhưng mà đùn đẩy thế nào cũng không được chỉ có thể nói chuyện với viện trưởng nhờ ông ấy tìm một bác sĩ đáng tin cậy phụ trách cho ông Jude.

Ngày hôm sau Natsu bay đi tỉnh, Lucy chỉ có một mình đưa ba cô vào bệnh viện. Mỗi đợt trị bệnh bằng hoá chất mất 3 ngày, phòng bệnh thì Natsu đã sắp xếp chu đáo là phòng hai giường mà chỉ có mình ông Jude.

Lucy không ngờ tới người đến trị liệu cho ba cô là Lisanna! Hai người gặp mặt khó tránh khỏi có chút xấu hổ, Lucy vất óc kiểm kê tài, Lisanna lại lạnh mặt giải quyết công việc không quan tâm đến bộ dáng của cô, Lucy thấy thế cũng thôi ý định bắt chuyện với cô ta.

Trị bệnh bằng hoá chất cần cắm trên cánh tay một cái ống dài khoảng một mét để truyền thuốc. Quá trình cắm ống rất đau đớn, Lucy sợ máu không dám nhìn thẳng vào nhưng lại nghe thấy tiếng rên của ba cô. Nước mắt ứa ra mà không dám khóc sợ quấy rối tinh thần của ba cô.

May mắn ông Jude coi như gặp may cắm một lần đã thành công. Nhưng mà từ đây đau đớn mới thực sự bắt đầu, 20 phút sau khi vào thuốc xổ, ông Jude liền nôn mửa không ngừng, Lucy quỳnh lên nhưng không thể làm gì được.

Cô lấy đường đã chuẩn bị sẵn nhét vào miệng ba cô muốn cho miệng ông đỡ đắng nhưng căn bản vô tác dụng, hiện giờ ông Jude ăn đường cũng thấy đắng.

Hiện tại ông vốn chỉ có thể ăn một chút cháo loãng nhưng mà giờ lại bị hành như vậy, đừng nói cháo loãng ngay cả nước cũng không thể uống dù một ngụm, trị bệnh bằng hoá chất phải truyền thuốc suốt 8 tiếng, sau đó lại đến thuốc tim, gan và thuốc tăng lượng bạch cầu (cái này mình cũng không hiểu, có ai biết thì chỉ giúp mình nhé), bị giày vò từ sáng đến tối, sắc mặt ông Jude trắng bệch, một chút sức sống cũng không có.

Lucy căng thẳng lo lắng cũng như ba cô, một ngày chưa ăn một miếng cơm nào. Lúc ông Jude truyền thuốc bổ liền hướng Lucy khẽ phát tay, chỉ vào cánh cửa ý tứ chính là bảo cô đi ăn cơm, ông không còn trẻ tuổi bị tra tấn một ngày, ngay cả nói cũng không nổi đành phải dùng động tác để diễn tả ý tứ.

Thấy tình trạng của ba cô như vậy, Lucy căn bản không thể nào rời đi lại sợ ông lo lắng chỉ có thể làm bộ như đi ra khỏi cửa, trên thực tế lại ở ngoài cửa phòng bệnh đứng nhìn ba cô, đợi qua 20 phút mới đi vào.

Tận lúc gần sáng, rốt cuộc cũng truyền xong thuốc, ông Jude nằm ở trên giường căn bản không ngủ được, trên người vẫn còn đau lại buồn nôn, ngực khó chịu như là thiếu khí. Ba cô không ngủ, Lucy tất nhiên cũng không ngủ được, kết quả là thức trắng một đêm.

Sáng hôm sau, cả người Lucy đều choáng váng, mới từ trên giường đứng lên đầu óc liền quay cuồng quy xuống, may mắn tay mắt cô lanh lẹ từ dưới đất đứng lên thế mới không làm ba cô phát hiện.

Đi theo Lisanna còn có một bác sĩ thực tập thấy người nhà bệnh nhân chỉ có một mình Lucy, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, tận tình khuyên nhủ cô về nhà ăn cơm thuận tiện chuẩn bị cho ba cô chút cháo, cho ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu cũng phải ăn!

Lucy vô cùng cảm kích nhờ bác sĩ thực tập kia trông ba cô rồi vội vàng chạy về nhà, nấu ít cháo loãng cho vào cặp lồng giữ ấm lại tức tốc trở vào bệnh viện.

Mà bản thân cô thì mua một túi bánh mì to, ở trên đường giải quyết vài cái, ăn qua loa cho no bụng rồi đi tới phòng bệnh cho ba cô ăn cháo.

Ông Jude bị ung thư, lúc này trị bệnh bằng hoá chất, thật sự là một chút cũng ăn không vào, nôn cả một đêm liền gây một vòng. Lại sợ Lucy lo lắng đành cố gắng nuốt mấy thìa cháo thấy Lucy len quay người lau nước mắt.

Trong khoảng thời gian này, Natsu đã gọi mấy cuộc điện thoại, nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lucy lòng nôn nóng giống như cái gì vậy, hận không thể mọc cánh bay về. Bà Lena cũng đến đây hai lần muốn cùng Lucy đổi ca luân phiên chăm sóc ông Jude

Nhưng mà Lucy không đồng ý không chỉ sợ bà Lena mệt mà quan trọng nữa là cô không dám rời khỏi ba. Tính mạng này của ba cô là do dốc sức từ trong tay tử thần cướp về, cô không dám lơ là dù chỉ một chút.

Bà Lena không lay chuyển được cô đành phải quay về chỉ là bà lại bảo người giúp việc trong nhà thường xuyên mang cơm đến để ngừa lỡ như Lucy quy trước cả ông Jude.

Quãng thời gian ba ngày, dù là đối với Lucy hay với ông Jude mà nói đều là một cơn ác mộng. Natsu vừa về đến, ngay cả quần áo cũng không kịp thay liền đi thẳng đến phòng ông Jude.

Lucy đi WC chỉ có ông Jude trong phòng bệnh, Natsu nhìn thấy ông Jude trong lòng đau xót không thôi, ông Jude đã gầy còm đến cực độ, phẫu thuật xong chỉ còn da bọc xương lại qua ba ngày trị liệu ngắn ngủi mà giống như bị cướp hết chút da thịt còn sót lại, cả người dường như chẳng còn mấy hơi sức.

“Ba... ba cảm thấy thế nào?” Natsu ngồi xổm xuống cạnh đầu giường ông Jude nhẹ giọng hỏi.

Lúc này ông Jude đang truyền thuốc bổ, tinh thần cũng tốt hơn một chút nhìn thấy Natsu há miệng thở dốc thật vất vả mới nói được một câu, “Có phải ta bị ung thư không?”

Trong lòng Natsu hơi bất ngờ rồi vội vàng phủ nhận, “không phải ba đừng đoán mò, không phải là ung thư đâu.”

Ông Jude lắc đầu gần như dùng hết toàn bộ sức lực nói, “Mong là không phải vậy, Lucy liền giao cho cậu, đứa ngốc này cậu phải chăm sóc cho tốt.” nói xong câu này, ông Jude liền thở hồng hộc, nghiêng đầu cúi xuống thùng rác bên cạnh giường nôn khan một trận.

Dù là từ trước đến nay Natsu vẫn lạnh lùng, nghe thấy câu nói này của ông Jude cũng thiếu chút nữa đỏ mắt, anh nắm chặt tay đang định nói cái gì thì Lucy đẩy cửa bước vào.

Natsu cùng ông Jude ăn ý ngậm miệng lại, không ai nhắc tới chủ đề nặng nề vừa nãy. Cho đến rất nhiều năm sau, Lucy mới biết, vào lúc mình không hay hai người đàn ông cô yêu nhất đời này đã sớm không tiếng động đạt thành một cái hiệp nghị.

Có Natsu ở bên, Lucy thoải mái hơn rất nhiều, buổi tối hai người thay phiên nhau chăm sóc ông Jude, tuy rằng Lucy vẫn ngủ không yên nhưng tốt xấu cũng có thể chợp mắt mấy tiếng.

Cách một buổi sáng nữa vừa đúng lúc là thứ bảy, Natsu không phải đi làm, hai người liền mỗi người một bên đỡ ông Jude ra khỏi phòng bệnh chuẩn bị về nhà.

“Đồ dùng đã gói hết lại chưa? Có bỏ quên cái gì không?” Natsu ra khỏi phòng còn không quên dặn dò Lucy một câu.

“Yên tâm đi.”

“Chú ý dưới chân, đi chậm một chút đi theo bước chân của con.”

“Được.”

Thân ảnh ba người càng lúc càng xa mà bầu không khí thân thiết dường như vẫn quanh quẩn ở hành lang bệnh viện, âm lòng ai đó lại chói mắt ai kia.

Trg phòng akiko

akiko*ngồi ghế*: nè m.n chuẩn bị hết chưa z.

wendy*cầm thùng giấy*: dạ xg r' aki-san.

lucy*trải khăn bàn*: xg r'.

erza*trang trí bàn*: ô kê.

gray*cầm thùng giấy*: xg lun mà cần chi 2 cái thùng giấy z 1 cái đủ òi.

akiko*ăn bánh*: lm' z ms công = chứ natsu xg chưa z.

natsu*lục lợi đồ*: tờ giấy âu r' nó âu r'*kím thý* a đy r', xg r' pà aki.

akiko: ừm, đồ mina cái cảnh 3 ng' thân thiết đi về nhà làm chói mắt ai? *xoay wa* đọc đi natsu.

natsu: ờ *cầm tờ giấy đọc* 200g đường, 2 ống vani, 1 chai sirô, bột rau câu hiệu.....

lucy*chạy lại giựt tờ giấy*: đọc lộn r' cái này là giấy mua đồ của tớ *đưa tờ khác* đây nè.

natsu*cầm tờ giấy*: ồ xl *nhìn rồi đọc* mina nhớ bình chọn.

A. Loke.

B. Lisanna.

C. Erza.

12 pạn n' tl đúng thì 1 hồi akiko sẽ ra chap ms.

akiko*xoay wa*: ai đưa cho natsu tờ giấy mua đồ z.

kai*giơ tay*: tui nè, tại màu tờ giấy y chang nên lấy lộn cho số rỳ.

akiko: ờ không s, ê tui zì pà wa nhà thằng yuuke rủ nó đi chơi ko tui có ý tưởng phá nó r' nè. *mặt gian*

kai*cười gian*: ý hay đó đi thui. *kéo aki đi*

m.n: trời ơi, s hôm nay 2 pà tám nỳ cho tụi mình ăn bơ z.

ông trời*ăn kem*: do ăn ở đó cn.

54. Chap 54

akiko*cúi đầu*: xl mina tại mấy bữa nay mình thi xong thì mình bận việc ko thể....

yuuke*đọc truyện*: nhìn là bít xạo r' thi xong ham chơi bỏ bê công việc thì có.

akiko*nén giận*: bậy zờ mình sẽ bù lại chap ms cho các pạn và....

yuuke*ăn chuối*: bù cái j' mà bù đảm bảo hôm s sẽ la bận việc r' nghỉ nữa cho coi.

akiko*kim chế*: mấy pạn cứ tin tưởng mình sẽ ko tái phạm âu, arigatou...

yuuke*nhún vai*: chắc ko tái phạm, hôm nay ko tái phạm ngày mai, ngày kia nữa thì s.

akiko*nắm áo*: thui vô truyện đi các pạn mình cần zải quyết những vấn đề khiến mình nóng máu.

kai*lắc đầu*: tội nghiệp m' òi yuuke, t sẽ tưởng niệm m' trg 5s.

Ba người họ về đến nhà thì đã gần 10h, ông Jude trị liệu mất 3 ngày, căn bản là chưa ăn cái gì, giờ rốt cuộc cũng xong, tuy rằng vẫn buồn nôn nhưng đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày vừa qua.

Lucy không dám chậm trễ, về đến nhà liền để Natsu đỡ ba cô vào phòng ngủ mà cô thì đi rửa sạch tay, bắt đầu nấu cháo.

Mấy ngày nay cô căn bản không ngủ được bao nhiêu, hai mắt hoa lên, đầu cũng từng đợt từng đợt choáng váng nhưng vẫn cố vào bếp, cầm nồi chuẩn bị nấu cháo.

Trong nhà 3 ngày không có ai ở, lạnh lẽo trống vắng, một chút hơi người cũng không có, Lucy tận dụng thời gian rảnh lại cầm một ấm nước, ba cô giờ ăn uống không thể bị kích thích được, lát nữa ăn cháo xong còn phải uống nửa ly nước ấm nữa.

Cô nấu chỉ khoảng một nắm gạo nhỏ, nồi cháo rất nhanh đã nhảy nấc, đợi thêm 5 phút nữa, Lucy ngồi xổm xuống đang định rút dây cắm ra thì ấm nước sôi bỗng nhiên ùng ục vang lên.

Ấm nước nhà cô chỉ cần vừa reo là sẽ bắt đầu tràn nước ra bên ngoài, Lucy nghe thấy động tĩnh vội vàng đứng lên, định chạy nhanh đến rút dây cắm ra, ai ngờ cô đứng dậy quá mau, tay lại run, thế là tay hất ngay phải quai ấm.

Lucy hét lên một tiếng, lập tức nhảy bật ra phía sau nhưng mà không kịp nữa, nửa ấm nước sôi đã đổ hết lên chân cô.

Natsu đang ở phòng ngủ trải giường cho ông Jude, nghe thấy tiếng cô kêu lập tức chạy ra, “Làm sao vậy?”

Lucy đã đau không nói thành lời, nước mắt không kiềm được trào ra nhưng nghe thấy tiếng Natsu thì vẫn gắng gượng ngẩng đầu làm động tác chó lên tiếng với anh. Nếu ba cô nghe thấy thì nhất định sẽ lo lắng, cô dù có đau đến chết cũng không thể hé răng.

Natsu vừa lại gần đã biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt anh rất bình tĩnh, không một tiếng động ôm lấy cô đi thẳng đến phòng tắm. Rất nhanh cởi quần dài của cô ra lại vén quần trong lên, vừa thấy nhất thời liên rùng mình, vội vàng lấy chậu nước lạnh bên cạnh gội lên chân cô.

Lucy đau đến run rẩy, cả người dựa vào tường gần như không đứng vững được.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Natsu ngồi xổm xuống đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve chân cô, đôi chân bình thường trắng mịn lúc này đã nổi lên vài cái bọng nước to, phần da cũng đỏ ửng chỉ cần hấn vô tình chạm phải bọng nước là cô đã run cả người, hiển nhiên là đau khủng khiếp.

“Ấm nước bị đổ.” Lucy cắn răng nhin đau trên mặt đã tràn đầy nước mắt.

Natsu quan sát trong chốc lát rồi bỗng nhiên đứng bật dậy, “đi bệnh viện!” Chỉ vài phút mà chân cô đã phồng rộp như vậy, phải đi bệnh viện.

“không có việc gì.” Lucy đưa tay giữ chặt anh lại, “Trong nhà có bạch được, xit một chút là được.”

“không được!” Natsu sầm mặt như đinh đóng cột nói, “bạch được vô tác dụng với phỏng.” anh thấy Lucy còn muốn phản bác, khẩu khí lập tức lạnh xuống, “Bị phỏng mà chậm xử lý sẽ để lại tật! Trong nhà không có thuốc, phải đi bệnh viện!”

“Đã đau thành cái bộ dáng này còn không chịu đi bệnh viện!” Natsu chỉ cần cúi đầu một chút là có thể nhìn thấy đôi chân đầy mụn nước của cô, trong lòng cuộn lên đau đớn, “rõ ràng biết cô đã vất vả suốt 3 ngày, lại vẫn để một mình cô vào bếp, nếu lúc ấy mình có thể ra giúp cô thì làm sao lại biến thành như bây giờ!”

Trong lòng Natsu vừa áy náy vừa lo lắng, khom người xuống bế cô lên.

“Natsu, đợi một chút!” Lucy kinh hô một tiếng, vội vàng vòng tay lên cổ Natsu dưới ánh mắt âm trầm của anh sợ hãi nói, “Anh đưa em xuống dưới lầu, em tự mình đi, không thể để ba em ở nhà một mình được hơn nữa ông còn chưa ăn cháo.”

Natsu khẽ múm môi ôm Lucy một lúc lâu sau mà không nói gì, cuối cùng nâng người cô lên một chút cho càng sát vào trong ngực mình, lúc này mới buồn bực hờn dỗi nói: “Để anh gọi điện thoại cho Loke bảo cậu ta đưa em đi.”

“không cần, em.....”

“Phải nghe lời, em như vậy anh rất lo lắng.” Natsu cúi đầu hôn lên môi cô, ôm cô đến sô pha rồi lại đi vào phòng ngủ lấy cho cô một cái quần vải mềm, cắt bớt thành cái quần rộng thùng thình mặc bên ngoài, xong mới lấy điện thoại ra gọi cho Loke.

Loke vừa mới tiễn một bệnh nhân đang muốn hãm một chén trà nghỉ ngơi trong chốc lát thì nhận được điện thoại của Natsu.

“Ừ không làm gì, làm sao vậy? Bị thương? Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay!” Ngắt điện thoại, Loke mặc áo khoác vào rồi vội vàng chạy thẳng ra ngoài.

“Ông chủ! Anh mặc nhầm áo rồi! Đó là áo phải đưa đi giặt mà!” một trợ lý ở phía sau hô lên một tiếng, đáng tiếc Loke đã sớm không thấy bóng dáng, làm sao có thể nghe thấy tiếng cô.

“Hôm nay ông chủ làm sao vậy? thật kỳ quái, ngay cả phong độ cũng không cần để ý.” Trợ lý than thở một tiếng rồi đóng cửa lại.

“đi đến bệnh viện không cần vội về, tìm một phòng để nghỉ ngơi quan sát một chút, đến trưa rồi tính.” Natsu ôm Lucy đặt vào trong xe Loke lo lắng dặn dò nói.

“Natsu cậu vừa phải thôi.” Loke ngồi ở ghế lái trên ghẹo, “thật giống bà già.”(natsu: từ khi n’ mà tui đổi zới tính z kai: cách đây 5’ sau khi thằng yuuke chọc tức aki natsu: cúng vái nó chưa z kai: r’ natsu: tội nghiệp chọc ai ko chọc đi chọc aki haizzz kai: ừm)

Natsu không để ý đến hần, đưa tay xoa xoa đầu Lucy, “Ở nhà anh sẽ tìm cách gạt ba em, đừng lo lắng.”

Lucy gạt đầu, cảm kích nói: “Cám ơn anh, Natsu, ba em hai tiếng phải ăn cháo một lần, anh đừng quên.”

Natsu ‘ừ’ một tiếng rồi đóng cửa xe lại.

“đã lâu không gặp, lucy.” Loke đạp chân ga, quay sang nhìn Lucy cười nói.

“Đúng vậy, tối hôm 15 em có gửi tin nhắn cho anh nhưng mà không thấy anh trả lời.” Chân Lucy đang từng đợt đau rát, có người cùng nói chuyện, vừa hay có thể dời đi sự chú ý của cô.

“Mấy hôm trước điện thoại bị hỏng.” Loke hướng Lucy xin lỗi, “Ngại quá làm mất tin nhắn của em.”

“không sao, không sao.” Lucy vội vàng trả lời, “Chỉ là gửi tin nhắn chúc mừng thôi, anh không cần để ở trong lòng.”

Loke cười cười, không nói gì nữa.

Chân trái của Lucy hoàn toàn không phải chạm đất, cô vốn định tự mình khập khiễng đi vào bệnh viện, kết quả bị Loke không nói hai lời công lên, Lucy xấu hổ nằm trên lưng Loke, không dám cử động gì cả. Loke không phải Natsu, người ta không có nghĩa vụ phải chăm sóc cô, cho nên cô chỉ có thể ngoan ngoãn, không muốn gây thêm phiền cho Loke.

Nhận thấy được cơ thể phía sau cứng ngắc, Loke khẽ thở dài trong lòng, lồng ngực chỉ một thoáng liên tràn dâng nổi chua xót nhưng vẫn không nói gì, công cô đi thẳng đến phòng bác sĩ trực ban.

Lucy như thế nào cũng không ngờ, hôm nay bác sĩ trực lại là Lisanna! thật sự là ghét của nào trời trao của ấy, cô lặng lẽ thở dài trong lòng nhưng vẫn lịch sự nói một câu, “Phiền chị rồi, bác sĩ Strauss.”

Không biết là có phải bởi vì Loke không, thái độ của Lisanna đối với cô tốt hơn nhiều, thậm chí còn tươi cười với cô, không nói hai lời liên sắp xếp cho cô một phòng.

Loke cũng không biết chuyện giữa Lisanna, Lucy và Natsu chỉ nhìn lướt qua phòng bệnh sạch sẽ rộng rãi, cảm thán một tiếng, “Vẫn là có người quen tốt hơn.”

Lisanna kéo ống quần Lucy lên, đè đùi cô lại, lúc này mới cầm lấy ống tiêm tiệt trùng nhanh chóng chích lên đùi cô, Lucy đau đến run cả người, đôi mắt chỉ thoáng chớp liên ầm ướt.

Ống tiêm vô trùng được dùng để hút nước trong các bọc nước trên chân Lucy, chân cô chỉ cần chạm vào là đau khủng khiếp, huống chi là bị kim đâm như vậy, nhất thời đau đến mặt mũi trắng bệch. Loke đứng bên cạnh quan sát cũng phải rùng mình, do dự một lúc rồi cầm tay cô, dịu dàng nói: “Chịu khó một lát, sẽ xong ngay thôi.”

Lucy cắn răng gạt đầu, cũng bớt run rẩy đi chút.

Đợi đến khi Lisanna xử lý xong vết thương trên đùi Lucy, Lucy đã đau đến mức cả người đầy mồ hôi, đáng thương nằm ở trên giường bệnh, môi cũng cắn sắp nát rồi.

“Xong rồi, không còn vấn đề gì cả, về sau bôi thuốc đúng giờ là được.” Lisanna thu dọn đồ dùng, quay đầu nói với Loke.

“Cảm ơn.” Ánh mắt Loke dừng ở trên người Lucy, trong mắt hiện lên một tia thương yêu luyến tiếc, “Em cứ đi đi, anh ở đây chăm sóc cô ấy.”

Ánh mắt hắn rõ ràng như thế, Lisanna lại vô cùng nhạy cảm, liền đoán được ngay tâm tư của hắn, lòng nhất thời nhảy lên, rũ mắt xuống che khuất biểu cảm trong mắt, đáp: “Được rồi, vậy em về phòng đây.” nói xong liền đi ra ngoài.

Lucy nằm ở trên giường chỉ chốc lát liền buồn ngủ, 3 ngày rồi cô không được nghỉ ngơi đầy đủ, lúc này tuy rằng trên đùi rất đau nhưng vẫn không thể ngăn cản được cơn buồn ngủ ào ào kéo tới, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Loke cúi đầu nhìn thời gian trên di động, đã gần trưa, vừa rồi cô đã mất sức nhiều như vậy, tỉnh lại nhất định sẽ đói, dù sao bây giờ hắn cũng không có việc gì làm, vừa lúc có thể xuống lầu mua cơm lên, thuận tiện gọi điện cho Natsu đoán chừng cậu ta đã sốt ruột lắm rồi.

Nghĩ đến đây, Loke không do dự nữa nhìn thoáng qua Lucy đang ngủ say sưa trên giường, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Lisanna trở lại phòng trực ban nhưng làm thế nào cũng không thể tập trung làm việc được. Vốn cấp bậc là bác sĩ như cô ta thì không cần đi làm cuối tuần nhưng mà cô ta vừa mới tới bệnh viện này không lâu đành phải sắp xếp lịch làm việc với các bác sĩ thực tập.

Cô ta nhớ tới ánh mắt Loke nhìn Lucy vừa rồi, lại liên tưởng đến chuyện lúc trước, bỗng nhiên cảm thấy mình vừa phát hiện được việc gì đó khó tin.

“Loke thích Lucy, như vậy có thể hay không....”

“Cho đến bây giờ, mình đã không còn chấp nhất phải có được tình cảm của Natsu nữa. Nhưng mà việc Natsu không chút lưu tình sỉ nhục mình thì mình lại không thể nào quên được. Toàn bộ tình yêu đã chuyển sang thù hận, hận không thể khiến anh cũng giống như mình bị người mình yêu nhục mạ, châm biếm, vĩnh viễn không có được người đó!”

Sự căm hận này vẫn bị cô ta áp chế dưới đáy lòng nhưng mà sau khi nhìn thấy Lucy thì toàn bộ đều bộc phát. “Tất cả ngọn nguồn đều từ Lucy, nếu cô ta không xuất hiện, như vậy mình và Natsu tuyệt đối sẽ không đi đến bước đường này!”

Nghĩ đến đây, Lisanna rốt cuộc không ngồi yên được nữa, vội vàng mở cửa phòng trực ban đi thẳng đến phòng Lucy.

Loke không có ở đây, không biết đã đi đâu chỉ có một mình Lucy đang ngủ say trên giường. Lisanna đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào, đứng ở đầu giường nhìn gương mặt Lucy, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia vận vẹo.

“Đều tại người này! Đều tại cô ta! Chẳng những phá hủy tình cảm của mình còn giẫm đạp lên tự tôn của mình! Khiến cho mình thật giống như một vở hài kịch. Mà cô ta thì lại có thể hưởng thụ sự thương yêu của Natsu!”

“Dựa vào cái gì!” Trong lòng Lisanna đột nhiên bốc hỏa, phút chốc đã đem tất cả lý trí trong đầu thiêu rụi toàn bộ. “Nếu không có Lucy Heartfilia, không có người này thì sẽ thế nào?”

Trong đầu cô ta đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, mới đầu chỉ là một gốc mạ nho nhỏ nhưng mà giấy lát sau đã biến thành một cây đại thụ che trời. “Nếu không có Lucy Heartfilia thì thật là tốt, như vậy mình sẽ không mất đi sư huynh, cũng sẽ không mỗi đêm mộng mị mặt đầy nước mắt.....”

Ánh mắt Lisanna bỗng nhiên nhìn về bàn ở đầu giường, chỗ đó đang đặt cái kéo cô ta vừa cắt băng gạc xong.

Ma xui quỷ khiến cầm lấy kéo, tay phải Lisanna run run nhắm ngay Lucy, “chỉ cần kéo đi xuống như vậy, thế giới này sẽ không còn Lucy Heartfilia, chỉ cần một nhát kéo nhẹ nhàng.....”

Kéo càng ngày càng gần, hai lưỡi sắc nhọn mở rộng, giống như cái miệng tử thần to lớn, dữ tợn chuẩn bị cắn nuốt sinh mệnh trước mặt. Lucy hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn ngủ say sưa. Trong

mơ, hoa cỏ thơm mát, ánh mặt trời ấm áp, tất cả những người cô yêu thương đều khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Phòng Yuuke

kai*hâm mộ*: woa, cứ tưởng phòng cn trai bừa bộn lắm ai dè gọn gàng mà còn sạch sẽ nữa chứ.

yuuke: tùy đứa mà má, thui coi z đủ r' wa nhà cn aki đi.

kai*nhún vai*: ms pị pả đánh xong zờ wa chi z mún chọc nữa hả.

yuuke*hối thúc*: ừ, đi nhanh đi.

kai*ngghi*: 1 ngày ko pị cn aki đánh chịu ko nổi hả trời?!

Trc nhà Akiko

yuuke*đập cửa*: cn kia mở cửa cho khách vip vô lệ coi đợi lâu lắm r'.

kai: bình tĩnh đề ông 2.

yuuke: lm' j' mà ko mở cửa z trời.

kai*thý tờ giấy dán trên cửa*: ông 2 đập cửa nãy zờ ko để tờ giấy à đọc đi. *đưa tờ giấy*.

yuuke*đọc*: ê kai kawaii và thằng cờ-hó ko nhớ tên. *tức* cn nỳ chơi chg mấy năm mà đi ns z àk.

kai: kệ đọc típ đi zì lại m' cx âu phải dạng vừa j'.

yuuke*đọc típ*: hôm nay tui đi xả stress ý chỉ xả cơn nóng nên chơi đi mình nha, pp kai êu vầu và thằng ... wên tên *xé tờ giấy* cn nỳ zỡn mặt à tui đi kím nó tính sổ *chạy đi*.

kai*lắc đầu*: 2 ng' nỳ thân zì nhau 4 năm r' mà như chó zì mèo z trời mệt wá *đi zề*.

55. Chap 55

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo lại, ánh mặt trời chói chang rọi thẳng vào, cái kéo trên tay Lisanna lóe lên như là tấm máu người, càng thêm sắc nhọn.

Con người Lisanna chợt co rụt, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo lại. “mình điên rồi sao? Làm sao lại làm ra chuyện này! Mình có thể dùng thủ đoạn, dùng âm mưu nhưng mà loại chuyện làm hại đến tính mạng con người thì mình chưa bao giờ nghĩ tới. Mình thích Natsu, thích đến 10 năm nhưng điều này cũng không có nghĩa mình có thể vì anh mà vứt bỏ tất cả những gì mình đã đạt được.”

“Vừa rồi nhất định là mình bị tẩu hỏa nhập ma, may mắn là phản ứng kịp”, Lisanna hít một hơi thật sâu, ổn định lại một chút nhịp tim đang đập loạn của mình đang định đặt kéo xuống thì nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh rầm một tiếng bị đẩy ra. Loke phần nộ thét lên như sấm sét nổ bên tai.

“Lisanna Strauss, em đang làm gì hả?”

Lisanna ngẩn ra, ngay cả kéo cũng quên bỏ xuống lấp bắp giải thích, “không, không có gì, anh đừng hiểu lầm, em.....”

Đáng tiếc Loke đã hoàn toàn không nghe thấy những gì cô đang nói, lửa giận trong lòng cùng với nỗi sợ hãi tăng vọt tựa như sóng thần cuộn trào mãnh liệt chỉ một thoáng đã bao phủ toàn bộ lý trí của hắn.

Hắn chạy tới giật mạnh cánh tay Lisanna, định cướp đi cái kéo trong tay cô ta. Lisanna vốn chợt dạ bị hắn thét như vậy, nhất thời vừa sợ hãi vừa xấu hổ nắm chặt lấy kéo không cho hắn giật, dường như chỉ như vậy mới có thể xóa bỏ chuyện vừa rồi.

“Loke, anh hãy nghe em nói, không phải như vậy.”

Đáng tiếc Loke đã đổ hết mắt, căn bản không nghe lời giải thích của cô ta chỉ ra sức giật lại cái kéo. “Nếu mình đến chậm một bước, chỉ một bước thôi, có phải hay không sẽ vĩnh viễn không thấy được cô nữa? Tựa như lúc 8 tuổi năm ấy.”

“không được! Lần này ai cũng không thể cướp đi người mình yêu thương, ai cũng không được!” Ánh mắt Loke chỉ một thoáng liền trở nên điên cuồng, bàn tay cũng càng dùng lực lớn hơn.

Lisanna bị hấn nắm đến đau nhưng vẫn không chịu buông tay. Suy cho cùng là chưa từng trải qua việc trái lương tâm như vậy, cái chuỗi kéo trước mặt này giống như đèn đỏ đạo đức, không ngừng nhắc nhở vừa rồi cô ta đã điên cuồng cỡ nào, cho nên Lisanna chỉ nghĩ muốn giấu nó đi, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Loke, anh buông ra! Buông ra!” Lisanna thét chói tai, đau đến mức mặt mũi trắng bệch.

“không được! Tuyệt đối không được”, các cơ trên mặt Loke đã vận vẹo, cổ tay vừa động đang định giằng kéo, Lisann lại bị hấn túm một cái liền lão đảo, cổ tay nháy mắt quẹt vào lưỡi kéo sắc nhọn, Loke lúc này gần như phát điên, làm sao còn quản che chắn gì đó, một mực giật kéo ra sau, Lisanna lập tức kêu lên thảm thiết, cái kéo đã đâm thẳng vào cổ tay cô ta.

Lucy tuy rằng ngủ say như chết nhưng mà âm thanh lớn như vậy không thể nào không nghe thấy, cô mơ mơ màng màng mở mắt ngồi dậy, đang định hỏi đã xảy ra chuyện gì thì thấy sắc mặt Lisanna trắng bệch đứng ở trong phòng, trên cổ tay máu tuôn ra như suối, rất nhanh trên mặt đất đã xuất hiện một vũng máu nho nhỏ.

Đầu Lucy ong ong một tiếng, trước mắt tối sầm, ngay lập tức xỉu tại giường.

Loke đoạt lấy cái kéo trong tay Lisanna, trên mặt tràn ra một ý cười sồn tóc gáy, hấn gần như không nhìn Lisanna đang đau sắp ngất đi kia, mà là cầm kéo bước nhẹ đến bên giường Lucy, đưa cánh tay ôm chặt lấy Lucy gần như ngất xỉu vào trong ngực, miệng lẩm bẩm nói: “Lần này rốt cuộc anh cũng giữ được em.....”

Lúc Natsu nhận được tin tức, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, vội vã lái xe đến bệnh viện, thừa dịp đèn đỏ gọi điện cho bà Lena, nhờ bà mau đến chăm sóc ông Jude rồi một mạch chạy đến bệnh viện.

Sự việc phức tạp như thế nào, không có ai biết rõ hơn hấn, Natsu tự nhủ biết vậy chẳng làm, nếu hấn không gọi Loke đến thì sẽ không tạo thành nhiều chuyện như vậy.

20 năm trước ở thành phố A từng xảy ra một án tử lớn, hai con 1 gái 1 trai của ông vua ngành trang trí Selestial Spirit cùng lúc bị bắt cóc, bọn tống tiền đòi một trăm ngàn. Spirit gia mặc dù có tiền nhưng vào những năm đó, một trăm ngàn tuyệt đối là một số trên trời. Tuy rằng Selestial đã tìm mọi biện pháp gom góp tiền nhưng vẫn không kịp thời gian quy định mang nộp một trăm ngàn, kết quả một phát súng nổ ra, Karen Spirit, người con gái lớn nhất của Selestial đã bị bọn cướp thẳng tay bắn vào đầu.

Selestical Spirit đó chính là ba của Loke mà Karen Spirit là chị gái của Loke, đứa trẻ may mắn sống sót, thời điểm xảy ra sự việc, Karen 12 tuổi, Loke 8 tuổi.

Loke vốn là đứa trẻ ngậm thìa bạc sinh ra lại bởi vì là con út, cho nên cả nhà đều cực kỳ cưng chiều hấn, rất ít người biết, bây giờ thoát nhìn tính cách Loke ôn hòa dễ gần nhưng lúc nhỏ lại vô cùng ương bướng cộc cằn.

Ngay cả ba mẹ hấn đôi khi cũng thở dài, đứa con út nhà mình trời sinh không có tiền đồ. Cho nên ba mẹ hấn tuy rằng yêu chiều Loke nhưng rất ít khi để hấn xuất hiện trước mặt đối tác làm ăn, nguyên nhân chẳng bởi tại sao, đơn giản là sợ dọa người ta.

Chỉ có chị gái Loke là Karen, bất kể em trai mình nghịch ngợm như thế nào, không ra hồn như thế nào thì cũng chưa từng thể hiện thái độ xem thường. Cho dù chỉ lớn hơn em 4 tuổi nhưng Karen lại là một người chị gái vô cùng tốt. Ba mẹ của mình nhiều việc, thường xuyên vài ngày không về nhà, Karen liền thay thế ba mẹ chăm sóc em, chưa bao giờ than thở một câu.

Từ lúc 8 tuổi trở về trước, trong cuộc sống của Loke, không có cha, cũng không có mẹ chỉ có chị gái. Chị gái sẽ dẫn hấn đi công viên thả diều, sẽ xoa đầu hấn nói “tiểu Tề thật thông minh”, hơn nữa, chị gái là người

duy nhất không mắng hấn là đồ ngốc. Đứa trẻ nhỏ đã coi chị gái mình trở thành bầu trời riêng của chính mình, chỉ cần có chị ở bên, cái gì hấn cũng không sợ.

Nhưng đột nhiên một ngày, bầu trời của hấn sụp đổ. Thời điểm tiếng súng vang lên, hấn không còn ý thức được chuyện gì đã xảy ra nhưng mà giây tiếp theo, người chị luôn luôn mỉm cười dịu dàng với hấn, đầu giống như quả dưa hấu bị ném trên mặt đất, tan nát không còn gì.

Óc trắng cùng dòng máu ấm nóng văng đầy trên mặt, trên người hấn, tên cướp cầm súng còn nhe răng cười với hấn, giờ chân đá một phát lên thi thể của Karen.

Đợi đến khi ông bà Spirit mang theo tiền và cảnh sát đuổi tới để lại cho bọn họ chỉ có người con lớn đã biến thành một khối thi thể và đứa con út ngơ ngẩn, bọn cướp tàn độc đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Mẹ hấn hôn mê bất tỉnh tại chỗ, từ đó về sau liên bị bệnh tim, một chút kích thích cũng không chịu nổi mà ba hấn thiếu chút nữa là phát điên, lúc phục hồi tinh thần lại lập tức tàn nhẫn, tìm đến một trùm ma túy nổi danh ở thành phố nói chuyện, hai tay dâng lên một trăm ngàn, điều kiện chỉ có một, giết chết mấy tên cướp kia.

Ông cuối cùng cũng được như ý nguyện nhưng mà vậy thì sao, đứa con lớn nhất cũng không thể nào sống lại được.

Khoảng thời gian đó thành phố A không ngừng bàn tán chuyện này, trở thành nội dung chủ yếu trong các cuộc trà dư hậ tửu của đám người thành thị nhưng ba hấn căn bản không kịp xử lý việc này, bởi vì đứa con nhỏ xảy ra vấn đề.

Mới đầu thì chỉ giống như là ngớ ngẩn, không ăn không uống không ngủ không nói một câu, ngay cả ép buộc cũng không có tác dụng. Cứ như vậy qua vài ngày, ba hấn mẹ hấn lo lắng đến bạc cả tóc. Rồi đột nhiên một đêm, Loke gào khóc một tiếng, sau đó liên tục sốt cao và nôn mửa, mắt thấy sẽ không sống nổi, ngay cả bác sĩ cũng nói nên chuẩn bị hậu sự thì Loke lại không biết vì sao bất ngờ khỏe lại.

Nhưng mà từ đó về sau, hấn lại thay đổi, tính cách trở nên hiền hòa giống hệt Karen, xử sự cũng càng ngày càng giống chị gái mình, nếu không phải mỗi ngày đều ngồi lăm bầm độc thoại thì cha mẹ hấn đã gần như vui sướng vì chuyển biến như vậy của con mình.

Loke điều trị mất 5 năm với bác sĩ tâm lý, thật vất vả mới chấp nhận sự thật Karen đã chết rồi, thoát nhìn cũng giống như người bình thường nhưng mà chuyện lần đó đã để lại vết thương vĩnh viễn trong lòng hấn.

Chỉ cần hấn thích cái gì đó, hấn sẽ nhất định phải đạt được, trân trọng đặt ở trong ngăn tủ khóa lại, ai cũng không thể chạm vào. một khi bị kích thích thì cảm xúc sẽ không khống chế được, phải điều chỉnh một thời gian mới khá lên, vì thế mẹ hấn đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt trong đêm tối, cho nên Loke đã hơn 30 tuổi mà bọn họ vẫn không dám để hấn dọn ra ngoài ở riêng.

Natsu thở hắt hắt chạy đến bệnh viện, đẩy cửa phòng Lucy ra, chỉ thấy ba hấn bình tĩnh đứng ở trong phòng còn Loke thì ngồi ở trên giường ôm lấy Lucy thì ào ào nói.

“Bác Spirit, Loke thế nào rồi ạ?” Natsu giảm nhẹ bước chân đi qua nhẹ giọng hỏi.

“không tốt lắm.” ông Celestial cau mày, “Ai cũng không cho tới gần.”

“Bác Spirit, đừng lo lắng để cháu thử xem,” Natsu quay đầu nói với ông Celestialm “Vết thương của Lisanna thế nào ạ?”

Ông Celestial lắc đầu tỏ vẻ không biết, trong mắt ông giờ chỉ có con, làm sao còn có thể quan tâm đến người khác.

“Thế này đi, bác Spirit trước tiên bác cứ đi xử lý chuyện của Lisanna, cháu ở đây xem có thể khuyên nhủ Loke hay không.”

Ông Celestial do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

“Loke, ” Natsu bước từng bước nhỏ lên phía trước, gọi tên Loke.

“Cậu cũng muốn tới cướp người khỏi tay tôi sao?” Loke giờ bàn tay tràn đầy máu tươi lên, gương kéo với Natsu, vẻ mặt vận vẹo và điên cuồng.

“Tôi không cướp đoạt gì với cậu cả.” Natsu ở trong lòng thở dài một tiếng, biết hiện tại cậu ta đã hoàn toàn không còn lý trí chỉ có thể nhẫn nại khuyên nhủ, “Trước hết cậu đặt kéo xuống đã, ” anh chống lại ánh mắt đột nhiên hung ác của Loke giải thích, “Cậu xem, cô ấy đã gần ngất xỉu rồi, thứ này không tốt đâu, lỡ như làm bị thương cô ấy thì sao?”

Loke sững sốt, cúi đầu nhìn Lucy trong lòng, quả nhiên thấy sắc mặt cô tái nhợt, ngực phập phồng dữ dội, giống như là không thể thở nổi. Do dự một chút rồi nới lỏng cánh tay đang ôm cô lại ngẩng đầu cảnh giác nhìn Natsu, thấy anh không hề có ý đến cướp người, lúc này mới buông cánh tay.

“Loke, cô ấy là Lucy Heartfilia, cậu quên rồi à, cậu còn nói sẽ làm phù rể cho chúng tôi, cô ấy sẽ không đi đâu hết.” Natsu khẽ bước thêm từng bước, dụ dỗ: “Bây giờ cô ấy rất khó chịu, cậu buông cô ấy ra được không, tôi cam đoan cô ấy sẽ luôn ở trong tầm mắt cậu.”

“không!” Sắc mặt Loke vừa mới chuyển tốt lại tối sầm xuống.

“Ba cậu rất lo lắng cho cậu,” Natsu nhẹ giọng nói, “Cậu có thể vượt qua mà, cậu đã quên lần đó chúng ta ở Magnolia sao, lần đó cậu làm tốt lắm, Lucy sẽ không rời đi nhưng cậu cứ ôm cô ấy như vậy rất có khả năng làm chậm trễ việc chữa trị của cô ấy.”

Cánh tay Loke cứng đờ, không nói chuyện. Hắn cũng không phải một chút lý trí cũng không còn nhưng mà nỗi sợ hãi tột độ trong lòng kia lại khiến hắn không dám buông tay.

“Lo... Loke...” Ngay lúc đó, người bị Loke ôm vào trong ngực, vẫn không hề có động tĩnh gì, Lucy lại đột nhiên khẽ gọi cậu ta một tiếng.

Thân mình Lucy run lên cúi đầu nhìn cô.

“Anh làm sao vậy?” Sắc mặt Lucy rất kém, giọng nói vô cùng yếu ớt, “Em không sao, thật sự không có việc gì mà.” nói xong, cô nâng tay nhẹ vỗ vỗ vào lưng hắn, “Anh có khỏe không?” Tuy rằng cô mơ mơ màng màng nhưng cũng nghe được rất nhiều, đại khái biết đã xảy ra chuyện gì.

Giọng nói dịu dàng của cô giống như là một đốm lửa, tuy rằng rất nhỏ nhưng cũng đủ để kéo hắn ra khỏi vực sâu tăm tối. Không phải máu của chị gái mình, cũng không phải thi thể lạnh như băng, mà là sự sống là ấm áp có thể an ủi tâm hồn hắn.

Loke hít một hơi thật sâu, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng từ từ buông Lucy ra, “thật xin lỗi, anh thất thố rồi.” Tuy rằng lý trí đã tỉnh táo lại nhưng tình trạng của hắn bây giờ cũng không được tốt lắm, bàn tay nắm chặt lấy ga giường không ngừng run rẩy, trên mặt nổi đầy gân xanh, hiển nhiên là đang gồng mình chịu đựng cái gì đó.

Natsu thấy thế khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi đang định nói gì thì ông Celestial bỗng nhiên đẩy cửa vào nhìn thấy con mình rốt cuộc cũng chịu buông Lucy, tâm trạng vẫn treo lơ lửng rốt cuộc được thả lỏng nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trầm xuống, “Mấy người nhà họ Strauss vừa mới đến đây, bọn họ muốn báo cảnh sát.”

akiko: vì mình bù chap cho mina và đồng thời cn' 5 chap nữa sẽ hết và có 3 cái ngoại truyện nên mình sẽ ra lun để bù những thời gian mà mình bận việc.

yuuke*ăn chuối*: đi chơi thì có chứ bận cn mọe j'.

akiko*ăn bánh*: thì về về ăn thôi noi cháu tui cx là bận thui.

yuuke*vứt vỏ chuối vô xọt rác*: ăn thôi noi cháu hôm nay thì ngày mai zè cn' pà chắc ăn xg r' ở lại chơi zì cháu mình lun chứ j'.

akiko*nhìn chỗ khác*: à thì là... woa trời đẹp ghê lun á.

yuuke: ns trúng tim đen r' khỏi đổi đề tài.

akiko*câm lun*:..... *khóc* hic hic hic.

yuuke*đi lại*: ê s hôm nay hiền wá z *hoảng* ê đừng có khóc tui ko bít vố âu đừng khóc tui chỉ zõn thui mà đừng khóc nữa.

kai*ns mĩa*: s ông kì z ns trc đứa lm' aki khóc đứa đó chịu.

erza*khoanh tay*: yuuke, cậu lm' tui thất vọng wá.

lucy*lắc đầu*: cn trai mà lm' cn gái khóc là hèn lém bít ko z.

levy*thở dài*: ông tự vố nín aki đi haizz cn trai j' âu mà tệ wá.

yuuke*xoay wa + wát*: nè mấy ng' ko chịu zúp thì thui có cần phải ns như z ko, tui là cn trai cx có cảm xúc mà.

m.n: thì ai bảo ông lm' cho aki khóc chi vả lại aki cx là cn gái mà cx có cảm xúc và cx rất nhạy cảm mà.

yuuke*cãi ko đc*: mệt mấy ng' wá *woay wa* trời ơi aki tui lại pà lun đấy nín dùm tui đi.

akiko*khóc lớn*: huhuhuhuhu *nghe* đáng đời ai bửu chọc chế chi zờ lãnh chịu hậu wá đề kakakaka.

yuuke*vỗ*: nín đừng có khóc nữa tui ko chọc pà nữa âu chỉ ghẹo pà thui nín đi.

akiko*khóc to hơn*: huhuhuhu.

yuuke*hoảng lên*: ế ế ế đừng khóc nữa tui xin pà đó.

m.n: đáng đời.

56. Chap 56

“Báo cảnh sát?” Natsu hừ lạnh một tiếng, “kẻ ác lại đòi cáo trạng trước sao? Cho dù là báo cảnh sát thì bọn họ cũng không có gì phải sợ, người sợ phải là Lisanna kia!” Natsu không ngờ cô ta lại điên cuồng đến mức muốn giết Lucy, trong lòng vừa hận vừa sợ, hận không thể mở tung đầu cô ta ra xem bên trong rốt cuộc có những cái gì!

“Nhà họ Strauss không biết Lisanna đã làm gì rồi,” Natsu quay đầu nhìn ông Celestial, trong lời nói đầy khẳng định.

ông Celestial ngẩn ra, lập tức sáng tỏ, “lúc mình nhận được điện thoại của bệnh viện, y tá chỉ nói là Loke làm cổ tay Lisanna bị thương còn lại một mực không nói gì, tình huống cụ thể thì sau khi mình đến phòng bệnh mới biết được. Tuy rằng khi đó tinh thần của Loke vô cùng không tốt nhưng mà cũng đủ giải thích lý do nó làm bị thương người ta.”

“Đúng vậy, thực sự nên lo lắng không phải bọn họ mà là người đã được đẩy vào phòng phẫu thuật, Lisanna.”

“Hơn nữa bác Spirit, bác đừng quên, Loke có hồ sơ.” Natsu thấy ông Celestial chỉ một thoáng sắc mặt đã sáng tỏ thì biết ông hiểu rồi, anh nheo mắt, khước môi khẽ nhếch lên đầy vẻ lạnh lùng kiên quyết, “Cho dù Lisanna không thừa nhận chuyện cô ta đã làm cũng không sao! Loke bởi vì sự việc lúc nhỏ đã phải điều trị tâm lý 5 năm ròng, sau đó cũng thường xuyên đến bác sỹ khám lại, tất cả những việc này đều được lưu trữ, tuy rằng bình thường Loke thoát nhìn rất ổn nhưng mà trên thực tế thì tinh thần cậu ấy có vấn đề.”

“Nói một cách tàn nhẫn, cho dù hôm nay Loke giết Lisanna cũng sẽ không sao cả! Là bác hồ đồ.”

Ông Celestial đưa tay vỗ vỗ bả vai Natsu, “Cũng may có cháu suy nghĩ chu đáo.” nói xong, ông nhìn sang Loke nhẹ nhàng nói, “Loke theo ba về nhà thôi!”

Loke nghe vậy, thân thể run lên, gần như kinh hoàng lắc lắc đầu, túm ngay lấy cánh tay Lucy, “Con không về!”

“Loke, nghe lời!” Ông Celestial khẽ quát một tiếng, hơi ngượng ngùng liếc Natsu một cái, “cô gái này là vợ sắp cưới của Natsu, con nhà mình lớn như vậy mà cứ bám dính lấy người ta thật không ra sao cả!” nói xong, liền nhắc chân đi đến chỗ Loke định kéo hắn đi.

Kết quả là vừa bước chân đã bị Natsu ngăn cản, “Bác Celestial, bác cứ về trước đi để Loke ở nhà cháu vài ngày đã.”(kai: zờ nỳ ms gọi tên ng’ ta s rãnh z natsu: thích đc hok kai: hok natsu: z thui kai: =.=)”

“Việc này..... phiền lắm.”

“không phiền, ” Natsu thở dài, quay đầu nhìn Loke một cái, hắn đang nắm lấy cánh tay Lucy, vừa thật cẩn thận lại có phần lấy lòng cọ cọ bên người cô, làm sao có thể nhìn ra vẻ trưởng thành ôn hòa ngày xưa, rõ ràng chính là một đứa nhỏ!

“Cháu có thể chăm sóc tốt cho cậu ấy, bác đừng lo.”

Ông Celestial do dự một chút lại thấy Loke đúng là không hề muốn đi cùng ông một chút nào, cũng không dám cứng rắn kéo hắn, sợ hắn lại phát bệnh, đành phải gật đầu, nói với Natsu một câu, “Nhờ cả vào cháu” rồi đẩy cửa ra về.

Tiến ông Celestial xong, Natsu đi đến ngồi cạnh Lucy, đánh giá cô một phen thấy cô ngoại trừ sắc mặt hơi tái một chút thì cũng không có gì bất thường, lúc này mới thở phào một cái, sờ sờ đầu cô, “Có bị dọa không?”

Lucy không trả lời chỉ đưa tay ôm lấy thắt lưng Natsu đem mặt dán vào lồng ngực ấm áp của anh, lúc này mới cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra. Tuy rằng cô bị choáng nhưng không phải hoàn toàn không biết gì, tất nhiên đã nghe thấy chuyện xảy ra vừa rồi.

Cô làm sao cũng không thể ngờ được, Lisanna lại dùng kéo với cô. Tuy rằng cuối cùng cô ta không làm gì được ngược lại làm bị thương chính mình.

Nhưng mà Lucy cứ nghĩ lại vẫn cảm thấy từng trận rung mình, khi đó cô đang ngủ say, nếu mà Lisanna ác tâm, một đường kéo kia đi xuống thì giờ này cô vẫn chưa tỉnh lại được.

Sẽ không được gặp lại ba cô, không gặp được bạn bè, quan trọng hơn là..... không được trở thành cô dâu của Natsu. “không có việc gì.” Natsu ôm lại cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô trấn an, ánh mắt lướt qua vai Lucy rơi xuống người Loke, “Đến nhà tôi ở vài ngày.”

Ánh mắt Loke còn đang dính trên người Lucy, nghe thấy Natsu nói nhất thời không phản ứng kịp, thẳng đến khi Natsu lặp lại lần nữa, lúc này mới lắc đầu, sắc mặt xám trắng cự tuyệt nói, “không, tôi không muốn đi, tôi.....”

“đi thôi, Loke” Lucy bỗng nhiên buông Natsu ra, chen vào nói, “Anh đến nhà em, em làm đồ ăn ngon cho anh.”

Lucy hoàn toàn không ngờ tình trạng của Loke lại nghiêm trọng đến vậy, từ lúc quen biết hắn đến giờ, trên mặt hắn vẫn luôn tràn đầy nụ cười dịu dàng đẹp mắt, hắn đi xe đẹp, đến đủ mọi nhà hàng cao cấp, cô vẫn nghĩ, cuộc sống của Loke khẳng định là vô lo vô nghĩ, không ngờ sự thật lại hoàn toàn tương phản với suy nghĩ của cô.

Hiện tại trong lòng Loke đúng là đang lo sợ không yên, lý trí tuy rằng còn nhưng lại không thể khống chế được tình cảm của mình, thậm chí muốn đem Lucy cướp đi, giấu ở nơi chỉ có hắn mới biết, để không ai làm thương tổn cô được!

Nhưng mà hắn không thể làm như vậy, cô là vị hôn thê của Natsu, không phải hắn, hắn đã ở trước mặt Natsu tỏ rõ mình buông tay, giờ làm sao có thể lật lọng. Trong mắt Loke hiện lên một tia đau đớn, lòng thì rối rắm mâu thuẫn, nhất là sau khi nghe thấy Lucy nói, một chút lý trí còn lại cũng bị cảm tình đuổi đi, hắn không thể lập tức đồng ý với cô.

“đi thôi.” Natsu từ trên giường đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Loke, dùng chân quần lấy cái kéo đâm máu kia, xong mới cúi đầu nói với Lucy, “Em và Loke về nhà trước, xuống dưới lầu mua cơm mang về, không được chạy lung tung, chân của em tạm thời không thể đi được để Loke công em.”

Nói xong anh nhìn sang Loke, “Có thể công không?”

Loke liên tục gật đầu, trong mắt đã xuất hiện ý vui mừng.

“không được lái xe, gọi taxi.” Natsu lại dặn dò Loke một câu, lúc này mới ôm lấy Lucy phối hợp động tác của Loke, thật cẩn thận đặt cô trên lưng hắn.

“Được rồi, về chờ anh, mua cho anh một phần cơm, anh giải quyết chuyện ở đây xong rồi về.”

Sắp xếp xong hết mọi thứ đưa Loke và Lucy ra khỏi bệnh viện, lúc này Natsu mới quay trở lại, tìm được mấy người nhà họ Strauss đang đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật.

“Bạn là bạn của Loke? Loke đâu? Bị dọa tè ra quần rồi à?” Bà Enno vừa thấy Natsu liền tức giận xả một tràng, “đứa cháu gái đáng ngoại đang tốt lành bỗng nhiên bị đẩy vào phòng phẫu thuật, hung thủ thì ngay cả cái mặt cũng không lộ ra, đây là cái lý gì? Mình mặc kệ Celestial ở thành phố A có địa vị ra sao, làm bị thương người nhà mình, mặc kệ là ai cũng phải trả giá đắt!”

“Quý phu nhân, tôi khuyên chị tốt nhất thừa dịp cảnh sát còn chưa đến, gọi điện thoại bảo bọn họ quay về đi.” Sắc mặt Natsu âm trầm, nói ra không chút khách khí, không đợi bà Enno phản bác, lạnh lùng nói, “không ai nói cho các người biết vì sao Lisanna bị Loke làm bị thương sao?”

Anh nhìn lướt qua bà Enno vẫn như cũ dương cầm, ánh mắt hung hăng như cái đinh bàn cắm trên cửa phòng phẫu thuật, giống như muốn xuyên thấu cánh cửa thật dày kia, đâm thẳng vào người Lisanna.

“Bởi vì Lisanna có ý đồ mưu sát vị hôn thê của tôi bị Loke thấy.”

Bà Enno sửng sốt, không dám tin thét chói tai, “Bạn nói cái gì? Bạn dám ăn nói lung tung như vậy có tin tôi xé nát miệng cậu ra hay không!” Tính cách bà Enno vô cùng đanh đá, mặc dù ở trên thương trường tôi luyện đã nhiều năm nhưng bản tính không thể nào xóa hết, lúc này bị lời nói của Natsu kích thích, lập tức bộc phát.

Natsu hừ một tiếng, đối với bà Enno chửi rửa lung tung chưa tỉnh ngộ đang định nói cái gì đó, bên cạnh bỗng nhiên vang lên giọng nói của một thiếu niên, “Anh chính là đàn anh của chị họ tôi?”

Natsu nhướn mày, “Phải.”

“Rốt cuộc anh có phải gay hay không?” (kai*đg uống nc*: phụt... WTF??? ko phải chuyện nỳ lằng xằng lâu ùi s lại khơi dậy z yuuke: àk tại tui chưa bít nên ms khơi dậy đó mà kai: sửa chữa s ko hỏi yuuke: wên kai: =.=”)

“Tôi không phải gay, Lucy là người rõ ràng nhất.” Natsu ôm ngực, trên cao nhìn xuống nhóc Romeo, “Bạn có thể hỏi cô ấy.”

Anh nói mập mờ, ám chỉ lại thẳng thừng như vậy, Romeo vốn trưởng thành sớm, làm sao không biết ý tứ của anh, khuôn mặt thiếu niên còn chưa hết non nớt nhất thời trầm xuống, cắn chặt răng, cuối cùng vẫn đem hết mọi đắng ngắt nuốt xuống bụng, “Chị của tôi thực sự định mưu sát Lucy?”

“Lúc Lucy đang ngủ, cô ta giờ kéo lên với cô ấy, nếu không phải bị Loke phát hiện thì hôm nay không biết sẽ có hậu quả gì.”

“Tôi biết rồi.” Romeo rũ mắt xuống, gắt gao nắm chặt hai tay, thiếu niên còn ít tuổi mà đã có sự chững chạc và quả quyết, “Tôi sẽ lập tức gọi điện cho cảnh sát, anh về đi.”

“Romeo, con điên rồi sao?” bà Enno một tay tóm lấy Romeo đến bên người, tức giận trừng mắt với con mình, “đừng nói người kia là bạn trai Lucy, hôm nay cho dù là Lucy ở đây làm Lisanna bị thương thì mẹ cũng sẽ không bỏ qua!”

“Mẹ, mấy ngày hôm nay chị quả thật rất kỳ lạ.” Romeo không chút né tránh ánh mắt của mẹ mình, khẳng định nói “Có vài lần con nghe thấy chị ấy lẩm bẩm một mình, hơn nữa..... Hơn nữa con còn thấy chị quăng đồ này nọ.”

Trong lòng bà Enno cả kinh nhưng mà cũng không hoài nghi con mình nói dối, “thật sự?”

“thật sự,” Romeo khẳng định gật đầu, “Mẹ, gọi điện thoại cho cảnh sát đi, chúng ta đuổi lý, việc này không thể làm âm ỉ được.”

Bà Enno đang định nói tiếp thì thấy cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra, mấy bác sĩ phụ giúp đẩy Lisanna ra, bà Enno lập tức quên ngay chuyện trước mắt, vội vàng chạy tới hỏi “Thế nào rồi, con bé không có việc gì chứ?”

“không có việc gì,” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói “không bị tổn thương đến gân, bác sĩ Strauss thực may mắn, về sau vẫn có thể cầm dao phẫu thuật, không cần lo lắng, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ tốt thôi.”

Bà Enno nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình cũng được thả lỏng xuống. Nhà bọn họ chỉ có một nhân tài là Lisanna, kiểu gì cũng phải bảo vệ tốt.

Romeo thấy lực chú ý của mẹ mình đều ở trên người Lisanna, liền quay sang nháy mắt với Natsu, ý bảo anh mau về đi, hơn nữa hướng anh quơ quơ di động, ý là cậu ta sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát.

“Đúng là một đứa nhỏ thú vị”, Natsu đã hiểu ý của cậu ta, phất phất tay với Romeo rồi bước nhanh ra khỏi bệnh viện, trong nhà còn ba người cần anh chăm sóc, anh phải mau về mới được.

Xe của Natsu đậu ở cửa bệnh viện, anh vừa bước xuống khỏi bậc thềm đang định mở cửa xe, chợt nghe đằng sau có người gọi, “Chờ một chút!”

Quay lại nhìn là Romeo.

“Chuyện gì nữa? Tức giận thay chị cậu sao?”

“Tôi nói... anh... anh sẽ đối xử tốt với Lucy ngốc nghếch chứ?” Romeo còn chưa kịp bước xuống hết bậc thềm, tức giận nói với Natsu, ngực vẫn phập phồng kịch liệt, hiển nhiên là do chạy cật lực đuổi theo.

“Đương nhiên, cô ấy là vợ tôi mà.” Natsu dựa vào thân xe, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra một chút.

“Vợ... vợ?” Romeo phụt chốc mở trừng mắt khiếp sợ há to miệng.

“Đúng vậy,” Natsu đẩy mắt kính chậm rãi nói, “Ngày 3 tháng 5 chúng tôi sẽ kết hôn, thế nào, cô ấy không nói với cậu à?” anh dừng một chút rồi tiếp tục “Chắc là cô ấy quên nhưng mà tôi nhớ rõ tất cả bạn bè cô ấy đều nói hết mà.”

Nghe vậy, sắc mặt Romeo nhất thời liền biến đổi, thoát đỏ thoát trắng, nhìn cực kỳ vui mắt, Natsu thưởng thức vài giây cậu ta biến sắc, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mở cửa xe, cúi người chui vào, nhanh như chớp rời khỏi bệnh viện.

“Hừ, một người còn chưa đủ chắc lại còn thêm một nữa! Khi nào thì một đứa nhỏ còn chưa tốt nghiệp trung học cũng có thể giành người với hắn? Cửa cũng không có đâu!”

Để lại một mình Romeo đứng tại chỗ, tức đến nổi thiếu chút nữa là giậm chân, “được lắm Lucy ngốc nghếch, kết hôn cũng không nói cho tôi biết! Cô không muốn cho tôi tham gia lễ cưới của cô sao, tôi càng muốn đi!”

ngoài lễ hôm nay ko j' để kể và ko cóa j' để ns.....

57. Chap 57

Từ khi đến nhà Natsu, Loke liền mặt dày ở lý không đi đâu cả. Lucy thương hắn, Natsu cho phép hắn, hắn ở cực kỳ thoải mái, dĩ nhiên là không hề nổi điên nữa, trong mấy ngày này rất vui vẻ không khác gì người bình thường.

Chân Lucy bị thương, hàng ngày cứ phải nhảy lò cò khắp nhà. Natsu đâu nỡ để cô làm việc nhà, coi cô như báu vật, che trong lòng còn sợ cô lạnh, hướng chi là bắt cô làm việc khi đang bị thương. Nhưng mà anh còn phải đi làm, xin nghỉ ở bệnh viện rất khó, cho nên không có cách nào để chăm sóc Lucy. Vì vậy từ khi Loke đến ở liền kiêm luôn vị trí bảo mẫu không công. (loke: s kì z zới tính của tui xác định rõ ràng hơn natsu mà akiko: chỉ là bảo mẫu thui mà chứ có phải pị gọi là gay àu loke: cx phải freed*ns nhỏ*: cảm thý đg pị xúc phạm)

Lucy cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, làm sao có thể để khách đụng tay đụng chân như vậy. Thế nhưng Loke lại vô cùng vui tươi hơn hẳn, xem ra là rất thích thú. Hẳn nấu cơm rất khéo, dù sao cũng từng đi du học, làm việc nhà hay nấu nướng gì đó không làm khó được hẳn.

Sau khi Loke khôi phục bình thường, nhìn so với trước còn hoạt bát hơn nhưng không biết như thế nào, lại ít bám dính lấy Lucy mà thích vào phòng ông Jude, cùng ông đánh cờ, chơi một chút mà đến tận trưa.

Loke trời sinh thông minh nhưng mà không hiểu tại sao chơi cờ lại dở tệ, đã đánh nhiều ngày như vậy mà chưa một lần thắng bị ông Jude đánh cho không còn một mảnh giáp, tức đến nỗi dậm chân bình bịch.

Tuy vậy ông Jude bởi vì có Loke đến tìm chơi cờ nên cũng không đòi về nữa. Mỗi ngày cứ đến giờ, nếu mà Loke còn chưa vào, ngược lại ông sẽ gọi hẳn. Một già một trẻ ở chung vô cùng vui vẻ, thậm chí lúc hơn điểm đối phương còn tỏ ra vô cùng luyến tiếc.

Sáng tháng 2, thành phố A càng lúc càng lạnh và khô hạn. Lucy tuy rằng bị phỏng nặng nhưng suy cho cùng tuổi trẻ, khả năng hồi phục khá mạnh, rất nhanh đã có thể chạy nhảy như thường. Loke ở nhà bọn họ đã được nửa tháng, cuối cùng vẫn bị ông Celestial tới cửa xách về, trước khi đi cũng không biết trúng gió gì, chen vào đẩy Natsu ra trực tiếp kéo Lucy vào trong lòng, ôm ấp thăm thiết một hồi.

Natsu tức đến nỗi thiếu chút nữa cho hẳn một đập, cũng may Loke mau lẹ rất nhanh liền buông ra, lúc này mới khiến bình dấm chua Dragneel không bùng nổ.

Vết thương của Lisanna khá nghiêm trọng phải nằm viện liên tục nhiều ngày, tay phải động cũng không dám động, sợ chính mình yếu ớt khiến gân cốt thật sự bị đứt mất.

Sự kiện xảy ra trong phòng bệnh kia rất nhanh đã truyền khắp bệnh viện, từ viện trưởng cho tới lao công bảo vệ, ai cũng biết bác sỹ luôn xinh đẹp cao quý của khoa ung bướu, Lisanna Strauss cảm kéo có ý đồ mưu sát bệnh nhân, hơn nữa bệnh nhân này còn là bạn gái của sư huynh cô ta!

Ở nơi buồn tẻ lạnh lẽo như bệnh viện thì đây quả là một chuyện động trời, nháy mắt như là một cơn lốc xoáy quét qua tất cả mọi người, chỗ nào cũng có người bàn tán, thậm chí những y tá chưa biết mặt Lisanna còn đặc biệt tìm cơ đến phòng bệnh nhìn mặt cô ta.

Nhìn xem rốt cuộc là người phụ nữ điên cuồng như thế nào mới có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Dưới tình trạng này, cho dù Lisanna có mặt dày như thế nào cũng không thể tiếp tục ở lại bệnh viện nữa, vừa được xuất viện liền cuốn gói chạy lấy người, nhân tiện đem đơn từ chức đặt lên bàn làm việc của viện trưởng.

Vốn là với một nhân tài tuổi trẻ đầy hứa hẹn như Lisanna thì bệnh viện sẽ tìm mọi cách để giữ lại, bởi vì được bay lên môi trường lớn, nói không chừng ngày nào đó sẽ sáng tạo ra cả kỳ tích y học cũng nên.

Nhưng lần này, viện trưởng luôn ưu ái ngay cả một câu giữ lại cũng không nói, xem ra đã hoàn toàn thất vọng với Lisanna rồi. Mặc kệ vấn đề cá nhân gì, làm ảnh hưởng đến bệnh nhân, truyền ra ngoài cũng sẽ vấy bẩn thanh danh của bệnh viện. Lần này cho dù Lisanna không tự từ chức thì chờ đợi cô ta cũng tuyệt đối không phải kết quả tốt gì. Nhưng mà Lisanna vẫn khá thông minh, tự động từ chức như vậy ít nhiều cũng giữ lại chút thanh danh cho mình.

Lúc cô ta đi, dù là Natsu hay Loke cũng đều không thêm tiễn, bạn bè kết giao đã mười mấy năm, rốt cuộc vẫn là người đứng. Lisanna mang theo giấc mơ rực rỡ đến thành phố A, cuối cùng lại thê thảm ra đi, thế mới nói tự làm bậy không thể sống.

Vào đợt hóa trị liệu lần thứ 2, ông Jude phản ứng còn dữ dội hơn nhiều, ăn cái gì thì nôn cái đó, ngay cả uống nước cũng không được, cuối cùng thậm chí còn nôn ra cả máu, nhịp tim cũng xuống rất thấp, ngực khó chịu thổ hồng hển, cả người nằm ở trên giường run rẩy không ngừng, dọa Lucy gần như ngất đi.

Cuối cùng, vẫn là Natsu quyết định ngừng điều trị, chẳng những lần này ngưng mà sau này cũng không làm nữa. (akiko: s lại ngừng để z đi cho ba Lucy sống đến hết đời yuuke: chữ để hóa trị = hóa chất wài gặp ổng ói ra máu r' ăn xg cx nôn nữa kiu đó die sớm đó akiko*cười đều*: hôm nay thông minh đột xuất nhể yuuke*ra về*: tui thông minh đó zờ r' khỏi cần khen akiko*cười*: pò tui ns tui khen hả yuuke*mặt ngố*:

chứ ko khen thì là j' akiko*troll*: thì là ns mĩa chứ giề yuuke*cải ko lại*: nubakachi kai: thui đề 2 ng' nỳ zô chuyện kìa akiko và yuuke: ờ)

Trong lòng Lucy có dự cảm xấu nhưng Natsu lại nói, trị bệnh bằng hoá chất chỉ để phòng ngừa tế bào ung thư khuếch tán, trước mắt thì tình trạng của ông Jude khá ổn định, cho nên không làm trị liệu bằng hoá chất cũng được, thế mới khiến tâm trạng của cô được thả lỏng.

Lúc đầu Lucy vẫn chưa tin nhưng mà nhìn sắc mặt ba cô ngày càng hồng hào, thân mình gầy trơ xương cũng bắt đầu có da có thịt, thoát nhìn cũng không khác mấy so với người bình thường, lúc này Lucy mới yên tâm.

Từ sau khi khỏe lại, ông Jude nói sao cũng không chịu ở lại thành phố nữa, Lucy chỉ thiếu mỗi quỹ xuống cầu xin thôi. Cuối cùng ông thừa dịp ban đêm trốn về, khiến cho Lucy khóc nguyên một buổi sáng, xong rồi cũng dọn đồ về quê luôn, bởi vì cô vẫn không yên tâm về ba cô.

Ai ngờ ngày hôm sau đã bị ông Jude đuổi về, bảo cô nên đi làm thì phải đi làm, ông cũng không phải tàn phế, cần gì phải dựa dẫm cô như vậy.

Lucy khóc thút thít suốt trên đường về, lòng đau như không thể thở nổi, ba cô mới phẫu thuật hơn một tháng để ông tự mình nấu cơm, tự mình làm việc đồng ruộng, cô làm sao có thể nhẫn tâm? Nhưng mà cô không dám khiến ba tức giận, chỉ có thể ở trong lòng trách mình vô dụng, khóc đến nỗi mắt sưng lên như hai trái đào.

Cuối cùng Natsu phải cam đoan rằng ba cô không có việc gì, cô làm như vậy sẽ khiến ông thêm áp lực, không tốt cho bệnh tình. Lúc này Lucy mới nửa tin nửa ngờ ngừng khóc. Natsu hứa với cô một tuần sẽ đưa cô về nhà một lần, nếu thấy ba cô không khỏe, nhất định sẽ đưa ông lên thành phố lần nữa.

May mà cuộc sống một mình của ông Jude cũng không vất vả lắm, người béo lên không ít còn cười nhiều hơn cả so với lúc ở thành phố. Mỗi lần Lucy về, ông liền dẫn cô đi xem chú gà trống vừa mập vừa to ông nuôi trong chuồng, giống y hệt đứa nhỏ thích khoe đồ.

Đến lúc này Lucy mới thoáng yên tâm nhưng vẫn kiên trì một tuần về nhà một lần, giành với ba cô làm hết mọi việc, quét dọn lau chùi sạch sẽ xong mới theo Natsu trở lại thành phố.

Mọi chuyện cơ bản đã xong, Lucy một lần nữa trở lại công ty làm việc, cao hứng nhất không ai khác là Erza, không có Lucy, cô làm gì cũng chẳng thấy thú vị.

Sáng tháng ba, cứ cuối tuần là bà Lena lại tóm lấy Lucy đi cùng, không phải là đi chọn áo cưới thì là thử lễ phục, thường thường đã đi là hết cả một ngày, Lucy về đến nhà là lăn ra ngủ, hoàn toàn không còn hơi sức quan tâm đến Natsu.

Tuy rằng tính cách Natsu lạnh lùng nhưng lại đặc biệt thích bám dính bên người Lucy bị bà Lena náo loạn như vậy cũng không biết bao lâu rồi Lucy không liếc hần một cái, thật sự là hơi quá đáng!

Hôm nay, sau khi Lucy được bà Lena thả về, thuận tiện còn mang theo đồ ăn bên đó về, cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi bưng ra bàn ăn. Mấy ngày nay bọn họ toàn ăn đồ ăn mua ngoài, lý do là Lucy cảm thấy quá mệt mỏi, ngay cả phòng bếp cũng lười bước vào.

Natsu cảm thấy gần đây Lucy rất khác lạ, anh nhìn một bàn thức ăn bán ngoài, ánh mắt vô cùng bất mãn, “ai mà muốn ăn những thứ đầy dầu mỡ gia vị này, vẫn là Lucy gốc nghề nấu cơm ngon nhất!”

Nhưng mà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỗi mặt của cô, Natsu đành nuốt xuống một bụng không hài lòng của mình. Cô đã mệt đến như vậy, làm sao anh có thể khiến cô thêm vất vả được. Nhưng mẹ mình đến tốt cùng là dẫn cô đi làm những cái gì vậy, sao mới có vài ngày mà anh đã cảm thấy cô gốc nhà mình gây đi một vòng rồi.

Nghĩ đến đây, Natsu ăn cũng không ngon nữa, anh gấp cho Lucy một miếng thịt bò cô thích nhất rồi đặt đĩa xuống hỏi, “Ban ngày em và mẹ đi đâu?”

“không đi đâu cả.” Lucy uể oải cầm đĩa chọc chọc cơm trong bát, xem ra là không nuốt nổi nữa rồi.

“Kỳ lạ!” Natsu nhú mồm, “cũng không biết có phải vì hồi nhỏ nghèo khó hay không mà Lucy có thói quen ăn cơm vô cùng nghiêm túc, ăn xong trong bát đều sạch sẽ, khi nào thì lại khảy khảy cơm như vậy? Rốt cuộc là làm sao không biết?”

“Vậy sao em lại mệt như vậy?” “Hay là lại theo mẹ mình làm chuyện gì kỳ quái?”

“Em cũng không biết, ” Lucy ủ rũ đặt đĩa xuống ngập một cái, “Mẹ và em đi thử lễ phục, sau đó đi dạo một tiếng.” cô quệt nước mắt tràn ra khóe mắt từ trên ghế đứng lên nói, “Anh chịu khó ăn một mình nhé, em không ăn nữa, em tắm rồi đi ngủ luôn.” nói xong liền đi ra khỏi phòng bếp.

“Chẳng lẽ sắp làm cô dâu nên thế”, Natsu cũng không phải người vô tâm, cân nhắc trong chốc lát, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ có thể nhanh chóng thu dọn bàn, nghĩ qua nghĩ lại, lại mang bát đĩa rửa sạch, xong hết mới cầm áo ngủ cũng vào phòng tắm.

Lucy đang ngâm mình trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nước nóng làm cho ửng hồng, làn da sáng bóng mê người, hai bầu ngực trắng nõn. Còn có cặp đùi thon dài e ấp kia, quả thực chính là một sự cám dỗ!

Natsu đã gần một tuần không thân mật với Lucy, lúc này vừa thấy cô như vậy, làm sao còn có thể nhịn được, rất nhanh cởi quần áo bước vào bồn tắm, ôm lấy Lucy bắt đầu hôn hôn cắn cắn, phía dưới lập tức cứng dậy.

Trước nay về phương diện tình dục anh khá là mạnh mẽ, chẳng qua là quan tâm đến cảm nhận của Lucy. Lúc này đã vài ngày không gần gũi, cả người sắp phát hỏa luôn rồi. Dù vậy anh lại muốn lưu cho Lucy một đêm khó quên, cho nên cũng không gấp gáp. Anh đem nước trong bồn tắm xả bớt hơn nửa rồi nhẹ nhàng ôm cô vừa liếm vừa hôn, bắt đầu từ bả vai mượt mà xuống dần đến phần bụng.

Lúc đầu Lucy còn rên hai tiếng, sau đó thì chẳng có động tĩnh gì. Chỉ là Natsu còn đang đắm chìm trong lửa nóng tình dục nên không phát hiện ra.

“Còn muốn anh tiếp tục hôn sao?” Giọng Natsu khàn khàn gợi cảm, tà tứ liếm liếm môi, bàn tay to không ngừng vuốt ve cặp mông của Lucy.

Hỏi một lần, trên đỉnh đầu không hề nhúc nhích. Natsu cong khóe môi, “đã làm bao nhiêu lần rồi, thế mà cô ngốc này vẫn còn thẹn thùng! không sao, mình rất rộng rãi, sẽ không so đo với cô!” (kai: s kì z mấy bữa nay họ lo chăm sóc cho pa lucy mà s có thể nhẽ akiko: có nhieu lần r’ tại ko có kể kai: à)

“Lucy, ” Bàn tay Natsu lướt dần theo đường cong duyên dáng của cô tiến lên trên nắm lấy một bầu ngực, vừa thong thả xoa nắn vừa dụ dỗ, “Muốn thì nói cho anh biết.”

Đợi một lát, vẫn không có động tĩnh, Natsu nhú mồm, lúc này mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, ngẩng đầu thì thấy Lucy đang nghiêng đầu dựa vào tường mà ngủ, hai cánh mũi xinh xắn phập phồng, hiển nhiên là đã ngủ say!

Sắc mặt Natsu trầm xuống, quả thực đen như đất nồi! “thật quá đáng mà! cô lại có thể nằm lúc mình đang miệt mài ra trận lẫn ra ngủ! Đây không phải là ngẫm ám chỉ kỹ thuật của mình không tốt sao?!” Natsu phần nộ hận không thể xách Lucy dậy, lớn tiếng tra hỏi cô một trận!

Nghĩ một lát, rốt cuộc đành nhịn xuống cơn tức trong lòng, nhặt lại trái tim như nứt ra thành từng mảnh, bế Lucy ra khỏi bồn tắm, lau khô người cho cô rồi cứ như vậy ném cô vào trong chăn.

P phía dưới vẫn còn cứng rắn, không bị ảnh hưởng chút nào bởi cơn tức, Natsu hung hăng lườm Lucy, tự mình hờn dỗi trong lòng.

“thật quá đáng! thật không có tình người! Đây chính là mang tự tôn của mình hung hăng dẫm nát dưới chân! Hừ, thật may ngày mai là thứ 7 để rồi xem sáng mai xử lý cô như thế nào!”

Natsu tự giải quyết xong, lau lau tay, tuy rằng trong lòng vẫn khó chịu nhưng dục hỏa được dập tắt, đầu óc lại tỉnh táo một chút. “Gần đây Lucy đúng là bất thường, hay là do phải chăm sóc ba cô nên mệt quá? không được, ngày mai phải đưa cô đi bệnh viện kiểm tra cho cẩn thận mới được!”

Nghĩ đến đây, cuối cùng Natsu cũng có thể đề xuống sự tức giận và ảm ức của mình, bàn tay to duỗi ra ôm chặt Lucy vào lòng, nhắm mắt lại, không còn nghĩ tới mấy trò mờ ám kia nữa.

Trc cửa phòng yuuke

mira và lucy*nháy mắt*: aki hãy mạnh mẽ lên pà nhất định sẽ lm' đc mà.

akiko*run run*: thui để lần khác đi chứ bây zò tui sợ.

kai*nắm tay*: cố lên hãy ns hết tất cả sự thật ra đi zống tui zì kun đó.

akiko*run wá trời*: nhg lờ nó từ chối thì s zò.

m.n*cỗ vũ*: ko có ầu cố lên đi, hãy mạnh dạn như 1 đứa cn trai trg khi đó pà là 1 đứa cn gái.

akiko*té*: cỗ vũ kiu j' z.

m.n: xl, cố lên nha.

akiko:ừ *xoay wa + gõ cửa* ê yuuke tui có chuyện mún ns zì ông nè.

yuuke*mở cửa*: có chuyện j' z s hôm nay ns chuyện ngọt z.

akiko*ns ra hết*: tui... bây zò... mún hỏi ông 1 câu mong sau khi nghe xg thì đừng có tl, đừng có từ chối, cứ suy nghĩ r' tl cho tui bít.

yuuke*cười*: ns đi tui đg nghe chứ nhìn mặt pà đổ wét à *tay để lên trán* sốt hả?

akiko*đỏ mặt*: tui lấy hết can đảm ra để hỏi ông 1 câu...

yuuke: câu j' *suy nghĩ* đừng ns là aki..... *đỏ mặt*.

akiko*ngượng*: ông có thể lm'..... gia sư dạy môn anh văn cho tui ko.

yuuke*té ngựa*: cái j'??? ns nấy zò là mún tui lm' gia sư???

akiko*ngơ ngác*: ừ, z chứ ông cầu mong tui hỏi ông cái j'???

yuuke*mặt đỏ wét*: ko có j' chuyện lm' gia sư thì mai wa nhà tui tui chỉ cho *suy nghĩ* s giống pị cn nỳ troll wá z trời.

akiko: cảm ơn nha, thui đi zề *chạy đi*.

(cóa ai cảm thấy yuuke mình pị troll ko z???)

58. Chap 58

Sáng hôm sau, bởi vì lo lắng cho thân thể của Lucy, Natsu tỉnh từ sớm. Lucy ngủ rất say, Natsu ngồi dậy mà cô cũng không hề biết. Tận cho đến khi Natsu rửa mặt xong, kéo cô ra khỏi giường muốn dẫn cô đi bệnh viện, Lucy mới mơ mơ màng màng mở mắt.

“Lucy, đứng lên, đi bệnh viện trước đã, về rồi ngủ tiếp.” Natsu thấy cô vẫn còn say ngủ, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của cô, dỗ dành nói.

“Tránh ra!” Lucy gạt bàn tay đang trên mặt mình, bực mình lắc đầu, thân mình lắc lư định ngã xuống giường. Thế nhưng lại bị Natsu nhanh tay đỡ được.

“Điều này thật lạ. Lucy rất chịu khó, mỗi sáng đều dậy từ sớm, ở cùng nhau đã lâu như vậy, cho dù là cuối tuần mình cũng không thấy cô ngủ nướng.” Natsu nhíu mày, tay với lấy đồ của Lucy ở một bên, vừa cố gắng giúp cô mặc vừa suy nghĩ.

Vài giây sau, không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên lông mày Natsu giãn ra. Trái tim đập thành thịch không ngừng, khí huyết trong thân thể cuộn cuộn, anh cố gắng đè nén giọng nói run run của mình, giữ lấy bả vai Lucy hỏi, “Lucy Heartfilia, em tỉnh táo một chút, nói cho anh biết, kỳ cuối của em là khi nào?”

Lucy thiếu chút nữa là ngủ tiếp rồi bị anh hỏi như vậy, thế là lại tỉnh, nhất thời phát cáu, trừng mắt lên đẩy Natsu ra, giống như con cá chạch, trơn trượt chui vào chăn, bực bội nói, “không nhớ đã lâu rồi không tới.”

“Anh ấy hỏi cái này để làm gì? Kinh nguyệt của mình đúng là vài tháng rồi chưa thấy, có thể là do khoảng thời gian này ăn uống bất thường, hơn nữa lại mệt mỏi cho nên mới như vậy.” Lucy ngáp một cái thật to, hàng lông mi cong dài cũng nhắm chặt lại, “ừ, sao Natsu càng ngày càng đáng ghét thế không biết.....”

Trái tim Natsu nảy lên, đột nhiên bổ nhào đến bên người Lucy ôm cả người lẫn chăn vào ngực, “Lucy mau đứng lên, chúng ta phải lập tức tới bệnh viện! Mau!”

Đầu óc Lucy còn mơ màng, căn bản không muốn động dậy nhưng nghe giọng của anh vừa lo lắng vừa kích động, lập tức tỉnh táo lại, tưởng cơ thể mình xảy ra vấn đề gì liền nuốt xuống mấy câu bất mãn sắp thốt ra khỏi miệng, ngoan ngoãn mặc quần áo vào đi theo Natsu ra ngoài.

Dọc đường đi, vẻ mặt của Natsu vô cùng kỳ quái khiến cho Lucy cũng khấn nguyện theo, ngay cả mở miệng hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì cũng không dám.

Đến bệnh viện, ngay cả thủ tục Natsu cũng không thèm làm, trực tiếp kéo Lucy vào phòng siêu âm, tự mình siêu âm cho cô.

Ở trong nhận thức của Lucy chỉ khi nào bị bệnh nặng mới phải siêu âm. Natsu lại đang choáng ngợp trong niềm vui bất ngờ nên cũng quên luôn nói với Lucy. Thế cho nên khi anh cầm kết quả siêu âm trở lại phòng thì chờ đợi anh là cặp mắt to đã ướt nước của Lucy.

“Natsu, em... em... không phải là bị bệnh gì chứ?” Lucy thút thít, từ từ đi đến bên người Natsu tội nghiệp nhìn anh, “Anh không cần giấu em.”

Natsu nhất thời bị cô làm cho dở khóc dở cười, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô cẩn thận ôm cô vào lòng, cầm lấy tay cô đặt lên bụng, “Là sơ sót của anh, Lucy em không bị bệnh, ” Tay anh ở trên cái bụng bằng phẳng của cô khẽ vuốt ve, đôi mắt sáng bừng lên, “Em có thai.”

Cục cưng của bọn họ đã được hơn 2 tháng, lặng lẽ ở trong bụng mẹ từng chút một lớn lên, đến bất ngờ nhưng thật kinh hi.

“A!” Lucy đột nhiên đẩy Natsu ra, không dám tin cúi đầu nhìn bụng mình, nói chuyện cũng lắp bắp, “Làm sao... làm sao có thể?” Trong lòng bỗng nhiên dội lên cảm giác chua xót, đầu óc của cô choáng váng, vội vàng vàng hỏi, “Anh... có phải anh đoán sai rồi không?”

Natsu chợt bị đẩy ra lại thấy phản ứng bài xích của cô, sự vui sướng trong lòng nhất thời tắc nghẽn giống như quả bóng đầy hơi bất chợt bị đâm thủng, phụt chốc chảnh còn gì.

“Em không vui sao?” “Hay là không muốn có đứa nhỏ?”

“không, em chỉ là.....” Lucy vội vàng lắc đầu, trong lòng vẫn có chút không dám tiếp nhận, “làm sao có thể dễ dàng mang thai thế được? Người ta không phải đều kết hôn vài năm mới có đứa nhỏ sao? Sao đến lượt cô lại nhanh như vậy? Hơn nữa bọn họ mỗi lần làm đều có bảo hộ, đứa nhỏ này rốt cuộc là đến bằng cách nào?” (kai: thật tình là chỉ ko nhớ j' lun hả trời akiko: trí nhớ chỉ tốt thật kai: thui kệ đi akiko: cứ coi như là ông trời ban cho đi kai: ừ)

Đầu óc đơn giản của Lucy nhất thời bị mắc kẹt, nghĩ kiểu gì cũng không thông: “Huống hồ hiện tại mình và Natsu còn chưa kết hôn mà mình đã mang thai, việc này..... dù thế nào cũng cảm thấy dọa người. Nhưng mà...”, Lucy sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, vừa nghĩ đến trong đó đang có một sinh mệnh nhỏ, trái tim cô không nhịn được trào dâng cảm giác thương yêu triu mến giống như đã thấy được sau này, tiểu bảo bối trắng trẻo chóp chép cái miệng nhỏ nhìn cô toét miệng cười gọi cô mẹ mẹ.

“Lucy, em sắp làm mẹ rồi,” Natsu giữ lấy mặt cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, “Chúng ta có cục cưng, em không vui?”

“Sao lại không vui?” Lucy cúi đầu xuống, “tuy rằng mình chưa chuẩn bị tốt, thậm chí cho tới bây giờ không ngờ sẽ được làm mẹ nhưng mà mình thích trẻ nhỏ, mình sẽ cố gắng làm một người mẹ tốt, sẽ không giống mẹ mình vứt bỏ đứa con nhỏ của chính mình, mình muốn tận mắt thấy cục cưng của mình trưởng thành.....”

Lucy gật đầu cái mũi chua xót, “Em... em cũng không biết.... em hơi sợ.... nhưng mà cũng.... cũng rất vui.” “không sợ.” Trong mắt Natsu tràn ngập ý cười, “đã quên người đàn ông của em làm nghề gì sao? Anh một bác sĩ phó chủ nhiệm, chẳng lẽ còn không nắm rõ một đứa quý nhỏ còn chưa ra đời sao?”

Hai người từ bệnh viện đi ra, Lucy vẫn còn ngây ngốc, lúc đi trên đường, tay phải sẽ không tự giác đặt ở trên bụng, thật cẩn thận kiểm tra giống như còn chưa tin chuyện mình mang thai là thật.

Mà Natsu thì hoàn toàn mất đi bộ dáng lạnh băng như bình thường, tươi cười rạng rỡ còn hơn cả ánh mặt trời!

“Mình được làm bố, được làm bố!” Luôn luôn cao quý lạnh lùng như bác sĩ Dragneel giờ cũng vui mừng hớn hở như kẻ ngốc, đi đường mà lắc la lắc lư có khi còn hét to làm mấy người khác nhìn vào nói, “tội nghiệp anh ta quá đẹp trai mà bị khùng, haizzz, đúng là gia môn bất hạnh mà.”

“Hừ hừ, mọi người đều nói mình muộn như vậy mới kết hôn, nhất định là bởi vì không tìm được vợ, xem đi, ai có thể có khả năng giống mình như vậy, một khi kết hôn chẳng những đem được vợ về nhà mà còn có luôn cả đứa nhỏ! Đây mới chính là thành công trong cuộc đời! Người khác đều thua hết!”

Natsu lằng lằng mở cửa xe, thật cẩn thận đem cô ngốc nhà mình ngồi vào ghế phụ lái, xong mới vòng sang mở cửa kia, ngây ngô chuẩn bị cúi người vào xe, ai ngờ anh hưng phấn quá, đánh giá sai chiều cao của mình, thế là trực tiếp đụng đầu lên thân xe.

Cú đụng này không hề nhẹ, “rầm” một tiếng rõ to làm cho Lucy đang đắm chìm trong tưởng tượng cũng phải giật mình. Thấy Natsut một tay cầm kính, một tay ôm trán, lo lắng hỏi, “Anh không sao chứ?”

“không, không sao.” Natsu thừa dịp cúi đầu, vụng trộm lau nước mắt vừa tràn ra, “đau quá mà! Bị bà xã nhìn thấy mình chật vật như vậy, thật quá mất mặt rồi!”

Sau một hồi như vậy, rốt cuộc Natsu cũng thu hồi nụ cười ngây ngô trên mặt lại bày ra vẻ lạnh lùng như thường ngày, trực tiếp lái xe đến chỗ mẹ mình. Trên đường lúc chờ đèn đỏ còn đặc biệt quay đầu dặn Lucy, “Em gọi điện cho ba đi để ông cùng vui.”

Lucy nhất thời đỏ mặt, nhẩn nhó không đồng ý, bảo cô tự mình nói với ba chuyện mang thai trước khi cưới, cô thật sự không làm được. Natsu thấy cô vẫn thẹn thùng nên không ép nữa, thôi, đợi lát nữa về nhà, tự anh gọi là được.

Bà Lena sau khi biết Lucy mang thai, vui mừng thiếu chút nữa lật luôn cả mái nhà, quả thực có chút không biết phải làm sao. Một chốc thì bảo Lucy chuyển đến đây ở với bà, lúc thì lại muốn kết hôn trước, một chốc nữa lại định chạy ngay đến trung tâm dinh dưỡng, tìm chuyên gia học làm thực đơn cho Lucy.

Quả thực so với Natsu và Lucy bà còn phản ứng mạnh hơn. Lucy vốn đang có chút hoang mang lo sợ, giờ thấy bà Lena như vậy, toàn bộ cảm giác căng thẳng hồi hộp trong lòng liền tiêu biến hết chỉ còn lại niềm hạnh phúc khi được làm mẹ.

Natsu vốn định gọi điện thoại cho ông Jude nhưng bị bà Lena ngăn lại, nói lát nữa bà sẽ tự nói với ông Jude, nhân tiện cùng ông bàn chuyện hôn lễ. Bà cao hứng căn bản không thể ngồi yên được, tìm chuyện gì đó để làm ngược lại sẽ tốt hơn.

Bà Lena đi rồi, Natsu và Lucy cũng trở về nhà mình. Giờ Lucy mang thai, tất cả đồ phóng xạ trong nhà đều phải ngừng dùng. Natsu đem máy tính chuyển đến phòng khách lại đem lò vi sóng trong bếp cất vào thùng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm trở lại phòng ngủ tìm bà xã.

Ai biết vừa vào cửa đã bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

“Em đang làm gì vậy?” Natsu khiếp sợ nhìn một đồng áo mưa bị xé loạn trên giường, nhất thời ở chỗ nào đó có một loại cảm giác đau đớn sâu sắc.

“Em kiểm tra xem rốt cuộc là loại áo mưa nào hỏng!” Lucy vừa trả lời Natsu vừa “xoẹt” một tiếng xé tiếp một chiếc áo mưa khác, thối phỉ phỉ hơi vào trong, quơ quơ, không có xì hơi, lại tiếp tục!

“Khụ khụ,” Cái mặt dày của Natsu đỏ ửng lên, “vợ à, không phải áo mưa có vấn đề mà là do em không nhớ được khi nào là kỳ an toàn đấy chứ!”

Anh ngồi xuống giường, gạt hết đồng áo mưa sang một bên bắt lấy tay Lucy, “Mấy cái áo mưa này có vấn đề, sau này chúng ta đổi loại khác là được.” Natsu mặt không đỏ tim không đập nói láo, “Em cứ thử như vậy sẽ mệt chết.” nói xong, tay không dấu vết vuốt lấy đồng áo mưa trên giường.

“Toàn là loại đắt tiền!” Lucy bĩu môi bắt mắt lên án nói, “Nhưng mà chất lượng lại chẳng ra sao cả,” cô dừng một chút nét mặt bỗng nhiên gian xảo, “Anh nói xem nếu chúng ta đi kiện nhà sản xuất, có thể được bồi thường gì không?”

Natsu đỡ trán, nhẹ nhàng búng một cái lên trán Lucy, “Được rồi, đừng nghĩ lung tung không nên đi đến đó, phóng xạ quá nhiều sinh cực cực xong rồi nói sau.”

Lucy gạt đầu, bây giờ cực cực trong bụng mới là quan trọng nhất.

Hiệu suất của Natsu rất đáng nể, thứ 2 liền đi đến công ty của Lucy xin cho cô nghỉ lại giúp cô thu dọn đồ dùng này nọ rồi đưa thẳng người đến chỗ mẹ mình.

Ông Jude từ chủ nhật đã tới thành phố A rồi, sau khi biết con gái mang thai cũng không có phát hỏa như trong trong tưởng tượng của Lucy, ngược lại vui mừng như một đứa trẻ nhỏ, thế nên Lucy rất cuộc thử phào nhẹ nhõm.

Sau khi bàn bạc, ngày kết hôn của hai người cũng không tổ chức sớm hơn dự định, thứ nhất là vì Lucy không muốn tin mình mang thai ai ai cũng biết, thứ hai là năm nay khí hậu thành phố A khá lạnh, nếu cưới sớm, cho dù bọn họ đã đặt áo cưới chu đáo hết rồi chỉ sợ ngay cả ngoại cảnh cũng không chụp được.

Nhưng cũng may Lucy gầy, lúc mang thai được 3 tháng bụng cũng không lộ rõ.

Bước sang tháng 4, Lucy bắt đầu có phản ứng nôn nghén, hơn nữa lại cực kỳ dữ dội. Đứa nhỏ trong bụng kia thực sự có khả năng hành hạ người, rõ ràng mẹ là người hiền lành, thế mà con lại khó tính cáu bẳn.(akiko: thì chắc zống papa nó kai: chắc z yuuke: s chắc z đc 100% là giống ba nó)

Lucy ăn cái gì thì lại nôn ra hết, qua vài ngày người liền gầy đi một vòng khiến cho bà Lena lo lắng cũng gầy theo.

Natsu đương nhiên biết phụ nữ có thai nôn nghén là hiện tượng bình thường nhưng mà giờ đó là Lucy, anh căn bản không có cách nào bình tĩnh được, biết là một chuyện thấy cô phải chịu khổ một mình mà mình không làm gì được lại là một chuyện khác.

Ngay khi Natsu nhìn không được muốn cho cô uống thuốc, bà Lena không biết từ đâu tìm được cuốn sách dạy nấu ăn, mỗi ngày dựa theo sách điều chỉnh các món ăn cho Lucy, mọi người vốn cũng không hy vọng quá, ai biết sau vài ngày, số lần Lucy nôn nghén rõ ràng ít hơn hẳn.

Lúc này người trong nhà mới thử phào nhẹ nhõm, đoạn thời gian trước Lucy cực gầy, người ta mang thai thì đều mập lên còn cô thì ngay cả mặt cũng nhợt đi. Natsu sợ cô thiếu canxi nên còn đặc biệt mua thuốc cho cô bổ sung.

Cuối tháng 4, cuối cùng Lucy cũng béo lên một chút, da thịt dần đầy đặn bù lại khoảng thời gian gầy gò lúc trước, khẩu vị cũng tốt, mỗi ngày miệng không hề nhàn rỗi, luôn kêu đói. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, khí sắc rất tốt.

Bụng của cô vẫn chưa hiện rõ, căn bản nhìn không nhận ra là phụ nữ có thai làm cho bà Lena mỗi ngày đều nhìn chăm chăm bụng của cô, hận không thể giục cái bụng của cô lớn lên!

Mà hôn lễ của bọn họ, trong sự chờ mong của mọi người chờ cũng từ từ đến gần.

Trg phòng yuuke có tiếng “bốp, bình, chát, bình, bốp”.

yuuke*tức zận*: nè hc thì phải nghiêm chỉnh 1 chút chứ zờ thì cái phòng tui bữa bọn hết r’ nè.

akiko*wát lại*: ai kiu ông wá đáng chi vs lại ông là kẻ đầu xỏ chuyện nỳ mà *đánh*.

yuuke*cầm chặt 2 tay*: nè nếu ko phải pà chọi đồ tui trc thì lm’ j’ có chuyện nỳ.

akiko*dùng chân đá*: ai bủ ông chọc tui trc chi *lấy đc cái chai đánh đầu*.

yuuke*né*: ai bủ pà ko chịu hc nghiêm chỉnh chi *2 tay ghì chặt lại đánh* trùi ui kai ưi, erza ưi cứu tui vs cn aki đánh tui nè, cứu tui vs cứu tui vs.

akiko*dùng tay đánh ko đc dùng chân đá*: ông wá đáng vừa thui ông đánh tui mà kiu cứu là s đáng lí ng' kiu cứu là tui ms đúng chứ.

yuuke*cãi*: z chứ cái chân sắp xưng do đũa n' lm'.

akiko*cãi lí*: ai bủ ông nắm chặt 2 tay tui chi buông ra.

yuuke*địu lại: zờ tui buông là ko đánh nữa nghe chưa, thẻ danh dự?

akiko*bình tĩnh*: ừ.

khi yuuke buông ra thì akiko thủ thế cái chai hết nc cn' đg cầm định đánh thì lại pị nắm chặt tay nữa.

akiko*cười*: thui ko đánh nữa buông ra đi thẻ danh dự lun á.

yuuke*ghì chặt*: thật sự???

akiko*cười*: thật sự.

khi buông lần 2 thì yuuke đề phòng cứ tưởng akiko phục kích ngay tay ai dè lại phục kích trên đầu nhg đã thất bại vẫn pị ghì chặt tay.

akiko*cười mỉm*: thui ko đánh nữa lần nỳ là thẻ danh dự thiệt zờ buông ra đi.

yuuke: pà thẻ nãy zờ mấy lần r' mà vẫn thý pà phục kích đó thui.

akiko*nóng*: một m' wá nha ns nhẹ ko nghe zờ ns nặng ms nghe hả buông ra chưa *đá chân*.

yuuke*ko vừa ghì chặt tay*: ko buông ra nếu mún thì zúp tui dọn lại phòng r' ngồi hc nghiêm túc đc ko?

akiko*địu lại*: đc r', lần nỳ ko chọc nữa?

yuuke: ko chọc *buông tay ra* trời ơi pà nhìn tay tui nè đổ hết r'.

akiko*đưa cổ tay ra soi*: nhìn đi đũa n' đổ hơn, một wá z đc r' đứng dậy phụ tui nữa *đi dọn phòng zúp*.

yuuke*đứng dậy*: ừ

Ở ngoài cửa.

kai*lắc đầu*: thật sai lầm khi cho thằng yuuke lm' gia sư cho cn nỳ.

lucy*nhắm mắt thở dài*: đúng là 1' bông bột mà tui lại cổ vũ cho aki haizzz.

erza*thất vọng*: lúc đầu zô cn' đc đc z mà chưa đầy 3' đã cãi nhau, đánh lộn tới nổi mà tiếng cx phát ra bên ngoài, đúng là ko thể tin là 2 ng' nỳ lm' pạn thân tới như z.

mira*gật đầu*: đúng z mà s 2 ng' nỳ tính wá z pị nắm tay mà ko những ko ngượng mà cn' cãi vã nữa pó tay.

kai: cx đúng zờ ms để ý.

“bụp, bình, chát, chát, bụp, bụp”

akiko*cầm chổi đánh*: vừa phải thui nha s tánh kì z.

yuuke*né*: tánh kì z đó pà cx âu phải dạng vừa j'.

akiko: #\$\$\$%^&*^%&*^(*&(*&

yuuke:#\$^%*&^%\$%\$#&%(&-

m.n*thở dài*: ms ím ắng chưa đc 5s nữa lại ầm ầm lên òi 2 ng' nỳ hết thuốc chữa òi.

59. Chap 59

Tập tục hôn lễ ở thành phố A vô cùng phức tạp, Lucy lại đang có em bé cho nên ông Jude và bà Lena quyết định không tổ chức theo hôn lễ truyền thống thậm chí ngay cả thủ tục về nhà gái cũng miễn, đám cưới xong về quê làm mấy bàn tiệc rượu mời khách là được rồi. (nalu*liếc nhìn*: s đơn zản z hay là pà sợ ko đủ tiền z akiko*chột dạ*: âu cóa pò ko nghe lm' lễ cưới đơn zản nhìn đẹp lém hả nalu*tin ng*: cx phải ha z cảm ơn tg akiko*phù*: kcj)

Nhưng cho dù có làm đơn giản đến mấy thì vẫn có những tục lệ phải tuyệt đối tuân thủ. Ví dụ điển hình nhất là trước đám cưới 3 ngày, cô dâu chú rể không được gặp nhau.

Đối với cái tập tục này Natsu vô cùng khó chịu, lúc bị mẹ anh đuổi về ôm Lucy không nói lời nào, không phản bác mà cũng không buông tay, một bộ dáng một là đi cùng nhau hai là ở cùng nhau.

Bà Lena không làm sao được lại không dám cùng anh cướp người, sợ không cẩn thận huých phải cháu trai bảo bối của bà, cho nên tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng chỉ còn thiếu nước chỉ thẳng tay vào mũi của Natsu mà mắng.

Cuối cùng vẫn là ông Jude lên tiếng, Natsu không dám cùng ba vợ tương lai đối đầu đành phải lưu luyến buông tay Lucy trở về chuồng của mình, trong lòng đem cái tục lệ cũ rích kia chửi hàng trăm lần. “Thế mà coi được sao? Bà xã sẽ lập tức lấy về nhà, mình còn không được gặp! Thật đúng là cổ tình gây sự! Đây không phải là muốn bức chết người sao!” (lucy*vát*: tui ở nhà chứ cóa phải cái chuồng âu cóa cần ghi như z hok kai*chảy mồ hôi*: thui chế bênh tênh đề chỉ là nghe cn aki ns thấy hay nên ms để, ko tin hỏi aki đi *nhìn wa nhìn lại* ủa nó âu òi lucy*kick*: ns xạo zì chuy hả chết đi kai*khóc*: akiko, nubakachi akiko*trón*: xl tui ko mún chết kakaka)

Tâm tình của chú rể cứ thế lao thẳng xuống dốc, về nhà đi một vòng không thấy cô ngốc nhà mình cảm thấy làm sao cũng không thoải mái. Cuối cùng đành gọi điện cho Loke, hẹn hẳn ra ngoài uống rượu cùng anh hùng hăng ói ra một đồng mặt vàng, lúc này mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Lucy cũng không muốn cùng Natsu tách ra, “vợ chồng son dính nhau như sam bị ép buộc 3 ngày không thấy mặt, ai có thể chịu được!” (akiko: 2 thím ư chỉ có 3 ngày chứ có phải 3 năm âu mà lm' wá z lucy: mốt cưới chồng đi r' bít akiko: thui khỏi tui đg FA mún sung sướng)

Huống chi Lucy còn đang mang thai, cảm xúc vẫn còn phập phồng, kết hôn là chuyện lớn nhất đời con gái, Lucy lại là chưa cưới đã có bầu, tự nhiên cần người đàn ông của mình ở bên người quan tâm che chở. Natsu vừa đi, cô lập tức giống như là mất đi tri kỷ, vừa nôn nóng vừa sợ hãi cho nên lượng cơm ăn được cũng giảm hẳn.

May mà còn có điện thoại, một ngày Lucy chỉ có thể nói chuyện với Natsu một lần, không hơn được bởi vì sợ phóng xạ cho nên Lucy rất tự giác không dùng mấy đồ điện tử này nọ.

“Natsu, em muốn gặp anh.” Buổi tối, Lucy nhận được điện thoại của Natsu gọi tới, vừa nghe thấy giọng anh lập tức cảm thấy tủi thân, tiếng nói mềm nhũn nũng nịu rơi vào tai Natsu khiến cho lòng Natsu như muốn tan ra thành một vùng nước xuân.

“Sáng mai là có thể gặp được rồi.” Natsu nhẹ nhàng an ủi, “3 ngày còn chờ được, một buổi tối có là gì.”

“Nhưng mà.....” Lucy hít hít cái mũi ở trên giường xoay qua xoay lại, “Em hơi sợ.....” Trước kia cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hôn nhân của mình, chuyện công việc, gia đình gần như đã chiếm hết mọi suy nghĩ của Lucy, về phần yêu đương gì đó với cô thật tốn thời gian và tiền bạc, cho nên không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Nhưng mà ngay tại thời điểm cô không hề chuẩn bị, cô chẳng những kết hôn mà ngay cả cục cưng cũng có trước luôn. Tuy rằng đầu óc Lucy đơn giản, không hay nghĩ nhiều lắm thì vẫn cảm thấy có chút mê mang, giống như tất cả đều không phải sự thật, đến vội vàng mà mãnh liệt làm cho cô thiếu chút nữa là không chống đỡ được.

“Nghe lời, anh hứa sáng mai em vừa tỉnh dậy là sẽ thấy anh.” Giờ phút này Natsu cũng hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh Lucy nhưng mà nếu anh đi thật, mẹ anh và ba Lucy chắc sẽ lột da anh mất! Vì

muốn để lại cho ba vợ ấn tượng biết giữ lời hứa, Natsu không thể không kìm nén rục rịch trong lòng.

“thì thôi vậy.” Lucy bắt mân chu chu miệng, vừa không tình nguyện lên tiếng vừa thuận tay cầm một viên sữa nhét vào miệng.

Natsu thấy tâm trạng bà xã rối cuộc cũng ổn định lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cùng cô nói chuyện phiếm. Giọng anh lạnh lùng dễ nghe, lúc này cố ý dịu dàng tạo ra một loại ma lực không nói nên lời, Lucy nghe đến mơ màng, tay không tự giác lại cầm một viên sữa nữa, vừa ăn vừa nghe Natsu nói chuyện.

Mấy ngày này khẩu vị của Lucy rất tốt, Natsu thấy miệng cô cả ngày không nhàn rỗi, cái gì cũng có thể ăn ngon lành, chua cay, mặn ngọt, không từ chối bất cứ thứ gì mà vừa ăn cơm xong đã lập tức kêu đói.

Cho nên lúc này nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng nhai nuốt, Natsu cũng không để ý cứ để cô ăn đi, ăn càng nhiều thì càng thêm dinh dưỡng.

“Sáng mai phải dậy sớm một chút để trang điểm.” Natsu liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường đã hơn 9h nên không cùng cô nói chuyện nữa, “Em ngủ đi, giữ sức ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Vâng.” Tuy rằng Lucy không muốn cúp điện thoại nhưng mà biết phải nghĩ cho cục cưng, không thể quá mức mệt mỏi cùng Natsu nói một tiếng ngủ ngon rồi định ngắt máy. Ai ngờ tầm mắt lơ đãng quét qua cái bàn ở đầu giường nhất thời sợ hãi “á” một tiếng.(loke*sướng*: oh yeah, Lucy pị sẩy thai ola ola hú hú zui wá zui wá m.n*tia nguy hiểm*: chạm mạch hả, ns tâm bậy ko *xúm vô đánh* loke*te tua*: aye kai: pị đứt dây thần kinh n’ z akiko: đứt dây thần kinh zô zuyệt đấy m.n: ừ)

Natsu vừa định cúp điện thoại, chợt nghe thấy tiếng cô thét chói tai bên kia, trong lòng căng thẳng, vội vàng trầm giọng hỏi, “Lucy, em làm sao vậy? Đụng phải cái gì sao? Hay là nhìn thấy cái gì? Đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây.”

“na... nat... natsu...” Lucy bị dọa mặt mũi trắng bệch giọng run run đã sắp khóc, “Em... em nhầm rồi... vừa rồi em đã ăn hết nửa lọ canxi.....”

“Cái gì?” Natsu gần như tưởng mình nghe lầm.

“Em nhầm rồi làm sao bây giờ? Có thể không tốt với cục cưng hay không?” Nước mắt Lucy trào ra, tim đập thình thịch, hơi thở cũng bắt đầu rối loạn, “Em... em tưởng là viên sữa... nhưng mà vừa nhìn mới phát hiện là canxi... làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Em đừng vội, không có việc gì.” Nghe xong lời của cô, trái tim Natsu mới chậm rãi buông lỏng, “Đừng lo, canxi không có hại với phụ nữ có thai, có lẽ ăn nhiều một chút cũng không sao, đừng sợ.” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng Natsu cũng cảm thấy hết hồn, thầm nghĩ lần sau nhất định phải cất hết thuốc trong phòng mới được, lần này may mắn là canxi, nếu mà ăn phải thuốc khác thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thần kinh Lucy khá vững, từ trước đến giờ cũng đã gặp phải không ít chuyện xui xẻo nhưng mà đều chưa ảnh hưởng đại cục. Lần này không giống thế, nếu không cẩn thận, đứa nhỏ của cô sẽ gặp nguy hiểm. Trong lòng Lucy vừa sợ hãi vừa tự trách, thế là bỗng nhiên bị nấc cụt, một cái rồi lại một cái, không thể nào dừng lại được, cho dù ở đầu dây bên kia Natsu có hướng dẫn như thế nào cũng không có kết quả.

Natsu vừa bực lại lo lắng cũng bất chấp cái gì mà tục lệ không tục lệ, chỉ nói một câu: “em chờ anh, Lucy” rồi chạy ngay xuống lầu, lái xe thẳng đến chỗ mẹ mình.

Chỗ của Bà Lena cách bọn họ cũng không xa nhưng cũng phải hơn 10 phút mới đến, Natsu cho xe dừng ở ngoài khu, khom lưng lén lút lần mò vào nhà.

“đã trễ thế này, hẳn là mẹ mình và ba Jude đã ngủ rồi, nếu đi nhẹ một chút chắc sẽ không bị phát hiện.”

Natsu vừa tự an ủi trong lòng vừa lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng xoay mở khóa cửa.

Tiếng mở khóa “cách cách” trong đêm vô cùng vang rõ, Natsu không dám đi vào ngay, ở ngoài cửa đợi một lúc lâu thấy trong nhà không có động tĩnh gì, lúc này mới rón ra rón rén bước vào.

“Phòng của Lucy ở tận trong cùng muốn tới được đó thì phải đi qua phòng mẹ mình”. Natsu đứng ở chỗ quẹo một lát, xong mới nín thở bước từng bước một đi vào.

“4 bước, 3 bước, 2 bước.....” Mắt thấy đã sắp đi qua phòng mẹ mình, Natsu còn chưa kịp vui mừng thì cửa phòng bà Lena đã bất chợt bật ra.

“Bị tóm được rồi nhé! Mẹ biết ngay là anh không nhịn được mà!” bà Lena vừa nhéo lỗ tai Natsu vừa ung dung phát biểu.

“Thả ra mẹ.” Hai lỗ tai Natsu đã đỏ như, vậy mà vẫn cố che mặt duy trì vẻ lạnh lùng như ngày thường nói.

“Về mau!” bà Lena vừa thấy anh sắp sửa phát cáu lúc này mới lỏng tay định tổng anh ra ngoài.

“Lucy bị nấc cụt không ngừng.” Natsu chỉnh lại mắt kính bị lệch lạnh lùng nói, “Con tới chữa cho cô ấy.”

Bà Lena đang đẩy anh thì ngừng lại ngẩng đầu hoài nghi nhìn Natsu, “thật không?”

“Vâng.” Natsu phúi phúi quần áo chỉnh lại đầu tóc vừa bị mẹ mình làm loạn lên, xong xuôi mới bước về phía phòng của Lucy, vừa mở cửa vừa quay lại nhìn bà Lena nhấn mạnh lần nữa, “Con chỉ tới chữa bệnh thôi.” nói xong, liền đưa tay đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lucy vẫn còn ngồi trên giường nấc cụt, dù uống bao nhiêu nước cũng vô tác dụng, vừa nhìn thấy Natsu lập tức lao đến, “Nat, ắc..... Em..... ắc.....” Tiếc là cô nấc nghiêm trọng quá nên ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói được.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Natsu đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “làm sao mà mới 3 ngày không gặp mà mình cảm thấy cô đã gầy đi một vòng rồi”. Có trời chứng giám, khuôn mặt Lucy đã phát triển chiều ngang rồi, rõ ràng giống như một đứa bé mập mạp nhìn kiểu gì cũng không thấy gầy.(kai: lâu ừi ko thấy vợ nhờ nhìn thấy gầy ắc natsu: chắc z 3 ngày lâu thấy mẹ đã z cn’ ko gặp đc lucy nữa akiko: nghe thấy chưa chế lu lucy*đỏ mặt*: bít ời ns nhùi)

“Mẹ, mẹ về phòng ngủ đi, không có việc gì đâu, chỉ là hơi căng thẳng thôi.” Natsu lại rót một cốc nước ấm đưa cho Lucy kéo cô ngồi lên giường, lấy chăn quấn quanh người cô xong mới quay đầu nói với bà Lena.

Bà Lena không muốn đi, Lucy nấc đến nỗi hai mắt cũng đỏ, bà rất lo. Nhưng mà con có ý đuổi người, bà nghe là hiểu ngay. Do dự một lát, lúc này mới giãn dừ, bày ra bộ dáng hung hăng, “Mẹ nói cho con biết, Natsu Dragneel, mẹ chỉ cho con nửa giờ, hết thời gian con lập tức về ngay cho mẹ!”

Thấy Natsu gật đầu đồng ý rồi, bà Lena lăm chiêu mới giậm chân bước ra ngoài, “thật sự là con càng lớn càng không bảo được, vẫn là còn bé tốt hơn, tuy rằng vẫn là cái bộ dáng đánh ba gậy không ra nổi một cái rầm nhưng dù sao cũng biết nghe lời!”

Bà Lena thở dài một hơi, cảm thấy tâm trạng hơi đi xuống nhưng mà vừa nghĩ đến đứa nhỏ trong cái bụng của Lucy lập tức liền lấy lại tinh thần, “con cái gì đó, đợi đến lúc có cháu trai, ai còn quan tâm nó nữa!”

Lucy nấc không ngừng chỉ là do hồi hộp lo lắng, lúc này gặp được Natsu lại nghe anh kiên nhẫn an ủi, uống một cốc nước ấm, một lát sau đã bớt hẳn nấc rồi.

Mà bà Lena tuy rằng đi ra ngoài rồi nhưng vẫn dán tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, không nghe thấy Lucy nấc nữa liền bước ngay vào tóm Natsu ném ra khỏi cửa.

Một đêm căng thẳng cuối cùng cũng trôi qua, sáng hôm sau Lucy thức dậy từ sớm bị tài xế đưa đi trang điểm, xong xuôi mới ngoan ngoãn về nhà ngồi ở trên giường chờ Natsu tới đón.

Kết quả là Natsu còn chưa đến mà đã phải tiếp một người không ai ngờ được: ba của Natsu!

2 tiếng trôi wa

kai: z thì 1 2 3... *hắt hơi* ẮT XÌ.

akiko*té ngửa*: ng’ ta là bắt đầu đi cho lẹ cn’ ns tiếng anh nữa đã z cx sai nữa má.

kai: tại tui hắt hơi thui mệt wá... bắt đầu diễn đi.

Đg diễn:

lucy: anh có chuyện j' mún ns vs em.

natsu*nhìn lên trời*: hôm nay trời đẹp wá, phải hok?

lucy: ừm, vậy đây là chuyện anh mún ns??? *suy nghĩ* mình nhớ là âu có câu thoại nỳ âu ta.

natsu*run run*: ko phải.... ko phải, anh mún ns là... là... *suy nghĩ* chết r' s run wá z wên hết lời r'*cn' run*
lucy có mún.... mún..... *suy nghĩ* m' cố lên nãy zờ ngồi hc mà ráng nhớ coi.

lucy: ko ns thì em đi đy.

natsu: em có mún.... mún..... sau khi chết đc chôn ở nghĩa trang nhà anh ko???

lucy*bực mình*: cậu ns cái j' z natsu.

kai: cắt... cắt... cắt... diễn lại lần 2.

natsu: em có mún.... mún... *nhớ ra* lần đầu tiên anh gặp em tuy là ko có cảm giác j' nhưng từ lúc em chuyển đến nhà anh ở... anh dần dần có cảm giác đối vs em. Mỗi lần em đi chung zì Loke lm' anh ko thể n' mà chịu nổi mún xách em đem về mà tra hỏi nhưng đến khi em chấp nhận anh thì anh rất hạnh phúc, mún ở bên em, mún bảo vệ em, ko mún lm' cho em khóc, chỉ mún ở suốt đời nỳ chăm sóc em thật tốt. Giờ đây, anh mún hỏi em là..... là *wên lời*.

lucy: là j' *suy nghĩ* đg hay mà s dừng z.

natsu: hỏi em là... Nếu em yêu gia đình thì hãy đồng ý lấy anh nhé! Còn nếu em không muốn cũng được, anh sẽ cho em làm siêu nhân ngay hôm nay!

lucy: (-0 w 0-) hả???

akiko,kai và yuuke*té ngựa*: thui cắt... cắt ngồi nghỉ chút đi *xúm lại bàn*.....

akiko: đc r' diễn lại lần nỳ là cảnh say rượu nha.

natsu: ừ.

kai: diễn lần 3.

natsu*cầm bông hoa + quỳ 1 chân*: vợ... bà xã... anh yêu em!

lucy*cầm động + cầm hoa*: em cx z.

m.n: cúi cùng cx xg, bít z hồi nãy lm' z đi cho nhanh.

60. Chap 60

Lucy từ lúc nghe Natsu nói cha mình ngay thời điểm bà Lena mang thai ở bên ngoài có con riêng, nàng đối với vị cha chồng này đã thấy không có hảo cảm rồi, huống hồ ông ta từ trước tới giờ biệt vô âm tín không nghe thấy tin tức gì. Ai ngờ ông ta ngay trong ngày bọn họ kết hôn thành lễ xuất hiện còn mang theo bà vợ hiện tại cũng chính là người khi đó làm kẻ thứ ba chen chân vào phá vỡ cuộc hôn nhân của gia đình Natsu.

Ông Igneel cùng bà Lena, hai người tính cách quả thực quá khác biệt trái ngược nhau, ông ta nói chuyện, làm việc đều mang vẻ quan cách, khí thế áp đảo, cái bụng bia to tướng so với Lucy mang thai ba tháng có khi còn có vẻ lớn hơn. Tuy rằng tướng tá ông ta trông cũng điển trai, có dáng dấp của sếp lớn nhưng vì quá mập, khuôn mặt béo phị thành ra phá hỏng hình dạng đẹp đẽ kia.

“Lena, bà là nghĩ cái quái quỷ gì vậy, con kết hôn cũng không nói cho tôi biết? Nếu không phải tôi đã sớm biết, có phải hay không hôn lễ của con tôi cũng bỏ lỡ?” Igneel ngồi trên ghế sofa, bưng tách trà bày ra bộ dạng chất vấn hỏi tội.

Bà Lena nhìn thấy ông ta cũng giật mình, “ngay từ lúc định ngày kết hôn, mình từng hỏi qua Natsu có muốn mời cha mình tới hay không, Natsu đã chằng cần nghĩ ngợi gì, ngay lập tức từ chối thẳng thừng, nói

hơn 20 năm chẳng thêm quan tâm ngó ngang gì, nó vốn đã sớm coi ông ta không có trên đời này, mà họ đã như thế, cả đời không qua lại với nhau vẫn là tốt nhất.”

“Con đã nói thế, mình tất nhiên cũng không mời ông ta, cũng không nghĩ tới chuyện Igneel cứ thế không mời mà tới.”

“Nhưng nếu đã đến đây thì ông ta chính là khách, mình cũng không thể đuổi đi, huống hồ hôm nay là ngày vui của con, hơn nữa, tuy rằng mình từng hận ông ta thấu xương nhưng chuyện đó xảy ra cũng đã nhiều năm, mình cũng đã lớn tuổi, hiện giờ muốn cái gì có cái đó, con cái thành đạt vậy còn để bụng, hận thù làm gì, chỉ tội khiến mình ngột ngạt khó chịu? Thế nên mình đã sớm bỏ qua, chẳng thêm để tâm tới ông ta.”

Bà Lena thoải mái ngồi xuống đối mặt với ông Igneel cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh ông ta, “Tôi đã nghĩ ông không thêm đến!” Bà cười bày ra vẻ mặt trào phúng khiến người khác có chút giật mình, “Natsu học lên cao ra nước ngoài học, việc này ông vốn đã chẳng ngó ngang tới thì chuyện kết hôn thật ra cũng giống thế thôi, ông không muốn tới cũng đâu ai ép ông đến, Natsu cũng sẽ chẳng trách gì ông.”

Lúc Natsu sang Magnolia học, bà đã từng gọi điện báo cho Igneel, tuy rằng việc làm của ông ta thực vô liêm sỉ nhưng Natsu rốt cuộc vẫn là con ông ta. Chuyện con ra nước ngoài học là chuyện lớn, bà lại là phụ nữ, hiểu con chắc chắn không thể bằng một người đàn ông, cho nên đã gọi báo với Igneel, hy vọng ông ta có thể ngó ngang tới Natsu.

Nhưng một câu còn chưa nói xong, bên kia đã liền cúp máy. Bà cho tới giờ vẫn còn nhớ rõ Igneel ngay lúc đó đã nói, “Lena, chúng ta ly hôn đã nhiều năm như vậy, bà có muốn tiếp tục có quan hệ với tôi cũng đừng có tìm một cơ vụng về như thế!”

Chỉ sai lầm có lần đó thôi, bà đã hoàn toàn mất hết hy vọng, bất luận có chuyện gì từ đó về sau chẳng bao giờ liên hệ với Igneel nữa, Natsu là con bà, bà có thể đem Lucy tới cột chặt vào với con trai, có thể dẫn dụ nó tới chuyện kết hôn lại có thể còn có cơ hội thấy con mình kết hôn sinh con, thế thì loại người bỏ đi như lão Igneel, hơi đâu mà quản ông ta chứ!

Igneel bị lời nói của bà đập thẳng vào mặt, vốn tưởng mình có quyền lớn tiếng chất vấn, giờ một lời cũng chẳng nói ra được, chỉ có thể ngượng ngùng cười gượng lẩm bẩm nói, “Kết hôn là chuyện đại sự, đại sự nha.” Dừng lại một chút lăm bọ như quan tâm hỏi, “Con dâu người ở đâu, dù sao cũng phải cho tôi gặp chứ!”

Bà Lena không nghĩ sẽ để ông Igneel gặp mặt Lucy, “con dâu bà trong bụng còn đang mang thai cháu trai bảo bối của mình, càng phải tránh xa lão già này mới là tốt nhất.”

“Igneel Dragneel, ông nếu là tới tham dự hôn lễ của con tốt nhất nên ở yên tại đây!” bà Lena nhướn mi trừng mắt, khí thế sắc bén lạnh lùng, “Tôi không có thiếu nợ ông một chén rượu, một chút cơm, tập tục khi kết hôn ông chẳng lẽ không biết? Đến chú rể còn không được tới, nào tới phiên ông đến ngó tân nương?” (akiko: cho mình zai thích lun tuy là pama của natsu ly hôn nhg natsu là cn của igneel nên trên danh nghĩa cha cn thì vẫn mang họ Dragneel)

Trước mặt bà vợ hiện tại bị bà vợ trước mắng, ông Igneel lập tức sầm mặt xuống giả bộ cười trong phút chốc cũng tan thành mây khói, “Lena, bà đừng có mà không phân biệt phải trái, tôi chưa từng gặp mặt con dâu, đây là lần đầu gặp mặt thì đã làm sao? Nói thế như bà chính là không muốn cho tôi tham dự hôn lễ của con! Chẳng có phép tắc gì cả!”

Bà Lena cười nhạt, “muốn gặp con dâu, trước giờ thiếu gì cơ hội, đâu cần phải cố tình trì hoãn tới giờ mới đến gặp. Ông Igneel, nếu là thật sự quan tâm đến con, đừng nói gặp mặt con dâu cho dù đem cháu về nhà chơi đùa vài ngày, mình cũng đồng ý.”

“Nhưng có đánh chết mình cũng không tin Igneel hôm nay tới chính là để tham dự hôn lễ, nếu không có chuyện gì, Igneel sao có khả năng mò tới cửa nhà mình!”

Con trai sắp đến, bà Lena không nghĩ phải phí công đấu võ mồm với ông Igneel, bà đứng lên rời khỏi sô pha, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn ông ta, nheo mắt, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét ngang mặt Igneel, “Tôi chính là không muốn cho ông tham dự hôn lễ đấy, thế thì sao nào, con là tôi nuôi lớn, tôi muốn như thế nào thì nó là thế đó, ông quản được sao!”

“Bà!” ông Igneel đuổi lý, ngón tay run run chỉ vào bà Lena cả nửa ngày, một chữ cũng không thốt nên lời.

Ngay lúc này, người phụ nữ ngồi cạnh ông ta bỗng nhiên mở miệng lên tiếng, bà ta không nhanh không chậm, bộ dạng dịu dàng, nói chuyện giọng điệu cũng nhỏ nhẹ, tự dừng khiến người ta phải trù mẩn, “Lena, tôi biết chúng tôi quả thực phải xin lỗi bà nhưng Igneel đối với bà quả thật là đã không còn tình cảm, hơn nữa khi đó con của chúng tôi cũng đã lớn, không thể không danh không phận mà sống.”

Bà ta dấu nụ cười mỉa, hai má ửng đỏ, “người cũng đã gần 50 tuổi mà còn bài ra bộ dạng con gái ngượng ngùng”, “Bà đối với ông ấy lúc đó, chẳng phải là để ý chuyện duyên phận sao, bà cùng Igneel duyên hết, cũng chẳng thể trách người khác, tôi.....”

“Đủ rồi, cầm miệng đi.” bà Lena đem chén trà bà ta đưa tới trước mặt mời gạt qua một bên, “Đến đây có việc gì thì nói ra, không có việc gì thì rút đi, con tôi hôm nay kết hôn, tôi không có rảnh coi mấy người diễn trò ân ái.” Bà dừng một chút nghiêng đầu nhìn về phía ông Igneel, ánh mắt thoáng chuyển mềm mại dịu dàng, giống như băng tuyết tan chảy, xinh đẹp động lòng người. Ông Igneel sững sốt, ngơ ngác nhìn bà Lena, “khuôn mặt kia, như thế nào mà mình lại dường như không nhận ra.”

Nhưng trong giây kế tiếp, ông ta ngay lập tức bị khí thế trong lời nói của bà Lena dọa cho chết khiếp.

“Tôi biết ông là tới tham dự hôn lễ của Natsu, tôi thân làm mẹ nó, trông đợi cả đời cũng chỉ là ngày hôm nay, ngày trọng đại của con, không có gì cho nó, rút hết ruột gan cũng chỉ có thể cho con được 110 triệu đồng. Ông nếu đã có lòng thành, khẳng định so với tôi sẽ cho con nhiều hơn, đúng không?” Bà Lena khoe miệng mỉm cười, ánh mắt thoáng cười như có như không nhìn ông Igneel, ánh mắt này quét qua, một đao chém thẳng làm cho ông Igneel thảm bại hoàn toàn, chặt vật không chịu nổi.

Mất vài phút, ông ta mới bình ổn được cảm xúc, nâng chén trà lên uống một ngụm, áp chế chột dạ trong lòng ngó bà Lena nói, “Được rồi, Lena đừng đùa thế, tôi biết bà không có ý muốn cho tôi tham dự hôn lễ của con, nề tình hôm nay là con kết hôn, tôi cũng không tiếp tục cãi với bà.”

Ông ta dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Natsu cũng thật là không biết điều, nhiều năm như vậy rồi mà cũng chẳng buồn tới thăm tôi lần nào, thôi thì tôi cũng không so đo với nó, nghe nói nó giờ đã là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa của bệnh viện? Tôi cũng không bảo nó phải hiếu kính với tôi, chăm sóc tôi lúc tuổi già, bắt quá em trai nó hiện đang mắc bệnh nặng, nó thân là anh trai, hay thế này đi, nó giúp bọn ta lo liệu cho thằng bé một phòng bệnh tốt, tìm bác sĩ giỏi điều trị cho thằng nhỏ, như thế coi như là tôi cho nó cơ hội báo đáp công sinh thành của mình.”

Nghe ông ta nói xong lời này, bà Lena dù là bình thường luôn bình tĩnh, lúc này cũng giận run lên, há miệng thở dốc, vừa chuẩn bị nói thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng âm thanh loảng xoảng vang lên, Natsu mặc một bộ vest từ ngoài bước vào.

“Được” Anh mặt lạnh tanh so với ngoài trời mùa đông tuyết phủ dày có khi còn lạnh hơn, neho mắt lộ ra lãnh ý, “Tôi có thể sắp xếp, giờ ông có thể mang người của mình đi rồi.”

Ông Igneel trong lòng vui vẻ đang định nói gì đó, chợt nghe Natsu tiếp tục, “Bất quá bệnh viện chữa bệnh hàng năm đều phát sinh đủ loại sự cố trong lúc chữa trị, nếu con ông quá yếu ớt, lúc xảy ra chuyện, đừng có nghĩ tới chuyện buộc bồi thường, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Ông Igneel sầm mặt trầm xuống, “Natsu Dragneel, con nói vậy có ý tứ gì, nếu có chuyện như vậy.....”

Ông ta còn chưa nói dứt câu đã bị Loke vào cũng ngay sau Natsu cắt ngang, Loke thúi cho Natsu một đám giở giọng oán trách nói, “Natsu Dragneel, nói thế sao được? Ngày vui như thế này nói chuyện đó làm gì?”

Ông Igneel vừa định lên tiếng hưởng ứng chợt nghe Loke nói, “Cho dù trong lúc chữa bệnh xảy ra sự cố khiến người bệnh bị điên hoặc tâm lý có vấn đề thì cũng có sao, cậu cũng có thể trực tiếp gửi tới chỗ tôi, phòng điều trị tâm lý, khi đó tôi nhất định sẽ có quà cảm ơn, chuyện như thế, cậu cần gì phải nói ra với ông ta!”(yuuke*giơ ngón trỏ*: kết cái câu ns của you nhớ đem cn aki đi lun nó khủng cx ko kém j' âu akiko*cãi*: m' cx z m' cx âu có kém = t âu kai*chen zũ*: đc r' tốt nhất đem cả 2 vô cho loke điều trị ok loke: ok aki và yuu: =.=’')

Ông Igneel nghe xong hết hồn, lão đảo cả người choáng váng thiếu điều muốn ngất xỉu, mắt liếc nhìn những người chung quanh thấy mọi người nhìn mình bộ dạng chằm chọc, khinh miệt, vừa định mở miệng phản đối lại nhất thời một chữ cũng không nói được .

Tức giận trừng mắt liếc nhìn Natsu, ông ta mang theo bà vợ bỏ đi. Hôm nay con kết hôn, ông ta từ lúc đến cho tới lúc rời đi cũng chưa nói được một câu chúc phúc.

Gặp chút chuyện này, không khí vốn dĩ phải rất vui vẻ hào hứng, giờ nhất thời bị xen ngang phá hỏng làm những người vốn canh cửa ngăn không cho Natsu bước vào, sớm đã quên mất nhiệm vụ này của mình khiến Natsu không cần tốn nhiều công sức dễ dàng qua cửa.

Cuối cùng vẫn là Erza lắm mưu nhiều kế cùng với Romeo là những người duy nhất còn lại đứng canh trước cửa phòng ngủ bảo vệ cho Lucy dứt khoát đòi không đủ tiền lì xì không cho tiến vào.

Bác sĩ Dragneel đẹp trai lạnh lùng sắc mặt lập tức chuyển đen xì, tức giận ném vội phong bao tiền lì xì ra, không quên đưa mắt liếc qua thành lưỡi dao bén gọn dọa hai người họ, Romeo lần đầu tiên canh phòng bảo vệ cô dâu, nhất thời bị khí thế của chú rể dọa nạt, hoảng hồn không đợi Erza lên tiếng, tự giác mở cửa cho Natsu còn chính mình ngồi xuống gom số tiền lì xì mang đi.

Natsu mặc bộ vest đen, càng tôn lên thân hình cao, dáng người thẳng tắp như thể cây trúc vững vàng trong mưa xuân, mang một khí khái trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến Lucy nhìn thấy cơ hồ ngẩn ngơ.

Mà tương tự, Natsu cũng bị Lucy trong bộ áo cưới trắng như tuyết dọa cho sững người ngây ngốc. Cô ngốc của anh, mặc áo cưới không tay, mặt trang điểm tự nhiên mang phong vị thanh thoát, thần nhiên, mắt to tròn trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng ngượng ngùng ngược lên nhìn anh, đôi môi đỏ mọng khẽ héch lên giống như mời gọi anh âu yếm.

Natsu bước thẳng về phía Lucy, trái tim cũng đập nhanh hơn theo bước đi càng nhanh của anh, hai người, nhìn nhau đắm đuối đến cuối cùng khiến cô bối rối, nét ngượng ngùng hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Natsu bước tới trước mặt Lucy bỗng nhiên quỳ một chân xuống, khụy gối ngay cạnh chân cô, thân hình vừa vạm vỡ ngang thẳng lưng cô, áp mặt dính vào cái bụng hơi nhô lên của cô.

Âm thanh phát ra không lớn lại kiên định vững vàng kêu một tiếng, “Vợ ơi.”

Lucy thất thần, tưởng chừng như không tìm được nước mắt, cô đặt tay lên vai Natsu, miệng há hốc, vừa định nói câu gì đó, chợt nghe từ ngoài cửa tiếng của Romeo kêu toáng lên, “Quý thật! Natsu Dragneel! Anh cũng thật là quá keo kiệt! Tiền lì xì có lý nào lại chỉ bỏ ra có hai đồng!”

Natsu khoe môi cong lên, cặp mắt nheo lại, ánh mắt vui vẻ đứng dậy hôn lên trán Lucy rồi đột nhiên ngồi xuống bên cạnh ôm cô vào lòng lúc này mới nói nhỏ sát bên tai cô, “Vợ, anh có thông minh không?”

Lucy vòng tay ôm lấy cổ anh, ngượng ngùng gật đầu, “con ơi, cha con thật sự là rất thông minh nha!”

“Đó là đương nhiên!” Natsu được vợ mình ủng hộ đắc ý bế bổng cô lên rồi cúi đầu nhỏ giọng nói với Lucy, “Còn phải để dành tiền mua sữa bột cho con chúng ta chứ, đúng không!”

“Mấy người chưa kết hôn bộ tưởng có cơ hội lừa gạt mình sao! Kết hôn thì sao, mình cứ việc quang minh chính đại bày tỏ tình cảm ân ái đấy, chả việc gì phải để ý đến cảm nhận của mấy người chưa kết hôn. Lo lắng cho cảm xúc của mấy người còn độc thân nhân sao! Hừ, mình thật sự chỉ muốn chọc cho bọn họ tức nổ đom đóm mắt thì có!”

Tận mắt thấy Natsu qua cửa lấy được vợ quá dễ dàng, chuyện này rốt cuộc đã thành công chọc giận cả lũ bạn cả phù rể lẫn phù dâu cùng các khách mời tham dự hôn lễ, thế nên lúc ra nhà hàng dùng tiệc, mười mấy người vây quanh giữ chặt anh bên mình, mỗi người đều gờ ra một chén rượu về hào sảng chúc, cố ý chuốc rượu, không cho anh có cơ hội trốn thoát trong đêm tân hôn.

Lucy, cô dâu mới mẫn cảm với cồn, không thể uống rượu, cho nên toàn bộ gánh nặng đều đổ hết lên người Natsu. Vốn dĩ có phù rể uống đỡ hộ nhưng ai ngờ Loke là rể phụ lại bỏ mặc, phản bội, hùa theo những người khác hè nhau ép Natsu, thái độ quay ngoắt này chắc hẳn vì Natsu xấu xa chỉ lì xì có hai đồng chứ! (cái này gọi là gây ông đập lưng ông)

Romeo còn chưa tới tuổi trưởng thành, vốn không thể uống rượu, cậu ta lại chẳng mấy chốc cũng học lên đại học, lần đầu tiên tập uống rượu đi theo một đám người lớn hè nhau rót rượu liên tục, bảo cậu ta điên rồi cũng chẳng sai.

Người đến tham dự hôn lễ thật ra cũng không nhiều, trên cơ bản đều là bạn bè thân thiết của Natsu và Lucy, hai người đều không có họ hàng thân thích, bởi vậy không khí bữa tiệc rất trẻ trung sôi nổi. Toàn là những người trẻ tuổi, vui quá quây từng bừng, ngay cả bà Lena không quản nổi, đến cuối tiệc, nhóm khách nam biến đâu mất.

“Bọn họ đi đâu mất rồi? Uống nhiều quá say lã ra ngủ dưới gầm bàn chẳng!”

Natsu uống với từng người lại uống nhiều tới choáng váng, anh cho dù là tửu lượng khá tốt giờ bước đi cũng loạng choạng, say không thấy đường, mắt kính cũng không biết đã vứt đi đằng nào, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô, xách theo chai rượu tử đi lang thang khắp nơi tìm Lucy.

“Vợ ơi, vợ à, sao gọi mãi chẳng thấy đâu thế này!”

Lucy lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng như vậy của Natsu, cảm thấy đặc biệt hứng thú, mới lạ, chẳng những không ra mặt ngăn cản anh uống rượu mà ngược lại còn chơi xấu, vụng trộm lén lút đẩy mấy cái ly và mấy chai rượu lại gần Natsu còn không quên chụp thêm vài tấm ảnh làm kỷ niệm. (kai: pạn đã “phản bội” r’ mà cn’ pị vợ mình chơi xấu nữa tội nghiệp)

“cô dâu mới này khẳng định là một cô ngọc!” một người phục vụ vừa mang rượu lên, lúc quay ra nói vậy với một đồng nghiệp.

“Ngọc như thế nào?” một người phục vụ khác thừa dịp cửa chưa khép lại, liếc mắt ngó trộm vào bên trong, vừa lúc thấy Lucy đang ở bên cạnh Natsu chụp ảnh. Lập tức liền hiểu được lý do cảm thán của đồng nghiệp mình gật đầu hưởng ứng, “Chú rể gặp phải người này cũng rõ khổ!”

“Vợ ơi.....” Natsu ôm Lucy, mặt ngọc ngà mê mẩn nhìn cô tới cọ lui, nói thế nào cũng không chịu buông tay.

Lucy tuy lúc đầu cảm thấy mới lạ nhưng cứ bị anh ôm chặt lấy cô tới cọ lui mãi cũng thấy bực, liền không chút lưu tình nào gạt tay anh ra, “con sâu rượu! Phiền chết được!”

Ngay lúc này, Loke uống cũng đã say tới suýt ói, từ đâu xuất hiện chỉ trở vào Natsu và Lucy mồm la toáng lên, “Này... này... Natsu Dragneel cậu... cậu là con chó sao? Cái gì mà găm găm, cắn cắn, cọ tới cọ lui, cắn chết cô ấy mất!” nói xong lôi kéo Romeo lao qua, vỗ vỗ đầu thằng bé nói, “Nhóc con... cậu thấy có tội nói thế có đúng không?”

“Anh... anh là đồ hết mặt trời lặn rồi!” Romeo cũng đã uống tới mức mặt đỏ bừng bừng, chân đứng không nổi nhưng cũng vẫn không quên cãi lại Loke nhất thời nghĩ tới người mình thầm mến giờ đã lập gia đình, trong lòng có chút không vui.

Mượn cớ say rượu vung chân đá văng cái ghế bên cạnh, tới lúc ngó thấy Natsu say xỉn gục bên người mới phát hoảng cố hết sức lôi kéo Natsu đến chỗ Lucy vứt anh ở đó.

Vừa lôi vừa kéo vừa nói, “Này, Natsu Dragneel... anh là không phải là đàn ông nha! Tới lúc kết hôn cũng chưa có tỏ tình với cô ấy!”

Cậu ta vừa nói dứt lời, mấy người xung quanh đang say chũnh choáng cũng đều đồng thanh nhao nhao ồn ào.

“Phải đó! Nhanh lên. Mau tỏ tình!”

“Phải rồi, không mau nói hôm nay đừng hồng bước ra khỏi chỗ này nha!”

“Là đàn ông nhất định sẽ nói một lần trong đời”

Nghe những tiếng thúc giục Natsu mau mau tỏ tình liên tục vang lên, bà Lena hiểu ý cùng ông Jude rút lui về nhà trả lại không gian cho bọn trẻ vui đùa, không có người lớn ở quanh, cả đám càng được thể không kiêng nể gì, hò hét âm ỉ thiếu điều muốn nổ tung cả phòng tiệc.

“Được rồi, được rồi!” Natsu lấy tay sờ lên mắt kính để nhìn cho rõ mới phát hiện ra mắt kính không cánh mà bay. Anh vỗ đầu cho tỉnh rượu, mơ hồ trừng mắt hỏi, “Ai lấy mắt kính của tôi, mắt kính tôi đâu?”

“Tìm mắt kính làm gì?” Loke được dịp tóm chặt lấy tay Natsu hướng mọi người la lên, “Chú rể sẽ không phải là muốn chạy trốn chứ? Rất không có tiền đồ, các người nói đúng không?”

“Là...!”

“Natsu chạy nhanh, mau!”

“không có mắt kính làm thế nào mà tỏ tình được!” Natsu nheo mắt nhìn qua tìm kiếm Lucy, “haizz, không được rồi, không có mắt kính không thể thấy rõ vợ nha!”

“Bất quá vợ rồi cũng sẽ thấy rõ thôi còn hôm nay cũng không thể để cho này đám người coi thường mình! Hừ! không phải là tỏ tình thôi sao, nhất định là bọn họ có ý xem kịch vui đây nên mới có thể tỏ vẻ hứng thú, mình sẽ không nói cho bọn họ, mình đã sớm tỏ tình rồi! Chẳng qua vì giữ thể diện của mình, mình không ngại lại tỏ tình lần nữa!”

Natsu trang mô hăng giọng đẩy Loke ra thuận tay với lấy một đĩa hồng trên bàn tiệc, bộ dạng tiêu sái đến trước mặt Lucy.

“Thế này cũng tốt lắm, rốt cục có thể thấy rõ vợ nha! Vợ mình thật xinh đẹp, coi nào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, cái miệng hồng xinh xinh...”

Natsu vẽ mặt có chút ngây ngô cười đem đĩa hồng đặt vào tay Lucy, “Vợ... bà xã... anh... anh yêu em!”

Lần đó ở trong văn phòng anh ở bệnh viện, anh cũng đã từng nói qua ba chữ này nhưng lần này không giống thế, lần này là ở trước mặt tất cả mọi người, giống như là..... Giống như câu tuyên bố lúc hai người kết hôn, thêm nữa ba chữ này, lại giống như sợi dây tình cảm ngọt ngào, trong nháy mắt đem hai người bọn họ trói chặt lại với nhau.

Lucy thuận thế nắm tay Natsu, nhón chân hôn nhanh lên má dùng âm thanh chỉ vừa đủ để mình anh cúi đầu xuống nghe thấy nói, “Em... em cũng yêu anh.”

“A!! Chú rể ngã!”

“Ngã lăn quay rồi! Tửu lượng kém quá! Có tí thế mà đã ngã!”

“HAizz, không chơi nữa!”

“Hi hi, Lucy nói yêu mình”. Natsu té phịch ngồi trên mặt đất, thỏa mãn vút luôn ly rượu cứ thế lăn ra ngủ, làm cách nào về tới nhà, đến cuối cùng chính anh cũng không biết.

Natsu lúc tỉnh lại thì ngoài trời đã muốn là buổi tối, cô vợ mới cưới đang đang ngủ say cạnh anh, đôi tay nhỏ đặt trên bụng, tựa hồ như để che chở cho cục cưng còn trong bụng của bọn họ.

Giấc ngủ mang lại cho cô nét mặt ngây thơ trong suốt, vẻ đẹp giống một tiểu tinh linh chưa từng nhiễm bụi trần. Natsu cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng mơ ngủ, đôi môi đỏ ửng khẽ nhếch lên, khuôn mặt lạnh như băng cuối cùng cũng được xóa tan vì hạnh phúc lẫn thỏa mãn.

Cha anh đã phá hủy cảm giác muốn có gia đình của anh, hôm nay lúc nhìn thấy ông Igneel, trong lòng anh không kìm nổi cảm giác chán ghét cùng hận ý. May mắn có cô ở đây, Natsu vòng tay đem Lucy ôm vào lòng, ngón tay cô lướt nhẹ qua mặt anh khiến hắn có cảm giác tin chắc mình còn có thể mang lại hạnh phúc cho người khác.

Natsu sống hơn 31 năm, đau khổ cũng đã trải qua, từng khép mình lại, từng cô đơn một mình giờ lại coi trọng một cô ngốc với đôi mắt to tròn và mái tóc luôn buộc thành túm khi đi nhún nhảy lúc lắc.

Tình yêu, quả thật tuyệt không thể tả.

—End—

(sẽ có 3 truyện lát nữa các bạn đọc tí nhá)

61. Ngoại Truyện 1: Lisanna Và Natsu

Thời điểm Lisanna quen biết Natsu là lúc cô vừa sang Magnolia. Ở trong nước cô có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc, năm thứ 2 đại học đã từng sang Magnolia 1 năm theo chương trình trao đổi du học sinh vì thế

tiếng Anh với cô mà nói về cơ bản không gặp khó khăn gì.

Cái chính là một người con gái sống tha hương nơi đất khách quê người khó tránh khỏi cảm thấy cô độc, may mắn tính cách cô vốn rất mạnh mẽ nên mới chống đỡ nổi. Tuy rằng bằng hữu không nhiều lắm, cuộc sống cũng coi như tạm ổn, không gặp rắc rối.

Lần đầu gặp mặt, theo Lisanna nhớ là lúc trường đại học Fairy Tail và đại học Sabertooth cùng tổ chức buổi giao lưu họp mặt. Khi đó là đầu mùa hạ, thời tiết tuy khô ráo nhưng không quá nóng bức thực thích hợp đi chơi vì vậy Lisanna cũng tham gia buổi giao lưu họp mặt đó.

Một nhóm 13 người lại chỉ có 3 cô gái, mọi người sống xa quê hương khó có dịp tụ tập rất nhanh đều có cùng một loại cảm giác vô cùng thân thiết, bởi vậy tuy mới quen biết nhau chưa lâu nhưng đối với nhau rất tốt, nói chuyện, giúp đỡ lẫn nhau khi đó cũng rất quan tâm chiếu cố.

Lisanna trưởng thành xinh đẹp, tính cách lại phóng khoáng, hoạt bát, hòa đồng, trên đường đi mau chóng đã có hai anh con trai để ý tới cô, nịnh nọt sẵn đón ra mặt, các anh nam còn lại dù chưa có biểu hiện gì rõ rệt như hai người kia nhưng rõ ràng đối với cô cũng rất quan tâm.

Duy chỉ có 2 người, 1 người lạnh như băng, coi tất cả những người như trong suốt không hề tồn tại, người còn lại thì trên mặt lúc nào cũng có ý vui vẻ hòa nhã nhưng lại cư xử với mọi người ai cũng giống nhau, thái độ khách khí không xa không gần.

Lisanna lúc ấy cũng không biết thân phận của bọn họ, mãi đến khi tới nơi, mọi người cùng giao lưu, tự giới thiệu, cô mới biết, người luôn mang bộ mặt ôn hòa là Loke Spirit mà người luôn có thấy độ lạnh lùng như băng giá tên gọi là Natsu Dragneel, khó tin hơn là Natsu hóa ra lại học cùng chỗ với cô.

Đại khái là trời sinh con người ta ai cũng bệnh chung là tính hiếu thắng, càng thấy khó lại càng cảm thấy hứng thú. Lisanna từ sau bữa đó đối với anh Dragneel lạnh lùng là để tâm muốn chinh phục.

Về phần Loke, sau khi biết anh có chứng ngại về tâm lý, Lisanna đối với anh chỉ có thể là kính nhi viễn chi, bởi vì có một đạo lý mọi người đều biết rõ đó là: đừng trêu vào những người mắc bệnh tâm lý, họ đều là những kẻ điên.

Đại học Fairy Tail nằm tại trung tâm Thung lũng S, do Thung lũng S là một trung tâm công nghệ cao, hằng năm tạo ra một lượng lớn kỹ sư mà những kỹ sư muốn thành danh trụ lại được ở đây cũng phải trải qua quá trình cạnh tranh khốc liệt, bởi thế rất nhiều kỹ sư vì không chịu nổi áp lực mà phải tới gặp các bác sĩ tâm lý. Điều này khiến cho các sinh viên ngành tâm lý học càng thêm nổi tiếng, đồng thời cũng vì thế mà ngày càng có nhiều người theo đuổi ngành học này, tâm lý cũng trở nên biến thái điên cuồng.

Không nói không rằng, ngẫu nhiên gặp trên đường mà bị một người xa lạ lôi vào phân tích trạng thái tâm lý chỉ mới nghe nói thôi cũng đã đủ kinh sợ rồi.

Lisanna tuy rằng mạnh mẽ nhưng không thích mọi hành động suy nghĩ của mình đều bị người khác âm thầm nghiền ngẫm, vì vậy mọi sự chú ý của cô đều tập trung vào Natsu.

Không nghĩ tới trong lúc để ý đánh giá xem xét, Lisanna nhận ra anh không giống những người xung quanh. Ví dụ điển hình như lúc bọn họ cùng nhau nấu cơm, anh thế mà lại là một trong số ít các bạn nam có thể nấu ăn ngon, hơn thế anh cũng không có thói trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không ra sức lấy lòng các cô gái, sau khi tới nơi liền vào nhà nghỉ cẩn thận cất hành lý của mình rồi cùng Loke, hai người đi dạo tản bộ ngắm cảnh, mọi cử chỉ hành động đều để lộ ra thái độ trầm ổn.

Lisanna trong lòng dần dần đối với Dragneel lạnh lùng nảy sinh cảm xúc muốn cùng anh bầu bạn cả đời.

Sau này, khi bọn họ 4 người 1 nhóm chơi đấu bóng chuyền bãi biển, cô cùng Dragneel lạnh lùng được xếp vào cùng một phe. Hai người kỹ thuật cũng không quá cách biệt, đánh bại từng cặp đấu một đến cuối cùng thành ra phối hợp ăn ý còn khiến mọi người được dịp huyết sáo trêu chọc ghép đôi.

Lisanna tuy ngoài mặt lộ vẻ không vui trước tình huống này nhưng kỳ thực sâu trong lòng có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn Natsu có ý khẩn trương trông chờ. Nhưng ngay lúc cô đang phân tâm vì không chú ý nên không kịp phát hiện quả bóng chuyền từ phía đối diện đang bay thẳng về phía mình, lúc Lisanna nhận ra thì đã muộn không kịp tránh đành đứng chịu trận.

Ngay lúc cô nhắm mắt, dùng khuỷu tay ngăn đỡ trước mặt chuẩn bị chấp nhận chịu cú va đập mạnh này thì Natsu bỗng nhiên lao tới dùng tay nhanh chóng đỡ gạt quả bóng chuyển hướng cứu cô thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Đầu hè, cạnh biển rộng mênh mông, nước xanh ngăn ngắt, cây cối mọc xanh um tươi tốt, bên bờ cát mịn, ánh nắng chiếu xuống tạo thành quang sáng bao lấy khuôn mặt vốn lạnh lùng băng giá của Natsu, ngay thời điểm ấy khóe miệng thoáng nhếch lên thành một đường cong khiến khuôn mặt trở nên mềm mại, ôn hòa. Một thoáng ấy khiến Lisanna bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, mặt thoáng ửng hồng.

Bọn họ ở khu nghỉ dưỡng vui chơi tổng cộng 3 ngày, 13 người cùng nhau di chuyển có chút bất tiện, bởi thể liên chia làm ba tổ, cô dùng chút thủ đoạn nhỏ khiến cho mình cùng Dragneel lạnh lùng được xếp chung một tổ.

Bọn họ cùng nhau lái mô tô nước, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau trượt tuyết . . . 3 ngày, thời gian trôi qua cực nhanh, tình cảm trong lòng Lisanna ngày càng tăng lên.

Lúc giao lưu cùng trường Fairy Tail, cô cùng Natsu trao đổi số điện thoại theo đó biến quen biết sơ sơ thành bằng hữu. Lisanna tính toán mọi chuyện thực kỹ, cô để tâm nghiên ngẫm tính cách Natsu, sao cho có thể kết giao cùng Natsu đúng thời điểm, vừa không khiến Natsu phản cảm vừa không khiến cho anh cảm thấy khó chịu.

Bởi vậy hai người càng ngày càng thân thiết hơn, tới kỳ nghỉ hè năm ấy Lisanna đã thành công đem chính mình thành bạn đồng môn thân thiết của Natsu. Mà Dragneel lạnh lùng cũng coi cô là bạn thân đối đãi giống như Loke.

Chính là cô vẫn không thay đổi, không dám thổ lộ tình cảm, mặc dù đã sống ở Magnolia được một thời gian dài cũng có thay đổi trở nên phóng khoáng hơn song Lisanna về bản chất vẫn nhút nhát ngại ngùng, cô căn bản không dám tiến tới phá hỏng quan hệ hiện có với Dragneel lạnh lùng.

Khi không còn là người yêu nữa thì cũng có thể làm bằng hữu, chuyện như vậy cô không tin chút nào, chưa nói tới chuyện đến lúc đó mọi người gặp mặt nhau chỉ còn là xấu hổ khó xử, chỉ bằng ngay từ đầu đừng nói gì.

Ở Magnolia vài năm, cũng có rất nhiều người cạnh họ trêu đùa nói vun vào, nói bọn họ là trời sinh một đôi. Dù sao Dragneel lạnh lùng ra ngoài lâu như vậy mà cho tới giờ cũng chỉ có cô là bạn gái ở bên cạnh.

Mỗi lần bị trêu ghẹo như vậy, Lisanna đều vụng trộm quan sát phản ứng của Natsu nhưng anh chàng Dragneel lạnh lùng này từ đầu đến cuối vẫn một bộ dạng không đổi, ngay cả trong mắt cũng chẳng có chút dấu hiệu dao động nào, bởi thế nên tới lúc Natsu về nước cô cũng vẫn chỉ là thầm thương trộm nhớ, tự mình đa tình trừ Loke ra không ai hay biết.

Sau này, bọn họ tuy rằng thường xuyên liên hệ nhưng vẫn là không bằng gặp mặt, Lisanna trong lòng âm thầm sốt ruột sợ Natsu có bạn gái nhưng mà ông trời dường như đặc biệt chiều cô, về nước nhiều năm như vậy, Natsu ngoại trừ chuyện đi làm ở bệnh viện càng ngày càng nổi tiếng, chức vụ cũng theo đó lên cao thì vẫn là chưa có bạn gái.

Lisanna trong lòng âm thầm tự an ủi chỉ cần cô nỗ lực cố gắng thế nào cũng sẽ được điều đến làm cùng bệnh viện với Natsu, cô vẫn còn cơ hội.

Lần này cô cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tấn công dồn dập cũng được đeo đuổi bám dai cũng thế, nhất định phải cưới đồ Natsu Dragneel! Anh là người duy nhất khiến cô vui vẻ trong đời, sao có thể bỏ lỡ!

Lần đầu tiên nhìn thấy Lucy Heartfilia, Lisanna trong lòng thoát dâng lên cảm giác thấy trước nguy cơ, cô chưa từng thấy Natsu thân mật với cô gái nào như thế, kể cả cô, vậy mà giờ lại dùng mọi cách tranh thủ tình cảm, lấy lòng cô ấy mà cách làm thì giống hệt cách cô lúc trước dùng để lấy lòng anh nhưng cô gái này vừa thoáng nhìn đã biết là cô ngốc so với các cô gái khác quả là ngốc không thể ngốc hơn, cô ấy chỉ mới hơi đau đầu một chút, hơi rơm rớm một chút mà trong văn phòng cả 2 anh con trai đều đã lo lắng cuống cả lên.(akiko: tại chỉ là hàng dễ vỡ Lucy*sát khí nổi lên*: ns cái j' z coi chụy là món hàng àk akiko*mở hôi đầm đĩa*: à ý e là chỉ yếu đuối dễ vỡ Lucy: ừm)

Lisanna dám nói, trên thế giới này không ai có thể hiểu rõ hơn Natsu hơn cô, cô thấy anh trong lúc mát xa đầu cho Lucy trong đây mắt hiện rõ xót xa!

Sau đó khi cô biết bọn họ đang kết giao với nhau, chuyện này với cô mà nói quả thực chính là chuyện khiến cô choáng váng bất ngờ nhất, nhiều năm như vậy, cô cẩn thận tính toán, thận trọng cẩn thận tiến từng bước một, kết quả cuối cùng lại là về đường cho Dragneel lạnh lùng, tới lúc có cơ hội thân cận anh thì lại phát hiện ra anh đã có người bên cạnh.

Điều này sao có thể khiến cô cam lòng? Hơn nữa Dragneel lạnh lùng lại còn vui vẻ với cô gái chẳng ra dáng cô nương nữa chứ!

Cái gì cũng đều không hiểu, toàn mạng lại cho anh phiền toái, cô gái như vậy rõ ràng chính là trẻ ranh chưa lớn mà! Sao có thể xứng với sư huynh của cô chứ!

Lisanna vì thế đối với Natsu càng thêm cố chấp, không từ bỏ được. Cô vốn có lòng tự trọng rất mạnh, vốn khinh bỉ nhất là chuyện phụ nữ không từ thủ đoạn tranh giành một người đàn ông.

Nhưng đến lượt mình, cô mới phát hiện ra có một số người thật sự không thể từ bỏ, dấu cho chuyện có được khiến đầu rơi máu chảy mang tiếng xấu cả đời, cô cũng không nề hà!

Cô vốn định lợi dụng chuyện từng có vài năm ở Magnolia cạnh nhau để thúc đẩy tình cảm nhưng Natsu tuy thái độ đối với cô vẫn thân thiện như cũ song chỉ đối đãi như bằng hữu mà cô gái đó, anh thật lòng để ý, làm gì cũng nghĩ tới cô ấy, tới ngay cả khi ăn cơm cùng với cô cũng nhắc tới cô ấy.

Cô ngốc kia hóa ra là ngốc có phúc của ngốc, là người dị ứng với chất cồn, không uống được rượu nhưng lại biết nấu ăn, cơm nấu ăn rất ngon,..... Dragneel lạnh lùng mỗi lời nhắc đến cô ấy tuy khẩu khí có vẻ lãnh đạm nhưng cô rõ ràng nghe ra trong giọng nói đó là vui vẻ chấp nhận xen lẫn tự hào.

Lisanna trong lòng đau khổ, ngoài mặt tuy hưởng ứng tỏ ra vui vẻ cùng Natsu, trong lòng rồi như tơ vò. Muốn tranh thủ tình cảm để nên đôi thật khó cần có thiên thời địa lợi nhân hòa nhưng muốn phá hỏng có lẽ sẽ đơn giản hơn.

Cô tuy trong lòng có chút ý xấu nhưng rốt cuộc cũng không thể đánh mất lòng tự trọng nên ngày đó đành để mặc, giương mắt nhìn người đàn ông mình thích nhất hôn cô gái khác, chỉ là ngay lúc đó cô không chịu nổi mà hạ quyết tâm.

Cái gì mà tự tôn, cái gì mà kiêu ngạo có chúng cũng chẳng thể giúp cô có được trái tim Natsu. Cô cũng chẳng phải là kẻ thứ 3, cô vốn dĩ là người gặp Natsu trước, xét cho cùng Lucy mới là kẻ đến sau.

Chỉ là do cô không ở cạnh Dragneel lạnh lùng nên mới khiến cho cô ấy có cơ hội xem vào chỗ trống, nay cô đã trở lại, tất nhiên sẽ không giương mắt đứng nhìn cô ta tiếp tục thân cận ở cạnh Natsu.

Không ra tay thì thôi đã ra tay là phải dứt khoát, ngăn ngừa hậu họa. Mà ông trời tốt cực cũng cho cô có cơ hội một lần: đi dự hội thảo y học ở Magnolia chính là cơ hội đó.

Cô cũng biết có khả năng Dragneel lạnh lùng sẽ không đi, thế nên liền nhờ cậy viện trưởng nói giúp, hi vọng ông chiếu cô giúp cô có cơ hội này. Cô giấu chuyện Natsu đã có bạn gái, trong lời nói lại ra sức ám chỉ với viện trưởng rằng mình chính là người đang cùng Natsu bồi dưỡng cảm tình, cuối cùng thành công thuyết phục viện trưởng bỏ sức thuyết phục Natsu cùng đi tới Magnolia với mình.

Nhưng cô trăm tính cũng không ngờ Lucy cũng đi cùng Dragneel lạnh lùng! Đây là hội thảo về y học, cô ta đi theo làm gì? Lisanna giận điên người, mắt muốn tóa lửa càng thấy Lucy là người chẳng không biết xấu hổ, cả ngày chỉ biết dây dưa dính lấy Natsu, trong lòng càng thêm khinh thường.

Trong lòng cho rằng Lucy là người thấy Natsu là dính ngay vào, cố sống cố chết bám lấy nên đối với Lucy dù xuất hiện ngoài ý muốn nhưng cô cũng không tỏ thái độ ra mặt.

Bất quá mất đi cơ hội có anh ngay từ đầu, dù cô ta có theo cùng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới kế hoạch của cô. Lisanna khinh miệt liếc nhìn Lucy đang ngồi cạnh Natsu, trước mắt cứ để cô ta đắc ý vài ngày, sau chuyển đi này, cô mới là người có đủ tư cách nhất theo bên người sư huynh!

Cô bưng lên tách cà phê, uống một ngụm ánh mắt nhìn Natsu lộ ra si mê.

Sư huynh là của cô, là người của cô! Cô lần này đi là muốn nắm lấy đem người nhiều năm trước mình bỏ lỡ trối chặt bên mình! Ai cũng không thể ngăn trở!

(cái này ns về cuộc sống của lisanna và natsu cái này chỉ là tóm tắt thôi chứ ko phải truyện 2 phần s ms phải)

62. Ngoại Truyện 2: Tình Yêu Mới

Lần đầu tiên gặp Lucy là ở trong công ty của ba, một cô gái lỗ mãng, bộ dạng đơn thuần. Khi đó Loke cũng không có cảm giác đặc biệt gì cho tới tận lần gặp gỡ thứ 2.

Cô mặc một lớp quần áo dày, ngồi bên lề đường, gặm từng miếng từng miếng mì gói, cô rất chuyên tâm, nghiêm túc ở trong cái guồng quay chóng mặt của thành phố gần như trở thành một phép lạ.

Anh không nhìn được bước xuống xe chào hỏi cô, sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to, miệng cười chúm chím, từ đó về sau, nụ cười đơn thuần kia đã khắc sâu trong đầu anh, mỗi khi chạm tới đều khiến trong lòng trở nên ngọt ngào.

Nhưng anh chẳng thể ngờ, cô lại là bạn gái của Natsu. Loke ngồi ở quán bar uống một chai rượu, Natsu là người bạn duy nhất của anh đã nhiều năm, cũng là người duy nhất không sợ tính nết sớm nắng chiều mưa của anh. Dù anh có thích cô cũng không thể phá hoại hạnh phúc của bạn được.

Anh là bác sĩ tâm lý nên rất nhạy cảm đối với những biến hóa tâm trạng của con người, sau khi biết được tin này, anh lên quan sát Lucy một thời gian rất dài nhưng biểu hiện của cô không giống một cô gái đang yêu. Anh biết Natsu luôn phiền muộn về chuyện bà Lena luôn sắp xếp các cuộc gặp mặt cho con trai, có phải đó là lý do anh bạn này cần một tấm lá chắn hay không?

Loke cảm thấy một hồi kích động, trong lòng vừa yên tĩnh thì lại bắt đầu rục rịch, anh thử thăm dò, tìm kiếm nắm bắt tất cả những điểm đáng ngờ, sau đó rốt cục anh cũng phát hiện ra rằng Lucy và Natsu chỉ giả vờ yêu nhau mà thôi.

Nhưng ngay lúc anh cảm thấy vui sướng không ngớt thì anh lại phát hiện, quan hệ giữa Lucy và Natsu không đơn giản chỉ là giả vờ. Dù cho hai người nhìn nhau cười hay làm việc rất ăn ý thì đều mờ nhạt có một loại tình cảm quyền luyến, loại cảm tình này sao có thể giả bộ được.

Một bên là người bạn tốt, một bên là cô gái mà anh thích. Cho nên anh rất muốn siết chặt cô vào trong lòng để có thể che chở cho cô, không để cho bất cứ kẻ nào làm cô tổn thương. Tối hôm ấy, khi anh trông thấy cô đang co ro ở cửa bệnh viện chỉ thiếu chút nữa thôi là anh đã xông đi tìm Natsu tranh cãi. Nếu đã chiếm được cô vì sao lại không biết quý trọng, vì sao không đối xử tốt với cô, vì sao để cho cô cô đơn trốn bên ngoài bệnh viện, khóc thút thít.

Nhưng cuối cùng anh vẫn kìm chế được sự kích động của bản thân, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của anh, dù cho thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải liềm một lần.

Chẳng qua, có vài người đã định trước chỉ có thể gặp gỡ, dù cho anh có ở gần cô thì cuối cùng cô vẫn sẽ bị người khác cướp đi. Anh trở mắt nhìn Lucy đi theo Natsu, bản thân anh thấy thật bất lực, anh chỉ có thể đứng trên lập trường là bạn của cô mà thôi, vẫn chỉ là người bạn gọi thì tới, xong thì đi, địa vị của anh ở trong lòng cô còn chẳng bằng một ngón út của Natsu.

Tâm lý u ám của anh lại lan rộng, anh bắt đầu không khống chế được bản thân, anh không dám bật đèn, không dám tiếp xúc với những đồ vật màu đỏ. Trong cuộc đời anh, người anh thích hay thứ mà anh muốn, cho tới bây giờ chưa thứ gì thành công cả.

Tất nhiên tất cả mọi thứ mà anh khát vọng đều giống như chị gái của anh, nếu không phải bị Thượng đế bắt về thì lại là kẻ khác đoạt mất.

Khi chị gái chết thì anh mới chỉ 8 tuổi bởi vì bị đả kích nặng mà anh trưởng thành sớm. Vào nửa đêm, lúc anh ngủ không yên giấc, đôi mắt mở thao láo, anh từng nghe mẹ nằm trong lòng cha khóc nức nở, nghẹn ngào nói, vì sao người chết lại là con trai lớn mà không phải là đứa thứ hai.

Chính bản thân anh cũng hy vọng người chết là mình, bất cứ lúc nào anh cũng nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của chị gái mình. Thậm chí, có một thời gian dài, anh đã hy vọng có thể sớm đi theo chị mình chứ không phải giống như bây giờ trên lưng gánh lấy tất cả sự thất vọng và cảm thán của mọi người.

Từ đó về sau, anh bắt đầu bắt chước chị gái mình, nếu bọn họ đã muốn đưa con lớn trưởng thành vậy thì anh sẽ dùng hết khả năng đáp ứng mong muốn của họ. Nhưng mặc kệ anh bắt chước giống thể nào thì trong lòng anh cũng tự biết mình chẳng qua chỉ là một kẻ giả mạo, đoạt lấy sinh mệnh và vị trí của chị, sống một cách ngoắc ngoải.

Ngay cả sự cưng chiều của cha mẹ cũng chỉ là đoạt lấy từ người chị gái anh mà thôi.

Anh khao khát có một người thực sự thuộc về mình, người ấy sẽ không đột nhiên rời bỏ anh sẽ không lấy lại nuông chiều anh trong một thời gian ngắn.

Có một khoảng thời gian khá dài, Loke đã tưởng rằng Lucy là người ấy, người sẽ thuộc về anh, người mà bất kỳ ai cũng không thể xâm phạm. Nhưng anh lại sai rồi, Lucy Heartfilia là của Natsu Dragneel bạn thân nhất của cậu, từ trong ánh mắt của cô nhìn Natsu, Loke đã thấy giấc mộng của mình lại một lần nữa sụp đổ.

Đó là lý do vì sao ngay cả khi dục vọng trong lòng anh kêu gào muốn cướp cô đi nhưng anh vẫn cứ cố gắng đè nén suy nghĩ này lại. Natsu là bạn tốt nhất của anh, anh có thể cướp cô khi cô không phải là bạn gái của cậu ấy nhưng lại không thể giơ dao cướp đoạt cô khi cô đã thực sự là bạn gái của bạn.

Cứ như vậy, thực ra nhìn bọn họ hạnh phúc anh cũng cảm thấy rất tốt.....ít nhất, anh còn có thể trông thấy nụ cười của cô thường xuyên chỉ cần cô đừng rời đi giống người chị gái thì bắt anh từ bỏ cái gì cũng được.

Vì thế, khi thấy Lisanna cầm dao hướng về phía cô, nỗi sợ và hoảng hốt ập tới trong đầu anh, thi thể lạnh lẽo của chị mình không ngừng hiện lên trước mắt anh, kể cả nỗi đau và tuyệt vọng của cha mẹ cũng hiện ra.

Không ai có thể tổn thương cô! Người nào làm cô tổn thương đều phải chết! Anh đã trưởng thành rồi, anh đã có sức mạnh, không ai có thể cướp đoạt người mà anh để ý đi, ngay cả Tử thần cũng không!

Lisanna bị thương thì sao, anh căn bản không quan tâm, dù cho người này có là bạn của anh đi chăng nữa. Điều duy nhất anh quan tâm đó là lúc ôm Lucy, cơ thể của cô vẫn còn độ ấm.

Tốt, không tồi.

Sau đó, Lucy và Natsu kết hôn, anh làm phù rể, người anh thích và người bạn tốt nhất của anh nên duyên vợ chồng, nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Natsu và Lucy, anh chỉ có thể gượng cười ở hôn lễ. Lucy xứng đáng có một đám cưới tốt đẹp nhất trên đời, ngoài nụ cười chúc phúc cho cô, anh không còn lựa chọn nào khác.

Natsu uống khá nhiều, ngay cả mắt kính bị anh giấu đi cũng chẳng biết, ngốc nghếch híp mắt thổ lộ với Lucy. Erza Scarlet sau khi bị Gray Fullbuster phản bội cũng tìm được Jellal Fernandes.

Ngay cả con mèo lang thang dưới lầu nhà anh cũng tìm được một con mèo trọc lông bầu bạn.

Dường như trên thế giới chỉ có anh là cô đơn, lẻ loi một mình, vĩnh viễn không thể chiếm được người mà mình muốn.

Buổi tối đêm thất tịch, khi trở về từ bữa tiệc liên hoan ở nhà Natsu, Loke đi bộ một mình trên con đường náo nhiệt. Lucy đã mang mai hơn 6 tháng, Natsu nói anh có thể làm cha nuôi của đứa trẻ, anh hy vọng bé sẽ là một cô bé đơn thuần đáng yêu giống Lucy. Anh sẽ yêu thương bé, cưng chiều bé, bảo vệ bé giống như bảo vệ mẹ của bé vậy.(yuuke: trg bụng lucy là pé trai chú em ưi loke*khóc*: cóa cần phũ z ko z yuuke: cần loke: nubakachi)

Trên quảng trường, không biết ai đang tỏ tình, pháo hoa hình trái tim nổ rộ trên đỉnh đầu, đẹp tới nỗi khiến ánh mắt của anh chưa xót. Loke hít một hơi thật sâu đang định đi tiếp thì có một cô gái mũ đỏ chợt kéo anh lại.

“Anh trai, anh định đi gặp bạn gái sao? Mua một cành hoa đi, coi như anh vớ bỏ chỉ 5 tệ thôi”

Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, cô đang ngẩng đầu khẩn thiết nhìn anh, đôi mắt đen láy to tròn nhìn bầu trời đầy pháo hoa, sáng chói tới kinh người.

Loke chợt bật cười, chìa tay về phía cô gái nhỏ

“Được”

Cảnh hoa hồng vì ở ngoài trời khá lâu, viền cánh hoa đã biến thành màu đen, không đều lại càng không đẹp. Loke cúi đầu nhìn cảnh hoa, do dự mấy giây cuối cùng vẫn cầm trong tay.

Trung tâm quảng trường có rất nhiều đôi tình nhân có người ngắm pháo hoa nói truyện trời ơi đất hỡi thậm chí có đôi còn hôn nhau, Loke cười đi ngang qua bọn họ.

Đèn đường chỗ pho tượng ở quảng trường bị hỏng, ánh sáng hơi tối. Loke không quan sát kỹ đi tiếp nhưng lại đụng phải một người ở phía trước.

“Xin lỗi, tôi...”

Một câu xin lỗi vừa nói ra khỏi miệng thì Loke thấy người mà anh đụng vào ngẩng đầu lên. Đó là một cô gái còn trẻ tuổi, ngũ quan tinh xảo, ngọt ngào nhưng mặt mũi lại ngấn lệ và tuyệt vọng, đôi mắt xanh đen đẹp trống rỗng. Vào lễ tình nhân mà như vậy vừa nhìn là biết có chuyện gì xảy ra rồi.(akiko: nhìn trẻ z thui chứ ko phải z âu =.=”)

Loke ngẩn người nhét cảnh hồng vào tay cô

“Tặng cô”

Hóa ra là cô gái Loke gặp thoáng qua, cô gái bỗng quay đầu nhìn Loke lại nhìn cảnh hoa trong tay mình rồi chợt nở nụ cười với Loke

“Anh đang cầu hôn với tôi sao?”

Loke nhướng mày nhìn cô bé, cười nói

“Ừ, em bằng lòng gả cho tôi không?”

Anh đùa giỡn, cô bé này chắc chắn vừa thất tình, tâm trạng không tốt, vậy thì anh trêu chọc cô vui vẻ một chút coi như làm chuyện tốt đi. Không ngờ, cô bé kia lại nhảy tới một bước, lau sạch nước mắt thành thật nói

“Tôi bằng lòng”

Dưới ánh đèn tối tăm, cô gái ngược cổ nhìn anh, đôi mắt sáng rực còn sáng hơn cả ánh sao trên bầu trời, Loke giật mình, giọng nói dịu dàng mang theo hăm dọa và khát vọng ẩn giấu

“Chỉ thuộc về tôi, tuyệt đối không được liếc mắt nhìn kẻ nào khác, em có thể làm được điều này sao?”

Đôi mắt cô bé rũ xuống, bàn tay nắm bông hồng run rẩy, cuối cùng cô vẫn kiên định gật đầu

“Có thể”

Loke bỗng nhiên bật cười, con ngươi màu đen, sâu không thấy đáy, anh thò tay kéo tay cô bé

”Tôi tên là Loke Spirit, 30t còn cô.”

”Tôi tên là Aries Langley, 22t, tôi xin lỗi.”

“Tốt, ngày mai chúng ta đi lấy giấy chứng nhận”

akiko: z đc r', mina chỉ cần biết là loke vs aries lo do 1' bông bột mà đám cưới zí nhau. Tuy đã là vợ chồng zí nhau nhg mà họ vẫn giống như những ng' khác mà tìm hiểu nhau, có lúc đùa zỡn, cãi nhau và có những sóng gió mà họ trải wa nhg mà cúi cùng họ đã nhận ra tình cảm của mình dành cho nhau nên họ đã trở thành vợ chồng chính thức và sống hạnh phúc. Mình tóm tắt như z là ô kê cn đề r' để cho những pạn n' ko hiểu thì đọc cái tóm tắt này là đc ời tại cái này là ngoại truyện, mina thông cảm, arigatou! *cúi đầu*

Trg phòng yuuke

akiko*chỉ vào màn hình máy tính*: đó aries đã là 22t r' mà cn' ghi là cô bé zõn mặt à.

yuuke*cãi lí*: tui là cn trai thý gái đẹp dù lớn hay nhỏ cx phải xưng hô cô bé hay cô em thui vs lại pà đã nhắc nhở ở trên r' mà.

akiko*cãi lại*: t ko cần bít m' là trai hay gái chỉ cần bít đy là chuyện của t, dù có nhắc có ai để ý ầu.

yuuke*hất mặt lên*: kệ mọe you chứ tới tui vít nên tui có wuyền.

akiko*tức giận*: m' #\$\$^\$&%&*&^%&\$!%^%.

yuuke*phát hỏa*: pà !#%^%&*&%%\$%\$%#&\$!^.

kai*tấn khí*: stop đc chưa hay mún ăn đánh.

aki và yuuke*giơ tay đầu hàng*: aye *nhìn nhau + choàng vai* chúng tui đg thân zì nhau mà hehe

kai*cười*: ừm, thui tui đi zề đy *suy nghĩ* s 2 ng' nỳ tự nhiên z choàng vai wa nữa chứ? Có phải trai trai hay gái gái ầu pò 2 ng' dứt dây thần kinh ngại ngừng, then thùng àk.

aki và yuuke nhìn kai đi mất hút r' như chó vs mèo, nc vs lửa.

akiko*bỏ ngón tay*: sàm sỡ ché hả mại.

yuuke*ko vừa bỏ ngón tay*: chắc thím ko sàm sỡ tui wá ha.

aki và yuuke*la làng*: đau wá ông/pà buông ra *nhìn nhau* zờ buông ra nghe chưa 1 2 3 *buông*.

akiko*chửi*: đồ dè xòm, biến thái lợi dụng cn gái nhà lành mà lm' chuyện sàng bậy.

yuuke*chửi lại*: pà ms là đồ lợi dụng cn trai ng' ta ko để ý choàng vai wa dè xòm nữa chứ.

akiko*bóc hỏa*: ông !#\$\$^&*^\$%&%^\$%&\$!%^&*&\$#.

yuuke*núi lửa phun trào*: pà !#\$\$^&*^\$%#!%^\$#%^&\$.

erza*sát khí lan tỏa*: bây zờ có chịu im cho ché ăn bánh dâu ko z???

aki và yuuke*mồ hôi đầm đìa*: aye, im liền.

erza*thưởng thức*: ừ... ngon wá. >////<.>

63. Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống (1)

Sau khi Lucy mang thai 4 tháng thì càng ăn nhiều, mỗi buổi sáng tỉnh dậy cô đều hào hứng đi vào phòng bếp, bảo mẫu của Dragneel gia nấu ăn rất ngon dễ dàng chinh phục dạ dày của Lucy.

Dù cô bảo mẫu làm món gì, Lucy đều có thể ăn vài miếng. Buổi sáng, Natsu ăn một lúc 4 cái bánh bao nhân thịt gà và nấm hương, 1 bát cháo trứng muối thịt nạc nhưng cô phải ăn 6 cái, có đôi khi húp cháo xong còn chưa đã, cô còn phải ăn thêm 2 quả trứng chiên. Natsu nhìn cô với vẻ kinh hồn bạt vía nhưng lại chẳng thể ngăn cản cô ăn uống.

Bình thường nhân lúc Lucy ngủ, anh đều len lén sờ bụng của cô, anh là bác sĩ nên biết rõ khi mang thai cô ăn nhiều là chuyện bình thường nhưng anh lại không thể ngừng lo lắng, khi cô mới bị thai nghén, anh lo rằng cô không ăn nổi bất kỳ thứ gì, bây giờ thì ngược lại khẩu vị ăn uống của cô lại càng tăng thêm thì anh lại lo cô ăn no quá mức.

Với lại không biết tại sao Lucy đặc biệt thích ăn đồ ăn ngậy, trong bát gà đen hầm cách thủy, nước dùng béo ngậy khiến Natsu không dám đụng tới nhưng Lucy lại vô cùng thích thú, lần nào ăn cơm cũng phải chan canh gà đậm đặc chất béo, mỗi lần đều ăn hai bát to cộng thêm các món ăn khác, cứ như thế dạ dày của cô nhất định sẽ phình to mất.

May mắn thay tuy ăn nhiều nhưng Lucy lại không hề lười vận động, cô thích nhất đi dạo phố, mỗi tối cô đều lôi kéo Natsu đi một vòng quanh khu đánh cầu lông, nếu Natsu có ca phẫu thuật không về được thì cô tự mình đi tới công viên bên cạnh, khiêu vũ với những cô bác về hưu, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Đến khi Lucy mang thai 6 tháng, hầu như tất cả người già ở vùng phụ cận đều biết Dragneel gia có một người phụ nữ mang thai yêu thích chạy, thích nhảy.

Lucy không yêu thích đặc biệt đối với bất kỳ món ăn nào, cũng không kén chọn, bà Lena cười toe toét khoe rằng cháu trai bà là đứa có phúc. Lucy không biết rằng việc mình không kén ăn có liên quan gì tới đứa bé trong bụng nhưng thấy bà Lena vui vẻ, cô cũng cười ngây ngô với bà.

Tuy Lucy ăn nhiều nhưng cũng không béo lên là bao, bụng cô không lớn lắm đắp chăn ngồi trên giường thì chắc chẳng ai nhận ra cô là một phụ nữ đang mang thai.

Lúc cô mang thai 6-7 tháng, đúng lúc vào hè, mùa hè ở thành phố A mát mẻ hơn một chút so với thời tiết khu vực khác nhưng cũng nóng đến phát hoảng, hướng hồ, Lucy còn đang mang thai, cô càng khó chịu. Cô không bật điều hòa vì cô sợ bản thân mình đang lạnh mà gặp thời tiết nóng sẽ bị cảm, sợ cục cưng trong bụng không ổn, đôi khi nóng tới nổi vánh mắt đỏ lên, nước mắt ứa ra ngoài.

Vừa thấy Natsu tới gần cô đã buồn phiền, không vui, xông tới cắn anh hai cái, lúc đó cô mới nín khóc, mỉm cười. Natsu tuy là người lạnh lùng nhưng tính tình khá tốt hơn nữa đối với Lucy anh càng kiên nhẫn bị vợ cắn vài cái cũng có sao lại còn đem dầu hôn khoe khoang! Bác sĩ Dragneel chứng tỏ mình là một người da mặt dày, anh vô cùng hưởng thụ tâm tình nhỏ bé của vợ mình.

Đó chỉ là một chuyện, hai người luôn có những bất đồng nho nhỏ. Cơ thể Lucy càng ngày càng nặng nề, ban đêm khó chịu tới nỗi không ngủ nổi, Natsu còn yêu cầu cô, thỉnh thoảng lăn qua lăn lại nói hoa mỹ là mang theo cục cưng vận động, nói tắt là vận động cha con.

Vào giữa hè, Lucy chỉ ngồi im mà cũng toát mồ hôi, hướng chi cùng anh vận động, cô bị Natsu quấy rầy tới nỗi không chịu nổi nhưng dục vọng ‘người ta’ đã nổi lên, cô lại không khống chế được bản thân, vừa khóc vừa bị Natsu đè ra làm, trong lòng vốn cảm thấy ngại ngùng vậy mà Natsu còn thốt ra mấy lời nói không biết xấu hổ.

Anh thích nhất là vừa làm vừa cúi xuống hôn lên nước mắt cô thở hổn hển nói:

“Nhìn xem, chồng em lợi hại tới nỗi làm em bật khóc này”

Hoặc là

“Vợ ơi, cứ ở trên giường nhìn thấy em là anh lại cứng”

Một loạt lời nói ừn ừn kéo tới, Lucy thật sự không chống đỡ nổi. Dĩ nhiên, cô cũng thông minh lên chút ít, cô nhất quyết đi tìm bà Lena tố cáo!

Cô nói, Natsu không để cô ngủ ngon giấc, ngay cả cục cưng cũng phản đối, ghé khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo tới gần bà Lena, ý tứ rằng mẹ con cô bị người ta lấn qua lấn lại tới nỗi gây đi rồi.

Bà Lena nghe xong, sao có thể ngồi yên, cháu trai bảo bối của bà mới là quan trọng nhất! Con trai giờ cũng chỉ là đóa hoa héo mà thôi, vậy mà còn dám ảnh hưởng tới sự phát triển của cháu trai bà, đúng là ngại sống lâu ư!!!

Natsu bị mẹ mắng cho một trận, cuối cùng, mẹ anh còn chưa hết giận dùng chổi lông gà vục anh vài cái, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra anh đã bị đuổi tới phòng ngủ dành cho khách, bà nói trước khi anh giác ngộ được những suy nghĩ cao quý thì đừng hồng bước vào phòng ngủ của mình!

Lucy ngồi bên cạnh, hả hê nhìn ông chồng mặt lạnh của mình, thiếu chút nữa nhảy cồm lên. Sau khi thời tiết sang thu, cảm xúc của Lucy luôn thất thường, Natsu vừa thấy cô cười vui vẻ, anh bắt lực lắc đầu, anh cảm thấy bản thân mình bị đánh một trận nhưng đối lại được nụ cười của cô cũng xứng đáng.

Khi Lucy mang thai giai đoạn cuối, bắp chân của cô luôn bị chuột rút, mỗi lần co rút cũng phải tới 10 phút, cô đau tới nỗi đầu rịn đầy mồ hôi, mỗi đêm, Natsu đều phải xoa bóp cho cô nửa tiếng, lúc này, cô mới có thể dễ chịu một chút. Nền tảng của cơ thể Lucy cũng không được tốt, có lẽ do ngày trước thiệt thòi nhiều

nên thời kỳ mang thai, Natsu cố gắng hết sức tắm bổ dinh dưỡng cho cô nhưng rốt cuộc cũng không có cách nào bù đắp được 20 năm đã qua.

Khi cô mang thai được 8 tháng, bắp chân và bàn chân của cô sưng phù nặng, mu bàn chân giống hệt một cái bánh bao, Natsu vô cùng đau lòng, cả ngày bọn ở ở trong phòng bác sĩ khoa phụ sản của bệnh viện chữa chạy khiến cho mọi người đều mệt mỏi.

Tính tình Lucy cũng càng ngày càng xấu, ban đêm cô không ngủ được cũng không cho phép Natsu ngủ chỉ cần nghĩ tới chuyện mỗi ngày Natsu đều có thể ngủ ngon mà bản thân mình phải chịu khổ như vậy, cô thấy không công bằng. Vì vậy, cô không muốn lúc cô mất ngủ thì Natsu lại có thể ngủ, cô phải làm anh thức dậy rồi mới thôi.

Ban đầu, Natsu không phát hiện ra rằng trong lòng Lucy để ý chuyện này, vài ngày sau thấy đêm nào cô cũng thay đổi phương pháp không để cho mình ngủ, anh liền hiểu ra. Sau đó, mỗi khi anh buồn ngủ, anh lại bấm đùi hoặc uống một cốc nước lạnh khiến mình tỉnh táo lại, nói chuyện phiếm với cô, đợi lúc cô ngủ thiếp đi thì anh mới ngủ tiếp.

Vài ngày như vậy, mắt của Natsu đã bị thâm quầng, ban ngày anh phải đi làm, ban đêm lại thiếu thốn giấc ngủ, hốc mắt càng ngày càng trũng xuống làm tôn lên sống mũi cao, khiến anh càng trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị.

Lucy biết mình vô cớ gây sự nhưng cô không thể khống chế bản thân, khi trông thấy viên mắt thâm quầng của Natsu, trong lòng cô lại tự trách lại vừa áy náy, ban đêm cô giả vờ nhắm mắt ngủ, cô muốn để Natsu ngủ sớm một chút. Nhưng cô và Natsu nào phải người xa lạ, cô có ngủ hay không, Natsu chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra.

Nhưng trong lòng cô vì muốn tốt cho mình nên Natsu cũng không vạch trần, anh vẫn giống như lúc trước, khi nào cô ngủ thì anh mới ngủ.

Cứ như vậy tới đầu tháng 12, ngày dự tính sinh của Lucy cũng sắp tới.

Trước 3 ngày, Lucy phải tới bệnh viện chờ sinh, Natsu cũng vào bệnh viện với cô. Trước khi tới bệnh viện, Lucy vì quá hồi hộp cố ý đề cập tới vấn đề sinh sản, kết quả là không thể giảm bớt lo lắng ngược lại cô còn khiến bản thân mình thêm sợ hãi.

Lucy không phải người yếu ớt nhưng cô sợ đau chỉ cần nghĩ tới đau đớn khi sinh cực cực thì cô đã sợ hãi, cô còn hay nảy sinh ảo giác, cho rằng bụng mình bị đau, lần nào cũng dọa Natsu giật mình.

Tới thời điểm cô sinh thì Natsu đã có chuẩn bị.

Cơn co rút đau đớn ở bụng dưới càng ngày càng kịch liệt, Lucy vừa đau lại vừa sợ, sắc mặt cô trắng bệch, Natsu ở bên cạnh đỡ dành cô ăn nhưng cô sao có thể ăn nổi thứ gì, đến lúc cô vất vả nuốt vào vài thìa cháo thì đã sinh.

Lần đầu tiên Natsu mặc áo blouse trắng đi cùng vài bác sĩ khoa phụ sản vào phòng sinh với tư cách cá nhân. Anh là bác sĩ hàng đầu bệnh viện, người trong phòng sinh lại là vợ anh, đương nhiên không ai ngăn cản anh.

Tuy Lucy sợ hãi nhưng Natsu lại ở cạnh cô, chỉ cần cô ngược mắt là có thể trông thấy ánh mắt ấm áp khích lệ của anh, mỗi lần ánh mắt hai người giao nhau, Lucy đều cảm giác rằng bọn họ đang cùng nhau nỗ lực, thậm chí ngay cả cơn đau cũng không còn kịch liệt nữa.

Lucy ngu ngốc cả đời nhưng ở thời khắc quan trọng lại có cái phúc của một kẻ ngốc, thời gian sinh đẻ của cô không kéo dài quá lâu, cô ở trong phòng sinh có lẽ chỉ khoảng 2h thì con trai của cô và Natsu đã cất tiếng khóc chào đời, bé nặng 3 cân 8 lạng, so với những bé trai khác thì nhỏ hơn nhưng bé lại rất khỏe mạnh, tiếng khóc rất vang, dường như muốn nói cho ba mẹ sự tồn tại của mình.

Khi Lucy tỉnh lại, cô thấy có một đứa trẻ dễ thương nằm bên cạnh mình nhắm chặt đôi mắt ngủ say sưa. Cô thực sự quá mệt, 2 tiếng đồng hồ cũng đủ khiến cô kiệt sức, ngay cả lần đầu tiên con trai mình uống sữa cô cũng đã bỏ lỡ.

Lucy thò tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của con trai, trắng nõn rất dễ thương, khuôn mặt giống Natsu, mái tóc màu hồng cũng giống cha nó, chỉ có đôi mắt màu nâu long lanh là giống cô, trong lòng

cô lại tràn đầy hạnh phúc vì ba của đứa bé dễ thương này, đây là con trai cô, bé ngây ngô ở trong bụng cô chín tháng mười ngày được nuôi lớn từ tất cả tinh hoa trên người cô, nó là trái tim của cô là máu thịt của cô.

Lucy không hề hay biết bên ngoài phòng bệnh, hầu như tất cả bạn tốt của cô và Natsu đều tới, Loke, Aries, Erza, Jellal... Thậm chí còn có Romeo đã thi đậu lên đại học. (kai: kết bạn nhanh với aries: đương nhiên ché mà)

Vì sợ ảnh hưởng cô nghỉ ngơi nên mọi người đứng bên ngoài chờ thà chịu đựng cái lạnh của tháng 12, chịu đựng sự nóng nực trong lòng cũng không bước vào phòng bệnh.

Natsu là người đầu tiên phát hiện Lucy tỉnh giấc, trên cửa phòng bệnh có một ô kính trong suốt chỉ cần nhìn qua là có thể thấy được động tĩnh bên trong. Anh mở cửa để bọn Erza bước vào nhìn bọn họ vây quanh Lucy và con trai mình, khéo môi anh không nhịn được mỉm cười.

“Phỏng vấn một chút, bây giờ anh có cảm giác thế nào? Được làm cha nên rất phấn khởi đúng không?”

Bởi vì từ một đứa con gái nuôi ngoan ngoãn lại biến thành một bé trai nghịch ngợm, trong lòng Loke hơi khó chịu, vì thế khi mọi người đi vào phòng bệnh, hẳn lại đi tới trước mặt Natsu, bắt đầu trêu chọc anh.

Nét mặt Natsu tươi tỉnh, ánh mặt trời từ hành lang chiếu tới, lặng lẽ hắt lên mặt anh càng khiến nụ cười của anh thêm rạng rỡ, ấm áp, anh giơ mắt nhìn Loke, đôi mắt anh vẫn rất trong trẻo trong buổi sáng mùa đông.

“Cậu muốn biết sao?”

“Ừ”

“Tôi chưa bao giờ tự hào vì mình là một bác sĩ giống như bây giờ”

Ánh mắt của anh lướt qua mọi người đang vây quanh mép giường, dịu dàng rơi vào khuôn mặt mệt mỏi của Lucy đầy vẻ yêu thương

“Bởi vì ở lúc cô ấy khó khăn nhất, tôi có thể ở bên cạnh cô ấy cùng cô ấy chứng kiến lúc con trai chúng tôi sinh ra”.

Anh nói-“Có thể đồng cam cộng khổ với cô ấy, hạnh phúc bên nhau, tôi rất vui vẻ cũng cực kỳ thỏa mãn, đây chính là cảm nhận lúc này của tôi”

64. Ngoại Truyện 3: Sinh Hoạt (2)

Thời điểm ở cũ, mỗi ngày Lucy bị Natsu kiên quyết bắt húp một bát cháo gạo kê nhỏ, ăn trứng gà, ăn tới nỗi chán ngấy cũng không được đổi món, đúng thật là sự hành hạ ngọt ngào.

Hết tháng ở cũ, Lucy lại có thể chạy, có thể nhảy, chuyện đầu tiên cô làm là dùng dùng đòi đồ ăn với Natsu, cả tháng nay, cô thèm ăn những món đó vô cùng nhưng lại không thể ăn.

Natsu cũng cưng chiều cô, cô muốn ăn gì đều bảo nhà bếp làm cho cô trừ phi món đó không trồn, dường như đáp ứng cô mọi thứ vậy.

Lucy rất nhiều sữa cũng chẳng cần dồn sức đi tắm bỏ nữa, cực cứng cáp bản bú không hết, đôi khi ngực bị trướng, đau tới nỗi 'tê tâm phệ liệt’.

Lucy đang ở giai đoạn nuôi con bằng sữa mẹ, hai bầu ngực lớn, vừa vểnh lại vừa dựng thẳng đứng, Natsu đã cấm dục được mấy tháng, đôi lúc không nhịn nổi. Nhưng Lucy vừa sinh con mới được một tháng, không thể làm tình được, Natsu đành nhịn, nhiều lần nhịn như thế đúng là không chịu nổi chỉ có thể chạy vào phòng tắm tự mình giải quyết khiến cho Lucy có cảm giác áy náy không tả nổi.

Khi con yêu đầy tháng, rốt cục cũng được đặt tên, bé con gọi là Nash Dragneel. Vốn phải gọi là Nash Dragfila nhưng Lucy sợ quá khó nghe, nhất định đổi chữ fila sang chữ neel, cũng xem như không thấy nỗi khổ tâm của Natsu. Nash lớn rất nhanh, dường như cứ một tuần lại lớn thêm một chút, khuôn mặt nhỏ bé càng ngày trắng mướt mướt, ngay cả cặp mắt to giống Lucy cũng bị ép nhỏ đi. Rốt cục, bà Lena cũng được

làm bà nội, vui mừng không sao kể xiết, hôm nay đi mua một cái dây chuyền vàng, ngày mai lại đi mua một cái chuông vàng nhỏ. Nếu không phải bị Natsu ngăn cản thì không chừng bà sẽ ăn diện cho Nash giống một gốc cây tiền vàng mất.

Khuôn mặt của Nash hầu như được tổng hợp lại từ ưu điểm của Lucy và Natsu, đáng yêu tới nỗi ai nhìn cũng muốn sờ một cái. Nhất là đôi mắt to tròn, sâu thăm thẳm giống y chang mẹ gốc của nó, lúc Lucy ôm con trai ra, mọi người chỉ cần liếc qua cũng có thể nhận ra bọn họ là hai mẹ con.

Tính tình Nash rất yên tĩnh không thích ồn ào, đến giờ thì dậy bú sữa mẹ, bú xong thì đi ngủ, cuộc sống có quy cũ giống như ông già vậy, Natsu và Lucy đã chuẩn bị tinh thần thức đêm nhưng không ngờ con trai lại ngoan thế. Nhưng cho dù có như thế, mỗi đêm Lucy cũng phải dậy 4-5 lần để cho con trai bú sữa, thay tã sau khi mang thai đáng dấp cô mập lên bây giờ đã nhanh chóng sụt cân.

Natsu đau lòng vì cô, đôi khi anh hận không thể làm thay cô nhưng duy nhất khoản cho con bú, dù anh có bản lĩnh cũng chẳng thể thay thế Lucy được đành mỗi đêm để cho cô thức dậy bận rộn. (yuuke*cười gian*: anh tính đi wa Thái Lan bom silicon àk akiko*đánh đầu*: ns chuyện đó thì zề nhà ns vs gấu bông nhà m' kìa natsu*cản*: khoan thẳng yuuke ns cx đúng để đi wa akiko*đánh nữa*: zề nhà chăm sóc vợ cn đi đừng cóa wầy yuu và nat*xoa đầu + ns nhỏ*: dữ như pà chằn)

Sau khi làm mẹ, không ngờ từ một con người 'không tim không phổi' trước kia giờ dù cho bất kỳ việc nhỏ nhặt gì cũng biết suy xét, chuyện gì cũng không hề làm qua loa, Nash được cô nuôi càng ngày càng đáng yêu, đến lúc khi bé biết ngồi bần bập bẹ nói 'và... bà...' thì thiếu chút nữa bị mẹ Loke bắt cóc. Cu cậu thực sự quá đáng yêu chỉ cần ôm một cái là đủ làm tan chảy trái tim.

Lúc Nash được 1 tuổi thì đã có thể chập chững bước đi, tính tình bé dần dần cởi mở hơn.

Nhóc này thích nhất là được ôm trong lòng mẹ, nếu mẹ không ở bên thì bà nội ôm cũng được, chẳng cần người lớn phải dỗ dành cũng sẽ ngoan ngoãn vùi trong lòng người ta, lộ ra đôi mắt to đảo quanh như con sóc nhỏ nhìn mọi người toét miệng cười, hai cái răng cửa nhỏ nhún nhún sáng như ngọc khiến cho bà Lena hết lòng yêu thương.

Nhưng nhóc con lại không thích ba hoặc ba nuôi ôm chỉ cần Natsu hoặc Loke ôm nhóc một thời gian dài là cái miệng nhỏ nhắn của cu cậu lại nhoảnh ra, 'oe oe' khóc lớn.

Mới đầu, Natsu và Lucy còn không biết chuyện gì xảy ra, mãi đến khi Loke mang theo vợ, Aries Langley tới chơi thì Natsu rốt cục mới biết con trai vì sao lại 'ghét bỏ' mình như vậy.

Dù Loke miệng nói không thích nhóc con nghịch ngợm nhưng thực tế vừa thấy bộ dạng đáng yêu của Nash liền quay ngoắt, đoạt lại thằng bé từ trên tay Lucy móc ra món quà từ trong túi cho con nuôi của mình.

Không biết tại sao Nash chẳng hề lung lay, ai mà ngờ vừa thấy Aries, Nash liền vươn hai cánh tay nhỏ bé về phía cô khiến Aries vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ. Cô chưa từng bế trẻ con nên sợ làm nhóc con không thoải mái, cả người cô cứng đờ nhưng Nash ở trong lòng cô chỉ hít một hơi, không giẫy dụa cũng chẳng khóc.

Trong đầu Natsu có ý nghĩ không tốt.

Từ đó về sau, khi khách tới nhà chơi, Natsu luôn để ý tới con trai, kết quả quả nhiên giống như anh nghĩ, Nash thích được phụ nữ ôm! Bất kể là xa lạ hay quen thuộc chỉ cần là phụ nữ thì nó sẽ rất ngoan ngoãn nhưng nếu là đàn ông thì không được, ngay cả ba nó cũng không được!!!!

Bác sĩ Dragneel buồn bã, anh và Lucy đều biết tự điều chỉnh suy nghĩ của mình nhưng tại sao lại sinh ra một nhóc con háo sắc như thế? Hơn nữa theo tình hình này, nếu lớn lên mà nhóc vẫn giữ tính cách này vậy phụ huynh của những cô nàng tìm tới cửa nhà bọn họ không phải chết đồng hay sao?!!!

Nghĩ vậy, Natsu lập tức cảm thấy không thể mặc kệ chuyện này được. Thế là từ đó, Lucy phát hiện chồng mình đột nhiên thay đổi, anh trở nên cực kỳ để tâm tới chuyện của con trai hơn nữa còn thường tranh ôm con với cô.

Thật ra, những bước đi của Nash đã vững vàng hơn nhiều, hầu như không cần người lớn phải ôm nữa, chưa kể đến, cứ như vậy 1-2 tháng, quan hệ của hai cha con lại tốt lên nhiều. Khi không nhìn thấy Natsu, Nash

luôn toét miệng, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhìn Lucy gọi, “Ba....ba....”, cu cậu vừa gọi vừa nhìn quanh nhà, nó muốn xem ba ba rốt cục đi đâu.

Lúc Nash biết chạy, Lucy trải một tấm thảm dày lên sàn để cho cu cậu tha hồ chạy khắp nơi, vừa không lo con trai ngã cũng chẳng cần lúc nào cũng trông nom nhóc.

Càng lớn, tính cách nhóc con càng trầm, cu cậu không khóc cũng không ầm ĩ, chỉ là tối đến, lúc ba ra ngoài, vừa thấy mẹ hoặc ba trở về thì bé lại vươn cánh tay nhỏ bé xin được ôm một cái, lạnh lợi tới nỗi khiến người ta không biết nên yêu thương thế nào cho tốt.

Năm Nash 4 tuổi, Lucy và Natsu dẫn bé về nông thôn, quê của Lucy. Hôm ấy là ngày 15 tháng 7, ngôi nhà ở phía sau ngọn đồi xanh với rừng sồi dày, khắp nơi đều là ngọn đèn cây trên phần mộ giữa sắc trời đen nhánh, dường như có thể khiến đôi mắt bị tổn thương.

“Nash, quỳ xuống”

Lần đầu tiên Nash trông thấy bộ dạng nghiêm mặt của mẹ, cu cậu cũng không dám làm loạn, ngoan ngoãn quỳ trước ngôi mộ thấp, bé kia.

Mẹ nói, đây là mộ ông ngoại bé, ba nói, khi bé vừa chào đời ông ngoại còn tự tay bế bé.

Khi đó, Nash còn chưa hiểu chuyện ngược khuôn mặt ngây thơ lên hỏi, “Vậy sao giờ ông không ôm con nữa”

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng những giọt nước mắt mà Lucy cố kìm nén lập tức trào ra, Natsu hung dữ trợn mắt nhìn bé, không nói không rằng ôm Lucy

Nash nhỏ bé đứng bên cạnh ba mẹ nhìn xung quanh, trời đã tối, muỗi trong rừng cây vo ve kêu, da dẻ cu cậu non nớt bị muỗi cắn vài nốt. Nó đã nói với ba mẹ vài lần nhưng chẳng ai thèm để ý.

Tiểu tử kia ở nhà được nuôi chiều, bây giờ thấy ba ôm mẹ mà lại không ôm mình, trong lòng lập tức bất bình. Nhoàn miệng khóc to, vừa khóc vừa lên đưa mắt quan sát ba mẹ, cu cậu muốn nhìn thấy phản ứng của họ. Nếu không phải vùng núi này toàn đá thì tiểu tử này đã nằm xuống lăn lộn ăn vạ rồi.

“Nash Dragneel, ngậm miệng lại! Tâm trạng mẹ con đang không tốt”-Natsu lạnh lùng lườm con trai, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Nash bình thường thực ra rất hiểu chuyện, tuy luôn được bà nội cưng chiều nhưng Natsu thỉnh thoảng cũng đánh vài cái, tính nết cũng không tới nỗi xấc láo. Nhưng bây giờ, cu cậu đang cảm thấy rất tủi thân thấy ba chẳng những không an ủi nó mà còn khiển trách, khóc càng hăng say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nghẹn ngào thở gấp đầy tức giận.

Tâm trạng Lucy vốn nặng nề, giờ con trai lại khóc khiến cô càng thêm ‘tâm phiền ý loạn’, đốt tiền giấy cho ba rồi dập đầu vài cái, sau đó cùng Natsu dắt Nash xuống núi. Cô chẳng có tâm tình dỗ con trai, Natsu dỗ vài tiếng nhưng Nash không nghe, cuối cùng thành ra tiểu tử kia khóc suốt quãng đường xuống núi, mắt sưng to giống như hột đào.

Ba mẹ thật sự không quan tâm nó, nó khóc dữ hơn cũng chẳng ai chú ý, Nash đành ngừng khóc, thầm nghĩ nhất định phải về mách bà nội!

Ông Jude qua đời lúc Nash hơn 1 tuổi, khi ấy ông không thể điều trị bằng hóa chất vì cơ thể quá yếu, hóa trị sẽ càng rút ngắn sinh mạng, tuy khối u dạ dày đã cắt nhưng tế bào ung thư vẫn rất ngoan cố, nửa năm sau đi kiểm tra sức khỏe, tế bào ung thư lại di căn tới gan và phổi, lúc này dù là bác sĩ giỏi nhất thế giới cũng hết cách.

Natsu và ông Jude đều gạt Lucy, không ai nói cho cô tình hình thật sự, đối với vấn đề này Lucy lại không hiểu thấy ba ngày nào cũng có thể chạy nhảy nên cô cho rằng bệnh tình của ba sau khi phẫu thuật đã tốt lên rồi.

Vì thế tới giai đoạn cuối, khi trông thấy bộ dạng da bọc xương, Lucy gần như không thể chịu đựng nổi. Tất cả mọi người đều biết rõ chuyện nhưng lại gạt một mình cô, nếu không phải bệnh tình của ba chuyển biến xấu tới nỗi liếc mắt là có thể nhận ra thì bọn họ còn muốn giấu diếm cô tới bao giờ?

Lucy cảm thấy cả bầu trời như sụp đổ, rờn rã suốt 1 tháng, sắc mặt của cô với Natsu vẫn không tốt, mãi tới tận sau khi ba ra đi.

Khi ấy, ông Jude ngay cả nói cũng không thể, 8 ngày liền không có giọt nước nào vào nổi cơ thể ông nằm trên giường, đôi mắt mở to chỉ nửa bước nữa thôi là tiến vào quan tài rồi.

Chợt có một tối, ông khẽ mở mắt không hiểu sức lực từ đâu lấy tay chỉ về hướng Nash muốn được ngắm cháu ngoại.

Nash đang nằm trên giường ấm áp ngủ ngon lành, Lucy không nói gì, bế con trai tới trước mặt ba, ông Jude đưa tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu ngoại nhưng ông thực sự không còn sức lực nữa, Lucy vừa đặt Nash xuống cạnh ông thì đôi mắt ông đã vĩnh viễn khép lại.

Trước khi chết, điều duy nhất ba cô lo lắng chính là đứa cháu ngoại chỉ vừa mới 1 tuổi, vậy mà bây giờ, rốt cục Nash cũng đủ lớn, đã biết suy nghĩ lần đầu tiên đi viếng mộ ông ngoại về lại nói ra những lời như vậy.

Bà Lena đã phát hiện ra tâm trạng của Lucy thay đổi lập tức bế Natsu lên, cười ha hả rồi ôm về phòng bà. Bà hiểu cái chết của ông Jude là sự đả kích rất lớn đối với Lucy nhưng muốn bà trở mặt nhìn cháu trai bảo bối bị dạy dỗ....bà thực sự không làm được.

Natsu chưa kịp dạy dỗ Nash thì bà Lena đã ra tay trước. Anh mím môi, nhìn mẹ mình vừa dỗ dành Nash vừa cứng chiều nắm chóp mũi nó, nếp nhăn nơi giữa đôi lông mày càng sâu thêm.

Sáng hôm sau, Natsu giống bình thường đưa Lucy tới công ty rồi chuyển hướng đưa Nash tới nhà trẻ nhưng lúc xe chạy qua nhà trẻ, anh cũng không dừng lại lái xe đưa Nash tới thẳng bệnh viện.

“Ba... ba, tới trường rồi”, Nash ngồi ghé phụ, vươn bàn tay trắng trẻo, bé nhỏ vỗ vỗ lên cửa sổ xe, cấp bách muốn xuống xe. “Hôm qua, vừa có một cô bé mới tới nhà trẻ, cô bé này khá xinh xắn, mình muốn làm bạn với cô bé ấy!”

Natsu đẩy gọng kính lên, giọng lạnh lẽo, “Ngồi im, hôm nay không đi nhà trẻ tới bệnh viện”

Chiếc đầu nhỏ của Nash đung đưa giống như chiếc trống lắc, “không được! Trốn học không phải là đứa bé ngoan! Con không thể trốn học!”

“Câm miệng!”, Natsu lạnh lùng nói với con trai, “Ba đã xin thầy giáo cho con nghỉ rồi”

Nash vừa định hỏi tại sao lại phải xin nghỉ cho nó nhưng thấy gương mặt lạnh lùng của ba thì nhát gan ngậm miệng lại, “ba thật đáng sợ, mình nhớ mẹ và bà nội quá!”

Natsu trời sinh tính cách đã lạnh lùng ngoại trừ Lucy, dường như không ai có thể khiến anh phải thỏa hiệp, ngay cả con trai duy nhất cũng vậy, bởi vì bị Natsu lừa một cái nên Nash cũng chỉ có thấp thỏm cả buổi. (akiko*liếc nhìn*: có phải ko z khi bít Lucy mang thai thg' n' mừng đến nỗi pị nghe ta ns khủng mà ko để ý z natsu*tĩnh bơ t!*: cái đó là vui mừng khi đc lm' cha kai*cười mỉa*: z khi Lucy sinh cn ra thì thg' n' cười tươi dữ z natsu*câm lun*:....)

Suốt 1 tuần, Natsu giấu bà Lena và Lucy không đưa Nash đến nhà trẻ mà ngày nào cũng dẫn nó tới bệnh viện.

Trong 1 tuần này, dường như mọi người trong viện ngày nào cũng thấy một cảnh tượng kỳ quái: “Bác sĩ Dragneel tính tình băng giá dẫn theo cậu con trai bé nhỏ với đôi mắt to, giống hệt cái đuôi vậy, cu cậu trông thấy ai cũng hỏi thăm, cực kỳ thông minh.”

Một số y tá rất thích cậu bé, luôn chạy tới trên chọc cu cậu, bóp bóp khuôn mặt của nó hoặc ôm một cái. Gương mặt của tiểu tử kia cũng đỏ ửng lên nhưng nhìn đôi mắt lạnh lẽo của ba thì không dám phản kháng một tý nào.

Nhiều ngày trôi qua, Nash đã đi khắp các phòng bệnh nặng nhìn thấy cảnh người nhà bệnh nhân miễn cưỡng tươi cười rồi khi ra ngoài thì lại gào khóc, Nash thấy rất kỳ quái, một đứa trẻ chỉ mới 4 tuổi sao có thể hiểu được người lớn vì sao lại thế chứ.

Nhưng Natsu lại nói cho nó biết những người đó khóc thương tâm như vậy vì người nằm trên giường sắp chết giống như ông ngoại vậy, về sau họ sẽ phải nằm trong nấm mồ nhỏ bé, người thân sẽ không bao giờ được nhìn thấy người đó nữa.

Ban đầu dù Natsu đã giải thích nhưng Nash cũng không hiểu nhưng dần dần, quan sát nhiều hơn, nó cũng hiểu biết hơn. Tất cả mọi người đều phải chết, giống như cái chú ở cuối hành lang tầng 3 kia, thím nói mấy hôm trước chú vẫn còn tốt nhưng bất chợt té xỉu và rồi chú ấy không dậy nổi nữa.

“Không còn được nhìn thấy người thân của mình, không còn được làm nũng với ba, mẹ, bà nội nữa”, trong lòng Nash lần đầu tiên có nhận thức đối với khái niệm của từ ‘chết’.

Hôm ấy, trước mộ ông ngoại chắc chắn mẹ rất khó chịu nhưng nó lại vừa khóc vừa làm loạn, không hề hiểu chuyện.

Tiểu tử kia núp sau lưng ba nhìn những bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt đỏ lên. Nó không phải là đứa bé ngoan, nó đã khiến cho mẹ buồn thêm.

Tối hôm đó, Natsu mở cửa xe chở nó về nhà, Nash chợt ngừng đầu nói với anh, “Ba, con sai rồi”

Natsu chẳng thèm quay đầu, “Con sai chỗ nào?”

“Mẹ đang đau lòng như vậy mà con còn làm loạn”, Nash mở to đôi mắt nhìn Natsu, “Ba... con thực sự sai rồi”. Dừng lại rồi lại yếu giọng nói, “Ngày... ngày mai con có thể đi nhà trẻ chưa ạ?”

Sắc mặt Natsu đã bớt giận, “Lần sau đi thăm mộ ông ngoại đã biết phải làm gì chưa?”

Nash vội vàng gật đầu, “Rồi ạ”

Đối với chuyện này, Lucy không hề hay biết nhưng cô phát hiện con trai mình đột nhiên hiểu chuyện hơn rất nhiều, giống như ông cụ non vậy, khi cô tan tầm về nhà cu cậu còn biết ân cần hỏi han thật sự khiến cho Lucy mừng rỡ không thôi.

Mùa đông này, ông Jude đã qua đời được 3 năm dựa theo tập tục quê nhà, Lucy lập bia cho ông, Nash theo ba mẹ đứng trước phần mộ ông ngoại, không khóc không làm loạn nữa ngược lại còn ngoan ngoãn dập đầu mấy cái, nghiêm túc nói: “Ông ngoại, về sau con còn tới thăm ông nữa, ông không phải sợ cô đơn lạnh lẽo đâu”

Trong lòng Lucy lập tức được câu nói của con trai lấp đầy.

Khi Nash 6 tuổi thì bị Natsu ném vào trường tiểu học, công việc của anh và Lucy rất bận bịu nên không có thời gian chăm sóc Nash, bà Lena cũng không thể luôn đi theo cu cậu được vì thế trực tiếp cho cu cậu vào trường tiểu học.

Nash còn nhỏ tuổi, Natsu chưa từng nghĩ tới cho nó thi để ghi danh vào lớp 1, anh chỉ muốn cho nó cảm nhận bầu không khí trường học trước mà thôi, nếu không theo kịp tiến độ trường học cùng lớp thì học lại lớp 1 là được.

Không ngờ, Nash lại giống như cá gặp nước, về nhà, ngay cả bộ phim hoạt hình nó thích xem nhất cũng chẳng thèm ngó ngang tới, mỗi ngày đều cầm sách toán đọc như đói khát, giấy A4 trong nhà đều có bút tích non nớt của cu cậu, bắt đầu từ phép +, -, x, / rồi tới phương trình đến lúc Natsu và Lucy phát hiện ra thì con trai đang xem Olympic toán tiểu học rồi.

Natsu không muốn gây nhiều áp lực cho con trai khiến nó tuổi nhỏ mà phải cầm đầu vào mấy quyển sách ấy. Đối với việc học tập của con, Natsu và Lucy đều rất thoáng, con muốn thì để nó học, không thích thì cũng chẳng ép để con có thể tự do phát triển.

6 năm qua, con trai đều đi theo bà nội chơi với mấy đứa trẻ trong tiểu khu, ngày nào cũng vui vẻ ngây ngô, ai ngờ sau khi đi học lại có niềm hứng thú lớn với toán học.

Natsu đã hỏi nhiều lần, Nash đều nói là do nó thích, không phải thầy giáo ép hơn nữa nhìn bố dáng cầm quyển sách toán yêu thích tới nỗi không muốn buông tay của nó, Natsu cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng tuy con trai thích nhưng tuổi còn quá nhỏ, Natsu không muốn sau này con trai oán giận mình vì không có tuổi thơ, cũng không muốn coi chuyện này như không có, tùy nó làm gì thì làm, tới tận khi phụ huynh của bọn trẻ trong tiểu khu lôi kéo anh nói rằng, con trai anh là thần đồng, Natsu mới có phản ứng, sự trưởng thành của con trai đã vượt quá dự liệu của anh.

“Nash Dragneel, ngồi ngay ngắn vào”, Natsu nói to, vọng vào trong thư phòng hết sức trịnh trọng, “Về sau lớn con muốn làm gì?”

Nash không hề do dự, thẳng thắn nói: “Con muốn làm Nhà toán học”

“Khăng định muốn thế sao?”

“Vâng, con khẳng định”

“Tốt”, Natsu gật đầu

“Ba sẽ giúp đỡ con nhưng con phải cố gắng, không được bỏ dở giữa chừng”

Nash nắm tay thành một quả đấm nhỏ, kiên định nói: “Vâng ạ”

Trong vườn hoa dưới lầu ở Dragneel gia, một cô bé tóc đuôi sam đáng yêu, không kìm được bĩu môi, “sao Nash còn chưa ra? Rõ ràng còn võ ngực đảm bảo trước mặt cô bé rằng phải trở thành người giống như thầy giáo nói, đặc biệt phải giống như nhà toán học Hoa La Canh* nhưng giờ ngay cả lớp học thêm cũng bị muộn rồi!” (các bạn lên hỏi google-sama nha.)

Cô bé đang lăm bằm trong lòng, chợt thấy tiếng bước chân từ xa truyền tới ngoảnh đầu lại thì thấy đôi mắt to của Nash cong cong đi tới phía mình. Nét không nhẫn nại trên mặt cô bé trong khoảnh khắc liền biến mất không còn chút dấu vết thay vào đó là vẻ mặt ngượng ngùng, cười: “Cậu đến rồi”

“Ừ”, Nash nói một tiếng, gương mặt lạnh lùng y hệt ba liếc nhìn cô bé xinh đẹp, lưng đẹp cặp sách nhỏ đi thẳng về phía trước.

Phía sau lưng cậu, cô bé đang vừa đuổi theo vừa gọi lớn, “Ai da, Nash, cậu chậm thôi tớ không theo kịp cậu”

Quả nhiên, chỉ có nhà Toán học thực sự mới có con gái theo đuổi! Cái miệng nhỏ nhắn của Nash nở một nụ cười xấu xa, trên hành lang trường học của bọn họ có dán hình Hoa La Canh, ngày nào cũng có những cô bé nhím cằm chăm chăm ngắm ông ta, hừ, đợi sau này hắn trở thành nhà Toán học thì cũng phải dán ảnh mình lên tường, bóc tấm ảnh của Hoa La Canh xuống để những cô nàng xinh đẹp chỉ có thể ngắm nhìn ảnh của nó.

Nếu như Natsu biết động lực để con trai mình đạt được danh hiệu thần đồng là gì, đảm bảo sẽ không cho phép đá thẳng cho nó một cái.

Kỳ nghỉ hè năm lớp 3, cu cậu theo các anh chị khóa trên đi tham dự trại hè, Natsu và Lucy rốt cục cũng có thể giới riêng của hai người. Sắc mặt bác sĩ Dragneel tuy vẫn lạnh nhạt trước sau như một nhưng trong lòng cũng vô cùng hưng phấn, nóng lòng muốn được ‘thử’. Trong đầu lớn vồn 180 tư thế uốn cong, toàn những suy nghĩ không lành mạnh.

Buổi tối, sau khi Lucy tắm rửa rồi thay đồ ngủ xong thì ngồi xem TV trong phòng khách. Tiện thể đảo mắt xung quanh không thấy Natsu, lơ đãng gọi: “Natsu Dragneel, anh đang làm gì thế?”

Natsu đang lục trong ngăn kéo tìm nội y tình thú mà anh lén lút mua trên web cho Lucy vài ngày trước, nghe vậy lên tiếng: “Chốc nữa em sẽ biết”

“Làm gì?” Lucy cũng chẳng nghĩ nhiều, “cứ để anh ấy mần mò đi còn mình vẫn cứ say sưa xem phim cổ trang.”

Natsu tìm hồi lâu rốt cục cũng tìm được thứ mỏng, nhẹ màu đỏ trong góc tủ, lập tức khước miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, nhanh chóng vọt vào phòng tắm làm một cuộc chiến tắm rửa, khoác một chiếc áo choàng tắm mua trên taobao đi ra.

Giấu đồ nội y tình thú ra sau lưng ôm Lucy, bắt đầu vừa hôn vừa sờ mó, Lucy đang xem phim tới phần gay cần, không muốn phối hợp với anh nhưng không biết làm sao chống lại thủ đoạn cao siêu của Natsu, trong chốc lát Lucy đã có cảm giác, lúc này mới hôn đáp lại anh.

“Hôm nay chúng ta chơi một trò thú vị được không?”, Natsu vừa tìm kiếm trên người cô, vừa thở hổn hển nói

“Trò gì?”, đôi mắt quyến rũ của Lucy híp vào, đôi mắt to ngập nước, mông lung, uyển chuyển gần như hút hồn người khác.

Dục vọng của Natsu đang phải nhịn tới đau nhưng anh vẫn cứng rắn chịu đựng đưa tay vẽ vòng tròn ở phía dưới cô, khẽ áp sát vào rồi vẽ tròn nhưng không tiến vào trong khiến cho Lucy khó chịu. Rồi anh mới từ phía sau lưng, móc ra nội y tình thú hôn lên khoe miệng cô nói: “Hôm nay mặc cái này đi”

Vừa thấy thứ vải trong suốt kia toàn thân Lucy lập tức thẹn thùng, đỏ ửng lên lắc đầu cự tuyệt: “không... em không muốn...”

“thật sự không muốn sao?”, Natsu khẽ ngậm trước ngực cô, bàn tay cũng chẳng nhàn rỗi, vừa sờ mó lại vừa vờn vờ khiến Lucy liên tục cầu xin, cuối cùng, đành nói là nội y tình thú ngay cả đòi hỏi quá trớn khác của anh cô cũng đồng ý.

Chủ ý xấu xa của Natsu đạt được lập tức khuôn mặt tươi cười trở nên rạo rực đang định mặc cho Lucy thì âm thanh gay gắt của điện thoại chợt vang lên.

Mặt Natsu đen lại định giấu điện thoại xuống dưới gối rồi tiếp tục công việc thì đã bị Lucy đoạt mất, sau đó cô nhắc máy, giọng Nash hưng phấn truyền vào tai hai người, “Mẹ, tối nay con vui lắm! Con không ngủ được, mẹ có thể tâm sự với con được không?”

“Tâm sự cái rắm! Bố mày còn đang kêu gào xếp hàng ở đây này!” Bác sĩ Dragneel hung hãn trợn mắt liếc cái điện thoại, vừa dụ dỗ Lucy cúp máy thì chợt nghe vợ mình nói: “Được, mẹ cũng nhớ Nash không ngủ được”

Vì vậy, Natsu gặp phải một màn bi kịch, cơ thể trần trụi ngồi trên ghế salon, trơ mắt nhìn vợ ngon lành tươi mơn mớn trước mắt, lúc ẩn lúc hiện nhưng không thể làm gì được, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của tiểu tử đều cẳng kia ở đầu dây bên kia, hận tới nổi hàm răng ngứa ngáy!

Lúc này, bác sĩ Dragneel đỡ trán, thở dài, ngộ ra được chân lý trên thế gian này: “Con trai...bla bla....chính là kẻ phá hư chuyện tốt của mình! Ban đầu, mình đúng là ngu mới vội vã muốn sinh ra tên tiểu ma đầu kia! Bây giờ đúng là quả báo mà.”

End

akiko, kai và yuuke xin cảm ơn mina đã ủng hộ truyện của tụi mình mấy tháng wa từ từ r' tụi mình sẽ ra 1 truyện ms cho các mina xem nhá, khoảng chg' là ngày mai sẽ ra mà giờ ra truyện ms thì chưa bít z thui, bye hẹn gặp lại vào ngày mai. *vẫy tay*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nalu-yeu-dung-nguoi>